JOHN CASE

CODUL GENETIC

„Un thriller medical terifiant!"

SAN FRANCISCO EXAMINER

THRILLER

JOHN CASE

CODUL GENETIC

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CASE, JOHN
Codul genetic / John Case; trad.: Eugenia Popescu. – Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-603-8

I. Popescu, Eugenia (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN CASE
The Genesis Code
© 1997 by John Case
Toate drepturile rezervate
Această traducere este publicată prin înţelegere cu
Ballantine Books, din cadrul Random House Publishing Group,
o divizie a Random House, Inc.

Traducere din limba engleză
EUGENIA POPESCU

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-603-8

Pentru Bob LaBrasca

1943–1992

Bodhisattva din Racine

... Unul Născut, care din Tatăl s-a născut [...]
Lumină din Lumină,
Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat,
Născut, iar nu făcut...

CREZUL DE LA NICEEA
SINODUL DIN CALCEDONIA
451 d.Hr.

PARTEA ÎNTÂI

IULIE

IULIE

1.

Părintele Azetti se simţi ispitit.

Stând pe treptele bisericii parohiale, în timp ce-şi trecea mătăniile printre degete, îşi îndreptă privirile dincolo de piaţa goală, spre ospătăria lui preferată – şi se uită la ceas. Era 1 şi 39 de minute după-amiaza. Şi era înfometat.

În principiu, biserica trebuia să rămână deschisă de la opt la două şi, din nou, de la cinci la opt. Aşa anunţa placa de pe uşă şi părintele Azetti fu nevoit să radmită că placa avea o anume autoritate. Stătea fixată acolo de aproape o sută de ani. Şi totuşi...

Ospătăria se afla în Via della Felice – un nume măreţ pentru ceea ce se dovedea a fi o alee medievală, o potecă pietruită care se răsucea, pornind de la piaţa centrală, şi se sfârşea la zidul de piatră ce definea limitele exterioare ale aşezării.

Montecastello di Peglia, unul dintre cele mai îndepărtate şi frumoase oraşe colinare ale Italiei, se ridica pe o calotă de stâncă la o mie de metri deasupra câmpiei Umbriei. Culmea gloriei sale era Piazza di San Fortunato, unde o mică fântână clipocea în umbra răcoroasă a unicei biserici a satului. Liniştit şi îmbibat de aroma pinilor, micul scuar era locul preferat al îndrăgostiţilor şi al studenţilor de la Arte, care veneau la meterezele lui pentru vederea panoramică a regiunii pe care o

oferea. Deasupra peisajului pestriţ, priveau „inima verde" a Italiei şi leşinau de plăcere în faţa câmpurilor de floarea-soarelui tremurând sub arşiţă.

Dar nu acum, nu în acest moment. Acum ei *mâncau.*

Iar părintele Azetti, nu. O boare uşoară care venea de după colţ aducând cu ea aroma pâinii din cuptor îl ţintui în loc. Carne friptă cu lămâie. Ulei încins de măsline.

Îi ghiorăiau maţele, dar se prefăcea că nu simte. Montecastello era, înainte de orice altceva, un sat. Nu exista un hotel adevărat, doar o mică pensiune condusă de un cuplu de englezi expatriaţi. Cum trăise la oraş aproape zece ani, părintele Azetti era un străin şi aşa avea să rămână în vecii vecilor. Fiind suspect, era tot timpul supravegheat, urmărit de locuitorii mai în vârstă ai aşezării, mereu vigilenţi, care-i duceau dorul predecesorului său. (Sau, aşa cum îl numeau ei, „*bunul* preot". Azetti? „*Noul* preot".) Dacă, în orele hărăzite confesiunii, părintele Azetti închidea biserica doar cu un minut mai devreme, cineva avea să observe cu siguranţă şi Montecastello ar fi fost scandalizat.

Cu un suspin, preotul părăsi piaţa şi pătrunse din nou în răcoarea bisericii. Construită într-o perioadă când sticla era o avere, clădirea fusese condamnată, din capul locului, la un amurg perpetuu. În afară de lucirea potolită a candelabrelor electrice şi de lumânările din naos care ardeau până se topeau, singura lumină a lăcaşului venea de la un şir de ferestre înguste plasate sus, pe peretele de la apus. Deşi puţine şi mici, ferestrele produceau uneori un efect dramatic când, ca acum, adunau soarele după-amiezii în snopi de lumină ce se proiectau până la podea. Trecând de tabloul de mahon care înfăţişa diferitele opriri de pe Drumul Crucii, părintele Azetti observă, cu un zâmbet, cum confesionalul îl aştepta cufundat într-una dintre aceste revărsări de strălucire naturală. Păşind în lumină, se bucură de acest efect, chiar dacă îl orbea. Avu o clipă de ezitare, imaginându-şi scena prin ochii altora, apoi,

jenat de propriul narcisism, păşi în confesional şi trase perdeaua. Se aşeză în întuneric şi începu să aştepte.

Confesionalul era o cabină de lemn, foarte veche, despărţită la mijloc, ca să-l separe pe preot de cel care se spovedea. La mijlocul peretelui dintre ei se afla o ferestruică prevăzută cu grilaj şi perdea ce putea fi deschisă sau închisă de un panou glisant aflat pe partea preotului. Dincolo de grilaj se vedea un raft de lemn pe toată lungimea plăcii despărţitoare. Părintele Azetti avea obiceiul să-şi odihnească degetele pe această bordură îngustă, în timp ce sta cu capul aplecat ca să audă mărturisirea şoptită. Era, limpede, un obicei pe care-l împărtăşea cu mulţi preoţi dinaintea lui: mica bordură se tocise sub forma unor vagi adâncituri, după ce mâini pioase atinseseră lemnul atâtea secole.

Părintele Azetti oftă, îşi ridică dosul mâinii la ochi şi se uită la cadranul luminos de pe încheietură. Era 1.51.

În zilele când nu sărea peste micul dejun, preotului îi plăceau orele petrecute în confesional. Ca un muzicant care cânta Bach, se asculta pe sine şi-şi auzea predecesorii în fiecare nou acord. Cabina străveche păstra ecoul vechilor suferinţe din dragoste, a tainelor şoptite şi a iertărilor. Pereţii ei ascultaseră un milion de păcate sau, poate, aşa cum gândea părintele Azetti, câteva zeci de păcate săvârşite de un milion de ori.

Cugetarea părintelui fu întreruptă de un zgomot familiar de cealaltă parte a despărţiturii – fâşâitul unei perdele trase, urmat de oftatul unui bătrân ce cădea în genunchi. Părintele Azetti se reculese şi deschise grilajul, trăgându-l cu mâna.

– Binecuvântează-mă, părinte, căci am greşit...

Chipul omului era în umbră, dar glasul lui îi era cunoscut. Era glasul celui mai de vază locuitor din Montecastello, doctorul Ignazio Baresi. În anumite privinţe, doctorul Baresi era ca şi el – un străin venit din lumea largă şi transplantat în frumuseţea sufocantă a provinciei. Inevitabil, ambii bărbaţi erau

bârfiţi şi, tot inevitabil, deveniseră prieteni. Sau, dacă nu prieteni, cel puţin aliaţi, atât cât îngăduiau diferenţa de vârstă şi de interese. Adevărul era că aveau puţine în comun, în afară de un exces de educaţie. Doctorul era un septuagenar cu pereţii casei ticsiţi de diplome şi certificate care-i atestau reuşitele în ştiinţă şi medicină. Preotul era, într-un fel, mai puţin remarcabil – un slujbaş de vârstă mijlocie, la periferia politicii Vaticanului.

Aşa că se adunau în jurul tablei de şah vineri seara, în piaţa din faţă de la Caffé Central, sorbind vin Santo. Conversaţia lor era firavă şi intimităţile lipseau. O observaţie despre vreme, o urare în sănătatea unuia şi a celuilalt şi apoi: pion la nebunul regelui. Dar chiar şi aşa, după mai mult de un an de remarci fără importanţă şi amintiri ocazionale, ajunseseră să ştie câte ceva unul despre celălalt. Părea de ajuns.

Totuşi, în ultima vreme, vizitele doctorului fuseseră mai puţin regulate. Preotul ştia că bătrânul fusese bolnav, dar acum, în timp ce-l asculta, îşi dădu seama că starea lui Baresi se înrăutăţise. Glasul îi era atât de slab, încât părintele Azetti fu nevoit să-şi lipească tâmpla de grilaj ca să poată auzi.

Nu că preotul ar fi fost deosebit de curios. Aşa cum se întâmpla cu cei mai mulţi dintre aceia care-şi făceau drum până la confesionalul lui, Azetti abia dacă avea nevoie să asculte. După zece ani, le cunoştea slăbiciunile. La şaptezeci şi patru de ani, doctorul ar fi putut să ia numele Domnului în deşert, ar fi putut să-şi piardă milostenia. Înainte de a se îmbolnăvi, poate că poftise o femeie, poate că săvârşise chiar un adulter – dar toate astea se sfârşiseră pentru bătrân care, cu fiecare zi, părea tot mai slăbit.

De fapt, în sat se iscase un fel de dezgustătoare anticipare a sfârşitului apropiat al doctorului, de aşteptare avidă, care-l cuprinsese oarecum chiar şi pe părintele Azetti. De fapt, *il dottore* era un bărbat bogat, credincios şi necăsătorit. Fusese

generos cu orașul și Biserica și înainte. „Într-adevăr, gândi părintele Azetti, doctorul..."

Ce anume?

Preotul își aținti atenția asupra glasului din ce în ce mai slab al doctorului. Bătuse câmpii, tot dezvinovățindu-se, cum fac adeseori cei ce se spovedesc, evitând păcatul, în timp ce își subliniau intențiile (care erau, ca întotdeauna, bune). Pomenise ceva despre mândrie, de faptul că fusese orbit de mândrie – și, pe urmă mai era, bineînțeles, și boala lui, și conștiința propriei condiții de muritor. Își dăduse seama că purtările lui fuseseră greșite. Nu era nimic deosebit în asta, își zise Azetti: perspectiva morții avea darul de a focaliza sensibilitatea umană, mai cu seamă sensibilitatea morală. Părintele Azetti se gândise la asta, când doctorul ajunse, în sfârșit, la subiect și începu să descrie păcatul însuși: ce făcuse, de fapt.

Preotul ascultă și cuvântul țâșni din el cu un gâfâit:

– *Ce?!*

Doctorul Baresi repetă ceea ce spusese, vorbind cu glas șoptit și înfrigurat. Apoi începu să dea detalii, astfel încât să nu poată exista nici o confuzie în legătură cu ceea ce spusese. Ascultând îngrozitoarele amănunte stăruitoare, părintele Azetti simți cum i se strânge inima în piept. Ceea ce făcuse – ceea ce săvârșise acest om era păcatul cel mai spectaculos ce se putea imagina, un păcat atât de adânc și definitiv, încât cerul însuși nu-și mai putea reveni de pe urma lui. Era, de fapt, posibil?

Acum, doctorul tăcuse, respirând greu în timp ce sta în întuneric, așteptând iertarea de la prietenul și aliatul său.

Dar părintele Azetti rămăsese fără grai. Nu era în stare să scoată o vorbă. Nu putea nici măcar să gândească sau să respire. Era ca și cum ar fi fost scufundat, până la piept, într-un râu de munte. Tot ce putea face era să tragă aer în piept, și chiar și atunci își simțea gura uscată, ca iasca.

Şi doctorul rămăsese, deodată, cu limba legată. Încercă să vorbească, apoi începu să gâfâie întretăiat. Îşi drese glasul cu un sunet strangulat, mai întâi adânc împlântat în piept, apoi izbucnind cu asemenea furie, încât cabina se zgudui. Preotul se temu că omul va muri pe loc. În schimb, auzi uşa smucindu-se şi, într-o clipă, doctorul dispăru.

Părintele Azetti rămase unde se afla, încremenit locului ca un martor după un accident fatal. Aproape de la sine, mâna lui dreaptă făcu semnul crucii. O clipă mai târziu era în picioare. Trăgând perdeaua deoparte, păşi din întunericul cabinei în lumina din biserică.

O clipă, i se păru că lumea dispăruse. Nu se vedea nimic decât praful ce se ridica la cer într-o coloană de raze galbene ca untul. Încet, încet, ochii lui începură să se adapteze. Bâjbâiră în lumina orbitoare, apoi dibuiră silueta plăpândă a doctorului şchiopătând de-a lungul pasajului central. Globul spectral al capului său încărunţit sălta în lumina scăzută în timp ce el îşi bâjbâia drumul spre uşă cu bastonul, bocănind în dalele pardoselii. Preotul făcu un pas spre el, apoi altul.

– *Dottore!* Te rog!

Vocea părintelui Azetti bubui în biserică şi, auzind-o, bătrânul şovăi. Se întoarse uşor către preot şi acesta văzu că expresia de pe chipul lui nu avea nimic de-a face cu remuşcarea. Doctorul se afla parcă într-un tren ce gonea nebuneşte spre iad şi spaima radia din el ca un nimb în jurul lunii.

Apoi dispăru.

2.

Părintele Azetti scrise „*Chiuso*“ pe o bucată de carton ca să priceapă toată lumea că biserica era închisă. Apoi fixă anunţul pe uşă, încuie şi plecă la Roma.

Glasul doctorului îi răsuna ca un claxon în cap, întâi mai încet, pe urmă mai tare, ca să se piardă apoi în tăcere. Era ca și cum în sufletul lui se declanșase o stare de urgență și aceasta îl invada continuu, din toate direcțiile. Repetarea șoptită, disperată, rostită de Baresi era ca o infecție minoră de care nu puteai scăpa. Cuvintele îl hărțuiau și inima lui nu putea apela decât la niște cuvinte goale: „Fă ceva! Ceva!" Asta și făcea. Pleca la Roma. Cei de la Roma vor ști ce-i de făcut.

Se rugă de bărbatul femeii care-i făcea curat în locuință să-l ducă în cel mai apropiat (și mai mare) oraș, Todi. Odată instalat în mașină, se simți mai bine, greutatea din inimă fiindu-i ușurată de leacul acțiunii; se îmbarcase, era pe drum.

Șoferul era un om solid și gălăgios, dedat – părintele Azetti era în situația de a ști asta – jocului exagerat de cărți și plăcerii pe care i-o procura *grappa*[1]. Nu muncise de ani de zile și, din grijă, poate, față de averea neveste-sii, era plin de solicitudine, scuzându-se tot timpul în legătură cu suspensia proastă a mașinii, căldura, starea drumurilor și comportamentul dement al celorlalți șoferi. Ori de câte ori oprea brusc, ridica brațul cu un gest protector, de parcă preotul era un copil mic care nu cunoștea legile fundamentale ale fizicii destul de bine încât să-și păstreze echilibrul când se punea o frână.

În cele din urmă, ajunseră la stația de cale ferată și omul sări de la locul său și se repezi la portiera din dreptul pasagerului. Ușa vechiului Fiat, care fusese lovită într-o ciocnire mai veche, se deschise cu un scârțâit ca un văitat. Aerul din exteriorul mașinii era doar puțin mai rece decât cel dinăuntru și o panglică subțire de sudoare se prelinse pe spinarea preotului. La despărțire, șoferul dădu drumul unui șuvoi de întrebări, în timp ce-l conducea pe Azetti la casa de bilete. Dorea oare părintele să-i cumpere el biletul? Să aștepte în stație

---

[1] Rachiu (în lb. italiană).

până sosea trenul? Era sigur părintele că nu dorea să-l ducă cu maşina până la staţia principală de la Perugia? Preotul refuză totul. *„No-no-no-no-no-no grazie, grazie!“* În cele din urmă, omul plecă făcând o plecăciune politicoasă cu o evidentă expresie de uşurare.

Părintele Azetti avea de aşteptat aproape un ceas până sosea trenul spre Perugia. La Perugia avea să ia un tren local spre staţia următoare şi să mai aştepte o oră trenul spre Roma. Între timp, se aşeză pe o băncuţă din afara staţiei din Todi, prăjindu-se la soare. Aerul era impregnat de praf şi de ozon. Purta un guler preoţesc şi costumul său de sărbătoare, din lână neagră, ce atrăgea căldura soarelui.

Era iezuit, membru al Societăţii lui Isus. În ciuda căldurii, nu-şi relaxă umerii şi nici nu-şi coborî capul. Stătea drept. Avea o poziţie perfectă.

Dacă ar fi fost un preot oarecare al unei parohii dintr-un orăşel al Umbriei, întreaga problemă a spovedaniei doctorului Baresi n-ar fi ajuns, probabil, mai departe. Într-adevăr, dac-ar fi fost un simplu preot, era greu de închipuit că ar fi *înţeles* confesiunea doctorului, ca să nu mai vorbim de implicaţiile ei. Iar, dacă ar fi înţeles, n-ar fi avut nici cea mai vagă idee ce să facă de fapt cu informaţia şi unde să se ducă totuşi cu ea.

Dar Giulio Azetti nu era un preot oarecare.

Exista un termen, bine cunoscut în ziua de astăzi în lumea laică, ce definea întorsăturile ciudate ale sorţii: sincronism. Dar, pentru un om al Bisericii, sincronismul era un concept străin, chiar demonic. Părintele Azetti trebuia să privească lanţul evenimentelor de parc-ar fi fost legate între ele de către o Mână nevăzută, o chestiune de voinţă, nu de întâmplare. Văzută astfel, prezenţa lui în acel confesional, şi-anume faptul că ascultase o spovedanie şi nu alta, era ceva ce urma un plan iscusit. Se gândi la expresia populară legată de aceasta: „Neînţelese-s căile Domnului“.

Stând pe peron, părintele Azetti cugetă la cât *de mare* era păcatul ce-i fusese mărturisit. Exprimat în cuvinte simple, era ceva înfiorător – o crimă nu numai împotriva Bisericii, dar şi împotriva cosmosului. Era o ofensă la adresa ordinii fireşti şi însemna sfârşitul Bisericii. Şi nu numai al Bisericii.

Rugăciunea era o pavăză şi el încercă să se roage, s-o folosească asemeni unui scut, unui zgomot nevinovat – dar nu servi la nimic. Vocea doctorului Baresi îşi făcea loc, şi nici măcar semnul crucii nu reuşea s-o alunge.

Părintele Azetti dădu uşor din cap şi lăsă să-i alunece privirea pe buruienile prăfoase care creşteau în crăpăturile betonului de lângă calea ferată. Asemeni seminţelor ce căzuseră în acele crăpături şi care ascundeau în ele făgăduiala acestei vegetaţii nedorite, tot aşa, păcatul mărturisit de doctor, dacă nu era luat în seamă, ascundea... *ce?*

Sfârşitul lumii?

Atât de puternică era arşiţa de iulie, încât până şi scena din faţa lui – şinele de tren, clădirile din spatele lor – părea că pâlpâie şi se topeşte în aer. Sub sutană era lac de sudoare.

Îşi şterse fruntea cu dosul mânecii şi începu să repete ce avea să spună când va ajunge la Roma – în cazul că va fi primit de cardinalul Orsini:

„Este o problemă de mare importanţă, Sfinţia Voastră...

Am aflat ceva care ameninţă credinţa în mod profund..."

Va găsi el cuvintele. Cel mai greu va fi să-şi facă loc prin birocraţia Bisericii. Încercă să-şi imagineze împrejurările în care cardinalul – un dominican – ar accepta să-l primească. Cu siguranţă că Orsini îi va recunoaşte numele, îşi va aminti de el, va şti că cererea lui de audienţă nu era ceva neserios. Sau poate că, dimpotrivă, faptul că se cunoşteau va fi în defavoarea lui: cardinalul s-ar putea gândi că venise să-şi pledeze propria cauză, încercând să se întoarcă la Roma după lungul lui exil în Umbria.

Își închise strâns ochii. Va găsi el o cale. *Va trebui* să găsească o cale.

În acel moment pământul de sub picioarele lui începu să tremure și un huruit adânc străbătu tălpile pantofilor lui negri, lustruiți. Lângă el, o fetiță încălțată cu sandale de plastic roz începu să salte în sus și-n jos. Părintele Azetti se ridică. Sosea trenul.

3.

Trenul de la Perugia la Roma era o cursă locală cu scaune capitonate și reproduceri înrămate ale Lacului Como. Puțea a țigări ieftine și părea că se oprește la toate intersecțiile ca să se urce noi pasageri. Răzbit de foamea care-l chinuia (încă nu mâncase) și de monotonia călătoriei, părintele Azetti se ghemui pe scaun cu ochii pironiți pe lumina scăzândă a după-amiezii. După un timp, peisajul deveni mai aglomerat și mai puțin interesant, lăsând loc, în cele din urmă, suburbiilor industriale mohorâte ale capitalei italiene. Odată sosit la Stazione Termini, trenul se opri cu un scârțâit și o zguduitură. Frânele cu aer scoaseră un suspin de ușurare, ușile se deschiseră brusc și pasagerii inundară peronul.

Părintele Azetti se uită în jur să vadă un telefon și, după oarecare bătaie de cap, dădu de monseniorul Cardone din Todi. Se scuză. Se afla la Roma cu o problemă foarte presantă.

– Roma?

Spera să se întoarcă într-o zi, două, dar s-ar putea să dureze mai mult – în cazul ăsta va trebui să-i îndeplinească altcineva îndatoririle din Montecastello. Monseniorul fu atât de șocat, încât nu reuși să scoată decât un nou țipăt revoltat *(„Che?!“)* înainte ca Azetti să se scuze din nou și să pună receptorul jos.

Cum n-avea bani de hotel, preotul își petrecu noaptea ghemuit pe o bancă din gară. Dimineață se spălă în toaleta bărbaților și porni în căutarea unei cafenele ieftine. Găsind una chiar lângă gară, sorbi un espresso dublu și înfulecă un corn dulceag care părea, dar nu era, un *croissant*. După ce-și mai potoli foamea, intră iar în gară și începu să se uite după un M mare, roșu – semnul metroului. Destinația lui Azetti era orașul-stat cuibărit în inima Romei: Vaticanul.

„Treaba asta n-o să fie ușoară, își zise el, n-o să fie ușoară deloc."

Ca orice stat independent, Vaticanul își conduce treburile cu ajutorul unui aparat birocratic – în cazul de față Curia, a cărei menire este să ghideze uriașa entitate ce continuă să fie cunoscută sub numele de Sfântul Imperiu Roman. În afara Secretariatului de Stat, care se ocupă de treburile diplomatice ale Bisericii, Curia este formată din nouă congregații sacre. Fiecare este asemănătoare cu un departament federal sau cu un minister, responsabil de un aspect sau altul al problemelor Bisericii.

Cel mai puternic dintre aceste departamente este Congregația Sacră pentru Doctrina Credinței, care până în 1965 fusese cunoscută sub numele de Congregația Sfintei Inchiziții a Păcatului Ereziei. Veche de peste 450 de ani, „Inchiziția" continuă să fie o parte vitală a problemelor curente ale Bisericii – deși nimeni n-o mai numește astăzi așa.

În afara supravegherii programei școlilor catolice din întreaga lume, CDC – după cum e cunoscută în mod curent – continuă să cerceteze erezia, să judece amenințările la adresa credinței, să-i disciplineze pe preoți și să-i excomunice pe păcătoși. În cazuri deosebite, o parte a congregației poate primi sarcina de a îndeplini exorcisme, de a se lupta cu Satana sau de a întreprinde acțiuni în eventualitatea unor atacuri împotriva credinței.

Tocmai în legătură cu aceste ultime responsabilităţi pornise părintele Azetti în călătoria sa la Roma.

Şeful CDC era Stefano Orsini, cardinalul Orsini, care, cu treizeci şi cinci de ani mai înainte fusese, împreună cu Azetti, student al Universităţii Gregoriene a Vaticanului. Orsini era acum principe al credinţei, şef al lăcaşului sfânt din cadrul Vaticanului, format din nouă cardinali de rang inferior, doisprezece episcopi şi treizeci şi cinci de preoţi – fiecare fiind un cadru academic de prim ordin.

Birourile cardinalului se aflau în umbra Bazilicii Sfântului Petru din Palatul Sfântului Oficiu – o clădire bine cunoscută lui Azetti. Îşi petrecuse primii ani de preoţie lucrând într-o încăpere mică, bine luminată, de la etajul doi, înconjurat de cărţi şi manuscrise. Trecuse multă vreme de atunci şi, în timp ce urca scara spre etajul trei, simţi cum inima îi bate tare în piept.

Nu din cauza efortului, ci din cauza *treptelor* – a marmurei care se adâncea şi se subţia în mijlocul treptelor tocite de picioarele care le călcaseră de-a lungul secolelor. Văzând adânciturile pietrei şi gândindu-se că trecuseră aproape douăzeci de ani de când urcase aceste trepte ultima oară, îşi dădu seama că viaţa lui se topea şi asta de ani de zile încoace. Şi el, asemenea treptelor, începea să dispară.

Ideea asta îl opri în loc. Şovăi o clipă pe palier, apucându-se strâns de balustradă, până ce încheieturile degetelor începură să se albească. Un sentiment asemenea nostalgiei îi pătrundea în suflet, dar nu era nostalgie, era ceva... mai apăsător, o senzaţie de pierdere care-l făcu să simtă o durere în fundul gâtului. Încet, încet, începu iar să urce şi, în timp ce urca, dorul de casă îl copleşea din ce în ce mai mult.

Era un străin acum, un vizitator în casa Tatălui său, şi faptul că ştia detaliile clădirii – textura zugrăvelii, bronzul mătăsos al balustradei, felul în care cădea lumina în

dreptunghiuri piezișe pe pardoseala de marmură – era de ajuns să-i sfâșie inima.

Crezuse întotdeauna că-și va petrece cea mai mare parte a vieții între zidurile Vaticanului. În bibliotecă. La catedra uneia dintre universitățile Bisericii. Exact în această clădire. Fusese destul de ambițios ca să creadă că într-o bună zi va ajunge chiar să poarte pălăria roșie de cardinal.

Dar, în loc de asta, își petrecuse ultimii zece ani păstorindu-i pe credincioșii din Montecastello, unde „turma" lui era formată din negustori, lucrători agricoli și mici afaceriști. Era un semn al neîndurării, dar nu putea să nu se întrebe: Ce căuta un om ca el într-un astfel de loc?

Avea un doctorat în legislația canonică și cunoștea pe dinafară problemele Vaticanului. Lucrase ani de zile în Congregația Sacră pentru Doctrina Credinței și, mai târziu, în Secretariatul de Stat. Își îndeplinise îndatoririle admirabil, cu compasiune, cu inteligență și în mod *eficient* – astfel că ajunsese să fie privit ca un fel de stea în ascensiune. Trimis în străinătate pentru obișnuita „aclimatizare", primise o numire, mai întâi ca subsecretar al nunțiului apostolic din Mexic, mai apoi în Argentina. Era clar pentru toată lumea că, într-o bună zi, va fi și el un *nuncio* – un ambasador al Papei.

Dar nu-i fusese dat. Se împotrivise Curiei, conducând demonstrații împotriva regimului militar brutal din Buenos Aires. Presase guvernul și poliția pentru a obține vești despre cetățeni dispăruți și acordase presei străine interviuri atât de incendiare, încât se schimbaseră note diplomatice – nu o dată, ci de două ori.

Odată cu alegerea Papei Ioan Paul al II-lea deveni, dintr-odată limpede că Vaticanul nu va mai tolera activismul politic al preoților ca Azetti. Noul papă era dominican, un conservator polonez de pe vremea războiului rece, care vedea în „dreptatea socială" o problemă seculară și nu, propriu-zis, religioasă.

De cele mai multe ori, în istorie, dominicanii şi iezuiţii acţionaseră destul de diferit. Deci, nu fu de mirare că întreaga Societate a lui Isus îşi atrase critici. Întregul ordin fu admonestat pentru ceea ce noul Papă numea „lipsă de echilibru“, pentru că acordaseră mai multă atenţie politicii decât slujirii Bisericii.

Părintele Azetti fu iritat de această admonestare. Deşi cel de al patrulea legământ al iezuiţilor este supunerea faţă de Papă, pe el şi asta îl irita. Cum putea el să fie preot şi să *nu-i* sprijine pe săraci? Într-o discuţie cu un reporter american în Buenos Aires, Azetti spusese că Ioan Paul al II-lea nu se opunea activismului politic, ci doar unui anume tip de activism politic. Ar fi putut să se oprească aici cu observaţia lui, renunţând la exprimarea propriei păreri, dar el intrase în amănunte. Ca să nu rămână nici o îndoială în privinţa intenţiilor sale, continuă prin a spune că *în mod deosebit* activităţile anticomuniste sunt încurajate – dar a te exprima împotriva fasciştilor este intolerabil, ca să nu mai vorbim că mii de militanţi sunt torturaţi şi ucişi.

Două zile mai târziu, aceste observaţii fură publicate, mai mult sau mai puţin cuvânt cu cuvânt, de către *Christian Science Monitor*, care ilustrase articolul cu o fotografie a lui Azetti în fruntea unui marş în Plaza de Mayo. Sub imagine se afla numele lui şi o explicaţie formată dintr-un singur cuvânt: „Schismă?“

Aşa stând lucrurile, Azetti avusese noroc că nu fusese excomunicat. În schimb, îl rechemaseră la Vatican şi fusese retrogradat. Ca să poată practica „smerenia“, fusese expediat la o parohie atât de mică şi de îndepărtată, încât nimeni nu-i putuse spune exact unde se afla. Cineva credea că era lângă Orvieto. Sau, poate, lângă Gubbio. Era, în orice caz, în Umbria, dar unde? Până la urmă, cu ajutorul unei hărţi topografice, localiză aşezarea: la o aruncătură de băţ de Todi. De

atunci rămăsese acolo, cariera lui degradându-se până la proporțiile unei parohii.

Asta se întâmplase atunci.

Acum, părintele Azetti pătrunse în anticamera de rezervă pe care și-o amintea atât de bine. Era o încăpere simplă, cu două bănci de lemn, un birou străvechi și un singur crucifix pe perete. Un ventilator de plafon se răsucea încet, punând arșița în mișcare.

Cel de la birou dispăruse, locul era gol, dar nu era liniște. Un roi de semne înaripate se scurgea încet de-a lungul ecranului unui laptop. Azetti își roti privirea să vadă un buton de sonerie, dar, negăsind nici unul, recurse la o tuse ușoară. După aceea murmură:

– Alo!

În cele din urmă, se așeză pe una din bănci. Apoi își luă mătăniile și începu să se roage.

Tocmai ajunsese la a douăsprezecea boabă când un preot într-o sutană albă ieși din biroul cardinalului și, văzându-l, se opri cu un aer surprins.

– Pot să vă ajut, părinte?

– *Grazie*, spuse Azetti, sărind în picioare.

Preotul întinse mâna, spunând:

– Donato Maggio.

– Azetti. Giulio Azetti – din Montecastello.

Părintele Maggio își încreți fruntea.

– E în Umbria, adăugă Azetti.

– Ah, răspunse Maggio, bineînțeles. Cei doi rămaseră așa o clipă, zâmbindu-și stângaci unul celuilalt. În cele din urmă, Maggio se așeză la biroul lui.

– Cum vă pot fi de folos?

Azetti își drese glasul.

– Sunteți secretarul cardinalului? întrebă el.

Maggio scutură din cap și zâmbi.

– Nu, lucrez aici doar de câteva săptămâni. Ştiţi, sunt multe de făcut aici. O groază de schimbări. De fapt, sunt ajutor de bibliotecar.

Azetti dădu din cap, răsucindu-şi pălăria în mâini. Ar fi putut ghici ce slujbă avea Maggio cu adevărat. După douăzeci de ani, expresia îi răsări brusc în minte: „şoarece de bibliotecă". Astea erau cuvintele pe care le foloseau când se refereau la cei care trudeau din greu la arhive, scoţând la iveală pergamente şi vechi texte lămuritoare pentru cardinali, episcopi şi pentru profesorii de la universităţile Vaticanului. Maggio avea nasul roşu şi plângăcios şi ochii miopi ai celor din tagma lui. După ce stăteau o vreme în lumină slabă şi migăleau printre cărţi mucegăite de secole, împărtăşeau cu toţii aceste caracteristici.

– Deci... spuse Maggio, încruntându-şi fruntea. Ce pot face pentru dumneata, părinte? Era un pic dezamăgit că preotul nu întrebase de ce „erau multe de făcut" sau despre ce fel de „schimbări" era vorba. Atunci, Maggio ar fi putut face aluzii la starea în care se afla Papa şi să urmărească ochii vizitatorului căscându-se la auzul veştilor. Preotul ăsta părea pierdut în gândurile lui, aşa că Maggio fu nevoit să repete: Vă mai întreb o dată: cum vă pot ajuta?

– Am venit să-l văd pe cardinal.

Maggio scutură din cap.

– Îmi pare rău.

– E *urgente!* spuse Azetti.

Maggio nu părea chiar atât de convins.

– Un atac la adresa credinţei, explică Azetti.

Şoarecele de bibliotecă zâmbi slab.

– Este foarte ocupat, părinte. Ar trebui să ştii asta.

– Ştiu. Numai că...

– Oricine vă poate spune: audienţele trebuie să fie fixate cu mult timp înainte. Omul continuă să trăncănească, dând amănunte despre cum era bine să fie atacată problema. Azetti

ar fi trebuit să se sfătuiască cu monseniorul diocezei sale. Dar, de vreme ce nu făcuse asta... şi de vreme ce *se afla* la Roma... se putea totuşi face o programare la unul dintre prelaţii mai în vârstă căruia Azetti putea să-i prezinte problema. Şi, dacă s-ar fi considerat nimerit, o discuţie cu cardinalul ar fi fost eventual posibilă... cu toate că pentru asta ar putea fi nevoie de săptămâni întregi. Poate şi mai mult. Poate... o scrisoare?

Părintele Azetti bătu toba cu vârful degetelor pe bordura pălăriei. Mai fusese el învinuit şi altă dată de aroganţă, de convingerea că preocupările lui erau mai presus de alte priorităţi ale Bisericii. Dar în cazul acesta? Nu! Nu se putea rezolva printr-un intermediar şi nici printr-o scrisoare. El avea treabă cu cardinalul. Cardinalul *acesta.*

– O să aştept, spuse ducându-se înapoi la bancă şi aşezându-se.

– Mă tem că nu înţelegeţi, spuse Maggio cu un zâmbet anemic. Cardinalul nu poate să primească pe toată lumea care-ar dori să-l vadă. Pur şi simplu, nu e posibil.

– Înţeleg, răspunse părintele Azetti. Secretarul făcu un mic gest de neputinţă. Dar o să aştept.

Ceea ce şi făcu.

În fiecare dimineaţă, Azetti sosea la Biserica Sfântul Petru la ora şapte. Îşi spunea rugăciunile şi se aşeza pe o bancă lângă vestita statuie a sfântului Petru, urmărindu-i pe credincioşi cum se apropie şi sărută piciorul de bronz al marelui apostol. Secole de sărutări şterseseră despărţiturile dintre degete; întreg vârful piciorului fusese tocit până devenise plat. Până şi talpa sandalei se topise în carnea de bronz a piciorului.

La ora opt, Azetti urca scările spre anticamera de la etajul trei, unde-şi anunţa numele părintelui Maggio îmbrăcat în sutană albă. În fiecare zi, Maggio dădea din cap cu răceală şi

scria disciplinat numele lui Azetti într-o agendă, cu o precizie țepoasă și ostilă. Preotul de țară își lua în primire postul de pe bancă unde rămânea înțepenit până la sfârșitul zilei. La ora cinci, când odăile cardinalului se închideau, pornea iar înapoi pe scări. Trecea prin Colonada lui Bernini și ieșea pe Poarta Sfintei Ana.

În timp ce aștepta, avea timp din belșug să se gândească la omul pe care dorea să-l vadă. Și-l amintea pe Orsini din anii lor de studenție, îi vedea trupul mare și stângaci, atât de nepotrivit cu mintea lui iute și ascuțită. Inteligența lui Orsini era rece, asemenea unui laser, lipsită de compasiune și chiar de interes față de punctul de vedere al altuia.

Unica lui pasiune era Biserica și, de dragul acestei pasiuni, îi punea la pământ pe toți cei care-i stăteau în cale. Ascensiunea lui în ierarhia Vaticanului fusese previzibilă și rapidă. Nimeni nu fusese surprins de numirea sa, la un moment dat, în postul de șef al CDC; era, într-un fel, o treabă de polițist, iar Orsini avea un suflet de polițist. Îi amintea părintelui Azetti de polițistul cu inimă de piatră din *Mizerabilii*, neînduplecat, neiertător. Virtutea transformată în stâncă.

Sigur că asemenea oameni sunt necesari, chiar indispensabili – și Orsini era omul ideal căruia putea să-i împărtășească mărturisirea doctorului Baresi. El va ști ce era de făcut și va avea grijă să se acționeze în consecință.

Azetti nu dorea să se gândească la asta, la ce putea fi făcut sau ce va trebui să se facă. Așa că, deseori, se pierdea în rugăciuni.

Își petrecea serile în *stazione*, unde descoperi, după prima noapte, că, dacă-și lăsa pălăria cu bor rotund pe bancă, lângă el, în timp ce dormea, putea să se trezească cu câteva mii de lire în calotă. Deși somnul îi era agitat, nimeni nu-l deranja. Iar dimineața, după ce se spăla în lavaboul bărbaților, se

ducea la cafeneaua cea mică unde-şi cheltuia pomana primită pe cafea, *cornettos* şi apă minerală.

Cam din a patra zi, părintele Maggio încetase să mai fie politicos. Se făcea că n-aude când părintele Azetti spunea *„Buon giorno“* şi se purta de parcă preotul nici nu era acolo. Între timp, alţi intermediari veneau şi plecau, întrebând dacă puteau fi de vreun ajutor. Politicos, dar ferm, Azetti le respingea ofertele, spunând că nu poate discuta problema decât cu *il cardinale.*

Din când în când, cineva îşi vâra capul pe uşă, sperând să apuce să-l vadă pe preotul acela atât de nebun şi, tot atât de repede, capul dispărea. Se schimbau şi şoapte, şi se auzeau frânturi de conversaţie pe holuri. La început, observaţiile exprimau o anume curiozitate. Se distingea un ton amuzat în vocile personalului, dar, treptat, vocile se aspreau, trădând plictiseala.

– *Ce vrea?*

– *Vrea* să-l vadă pe cardinal.

– Imposibil!

– Bineînţeles!

Era limpede că devenea nu doar enervant, dar şi jenant. În primul rând, în ciuda faptului că se spăla în gară, începuse să pută. Degradarea igienei sale personale îl făcea să se simtă destul de prost, fiindcă era, după toate regulile, un om îngrijit. Suporta degradarea doar pentru că nu avea încotro. În ciuda tuturor eforturilor de curăţenie, jegul se instalase în fiecare crăpătură şi adâncitură a pielii lui şi i se impregnase în haine. Părul îi devenise unsuros şi el nu era în stare să facă nimic în legătură cu asta.

Încercările lui de a se spăla aveau loc noaptea, când lavaboul bărbaţilor avea un aer părăsit. Dar chiar şi aşa, se părea că era tot timpul spionat. Mulţi păreau să găsească o distracţie în urmărirea preotului la toaleta publică.

Nu că s-ar fi ales cu mare lucru. Chiuvetele erau foarte mici şi aveau numai apă rece. Săpunul era un fel de materie lipicioasă care nu făcea spumă şi, *mai rău*, nu existau prosoape, doar nişte maşini care suflau aer fierbinte. Oricât de mult s-ar fi căznit părintele Azetti sau oricât de acrobatice ar fi fost poziţiile în care ar fi stat, părţi ale corpului său nu puteau cu nici un chip să fie uscate fără a se da în spectacol. Aşa că jegul rămânea lipit de el. Pentru prima oară înţelese ce însemna să nu ai un cămin.

– Nu putem să-l scoatem de aici? întrebă o voce.

După a şasea zi începuseră să vorbească despre el fără nici o fereală, de parc-ar fi fost un străin sau un animal care nu putea să-i înţeleagă. De parcă nici n-ar fi fost acolo.

– Dar ce impresie ar face asta? Doar e preot!

Azetti nu şovăise nici o clipă. Tot ce avea de făcut era să-şi amintească de cuvintele lui Baresi. Nu trebuia, nu putea să se întoarcă la Montecastello, el care era unicul depozitar al mărturiei doctorului. Decât să facă asta, mai bine aşteaptă la nesfârşit.

În a şaptea zi, monseniorul Cardone sosi de la Todi şi se aşeză pe locul de lângă el.

Monseniorul, un om smochinit cu un aer de păsăroi, nu spuse nimic preţ de un minut. Îşi aţinti ochii negri, vioi pe peretele din faţa lui şi păstră tăcerea, privind de sub smocurile sprâncenelor cărunte. În cele din urmă, zâmbi scurt şi puse o mână pe genunchiul părintelui Azetti.

– Mi s-a spus că eşti aici, zise el.

– Ah, răspunse părintele Azetti, de parc-ar fi fost curios şi curiozitatea îi fusese acum satisfăcută.

– *Giulio.* Despre ce-*i* vorba? Poate pot să te ajut.

Azetti clătină din cap.

– Numai dacă poţi să iei legătura cu cardinalul. Altfel... Ridică din umeri.

Monseniorul se strădui cât putu. Încercă să-l încânte. Îi vorbi lui Azetti cum vorbeşte un prelat sofisticat cu altul. Cu siguranţă că Azetti ştia mai bine ca oricine cum se proceda. Existau căi şi protocoale... formalităţi! Cu siguranţă că ştia mai bine ca oricine cât de preţios trebuie să fie timpul cardinalului şi cum personalul său avea datoria să-l apere de orice abatere de la problemele lui.

– Hai să facem câţiva paşi împreună!

– *No. Grazie. Molto grazie.*

În cele din urmă, monseniorul trecu la atac.

– Să fim serioşi, Azetti, ţi-ai părăsit datoria. Ţi-ai abandonat biserica! A avut loc un botez, un deces... o slujbă de înmormântare! Ce poate fi atât de important? Lumea a început să vorbească!

Apoi trecu la linguşiri. Dacă Azetti s-ar încrede în el, monseniorul ar interveni în favoarea lui. Aşa cum stăteau lucrurile, aproape sigur, cardinalul nici măcar nu ştia că Azetti aşteptase atâtea zile.

Azetti scutură din cap.

– Nu pot să spun nimănui, zise el, doar cardinalului.

În acea clipă, monseniorul sări furios în picioare.

– Dacă te încăpăţânezi, Giulio...

Azetti încercă să-şi amintească nişte cuvinte care ar fi putut să înmoaie furia monseniorului, dar, înainte de a apuca să spună ceva, Donato Maggio băgă capul pe uşă.

– Cardinalul te primeşte acum, îi spuse el preotului.

Orsini hotărâse că, în definitiv, asta era calea cea mai bună de a se descotorosi de el.

Stefano Orsini era instalat la un birou enorm de lemn; purta veşminte negre tivite cu purpuriu, iar pe vârful capului avea o tichie roşie. Era un om solid, cu o faţă cărnoasă, de care atârnau pieile şi nişte ochi căprui enormi. Semănau cu nişte ochi de câine, un câine mare, dar nu dintre cei prietenoşi.

Trăsăturile i se crispară o clipă, în timp ce miasma preotului îl precedă în încăpere, apoi își înălță privirile.

– Giulio, spuse el. Ce plăcere să te văd. Ia loc. Mi s-a spus că aștepți de multă vreme.

– Sfinția Voastră!

Părintele Azetti se așeză pe marginea unui scaun din piele cu rezemători arcuite și așteptă să iasă părintele Maggio din încăpere. În minte îi mișunau cuvintele pe care le repetase. Atunci observă că, în loc să plece, Maggio se așezase pe un scaun de lângă ușă și-și încrucișase picioarele.

Azetti tuși.

Cardinalul îl îndemnă.

– Deci?

Azetti se uită în direcția părintelui Maggio.

Privirile cardinalului se mutară de la un preot la celălalt și iar îndărăt. În cele din urmă clătină din cap și spuse:

– El e asistentul meu, Giulio.

Azetti clătină și el din cap.

– Și rămâne aici, adăugă cardinalul.

Azetti clătină iar din cap. Își dădea seama că răbdarea cardinalului începuse să slăbească.

– Ai nevoie de *parole?* îl întrebă cardinalul pe un ton disprețuitor. Te-ai plictisit de viața de la țară?

Îl auzi pe părintele Maggio chicotind în spatele lui. Dar nu-i păsa. Pentru prima oară își dădu seama că pierduse ceva cât stătuse la țară, și anume propria ambiție. Dar, deși asta suna groaznic, chiar și pentru el, știa, în adâncul sufletului, că nu era deloc același lucru ca pierderea unui picior. În timp ce privirea îi rătăcea în jurul biroului lui Orsini, își dădu seama că, în ciuda nostalgiei lui din prima zi, nimic n-ar fi putut să-l mai convingă să se întoarcă la mașinațiile vieții de la Vatican. La Montecastello găsise ceva mai prețios decât ambiția.

Își găsise credința.

Dar nu putea vorbi cu Orsini despre asta. Aşa stăteau lucrurile, deşi cardinalul însuşi era o raritate la Vatican – şi el era un credincios adevărat, un soldat al Crucii înflăcărat şi dârz. Cu toate astea, părintele Azetti ştia că Orsini nu se putea preocupa de sufletul lui. Pe el îl interesa puterea şi Azetti înţelegea că orice profesiune de credinţă nu va fi privită drept ceea ce era, ci drept o prefăcătorie sau o tentativă, o manevră politică.

– Nu, răspunse el. Nu mă aflu aici în interesul meu. Se uită la ochii de animal de pradă ai lui Orsini. Este ceva de care Biserica trebuie să ia cunoştinţă. Şovăi. Ceva care nu poate fi...

Cardinalul ridică o mână şi schiţă un zâmbet rece.

– Giulio... te rog. Scuteşte-mă de observaţiile introductive.

Părintele Azetti oftă. Aruncându-i o privire nervoasă părintelui Maggio, se repezi cu capul înainte, uitând de discursul pe care-l repetase o săptămână întreagă. Urmă un moment de pauză, când capul lui roia de cuvinte, apoi:

– Am ascultat o mărturisire, se bâlbâi el. Am ascultat o mărturisire care mi-a oprit bătăile inimii.

4.

În zilele care urmară, cardinalul Orsini se frământă.

Se frământă în legătură cu Omul. Se frământă în legătură cu Dumnezeu. Şi se frământă şi pentru sine însuşi. Ce trebuia el să facă? Ce putea să facă *un om?* Implicaţiile mărturisirii doctorului Baresi erau atât de profunde, încât, pentru prima oară în viaţa lui, Orsini avu impresia că i se ceruse să-şi pună pe umeri o greutate prea mare pentru el. Era clar că problema trebuia să-i fie prezentată direct Papei, dar Papa era aproape inconştient mai tot timpul, luciditatea lui pâlpâind gata să se

stingă, ca un semnal radio slab. O problemă ca asta... putea să-l ucidă.

Problema era complicată de izolarea pe care o impunea. Nu exista nimeni în care Cardinalul Orsini să simtă că se poate încrede. Într-adevăr, singura persoană de la Vatican care cunoştea chestiunea era părintele Maggio – o situaţie pentru care nu putea să se învinuiască decât pe sine însuşi. Azetti nu dorise ca el să fie acolo, dar el insistase: „Este asistentul meu, Giulio". Şi, după o pauză: „Şi rămâne aici".

De ce spusese asta? „Fiindcă, îşi explica el singur, ai petrecut prea multă vreme la Vatican şi prea puţină în lume. Eşti un om îngâmfat care nu-şi poate închipui că un preot de parohie ar putea avea ceva interesant de spus – şi acum, Donato Maggio este singurul tău confident."

Donato Maggio. Gândul îl făcu să geamă adânc. Maggio era un arhivist-cercetător, cândva funcţionar, care nu se sfia să-şi exprime părerile sale teoretice. Era un conservator care se ruga (cu voce tare) pentru „un catolicism mai viguros" şi care se referise de multe ori la „adevărata liturghie" – ceea ce era, bineînţeles, o critică abia voalată faţă de reformele instituite Conciliul de la Vatican II.

Dacă ritualul Tridentin era „adevărata liturghie" – pentru că era slujit în latină, preotul stând cu spatele la enoriaşi – atunci noua liturghie era o înşelătorie. Şi, deci, un sacrilegiu.

Deşi nu discutase niciodată cu părintele Maggio vreo chestiune teologică, totuşi cardinalul Orsini putea să-şi imagineze care era poziţia preotului într-o serie de probleme. Nu numai că Maggio ar fi dispreţuit noua liturghie în care latina era înlocuită de engleză, spaniolă şi alte limbi vii, dar s-ar fi încruntat şi la ideea îndeplinirii cerinţelor slujbei de duminică prin oficierea serviciului divin sâmbătă seara. Asemenea altor conservatori, s-ar fi opus oricărei încercări de modernizare a Bisericii pentru a o face mai accesibilă. În cazul lui Maggio, problema nu era că se opunea măsurilor propuse, precum

hirotonisirea femeilor, acceptarea căsătoriei la preoţi sau legalizarea controlului naşterilor – conservatorismul lui mergea şi mai departe. El ar fi dorit să se renunţe la reformele care fuseseră deja instituite. El era omul din Neanderthal.

Prin urmare, n-ar fi avut nici un rost să-l întrebe pe Maggio ce părere are despre fapta doctorului Baresi. Preoţii ca Maggio nu aveau păreri; ei aveau reflexe, şi aceste reflexe erau previzibile.

De fapt, nu avea nici o importanţă. Părintele Azetti venise la Vatican cu o bombă pe punctul de a exploda într-un moment de neobişnuită activitate – ceea ce însemna că izolarea cardinalului Orsini nu dură mult. Boala Papei era îndeajuns de gravă încât colegiul cardinalilor să înceapă, discret, să-şi consulte membrii în căutarea succesorului potrivit. Scurte liste de posibili papi – *papabiles* – erau întocmite şi revizuite, iar în interiorul Sfântului Oficiu fuseseră interzise telefoanele celulare pentru ca ziariştii sau alte persoane să nu poată asculta conversaţii ce nu trebuiau să fie auzite.

Era o perioadă agitată în care problema la ordinea zilei erau întrunirile secrete şi confidenţele şoptite. În atare împrejurări, în care sănătatea Papei se degrada vertiginos, cardinalul Orsini se afla când într-o încăpere plină de fum, când într-alta. Era o atmosferă supraîncălzită, în care chestiuni de o importanţă uriaşă erau discutate chiar şi la cea mai întâmplătoare întâlnire: următorul Papă, viitorul Bisericii.

Chinuit cum era de mărturisirea doctorului Baresi, mai importantă decât orice altă problemă, era inevitabil ca Orsini să împartă povara ce se aruncase pe umerii săi cu diferiţi colegi de-ai lui. Ceea ce şi făcu; ceru sfatul unor confidenţi – doi, trei, nu mai mulţi.

Reacţia, în fiecare caz, fu o contemplare şocată, urmată de observaţia că nu era nimic de făcut, sau s-ar fi putut face un singur lucru, şi *acela* prea teribil pentru a putea fi luat în considerare. Şi totuşi... toată lumea fu de acord că a nu face

nimic era un alt fel de acţiune. Ale cărei consecinţe puteau totuşi să fie la fel de mari.

„A nu face nimic...", gândi Orsini. A nu face nimic însemna a lăsa lumea să sfârşească asemenea unui ceas care s-a oprit după ce ticăise de la începutul tuturor timpurilor.

Chestiunea era atât de copleşitoare, încât colegii lui Orsini le făcură, inevitabil, confidenţe propriilor prieteni, şi veştile se răspândiră. La o săptămână după uluitoarea dezvăluire făcută de Azetti în birourile cardinalului Orsini, se dezlănţuiră adevărate dezbateri între zidurile Vaticanului. Erau dezbateri secrete, după ce prelat după prelat scotociseră arhivele bibliotecii Vaticanului în căutare de îndrumări care, până la urmă, nu putură fi găsite nicăieri. Nu exista nici o învăţătură a trecutului care să poată rezolva această chestiune. Se căzu de acord că problema creată de păcatul doctorului Baresi nu avea precedent în istoria Bisericii – şi asta pentru simplul motiv că nu fusese posibilă niciodată.

Rezultatul era că exista un vid al dogmei care, în cele din urmă produse, de la sine, un consens. După câteva săptămâni de discuţii neoficiale, Curia hotărî că, indiferent ce făcuse doctorul Baresi, *asta fusese voia Domnului.* Prin urmare, nimeni n-avea nimic de făcut, dacă nu-şi revenea sau până când nu-şi revenea Papa, sau până nu se alegea un nou Papă căruia i-ar fi putut fi prezentată problema. Din acel moment, Sfinţia Sa ar fi putut să atace problema *ex catedra.* Până atunci, toţi trebuiau să stea în rezervă. Ceea ce şi făcură.

Cu excepţia părintelui Maggio care, auzind hotărârea, luă primul tren spre Napoli.

Birourile de la Umbra Domini sau „Umbra Domnului" se aflau într-o vilă cu patru etaje de pe Via Viterbo, la câteva străzi de Opera Napolitană. Fondat în 1966, nu mult după sfârşitul Conciliului Vatican II, ordinul îşi păstrase acelaşi statut canonic de treizeci de ani; era „un institut laic" cu peste

cinci mii de membri şi „misiuni" în treisprezece ţări. După ce multă vreme căutase să obţină statutul mai elevat de „prelatură personală", părerea majorităţii celor ce se pricepeau la treburile Vaticanului era că Umbra Domini avea noroc că rămăsese în cadrul Bisericii.

Obiecţiile ordinului la reformele Conciliului Vatican II fuseseră numeroase, profunde şi vehemente. Purtătorii lui de cuvânt atacaseră eforturile Conciliului de a „democratiza" credinţa, văzând în ele o cedare în faţa forţelor modernismului, sionismului şi socialismului. Cea mai revoltătoare dintre reforme, după părerea ordinului Umbra Domini, era renunţarea la liturghia în limba latină, care dăduse peste cap mai mult de o mie de ani de tradiţie şi retezase legătura comună care îi unea pe catolicii din toate colţurile lumii. În opinia Umbrei, slujba în limba naţională era „un ritual bastard, o versiune catolicizantă a liturghiei lui Dumnezeu". Potrivit fondatorului organizaţiei, noua liturghie nu putea fi explicată decât într-un singur fel: era limpede că Tronul Sfântului Petru fusese ocupat de Anticrist de-a lungul deliberărilor de la Vatican II.

Şi asta nu era tot. Deşi convingerile ordinului nu erau înscrise în nici un document public, se ştia că acesta condamnă punctul de vedere liberal potrivit căruia şi alte religii au elemente de adevăr şi că – aşa cum declara Vatican II – adepţii lor „se bucură de iubirea Domnului". Dacă aşa stăteau lucrurile, argumenta ordinul, atunci Biserica era vinovată de persecuţii şi ucideri în masă. Căci cum altfel s-ar explica cei o mie şase sute de ani de intoleranţă doctrinară, mandatată de Papă, care culminase cu *Inchiziţia?* Dacă nu cumva, aşa cum insista Umbra Domini, doctrina fusese corectă tot timpul şi adepţii altor credinţe erau, de fapt, necredincioşi şi duşmani ai adevăratei Biserici.

Cei care criticau ordinul cereau excomunicarea adepţilor săi, dar Papa şovăia, nedorind să provoace o schismă. De ani

de zile, trimişi ai Vaticanului se întâlneau în taină cu conducători ai ordinului Umbra Domini, până când, în cele din urmă, se ajunse la un compromis. Ordinul obţinuse recunoaşterea oficială de către Vatican şi îngăduinţa de a sluji liturghia în latină, cu condiţia de a se angaja la un fel de jurământ al tăcerii. În viitor, Umbra nu va mai face nici o declaraţie publică şi întreg prozelitismul va fi redus la exprimarea prin viu grai.

Aşa cum era inevitabil, Umbra Domini se închise în sine. Conducătorii ei dispărură de pe scena publică şi încetară să mai dea interviuri. Din când în când, apărea câte un articol de ziar în Statele Unite sau în Europa care avertiza cititorii că organizaţia devenise un cult. *New York Times* o acuza de „o secretomanie obsesivă şi de practici de recrutare coercitivă", pomenind, de asemenea, de averea uriaşă pe care reuşise, cumva, s-o acumuleze în doar câţiva ani. În Anglia, *The Guardian* mergea chiar mai departe. Referindu-se la „numărul greu de precizat de politicieni, industriaşi şi magistraţi" care erau membri ai grupului, ziarul insinua că „o organizaţie politică neofascistă se năştea sub masca unui ordin religios".

Afirmaţia era respinsă, într-un mod graţios, chiar de persoana pe care părintele Maggio venise să o întâlnească la Napoli. Acesta era tânărul şi charismaticul „Cârmaci" al Umbrei Domini, Silvio della Torre.

În momentul când răspundea declaraţiilor privitoare la caracterul neoficial al ordinului, della Torre avea în faţă un public format din noi membri, printre care se afla, în ultimele rânduri ale adunării, de fapt, lipit de un perete – Donato Maggio. Cuvântarea avea loc în vechea bisericuţă napolitană San Eufemio – un edificiu care fusese donat ordinului în primii săi ani şi care continua să fie folosit drept amvonul ei „originar".

Era o clădire care avea o istorie a ei. Biserica creştină fusese clădită în secolul al optulea, pe terenul unui templu

străvechi închinat lui Mitra. În ciuda valorii sale de antichitate, clădirea bisericii fusese atât de „căzută în genunchi“ în 1972 – acoperişul îi curgea şi zidurile se prăbuşeau – încât singura alternativă când fusese donată ordinului Umbra fusese aceea de a se îngădui dărâmarea ei, spre binele siguranţei publice.

Umbra restaurase biserica, aşa cum făgăduise, deşi rămăsese puţin din clădirea primitivă ce putea să-i intereseze pe „vulturii culturii“ care leşinau la vederea imaginilor ce li se ofereau în alte biserici. La distanţă de o jumătate de zi, puteau să admire lucrările lui Giotto sau Michelangelo, Leonardo ori Fra Lippo Lippi. Ale lui Rafael şi Bernini. San Eufemio nu prea-i atrăgea pe iubitorii de artă.

Ce-i drept, exteriorul era binecuvântat cu o pereche de uşi de chiparos din secolul al optulea – destul de simple, deşi rezistente. Dar spaţiul din interior era înghesuit şi sumbru. De fapt, nu se prea vedeau ferestre, iar puţinele care existau lăsau să pătrundă lumina cu zgârcenie, fiindcă erau făcute din seleniu, un precursor al sticlei, translucid în lumină puternică, dar nici pe departe transparent.

Iar celelalte atracţii erau, oarecum... respingătoare. Inima unui sfânt, acum căzut în dizgraţie, era expusă într-un relicvariu hidos. Locul de cinste era ocupat de o Bună Vestire foarte veche, cu aer fantomatic. Pictura însăşi era atât de înnegrită de vreme, încât doar o zi strălucitoare îngăduia pătrunderea unei lumini suficiente ca s-o facă vizibilă. În afară de asta, o Fecioară cu chip de lemn contempla Sfântul Duh, care nu era înfăţişat sub forma tradiţionalului porumbel, ci sub aceea a unui ochi fără trup care plutea în aer.

În interiorul acestui spaţiu sumbru, della Torre strălucea ca o lumânare. În ziua când replica declaraţiilor de presă ce pretindeau că Umbra era o organizaţie neofascistă – care era chiar ziua când Donato Maggio se alăturase Umbrei Domini – tânărul preot mânuia controversa cu o perfectă uşurinţă. Mai

întâi zâmbi, pentru ca apoi să-şi arunce mâinile în aer şi să scuture din cap cu tristeţe.

– Presa, începu el, presa mă uimeşte pentru că este, în acelaşi timp, inconsecventă şi absolut credibilă. Mai întâi, se plânge că noi vorbim prea mult, spuse el, făcând aluzie la vremea când Umbra îşi trâmbiţa concepţiile în gura mare. Iar acum, continuă el, se plânge că nu mai vorbim deloc. Pentru că asta convine scopurilor ei, confundă izolarea cu caracterul ascuns, fraternitatea cu conspiraţia şi, în felul acesta, îşi dovedeşte... credibilitatea. Un murmur amuzat se ridică din adunare. Presa înţelege *întotdeauna totul* greşit, adăugă della Torre, în concluzie. Şi puteţi conta pe asta. Cei de faţă râseră.

În ceea ce-l privea pe el, părintele Maggio era, în acelaşi timp, dominican şi membru al Umbrei. Existau mulţi preoţi în rândurile Umbrei; de vreme ce era un ordin laic, nu exista nici o contradicţie în această dublă apartenenţă. Dar Donato Maggio era, poate, puţin diferit de alţii, prin faptul că nu era doar un membru al unui ordin religios, ci şi unul care lucra în cadrul Vaticanului. Prin urmare, stătea în două bărci şi îşi dădea seama de teama pe care fiecare o provoca celeilalte. Pentru Vatican, Umbra Domini era un grup extremist, aproape intolerabil, un soi de Hezbollah catolic pe punctul de a exploda. La rândul ei, Umbra Domini vedea în Vatican exact ceea ce era sau ceea ce părea să fie: un obstacol. Masiv, senil şi *prezent.*

Deşi părintele Maggio nu făcuse niciodată cunoştinţă în mod oficial cu Silvio della Torre, nu existau motive să nu se organizeze o întâlnire între patru ochi. Aflând că unul dintre asistenţii cardinalului Orsini dorea să îi vorbească într-o chestiune de mare importanţă, della Torre propuse să cineze împreună în aceeaşi seară. „E posibil, îşi zise Maggio, ca della Torre să fi ajuns la concluzia că slujba lui de secretar al cardinalului Orsini era ceva permanent, dar... de fapt, ce

conta asta?“ Chiar dacă Maggio era un mărunt şoarece de bibliotecă, della Torre *va dori* cu siguranţă să audă ce avea de spus.

Se întâlniră într-o mică ospătărie, nu departe de biserica lui della Torre. Restaurantul se chema *I Matti*, şi deşi arăta destul de ordinar din exterior, era uimitor de elegant înăuntru. Părintele Maggio fu întâmpinat cu politeţe de către *maître d'hôtel* şi fu condus sus pe scări într-o încăpere separată de deasupra parterului. În încăpere se afla o singură masă aşezată pe o podea de scânduri sub o fereastră înaltă, în stilul lui Palladio. Se vedea un mic cămin unde un braţ de lemne trosnea şi scotea scântei şi câteva aplice vechi care răspândeau o lumină aurie. Pe masă, o pânză albă, lumânări şi o crenguţă de merişor.

Silvio della Torre privea pe fereastră când părintele Maggio intră în cameră. După ce întoarse capul ca să răspundă la cuvintele rostite de *maître d'hôtel*, *„Scusi, signore“*, Maggio văzu ceea ce rămăsese ascuns în întunericul bisericii: şeful Umbrei Domini era surprinzător de arătos. Era un om de treizeci şi ceva de ani, înalt şi lat în umeri. Îmbrăcat discret, dar costisitor. Părul lui des şi ondulat era atât de negru, încât părea albastru în lumină. Dar ceea ce îl surprinse pe Maggio cel mai mult fură ochii lui della Torre. Erau de un albastru acvamarin, nici albaştri, nici verzi, şi erau încadraţi de gene lungi şi dese.

„Nestemate într-o montură meşteşugită de Dumnezeu“, gândi Maggio, încântat de expresia pe care o găsise. Nu era de mirare... era, şi el, de fapt, un profesionist. În timpul liber scria adesea poezii. Della Torre se ridică în picioare şi Maggio observă că trăsăturile lui semănau cu cele ale statuilor din Forum. Maggio îşi notă în minte: „Un profil roman clasic...“, dar apoi îşi aţinti atenţia asupra omului însuşi. Inima îi bătea cu putere. Lua cina cu Silvio della Torre!

– *Salve*, spuse della Torre, întinzându-i mâna. Trebuie să fii fratele Maggio.

Maggio bâlbâi că el era într-adevăr acea persoană și cei doi bărbați luară loc. Della Torre spuse câteva lucruri banale, în timp ce turna pentru fiecare câte un pahar de Greco de Tufo, apoi propuse un toast.

– În cinstea prietenilor noștri de la Roma, spuse el, după care ciocniră paharele.

Masa fu simplă și delicioasă, iar conversația așijderea. Deasupra farfuriilor de *bruschetta*, vorbiră despre fotbal, apoi despre Lazio și Sampdoria, și necazurile din seria A. Un chelner deschise o sticlă de Montepulciano. Câteva clipe mai târziu, un alt chelner intră cu farfurii cu *agnelotti* umpluți cu *tartufo* și praz. Maggio remarcă faptul că *agnelotti* erau ca niște „pernițe moi", la care della Torre răspunse cu niște cuvinte care lui Maggio îi sunară ca o glumă deocheată (dar poate că înțelesese el greșit). În timp ce beau și mâncau, conversația se mută la politică și Maggio fu încântat să afle că el și della Torre erau de aceeași părere în aproape toate problemele. Creștin-democrații erau o pacoste, Mafia reînvia, iar francmasonii se aflau peste tot. Cât despre evrei, ei bine... Bârfiră în legătură cu starea sănătății Papei și discutară șansele fiecărui succesor posibil.

Un chelner apăru cu felul următor – păstrăvi – și înlătură oasele la ambii pești. Când acesta părăsi încăperea, della Torre spuse că era fericit să constate că Umbra Domini avea un prieten în părintele Maggio în ceea ce privește Congregația pentru Doctrina Credinței. Maggio se simți flatat și, printre îmbucături de păstrăv suculent care se topeau în gură, dezvălui tot ce știa despre treburile interne ale congregației și despre personalitățile celor care aveau acces la *il terzo piano* – etajul al treilea al Palatului Apostolic, unde se aflau apartamentele Papei.

– Este întotdeauna util, spuse della Torre, să ştii ce gândesc cardinalul Orsini şi Sfântul Părinte.

Păstrăvul făcu loc salatei şi, puţin după aceea, unei *bistecca*[1] *alla fiorentina* cu urme de cărbune. În cele din urmă, cina se sfârşi. Chelnerul intră, ridică farfuriile şi curăţă firimiturile de pe masă. Le puse în faţă o sticlă de Vin Santo şi o farfurie cu *biscotti*. Apoi înteţi focul şi, după ce întrebă dacă mai avea ceva de făcut, părăsi încăperea, trăgând uşa după el.

Della Torre umplu ambele pahare cu Vin Santo. Apoi se aplecă spre părintele Maggio şi, fixându-şi privirea asupra preotului, îşi coborî vocea până la o şoaptă mătăsoasă.

– Donato, spuse el.

Părintele Maggio îşi drese glasul.

– Silvio?

– Destul cu prostiile... de ce ne aflăm aici?

Părintele Maggio îşi ascunse mirarea în spatele unui şerveţel de pânză albă pe care-l apăsă delicat pe buze. În cele din urmă, puse şerveţelul pe masă, respiră adânc şi-şi drese din nou glasul.

– Un preot, un preot de ţară... a venit la Vatican... asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni... şi a povestit o întâmplare.

Della Torre dădu din cap în semn de încurajare.

– Ei, spuse Maggio, ridicând din umeri, uneori... aud ce aude şi cardinalul... dacă nu e vorba de o chestiune prea importantă pentru urechile mele. Asta nu părea atunci importantă, aşa că am rămas în birou în timp ce vorbea preotul. Şi acum... Părintele Maggio zâmbi mâhnit. Acum sunt sigur că, ştiind c-am fost acolo, cardinalul e nemulţumit.

– Asta-nseamnă că e o chestiune delicată.

Părintele Maggio dădu din cap.

– Da, spuse el.

Della Torre căzu o clipă pe gânduri. În cele din urmă, spuse:

– Şi asta a fost acum câteva săptămâni?

---

[1] Friptură (în lb. italiană)

– În afară de discuţiile despre noul Papă, n-au prea mai vorbit despre altceva de atunci.

– De ce?

– Fiindcă trebuiau să hotărască ce să facă.

– Aha! Şi ce-au hotărât?

– N-au hotărât nimic. Sau au hotărât să nu facă nimic. Ceea ce-i acelaşi lucru. De asta mă aflu eu aici.

Della Torre păru că meditează. După o clipă, umplu din nou paharul părintelui Maggio şi spuse:

– Ei, bine, Donato... poate vrei să-mi povesteşti întâmplarea.

Părintele Maggio îşi încreţi fruntea şi se apleacă înainte. Îşi sprijini coatele de masă şi îşi uni vârfurile degetelor. Le lovi încet între ele şi spuse:

– Totul a început cu o mărturisire...

Când istorisirea se sfârşi, della Torre sta pe marginea scaunului cu o ţigară stinsă în mână. Cărbunii sfârâiau şi aruncau scântei în cămin, dar nici un alt sunet nu se mai auzea în încăpere.

– Donato, zise della Torre, îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea.

Părintele Maggio dădu peste cap restul de Vin Santo şi se ridică.

– Trebuie să mă întorc, spuse el.

Della Torre clătină din cap.

– Îţi mulţumesc că ai avut curajul să vii să-mi vorbeşti despre asta. N-au putut să se hotărască ce să facă fiindcă n-aveau ce să hotărască. Există doar un singur lucru care poate fi făcut.

– Ştiu, răspunse părintele Maggio. Le-a lipsit curajul.

Della Torre se ridică în picioare. Maggio îi întinse mâna şi della Torre, în loc s-o strângă, o luă în ambele lui mâini. Ridică încet dosul mâinii preotului la buze şi-l sărută. O clipă, preotului i se păru că simte limba omului atingându-i pielea, apoi totul se sfârşi.

– *Grazie*, spuse della Torre. *Molto grazie*.

PARTEA A DOUA

NOIEMBRIE

5.

Până în seara zilei de 2 noiembrie, Keswick Lane fusese una dintre acele străzi despre care se spune: „Aici nu se întâmplă nimic“. Şerpuind de-a lungul unei zone de locuinţe din Burke, o suburbie din Virginia de nord, în Washington, D.C., strada avea aliniate pe ambele părţi case în valoare de 400 000 de dolari, BMW-uri şi cele mai bune grătare cu gaz pe care le puteai cumpăra. Casele din Cobb's Crossing – aşa se numea zona – se conformau, toate, stilului *Nouveau Colonial.* Fiecare casă se deosebea de celelalte, măcar în privinţa culorii şi a detaliilor arhitecturale, dar toate aparţineau aceleiaşi serii clădite cu şase ani în urmă. Proiectanţii avuseseră grijă să păstreze cât mai mulţi pomi posibil şi cheltuiseră din belşug cu amenajarea spaţiului verde, aşa că locul se asemăna oarecum cu o aşezare veche, cu tradiţie.

Aflai multe dacă priveai asfaltul imaculat, de un negru adânc, al străzii care urma o curbă graţioasă spre vest şi se termina într-o fundătură. În multe privinţe, ar fi fost o zonă ideală pentru copiii mici care ar fi putut să se joace acolo fără să se teamă de circulaţia maşinilor. Însă copiii din Keswick Lane erau prea mari ca să se joace pe stradă. Casele fiind scumpe, oamenii care locuiau în ele – în marea lor

majoritate avocaţi, dar şi câţiva politicieni şi directori de firme – erau de o anumită vârstă, iar copiii lor crescuseră. Cei mai mulţi dintre aceşti copii puteau fi văzuţi oriunde, dar nu pe stradă. Luau lecţii de călărie sau de karate, jucau fotbal sau hochei, sau aruncau în aer demonii pe monitoarele computerelor lor.

Deci, trotuarele şi Keswick Lane însăşi aveau un aer părăsit. Apariţia unui trecător – de orice vârstă – era ceva rar.

Cu excepţia, desigur, a celor care-şi plimbau câinii. Aproape toate casele de pe acea stradă aveau un câine. În timpul săptămânii, stăpânii erau, de obicei, plecaţi toată ziua, ceea ce însemna că abia seara se bucurau câinii de adevărata lor ieşire la aer, o plimbare regulamentară de-a lungul străzilor curate din Cobb's Crossing.

Pe 2 noiembrie se mai vedeau încă urme ale sărbătorii de Halloween, dovleci păliţi pe verandele din faţa caselor, obişnuitul schelet din bucăţi de carton care atârna la uşa de la intrare, false pânze de păianjen la unele ferestre. În minutele liniştite dinaintea miezului nopţii, o femeie care tocmai se întorsese de la o reprezentaţie a operei *Tosca* la Centrul Kennedy îşi plimba labradorul pe care îl chema Coffee.

Coffee şi stăpâna lui se opriră peste drum de numărul 207 din Keswick Lane, unde câinele stătu un timp să miroasă atent la baza unui stâlp cu o cutie poştală.

Deodată, îşi ridică botul şi din gât îi ieşi un urlet înfundat. Blana de pe spate i se ridică şi urechile i se ciuliră. Odată cu lătratul lui, se petrecu şi scena: o erupţie de lumină, urmată de zgomot de sticlă spartă, în timp ce un bărbat ţâşni prin fereastra ornamentată a casei de peste drum.

Bărbatul era în flăcări.

Trupul care ardea plonjă într-un tufiş de azalee se ridică, clătinându-se, într-o aură de flăcări, se prăbuşi şi se rostogoli pe peluza întunecată. Peste drum, câinele trăgea de lesă şi urla, în timp ce stăpâna lui stătea în întuneric, privind

împietrită. Părea că nu reuşeşte să înţeleagă ceea ce vedea; îşi aţintise atenţia nu asupra bărbatului, ci asupra ferestrei prin care acesta ţâşnise.

Era, de fapt, o singură placă de sticlă fixată într-un grilaj de lemn care dădea impresia unei ferestre cu multe ochiuri mici. O bucată din acest grilaj se lipise de trupul bărbatului, iar femeia rămăsese încremenită la vederea ei – o bucată de grătar de lemn alb tivit cu foc, care se îndoia şi pocnea în timp ce omul se rostogolea într-o parte şi în alta pe peluză. Asta-i amintea de un foc de artificii la care asistase în Mexic, când se afla în vacanţă, cu câţiva ani în urmă, şi absurditatea acelei amintiri o paraliza, într-un fel. Timp de câteva secunde, care-i părură cât nişte minute, încercă să-şi ţină echilibrul, în vreme ce câinele care urla trăgea să scape – până când omul se rostogoli într-un pâlc de mesteceni de apă, se zvârcoli, după care rămase nemişcat.

Abia atunci reuşi ea să se smulgă din transă. Dădu drumul câinelui şi se repezi la om, scoţându-şi jacheta ca să lovească flăcările cu ea. Capul îi luase foc, sprâncenele îi dispăruseră şi ţipa. Lăsându-se să cadă în genunchi, ea îşi apăsă jacheta pe faţa lui şi-i frecă părul ca să stingă flăcările.

Buuuuf!

În spatele ei se auzi o bufnitură înfundată. Câinele începu să chelălăie când un val de arşiţă şi lumină se rostogoli pe pajişte. Ridicând privirea, văzu că perdelele luaseră foc. Câteva clipe mai târziu, casa explodă într-o vâlvătaie.

Căptuşeala de blană a hainei ei luase foc şi o aruncă mai încolo. Ridicându-se în picioare, fugi spre casa alăturată şi bătu la uşă. Un bărbat năucit, în pantaloni scurţi, ţinând în mână o sticlă de Red Dog, deschise la bătaia ei.

– Nouă, unu, unu, ţipă ea. Sunaţi la 911.

În clipa când femeia se întoarse la numărul 207 cu un teanc de pleduri pe braţe, mai mulţi vecini se adunaseră în stradă, în faţa casei. Cei mai mulţi erau în cămăşi şi pijamale,

cu paltoane puse pe deasupra. Bărbatul de pe pajişte nu mai ardea. Câţiva bărbaţi, unul dintre ei cu picioarele goale şi îmbrăcat doar în pantalonii de la pijama, îl cărară pe alee pe omul plin de arsuri, cu gesturi stângace, ca să-l protejeze de arşiţa cumplită care emana din casă. Când îl puseră jos pe trotuar, omul începu să geamă. Femeia îşi auzi propria voce vorbind:

– Îl plimbam pe Coffee, spunea ea. Eram chiar peste drum...

Trăncăni înainte într-un chip stăruitor, fără şir, ceea ce, ca psiholog ce era, îşi dădea seama că era o reacţie tipică la o traumă. Abia când se uită în sus pe alee şi văzu maşina Little Tyke vopsită în roşu şi galben, parcată pe spaţiul din faţa garajului, îi veniră în minte oamenii dinăuntru – femeia, cum se numea oare? Karen? *Kathy!* Şi băieţelul ăla scump, singurul *copil* adevărat din zonă, băieţelul care conducea o maşinuţă de plastic în sus şi-n jos pe alee, la sfârşit de săptămână. Băieţelul care venise la uşa ei de Halloween îmbrăcat ca un iepuraş şi ducând în mână un dovleac din plastic portocaliu. Şi-l amintea perfect: băiatul pe veranda din faţă şi mama lui în spate, zâmbind.

– Cine eşti *tu?* întrebase, ţinând la spate coşuleţul cu bomboane. Oare cine-oi fi?

Băiatul nu reuşea încă să pronunţe litera R.

– Iepu'aşu' de Paşte, spusese el serios. În spatele lui, mama sa zâmbise.

Cum de nu se gândise la ei mai înainte? Maşinuţa băiatului începuse să se topească, suprafaţa ei băşicându-se, în timp ce se îndoia sub dogoare. Erau oare acasă? Erau *înăuntru?*

– Ah, Dumnezeule! Ah, *Dumnezeule!* zise ea şi începu să gonească spre infern. Ajunsese aproape de scările din faţă când cineva o apucă din spate şi o trase îndărăt.

Câinele continua să latre.

În camera de urgență a Spitalului Fair Oaks infirmierele se pregăteau să taie hainele omului, când una dintre ele tresări brusc.

– Poliester, spuse ea, scuturând din cap. Bumbacul arde. Poliesterul se topește. Când tragi de el, smulgi, în același timp, și bucăți mari de piele.

Victima purta un pulover negru pe gât și, privind materialul vâscos, carbonizat din jurul gâtului, infirmiera își dădu seama că îndepărtarea îmbrăcămintii va fi ceva extrem de neplăcut. Arsurile erau de gradul trei și posibilitatea de infecție era aproape sigură. Dar, chiar și așa, își va reveni din asta. Adevărata problemă erau plămânii. Respira cu greutate și se pare că și-i arsese, inhalând aer supraîncălzit.

Dură o vreme, dar, în cele din urmă, reacțiile vitale ale omului se stabilizară. Cu ace înfipte în brațe, fu dus pe un cărucior în sala de operații și pregătit pentru o intervenție. Prima procedură urma să fie o traheotomie, însoțită de inserarea unui tub respiratoriu. Plămânii erau într-o stare destul de proastă, iar țesuturile gâtului erau atât de inflamate, încât omul abia putea să respire. Traheotomia va rezolva asta. Și, pe urmă, vor începe să-l desfolieze, trăgând de pe corpul lui fâșiile de carne incinerată și resturile de haine, lăsându-l cu carnea crudă, jupuită și supurând.

Anestezistul tocmai se gândea că nimic nu era mai dureros decât arsurile, când pacientul începu să șoptească ceva. Era un sunet oribil, un mormăit strangulat pe care abia dacă-l puteai recunoaște ca pe o voce omenească.

– Asta-i nostim, spuse una dintre infirmiere. Nu arată a spaniol.

Doctorul de serviciu stătea cu mâinile înmănușate la nivelul umerilor, având ceea ce surorile numeau, în glumă, atitudinea omului care „se predă".

– Asta nu-i spaniolă, spuse el. *Asta-i* italiană.

– Ei, ce zice?

Doctorul ridică din umeri,

– Nu ştiu. N-am învăţat niciodată foarte bine limba asta. Îşi înclină capul şi ascultă din nou. Cred că se roagă.

6.

În timp ce omul ars se afla pe masa de operaţie, focul de pe Keswick Lane fusese stăvilit şi doi pompieri de la Fairfax Country se pregăteau să intre în clădire în căutarea victimelor. Vecinii se oferiseră să dea informaţii: în casă locuiau două persoane, femeia care era proprietăreasa imobilului şi fiul ei de trei ani. Nu exista un soţ. Femeia era o mamă necăsătorită şi maşina ei – un Volvo – se afla în garaj.

În ciuda frigului de noiembrie şi a orei târzii, grupul de privitori se mărise, depăşind cincizeci de persoane. Era o scenă de haos, cu ambulanţe şi maşini de poliţie, maşini de pompieri şi echipe de televiziune. Luminile indicând un accident străpungeau noaptea – roşii, galbene şi albastre – când inundând strada, când lăsând-o în întuneric. Şi peste tot, furtunuri îmbrăcate în pânză se încolăceau ca nişte şerpi de-a lungul pajiştii, care devenise o mlaştină noroioasă.

Două echipe de cameramani şi un reporter radio încurcau şi mai mult treaba, trăgând după ei o încâlcitură de cabluri şi mănunchiuri de becuri colorate. Cu un aer serios şi concentrat, se agitau pe ambele laturi ale străzii, vârând microfoane în faţa pompierilor şi a spectatorilor, fără deosebire.

– Care-i casa dumitale?

– De fapt, nici una. Sunt chiriaş. Mai încolo, în Hamlets. Oricum, am auzit despre asta la radio... postul de radio al poliţiei. Aşa c-am venit şi eu aici.

Focul fusese violent şi, după toate probabilităţile, nimeni nu scăpase viu... cu excepţia bărbatului ars.

La prima lor pătrundere în casă, pompierii cercetară resturile arse şi îmbibate de apă de la parter, căutând supravieţuitori şi negăsind nici unul. Cercetarea etajului următor fu amânată de starea în care se găsea scara, a cărei structură devenise nesigură.

Afară, macaraua, cu doi pompieri tineri în cabină fu manevrată într-o poziţie apropiată de o fereastră de la etaj, şi geamul se sparse.

Pompierii aveau cu toţii convingerea că misiunea lor era lipsită de sens. Nimeni nu putea să fi supravieţuit incendiului. Dacă cineva ar fi scăpat teafăr din flăcări, fumul i-ar fi venit de hac. Şi totuşi era oricând posibil, o posibilitate foarte vagă, ca cineva să stea chircit într-o cameră de baie din interior, cineva care să fi avut prezenţa de spirit de a înfunda uşa cu prosoape ude. Incendiile erau imprevizibile, uneori dădeau peste tine, alteori te lăsau în pace. Când e vorba de foc, nu poţi fi niciodată sigur.

Pompierul mai tânăr se aplecă în interiorul ferestrei şi încercă podeaua cu o rangă. Când podeaua nu dădu semne de prăbuşire, se căţără înăuntru, lăsându-şi colegul în macara, gata să-i vină în ajutor.

Pompierul găsi exact ce se aşteptase să găsească: un adult. Şi un copil mic. Era fiecare în patul lui, adică ce mai rămăsese din pat... salteaua din care nu se mai vedeau decât arcurile şi bucăţile de pânză dezintegrată. Aşternuturile victimelor fuseseră mistuite de flăcări, lăsând resturi carbonizate, ca nişte reţele încastrate în piele. Lângă capul copilului se vedeau doi ochi mici de sticlă... Asta era tot ce rămăsese dintr-un animal de jucărie. Băiatul şi mama lui puteau fi încă recunoscuţi drept fiinţe umane, ceea ce era „un noroc“. Dacă maşinile pompierilor ar fi sosit cu doar câteva minute mai târziu sau dacă hidrantul s-ar fi aflat ceva mai departe, şi ei, şi casa ar fi dispărut. Fum şi oase – nimic altceva.

Adjunctului-şef îi reveni sarcina de a înştiinţa ruda cea mai apropiată – lucru care trebuia făcut imediat. Când o casă ce valora 400 000 de dolari dintr-o suburbie luxoasă precum Cobb's Crossing ardea, şi oamenii din interior piereau, asta era o ştire importantă şi ştirile se răspândeau repede. Deşi incendiul nu izbucnise decât după ce *Post* îşi trimisese ultima ediţie la tipar, i se va acorda un spaţiu la ştirile de dimineaţă. Aşa că adjunctul-şef dădu telefoanele pe care trebuia să le dea şi află că locuinţa aparţinea unei persoane pe numele de Kathleen Anne Lassiter care stătea – sau *stătuse* acolo – cu băieţelul ei. Conform actelor de la asigurări, ruda cea mai apropiată era un frate, Joseph, care locuia la McLean.

Şi care, în acel moment, era cufundat în vise.

În visul lui, Joe Lassiter stătea pe malul râului Potomac, mai sus de Great Falls, şi dădea cu undiţa la bibani. Îşi răsuci încheietura mâinii şi undiţa făcu un arc deasupra râului – o aruncare perfectă, parabolică, de vis, care pătrundea în apă exact în locul pe care-l alesese el. De îndată ce atinse apa, bibanul muşcă şi el începu să-l joace, ridicând undiţa spre cer.

Dar, pe undeva, un telefon începu să sune şi asta-l enervă. Nu era de ajuns că blestematele alea începeau să sune în mijlocul concertelor de la Kennedy Center şi la sfârşitul celui de al nouălea set la Camden Yards, dar nu şi acum! Vreun idiot ascuns pe undeva îşi adusese telefonul celular la pescuit! Ce rost mai avea *să pescuieşti*, dacă-ţi luai blestematul de *telefon* cu tine?

Aruncă uşor undiţa spre dreapta, manevrând firul cu cealaltă mână liberă. De la o distanţă de câţiva metri, propria lui voce pluti către el:

– Salut, aici e Joe Lassiter. Nu pot veni la telefon acum, dar lasă un mesaj şi te sun eu.

Râul, peştele, undiţa şi firul... pieriră. Stătea întins în pat cu ochii închişi, treaz în întuneric, aşteptând să audă mesajul. Dar persoana, nu se ştie cine, închise telefonul. „Ce figuri", îşi zise Joe, cufundându-şi capul mai adânc în pernă.

Ar fi vrut să se întoarcă înapoi în vis, dar visul se destrămase. Râul pierise, peştele pierise, şi singura parte pe care o putea reconstitui, singura a cărei senzaţie îi rămăsese, era iritarea şi indignarea legată de telefon. Telefonul fantomă. Telefonul lui.

Apoi, sună din nou. De data asta, Joe răspunse.

– *Cum?*

Vocea bărbatului avea un calm profesional, era rezonabilă şi oficială. Dar ceea ce spunea era departe de a fi rezonabil şi nu realiză cu adevărat cele auzite decât cu zece minute mai târziu, când Lassiter se afla în maşina lui, gonind în noapte spre Fairfax. Fusese un incendiu. Nu se făcuse identificarea propriu-zisă, dar trupurile…

„Nu, gândi Joe. Nu!"

– *… trupurile corespundeau…*

„Corespundeau?"

– Cu ceea ce ştim noi despre locatari. Sora dumneavoastră...

„Kathleen…"

– Şi fiul ei…

„Brandon. Micuţul Brandon."

Drumul urma linia râului Potomac, nu departe de locul unde se închipuise pescuind. Dincolo de râu, în spatele grilajului Universităţii Georgetown, cerul se lumina la apropierea zorilor.

Erau morţi. Omul nu folosise vorbele astea, bineînţeles.

– Au fost două cazuri.

Joe Lassiter strânse din dinţi cu asemenea furie, încât îi zvâcnea capul de atâta presiune. Kathy. Pentru prima oară în viaţa ei nenorocită, Kathy fusese, într-adevăr, fericită. Liniştită. *Senină!* În ciuda tuturor aşteptărilor, se dovedise o mamă extraordinară, iar puştiul…

Chipul lui Brandon îi trecu ca un fulger prin faţa ochilor, iar el întoarse privirile, alungându-l. Deschise fereastra şi simţi aerul rece năvălindu-i în faţă. La Rosslyn, peste drum

de Kennedy Center, făcu joncţiunea cu Autostrada 66. Circulaţia din sensul opus începuse deja să se înteţească.

„Cum fusese posibil să ardă casa?“ se întreba Lassiter. Era practic nouă şi totul – sistemul electric, încălzirea în trei faze, *totul* era de prima calitate. Se dusese şi el să facă inspecţia casei. Peste tot fuseseră instalate alarme de incendiu. Detectoare de monoxid de carbon. Avea chiar şi stingătoare de foc! Din clipa când devenise mamă, *securitatea* devenise o problemă foarte importantă pentru Kathy.

Ştia că nu trebuia să se gândească la casă. Trebuia să se gândească la sora lui. El transforma o catastrofă într-o abstracţie, gândindu-se la ea ca un anchetator, nu ca un frate. Poate că se afla într-o fază de „negare“, dar, la un anumit nivel, nu putea să creadă că ea era moartă. Simplul fapt că i se *spusese* că ea era moartă nu făcea ca situaţia să fie reală. Nu putea să creadă că arsese casa, şi dacă nu era posibil să ardă casa, cum putea ea să fie moartă? Cum putea Brandon să fie mort?

Cum de nu putuseră să iasă afară?

Omul de la telefon nu-i dăduse destule informaţii. El voia să ştie mai multe. Voia să ştie totul. Apăsă pe acceleraţie deşi ştia că asta era o prostie. *Accidente!* El nu o mai putea salva.

Pornise spre morgă, care se afla în clădirea administraţiei, dar se trezi că luase drumul spre casa lui Kathy, conducând ca un automat. La câteva străzi de Cobb's Crossing, aerul deveni înţepător. Se simţea miros de fum şi un junghi îi străpunse inima. Stătuse agăţat de o mică umbră de speranţă, ascunsă undeva în mintea lui. Trebuia să fie vreo greşeală: o adresă greşită, o altă Kathy Lassiter.

Acum umbra pierea. Văzu luminile de pe maşinile pompierilor, îşi trase Acura la marginea trotuarului, opri motorul şi porni să facă restul drumului pe jos.

Ştia că va avea loc o anchetă privind cauzele incendiului, o procedură de rutină. Întotdeauna se încearcă să se afle

cauzele unui incendiu. Asta nu pentru a satisface curiozitatea cuiva sau ca să se tragă învățăminte dintr-o nenorocire. Răspunsul la întrebarea – De ce a izbucnit focul? – are importante implicații legale și financiare. De la o țigară? Un încălzitor de apă defect? Un coș stricat?

Prin atribuirea vinei se hotăra cine va plăti și cât, așa că problema era cercetată imediat și cu toată energia.

În fața casei fuseseră parcate șase mașini, și el și le notă în minte în treacăt, cu o atenție instinctivă: o mașină de serviciu a poliției, alte două mașini de poliție fără număr, cu girofar, două vehicule de la serviciul incendii și un Camry maroniu care aparținea, probabil, anchetatorului de la compania de asigurări. Un bărbat în uniformă desfășura o rolă de bandă galbenă legată de un stâlp din colțul aleii. Banda era imprimată peste tot cu cuvintele:

LINIE DE DEMARCAȚIE A POLIȚIEI – ACCESUL INTERZIS

În aer plutea un miros pătrunzător, un amestec de fum de lemn carbonizat și plastic ars. Dar casa însăși, aspectul casei, îl izbi ca o lovitură în stomac. Era o casă *moartă* și, pentru prima oară de la apelul telefonic, adevărul din acele cuvinte căpătă sens: *accidente.* Sora lui era moartă; nepotul lui era mort. Casa fumega în mijlocul unei pajiști presărate cu anvelope, cu o învălmășeală de scânduri carbonizate și metal înnegrit. Ferestrele casei fuseseră spulberate și, lipsite de acoperământul de sticlă, aveau înfățișarea inexpresivă a ochilor de mort. Prin ele putea vedea interiorul devastat și pustiit. Se întoarse și porni spre polițistul care fixa o bucată de bandă galbenă.

– Ce-a fost aici?

Polițistul era tânăr, avea părul roșu, pistrui și ochi albaștri. Ridică ochii la Lassiter cu o expresie de tip isteț și săltă din umeri.

– A fost un *incendiu.*

Lassiter avea chef să-l plesnească, dar, în loc să facă asta, respiră adânc. Când expiră, aerul care-i ieşi din piept arăta ca fumul în atmosfera rece a dimineţii.

– Cum s-a declanşat?

Poliţistul îi aruncă o privire, de parc-ar fi încercat să-şi înscrie în memorie trăsăturile feţei lui Lassiter. În cele din urmă, făcu semn cu capul spre maşinile pompierilor.

– Ei spun că s-a dat foc.

Pentru a doua oară în ultimele minute, se simţi de parc-ar fi fost orbit de o lovitură. Se aşteptase la altceva. O ţigară, poate... Kathy mai fuma încă, niciodată în preajma copilului, dar încă mai fuma. Deci, poate c-a fost o ţigară. Sau un reşou, sau nu un reşou, nu în casa aceea, nu cu sistemul acela de încălzire. Atunci, un fulger. O ţigară, un mic dispozitiv pentru...

– *Cum?*

Poliţistul cel tânăr îl privi din nou.

– Cine eşti dumneata?

Mintea lui Lassiter se puse repede în mişcare. O parte din ea observă că tânărul era informat; ştia că piromanii se întorceau deseori la locul crimei. Iar cealaltă parte gândea că, desigur, el ar fi trebuit să ştie, maşinile poliţiei ar fi trebuit să-l fi avertizat. Când se bănuieşte că un incendiu a fost premeditat, un foc devine o scenă a crimei. Şi dacă mai sunt şi victime, devine un caz de omucidere.

– Cine ar fi avut interesul să-i ardă casa lui Kathy? întrebă el cu voce tare.

7.

– Hei, Joe! Ce cauţi aici?

Vocea era glumeţ acuzatoare şi, auzind-o, Lassiter întoarse capul. O faţă roşcovană îi zâmbea.

– Jim Riordan, spuse bărbatul.

– Mi-amintesc.

– Deci, ce cauţi aici?

Atitudinea detectivului era adresată mai mult oamenilor din spatele lui: trei bărbaţi şi o femeie. Îl priveau pe Lassiter cu un amestec de aşteptare şi indiferenţă.

– E casa surorii mele.

Zâmbetul de pe chipul lui Riordan se topi. Se trase de lobul urechii drepte şi scutură din cap. În cele din urmă, spuse:

– Isuse Hristoase, Joe. Îmi pare rău. Nu ştiam.

Se aşeză în faţa biroului detectivului din sediul poliţiei şi-l aşteptă pe Riordan să termine cu telefonul. Ultima oară când îl văzuse Lassiter, poziţiile lor fuseseră inverse. Riordan stătea în faţa lui în biroul personal al lui Lassiter, arătând jenat. Poliţistul purta ceea ce Lassiter bănuia a fi fost „costumul lui cel mai bun“, un costum în dungi, cam uzat, care părea a fi cu un număr mai mic.

– Mi-a mai rămas un an, spusese Riordan, aplecându-se spre biroul lui, şi pe urmă m-am dus. Ce-o să fac? Să stau pe fund toată ziua? Nu prea cred. Aşa că zic c-ar fi bine să încep să caut de-acum... să încerc marea cu degetul, să văd de ce pot face rost. Şi cred că n-ar fi rău să încep de sus, înţelegi? Aşa că de-asta sunt aici, de-asta stau de vorbă cu tine.

Era genul de conversaţie pe care Lassiter o avea o dată sau de două ori pe săptămână: dacă nu era un poliţist, era cineva de la FBI sau de la DEA, de la Pentagon sau de la Langley. Toţi căutau o slujbă şi, cu capacităţile lor, o firmă de investigaţii era locul potrivit unde să se adreseze. Dar singurul lucru care-l făcu pe Riordan cât de cât interesant în ochii lui, ca posibil angajat, fu ceva ce detectivul spuse în clipa când ieşea:

– Ei, dacă lucrurile nu se rezolvă, o să lucrez la computerul meu.

Asta era interesant. Fiindcă poliţiştii capabili să scrie erau o specie tot atât de rară ca şi leoparzii zăpezilor, Lassiter

Associates era veşnic în căutare de anchetatori care se pricepeau să scrie rapoarte ce puteau fi trimise clienţilor, în majoritate avocaţi şi agenţi de bursă. Tocmai de aceea, compania avea atâţia ziarişti printre angajaţii săi. Dacă Riordan se pricepea să scrie, s-ar putea să se găsească un loc şi pentru el.

– E fundu' tău! urlă Riordan în telefon. Ranchiuna vădită din vocea lui îl aruncă din nou pe Lassiter în prezent. Detectivul trânti telefonul, se uită la el şi ridică din umeri.

– Îmi pare rău.

Apoi Riordan încercă să găsească ceva de pe birou. Mişcă nişte hârtii de colo, colo, găsi una anumită şi o împinse către Joe peste birou.

– Nu există nici o îndoială. A fost un foc premeditat, spuse el. Mai multe focare, evident reziduuri de înteţire întinse pe vreo nouă metri.

Lassiter privi raportul preliminar al departamentului incendii, care cuprindea un plan sumar al fiecărui etaj al casei. Existau zece semne X în cinci locuri, printre care şi cele două camere de dormit. Lassiter ştia că incendiile naturale urmau aproape întotdeauna o schemă diferită, pornind de la o singură sursă. Ridică privirile spre Riordan.

– Şi mai e ceva. Detectivul bătu darabana pe birou. Gazul era deschis… şi nu numai în sobă. Şi jos, la subsol. Încălzitorul de apă fusese defectat. Departamentul incendii spune că dacă maşina pompierilor ar fi ajuns acolo cinci minute mai târziu, casa ar fi explodat ca o rachetă. Şi n-ar mai fi rămas nimic din ea. Vorbesc serios: nimic!

Lassiter se încruntă.

– Deci, vrei să spui că…

– Vreau să spun că... indiferent cine-a fost… n-a fost o treabă delicată. A fost, clar, un incendiu premeditat şi cine a dat foc nu s-a sinchisit că o să se ştie asta. A fost mai mult decât un omor, înţelegi? A fost ca... Trăsăturile greoaie ale detectivului se strânseră într-un ghem care exprima uimire.

Nu ştiu cum să zic... Ca şi cum ai vrea să faci pământul scrum. Ca şi cum n-ar fi vrut să lase în urmă nimic decât cenuşă. Detectivul se apleca spre el peste birou. Deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Clătină din cap şi o expresie de durere i se aşternu pe chip: N-ar trebui să-ţi spun toate astea. Uit tot timpul. De data asta nu anchetezi un caz; eşti ruda cea mai apropiată.

– Ei da, spuse Joe de parcă n-ar fi contat. Problema este: te-ai gândit că, poate, cineva a încercat să distrugă nişte probe? Şi vrei să ştii: probe de ce? Ce făcea sora mea...

Riordan îl întrerupse.

– Mă gândeam că ar fi bine să vii cu mine la morgă chiar acum, înainte ca lucrurile să meargă mai departe. Te duc eu cu maşina, ca să poţi să-i identifici. Vreau să spun că, înainte de-a începe să vorbim despre sora ta, ar fi bine să ne asigurăm că despre ea este vorba.

Tocmai ieşeau pe uşă, când sună telefonul. Riordan şovăi o clipă, apoi trecu pe lângă Lassiter şi ridică receptorul.

– *Cum?* întrebă el, în timp ce se lupta să-şi îmbrace paltonul. Vocea de la capătul firului spuse ceva şi Riordan îi aruncă o privire lui Lassiter. Isuse Hristoase! exclamă el. Da, da! E-n regulă! În timp ce ieşeau pe uşă ca să ajungă afară, Riordan scoase o ţigară dintr-un pachet pe care-l avea în buzunarul cămăşii şi o aprinse.

– Despre ce era vorba? întrebă Lassiter.

Riordan scoase fumul pe nas.

– Ce? zise el.

– La telefon.

Riordan nu făcu decât să-şi scuture capul, ca şi cum ar fi spus: N-are importanţă.

Zece minute mai târziu opriră maşina în faţa unei clădiri administrative. Lassiter îşi desfăcu centura de siguranţă şi dădu să iasă din maşină, dar detectivul îl opri cu un gest al mâinii.

– Uite ce e, Joe, spuse el pe un ton jenat. Trebuie să-ţi spun ceva acum. Îşi drese glasul. Eşti de acord că un doctor nu trebuie să-şi opereze propriul copil?

– *Ce zici?*

– Un doctor nu trebuie să-şi opereze propriul copil, un avocat nu trebuie să se apere singur, şi tu... tu trebuie să-mi laşi cazul ăsta mie.

– O să ţin minte.

Riordan izbi volanul cu palmele.

– Vorbesc la pereţi, dar... Îşi aruncă ochii pe ceas. Am mai văzut eu de-astea, ştii, foşti poliţişti, spioni, anchetatori militari – tipi cu *experienţă*. Se bagă în toate cazurile în care sunt implicaţi într-un fel... şi încurcă treaba. Dau mari bătăi de cap şi, pe deasupra, încâlcesc toate iţele.

Lassiter nu răspunse nimic, iar detectivul scoase un oftat.

– Am vorbit cu cineva să-ţi aducă aici maşina. Pe urmă aş vrea să te duci acasă. Te sun eu mai târziu.

Joe Lassiter se afla într-o dispoziţie ciudată, de parcă făcea totul detaşat de sine însuşi... de parcă era un aparat de filmat care se urmărea pe sine. Nu simţea aproape nimic. Ştia doar atât: iată-mă în drum spre morgă ca să identific trupul surorii mele. Se văzu intrând în clădire şi îndreptându-se spre sala de aşteptare, o încăpere neutră cu reproduceri de peisaje acvatice pe pereţi. Se adresă unei femei în halat alb cu un ecuson purtând un nume: BEASLEY. Femeia îi notă numele într-un dosar mare, verde şi îl conduse într-o încăpere rece unde cadavrele erau păstrate în sertare cu aspecte de sicrie care se trăgeau din pereţi.

Nici măcar atunci când o identifică pe Kathy şi apoi pe Brandon nu simţi nimic. Era ca şi cum cineva ar fi manevrat marioneta Joe Lassiter, iar marioneta făcea totul, în timp ce Joe Lassiter o urmărea.

Părul blond al surorii lui era acum o crustă neagră care-i acoperea capul ca o scufie. Buzele îi erau întredeschise, iar ochii ei albaştri se uitau ţintă la lumina fluorescentă. Sprâncenele şi genele îi erau arse, şi asta dădea feţei ei un aspect inexpresiv, prostesc. Brandon arăta şi mai rău, cu pielea lui arsă, acoperită de băşici.

Mai văzuse oameni morţi şi înainte, iar Kathy şi Brandon exact aşa arătau – morţi! Arătau morţi ca nişte păpuşi, atât de morţi, încât nu păreau să fi fost nicicând în viaţă. Femeia în halat alb – Beasley – stătea ţeapănă, într-o atitudine defensivă, de parcă se aştepta să-l vadă pierzându-şi minţile de durere şi se pregătea s-o cuprindă şi pe ea emoţia. Dar marioneta Joe Lassiter dădu din cap şi confirmă identitatea cu o voce calmă. Umerii femeii se relaxară şi notă ceva într-un formular. El auzi clar sunetul făcut de pixul ei cu vârf moale, ridicându-se deasupra huruitului continuu al frigiderelor. Lassiter semnă ceva, fără să se uite ce, şi ieşiră afară.

Când ajunseră pe coridor, femeia îi puse uşor o mână pe braţ. I se părea că nu simţea deloc apăsarea, ci o intuia doar când îi vedea degetele atingându-i mâneca.

– Vreţi să staţi jos o clipă? îl întrebă ea. Să vă aduc un pahar cu apă?

– Nu, e-n regulă. Dar aş vrea să vorbesc cu medicul legist.

– Ştiţi, spuse ea pe un ton îngrijorat şi încruntându-se, asta-i ceva care nu...

– Tom e prietenul meu, spuse el ca s-o liniştească.

– Îl sun acum, îi răspunse ea, ridicând receptorul. S-ar putea să fie ocupat cu o au... ocupat cu ceva.

În sala de aşteptare, doi copii de origine spaniolă stăteau cocoţaţi, cu un aer speriat, pe una dintre canapelele de plastic portocaliu. Un ofiţer de poliţie aştepta alături şi când cineva îi strigă pe nume, copiii părură gata să sară prin tavan. Lassiter privi una dintre imaginile de pe perete – o reprezentare mediocră a unui ţărm pe furtună. Valuri

uleioase care se spărgeau fără încetare de o grămadă de stânci cenuşii.

Auzi o voce tărăgănată în spatele lui.

– OK, OK... şi se întoarse spre femeie în timp ce ea punea receptorul jos. Dacă o luaţi pe coridor şi mergeţi până la capăt... începu ea.

– Cunosc drumul.

Tom Truong îşi înălţă privirile de pe birou, apoi se ridică în picioare.

– Oho! spuse el, întinzându-i o mână delicată care ridică în aer un vag iz de formol. Părea că zâmbeşte şi se încruntă în acelaşi timp. Cho, cum pot ajuta? Lucrezi la un caz?

Relaţia lui cu medicul legist era cam ciudată. Jucaseră fotbal împreună până în urmă cu câţiva ani, când Lassiter îşi zdrobise genunchiul. Deşi avea o constituţie fragilă, Truong era un apărător înverşunat, cu umeri ca nişte cuţite şi cu un atac care se năpustea spre tine ca o coasă. Jucaseră în aceeaşi echipă câţiva ani când, într-o zi, după un campionat, la o halbă de bere într-o bodegă care se chema La Whitey, veni vorba despre profesiile lor. De atunci, Lassiter îl angaja, din când în când, pe Truong ca medic legist consultant şi martor expert. Era un patolog meticulos şi talentat şi, în ciuda englezei lui stâlcite, era un martor strălucit. Juraţii erau încântaţi de el.

– Nu e un caz, îi spuse el lui Truong. E vorba despre sora mea. Îşi ridică bărbia. E aici, alături, adăugă el, – cu nepotul meu.

Troung crezu ori că glumeşte, ori că nu înţelesese.

– Ce tot spui, Cho? întrebă el, cu un aer şiret. Glumeşti la mine?

– Nu. Cazul de incendiu. Zâmbetul şugubăţ al lui Truong se topi. „Las-sit-ter“, murmură el către sine.

– Oh, Cho. Rău îmi pare. Foarte rău îmi pare.

– Ai făcut deja autopsia?

Tom dădu solemn din cap.

– Chimmy mi-a spus, grabă mare. Din cauză foc. Oftă. Sora ta. Şi băiat mic. Ochii i se îngustară, transformându-se în două linioare. Ei, nu focul a omorât pe ei.

Lassiter dădu din cap. Pe urmă simţi şocul.

– Ce tot spui?

Capul mare al lui Truong se clătină pe tija subţire a gâtului.

– Nu particol de fum în plămân. Nu oxid de carbon în sânge. Astea singure spun că victimele moarte *înainte* de foc. Şi nu numai asta. Şi alte probe. Tu văzut cadavrele?

– Da. I-am identificat. De-asta sunt aici.

– Nu. Tu văzut *cadavrele?* Sau tu văzut *feţele?*

– Feţele.

– Tu te uiţi la cadavre, la două cadavre, tu vezi piele acoperită cu... arată ca tăieturi mici. Asta întâmplă la om în foc, ştii? Este regula, pentru că... pielea sparge! Carne lichidă, lărgeşte la căldură... piele nu lărgeşte, când piele sparge peste tot... uşurează presiune. Dar în asta caz, femeie adultă – sora ta – ea are micile tăieturi pe amândoi mâini şi asta este altfel, asta nu este numai piele. Carne rănita şi ea. Asta, sunt sigur, rani de aparare, ştii. Eu văd asta şi mă uit iar, şi văd de ce. Sora ta, înjunghiat în piept. Cauză moarte, valva aortă. Tăiat! Băiat mic... Truong se aplecă în faţă peste birou. Gât lui tăiat peste tot. Ureche la ureche.

Se lăsă iar pe spate în scaun, de parcă toată înşiruirea asta l-ar fi epuizat.

Îşi ridică mâinile în aer, apoi le lăsă să cadă ca pe nişte frunze. Le împreună.

– Cho. Sânge nu ramas în baiat mic. Ei murit, poate o oră – pe urmă foc.

Lassiter rămase cu ochii ţintă la Truong.

– Dar tipul? întrebă Truong. Soţul?

– Ce tip?

– Eu auzit, răspunse Truong – a treia persoană în casa sora. Ieşit pe fereastră, după luat foc. Dacă sora ta murit aşa, eu gândesc poate el... Ridică din umeri.

– Unde e tipul ăsta?

– Secţie arşi.

– La ce spital?

Truong ridică iar din umeri.

– Poate Fair Oaks. Poate Fairfax.

8.

O oră mai târziu, când Lassiter dădu de Riordan, detectivul stătea la un birou neocupat în cabinetul unui doctor de la Fair Oaks Hospital. Fu condus înăuntru de o infirmieră şi când intră, Riordan întoarse capul spre el, apoi se ridică, puţin cam ţeapăn, de parc-ar fi încercat să ascundă ceva la spate. Nu arăta ca un om fericit.

– Nu vrei să m-asculţi, nu-i aşa?

– Nu mi-ai spus că există un suspect.

– Nu era suspect până la primirea raportului expertizei medicale, răspunse Riordan în chip de apărare. Până atunci nu era decât una dintre victime.

– Un individ ţâşneşte pe fereastra din faţă a casei surorii mele – în *flăcări* – doi oameni sunt morţi – şi tu nici măcar nu *pomeneşti* de asta? Şi consideri că e o *victimă?*

– *A fost* o victimă. A ars ca un rahat!

– Da. Asta nu-nseamnă decât că era un nepriceput. Cine e?

– John Doe.

– Cum adică, John Doe?

– Ei, bine, nu pot să spun că şi-a dat numele, gradul şi codul numeric personal când a intrat aici. Şi n-avea nici un fel de document de identitate asupra lui.

Lassiter păstră tăcerea un moment, apoi întrebă:

– Avea cheile de la maşină?

– Nu. N-avea nici un fel de *chei*, n-avea nici un fel de document de identitate, n-avea nici un *ban*. N-avea nimic!

– Deci, presupun că asta înseamnă... ce? Că a fost paraşutat acolo? Asta-i teoria ta?

– Ah, stai puţin...

– Ai controlat maşinile?

– Ce maşini?

– Maşinile parcate! Maşinile din zonă... le-ai controlat?

Riordan şovăi.

– Da, răspunse el. Maşinile sunt controlate.

– *Acum?* Asta-i... Lassiter se simţi brusc sleit de puteri. O undă de oboseală îi străbătu mintea în clipa când încercă să facă o socoteală simplă. Apelul dat la 911 apăruse în jurul orei douăsprezece noaptea. Şi acum era ora două după-amiaza. Deci trecuseră paisprezece ore şi, judecând după expresia feţei lui Riordan, nimeni nu se gândise să se ducă prin zonă şi să noteze numerele de înregistrare. Acum era prea târziu, dacă John Doe nu lucrase singur.

– Nici haine nu există, spuse Riordan. Sunt sigur că erai gata să mă întrebi de asta. Hainele erau pline de sânge, aşa că au trebuit tăiate ca să fie scoase de pe individ, şi infirmierele le-au aruncat. Prezentau un risc biologic. Am încercat să urmăresc problema, dar au dispărut. Tot ce putem face este să aşteptăm până când doctorii spun că pot să stau de vorbă cu el. În acel moment, o să-i pun aceleaşi întrebări pe care i le-ai pune tu, după care o să iau o serie de amprente. O să analizăm amprentele şi, dac-avem noroc, o să aflăm cine este. Aşa că de ce nu te duci acasă şi să mă laşi să-mi fac treaba?

– Ce-i *asta?*

– Adică *ce?*

– Lucrul ăla pe care-l ascunzi.

Riordan scoase aerul din piept cu putere, își aruncă ochii în tavan și se trase într-o parte, așa încât Lassiter să poată vedea ce se afla pe birou: tavă pentru medicamente. Pe ea erau două obiecte, unul dintre ele fiind un cuțit lung de vreo șaptesprezece centimetri. Era un cuțit mare, un cuțit de vânătoare, dintre cele folosite ca să spinteci un cerb. Lassiter privi cu atenție. De fapt... era un cuțit militar.

– K-Bar.

– Ce zici?

– E un cuțit K-Bar, spuse Riordan. Armă de grănicer. De-astea poți să vezi la Quantico, la Bragg... în locuri de-astea.

– Atunci, poate că-i soldat.

Riordan ridică din umeri.

– Poate. Dar important este că a intrat cu așa ceva în casă. Ăsta nu-i ca și cum ar fi pătruns în casă, ar fi avut loc o încăierare în bucătărie, cineva ar fi apucat un cuțit... Tipul ăsta a intrat în casă cu un cuțit de luptă... ăsta nu-i un cuțit de tăiat pâinea, e un *cuțit de luptă...*

– Adică vrei să spui că omorurile au fost premeditate?

– Da. Omul știa ce face.

Lassiter se uită mai bine la cuțit. În locul unde lama se înfigea în mâner se vedea o substanță maronie, cauciucoasă. Părea a fi sânge. Și de ea erau agățate câteva fire de păr. Subțiri, blonde, foarte fine. Păr de copil. Părul lui Brandon. Și undeva, dintr-un ungher al minții lui, se auzi vocea lui Tom Truong: „Sânge nu ramas în baiat mic“.

Celălalt obiect de pe tavă era o sticluță de mărimea unei sticle mici de lichior. Era foarte ciudată; era făcută dintr-o sticlă groasă și părea un obiect vechi. Se închidea cu o capsulă de metal de culoare închisă, în formă de coroană, având

o cruce foarte mică drept în vârf. Înăuntru se vedea cam un centimetru și ceva de lichid limpede.

– Surorile și infirmierii au pus toți mâna pe lucrurile astea, bineînțeles, spuse Riordan. Vrei să m-ajuți puțin? Îi întinse lui Lassiter o pungă de plastic mică pe care era lipită o etichetă scrisă cu litere de tipar:

JOHN DOE
MPD-3601
11-02-95

Lassiter ținu punga deschisă, în timp ce Riordan împinse obiectele înăuntru cu un creion, fără să le atingă.

– El unde-i?

Riordan nu-i răspunse.

– Când mă întorc, am să le folosesc drept probe. O să luăm toate amprentele pe care le putem lua, o să le comparăm cu cele lăsate de surori și de infirmieri și o să le verificăm la Birou. Pe urmă, o să văd ce pot să aflu despre sticlă. O să ducem lichidul la analiză și o să facem public tot ce am descoperit în legătură cu cuțitul. Făcu o pauză. Nu știu dacă asta servește la ceva, dar află că sora ta a înfipt mâna în tipul ăsta, oricine-ar fi fost el. Medicul legist a găsit niște țesut, țesut și sânge sub unghiile ei... de la mâna dreaptă. Așa că o să cer să se facă testele ADN și o să comparăm. Făcu iar o pauză. Ei, poate-acuma pleci acasă. Te rog.

Lassiter ieși pe ușă în urma lui Riordan. Detectivul ținea punga în fața lui, strângând capătul între degete. Apoi se opri și-și puse mâna liberă pe brațul lui Lassiter.

– Știi... n-ar trebui să vorbesc cu tine așa. Să te las să vezi probele. Vreau să spun... Riordan își lăsă ochii în jos. Cu alte cuvinte, din punct de vedere *tehnic*... tu ești un suspect.

– Chiar așa?

– Chiar așa!

– Ce vrei să spui, Jim?

Riordan ridică din umeri.

– Şi dacă sora ta ţi-ar lăsa ţie toţi banii? Ce se întâmplă dacă se dovedeşte că tu o urai de moarte? Vreau să spun... înţelegi?

– Astea-s tâmpenii!

– Sigur că-s tâmpenii, răspunse Riordan, cu indiferenţă. Eu nu-ţi spun decât care-s *aparenţele*. Primim rapoarte... înţelegi? Avem şedinţe. Tot timpul. Şi unul dintre lucrurile despre care ne tot descos este „aparenţa de incorectitudine".

– Incorectitudine?

– Nu, *aparenţa* de incorectitudine. Există o diferenţă. Nimeni nu trebuie să facă nici o greşeală. Este de ajuns să pară o greşeală... cum e faptul că eu ţi-am arătat asta. Riordan făcu semn la punga din mâna lui. Poate fi interpretat greşit.

Lassiter clătină din cap, dar nu spuse nimic. Se simţea prea vlăguit ca să se poată înfuria. Şi, de fapt, Riordan nu insinua nimic. Iar din punct de vedere tehnic... avea dreptate.

– În orice caz, spuse detectivul, urnindu-se din nou – trebuie să dai câteva telefoane. Să faci unele aranjamente. Presa e călare pe noi şi imediat ce află că nu a fost un simplu foc... Vocea i se stinse.

Bunul-simţ al lui Riordan fu ca o căldare de apă rece. Lassiter îşi dădu seama că parcă stătuse într-un tunel; mintea îi fusese atât de ocupată cu lămurirea lucrurilor încât uitase de responsabilităţile legate de „anunţarea rudelor". Dintr-odată, toate lucrurile practice legate de organizarea unor funeralii în familie îi năvăliră în minte. Riordan avea dreptate. *Sigur* că trebuia să dea câteva telefoane. Kathy era singura lui soră, iar părinţii lor erau morţi, dar mai exista fostul soţ al lui Kathy, prietenii ei, colegii ei de la staţia de radio. Mătuşa Lilian. Şi Brandon. Brandon nu avea tată, dar avea *naşi*. Erau *atâţia* pe care trebuia să-i sune, atâta lume care nu trebuia să afle vestea asta de la televizor sau din ziar. Lista îi spori în minte, în timp

ce-şi târa picioarele pe lângă Riordan. Pregătiri. Va trebui să organizeze o slujbă funerară. Să aleagă sicriele. Pietrele de căpătâi. Parcelele la cimitir.

Erau o groază de lucruri de făcut, dar el nu-şi putea lua gândul de la Brandon... de la cuţit, sânge şi păr. Cum putea... cum *era în stare* cineva să taie gâtul unui băieţel de trei ani?

– O să vorbesc cu Tommy Truong, spuse Riordan. O să aflu când pot fi eliberate cadavrele şi...

– Care-i starea lui? întrebă Lassiter.

– A cui?

Lassiter se mulţumi doar să-l privească.

– Ah... te referi la John Doe? E gravă, dar stabilă. Se spune că o să reziste. Îţi pare bine?

– Da.

– Şi mie.

Riordan îl urmări pe Lassiter în timp ce acesta mergea pe coridor, până când dădu colţul. Lassiter era un tip zdravăn, îşi zicea el, înalt şi lat în umeri, cu un aer atletic. Şi *enervant!* Până şi azi, până şi aici, umbla de parcă locul ăsta era proprietatea lui.

Riordan se gândi că, având în vedere legăturile lui cu Lassiter, ar trebui să se retragă din cazul respectiv. Să-l paseze altcuiva. Dar ăsta era un fel laş de a privi lucrurile fiindcă, dacă lăsăm modestia deoparte, el era cel mai bun detectiv de la Omucideri şi i-ar fi fost greu să se mai suporte pe sine însuşi dacă dădea un caz altcuiva, numai fiindcă ar fi putut să-i pericliteze serviciul.

Da, Lassiter avea să fie o problemă. Era convins de asta. Dar va trebui să-l trateze ca pe oricare altul, şi dacă asta îi arunca în aer şansele de a lucra la compania tipului... ei bine, uneori asta-i situaţia.

Nu se putea spune că era un caz complicat. Aveau un suspect şi o armă a crimei. Şi vor descoperi mult mai multe. Riordan era convins de asta. Lucrurile aveau tendinţa de a se

sedimenta. Se prezentau martori. Şi chiar dacă nu se prezentau, avocatul Commonwealthului va completa dosarul cu acuzaţii oricând. Nu ştiau numele individului şi nu-i cunoşteau mobilul – dar asta nu conta, fiindcă se putea dovedi ce *făcuse*. Puşcăriile gemeau de tipi ca John Doe care omorâseră oameni pentru motive de nimeni înţelese.

În afară de asta, poate vor avea noroc. Poate că domnul Doe era doar o unealtă. Poate că vreun ticălos l-a pus să facă asta. Poate era vorba de o asigurare pe viaţă. De un fost soţ. De un iubit.

Spera că va fi ceva simplu căci, dacă nu, Lassiter o să fie tot timpul călare pe el, în ciuda micii avertizări care i se dăduse, silindu-l să facă una şi alta, să verifice nu ştiu ce, să sisteze mai ştiu eu ce. Nu. Era chiar mai rău. După cum vedea Riordan lucrurile, dacă ar fi fost *el* în locul lui Joe Lassiter şi ar fi avut propria lui agenţie de investigaţii, şi dacă ar fi fost vorba de sora *lui* şi de nepotul *lui* care să fi fost ucişi... şi-ar face singur propriile cercetări şi ar pune în joc tot ce i-ar sta în puteri. Iar poliţistul cazului respectiv, acelaşi Jimmy Riordan, va veni pe urmele lui Lassiter, oriunde s-ar fi dus el.

Tipul avea o duzină de oameni pe care-i putea folosi în acest caz... două duzini! Indivizi care lucraseră pentru FBI, DEA, CIA, *Washington Post* şi mai ştiu eu cine, care aveau locul lor de muncă la Lassiter Associates. Drept care, el putea să implice mai multe persoane şi, hai să recunoaştem, mai calificate în acest caz decât o puteau face autorităţile, asta era sigur. Şi avea şi mai mulţi bani de cheltuit. Ceea ce însemna că Jimmy Riordan va ajunge în situaţia de a discuta cu martori pe care Lassiter îi interogase deja. El va stabili relaţii pe care Lassiter le stabilise cu câteva zile mai înainte şi va urmări pistele pe care Lassiter le descoperise deja... dar pe care el, Riordan, va trebui totuşi să meargă şi el.

Simţea că-l oboseşte până şi să se gândească la toate astea. Şi, de fapt, era într-adevăr obosit. Fusese chemat în

miez de noapte și, de atunci, nu se mai liniștise – fusese pe picioare mai tot timpul. Și acum picioarele *îl dureau.* Își consumase toată adrenalina și își simțea capul amorțit. Avea nevoie de o ceașcă de cafea, dar mai înainte trebuia să dea un telefon la centrală.

Pentru că Lassiter avea dreptate într-o anume privință, și anume în legătură cu mașina lui John Doe. O să trimită o mașină de poliție care să patruleze pe Keswick Lane și pe străzile din împrejurimi ca să cerceteze plăcuțele cu numerele de înregistrare. Vor verifica numerele prin DMV și dacă dădeau de o mașină care nu era din zonă, vor merge din casă în casă în căutarea proprietarului. Dacă nu-l găseau acasă, vor bloca mașina și se vor duce la locul unde fusese înregistrată. Dacă numele proprietarului nu se afla *acolo*, vor afla unde lucrează și vor face verificarea necesară. Fusese închiriată? Vor face anularea închirierii imediat.

Riordan dădu telefonul, apoi așteptă în camera infirmierei ca să apară administratoarea. În cele din urmă o văzu venind în viteză pe coridor – era o femeie uriașă cu sâni enormi. Sânii îi formau un fel de raft pe piept, iar ochelarii ei, care atârnau de unul din obișnuitele lănțișoare, stăteau rezemați de raft. Încercă să nu se uite atent la ea, dar nu era ușor. (Ăsta era un alt lucru de ținut minte: „Contactul vizual exagerat este o formă de hărțuire sexuală".) Își notă numele ei, data și ora. Îi dădu și el numele lui și spuse că va lua cu el obiectele personale ale lui John Doe. Ea îl puse să semneze ceva. Și el o puse pe ea să semneze ceva.

Riordan luă punga și o duse în mașină, o încuie în portbagaj și se întoarse la spital. Dorea să stea de vorbă cu infirmiera care scosese obiectele din buzunarul lui John Doe și le pusese în pungă. Ținea să lămurească totul până la cele mai mici amănunte fiindcă, judecând după precedente, nu puteai fi niciodată îndeajuns de precaut.

Infirmiera de la urgenţă se afla într-o pauză, dar o găsi totuşi stând la cafenea lângă Bunn-O-Matic şi citind un roman din colecţia Harlequin. Nu avea să-i adreseze decât vreo câteva întrebări şi, după ce ea dădu toate răspunsurile, Riordan îşi luă o ceaşcă de cafea şi se aşeză jos, cu carnetul de însemnări în faţă.

Era unul dintre cele o sută pe care le avea, câte unul nou la fiecare caz important, şi fiecare era identic cu celelalte. Erau nişte carnete de note de patru pe şapte, cu coperte negre, legate în şase inele şi cu pagini liniate mărunt. Pe prima pagină a carnetului, Riordan scrisese numele victimei, numărul cazului şi numărul legii care fusese încălcată. Scrisul lui era meticulos, chiar elegant. („Poţi să spui ce vrei despre Jimmy Riordan, îşi zicea Riordan, dar *scrisul* lui nu se uită! Mulţumesc, soră Tereza!")

Nu scrisese mult în carneăelul ăsta, dar Riordan ştia că va fi umplut în curând. Şi, asemenea celorlalte, de îndată ce detaliile vor fi înregistrate pe formularele oficiale ale departamentului, carnetul îşi va lua locul pe un raft în cămăruţa pe care o folosea ca oficiu, acasă la el. Riordan îşi sorbi cafeaua, în timp ce se gândea la cazul prezent. John Doe. Singurul lucru pe care-l ştia despre omul ăsta, în afară de fapta sa, era ceea ce-i spusese un membru al personalului: că bolborosise ceva în italiană.

Asta putea fi ceva interesant. Dar, pe de altă parte, putea fi o problemă. Riordan amestecă o cutiuţă de lapte condensat în cafeaua care-şi schimbă foarte vag culoarea. Poate că John Doe era *Gianni* Doe. Riordan spera că nu. Avusese câteva cazuri în care fuseseră implicaţi cetăţeni străini şi, fiindcă Fairfax era atât de aproape de Washington, ambasadele se amestecau uneori în treabă. Şi nu se dovedeau de folos.

„În afară de asta, îşi zicea Riordan, dacă tipul ăsta este, *într-adevăr*, străin? Dacă lucrează la o ambasadă? Dacă are imunitate diplomatică?"

Mai sorbi o gură de cafea.

A doua gură nu era niciodată la fel de bună ca prima.

Joe Lassiter nu părăsise spitalul. Se afla cu două etaje deasupra cafenelei, urmărind o linie vopsită în verde care străbătea în zigzag podeaua unui coridor, apoi următorul. Trebuia să facă unele pregătiri, o mulţime de pregătiri, dar, înainte de a se apuca de asta, ţinea să-l vadă pe omul care îi măcelărise pe Kathy şi pe Brandon. Un infirmier îl informase că linia verde ducea spre secţia de arşi, aşa că de-asta urmărea linia verde.

Dacă nu se întâmpla să fii daltonist, culorile erau un înlocuitor al ştiinţei de carte. N-aveai nevoie să ştii engleza ca să urmăreşti o linie vopsită. N-aveai nici măcar nevoie să ai mintea întreagă. Puteai să fii bolnav, drogat, beat turtă sau să nu ştii să vorbeşti decât Tagalog, dar culorile te duceau acolo unde voiai să ajungi.

Lassiter fusese la CIA de vreo două ori, şi acolo se folosea acelaşi sistem, deşi scopul era altul. Toată lumea din instituţie purta un ecuson laminat prins pe jachetă. Pe ecuson scria VIZITATOR, PERSONAL sau SECURITATE şi era însoţit de o linie colorată care nu-ţi indica unde să te duci, dar stabilea unde nu aveai voie să te duci. Dacă mergeai pe un coridor cu o linie roşie în mijloc şi aveai o linie verde pe ecuson, toată lumea ştia că n-aveai ce căuta acolo. „Mă scuzaţi. Sunteţi sigur că aici aveţi treabă?“

Trecu prin două uşi duble, cu ochii pe podea, urmând conştiincios linia verde. Ca un preşcolar. Ca *Brandon.* O imagine a băiatului apăru în mintea lui Lassiter: intensa concentrare a puştiului când îşi scrisese numele cu creionul, făcând nişte litere care ieşiseră totuşi foarte mari şi tremurate. Şi altă imagine: Brandon, dormind cu un zâmbet pe chip şi cu gâtul spintecat, ca al unui animal măcelărit.

Şi Kathy. Şi vocea lui Tom Truong răsunându-i în cap: „... micile tăieturi pe amândoi mâini... Asta sunt, sigur, rani de aparare, ştii..."

Kathy. În întuneric. Adormită. Aude ceva. Nu ştie ce se întâmplă. Un cuţit se înfige, mâinile ei se ridică într-un gest reflex orb...

Trecu de locul unde se afla o infirmieră, dar nimeni nu părea să-l bage în seamă. Nu era sigur de ceea ce avea de gând să facă în clipa când ajunse la capătul liniei verzi. Poate s-arunce doar o privire individului.

Şi atunci... se trezi acolo. Nu era mare lucru de văzut. John Doe putea fi zărit printr-o fereastră mare, dreptunghiulară... cel puţin el părea să fie Doe: era singurul pacient pe care-l putea vedea Lassiter, aşa că îşi închipui că el trebuia să fie. Era agăţat de tot felul de tuburi, şi acele părţi din el ce nu erau înfăşurate în bandaje albe – care acopereau capul aproape în întregime – erau unse cu o alifie albă, groasă. Lassiter se arsese o dată la mână şi numele substanţei albe îi răsări în minte: Silvadene.

După cum îşi închipuia Lassiter, nimeni nu-l văzuse pe individ înainte ca faţa să-i ia foc. Aşa că era, cu adevărat, presupusul John Doe. Nici un nume. Nici o descriere. Nici o descriere *posibilă*. Cine era el? De ce făcuse asta? La ce se gândea în clipa asta?

Era măcar conştient? Lassiter nu-şi dădea seama. Dar dacă era, poate c-ar putea să răspundă la câteva întrebări. Întrebări simple. Lassiter tocmai întindea mâna să apuce clanţa, când un bărbat îmbrăcat în halat scoase capul din spatele unui paravan despărţitor şi, cu un răcnet furios, dădu buzna pe coridor.

Doctorul îşi smulse masca de pe faţă. Avea ochi mici, sclipitori şi o gură care-i amintea lui Lassiter de o veveriţă.

– N-am vorbit destul de limpede? V-am *explicat* tuturor! Aici e un mediu steril! Lassiter nu răspunse nimic, dar nu se

retrase. Se mulţumi să-l privească, şi privirea lui era atât de lipsită de interes, încât veveriţa şovăi puţin înainte de a continua: Nimeni nu are voie să intre în secţia asta!

Veveriţa credea, cu siguranţă, că el era de la poliţie şi Lassiter nu găsi de cuviinţă să-l lămurească.

– Domnul Doe este suspect într-o dublă omucidere, răspunse el. Aş dori să stau de vorbă cu el cât de curând posibil.

– În momentul de faţă, spuse veveriţa pe un ton superior – *pacientul* meu este puternic sedat şi extrem de vulnerabil la infecţii. *Vă* voi anunţa când este momentul să-i luaţi un interviu.

Lassiter aprobă din cap.

– Mulţumesc pentru ajutor.

– Şi, în orice caz, n-o să poată vorbi multă vreme.

– Serios? Şi de ce?

– Am mai explicat. Are un tub inserat în trahee.

– Asta ce-nseamnă?

– Că nu poate vorbi.

Lassiter se uită la Doe prin geam, apoi îşi mută privirea la doctor.

– Cât timp?

Veveriţa ridică din umeri.

– Uite ce e, domnule detectiv, spuse el pe un ton exasperat, tot ce ai de făcut este să aştepţi, înţelegi? O să aibă câteva cicatrice, poate mai multe – pe obrazul stâng, pe gât, pe piept – dar o să reziste. Şi, între timp, nu pleacă nicăieri. O să vă informăm tot timpul despre starea lui.

– Aşa să faceţi, răspunse Lassiter, apoi plecă.

În seara aceea, Lassiter se întinse pe canapea şi deschise televizorul. Dăduse, probabil, vreo patruzeci de telefoane. Jumătate din oamenii pe care-i sunase ştiau deja ce se întâmplase şi insistau să le dea amănunte. După un timp, simpla repetare a faptelor reuşise să-l facă să se detaşeze de ceea ce

spunea. Vocea lui turuia înainte cu calmul indiferent al unui crainic, de parc-ar fi raportat despre distrugerea culturilor din Idaho.

Cealaltă jumătate a telefoanelor fu mult mai grea – vorbea cu oameni care nu ştiau. Erau copleşiţi de veste, ca de căderea unei bombe într-o zi oarecare. Şi, indiferent de reacţia pe care o aveau, se simţea rănit de emoţia lor adevărată.

Sărea de la un canal la altul, dar îi era cu neputinţă să se uite la ceva. Era prea neliniştit; nu putea să scape de senzaţia că uitase să facă ceva important. Îşi luă o bere şi urcă scara în spirală, oprindu-se pe platforma etajului trei. Casa era cocoţată pe versantul unui deal şi acolo, sus, era vecin cu vârfurile copacilor. Se aplecă peste grilaj şi se uită printre ramurile negre la cerul palid, misterios.

Auzi telefonul sunând. Întâi se hotărî să nu răspundă, apoi se răzgândi.

– Alo!

Vocea lui Riordan ţâşni din telefon.

– Alo? Asta ai de spus? *Alo?* Lua-te-ar naiba!

Lassiter se uită la telefon.

– Ce?

– Cum, *ce?* Ce naiba făceai la secţia arşi?

– Asta-i problema?

– Am să-ţi spun eu care-i problema. John Doe şi-a smuls nenorocitul ăla de tub din gât.

– *Ce-a făcut?*

– A încercat să se omoare. Doctorii mi-au spus că e atât de îndopat cu sedative, că nu e în stare nici să numere până la unu; cu toate astea, îşi smulge tubul din gât. Avea încă mâna în jurul tubului când l-au găsit. Au fost nevoiţi *să-i desfacă* degetele de pe el.

Lassiter simţi, brusc, un fior de spaimă, un ghem de senzaţii în piept. Nu voia ca John Doe să moară. Avea o mulţime de întrebări de pus, şi Doe era omul care avea toate răspunsurile.

În plus, John Doe era cel care trebuia să plătească, el era obiectul răzbunării lui.

– Se simte bine? O să...

– Da, da, o să scape şi din asta şi nici nu şi-a electrocutat creierul. Dar despre *tine* am de vorbit. Ce dracu' a fost în capul tău? Află că acum am un nou partener. Genul de tânăr agent special al FBI. Întotdeauna are câte o idee şi *de data asta* a gândit cu voce tare: a zis că se poate ca John Doe să nu fi încercat să-şi facă felul. Cum e el acum, îndopat cu sedative şi câte şi mai câte... poate că l-a ajutat cineva.

– *Ce?* A fost cineva...

Riordan îi tăie vorba.

– Pe urmă, doctorul Cutărică a zis ceva despre „celălalt detectiv" care a venit până la secţia de arşi. Şi tinerelul a zis: „Care celălalt detectiv?" Nu părea să fi fost nici unul dintre băieţii noştri. De fapt, păreai să fi fost chiar tu.

Lassiter recunoscu.

– Am vrut să mă uit la el.

Riordan scoase un hohot urât, ca un lătrat.

– Exact! Te-ai holbat la vitrine. Ei, bine, n-ai făcut o treabă prea deşteaptă.

– N-am reuşit nici să intru pe uşă. Doctorul m-a dat afară.

– Aşa am auzit şi eu.

– Ei, ai auzit bine. De fapt, când s-a întâmplat asta? Chestia cu tubul?

Riordan nu-l băgă în seamă.

– Poate ştii tu mai bine. Unde-ai fost?

– Stai puţin! Crezi că eu am intrat *acolo?* Crezi că am pus mâinile individului în jurul tubului? Îmi ceri un *alibi?* Aproape că trânti jos telefonul. N-avea nici o vină pentru ceea ce-i punea Riordan în cârcă şi simţi revolta usturătoare a celui acuzat pe nedrept. Am venit acasă, spuse el. Şi de când am sosit, am vorbit la telefon.

– Bine, asta se poate verifica, răspunse Riordan.

– Dă-i înainte.

– Mulţumită ţie, *trebuie* să-i dau înainte, spuse Riordan. Uite ce e, dă-mi voie să-ţi spun ceva. Nu cred că ai intrat acolo. OK? Cred că tipul a vrut să-şi facă felul. Aşa am aflat. Doctorii îl controlează la fiecare zece minute, mai e un băieţel în salonul ăla, mai e şi o cabină de infirmieră în fund, e lume peste tot, aşa că *nu se putea*. Dar tu, tu eşti ca un nenorocit de tun gata să tragă. Te duci acolo, pretinzi că eşti detectiv...

– Eu n-am suflat o vorbă că aş fi detectiv. Doctorul a...

Riordan nu-l băgă în seamă.

– În primul rând, eu sunt beştelit că n-am postat o pază lângă Doe... de fapt, am prezentat o cerere în sensul ăsta, dar poliţia are nevoie de timp ca s-ajungă la spital. Şi acum, trebuie să-mi pierd vremea cu verificarea apelurilor tale telefonice. Dacă *nu* verific, pare ciudat, fiindcă toată lumea ştie că te cunosc. Şi încă ceva: nu cred că doar te holbai la vitrine. Pot să pariez că-ţi venise ideea să stai de vorbă cu individul.

Lassiter trase adânc aer în piept, apoi expiră brusc.

– Asta ar fi fost pur şi simplu grozav! spuse Riordan. Închipuie-ţi că ţi se îndeplineşte dorinţa şi ai o discuţie ca de la inimă la inimă cu individul, şi el scoate tot ce are-n guşă. Ei, ce crezi că se întâmplă când individul ajunge în faţa tribunalului? Ştii cum s-ar folosi de asta avocatul apărării?

– Ce motiv avea să se omoare?

Riordan scoase un oftat.

– Poate că-l chinuiau remuşcările, spuse el pe un ton maimuţărit.

– Mă întreb...

– Fă-mi un hatâr, i-o tăie Riordan. Nu te mai întreba. Nu mai face nimic. Ajută-mă să rezolv cazul: stai dracului la o parte!

Furia lui Riordan îi trezi brusc lui Lassiter o durere de cap între ochi.

– O să stau la o parte, zise el, de îndată ce-mi spui cine mi-a ucis sora...

– Nenorocitul de John Doe a ucis-o.

– Şi cine e el. Şi ce-a avut cu ea.

9.

Era cald pentru noiembrie, aproape douăzeci şi şase de grade în ziua înmormântării. Frunzele care se scuturau strălucind ca bijuteriile se roteau în aer, purtate de o briză fierbinte, aproape tropicală. Era începutul iernii, dar vremea era la fel de blândă ca în iunie. Asta făcea ca frunzişul luminos să pară nelalocul lui, chiar artificial. Cei ce veniseră la înmormântare din afara oraşului se aşteptaseră la o vreme mai rece, aşa că acum erau transpiraţi şi se simţeau incomod în caşmirurile şi stofele lor de tweed, în catifelele şi lâneturile lor. Chiar şi Lassiter se simţea cam ameţit. Căldura neaşteptată, persoanele îndoliate şi disconfortul lor, frunzele care se răsuceau în aer – era ca şi cum ar fi fost undeva într-un decor, turnând un film, iar filmul ar fi fost lipsit de sens şi s-ar fi petrecut într-un sezon nepotrivit.

Nu putea să alunge această senzaţie de irealitate. Până şi sicriele erau ca nişte piese de recuzită, cel mai mic de proporţii intenţionat reduse, de parcă ar fi dramatizat cruzimea celor întâmplate. Preotul aparţinând bisericii unitariene, pe care Kathy începuse să o frecventeze în ultimul an, arăta de parc-ar fi fost distribuit în acest rol. Avea exact atitudinea sobră potrivită, darul de a închide ochii şi a strânge mâini cu o emoţie plină de înţeles.

Dar nu era o emoţie adevărată sau, dacă era, nu i se adresa special lui Kathy; preotul arăta compasiune tuturor – era meşter în astfel de treburi, ceea ce făcea ca durerea lui să fie

facilă şi generală. Asta nu-l deranja, în mod special, pe Lassiter: biserica era mare şi preotul n-o cunoscuse, de fapt, pe sora lui. Când vorbiseră la telefon ca să stabilească detaliile legate de slujba de înmormântare, preotul îl rugase să-l ajute „să personalizeze ceremonia". Dorea să ştie „cum i se adresa lumea răposatei". Kathleen? Sau Kate, sau Kath, sau Kathy? Dorea să i se povestească o întâmplare, două, ceva care să evoce „femeia în viaţă" familiei şi prietenilor.

Acum, în faţa mormântului, preotul înşira ceva plicticos şi presupus înălţător. Era vorba despre spaţiul fără margini în care sălăşluiau acum Kathy şi Brandon, despre sfera infinită a spiritului. Cel puţin lui Lassiter i se părea plicticos, cuvintele căzând exact în spaţiile potrivite ale ceremoniei. Dar mătuşa lui, Lilian, singura rudă din adunare în afară de el, se pare că nu rămânea indiferentă, fiindcă se apleca spre el şi-i tot strângea mâna.

Într-un fel, îşi dădea seama că această ciudată senzaţie de artificialitate nu-l părăsise din clipa când aflase de moartea lui Kathy. La început, crezuse că era reacţia firească la moartea neaşteptată, un fel de şoc. Dar, în timp ce stătea acolo, în cimitir, îşi dădu seama că această senzaţie de ireal era atât de copleşitoare tocmai pentru că şi el, asemenea majorităţii oamenilor, asistase la mult mai multe funeralii cinematografice decât reale. Şi aştepta ca flecăreala să înceteze. Sau ca aparatul să facă o rotire panoramică spre pajiştea acoperită cu iarbă, unde stătea un spectator misterios, proiectat pe cerul însorit. Un iubit care-şi prezenta omagiile de la o distanţă prudentă. Sau un ucigaş savurând nenorocirea pe care o produsese.

Lassiter aştepta ceva, o muzică sau un unghi de filmare care să dea contur evenimentului.

Dar nimic de acest fel nu se întâmplă. De fapt, tocmai asta făcea ca totul să pară atât de ireal. Lipsea ceva – motivul morţii celor ce erau jeliţi. Kathy şi Brandon nu fuseseră câtuşi de puţin victimele unei violenţe întâmplătoare... omorurile

fuseseră, evident, premeditate... şi totuşi nimic. Poliţia nu avea nici o teorie. Şi omul care putea da răspunsurile începuse să se simtă mai rău. Era lipsit de cunoştinţă, se afla într-o stare gravă, plămânii lui bolnavi se infectaseră, pielea îi supura. S-ar putea să treacă săptămâni întregi, aflase Lassiter, până va putea fi interogat.

Lumea de pe marginea mormântului avea un aer abătut şi vlăguit. Fuseseră uluiţi de moartea subită şi brutală a unor fiinţe la care ţineau. Pentru Brandon se vedea o tristeţe îngrozită pe feţele părinţilor câtorva prieteni de la grădiniţă. Educatoarea lui, o femeie cu păr lung, castaniu, prins în ace la spate, se ştergea la ochi. Buza de jos îi tremura. Lângă ea, un băieţel o ţinea de mână pe mama lui, o femeie cu ochelari de soare şi pălărie cu voal.

Ca s-o conducă la groapă pe Kathy veniseră câţiva colegi de la National Public Radio, unde ea lucrase ca producător. O mână de vecini. O colegă de cameră de la Sweet Briar, care făcuse cu maşina şase sute cincizeci de kilometri în amintirea a douăzeci de ani de ilustrate schimbate de Crăciun şi de zilele de naştere. Şi Murray – neobositul, generosul Murray – fostul soţ al lui Kathy. Dar nici un prieten apropiat, fiindcă *nu existaseră* prieteni apropiaţi în viaţa lui Kathy.

Din partea familiei nu erau decât el şi mătuşa Lilian. Prezenţa redusă a familiei nu se datora totuşi firii oarecum retrase şi dificile a lui Kathy. Îşi dădu seama cu un tresărit că el şi Lilian – sora de şaptezeci şi şase de ani a tatălui său – erau tot ce mai rămăsese din doi arbori genealogici care lăsaseră în urmă doar ramuri uscate.

Murray era singurul care plângea cu adevărat. Şi, asemenea preotului, nici el nu era, de fapt, îndurerat din pricina femeii din coşciug. Murray era genul de om pe care-l îneca durerea când trebuia să pună altceva în locul canapelei lui preferate. Dar, chiar şi aşa, Lassiter se simţea recunoscător.

Exprimarea nestăpânită a tristeţii sale părea un omagiu adus surorii lui, mai însemnat decât cel mai mare buchet de flori.

În cele din urmă, preotul îşi încetă cuvântarea, sfârşind cu o înfloritură verbală despre faruri în pustiu. Lassiter aruncă pe fiecare sicriu câte o mână de pământ şi un trandafir alb pentru Kathy. Apoi plecă de lângă mormânt.

Ceilalţi îi urmară exemplul, în timp ce el se opri la câţiva metri mai încolo, sus pe potecă, şi participanţii la înmormântare veniră, unul câte unul, să-i strângă mâna, să-l sărute pe obraz şi să-i spună cât de rău le părea.

Unul dintre primii fu femeia cu băieţelul care se prezentă cu numele de Marie Sanders.

– Iar el e Jesse, adăugă ea, mândră.

Lassiter îi zâmbi băiatului şi se întrebă dacă era fiul ei; nu semănau deloc. Băiatul avea o piele oacheşă, ochi căprui adânci şi păr negru-corb care-i năpădea fruntea cu bucle. Era frumos şi tot frumoasă era şi ea, dar nu în acelaşi fel. Era palidă, blondă şi… părea cunoscută.

– Ne cunoaştem? o întrebă el.

Ea nu păru mirată de întrebare, dar scutură din cap.

– Nu cred, răspunse.

– Am întrebat fiindcă… Am crezut că ne-am cunoscut cândva.

Ea zâmbi nervos.

– Am venit doar ca să vă spun cât de rău îmi pare. Kathy... Femeia se uită în jos şi clătină din cap. Am văzut la ştiri.

– Îmi pare rău. Am încercat să telefonez prietenilor…

– Ah, nu vă scuzaţi, vă rog. Eu n-am cunoscut-o chiar atât de bine. Ştiţi, e ciudat că s-a întâmplat să aflu despre moartea ei.

– Dar spuneaţi…

– Eu nu locuiesc aici, spuse ea pe un ton precipitat. Noi eram într-o călătorie. Am urmărit un program de televiziune prin satelit şi unul dintre canale transmitea ştiri din

Washington. Se opri şi-şi muşcă buza. Scuzaţi-mă, trăncănesc prea mult.

– Nici vorbă!

– Am cunoscut-o pe sora dumneavoastră în... Europa şi mi-a plăcut *atât de mult!* Aveam multe în comun. Aşa că atunci când am văzut fotografia ei şi a lui Brandon la televizor... Vocea începu să-i tremure şi, privind prin văl, Lassiter observă că ochii i se umpluseră de lacrimi. În orice caz, ceva m-a îndemnat să vin. Respiră sacadat, apoi îşi recăpătă sângele rece. Îmi pare rău, spuse ea. Îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită!

– Mulţumesc, răspunse Lassiter. Mulţumesc că aţi venit.

Femeia plecă şi în faţa lui apăru Murray cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

– E atât de greu, spuse el, îmbrăţişându-l pe Lassiter. Crede-mă, Joe, e atât de cumplit *de greu!*

Lassiter nu-şi putea aminti cum e să plângi, dar îl durea gâtul de tristeţea care-l copleşea. Pierduse o fiinţă care-l cunoştea într-un fel în care nimeni altul nu-l va cunoaşte vreodată, fiinţa cu care-şi împărţise copilăria. Pierduse „Alianţa", cuvântul solemn pe care-l născocise Kathy ca să denumească tovărăşia lor de copii, un soi de societate de protecţie mutuală împotriva părinţilor lor.

Fetişoara ei serioasă îi apăru în minte. În camera lor de joacă din Washington, înăuntrul unui fel de cort pe care Kathy îl construise din pleduri şi cearşafuri. El trebuie să fi avut cinci ani, iar Kathy, zece. „Trebuie să fim uniţi, spusese ea, tu şi cu mine. Am hotărât că trebuie să facem o alianţă." Abia după ani şi ani avea să intre cuvântul ăsta în vocabularul lui, dar înţelesese ce voia ea să spună. Kathy făcuse o listă de jurăminte scrise care stabileau responsabilităţile lor, pe care i-o citi şi lui: „Numărul 1: Să nu părăseşti niciodată un membru al Alianţei". Îşi înţepaseră câte un deget şi lăsaseră o picătură de sânge să cadă pe hârtie, apoi îngropară hârtia sub molid.

Chiar şi ca adulţi păstraseră obiceiul de a semna scrisorile şi ilustratele pe care le schimbau între ei cu simbolul inventat de Kathy, un A scris pieziş.

Tatăl lor, Elias, fusese membru al Congresului mai mult de douăzeci de ani. Ori de câte ori numele lui apărea în ziare, ceea ce se întâmpla adeseori, era urmat de o scurtă paranteză (R-Ky)[1]. Banii care-l lansaseră pe Eli în funcţia lui îi aparţineau soţiei sale, Josie. Bunicul ei făcuse avere din whisky şi o parte din ea se scursese la urmaşi, pentru a o face pe Josie, copil unic, o pradă bună pentru un tânăr ambiţios dintr-un cartier modest al oraşului Louisville.

Nici Eli, nici Josie nu le acordau copiilor lor mai multă atenţie decât cea de supraveghere. Asemeni majorităţii membrilor Congresului, făceau naveta între Washington şi statul lor de reşedinţă, şi de aceea Kathy şi Joe fură crescuţi nu atât de mămica şi tăticu', cât de un şir de dădace, fete angajate din străinătate, babysittere şi, mai târziu „asistenţi".

Joe, personal, nu dăduse niciodată mare atenţie prăpastiei care exista între el şi părinţii lui. Se temea de firea violentă a tatălui său, iar pe maică-sa o vedea rar. Aşa stăteau lucrurile. Urmase o şcoală particulară costisitoare din Washington, şi mulţi dintre prietenii lui erau cam în aceeaşi situaţie. Dar pe Kathy o deranjase, în orice caz până în momentul când n-avea să se mai sinchisească.

Ştia asta fiindcă odată, când fusese pus să-i aducă de la bucătărie ceva de băut lui Josie, nimerise în toiul unei înfruntări dintre sora şi mama lui. Kathy, cu o expresie fioroasă pe faţă, spunea: „De fapt, nici nu-ţi pasă de noi. N-ai vrut să ai copii decât ca să-i pomeneşti în ilustratele de Crăciun."

Josie, instalată la toaleta ei, luă o sorbitură din băutură. Îşi înclină capul şi-şi prinse un cercel. „Hai, iubito, răspunse ea

---

[1] R-Ky = Republican-Kentucky

fără să-şi ia o clipă ochii de la imaginea din oglindă, nu-i deloc adevărat. Contezi foarte mult pentru mine." Parcă auzea şi acum vocea siropoasă a maică-sii. „Foaahte muult!" După ce o linişti pe fiica ei, Josie se ridică, luă un pulverizator de cristal, împroşcă aerul, după care plecă prin norul de parfum. „Hai, dă-i o sărutare lui mămica, spusese ea. Sunt în întârziere."

Eli îşi trata răspunderile părinteşti ca pe nişte simple obligaţii. Îşi făcea mici însemnări privitoare la copii în agenda lui aglomerată, lucru semnalat lui Joe de către sora lui. Într-o seară, la casa lor din Washington, îl dusese în biroul lui Eli şi-i arătase agenda acestuia îmbrăcată în piele, unde descoperiră locul lor în programul încărcat al congresmanului:

„7.00 – Mic dejun de rugăciune cu Tinerii Republicani

8.30 – Sediul RNC: Comitetul Republican de Acţiune.

10.15 – *Dus copiii la Grădina Zoologică.*"

De fapt, fiecare contact dintre Eli şi copiii săi, cel puţin în perioada cât fuseseră în D.C., era planificat în avans.

„Dus Joe la Camillo's: tuns păr.

Vorbit cu Kathy despre vise comparate cu planuri."

Luaseră obiceiul de a răsfoi agenda de lucru, ca să vadă ce-i aştepta şi se prefăceau că sunt bolnavi sau îşi făceau alte planuri ca să scape de acele activităţi la care erau duşi cu de-a sila, ca să servească drept decor. Se acopereau unul pe celălalt; minţeau unul pentru celălalt; făceau front comun.

„Colectare de fonduri pentru Senatorul Walling. Se aduce familia" („Mami! Mami! Kathy varsă şi... şi nici eu nu mă simt prea bine.")

După ceremonie, urmă o masă. Descoperi că simţea nevoia să vorbească despre copilăria lui petrecută alături de Kathy. Despre Alianţă. Se uită în jur să-l vadă pe Murray şi pe femeia frumoasă cu băieţelul. Cum o chema? Marie. În ciuda a ceea ce spusese ea, nu reuşea să-şi alunge sentimentul că

o mai văzuse şi altă dată, că, într-un fel, o cunoştea. Poate că se simţea atras de ea numai fiindcă, în afară de Murray, ea păruse a fi singura dintre participanţii la înmormântare care privea moartea lui Kathy ca pe o pierdere personală. În cele din urmă, îl găsi pe Murray, sau Murray îl găsi pe el. Dar femeia şi băieţelul nu se vedeau pe nicăieri.

Când masa se sfârşi, o conduse cu maşina pe mătuşa Lilian la Dulles. La întoarcere, o luă pe drumul pe care se percepea taxă şi, când ajunse la el acasă, se făcuse aproape întuneric. De obicei, aştepta cu plăcere să ajungă la aleea lungă, şerpuitoare, să simtă pietrişul scrâşnind sub roţi, sunetul catifelat al maşinii trecând pe podul de lemn de pe râu. Ăsta fusese, într-un fel, motivul pentru care construise casa aici. Mai tot timpul el se gândea la munca lui, la planuri şi întruniri, la decizii tactice – până când trecea peste râu. Apoi dădea totul uitării.

Contururile casei ce se înălţa din mijlocul copacilor îl încânta. Nu exista o altă clădire asemănătoare în zona Washingtonului, şi asta din cauză că arhitectul era olandez şi era un maniac. Sau un geniu. Sau câte puţin din fiecare. În orice caz, un adept al antropozofiei şi, deci, un duşman, din principiu, al unghiului drept. Rezultatul fusese o casă în valoare de un milion de dolari, care consta dintr-o combinaţie de curbe sinuoase, unghiuri îndrăzneţe şi volume neaşteptate.

Cei care vedeau construcţia nu puteau avea decât una din aceste două reacţii. Unii îşi pierdeau răsuflarea de încântare, în timp ce alţii îşi muşcau buza de jos şi dădeau din cap ca nişte înţelepţi, de parc-ar fi spus: „Uite ce fac banii prea mulţi din oameni: le iau minţile!“ Lui Lassiter îi plăcea să creadă că-i putea judeca pe oameni după reacţia lor faţă de casă, dar adevărul era că nu reuşea. Unii dintre ei – la care ţinea cel mai mult – ca sora lui, Kathy, de pildă – nu făceau decât să dea din cap când o vedeau, sau zâmbeau politicos.

Dar cei mai mulţi se răzgândeau când intrau înăuntru. Casa era inundată de lumina ce se revărsa prin tavanul de sticlă al unui atrium cu o boltă în formă de butoi, ce se întindea de la nord la sud. Camerele erau, toate, supradimensionate şi dădeau una într-alta, aproape fără despărţituri între ele. Fotografii alb-negru reprezentând vechiul New York şi desene înrămate artistic ale Copilului Galben, Kat Nebuna şi Micul Nemo erau atârnate pe pereţi. Nu era mult mobilier: câteva piese mari acoperite cu huse şi un pian cu coadă pe care Lassiter îl folosea ca să înveţe să cânte la acest instrument.

Întoarcerea acasă era răsplata fiecărei zile, dar, de data asta, pereţii albi şi reci, şi spaţiile avântate nu reuşiră să-i ridice moralul. În schimb, casa părea goală şi neprimitoare, arătând mai mult a fortăreaţă decât a loc de refugiu.

Îşi turnă un păhărel şi se duse cu el în camera lui preferată, biroul. Trei dintre pereţii în unghiuri neregulate erau acoperiţi, din tavan până-n podea, de rafturi cu cărţi; scări de bibliotecă erau fixate pe şine. Într-un colţ al încăperii, plasat la mică distanţă de podea, se afla un cămin în stil rustic cu buşteni şi surcele aşezate dedesubt. Deşi era cald, făcu focul şi rămase în faţa lui douăzeci de minute, bând whisky şi uitându-se la flăcările care se năpusteau asupra lemnelor.

În cele din urmă, apăsă pe butonul „Pornit" al dispozitivului de înregistrare telefonică. Se imprimaseră şaptesprezece mesaje. Mări volumul vocilor înregistrate şi ieşi să le asculte afară, stând pe platformă, lângă grilaj şi privind mestecenii ce se clătinau în vânt. Aerul era mai proaspăt acum şi se simţea ploaia care se pregătea să vină, poate într-o oră.

Erau câteva apeluri de serviciu. O preluare abuzivă de afaceri era pe cale să se petreacă la TriCom, în timp ce un avocat de la Lehman Brothers îi solicita o întâlnire. Un alt telefon anunţa „o încurcătură" petrecută la Londra. Unul dintre anchetatorii lui fusese „hiperzelos" (ce-o mai fi şi asta?) şi atrăsese atenţia postului BBC.

Restul erau, în majoritate, telefoane de condoleanțe din partea unor prieteni și cunoștințe care nu o cunoscuseră pe Kathy, așa că nu veniseră la slujba de înmormântare. Un telefon era de la un post de televiziune. Altul, de la ziarul *Post.* Apoi apăru vocea răgușită a Monicăi, spunând cât de rău îi părea și adăugând că, dacă putea face ceva... *orice*... numărul ei rămăsese același.

Lassiter căzu pe gânduri... se gândi s-o sune, se gândi la felul în care se despărțiseră. Se întrebă: „Ce se întâmplă, de fapt, cu mine?"

Iar răspunsul fu: „Ce se întâmplă întotdeauna".

Sau, mai exact spus, ceva obișnuit. Întâlnea o femeie care-i plăcea cu adevărat, trăiau împreună un an, un an și ceva... apoi totul se bloca. Se dădea un ultimatum, avea loc „o prelungire", pe urmă *o nouă* prelungire, după care... Monica îi ceda locul lui Claire... sau mai știu eu cui. De fapt, acum *era* Claire, numai că, în momentul de față ea se afla, întâmplător, la Singapore, la o conferință. Claire sunase cu două seri mai înainte și el îi spusese despre moartea lui Kathy. Dar Claire nu o cunoscuse pe Kathy și când pomenise ceva despre întoarcere, ca să participe la înmormântare, el refuzase amabil oferta, făcută ca să fie refuzată.

Sorbi ultimele picături de whisky din pahar. Adevărul era că se simțea bine în tovărășia unei femei, aceeași pentru o vreme. Monogamia sau cel puțin monogamia în serie era ceva firesc pentru el, și tot așa trebuia să fie și căsătoria. Dar căsătoria era ceva ce hotărâse să-i reușească de prima oară și era îndeajuns de romantic încât să-și imagineze că, atunci când va sosi momentul potrivit, își va da seama. Nu va mai exista nici o îndoială. Părea lucrul cel mai important din lume... în timp ce, cu Monica, ei da! căsătoria părea... o simplă opțiune.

Ultimul mesaj era de la Riordan și-l ascultă fără să-i dea nici o atenție. Când ajunse la capăt, își dădu seama că nu

auzise nici un cuvânt. Derulă banda şi apăsă pentru a doua oară pe butonul „Pornit".

Riordan era genul de om care nu se simţea bine când se adresa unui aparat. Vorbea prea repede şi mult prea tare.

– Regret că m-am purtat prea aspru cu tine, spunea el pe un ton care nu suna deloc a regret. Treci pe-aici mâine. OK? Vreau să-ţi pun câteva întrebări.

10.

Biroul lui Riordan se afla dincolo de Route 29, la etajul trei al unuia dintre acele cutii urâte pe care guvernele municipale le construiseră în perioada anilor 1950. Pereţii exteriori erau o aglomerare de panouri alternative făcute din plastic albastru şi sticlă, despărţite de benzi de aluminiu care începuseră de mult să se uzeze. Era, în acelaşi timp, o clădire modernă, în sensul că era relativ nouă, şi una învechită, prin faptul că arăta mult mai ponosită decât construcţiile cu mult mai graţioase din secolul al nouăsprezecelea, aflate în vecinătate.

Nici înăuntru nu arăta mai bine. Plăcile acustice de pe tavan se îndoiseră şi erau pătate. Fâşiile de linoleum erau îmbâcsite de ani şi ani, iar jegul se impregnase în straturi odată cu ceara de parchet. Casa scărilor îi amintea lui Lassiter de primii ani de liceu şi, în timp ce urca treptele, îl izbi un iz de lapte acru, deşi n-ar fi putut spune dacă era ceva real sau imaginar.

Etajul doi era rezervat anchetelor privind narcoticele şi un anunţ de lângă casa scării avertiza:

Serviciu sub acoperire
ETAJ STRICT INTERZIS SUSPECŢILOR

Lassiter găsi Serviciul Omucideri la etajul trei. Acolo se aflau câteva birouri independente, câteva încăperi goale, care se presupunea că erau folosite pentru interogări, şi o groază de boxe din scândură presată cu despărţituri la nivelul capului. Era un loc dezordonat şi haotic şi, exact ca în redacţia unui ziar, toată lumea părea să stea în faţa unui computer, apăsând tastele, sau (ca Riordan) ghemuit asupra unui telefon şi vorbind.

Riordan ajunsese pe la vreo cincizeci şi cinci de ani şi avea genul acela de ten irlandez care nu îmbătrâneşte, ci mai degrabă se tăbăceşte. Faţa şi mâinile îi erau tot timpul roşii, iar pielea corpului era, cu siguranţă, albă ca laptele. Când îl văzu pe Lassiter, ochii lui de un albastru şters se măriră în semn de salut mut. Părea obosit. Îşi înălţa sprâncenele, ţinea un deget în sus şi gesticula spre un scaun.

În cameră simţeai că te înăbuşi, sistemul de încălzire fiind adaptat la calendar, nu la termometru. Toţi detectivii îşi scoseseră totul de pe ei, până la cămaşă, şi Lassiter observă că fiecare, fără excepţie, purta o armă. Mai cu seamă arme de umăr şi câte un pistol înfipt în curea. Sigur că poliţiştii erau obişnuiţi cu prezenţa continuă a armelor, dar pe Lassiter îl izbea întotdeauna acelaşi lucru într-o secţie de poliţie: toată lumea era înarmată.

Ăsta era unul dintre motivele pentru care foştii poliţişti aproape că nu mai puteau fi angajaţi, în orice caz aşa socotea Lassiter Associates. Problema era nu numai că nu se pricepeau să aştearnă ceva în scris. Îţi săreau în ochi chiar şi într-o simplă conversaţie: ei conduceau „vehicule“, în loc de maşini şi nu se duceau niciodată undeva, ei „se prezentau“ în diverse locuri. Pe lângă asta, aveau o anumită ţinută, un fel de a se comporta ce-ţi trezea în minte o insignă şi o armă. De fapt, toţi copoii îşi petreceau o parte din timp în uniformă, astfel că, asemenea actorilor şi politicienilor, se aşteptau ca lumea să reacţioneze în faţa lor. Nu conta prea mult că reacţia

era negativă, important era că exista. După câte ştia Lassiter, sindromul persista mult după ce oamenii aceştia părăseau forţele de poliţie.

Riordan puse jos receptorul şi-şi răsuci scaunul spre el. Îşi pocni mâinile lui mari, roşii, una de cealaltă.

– Maşina, spuse el. Mi-am închipuit că te-ar interesa să ştii că am găsit o maşină închiriată pe strada surorii tale şi am urmărit-o.

Lassiter îşi înclină capul, dar nu spuse nimic. Îşi dădea seama după felul atât de degajat în care vorbea detectivul că, deşi Riordan fusese enervat de vizita lui neinspirată la salonul de arşi, nu-i purta pică. Uitase totul.

– Hertz. Exact la ieşirea din Dulles. Nu-i nici o îndoială că e maşina lui John Doe. Portbagajul puţea. Ţinuse benzină înăuntru, probabil. Şi n-a zis nimeni nici o vorbă când am pus sechestru pe ea. Riordan făcu o pauză.

– Şi?

Detectivul ridică din umeri.

– Ei, bine, tipul a folosit o carte de credit. Pe numele de Juan Gutierrez. Cartea de credit are înregistrată pe ea o adresă din Brookville, Florida. I-am pus pe oamenii noştri de acolo să arunce o privire. E vorba de o casă cu camere de închiriat, unde corespondenţa se aruncă toată pe o masă. A existat un tip, care-şi zicea Juan... a avut o cameră acolo acum vreo două, trei luni. Nu prea stătea pe-acasă. Abia călca pe-acolo.

Telefonul lui Riordan sună, şi el ridică receptorul. Lassiter ascultă câtva timp, atât cât să-şi dea seama că ceea ce spunea n-avea nici o legătură cu el, apoi începu să se uite la pereţii boxei lui Riordan. Erau decoraţi, dacă se poate spune aşa, cu desene de copii. De la Şcoala elementară William Tyler. Siluete desenate grosolan, cu arme pline de detalii realiste. Gloanţele erau proiectate la distanţe regulate, în linii drepte – de parcă hârtia ar fi fost perforată. Tuşe groase de culoare roşie marcau locul rănilor şi, în unele dintre ele, sângele

curgea în picături desenate migălos, una câte una. Într-un fel, sângele desenat cu creionul părea mai brutal și mai visceral decât sângele închegat, strălucitor, din efectele speciale ale filmelor.

Riordan puse receptorul jos.

– Unde rămăsesem?

– La Juan Gutierrez.

– Ah, da. După câte am aflat, locuința lui din Brookville nu era decât un loc pentru primirea corespondenței. Dar nu ne-am oprit aici. Am găsit o cheie de carduri în scrumiera vehiculului închiriat. Oricum, a fost nevoie de ceva alergătură. Dar am făcut-o și pe asta și, ce să vezi? Am dat de Comfort Inn, la ieșirea din Autostrada 395. Juan Gutierrez – numărul 214. Așa că am făcut rost de un mandat de percheziție. Iar în cameră am găsit o valiză cu schimburi, o hartă a districtului Fairfax și un portofel.

– Un portofel?

– În portofel erau aproape două mii de dolari în numerar, un permis de conducere, o legitimație de bibliotecă, un carnet de asigurări sociale și câteva carduri Visa, toate pe numele lui Juan Gutierrez, Florida. Așa că am verificat câteva cecuri și ne-a sosit răspunsul că... hmm... domnul Gutierrez probabil că nu este domnul Gutierrez.

– Ce vrei să spui?

– Individul nu are nici un trecut. Totul începe cu două, trei luni în urmă, de parcă s-ar fi născut la vârsta de patruzeci și trei de ani. Are o legitimație de bibliotecă eliberată în august. Dar nu a luat niciodată o carte. A obținut un permis de conducere – la începutul lui septembrie – dar înainte nu avusese niciodată permis de conducere. Cel puțin noi nu știm de așa ceva. N-a cumpărat niciodată o mașină. N-a primit niciodată o amendă. Cât despre cardurile Visa, amândouă sunt „poprite“ – știi, așa ca la cei care au dat faliment sau ca la creditorii înrăiți.

– Care se prezintă direct la bancă.

– Exact! Şi are o linie de credit de două mii de dolari pentru fiecare card. Le are din...

– Septembrie.

– Ai ghicit! Şi le-a folosit. N-a fost timp decât pentru un ciclu complet de capitalizare, dar pentru amândouă a echilibrat rapid bilanţul. A primit banii cu prima poştă, prin mandat poştal, foarte prompt.

– Deci, este o fantomă. Era un cuvânt folosit în anchete şi denumea o persoană care trăieşte sub o identitate falsă.

– E *mai mult* decât o fantomă.

– Ce vrei să spui?

– Nu a şterpelit cartea de identitate şi nici n-a cumpărat-o. Se pare că a făcut-o din nimic. Şi numărul de pe carnetul de asigurări sociale este un număr *real* şi-i aparţine unui om *real:* Juan Gutierrez care locuieşte la Tampa. Juan Gutierrez *ăsta* nu şofează şi are cam aceeaşi vârstă ca John Doe. Dacă te uiţi la număr, ajungi la concluzia că amândoi sunt una şi aceeaşi persoană.

– Deci, vrei să spui că John Doe şi-a făcut o groază de necazuri.

– A lucrat ca la carte. Are un carnet de identitate al dracului de bun. Dacă-l opreşte un poliţist, n-are probleme! Vrea să închirieze o maşină, îşi face treaba cât ai clipi! Vrea să plece cu avionul undeva, dar nu-i convine să plătească cu bani gheaţă – fiindcă banii gheaţă sar în ochi – are cardurile Visa. Dacă vrea să plece pe Lună, nimeni nu observă. Dar eu nu pretind că-i *invincibil,* fiindcă nu-i. Dar dacă nu e la zdup, dacă nu-i bănuit de o infracţiune – să zicem o infracţiune *majoră* – tipul e grozav! E atât de priceput, că începi să cazi pe gânduri.

– Adică ce fel de gânduri?

Riordan îi aruncă o privire.

– Dacă nu cumva-i un profesionist. Şi asta mă aduce la motivul pentru care te-am rugat să treci pe aici. Riordan se rezemă de spătarul scaunului. Cred că e timpul să vorbim mai mult despre sora ta.

Lassiter făcu o grimasă.

– De ce? Nu-i nimic de vorbit.

– Dă-mi voie să nu fiu de acord.

– Cum adică să nu fii de acord? Uite ce e... nu există nimic în viaţa lui Kathy care să te lămurească de ce un ins cu apucături de criminal profesionist a avut motive să-i taie capul, să dea foc casei, să-i omoare copilul...

– De fapt, spuse Riordan, nu i-a tăiat ei capul. A tăiat capul lui Brandon. Sora ta a fost înjunghiată în piept.

Lassiter dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

Riordan îşi drese glasul, apoi vorbi din nou. Vocea sa avea un ton ofensat şi îi apăruse o expresie ciudată în ochi. Lassiter avu deodată impresia că-l vede pe Riordan copil. Un copil care fusese dojenit pe nedrept.

– Încearcă să priveşti lucrurile prin ochii mei, Joe. Uită-te la mine: încerc să urnesc treaba asta din loc în interesul tău, îmi rup picioarele...

– Urneşti treaba în interesul *meu?* Dar e vorba de o dublă omucidere!

– Dacă vrei să ştii, avem cincizeci şi şapte de omucideri nerezolvate la dosar. Am băgat toţi banii în una dintre ele, care-i aproape rezolvată, mă-nţelegi? Dacă vrei să ştii, am stat de vorbă cu doctorul Cutărică azi-dimineaţă şi John Doe nu-i într-o stare prea grozavă. Are plămânii făcuţi praf. Nu spun că n-o să-şi revină, dar, după cum crede multă lume de pe-aici, irosesc timp şi bani pe un caz care se poate rezolva dintr-o clipă-n alta.

– Vrei să spui că, dacă moare, cazul e *rezolvat?*

– Da, asta-i exact ce-am vrut să spun. Din clipa când probele judiciare devin concludente, cazul e *rezolvat.* Dacă

amprentele lui coincid cu amprentele de pe cuţit, dacă testele ADN ies pozitive... dacă putem dovedi că suspectul A a comis crima X... Îşi aruncă mâinile în sus... – putem spune că am *rezolvat* cazul. Şi dacă suspectul A e şi el *mort*, treabă mai rezolvată nici că se poate!

Lassiter se uită la el.

– Dar aşa, n-o să ştim *de ce*.

Riordan îşi îndoi şi-şi dezdoi mâinile de câteva ori, strângând pumnii şi apoi răşchirându-şi degetele.

– De ce? De ce? Şi dacă *nu există* nici un „de ce"? Dacă cine ştie ce neisprăvit l-a pus să facă asta? Dacă era drogat şi asta i s-a părut o ideea bună?

– Numai că lucrurile nu par aşa, ce zici?

– Nu, răspunse Riordan, nu par aşa. Nu când e vorba de unul care are identitatea lui. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar uite care-i treaba – atâta timp cât John Doe mai e încă pe lumea asta, iar eu sunt în situaţia de a mă ocupa de cazul lui, n-aş vrea să te văd că sari în sus ori de câte ori îţi pun vreo întrebare despre sora ta.

– Ai dreptate. Şi-mi pare rău.

Riordan se potoli. Reuşi să schiţeze un zâmbet vag.

– Deci, povesteşte-mi despre ea.

Lassiter ridică din umeri. Se simţi, brusc, extenuat.

– Asculta *Prairie Home Companion*.

Riordan începuse să-şi ia note.

– Asta ce mai e?

Lassiter oftă.

– E un spectacol radio din Minnesota.

Riordan îi aruncă o privire.

– Ce vreau să spun cu asta... este că... nu văd ce pot să-ţi povestesc. Soră-mea ducea o viaţă obişnuită. Era producător la NPR. Muncea mult. Toată viaţa ei se învârtea în jurul muncii ei şi a puştiului. Viaţa ei socială se rezuma la dejunurile improvizate de la grădiniţa copilului şi la participarea

la un grup al părinţilor necăsătoriţi din cadrul bisericii unitariene. Era, în general, solitară. Nu avea duşmani.

– Scuză-mă... cum de eşti atât de sigur?

Lassiter stătu puţin să se gândească. Nu-i venea să creadă că sora lui îi ascundea prea multe, dar nu putea să fie sigur.

– Eram destul de apropiaţi. Când ne-au murit părinţii, Kathy avea douăzeci de ani, iar eu cincisprezece.

– Ah, un membru al Congresului. Mi-amintesc. Accident de avion.

– De elicopter.

– O tragedie, spuse Riordan pe un ton automat. Deci aşa se explică banii pe care-i avea soră-ta. Mă şi miram cum de-şi putea permite o casă atât de frumoasă.

– Taică-meu reuşise să dea gata cea mai mare parte din mălaiul de la mama, totuşi fiecare dintre noi a reuşit să moştenească ceva acolo, câteva sute de mii de dolari. Kathy era destul de econoamă. Era un investitor priceput. După ce l-a născut pe Brandon, a vândut casa din oraş şi s-a mutat într-o suburbie.

– Cui ar fi vrut să-i lase banii? Sper că nu te superi că te-ntreb, spuse Riordan, rotindu-şi mâinile în aer. N-am discutat încă despre asta.

Lassiter era executorul testamentar al lui Kathy, lucru pe care Riordan ori îl ştia, ori îl bănuia. Dădu din cap.

– Pot să-ţi arăt testamentul, dar nu afli prea multe din el. Îi lăsase totul lui Brandon. Dacă el murea înaintea ei, sau dacă mureau amândoi odată, toţi banii se duceau la donaţii caritabile.

Riordan nota de zor.

– Adică unde anume?

– La Grădiniţa Valley Drive. La Sweet Briar – ăsta era colegiul ei. La Greenpeace.

– Ţie nu-ţi lăsa nimic?

– Numai... câteva obiecte personale. Fotografii de familie. De-alde astea. Nimic din ceea ce-a scăpat de la foc.

Riordan părea dezamăgit.

– Ce-mi poţi spune despre bărbaţi? Existau bărbaţi în viaţa ei?

– În ultimii ani, nu.

– Dar băiatul? Primea alocaţie pentru copil?

– Nu.

– De ce nu?

– N-avea tată.

Riordan clipi din ochi.

– Adică... cum? E mort?

– Nu.

Riordan chicoti ca un puşti.

– Spune-mi cum e cu treaba asta... şi pe urmă poţi *să pleci.*

– Simţea că „i-a venit vremea“. Astea fuseseră cuvintele *ei.* Şi cum nu exista nici un bărbat în preajma ei... atunci a spus că nici n-avea nevoie de vreunul.

De fapt, Kathy nu se exprimase chiar atât de direct. Ziua în care-l anunţase despre intenţia ei de a deveni mamă fusese chiar ziua ei de naştere. Împlinea treizeci şi şapte de ani. O invitase la masă la un han din Little Washington, rezervase camere pentru noapte şi băuseră un păhărel în plus. Kathy nu obişnuia să bea mult, dar în seara aceea, după un pahar de cherry, nişte Dom Pérignon şi un Armagnac, efectele erau vizibile. Stătea în faţa lui cu o umbră de zâmbet tainic pe chip, trecând dinţii furculiţei prin sosul de zmeură, care era tot ce mai rămăsese din porţia ei de *coeur de crème.* Deodată, îşi scutură capul şi-şi ridică privirea spre el. Luă o ultimă sorbitură de lichior şi puse paharul jos.

– N-o să-mi mai permit *aşa ceva* pentru o vreme.

Lassiter rămase uluit. Alcoolul nu fusese niciodată una din problemele lui Kathy.

– Te preocupă ceva în legătură cu sănătatea ta?

– Într-un fel, da. Cu un aer visător, își trecu degetul în jurul buzei paharului, până când se auzi, deodată, un sunet clar, sonor. Își retrase degetul și chicoti. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că am de gând să rămân însărcinată? îl întrebă ea. Se făcu roșie la față.

El șovăi. Evita să pomenească ceva despre insuccesul ei în a purta o sarcină, pe vremea când ea și Murray „încercau“. Sau despre criza ei de anorexie, când scăzuse până la treizeci și două de kilograme și, după cum spuneau doctorii la acea vreme, ar fi putut să-și distrugă definitiv sistemul de reproducere.

– Te-aș întreba, cine-i norocosul? Și pe urmă te-aș întreba de ce o jumătate a Alianței n-a fost informată despre el.

În fața lui, Kathy linse dinții furculiței. Ochii îi străluciră.

– Și dacă ți-aș spune că nu există nici un bărbat?

– Aș zice că planul are un cusur.

Kathy chicoti, aplecându-și capul într-o parte.

– Nu c-ar fi o problemă să te culci cu cineva, bineînțeles, dar „neprotejată“? În ziua de azi? Și la momentul potrivit? Și, pe urmă, dacă treaba reușește, poate că tipul te urmărește, poate că te dă în judecată ca să obțină partea lui de custodie... poate că vrea să se mute *la tine*. Dar, din fericire, trăim în anii nouăzeci. Există căi mai eficiente de a fi lăsată cu burta mare.

– Stai puțin. Vrei să spui că...

Ea dădu din cap.

– Îhî. Am fixat o vizită pentru mâine. Zâmbi. De data asta, doar ca să discutăm... de fapt, ca să fiu „sfătuită“ în legătură cu procedura.

În acel moment, Lassiter nu fusese de acord cu entuziasmul subit al lui Kathy pentru maternitate, deși se strădui să nu se observe asta. Era atât de nervoasă, atât de nesociabilă. Nu și-o putea închipui ca mamă. Dar, până la urmă, instinctele ei se dovediră juste. Toată bătaia de cap – treaba durase aproape

patru ani şi adusese un şir de dezamăgiri costisitoare şi dureroase – meritase. Maternitatea o transformase, eliberând-o de firea ei introvertită, prudentă, mereu în defensivă, care o caracterizase din copilărie. Nu putea să creadă că dragostea totală şi nelimitată pe care Brandon o purta mamei sale realizase acest lucru. Mai degrabă că sora lui se îndrăgostise, pentru prima oară... de fiul ei.

În faţa lui, Riordan, pur şi simplu, roşi. Era şocat.

– Sora ta s-a dus... într-unul dintre locurile alea? La o clinică? I s-a făcut... inseminare artificială? Dezaprobarea făcu să i se strângă trăsăturile ca într-un ghem şi mai clătină şi din cap. Apoi aruncă o privire furişă în jur şi se aplecă şi mai mult spre Lassiter. Ştii că, dacă nu suntem atenţi, femeile o să preia frânele. Nu, nu zâmbi, vorbesc serios. O s-ajungem ca nenorocitele alea de albine.

Lassiter îşi dădu seama că trebuie să fi avut o expresie mirată pe faţă, căci Riordan se simţi obligat să se explice.

– Trântorii. Făcu un gest hotărât din cap. Albinele nu se pot descurca fără ei, dar ei cu ce se aleg? Îţi spun eu cu ce – când vine iarna sunt daţi afară din nenorocitul ăla de stup, de li se fac fundurile sloi. Riordan făcu o pauză şi clătină din cap cu un aer înţelept: Asta i se poate întâmpla, cu siguranţă şi rasei umane. O nouă expresie trecu în grabă peste faţa lui lată, un aer de îngrijorare, de parc-ar fi spus prea multe. N-am nimic împotriva surorii tale, murmură el. Apoi îl străbătu un oftat adânc urmat de un val de oboseală care dispăru când auzi zgomotul scaunului său împins pe podea. Se ridică şi-i întinse mâna. Îţi mulţumesc că ai venit. Crede-mă, îţi apreciez eforturile. Dădură mâna. Îmi pare rău dacă am fost...

– Nu-i nimic... nu contează. Riordan părea tulburat.

– Nu pot să spun că mi-ai fost de mare ajutor. Mă refer la sora ta... Capul lui mare se clătina trist. N-am nimic de la care să pornesc. Se pipăi sub braţ şi făcu o mişcare, ca o

tremurare ciudată, ca să-şi aşeze arma într-o poziţie mai comodă. Nu-i vorba de dragoste, nu-i vorba de bani, nu-i vorba de familie. Nu mai ştiu ce să zic. Poate că individul e dement.

– Te superi dacă te-ntreb ceva?

Riordan înălţă din umeri în haina lui sport şi-şi strânse mai tare cravata.

– Despre ce?

– Despre Comfort Inn. A dat vreun telefon de acolo?

Detectivul bătu muchia unui pachet de ţigări de încheietura mâinii, scoase o ţigară cu dinţii şi-şi pipăi buzunarele după chibrituri. În clipa când ieşiră din clădire, aprinse ţigara, inhală şi aruncă o coloană de fum spre cerul plumburiu.

În cele din urmă, spuse:

– Nu ştiu. Nu cred c-am verificat. Trase prelung din ţigară, apoi adăugă: Dar o s-o facem.

11.

La câteva zile după înmormântare, Lassiter începu iar să asculte radioul când mergea cu maşina. O vreme îl ţinuse închis fiindcă, imediat după omoruri, muta de la un post la altul, încercând să găsească programul de jazz de la WPFW – şi era asaltat de o ştire scurtă. De fapt, nu era nimic nou – nimic altceva decât o enumerare a faptelor şi câteva cuvinte din partea lui Riordan. Chiar şi aşa, era ceva sumbru şi foarte dureros să asculţi amănunte despre catastrofa propriei tale familii, transmise într-o secvenţă de treizeci de secunde, intercalată între Howard Stern şi ultimele ştiri rutiere.

„Crede-mă, Rodin, am fost aşa de dată peste cap azi-dimineaţă... zău că da!/ Băieţelului i s-a tăiat capul de la o ureche la cealaltă!/ E aşa un du-te-vino pe derivaţia de pe Beltway..."

Acum, în timp ce mergea pe şoseaua mărginită de copaci, asculta o relatare despre o femeie al cărei cadavru fusese descoperit în portbagajul unei maşini abandonate într-una dintre parcările de lângă Aeroportul Naţional. Un purtător de cuvânt al poliţiei dădea un interviu. Totul pornise de la vremea neobişnuit de caldă, spunea el; mirosul atrăsese atenţia asupra vehiculului. Femeia fusese identificată. Lassiter spera că rudele ei nu ascultau în acel moment.

Apoi ştirile lăsară loc informaţiilor privind circulaţia rutieră. „Recomandăm prudenţă în direcţia sud pe G.W. – îl sfătuia vocea – pe întreaga distanţă dintre Spout Run şi Memorial Bridge." Corect! Luminile de semnalizare roşii se înşiruiau cât vedeai cu ochii.

Trecuseră aproape două săptămâni de la omoruri şi adevărul era că începuse să se obişnuiască tot mai mult cu situaţia. Mintea lui ajunsese la un soi de adaptare. Faptul că sora şi nepotul lui fuseseră măcelăriţi în paturile lor nu-l mai şoca. Erau morţi, morţi de-a binelea şi asta era! Îşi amintea ce simţise când îi muriseră părinţii. După o vreme, îi era greu să şi-i amintească. După o vreme, parcă nu-i venea să creadă că fuseseră vreodată în viaţă.

Se dădu jos la Key Bridge şi o luă pe jos pe Whitehurst Freeway până la E Street.

Stătea la biroul lui de vreo oră, când Victoria sună şi spuse că pe fir se afla un reporter de la *Washington Times,* în legătură cu „cazul surorii dumneavoastră". Părea o ironie să fie sunat de un reporter, după ceea ce gândise pe drumul spre oraş. Şi era surprins. Interesul presei în cazuri ca acela al lui Kathy era de scurtă durată, fiind alungat din paginile ziarelor şi din undele radio de dezastre mai recente şi la fel de cumplite.

Vocea era feminină, tânără şi nervoasă. Cu accent sudist. Avea obiceiul acela de a exprima o afirmaţie de parc-ar fi fost o întrebare.

– Jeanette Daly! spuse ea. Mă scuzaţi că vă deranjez, domnule Lassiter, dar am un termen de limită de predare? Şi eu...

– Cu ce vă pot ajuta?

– Ştiţi, aş vrea să vă cunosc reacţia... vreau să spun, cum comentaţi cele întâmplate?

El rămase trăsnit. Cum poate *comenta* cele întâmplate? Un alt buton de pe telefonul său se aprinse, ceea ce însemna că primise un apel oarecum important, căci altfel ar fi preluat Victoria mesajul.

– Ce-i asta, o întrebă el pe Jeanette Daly – un fel de adaos la cele relatate anterior?

Urmă o pauză, după care reporterul continuă cu o voce mai înceată, sacadată:

– Ah, Dumnezeule! Vreţi să spuneţi... că nu ştiţi? Fără să aştepte răspunsul, îi dădu înainte. Eram sigură că vă vor suna imediat. Nu ştiu dacă...

– Despre ce-i vorba?

– Nu vreau să fiu eu prima de la care să aflaţi... dar... la cimitirul Fairhaven? Cineva v-a dezgropat nepotul... adică a dezgropat *cadavrul* nepotului dumneavoastră. Vreun vandal sau cine ştie cine. Şi eu...

– *Cum?* Ce fel de glumă-i asta?

– Poliţia refuză să comenteze incidentul, domnule, şi mă întrebam dacă dumneavoastră...

– Regret, răspunse el. Nu pot vorbi acum.

Rămase cu ochii holbaţi la telefonul pe care-l ţinea în mână.

După un minut, îl sună pe Riordan – care se pierdu în scuze că un reporter tinerel care ascultase staţia de radio a poliţiei pe un scanner fusese cel care furnizase ştirea.

– Eu n-am aflat imediat, spuse Riordan, fiindcă ştii cum e, nimeni nu pune lucrurile cap la cap ca să-şi dea seama că ăsta-i mormântul victimei unei omucideri. Aşa că s-a considerat că-i un caz de vandalism. Îmi pare rău! Cineva

trebuia să te fi sunat. Cineva a încurcat lucrurile. Oftă. Probabil eu.

– Ce naiba *s-a întâmplat?*

– După cât se ştie, răspunse Riordan, incidentul s-a petrecut cam între miezul nopţii şi şapte dimineaţa. Există un paznic de noapte acolo, dar el stă în clădirea aia mică a lui, ştii? Se uită la televizor. N-a auzit nimic. N-a văzut nimic. Cimitirul e mare. În orice caz, un tip care s-a dus să viziteze mormântul mamei lui la prima oră a dimineţii a anunţat ce văzuse.

– Ce-au făcut? Au dezgropat cadavrul lui Brandon? Şi de ce? Nu cumva... Sfinte Dumnezeule! Nu cumva l-au *luat* cu ei? Cuvintele îi scăpărară în minte: *hoţi de morminte.*

Urmă o pauză, după care Riordan îşi drese vocea.

– Cred că... reporterul... nu ţi-a spus întreaga... întreaga poveste. Vorbea rar, smulgându-şi cuvintele din gură, unul câte unul. Cadavrul nepotului tău a fost... *exhumat...* şi, pe urmă, scos din coşciug. După asta, după cum spun analizele de laborator... citez... „autorul a folosit un fitil de magneziu..."

– *Ce zici?*

– Citez din raportul laboratorului: „Autorul a folosit un fitil de magneziu ca să aprindă un amestec de pudră de aluminiu şi oxid de fier, cunoscut îndeosebi sub numele de..."

– Termit.

– Exact! Termit. Şi... în sfârşit... a dat foc rămăşiţelor pământeşti. Din nou. L-a ars din nou. Riordan făcu o pauză. Simt că mă cutremur, fir-ar să fie, spuse el.

Lassiter era complet năucit.

– Ce rost avea *să facă* toate astea?

– Nu ştiu ce să zic. Riordan spuse ceva despre controlarea dosarelor penale ca să se vadă dacă au mai existat cazuri asemănătoare. Dar, deocamdată, nu s-a găsit nimic. Câteodată avem cazuri de-astea, de profanare de morminte, înţelegi? Infracţiuni dictate de ură, chestii de astea. Poveşti pentru copii, de fapt. Dar asta?

– Fitil de magneziu? Termit?

– Ştiu ce vrei să spui. Se vehiculează tot soiul de idei trăsnite... cele mai multe când se-adună oamenii la masă.

– Adică ce?

– Ei, lasă....

– Adică *ce?*

– Adică cineva vrea să fure o parte a corpului, nişte satanişti, chestii de-astea. Toate astea-s prostii. Eu vreau să ştiu un singur lucru: ce legătură are asta cu omorul? Nu ştim dacă are sau nu. Tuşi de câteva ori, apoi îşi drese glasul. Bineînţeles că un lucru *îl ştim* sigur.

– Ce anume?

– Că de vină nu-i John Doe.

În după-amiaza aceea, ceva mai târziu, Lassiter plecă să facă puţin jogging, în speranţa că-şi va limpezi gândurile, dar nu putea să-şi scoată din minte masca aceea carbonizată care fusese cândva chipul lui Brandon. Când se opri din alergat, se sui iar în maşină şi, fără să se gândească, porni spre cimitir, unde găsi o mică zonă împrejmuită cu bandă galbenă. Un ofiţer în uniformă sta sprijinit de o piatră funerară din apropiere şi fuma o ţigară. Azvârli chiştocul şi luă poziţie de drepţi când îl văzu pe Lassiter apropiindu-se.

– E mormântul surorii mele, spuse Lassiter. Şi al nepotului meu.

Ofiţerul se uită la el de sus până jos şi ridică din umeri.

– Numai să nu treceţi dincolo de bandă.

Lassiter rămase pe loc, privind. Mormântul lui Kathy era încă acoperit cu un morman de flori veştede. Panglici albe fâlfâiau, mişcate de un vânt uşor. Alături, piatra funerară a lui Brandon stătea trântită pe o parte, marcând ceea ce acum nu era decât o groapă răvăşită de pământ. Alături se vedea un morman mare de noroi. Părea mai mare decât dimensiunile gropii. Se vedeau resturile materialelor folosite. Piatra

funerară avea, peste tot, urme de pulbere, iar pe pământ erau presărate, ici, colo, pete albe – semne de paşi, de lopată şi altele. Se mai observa şi că se săpase, nu prea adânc, la capătâiul mormintelor – era limpede că acolo unde zăcuse trupul lui Brandon. Nu era nici o îndoială că echipa de medicină legală încercase să recupereze în întregime rămăşiţele pământeşti ale lui Brandon. Dar nu reuşise. Ceea ce rămăsese erau doar câteva dungi negre şi, ici, colo, grămăjoare de cenuşă. Locul presărat cu cenuşă îi aminti de vremea când era copil, de casa cea mare din Georgetown şi de felul în care servitorii obişnuiau să arunce cenuşă pe treptele din faţă când ningea.

La vederea acelor dungi negre şi a cenuşii presărate se simţi adânc tulburat. Resturile arătau clar că cineva arsese, într-adevăr, trupuşorul lui Brandon. Îl dezgropaseră şi-l scoseseră din coşciug. După cum spunea Riordan, trupul copilului fusese incinerat până când nu mai rămăsese nimic, decât ceea ce Tommy Truong numea „o grămăjoară de oase".

Când ajunse acasă, încăperile i se părură prea mari şi prea goale. O sună pe Claire, care spuse că o să vină pe la el, pe urmă o sună din nou. Îi spuse ce se întâmplase şi adăugă că, poate, o să se simtă mai bine singur.

Se trezi în mijlocul nopţii, încercând să-şi amintească ceva care-i trecuse prin minte în timpul somnului. Părea atât de important! Era ceva în legătură cu cadavrul lui Brandon şi simţea nevoia să-l sune pe Riordan, *trebuia* să-l sune pe Riordan ca să-i povestească. Dar, oricât se căznea, nu reuşea să-şi amintească despre ce era vorba. Era acolo, în fundul minţii, dar cu cât se gândea mai mult la lucrul acela, cu atât el se îndepărta, până când, în cele din urmă, dispăru şi sentimentul care-l generase. Acum se întreba dacă fusese, într-adevăr, o intuiţie sau doar un vis. Simţindu-se frustrat, se răsuci şi nu-şi găsi locul până dimineaţă.

A doua zi apăru o relatare în *Washington Post.* Nu voia s-o citească, nu voia nici măcar să-şi arunce ochii pe ea, dar, fără să vrea, observă titlul:

MORMÂNTUL VICTIMEI UNUI OMOR – VANDALIZAT

După-amiază, primi un telefon ciudat de la Evans Funeral Home, care se ocupase de toate pregătirile înmormântărilor.

– Mi s-a spus de către departamentul de poliţie să vă contactez, spuse o voce de bărbat pe un ton care era, şi de data asta, coborât şi plin de înţelegere. Îndată ce, hmm... examinarea rămăşiţelor pământeşti de către medicul legist e încheiată şi... hmm... cadavrul poate fi ridicat, doriţi să ne ocupăm noi de reînhumare?

El răspunse afirmativ.

– Aţi prefera să alegeţi un nou sicriu? Poliţia a, hmm... distrus originalul, dar, ştiţi, nu mai era în stare bună.

El ceru un nou sicriu.

– Şi încă ceva, domnule Lassiter. Hmm... În acel moment, până şi directorul casei mortuare avu un moment de ezitare, de parc-ar fi păşit pe un teren nesigur. Doriţi... doriţi să participaţi când hmm... aşezăm trupul pentru odihna veşnică? Tuşi. Când îl reînhumăm? Vreau să spun... doriţi o nouă *ceremonie?*

Lassiter simţi din nou în piept acea senzaţie de parcă inima i se desprindea de trup.

– Fără ceremonie, reuşi el să spună. Dar vreau să fiu de faţă.

– Foarte bine, răspunse bărbatul. Vă vom anunţa.

Cu două zile mai târziu era iar o vreme însorită şi el se afla din nou la cimitir. Era ceva ce depăşea realitatea: privea un coşciug mic, identic, coborând într-o groapă identică în pământ. Dar, de data asta, fără preot, fără cuvinte înălţătoare,

fără participanţi, în afară de el şi de Riordan, care apăru la mijlocul operaţiunii. El şi Riordan aruncară singuri pământul cu lopata. Munca fizică îi făcu bine lui Lassiter, dar era un mormânt mic şi nu dură îndeajuns. Cei doi rămaseră acolo un minut, apoi Lassiter întoarse spatele să plece.

– Ce treabă afurisită! zise Riordan, clătinând din cap. Îşi scoase o ţigară, dar aşteptă până se îndepărtară destul de mult de mormânt şi abia atunci şi-o aprinse.

La două zile după cea de-a doua „înmormântare" a lui Brandon, Riordan îl suna din nou.

– Trebuie să-ţi spun, Joe... că nu ne-am ales *cu nimic.* Vreau să spun că avem o urmă clară a lamei lopeţii, avem nişte amprente de pantofi mari – marca Nikes, model Chieftain... pantofi noi, mărimea 45. Şi doar un singur fel de amprente de pantofi, ceea ce înseamnă c-a fost un singur individ. Dar altceva? Absolut nimic! Nici un fel de amprente digitale pe coşciug, nimic pe piatra funerară. Tipul, cine o fi fost el, purta mănuşi. Se opri puţin, apoi continuă: Ceea ce, în sine, e interesant.

În afară de îngrozitoarea exhumare a lui Brandon, ancheta Secţiei Omucideri merse înainte cu unele întreruperi şi fără un progres semnificativ. Riordan avu grijă să-l ţină încontinuu la curent, sperând, în felul ăsta, că Lassiter nu se va mai amesteca. În timpul acestor convorbiri telefonice îşi creară obiceiul de a trece în revistă probele.

Amprente digitale:

– Ghici ale cui?

– N-am nevoie să ghicesc.

Nu era de mirare că amprentele lui John Doe se găseau peste tot: pe cuţit, pe maşină şi pe portofelul de la Comfort Inn. Erau nişte probe utile, dar nu spuneau nimic despre identitatea lui: el continua să fie John Doe.

– Tipul nu se află în sistem, spuse Riordan, referindu-se la computerul de la FBI care conţinea peste o sută de milioane

de perechi de amprente digitale, inclusiv pe ale oricărei persoane care fusese vreodată arestată, indiferent pentru ce; ale oricărui om care ceruse vreodată o garanţie de securitate sau un permis de port armă; ale oricărui militar, şofer de taxi sau de autobuz; ale *oricărui* funcţionar guvernamental.

– Toată lumea se află în sistem, spuse Lassiter.

– Aproape toată lumea.

– Ştiu. Au înregistrat o mulţime de oameni. Pe mine, pe tine. Dar e cineva care nu-i înregistrat: John Doe.

Sânge, păr, ţesut.

– Se potrivesc perfect. Amprentele de pe cuţit sunt ale lui. Sângele de pe cuţit este al lor. În privinţa părului ai avut dreptate: este al lui Brandon. Iar pielea...

– Care piele?

– De sub unghiile surorii tale... era pielea lui John Doe, fără nici o îndoială. Chiar şi fără testele ADN, doctorul spune că omul nostru a fost *zgâriat*... cu patru degete pe obraz, de la dreapta la stânga. N-am putut vedea din cauza bandajelor.

Cuţitul:

– Am aranjat să stea un desenator cu el în salonul de arşi. A făcut câteva schiţe, iar ultima... e grozavă! E el în persoană: John Doe, fără arsuri, fără bandaje. De data asta, cu păr şi sprâncene... care, deocamdată, îi lipsesc. În orice caz, dacă tipul nu purta, cumva, o perucă, ştim cum arată.

– Ei, şi?

– Şi ne-am dus cu schiţa la douăzeci de magazine de arme şi la vreo şase de piese militare şi... ghici ce s-a întâmplat? Un angajat din Springfield ne-a spus că a vândut individului un cuţit K-Bar acum vreo trei, patru săptămâni.

– Îşi *aminteşte* de asta?

– Ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri.

– Şi cum se explică treaba?

– Simplu! Zicea că tipul îţi sărea în ochi. Zicea că purta un costum dintr-alea străine, atârnătoare...

– Armani.

– Aşa i-o fi zicând... nu prea se văd multe de-astea la Sunny's Surplus. Acolo se văd doar tipi cu compleuri de paraşutişti şi bluzoane, băieţi cu capetele rase şi jeanşi negri... Tipul era, citez: „Ca scos din cutie". Am încheiat citatul. Crede-mă pe mine, Joe. Cazul ăsta e o încuietoare.

Lucrurile continuară pe aceeaşi linie. La spital, un poliţist plictisit, apoi un altul stăteau de pază la uşa camerei prizonierului, controlând identitatea oricărei persoane care intra şi ieşea. Dar asta nu prea avea rost: toţi vizitatorii erau angajaţi ai spitalului şi, în afară de Joe Lassiter şi de presă, nimeni nu telefona ca să întrebe despre starea bărbatului.

În lunea dinainte de Ziua Recunoştinţei, Riordan telefonă ca să-i spună că doctorii tocmai îndepărtau tubul respirator din gâtul lui John Doe. Pacientul se simţea destul de bine ca să răspundă la câteva întrebări şi interviul a fost fixat pentru miercuri.

– Şi pe urmă ce mai urmează?

– O să-l mutăm la Fairfax. Apoi o să-l trimitem în judecată, într-un scaun pe rotile, dac-o să fie nevoie.

După părerea doctorilor, starea pacientului se îmbunătăţise simţitor, deşi n-avea să mai fie niciodată „cum fusese cândva". Avea nişte cicatrice adânci pe gât şi pe partea stângă a feţei, iar ţesuturile plămânilor şi laringelui îi fuseseră afectate.

– N-o să-i placă cum arată, spuse Riordan.

– Cui i-ar plăcea?

– Vreau să spun că, după câte am aflat de la doctori, tipul era DJ. Sau *ca* un DJ. În orice caz, ei spun că e, sau a fost, într-o condiţie fizică grozavă.

– Era alergător?

– Nu... de fapt, s-ar putea. Dar e un tip voinic. Solid. Poate a fost boxer. Sau bodyguard. Sau o gorilă. Nu ştiu ce să zic. Unul cu pumnul tare. Mă gândesc c-o fi fost... militar.

– De ce spui asta?

– Fiindcă era un tip tăbăcit. Doctorii mi-au arătat radiografiile lui şi se poate vedea că individul a cam încasat-o. De parc-ar fi fost *torturat*, sau cam aşa ceva.

– Ce vrei să spui?

– Are câteva fracturi vechi... şi câteva cicatrice adânci. O groază de cicatrice pe spate... de parc-ar fi fost biciuit.

– Zău?

– Nu glumesc deloc. Ar merita să vezi. Şi, în plus, are o urmă de împuşcătură. Ceva care arată ca o rană veche; un glonţ primit din faţă, în umărul drept. A fost scos la un centimetru de şira spinării. Şi mai e ceva.

– Ce?

– Vrei să ştii părerea *mea?* Cred că tipul ăsta... e, de profesie... instalator de gresie.

– *Ce zici?*

Riordan chicoti; se vedea că era încântat de sine însuşi.

– Asta-i ce aveam să-ţi spun. Doctorul zice că tipul are bătături pe genunchi. Mari şi groase. Aşa că mă gândesc la... gresie. Vreau să spun... cum altfel te poţi alege cu aşa ceva?

Lassiter căzu pe gânduri. În cele din urmă, spuse:

– Nu ştiu.

– Aşa, răspunse Riordan. Mi-am încheiat pledoaria.

12.

În dimineaţa de miercuri, când Riordan urma să-i ia un interviu lui John Doe, Joe Lassiter porni cu maşina spre

biroul său din Bottom, unde se aşeză pe scaun şi se prefăcu că lucrează, în timp ce aştepta telefonul detectivului.

Biroul era mare şi luxos, cu un cămin funcţional în stil Georgian, covoare gri ca pana de porumbel şi cu ferestre care dădeau spre Capitol Hill, la extremitatea mallului. Pereţii cu lambriuri din lemn de castan erau luminaţi discret şi decoraţi cu litografii de Hockney. La un capăt al încăperii se vedea un birou bogat sculptat; o pereche de scaune cu braţele curbate şi o canapea de piele se aflau la celălalt capăt. Totul degaja un aer de sobrietate şi discreţie, menit să-i liniştească pe bogaţi, pe cei prudenţi şi pe cei neliniştiţi.

Lassiter Associates ocupa întregul etaj nouă al clădirii, ceea ce însemna că existau trei birouri pe colţ, în afară de acela ocupat de patronul firmei. Unul dintre aceste birouri era o cameră de conferinţe. Celelalte două erau destinate directorilor administrativi ai companiei, Judy Rifkin şi Leo Bolton. Mai existau alte opt birouri cu ferestre, fiecare fiind atribuit unui anchetator cu experienţă sau celui care conducea un caz. Cercetătorii de teren şi personalul bazei de date, secretarii şi cadrele administrative ocupau un şir de boxe din interiorul etajului. În afară de Joe Lassiter, se aflau treizeci şi şase de persoane în sediul firmei şi alţi vreo patruzeci la New York, Chicago, Londra şi Los Angeles.

Paza era severă şi ostentativă – aşa cum trebuie să fie orice pază. Începea în spaţiul de primire, unde un sistem de supraveghere video de ultimă generaţie înregistra intrările şi ieşirile angajaţilor, precum şi pe cele ale vizitatorilor. Dincolo de spaţiul de primire, accesul la birourile cu ferestre era controlat de un sistem de blocaj biometric, care scana amprentele digitale. Odată ajuns în interior, vizitatorul descoperea că toate ferestrele aveau perdele cauciucate care absorbeau vibraţiile, în eventualitatea improbabilă că cineva ar fi putut încerca să folosească un aparat laser pentru a citi conversaţiile prin geamul ferestrei. Clasoarele cu documente erau

înzestrate cu lacăte cu combinaţii complicate şi lângă fiecare masă de lucru se afla un tocător de hârtie. Alte aspecte ale pazei erau mai puţin evidente. Din cauză că Lassiter Associates trimitea deseori rapoarte numeroşilor directori generali procurorilor districtuali, rapoartele sale nu trebuiau să fie copiate. Prin urmare, dacă nu se dădeau directive în sens contrar, compania îşi tipărea rapoartele pe hârtie impregnată cu fosfor, aşa încât orice încercare de a se copia un document – altfel decât de mână – nu avea alt rezultat decât obţinerea unei pagini negre.

Computerele din birou erau dotate cu încuietori, dar, din punct de vedere al securităţii, mai important era ceea ce le lipsea: unitatea de disc. Practic, asta însemna că nici una dintre datele firmei nu putea fi copiată pe dischetă. Existau aparate în interior care controlau comunicaţiile prin e-mail. Şi dacă sistemul de procesare a datelor avea să fie atacat vreodată – şi cei de la Securitatea Operativă jurau că asta era imposibil – un algoritm cu 128 de variante informative garanta că tot conţinutul lui nu putea fi decodat timp de cel puţin un milion de ani, la nivelul tehnologiei contemporane.

Toate astea erau costisitoare şi, după unii, excesive – dar Lassiter ştia care era adevărul. Securitatea îşi scotea cheltuielile. Şi asta din cauză că o parte din venitul firmei provenea din două surse: litigii în care erau implicate corporaţii mari şi persoane foarte bogate, şi Mergers & Acquisitions, cunoscut de toată lumea drept M&A. Fie că problema o privea pe soţia unui comerciant de produse de primă necesitate care dorea să divorţeze (şi să obţină jumătate din bunurile soţului ei), fie că era vorba de o preluare abuzivă a controlului (cu posibilitatea de cumpărare la preţ ridicat a acţiunilor), miza putea fi foarte mare. De multe ori, erau în joc sute de milioane de dolari, aşa că secretul, secretul absolut, era indispensabil. Ideal era, după părerea lui Lassiter, ca opoziţia (şi exista întotdeauna o opoziţie) nici măcar să nu ştie că firma lui era implicată într-o

afacere – dacă nu cumva, aşa cum se întâmpla uneori, se considera că vestea implicării firmei va avea un impact favorabil asupra intereselor sale. În acest caz, ancheta trebuia să fie „zgomotoasă", cu scurgeri de informaţii spre presă, o supraveghere agresivă şi interviuri concurente.

Şi, la drept vorbind, estima Lassiter, *clienţilor lui le plăcea* asta. Juriştilor le plăcea, vânzătorilor de creanţe le plăcea, numeroşilor directorilor generali le plăcea. Camerele de luat vederi, codurile şi sistemele de pază sub cheie le dădeau un sentiment de încredere şi, de asemenea, de bani bine cheltuiţi. Şi, nu în ultimul rând – Lassiter ştia asta – aveau impresia că erau nişte *jucători*. Sau, cum spunea Leo: „Ce dracu'? Pentru două sute de dolari pe oră, ar trebui să punem lavaboul bărbaţilor pe arcuri!"

Dar chiar şi aşa, cu cea mai înaltă tehnică din lume la dispoziţia sa, Joe Lassiter nu reuşea să-l facă pe Jimmy Riordan să-i dea un telefon. În dimineaţa aceea îi spusese secretarei lui să nu-i dea pe nimeni la telefon, cu excepţia lui Riordan, şi, drept urmare, se lăsase o linişte neobişnuită în capătul de sud-vest al etajului nouă. Soarele dimineţii coborâse, pe tăcute, în după-amiază şi telefonul continua să fie mut. Lassiter comandă sandvişuri de la o prăvălie cu mâncare pentru acasă numită Le Bon Appetit sau, cum o numeau copiii, *Bone*[1], şi mâncă singur în faţa căminului, răsfoind un număr din *Information Warfare*. Încet, încet, după-amiaza se prefăcu în seară şi Lassiter se gândi că ar fi bine să plece acasă.

Probabil se întâmplase ceva, îşi spuse el. Poate că Doe dorea să fie prezent şi un avocat şi că fusese greu să se găsească unul. Poate că limba era un obstacol, deşi nu credea că asta putea fi o problemă. Riordan spusese că va aduce cu el un traducător, „cineva care vorbeşte italiana şi spaniola". Poate că starea sănătăţii lui Doe se înrăutăţise. Poate că...

Telefonul sună la cinci şi un sfert, tocmai când soarele asfinţea deasupra Cimitirului Arlington.

---

[1] Os (în lb. engleză)

– În clipa asta m-am întors.

– *Şi?*

Urmă o pauză.

– Ce-am aflat? N-am aflat absolut nimic, răspunse Riordan.

– Ce spui?

– Rămâi la telefon, spuse Riordan şi urlă, după ce îndepărtase puţin receptorul: Da, da, da, lasă-mă cinci minute, se poate? Apoi reveni.

– S-a blocat; a refuzat să răspundă. N-am scos nimic de la el. *Nada*[1].

– Dar de ce n-a venit şi un avocat? I-ai spus că...

– Nu m-ai înţeles. Ţi-am spus clar: n-a zis nici „du-te-n mă-ta". Nimic. I-am citit drepturile de care beneficia în trei limbi şi...

– Eşti sigur c-a-nţeles?

– Cum să nu, a înţeles! Se vedea după ochii lui. A înţeles fiecare cuvânt pe care i l-am spus.

– Trebuia să-i aduceţi un avocat.

– Sigur că da! După câteva ceasuri am aranjat să i se trimită unul. M-am gândit, ce mama mă-sii! o să scoată ăla ceva de la el. Un nume. Ceva. Aşa că am aşteptat câteva ore să vină avocatul. După aia am tot stat şi-am aşteptat timp de... cât să zic?... *o jumătate* de oră cu el acolo, în cameră, vorbindu-i lui Doe. Şi, închipuie-ţi, avocatul a vorbit de unul singur. Doe n-a răspuns nici cu un „lua-te-ar dracu'". Aşa că am intrat din nou în cameră şi-am început *să-l lămuresc.* I-am spus ce mare-i ţara asta, cum toţi suntem egali şi că nu contează cine eşti, contează ce-ai făcut. Fapte bune sau fapte rele. I-am spus că nu avem nevoie să-i ştim numele ca să-l trimitem în judecată sau să-l executăm, chiar. Mie unul, nu-mi pasă, poate să se ducă la judecată sub numele de John Doe... şi când toată treaba s-a terminat, sentinţa va fi aceeaşi. Dacă

[1] Nimic (în lb. spaniolă)

nu vrea să coopereze, e un om mort! Mort în principiu, totuşi mort!

– Aşa i-ai spus?

– Da, şi i-am mai spus şi că este acuzat de omor deosebit de grav, şi de cauzare de incendiu, şi că suntem în posesia probelor pentru a-l condamna. Am enumerat probele şi i-am arătat cuţitul...

– Ai luat cuţitul la spital?

– Am luat mai multe lucruri la spital. Nu te teme, le-am scos sub semnătură.

– El cum a reacţionat?

– N-a reacţionat deloc. Ai văzut vreodată Sfinxul? Riordan scoase câteva hohote puternice. Singurul moment când tipul a tresărit a fost când a văzut sticluţa.

– Ce sticluţă?

– Sticluţa de parfum, sau ce mama mă-sii e! Sticluţa din buzunarul lui!

– La ce-i trebuia?

– Habar n-am, dar... cum să zic... era clar... că însemna ceva pentru el. Parcă i s-au holbat ochii... aşa mi s-a părut.

– I s-au holbat *ochii?*

– Da.

– Aha!

Riordan nu băgă în seamnă sarcasmul.

– Vorbesc serios. Sticluţa l-a surprins. Aşa că am de gând să cer laboratorului să facă o nouă analiză a lichidului. Poate că e ceva acolo care nu a fost observat. Droguri sau mai ştiu eu ce.

– Ei, şi pe urmă ce-a mai fost?

– Ce să fie, am stat acolo cu el şi cu avocatul şi am spus că am posibilitatea să fac o recomandare avocatului Commonwealthului. Dacă preferă pedeapsa cu moartea sau închisoarea pe viaţă... asta-i o idee bună, pricepi? I-am spus că avem probe de premeditare, avem un şir de probe tari ca

stânca şi că-i vorba de o crimă odioasă. I-am spus cum văd eu lucrurile; se află pe o spirală care-l trage-n jos: după câteva zile o să-l mutăm în camera specială de la Fairfax General. Şi pe urmă...

– Ce-i aia cameră specială? întrebă Lassiter.

– Exact ce se aude: o cameră de spital în care, însă, ferestrele sunt antiglonţ. Ştii câţi suspecţi sunt atacaţi după ce au comis o crimă? N-ai să mă crezi. Aşa că fiecare unitate judiciară are o cameră specială. La Washington, se află la D.C. General. Aici, la noi, este la Fairfax. Costă o groază de bani, ştii, să ţii în post un paznic timp de douăzeci şi patru de ore. Drept care, de îndată ce omul e, cât de cât, într-o stare acceptabilă, e mutat în camera specială. Acolo sunt bare şi o uşă de oţel care se închide *pe dinafară*...

În orice caz... vreau să-ţi spun că, dacă se simte destul de bine ca să plece şi din spital, şi din camera specială, treaba începe să meargă mai prost, fiindcă atunci îl dăm în judecată şi e trimis la închisoarea districtuală. Poate la infirmerie, dacă nu e încă sigur de puterile lui, dar precis la închisoare. E o adevărată coborâre pe spirală, aşa cum am mai zis. Între timp, pot să-ţi spun un lucru: doctorii i-au redus medicaţia – doar pentru ziua de azi – aşa că noi am putut vorbi cu el şi nu era prea ameţit. Şi mi-am dat seama că se cam chinuia, avea nevoie de o mică înţepătură. De data asta, bineînţeles, avocatul lui fiind de faţă, n-am putut chiar să-l ameninţ, dar l-am informat că personalul medical de la închisoarea districtuală este cam tot atât de ocupat ca un câine cu două puţe...

– Sfinte Dumnezeule, Riordan!

– Ce vrei, nu i-am spus decât adevărul. Oamenii ăia sunt ocupaţi şi poate că acolo n-o să aibă acelaşi nivel de confort ca aici. Şi nu minţeam deloc. I-am spus: acum un an – poţi să verifici în ziarul *Post* – s-a petrecut un scandal. Ceva groaznic! A ieşit la iveală că nici un deţinut de la infirmerie nu primea *nimic* ca să-şi potolească durerile, fiindcă sora le

dădea un fel de apă chioară şi vindea medicamentele celor din alte celule.

– Jim...

– Aşa că i-am spus că *poate*, dacă e un pic mai cooperant, *poate* c-o să rămână la spital, în camera specială, ceva mai mult timp. Probabil o săptămână, două. O să-i mai dăm ceva timp să se pună pe picioare.

– Şi...?

– Nimic.

– Eşti sigur că te-a înţeles?

– Da.

– Dacă n-a spus nimic, cum poţi fi sigur?

– Fiindcă ştie *engleza*... vorbeşte cu infirmierele. Îi e sete. Îi e foame. Îl doare ceva. A vorbit cu ele, foarte bine. În plus... asta-i ceva la care mă pricep. Pot să spun c-am interogat vreo câteva mii de oameni. Cât despre tipul ăsta... vrei să ştii părerea *mea?* Tipul ăsta e un caz foarte complicat. Pot să jur că n-a fost prima oară când era chestionat de un copoi.

Lassiter îl crezu. Ăsta era, într-adevăr, genul de lucru la care Riordan se pricepea.

– Deci, asta a fost?

– Mai mult sau mai puţin. Doctorul ne-a dat afară. Riordan continuă pe un ton miorlăit, enervant: „Pacientul are nevoie de o-dih-nă“... Aşa că a trimis-o pe soră să aducă o fiolă de Demerol, iar noi ne-am ridicat, în timp ce John Doe... John Doe arăta rău. Vreau să spun că suferea destul de tare. Se vedea pe faţa lui. Era asudat şi, din când în când, poate atunci când se mişca... scotea un fel de sunet. Încet, cam aşa: uhuhuh. De parcă nu reuşea să se stăpânească. Aşa că m-am uitat urât la el şi i-am spus c-o să mai vin eu pe acolo... iar el s-a uitat la mine cu rânjetul ăla de mâncător de rahat şi ştii ce mi-a spus?

– Nu. Ce?

– A spus: *Ciao.*

– *Ciao?*

– De parc-am fi fost într-un episod din *Baywatch* sau mai ştiu eu ce. Mă jur pe viaţa mea că, dacă n-ar fi fost în spital, îl băgam eu acolo.

Lassiter rămase tăcut o clipă, apoi întrebă:

– Deci, ce ai de gând să faci?

– O să fac tot ce i-am spus că fac, răspunse Riordan mohorât. Începând cu mutarea în camera specială. Doctorul zice că dacă evoluează aşa cum cred ei, putem să-l mutăm săptămâna viitoare.

De Ziua Recunoştinţei se trezi dimineaţa şi constată că vremea începuse să se schimbe... parcă pregătise o răzbunare. Fulgi de zăpadă zburau de-a lungul ferestrelor atriumului, groşi şi perfect conturaţi. Era genul de zăpadă care cădea fulg cu fulg, genul de zăpadă care apare la începutul unui film de Crăciun.

Se îmbrăcă în grabă, luă câteva conserve de ton din bucătărie, ieşi din casă şi porni spre maşină. Alimentele reprezentau taxa lui de intrare la Turkey Trot din Alexandria, o cursă de opt mii de metri pe teren plat care atrăgea cam două mii de alergători în fiecare an. În timp ce maşina străbătea un vârtej de fulgi rotitori, el se aplecă peste volan. Vizibilitatea era atât de slabă, încât maşinile din faţa lui nu erau decât nişte licăriri roşii care se aprindeau şi se stingeau printr-un zid de ninsoare. Era genul de zăpadă despre care zici „n-o să dureze" sau „n-o să se depună", dar până ajunse el la Alexandria şi găsi un loc de parcare, lumea era învăluită în alb.

Mulţi pretind că pot gândi cu folos în timp ce aleargă, descoperind că mişcarea repetată a corpului îngăduie minţii să zboare liber. Lassiter nu era unul dintre aceştia. El nu gândea niciodată în timp ce alerga, poate doar în termeni foarte direcţi şi legaţi de mici amănunte: unde să-şi plaseze piciorul, dacă să-şi scoată mănuşile, când să pornească înapoi şi dacă

durerea din genunchi era ceva serios sau doar o închipuire a imaginației lui.

În cursa de astăzi, gândurile i se învârteau în jurul acelorași probleme. Se gândea la pasul lui și la cât de departe putea să fie următoarea bornă de marcaj. Calcula vectorii care l-ar ajuta să depășească alergătorii din fața lui. Clipea ca să-și scuture zăpada de pe gene, asculta respirația gâfâită a celor din apropierea lui și se mira că se încălzise atât de tare, în timp ce aerul era atât de rece. Mintea lui zbura asemenea fulgilor de zăpadă, purtându-l spre linia de sosire. Lui îi plăcea să alerge tocmai fiindcă asta îl împiedica să gândească. Atunci când alerga, era ca și cum și-ar fi părăsit trupul și tot ce mai rămânea era mișcarea.

Apropiindu-se de linia de sosire, observă mulțimea care-i întâmpina, aliniată de ambele părți ale drumului în ultimii patru sute de metri ai cursei. Striga cuvinte de încurajare, îndemnându-i pe alergători cu țipete ca: „Bravo!“ și „Mai e un pas!“ Când trecu linia de sosire, afișajul digital era încrustat în zăpadă, totuși reuși să-și vadă timpul realizat: 31,02. „Nu-i rău“, gândi el. Îl auzi pe coordonatorul alergării urlând: „Bărbații la stânga, femeile la dreapta“, și țâșni pe pantă în urma unui tip bondoc într-un tricou roșu. Era conștient de oamenii din jurul lui care respirau gâfâit, erau roșii la față și le ieșeau aburi din umeri și din creștet. Zăpada continua să cadă în grămezi mari, lipsit de greutate.

Ar fi putut să jure că nu se gândise la nimic în timpul cursei. Mintea lui fusese complet goală. Drept care, în timp ce-și scotea tricoul din Tyvek care avea scris pe el numărul lui și îl întindea unui oficial, fu surprins când își dădu seama că, la un anume moment în timpul alergării, luase o hotărâre. În timp ce pășea printre mesele cu suc de portocale și tablete energizante, liniștindu-se puțin, își cântări în minte hotărârea. Își va lua un concediu. Va fi absent atâta timp cât va fi nevoie – o săptămână, o lună, oricât. Atât cât va fi nevoie ca să afle de

ce fuseseră uciși Kathy și Brandon și cine se afla în spatele acestei afaceri. Asta era hotărârea și era o treabă ca și făcută. Era deja plecat, doar că cei de la compania lui nu fuseseră încă înștiințați.

Intră în clădirea școlii și-și găsi treningul pe pervazul ferestrei unde îl aruncase. Din momentul când îl îmbrăcă și începu să-și întindă picioarele, i se declanșă în minte întrebarea: cât îi trebuise ca să ajungă la această hotărâre... chiar dacă nu-și amintea că se gândise la ea. Ce rost avea să fie proprietarul unei agenții de investigații, dacă nu se folosea de ea? Dacă cei din Wall Street voiau să descopere ceva, i se adresau lui. Și tot așa făcea și jumătate din avocații din K Street. Atunci de ce să lase Joe Lassiter ceva atât de important cum erau Kathy și Brandon pe mâna *polițiștilor?*

Când ajunse la mașină, o găsi acoperită de zăpadă. Își folosi brațul ca să șteargă, cât de cât, parbrizul, apoi intră înăuntru. Își simțea trupul fierbinte după cursă și până să-și găsească cheile și să dea drumul la motor, geamurile se făcuseră cenușii din pricina aburilor. Dădu drumul la căldură și, după un minut, geamurile fură curate, iar el porni.

Acum vântul începuse să șuiere. Semafoarele se bălăngăneau pe cabluri, iar semnele de circulație zăngăneau cumplit. Zăpada zbura spre faruri într-un șuvoi orizontal continuu. Dincolo de râul cenușiu ca ardezia, orașul devenise invizibil. Doar lumina roșie din vârful Monumentului lui Washington clipea și se stingea, ca și cum ar fi vrut să-l deoache.

Conduse direct spre biroul lui din Foggy Bottom, luând-o pe podul de pe 14th Street spre Independence Boulevard, îndreptându-se apoi spre vest. Intensitatea scăzută a luminii electrice făcea ca puținele vehicule care mai circulau să se târască șovăielnic de la o intersecție întunecată la alta.

Din fericire, exista un generator în clădirea lui și totul funcționa. Își parcă mașina în spațiul cavernos al garajului subteran și porni repede spre lifturi. Chiar și acolo, sub

pământ, se auzea vântul urlând și simți cum îl trece un fior. Transpirația de pe spate începea să-i înghețe, în timp ce liftul îl ducea spre etajul nouă.

În spațiul ocupat de biroul lui exista un duș pe care-l folosi din plin. Deși mușchii îi erau încordați după cursă, se relaxă sub bătaia apei fierbinți și, după o vreme, simți cum acidul lactic i se scurgea din trup. Fiindcă făcea alergări la mall de patru, cinci ori pe săptămână, își ținea câteva haine în dulapul de la birou. După ce-și frecă părul cu un prosop, trase pe el o pereche de jeanși și un pulover și se duse la masa lui de lucru.

Pentru prima oară de când lucra aici, biroul lui îl plictisi. Rafturile de cărți, lambriurile, litografiile... pe cine încerca el să impresioneze cu ele? Se vedeau în încăpere câteva fotografii înrămate artistic, dar nici una nu era cu Kathy și Brandon. Toate pozele îl reprezentau pe el, alături de persoane celebre: Lassiter discutând cu Prințul Bandar; Lassiter dând mâna cu Consilierul pentru Securitate Națională al Președintelui; Lassiter în elicopter cu un grup de generali de stat-major; Lassiter la *Forbes* – de parc-ar fi fost cronicar culinar.

Locul de frunte îl ocupa o glumă: o fotografie în care Lassiter pozase alături de șeful minorităților din Senat, scoțând mingea de golf din gaură la Army-Navy Country Club. Senatorul – cu bărbia ridicată, cu crosa în sus, cu piciorul înclinat – era un arhetip: tipul care apare pe afișe, cu bani moșteniți și purtător de valori tradiționale americane. La rândul lui, Lassiter arăta ca un nebun. Stătea cu câțiva pași mai încolo, cu buzele strânse și o privire sălbatică, învârtind un nouar din fier, de parc-ar fi fost un jucător de baseball din Louisville.

Alături de caraghiosul instantaneu GPA se afla un dar din partea lui Judy: un extras din *Washingtonian* în legătură cu celibatarii cei mai recomandabili ai orașului, încadrat într-o ramă în formă de inimă. (Lassiter se afla la numărul 26 – ceea

ce era măgulitor, dacă stăteai să te gândeşti. Sau poate că nu era.)

Toate astea fuseseră importante pentru el cândva, sau măcar amuzante, dar acum... ce rost mai aveau? Să deschidă noi birouri, să câştige mai mulţi bani, să construiască o casă şi mai mare? Pentru ce? Adevărul era că Bandar nici măcar nu-i plăcea – aşa că ce căuta poza lui la el pe perete?

Dădu jos fotografiile şi le depozită într-un colţ. Apoi se întoarse la masa lui de lucru şi luă o foaie de hârtie. Desenând o linie verticală pe mijlocul paginii, scrise *Compania* pe partea stângă şi *Investigaţii*, pe dreapta.

Stătu o clipă, gândindu-se ce să facă. Partea grea cu înlocuirea lui, chiar şi temporar, era că responsabilităţile sale erau extinse, serioase şi nu prea bine definite. De fapt, el făcea tot ce trebuia să facă pentru ca lucrurile să funcţioneze, ceea ce însemna că era omul care aduce ploaia, pompierul, supraveghetorul şi admnistratorul proceselor. Se putea spune că făcea câte puţin din toate sau puteai s-o iei invers şi să spui că făcea ce voia. Şi cum, se întreba el, poţi mandata pe cineva *cu aşa ceva?*

Sub *Compania* scrise Bolton – toate M&A –, iar dedesubt scrise: Rifkin – Toate Celelalte Procese. Leo şi Judy erau oameni ambiţioşi, cu poziţii egale în firmă. Dacă-i dădea unuia dintre ei prioritate faţă de celălalt, unul dintre ei va demisiona. Chiar şi aşa, nu va fi de ajuns să împartă procesele între ei: mai erau şi chestiuni administrative care implicau debitele monetare, afacerile noi şi relaţiile cu clienţii. Lassiter hotărî să atribuie aceste responsabilităţi lui Bill Bohacker. El lucra la sucursala din New York, dar putea să-şi facă treaba de acolo. Aproape jumătate din facturile companiei erau, oricum, trimise în Wall Street.

Bohacker – Admin.

Se gândi o clipă la asta şi-şi notă să-l cheme pe Bill la Washington luni. Putea să ia o cursă şi să fie aici la nouă. Se

vor întâlni toţi patru în camera de conferinţe şi vor pune la punct toate detaliile.

Ducându-se la computer, formă parola zilei şi trecu în revistă procesele care se aflau pe rol la birourile din Washington. El personal era implicat direct şi substanţial doar în două dintre ele – dar fiecare era pentru un client important. Va trebui să le telefoneze şi să le explice de ce îşi lua concediu. Nu credea că vor exista probleme, dar, dacă vor exista, o să-i trimită la Kroll – fără supărare.

Lassiter mai făcu o însemnare pe partea stângă a foii de hârtie – AFL-CIO[1] (să-l sun pe Uehlein) şi AmEx[2] (să-l sun pe Reynolds). Mai stătu puţin pe gânduri şi-şi mai notă ceva. Apoi se ridică şi se duse la fereastră: ninsoarea se transformase în lapoviţă. Urmări cu privirea Lincolnul Municipalităţii aruncând zăpada de ambele părţi ale Bulevardului Pennsylvania şi ascultă zgomotul măzărichii lovindu-se de geam.

Se întoarse la masa de lucru, se aşeză pe scaun şi se uită la jumătatea dreaptă a paginii, cea care purta titlul *Investigaţii.* Dedesubt nu se afla nimic. Închise ochii, se lăsă pe spătarul scaunului şi medită. Ce se afla acolo? Era ceva ce Riordan nu descoperise, ceva ce putea el să facă şi pe care poliţia nu-l făcuse deja? Rămase pe scaun o jumătate de oră, după care scrise un cuvânt, şi cuvântul acela era: „sticluţa".

Numai două lucruri fuseseră găsite asupra persoanei lui John Doe – un cuţit mare şi o sticluţă. Poliţia ştia tot ce era de ştiut despre cuţit, dar sticluţa nu-i spunea nimic. Riordan reanaliza conţinutul, aşa că el nu avea nimic de făcut în legătură cu asta... dar poate că sticluţa în sine merita să fie urmărită. Părea ceva costisitor, sau, cel puţin, neobişnuit. Poate că-i va face câteva fotografii şi va pune pe unul dintre băieţii de teren să vadă de unde provenea.

---

[1] AFL-CIO – Federaţia americană a muncii (Uniune sindicală din SUA)
[2] AmEx – American Express.

Următoarele cuvinte pe care le scrise fură: Comfort Inn. Îşi amintea că-l întrebase pe Riordan dacă John Doe dăduse vreun telefon din camera lui de motel, dar nu-şi amintea să fi primit vreun răspuns. După toate probabilităţile, asta însemna că nu fuseseră nici un fel de telefoane, dar trebuia să controleze. De fapt, îşi zise el, uitându-se la listă, nu părea că are prea multe de făcut.

13.

Lassiter fu trezit de un zbârnâit şi un val orbitor de lumină solară, un zid de strălucire atât de puternică, încât simţi că ameţeşte şi îşi strânse pleoapele, în timp ce se dădea jos din pat. Telefonul suna şi, asemenea unui vampir prins în capcana soarelui, traversă încăperea cu paşi nesiguri şi cu ochii închişi. Ajungând la telefon, bâjbâi după receptor, îşi drese glasul şi mormăi:

– Da?

Persoana de la celălalt capăt al firului nu spuse nimic un moment, după care vorbi:

– Dormeai? Era Riordan.

– Nu, minţi el.

Era o reacţie automată. Nu ştia de ce, dar, ori de câte ori era trezit de un apel telefonic, invariabil nega faptul că ar dormi. Chiar dacă era trei dimineaţa, se simţea vinovat, de parcă lumea se aştepta ca el să fie tot timpul treaz. Dacă cel care suna era treaz, de ce să nu fie şi el?

– Eşti sigur? întrebă Riordan.

– Da... foarte sigur... cât e ceasul?

– A, şapte fix.

– Stai o clipă. Nu închide.

Electricitatea se întrerupsese în ajun şi Lassiter uitase să reprogrameze dispozitivul care regla intensitatea luminii şi

acţiona obloanele din partea de sus a ferestrelor, ca şi lucarnele. Prin ferestre se vedeau copacii, cu trunchiurile şi ramurile, cu rămurelele şi frunzele lor acoperite de gheaţă. Sclipeau, cu picuri atârnând de ele, lumina ricoşând de pe suprafaţa lor cu o strălucire orbitoare. De la un cap la altul, un val de lumină solară inunda încăperea. Lassiter întinse mâna spre butonul de pe perete, apăsă şi auzi un zumzet slab deasupra capului. Încet, încet lumina scăzu şi el se întoarse la telefon.

– Ce mai e?

– Nu mă mai ocup de cazul tău.

– *Cum? De ce?*

– Ei, bine, din două motive. Mai întâi... Eşti sigur că nu te-am trezit din somn? Uneori îl sun pe câte unul...

– Sunt perfect sigur.

– Cred că şi tu te trezeşti devreme. Ca şi mine.

– De cum se crapă de ziuă.

– În orice caz, după părerea celor de la etajul de jos, problema-i rezolvată. Dacă era după mine...

– *Nu-i rezolvată.*

– Ştiu ce vrei să spui, dar cealaltă chestiune era: avem un caz de dublă omucidere la Annandale, şi una dintre victime e un sticlete.

– Îmi pare rău.

– Un băiat de douăzeci şi patru de ani, un băiat *de treabă*... nou în poliţie, care s-a oprit la un magazin alimentar ca să bea o ceaşcă de cafea. Riordan făcu o pauză. Omul avea o fetiţă de două luni, era în drum spre casă, nevastă-sa îi păstrase mâncarea caldă şi... bum!... e pus la pământ, în timp ce-şi cumpăra o ceaşcă de cafea.

– Asta-i groaznic.

– N-ai auzit nici jumătate. Cealaltă victimă e un thailandez. Primise cetăţenia cu două zile mai înainte. Făcea încasări de Ziua Recunoştinţei – când se câştigă 5,87 de dolari pe oră şi, deodată... bim! bam! bum! – încasează trei gloanţe drept

în figură. Bine-ai venit în America! Felicitări de Ziua Recunoştinţei! Odihneşte-te în pace.

– Uite ce e, Jim... Înţeleg ce spui, dar...

– Şi mai e ceva: am fost invitat la o conferinţă... aşa că trebuie să mă pregătesc.

– O conferinţă?

– Da. E una din chestiile alea: să dăm mâna peste frontiere. Organizată de Interpol. La Praga. Ai fost vreodată la Praga?

– Nu în ultima vreme. Ce fel de conferinţă?

– M-au pus pe o listă cu câţiva franţuji şi un rusnac. Eu sunt detectivul american tipic, sau cam aşa ceva. O să vorbesc despre „Activitatea poliţiei într-o societate democratică". Asta fiindcă cehii n-au prea avut aşa ceva, pricepi? De multă vreme.

– Nu mai spune!

– Oricum, Andy Pisarcik o să preia cazul surorii tale şi al nepotului tău pentru o vreme. E un băiat isteţ. O să ştie el ce concluzie să tragă... uite, îţi dau numărul lui.

Lassiter voia să protesteze. Riordan era unul dintre cei mai buni detectivi de la Omucideri din Virginia de Nord, dar nu avea nici un rost să se tocmească acum cu el în chestiunea asta. În primul rând, hotărârile privind împărţirea sarcinilor nu erau de competenţa lui Riordan.

– Pot să te-ntreb câteva lucruri?... Cât se mai poate încă...

– OK, răspunse Riordan pe un ton indiferent.

– Despre băiatul nostru... ai verificat să vezi dacă a dat vreun telefon de la motelul unde stătea?

Riordan şovăi.

– Nu ştiu... stai să văd. Comfort Inn. Ştiu că *am solicitat* asta. Tocmai pregăteam dosarul pentru Pisarcik. Rămâi la aparat. Lassiter auzi foşnet de hârtie.

– Da! Uite! Un telefon. A dat un telefon la Chicago. A durat mai puţin de un minut. Era un fleac.

– Deci, cui i-a telefonat?

Riordan șovăi...

– Ei... Detectivul se simțea, clar, jenat. Ce naiba!... A sunat la un hotel: Embassy Suites.

– Și?

– Ce-ți închipui? A cerut centrala. Dacă i-au făcut legătura cu altcineva nu s-a înregistrat... nici nu se putea să se înregistreze. Vocea lui Riordan suna ca și cum se dezvinovățea. N-am mers cu cercetările mai departe. Vreau să zic... câte camere pot fi într-un hotel? Două sute de camere? Și doar un minut? Eu cred că i s-a dat un număr greșit.

– Dar sticluța?

– Am luat câteva amprente parțiale de pe ea. Toate sunt ale lui Doe. Laboratorul a mai făcut o analiză a conținutului și s-a dovedit și de data asta că e apă. S-au găsit unele impurități. Așa că și despre sticluță nu poți să pui decât o mare întrebare: Ei, și?

– Ai făcut câteva fotografii cu ea, nu-i așa? N-ai putea să-mi dai câteva copii?

Urmă un oftat adânc, exploziv.

– Să văd ce pot să fac. Dar asta e, Joe: nu mă mai ocup de caz. De-acum încolo vorbește cu Pisarcik.

– Bineînțeles! Dar ce ai de spus despre casa cu odăi de închiriat din Florida? Acolo unde „Gutierrez“ își primea corespondența. Ai vreo adresă?

Riordan izbucni în râs.

– Ia mai slăbește-mă! spuse el și închise telefonul.

Întâmplător, se aflau patru Embassy Suites la Chicago și Lassiter nu se simți în stare să-l bată la cap pe Riordan ca să i-l găsească pe cel care trebuia. Deci, sună la birou și însărcină pe unul dintre anchetatorii lui, un fost agent FBI, pe nume Tony Harper, să se ducă la Comfort Inn. Lassiter era aproape sigur că Tony va obține o copie a notei de plată a

motelului de la funcţionarul de la recepţie – deşi asta, probabil, va costa ceva bani. Se dovedi că avusese dreptate. Două ore mai târziu, Tony îi oferi o copie a notei de plată şi o chitanţă pentru o sută de dolari. Chitanţa era pentru „Servicii prestate“.

În afară de acel unic apel telefonic pentru codul zonal 312, chitanţa mai cuprindea numărul cardului Visa pe care-l folosise „Juan Gutierrez“ ca garanţie pentru cameră. În schimbul a douăzeci şi cinci de dolari, Lassiter ştia că putea să cumpere o evidenţă a creditelor lui Gutierrez, iar cu câteva sute de dolari putea să obţină ceva şi mai util: o listă numerotată a tuturor extragerilor de pe card făcute de Gutierrez. Şi de pe celălalt card, dacă-şi aducea el bine aminte. Riordan îi spusese că Gutierrez avea două carduri şi că pe fiecare îl avusese doar câteva luni. Cu Agenţia nu va fi nici o problemă: va găsi cel de al doilea card prin intermediul primului.

Nu era o procedură sută la sută legală, dar nici graba nu era legală. În era informaţiei, violarea intimităţii era echivalentul moral al traversării străzii prin loc nepermis: dacă erai prins, plăteai amenda şi-ţi vedeai de drum. Lassiter căută pe Rolodex până găsi numărul unei firme din Florida care se ocupa cu recuperarea datelor, un magazin de maşini vechi care purta numele de Servicii Generale Mutuale.

Magazinul era deservit de un agent de informaţii specializat în date obţinute la negru. Dacă te interesa un cont în bancă, numere de telefon neînregistrate, copii ale operaţiunilor de pe cărţi de credit sau recipise ale taxelor de telefon, acest Serviciu putea obţine totul pentru tine, rapid şi ieftin. După cum spunea Leo, ei făceau asta „după metoda veche: dădeau mită“. În orice caz, aveau câte un om pe statul de plată al fiecărei companii importante de cărţi de credit şi de curierat din SUA.

– E un bârlog bun, spusese Leo. Nu fac decât un lucru, dar îl fac bine.

Lassiter formă numărul de la Serviciile Generale Mutuale, îşi dădu, din proprie iniţiativă, numărul de cont şi-i spuse femeii de la celălalt capăt al firului ce dorea: câteva copii ale chitanţelor cărţilor de credit ale lui Gutierrez pe fiecare din ultimele trei luni. Îi dădu numărul de card şi plăti ceva în plus pentru expediere.

Terminând cu asta, îşi îndreptă atenţia spre apelul telefonic de pe chitanţa de la Comfort Inn. Taxa fusese de 1,25 de dolari, un apel simplu la mare distanţă, ce fusese înregistrat la un minut – ceea ce însemna că discuţia durase ceva mai puţin decât atât.

Cântări probabilităţile. Un minut, poate mai puţin. Era nevoie de mai mult timp pentru a rezerva o cameră. Iar dacă îl sunase pe un oaspete al hotelului, probabil că nu reuşise să obţină legătura; operatorul hotelului ar fi avut nevoie de mai mult decât atât pentru a-l conecta, telefonul ar fi trebuit să sune în cameră... Deci, se părea că persoana pe care o sunase fusese plecată. Dar, poate că John Doe venise la Washington de altundeva. În cazul ăsta, poate că suna „acasă“. Majoritatea hotelurilor cu apartamente folosesc poşta vocală aşa că... poate că Doe îşi verifica telefoanele.

Lassiter avea şi el un sistem de poştă vocală la biroul lui. Îşi formă propriul număr, apăsă pe diferitele coduri ca să acţioneze sistemul şi cronometră de pe ceasul lui ca să vadă cât durează. Transmise două mesaje scurte care durară nouăzeci şi două de secunde. Notă mesajele, apăsă pe „D“ ca să le şteargă de pe poşta vocală şi mai sună o dată. Cincizeci şi una de secunde.

Apoi sună la hotel.

– Aici Embassy Suites. Cu cine vreţi să vorbiţi?

– Încerc să dau de un oaspete. Juan Gutierrez. Dictă literă cu literă.

– Un moment, vă rog. Urmă o aşteptare lungă, în care se auzi o muzică proastă. Apoi: Regret. Mă tem că nu avem pe nimeni cu acest nume.

Unul dintre lucrurile care făceau din el un bun anchetator era conştiinciozitatea. Când ceva părea să fi ajuns la un blocaj, el încerca întotdeauna să se convingă dacă nu cumva, pe undeva, era o ieşire. Aşa că, în loc să închidă telefonul, insistă.

– Ăsta e ultimul număr pe care-l avem de la el. Vreţi să mai verificaţi o dată? Ştiu că a fost acolo acum câteva săptămâni şi, după câte am înţeles, se va afla la Chicago pentru o vreme. Poate că a lăsat un număr la care poate fi găsit. Vreţi să verificaţi?

– Îi sunteţi prieten, sau...

– Nu. Sunt avocatul doamnei Gutierrez. Doamna e foarte îngrijorată.

Din nou muzică proastă. Nu-şi dădea seama ce aştepta să afle, chiar dacă descoperea că Doe stătuse acolo. Dar poate că mai exista o altă chitanţă, alte apeluri telefonice.

Muzica se opri şi funcţionarul de la recepţie se auzi iar pe fir.

– Aveţi dreptate. Am avut, într-adevăr, un oaspete cu acest nume... dar şi-a anunţat plecarea. Vreau să spun, încă nu-i clar.

Lassiter se prefăcu imediat că nu înţelege.

– Îmi pare rău, eu nu...

– Ei, bine, a plecat fără să anunţe.

– Vreţi să spuneţi că *n-a plătit?* Asta nu se potriveşte cu...

– Nu, nu... nu asta am vrut să spun. Am primit o copie după cardul de credit când a venit. Problema este... vă deranjează dacă vă cer numele?

– Bineînţeles că nu. Mă numesc Michael Armitage, de la Hillman, Armitage şi McLean, New York.

– Şi sunteţi avocatul doamnei Gutierrez?

– Da, sunt împuternicitul ei.

– Ştiţi, problema este că domnul Gutierrez are un card Visa cu limita depăşită. Am vrut să discutăm asta cu domnia sa, dar... nu l-am mai văzut.

– Înţeleg.

– Deci, e vorba de un sold expirat.

– Cred că putem rezolva noi asta. Dar altceva voiam să vă întreb: cât timp a stat domnul Gutierrez la dumneavoastră? Lunga tăcere de la celălalt capăt al firului însemna că el depăşise limita, că exagerase cu întrebările.

– Cred c-ar fi mai bine să vorbiţi cu directorul. Pot să-i spun să vă sune...

– Perfect! răspunse Lassiter. În orice caz, acum mă grăbesc. Mulţumesc foarte mult. Şi puse receptorul jos.

Nu-i trebuiră mai mult de cinci minute să-şi facă o valiză pentru o noapte cu cele necesare şi un schimb de haine. Părăsind casa, porni prin zăpada care-i scârţâia sub picioare către maşină, cu valiza într-o mână şi o ceaşcă de cafea în cealaltă.

În Georgetown, exact dincolo de Key Bridge, se afla un centru de copiat Kinko, şi se îndreptă într-acolo. Porni pe drumul împrejmuit de copaci spre Rosslyn, făcu un viraj şi traversă râul Potomac către M Street. Îşi lăsă maşina în parcarea de la Eagle Liquors şi străbătu aleea către Kinko. Zece minute mai târziu ieşi cu o foaie de carduri de afaceri microperforate, tipărite pe un material gri, destul de gros, stropit cu cărbune. Pe carduri se putea citi:

Victor Oliver, V.P.
Muebles Gutierrez
2113 52nd, Pl., SW
Miami Fl 33134
305-234-2421

Habar n-avea dacă exista adresa: 2113 52nd Place, dar codul poştal era exact, iar numărul de telefon era operabil.

Era un telefon de apel de la centrul DEA, ceea ce însemna că la celălalt capăt al firului cineva va prelua mesaje *pentru* oricine *de la* oricine. Bineînţeles că, dacă cineva va întreba de Victor Oliver, cel care va răspunde la DEA o să-şi piardă o mulţime de timp, încercând să descopere cine era acesta.

Era un sfârşit de săptămână prost ales pentru călătorii fără rezervări. Una dintre pistele de la Aeroportul National era închisă, şi până şi zborurile de la Dulles erau făcute să aştepte pentru deszăpezire. Cu toate astea, pe la ora trei Lassiter stătea instalat pe locul 2B la clasa întâi, a zborului companiei Northwest către O'Hare. Pentru el, clasa întâi însemna bani risipiţi, cu excepţia zborurilor foarte lungi, dar nu reuşise să obţină altceva. Scaunul de lângă el era ocupat de o blondă cu ochi căprui care-şi etala un decolteu mult mai adânc decât ar fi fost confortabil într-o zi atât de geroasă. Avea un parfum pătrunzător şi, ori de câte ori voia să-i spună ceva, se apleca spre el şi-i atingea mâneca. Unghiile de la degete erau lungi de doi centimetri şi de un roşu aprins.

Numele ei era Amanda şi soţul ei era un agent imobiliar care călătorea mult. („De fapt, şi acum e într-o călătorie.") Creştea câini de rasă şi acum se întorcea acasă la Chicago de la o expoziţie din Maryland. Lassiter ascultă toate astea, dând politicos din cap, în timp ce răsfoia o revistă oferită de compania aeriană. În ciuda acestei lipse de încurajare, ea trăncăni tot drumul spre O'Hare, perorând asupra politicii interne a expoziţiilor de câini competitivi şi a „trucurilor meseriei", care, întâmplător, erau strâns legate de spray-ul de păr, lacul de unghii incolor şi vitamina E. („O tamponare uşoară cu ulei, direct pe nas, ca să strălucească! Sigur, e un lucru mărunt, dar la expoziţiile la care mă duc eu, lucrurile mărunte contează.")

Atinseră solul şi inversarea motoarelor îi acoperi vocea, dar nu pentru mult timp. În vreme ce rulau către terminal, se aplecă spre el, îşi apăsă sânul pe umărul lui şi-i apucă mâna.

– Dacă simţi nevoia de companie, spuse ea, dându-i cartea ei de vizită, mă găseşti în partea de nord a oraşului.

Cartea de vizită era trandafirie, iar caligrafia de tipar era complicată şi cu multe întortocheri. Într-un colţ se vedea un desen micuţ reprezentând un câine. Femeia avea ceva vulnerabil şi-şi dădu seama că n-ar fi vrut să-i jignească sentimentele. Deci, strecură cartea de vizită în buzunarul de la piept al sacoului.

– O să fiu groaznic de ocupat, spuse el, dar să vedem ce se mai întâmplă. Nu se ştie niciodată.

Telefonă la hotel de la Clubul Ambasadorilor TWA.

– Embassy Suites. Cu cine doriţi să vorbiţi? De data asta, era o voce de bărbat.

– Ştiţi, nu sunt sigur, spuse Lassiter. Era un imitator înnăscut şi acum se prefăcea că are un uşor accent spaniol, amintindu-şi să evite formele scurte ale verbelor – lucru care făcea întotdeauna ca o voce să pară „străină", chiar dacă ascultătorul nu-şi dădea seama de unde venea accentul. Am stat la hotelul dumneavoastră acum câteva săptămâni şi am plecat pe nepregătite. Un caz în familie.

– Regret.

– Da, ştiţi, era o femeie foarte bătrână.

– Ah, da...

– Ei, aşa-i viaţa! Iar acum aş vrea să-mi achit nota.

– Da! Înţeleg... deci nu v-aţi anunţat plecarea.

– Exact!

– Ei, sigur că da. Se mai întâmplă şi cazuri de urgenţă. Vreţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră? Scot imediat dosarul cu înregistrări...

– Juan Gutierrez. Dictă literă cu literă.

– Un moment, vă rog. Lassiter auzi clămpănitul sec al unei claviaturi şi fu recunoscător că fusese scutit de muzica de fond. L-am găsit. V-aţi rezervat camera până pe doisprezece, nu-i aşa?

– Da, aşa cred.

– Ştiţi, pare-se că am păstrat-o cât am putut de mult, dar... ah, înţeleg ce s-a întâmplat: aţi depăşit scadenţa cardului Visa.

– N-am avut ce face!

Funcţionarul râse cu înţelegere.

– Mă tem că aveţi un sold expirat de 637,18 dolari. Dacă doriţi să vorbiţi cu directorul... Nu ştiu, s-ar putea să vă acorde o reducere de câteva zile...

– Nu, nu. Sunt în criză de timp. În orice caz, nu e vina hotelului.

– Am putea să vă expediem nota de plată...

– De fapt... unul dintre asistenţii mei, *señor*... mă scuzaţi, domnul Victor Oliver va fi la Chicago mâine. Pot să-i spun să vină până la hotelul dumneavoastră să achite nota. Vă convine aşa?

– Da, bineînţeles, domnule Gutierrez. Nota de plată îl va aştepta la recepţia centrală. Lassiter trase aer în piept.

– Mai e ceva. Mi-au rămas câteva lucruri în cameră. Credeţi că... credeţi că au fost puse pe undeva, la păstrare? Reuşi să-şi ia un ton de om care speră.

– De obicei, trimitem lucrurile care au fost uitate la hotel la adresa de pe cardul de credit, dar când nota rămâne neachitată... sunt convins că lucrurile dumneavoastră sunt în magazie. O să am eu grijă să ajungă în posesia asistentului dumneavoastră.

– Mulţumesc. Aţi fost foarte drăguţ. Am să-i spun lui Victor să vă caute personal.

– Ştiţi, eu nu vin înainte de cinci, aşa că...

– Perfect! El are întâlniri toată ziua. Nu prea cred c-o să reuşească s-ajungă acolo înainte de şase, cel mai devreme...

– Oricine de la recepţie îl poate servi.

– Aş prefera să vă găsească pe dumneavoastră. Aţi fost foarte înţelegător.

– Mulţumesc, răspunse bărbatul. Spuneţi-i să întrebe de Willis... Willis Whitestone.

Lui Lassiter îi plăcea oraşul Chicago. Terenurile înalte de lângă lac, strălucirea şi diversitatea lui îl surprindeau de fiecare dată. Luă un taxi de la O'Hare la Near North Side, unde alese o cameră la unul din hotelurile sale preferate, Nikko. Era un loc deosebit de eficient, elegant şi foarte japonez. Aranjamentele ikebana erau pe atât de frumoase pe cât erau de simple, iar la parter se afla un restaurant excelent. Profită de el în aceeaşi seară, ajutând porţia de sushi să-i alunece pe gât cu două sticle mari de Kirin. Când se întoarse în cameră se aştepta să vadă o ciocolată pe pernă – dar, bineînţeles, aici se afla la Nikko şi ceea ce găsi fu, în schimb, un origami. Un lup urlând sau, poate, era câine. Indiferent ce era, îi amintea de *Blade Runner*.

Îşi petrecu cea mai mare parte a dimineţii următoare rătăcind prin sălile Institutului de Artă, apoi făcu o scurtă vizită la birourile companiei sale ca să dea mâna cu personalul. Filiala din Chicago era mai mică decât cea din Washington cu mai puţin de jumătate, dar angajaţii erau la fel de buni, iar încasările lor erau ridicate. Îi felicită. După care luă un prânz greu, dar delicios, la Berghoff şi, pentru o digestie mai bună, merse pe jos până la hotel. Străzile erau animate, datorită clopoţeilor zornăiţi de cei de la Armata Salvării, a luminilor de Crăciun şi a cumpărătorilor.

Ajuns la hotel, se schimbă într-un trening, îşi puse o pereche de pantofi sport şi plecă spre malul lacului. Dinspre lac bătea un vânt aspru, dar îşi puse capul în piept şi-i dădu înainte, alergând vreo cinci kilometri până la Yacht Club, după care făcu cale întoarsă. Când ajunse înapoi la hotel, se înserase şi era obosit.

Duşul îl învioră şi se îmbrăcă repede. O cămaşă de pânză Oxford de culoarea ardeziei, care-i plăcea Monicăi („Are

exact culoarea ochilor tăi"); un costum albastru-închis cu dungi subţiri, aproape invizibile; cravată de rips vişiniu-închis cu negru; guler tare şi mănuşi de piele. Totul era cumpărat de la Burberry, în afară de pantofi, care erau marca Johnston & Murphy, şi de paltonul din caşmir negru încheiat la un rând, pe care îl luase de la Zürich cam cu vreo opt ani în urmă. De obicei, se îmbrăca simplu, dar acum, nu. Se străduise pentru Willis Whitestone.

Hotelul se afla în blocul 600 de pe State Street. Plecă pe jos, bău ceva într-un bar din apropiere şi-şi programă sosirea la ora şase. Era un pic cam neliniştit fiindcă, de fapt, lucra cu ochii legaţi. Ce se întâmpla dacă John Doe lăsase în urma lui o armă sau un kilogram de cocaină? Trase adânc aer în piept şi păşi în vestibul cu un aer de încredere în sine.

Willis Whitestone fu cât se poate de amabil. Lassiter îi dădu unul dintre cardurile de afaceri ale lui Victor Oliver, aruncă o privire facturii şi numără şapte sute de dolari. Refuză mărunţişul, spunând: „Domnul Gutierrez m-a informat că aţi fost foarte amabil". Willis îi mulţumi de o mie de ori, puse o ştampilă pe nota de plată achitată şi-i înmână o geantă de piele. Lassiter îşi aruncă iute cureaua genţii pe umăr, salută cu o fluturare a mâinii şi păşi din nou în noaptea rece care se lăsase peste Chicago.

Când se întoarse la Nikko, îşi scoase paltonul, dar nu şi mănuşile. Geanta era o taşcă zgâriată şi uzată, dar foarte bine făcută, dintr-o piele moale şi costisitoare. Era un obiect elegant, dar fără pretenţii, cu fundul tare, cu laturile moi şi cu o curea de umăr groasă. Marca interioară purta inscripţia: Trussardi. Avea un compartiment central care se desfăcea printr-un fermoar şi buzunare mari cu fermoare de fiecare parte. Deschise toate fermoarele şi răsturnă întreg conţinutul pe pat.

Erau câteva cămăşi stil retro, care păreau fie foarte scumpe, fie foarte ieftine, o curea, şosete, lenjerie de corp şi o pereche de pantaloni de trening cu modele tropicale. Mai promiţătoare era o cutie din piele de viţel cu dimensiunile de

aproximativ 12 pe 22 cm. Se uită înăuntru şi găsi un bilet de avion expirat pe distanţa Miami-Chicago, o broşură de la închirieri de maşini din Alamo şi trei cecuri de călătorie de douăzeci de dolari fiecare, contrasemnate de Juan Gutierrez.

Dezamăgirea lui fu viscerală.

Trebuie să mai fie ceva, îşi spuse el. Ridică geanta şi o cântări în mâini. Scotoci în toate buzunarele şi pipăi laturile. Băgă mâna şi în interiorul genţii. Examină fundul, pe dinafară şi pe dinăuntru. Se mai uită o dată. Şi încă odată. Se gândi că poate mai exista un fund fals, dar partea de jos a fundului nu se mişcă.

A treia oară, descoperi ce căuta: un buzunar plat care străbătea întreaga lungime a fundului genţii. Vipuşca de piele care unea fundul cu laturile se desprindea dacă trăgeai de ea. Lui Lassiter i se păru că, de fapt, el rupsese o cusătură, dar vipuşca stătea lipită datorită adezivului magic Velcro. De acolo scoase o bucată groasă, dreptunghiulară, de carton fibros – care nu era altceva decât fundul genţii. Se deschidea ca o carte care dădea la iveală compartimente înguste căptuşite cu cauciuc. Într-unul dintre compartimente se găsea un teanc de bancnote, în celălalt, un paşaport. Totul era atât de bine construit, încât nici un compartiment nu era umflat.

Lassiter scoase paşaportul şi-l învârti în mâini. Era italian şi simţi cum inima începe să-i bată tare, în timp ce deschise coperta ţeapănă, roşie şi pestriţă. Înăuntru era o fotografie a omului care-i ucisese pe Kathy şi pe Brandon. *Franco Grimaldi.* Poza era o versiune mai tânără a imaginii de pe computer făcută de poliţie. Simţi un zvâcnet de încântare şi agitaţie, ca acela al unui vânător a cărui pradă tocmai intrase în bătaia puştii sale. Ceea ce era ciudat, de vreme ce omul se afla deja pe un pat de spital sub pază armată. Totuşi, Lassiter nu-şi putea potoli agitaţia.

John Doe avea acum un nume, o identitate – şi Lassiter avea certitudinea că, fie că omul mai scotea sau nu vreo vorbă

de-acum încolo, el va reuşi să descopere misterul: de ce fuseseră ucişi Kathy şi Brandon.

Niciodată mai înainte n-ar fi putut să înţeleagă această nevoie presantă de a şti cum şi de ce murise o fiinţă iubită. Citise despre familiile celor din MIA, despre prietenii şi iubiţii victimelor de la Lockerbie şi fusese uimit de dorinţa lor fierbinte de a şti, de a căuta dreptate, răzbunare şi... *amănunte.* De ce nu lăsau totul aşa cum era? De ce nu puteau să-şi vadă de viaţa lor şi să considere că ce-a fost a fost?

Acum înţelegea.

Luă o sticluţă din minibar, îi desfăcu capacul şi turnă vreo şaizeci de grame de whisky într-un pahar de apă. Se aşeză la masă cu paşaportul în faţa lui şi rămase cu ochii ţintă la el. Pe pagina opusă fotografiei se aflau semnalmentele: Grimaldi, Franco. Data naşterii: 16.03.1955. Se vedea un pătrat de hârtie albă, lipită, care purta o ştampilă ce părea oficială şi ceva ce arăta ca o schimbare de adresă: Via Genova 114, *Roma.* Lassiter ridică bucăţica de hârtie şi văzu că, într-adevăr, mai era o adresă sub ea, Via Barberini şi nu mai ştiu ce. Era imprimat un număr de paşaport şi detalii personale. Înălţimea în centimetri, greutatea în kilograme. Lassiter transformă cifrele în cap. Şaseunu, 220. Părul: *nero*[1]. Ochii: *marrone*[2]. Răsfoi paginile de la urmă, unde se puteau vedea vizele şi ştampilele de frontieră, şi o bucată de hârtie zbură pe podea. Lassiter o luă de jos.

Era un tichet de transfer prin telegraf, înregistrând un depozit de 50 000 dolari americani în contul lui Grimaldi la sucursala din Bahnhofstrasse a băncii Crédit Suisse din Zürich. Transferul avusese loc cu vreo patru luni în urmă.

Lassiter puse tichetul deoparte şi îşi îndreptă iar atenţia spre paşaport. Se gândea că va reuşi să urmărească locurile pe unde călătorise Grimaldi, cercetând ştampilele de pe ultimele pagini, dar aceste pagini erau atât de aglomerate, încât fu nevoit să facă

---

[1] Negru (în lb. italiană)

[2] Căprui (în lb. italiană)

o listă. Întorcând paginile una câte una, descifră cât putu de multe ştampile şi scrise fiecare intrare şi ieşire pe o foaie galbenă de carnet. După ce făcu asta, rupse pagina şi făcu a doua listă, copiind-o pe prima, de data asta în ordine cronologică.

Paşaportul acoperea o perioadă de zece ani, cele mai vechi ştampile datând din 1986. Asta arăta că Grimaldi călătorea dus şi întors între Beirut şi Roma. Lassiter stătu puţin pe gânduri: în 1986, Beirutul era cel mai apropiat loc din lume de cel de-al şaptelea cerc al Infernului. Singurii europeni care trăiau în acel oraş erau legaţi cu lanţuri de radiatoare, bombele plasate în maşini explodau în plină stradă, iar asasinatele erau ceva obişnuit de ambele părţi ale Liniei Verzi. Ce mama mă-sii făcea Grimaldi la Beirut?

După Beirut, se mişcase între Italia şi Spania, intrând în cea de a doua prin San Sebastian şi Bilbao, în Ţara Bascilor. Făcuse o vizită în Mozambic în 1989, intrând prin Maputo... după care *nimic* aproape trei ani. În sfârşit, în iunie 1992, Grimaldi începuse din nou să călătorească, de data asta în Balcani. Avură loc o serie de călătorii în capitala sârbă, Belgrad, urmate, un an după aceea, de vizite în oraşul croat omolog, Zagreb. Apoi, nimic până în 1995, când Grimaldi se dusese la Praga, Sao Paulo şi New York. Ultima intrare, la Aeroportul Internaţional John F. Kennedy, era datată 18 septembrie 1995.

Lassiter dădu din cap, neînţelegând ce însemna asta. Era posibil ca Grimaldi să aibă un al doilea, chiar un al treilea paşaport, poate pe un alt nume – şi mai era ceva: Italia făcea parte din Uniunea Europeană, ceea ce însemna că paşaportul lui nu trebuia să fie ştampilat când trecea pe la vamă în majoritatea ţărilor europene. Fără îndoială că Grimaldi făcuse oricâte călătorii dorise în Europa, pe care nici un funcţionar nu se deranjase să le înregistreze.

Dar chiar şi aşa... absenţa călătoriilor pe o perioadă de trei ani, între 1990 şi 1992 însemna ceva. O detenţie într-o închisoare? Poate. Sau poate călătorise sub alt nume. Timpul petrecut la Belgrad, Zagreb şi Beirut era, de asemenea,

semnificativ: astea nu erau destinaţii de turist. Dar vizitele lui Grimaldi în Spania şi Mozambic? Erau vacanţe şi, dacă da, ce muncise ca să ia vacanţă? Ce făcea, de fapt, Grimaldi când nu omora oameni? Din ce trăia?

Cu un sentiment de frustrare, Lassiter puse paşaportul deoparte şi răsfiră banii pe masă. Erau mai multe feluri de bancnote şi, deşi nu le numără, Lassiter îşi dădu seama că erau destul de mulţi bani – douăzeci de mii sau mai mult. Poate treizeci.

După ce puse la loc fundul valizei de călătorie, vârî banii şi paşaportul într-unul dintre compartimente şi îndesă hainele în celălalt. Apoi trase fermoarul. Avea de gând să trimită geanta lui Riordan, a doua zi dimineaţă – anonim.

Între timp, cu cât se întorcea mai repede la Washington, cu atât mai bine. Ridică receptorul telefonului şi, în cele din urmă, găsi un loc într-un zbor de noapte spre BWI. Zborul era departe de a fi ideal: nu ajungea mai devreme de unu noaptea, şi Baltimore se afla la o sută douăzeci şi opt de kilometri de Dulles, unde-şi parcase maşina. Dar asta nu conta. Exista cineva la Washington cu care dorea să vorbească cât mai curând posibil, un prieten foarte vechi, într-un colţ foarte întunecat al guvernului. Nick Woodburn. Woody.

14.

Stătea pe locul din spate al unui taxi, în drumul de la BWI către biroul lui şi se gândea la Nick Woodburn. Ca băieţi de şcoală, Joe şi Woody fuseseră cei mai buni prieteni. Crescând la Georgetown, nu departe de Dumbarton Oaks, fuseseră în aceleaşi tabere de copii şi învăţaseră la aceleaşi şcoli particulare. Ca studenţi în anul întâi, apoi în anul doi, pe urmă în anul trei, participaseră la alergări pe pistă pentru colegiul

St. Albans, şi dacă Woody nu s-ar fi conformat poreclei lui, ar fi continuat să facă asta şi în ultimul an. Incidentul (cum i se spusese mai târziu) se petrecuse cam cu vreo două săptămâni înainte de Cursa de Ştafete din Pennsylvania, când un grup de părinţi în excursie fură cât pe ce să-i calce în picioare (în cazul unuia dintre taţi, chiar la propriu) pe Woody şi pe-o fată de la National Cathedral School care se regulau în grădina de zarzavaturi a catedralei însăşi. Totul se lăsase cu suspine adânci, chicoteli şi răcnete de furie – o izbucnire generală care, în cele din urmă, îl trimise pe Nick Woodburn spre nord, ca să-şi petreacă ultimul an de facultate la Hyde School din Bath, Maine.

Toată lumea era de părere că Woody nu va sfârşi bine; sau, cum spunea un amic: „N-o să se-aleagă nimic de el – avea urme de ciocăneală pe toată foaia lui matricolă". De altfel, cererile lui de a intra la Harvard sau Yale fură respinse, la fel ca şi cele pentru Priceton, Dartmouth, Columbia şi Cornell. (Poate că Brown l-ar fi primit, dar nu făcuse cerere pentru Brown, pe motiv că „Howard Hunt a studiat acolo".)

În cele din urmă, Woody se înscrise la Universitatea Wisconsin, unde învăţă alergatul pe pistă, absolvi studiile în arabă şi obţinu patru puncte în eforturile lui pentru câştigarea unei burse la Rhodes.

După Oxford, se îndreptă spre Departamentul de Stat. Timp de doi ani, lucră ca asistent special în Biroul pentru Probleme Politice şi Militare, o muncă de legătură pentru care făcea naveta între Foggy Bottom şi Pentagon. După opt ani în străinătate – Damasc, Karachi şi Khartoum – fusese rechemat la Washington ca să lucreze la Intelligence Research Bureau (din motive inexplicabile, Biroul era cunoscut drept INR nu IRB). Lucra acolo de patru ani şi acum era şeful biroului.

Cu mai puţin de o sută de angajaţi cu program întreg, IRB este cel mai mic şi, totodată, cel mai discret component al serviciilor de informaţii din SUA. De aceea nu poate comite

păcatele care au făcut faima agenţiilor mai mari. De pildă, acest birou nu organizează operaţiuni paramilitare, nu sparge coduri şi nu se angajează în ascultări electronice secrete, deşi cercetează descoperirile celor care fac acest lucru. Nu pune droguri în băuturile angajaţilor şi nici nu trimite asasini în junglă. Face, în schimb, altceva, şi treaba asta o face foarte bine, analizează HUMINT – informaţiile procurate de diplomaţi şi ataşaţi din 157 de ambasade americane din întreaga lume.

Fu deci de la sine înţeles că, atunci când Joe Lassiter avu nevoie de ceva imposibil, şi anume informaţii din Italia privitoare la o vacanţă de sfârşit de săptămână, el îşi sună prietenul.

– Woody! Ghici cine-i la telefon?

Vocea de la celălalt capăt al firului explodă de încântare:

– Heeei Joe! Unde... După care urmă o schimbare de ton. Ah, Dumnezeule, îmi pare atât de rău în legătură cu Kath. Când s-a întâmplat asta eram la Lisabona. Ai primit florile?

– Da, le-am primit. Mulţumesc.

– Ziarele spuneau că l-au găsit pe individul... tipul care a făcut asta.

– Da. De fapt, ăsta ar fi motivul pentru care te-am sunat.

– Zi despre ce-i vorba.

– Individul e italian. Mă gândeam că tu ai putea să aduni ceva informaţii. Eu fac tot ce pot, folosind oamenii mei, iar poliţia o să-şi facă şi ea treaba. Dar mă gândeam...

– Nici o problemă. Trimite-mi pe fax detaliile pe care le ai şi eu am să te sun luni.

Mai vorbiră câtva timp, apoi închise fiecare telefonul, după ce-şi făgăduiră să ia masa împreună curând. Lassiter îşi puse o pereche de mănuşi şi se duse în biroul lui să copieze paginile paşaportului lui Grimaldi.

Fu o treabă chinuitoare. Când termină, trimise prima pagină prin fax la biroul lui Woody de la Departamentul de Stat. Apoi aruncă paşaportul în geanta lui Grimaldi şi luă un taxi spre Dulles, ca să-şi ia maşina de acolo.

La întoarcere, se opri la Parcels Plus din Tyson's Corner, cumpără o cutie mare, puse geanta lui Grimaldi înăuntru şi scrise pe cutie adresa: Detectiv James Riordan, Centrul de Poliţie, Districtul Fairfax. Născoci adresa expeditorului, Juan Gutierrez, plăti în bani gheaţă şi rămase cu mănuşile pe mâini. Se gândi o clipă să trimită cutia tipului ăluia... cum îi zice?... Pisarcik, dar se răzgândi. Numele lui Pisarcik nu apăruse în ziare; nu aflase toată lumea că respectivul caz i se pasase altcuiva.

Riordan va ghici, probabil, cine trimisese cutia, dar îşi va ţine gura – doar dacă nu cumva va avea dovezi, şi atunci va face urât. În situaţia de faţă, Lassiter credea că Riordan îi va pune lui Pisarcik în braţe geanta lui Grimaldi, fără nici un fel de comentarii.

Când ajunse la birou, se duse la uşa lui Judy şi bătu. Era o zi de sâmbătă, dar îşi închipuia că o va găsi acolo. În privinţa muncii exagerate, Judy îl întrecea chiar şi pe el.

– Intră! strigă ea, apoi, văzând că era el, făcu o mutră caraghioasă, ca în caricaturi, exprimând mirare şi regret prefăcut. Tocmai vorbea la telefon, cu receptorul proptit între umăr şi ureche, în timp ce bătea cu furie pe tastele computerului.

Lassiter o plăcea foarte mult. Avea o faţă îngustă, cu trăsături delicate, nas acvilin şi o claie de păr negru-corb. Era cârlionţat şi îi cam cădea, fiindcă avea obiceiul să tragă de câte un cârlionţ, răsucind nervos şuviţele pe deget. Era din Brooklyn şi asta se simţea după accent.

– Bună, Joe! spuse ea, trântind receptorul. Îmi pare rău. Ce mai faci? Apoi îşi schimbă vocea, amintindu-şi brusc. Vreau să zic... te simţi bine?

– Da. Merge. Ascultă, am trecut pe la tine fiindcă sunt câteva probleme... am de gând să-mi iau, pentru o vreme, un concediu... Judy deschise gura să spună ceva, dar el îi făcu semn să nu-l întrerupă. Putem vorbi despre asta luni. Bill

Bohacker o să vină aici şi ideea de bază este că el va conduce Departamentul Administrativ cât sunt eu plecat. Leo o să se ocupe de Mergers & Aquisitions – toate, în afară de una, şi aş vrea ca tu să iei în primire restul. Toate cercetările.

– Grozav! Eu... îţi mulţumesc!

– Mai e ceva.

– Dă-i drumul!

– E o achiziţie American Express de care-aş vrea să te ocupi tu.

Judy îl privi uimită.

– American Express? Nici măcar n-am auzit despre asta.

– N-a auzit nimeni. E secret absolut.

– OK, spuse ea, luând un pix şi un carnet de note. Deci ce urmăreşte AmEx?

– Lassiter Associates.

Judy se uită ţintă la el, apoi chicoti. Nervos.

– Glumeşti, nu-i aşa?

Lassiter scutură din cap.

– Nu. Vor să ne transforme în departamentul lor intern de informaţii.

Judy căzu o clipă pe gânduri. În cele din urmă, întrebă:

– Şi asta te atrage?

Lassiter ridică din umeri.

– Nu cine ştie ce. Eu nu fac parte din afacere. Ei iau compania, nu pe mine.

– Deci, ai de gând să vinzi...

– Eu nu m-aş exprima chiar aşa. Dar, da, pe masă există o ofertă.

– Şi vrei să mi-o pasezi mie?

– Nu, vreau ca tu să negociezi afacerea asta cât mai profitabil pentru noi. Dacă scoţi un preţ ca cel pe care l-ai obţinut în septembrie, o să dăm o lovitură de bandiţi.

Judy zâmbi.

– Aia a fost o treabă bună, nu?

Lassiter făcu o grimasă.

– Pentru tine, da.

Judy îl privi mai atent.

– Acum să vorbim serios, Joe, nu crezi că un avocat ar fi mai potrivit?

– Nu!

– OK.

– Înainte de plecare, am să-ţi dau un studiu privitor la punctele-cheie. Nu vreau să se amestece avocaţii până nu ajungem la o înţelegere – şi atunci, numai după ce am discutat noi doi.

Judy dădu din cap. Pe urmă se încruntă.

– De ce faci asta? Din cauza lui Kathy? Poate c-ar fi mai bine să stai deoparte o vreme.

Lassiter făcu un semn de negaţie.

– Nu, e un lucru pe care vreau să-l fac. Presupun că un rol în asta îl are şi Kathy, dar... adevărul e că nu mă mai distrează chiar aşa de mult. Am impresia că-mi petrec tot timpul strângând mâinile clienţilor, certându-mă cu avocaţii şi... ştii şi tu cum e. Totul este strădanie necesară şi cântărirea opoziţiei. Şi când priveşti toate astea obiectiv... de cele mai multe ori... poziţia noastră este greşită.

Judy râse.

– Deci ai observat şi tu asta, nu-i aşa? De ce se întâmplă aşa?

– Ei, bine, lucrul ăsta nu-i chiar un mister, nu crezi? Problema este că noi avem tarife foarte mari şi singurele persoane care pot plăti serviciile noastre sunt băieţii răi.

– Deci, vorbeşti serios?

– Da. Sunt ceea ce se cheamă un vânzător motivat.

– OK... o să-ţi aştept studiul... şi o să mă ocup de el.

– Sau poate-i mai bine să te invit la prânz. Atunci o să-ţi dau informaţiile necesare.

– Să aleg eu restaurantul?

– Da. Cu condiţia să fie etiopian sau vietnamez. La ora unu e bine?

– Grozav. Mâzgăli ceva pe un carneţel de pe biroul ei, apoi îşi ridică iar privirile spre el. Ziceai că-i vorba de mai multe probleme. Ce altceva mai ai să-mi spui?

Lui Judy îi plăcea să dea impresia că-i o persoană aiurită, dar adevărul era că afacerile însemnau totul pentru ea. Lassiter scoase copia paginii din paşaportul lui Grimaldi şi o împinse spre ea.

– Asta-i o treabă care mă priveşte pe mine, spuse el. Aş vrea să iei legătura cu oamenii noştri din Roma, care-or fi ăia, ca să vedem ce pot să descopere în legătură cu individul ăsta.

– Ah... Dum... nezeule! spuse ea, pe un ton dramatic. Ăsta e individul?

– Da.

– Mă ocup imediat de asta... dar... pe faţa ei se aşternu o expresie îngrijorată.

– Ştiu: suntem în weekend.

– Mai rău... E vorba de Italia. Omul nostru lucrează, dar birocraţia? Pentru nimic în lume!

Lassiter ridică din umeri.

– Ei, bine... cât de repede posibil. Făcu o pauză. Şi spune-i persoanei să nu calce-n străchini.

Duminica veni şi trecu, şi tot aşa şi lunea. În sala de conferinţe avu loc o întâlnire de o oră, în timpul căreia directorii administrativi ai firmei îşi acceptară responsabilităţile sporite cu expresia anume consacrată unor astfel de ocazii – un aer de „entuziasm grav".

După încheierea întâlnirii, Lassiter se întoarse în biroul lui, cu aerul că „mătură puntea", dar, de fapt, ca să aştepte un telefon de la Nick Woodburn.

Dar telefonul nu sosi şi dimineaţa se scurse încet spre după-amiază. La două şi jumătate, un curier în vârstă

îmbrăcat sport şi cu bascheţi în picioare, predă un plic din partea lui Riordan. Înăuntru se afla un teanc de fotografii de opt pe zece din hârtie lucioasă, reprezentând sticluţa ciudată pe care poliţia o găsise în buzunarul lui Franco Grimaldi. Sticluţa părea lipsită de orice semnificaţie acum când identitatea ucigaşului era cunoscută, dar Lassiter ridică receptorul şi-i spuse secretarei să vadă dacă Freddy Dexter era pe acolo.

Existau anchetatori folosiţi de firmă care erau foarte pricepuţi în a lua interviuri, în timp ce alţii excelau în urmărirea hârtiilor; aceştia nu numai că acceptau, dar erau chiar încântaţi să caute documente dubioase printre teancurile de pledoarii, depoziţii şi materiale de arhivă. Freddy, un băiat foarte tânăr – care terminase Universitatea din Boston abia de trei ani – era bun la amândouă.

Când Freddy intră, Lassiter îi dădu fotografiile şi câteva indicaţii.

– Fă nişte copii şi pe urmă acordă-i tot timpul de care ai nevoie. Vreau să ştiu cine a făcut chestia asta, la ce serveşte... tot ce poţi afla despre ea. Probabil că există un muzeu al sticlei pe undeva... la Corning, Steuben sau Waterford. Trebuie să ştie cineva.

– O să iau legătura cu Biblioteca Congresului, răspunse Freddy, şi cu Muzeul Smithsonian. Dacă ei nu ştiu nimic, o să ştie să mă îndrume spre unii care ştiu.

– Încă ceva: ai putea să întrebi la una dintre casele de licitaţii – la Sotheby's – trebuie să aibă ei un specialist în sticlă sau să-ţi spună unde poţi găsi unul.

– De ce fel de buget dispun?

– Poţi să te duci la New York. Nu poţi să te duci la Paris.

La ora cinci, Judy intră la el, agitând un fax.

– Tocmai l-am primit. E din Roma.

Lassiter îi făcu semn să se aşeze pe un scaun şi întinse mâna după fax.

– N-o să fii prea încântat, spuse ea, înmânându-i pagina şi aşezându-se jos.

– De ce nu?

– Fiindcă ne cer o groază de bani şi ce-au găsit este...

– Un rahat, răspunse Lassiter, aruncându-şi ochii pe fax.

– Exact! După cum spune omul nostru, Franco Grimaldi n-a fost niciodată arestat. Este alegător înscris pe listele de vot. A votat pentru *Motore*...

– Asta ce mai e?

– Vor să ridice limita de viteză.

Lassiter îi aruncă o privire.

– Da? întrebă el. Asta-i o *platformă* politică?

– Bepi zice că la ei, acolo, există o sută de partide. În orice caz, Grimaldi nu e însurat... mai corect spus: *n-a fost* niciodată însurat. N-are datorii mari, n-are procese, n-are nimic!

– Ce credit bancar are?

– Are un cont de trei sute de dolari la Rinascente.

– Ce-i asta?

– Un magazin universal.

– Colosal! Lassiter se uită din nou la fax. Ce poţi spune despre serviciul militar?

– Nu şi-a făcut armata. (Halal de bănuiala lui Riordan că Grimaldi era militar!)

– Ce slujbă avea?

– Nici una.

– Era şomer?

Judy dădu să spună ceva, dar se opri.

– Înţeleg ce vrei să spui, zise ea.

– Judecând după hârtia asta, n-are nici o sursă de venit. Nici ajutor social... nimic! Atunci din ce trăieşte?

– Nu ştiu.

– Ei, bine, e tocmai ceea ce vreau să aflu. Lassiter se gândi o clipă, apoi spuse: Încă ceva – aici spune că nu are maşină.

– Corect!

– Şi vota pentru tipii ăia de la motoare?

– *Motore.*

– Exact! Asta-nseamnă că-i primul om din istorie care umblă pe jos şi care vrea să se ridice limita de viteză.

Judy râse şi întinse mâna după fax.

– Mă întorc, spuse şi porni spre uşă.

– Aşteaptă o clipă, zise Lassiter. Mai am o întrebare.

– Iar răspunsul este, îi replică ea, întorcându-se, nouă sute de lovele. A zis că a lucrat şaisprezece ore.

– Şi-l crezi?

– Da. E un anchetator bun şi ştie că treaba se face pentru tine. N-a tras de timp. N-a găsit mare lucru şi ştie că o să fii dezamăgit. Probabil că a muncit mai mult decât a spus.

Lassiter luă hârtia.

– Deci, ce părere ai de asta?

Judy îşi pungi gura şi stătu o clipă să se gândească.

– Sincer? Cred că omul tău e urmărit de cineva.

Lassiter aprobă din cap.

– Da, răspunse el. Şi eu tot aşa cred.

Marţi după-amiază, Lassiter stătea la biroul lui şi se simţea ca un caraghios. Pusese totul în braţele lui Leo, Judy şi Bill, aşa că, de fapt, compania se conducea singură – sau, cel puţin, aşa spera. Îl pusese pe Freddy Dexter pe singura pistă pe care o avea şi acum stătea şi aştepta cu mâinile încrucişate.

Se duse la fereastră şi privi afară. Făcu focul şi se uită la el cum arde. Citi *Wall Street Journal* şi se gândi să se ducă să alerge – pe urmă cântări motivele pentru a rămâne pe loc. Îi trecu prin minte că ar trebui s-o sune pe Claire să vadă dacă era liberă pentru cină, sau aşa ceva. Apoi sună telefonul şi vocea de la celălalt capăt al firului era plată şi sobră:

– Joe?

– Woody?

– M-am ocupat de tipul tău, spuse el.

Erau exact cuvintele pe care Lassiter dorea să le audă, dar ceva nu era în regulă cu vocea lui Woody.

– Mulţumesc, zise el. Apreciez ce-ai făcut.

– Nu te grăbi să-mi mulţumeşti. Am să-ţi spun despre ce-i vorba, Joe. Urmă o pauză. Tipul ăsta nenorocit mă sperie de moarte.

Lassiter rămase uimit de intensitatea vocii prietenului său.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că mă sperie destul ca să regret că mi-am dat numele când am telegrafiat.

Lassiter nu mai ştia ce să spună.

– Dă-mi voie să te-ntreb ceva.

– Ce?

– Ai mai făcut şi alte cercetări în legătură cu el?

– Da. Avem un om la Roma care ne ajută la treburile noastre. Asta-i o problemă?

– Pentru mine, nu. Dar poate-ar fi bine să-ţi trimiţi ajutorul într-o călătorie.

– Glumeşti.

– Nu glumesc deloc.

Lui Lassiter nu-i venea să creadă.

– N-a făcut nici o scofală. N-a descoperit nimic.

– Bineînţeles că nu. Fii atent la ce-ţi spun: Ăsta-i un individ foarte serios. Probabil că i-aţi găsit registrul de alegător, sau cam aşa ceva, nu?

Tăcerea lui Lassiter răspunse întrebării la fel de clar ca orice vorbe pe care le-ar fi putut spune. Şi rămaseră la telefon, gândind fiecare în sinea lui, cum numai nişte buni prieteni o pot face.

În cele din urmă, Woody spuse:

– Dă-mi voie să te mai întreb ceva.

– Ce?

– În ce era băgată sora ta?

– Cum adică? Nu era băgată în nimic, Woody! Avea un copil. Avea un serviciu. Urmărea serialul *Prietenii tăi.* Îi plăcea îngheţata. Doar ai cunoscut-o!

Woody stătu puţin pe gânduri, apoi oftă:

– Ei, poate omul tău din greşeală a omorât o altă doamnă.

– Poate. Dar n-a omorât doar o doamnă, nu? Din câte am văzut eu, i-a cam tăiat gâtul şi nepotului meu. Se aşternu iar tăcerea, apoi Lassiter se întoarse din nou la subiect. Deci, ce ai de spus despre el? Ce ai descoperit?

– Franco Grimaldi este ceea ce se cheamă un om care loveşte fără scrupule. De fapt, lucrează şi nu lasă urme. Omoară oameni, lucru pe care, dacă stau să mă gândesc, îl ştii deja. Ai auzit vreodată de SISMI?

– Nu. Ce e SISMI?

Woody oftă.

– Am să-ţi trimit un pachet.

– Ai nevoie de un număr FedEx?

– Nu. Un funcţionar de la serviciul extern o să vină la tine mâine după-amiază cu o servietă legată cu cătuşe de încheietura mâinii. O să scoată un plic cu un raport înăuntru. O să-ţi dea plicul, pe urmă pleacă. Deschide-l. Citeşte-l. Rupe-l în bucăţele. Arde-l. Şi când ai terminat, împrăştie cenuşa.

Lassiter stătea la fereastră, gândindu-se la vocea crispată a lui Woody, când secretara băgă capul pe uşă şi-i spuse:

– Un ofiţer, Pisarcik, te caută la telefon.

– Fă-mi legătura, spuse el, pe urmă adăugă: Alo!

– Domnul Lassiter?

– Da.

– La aparat ofiţerul Pisarcik de la Poliţia Fairfax... cum vă simţiţi în după-amiaza asta?

– Bine.

– V-am sunat fiindcă avem nişte veşti bune.

– Zău?

– Da, domnule! L-am identificat pe suspectul din cazul surorii dumneavoastră. John Doe? E cetăţean italian: un domn pe nume Frank Grimaldi. Detectivul Riordan a spus că trebuie să fiţi primul care să aflaţi.

– Minunat!

– Celălalt motiv pentru care v-am sunat... cred c-aţi auzit deja: detectivul Riordan nu se mai ocupă de acest caz.

– Aşa am înţeles.

– O să mă ocup eu de el de acum încolo, aşa că... în sfârşit, m-am gândit c-ar fi o idee bună ca noi doi să ne-ntâlnim.

– OK! De ce nu treci dumneata pe aici? Ştii unde e biroul meu?

– Sigur că da! Dar, mă tem că... hmm... azi nu se poate. Pot să vă spun ceva confidenţial?

– Da. Ce anume?

– Îl mutăm pe prizonier la patru şi jumătate...

– Da?

– Da, domnule. Îl ducem la camera specială de la Fairfax General. Pe urmă, o să fie o şedinţă la secţie: „Sex, Rasă şi Lege".

– Atunci, poate pe la sfârşitul săptămânii.

– Da, domnule.

Lassiter puse receptorul jos, apoi se uită la ceas. Era ora patru şi începuseră să cadă fulgi rari de zăpadă. Chiar şi aşa, îşi zise că putea să reuşească.

De obicei, conducea maşina relaxat, dar, de data asta, trase tare. Acura lui se strecura prin circulaţie cu ştergătoarele de parbriz luptându-se cu lapoviţa, în timp ce el se îndrepta spre vest pe Route 66 în direcţia spitalului.

Ceea ce făcea el acum nu avea nici un sens. Era conştient de asta, dar nu-i păsa. Ţinea să-l vadă pe ucigaşul surorii lui de aproape... şi nu numai să-l vadă. Ţinea să se confrunte cu el. Mai mult, chiar: ţinea să-l smulgă pe nenorocitul ăla din scaunul lui cu rotile şi să-i zdrobească mutra de podea.

Asta era *dorința* lui. Dar se va mulțumi cu mai puțin. Se va mulțumi cu o reacție oarecare. Nu știa precis ce avea de gând să-i spună. Poate doar: „Bună, Franco", ca să vadă ce mutră face individul când își aude numele rostit de un străin. „Franco Grimaldi."

În timp ce Lassiter se lupta cu circulația, ofițerul Dwayne Tompkins se pregătea să asiste la transferarea suspectului John Doe de la Fair Oaks Hospital. Ofițerul Tompkins era cunoscut în poliție după un singur nume: „Dublu V", fiindcă, ori de câte ori era întrebat cum se numește, spunea „Dwayne... cu dublu V".

Se uită la ceas. Aștepta ca un infirmier să aducă scaunul cu rotile. Asta nu însemna că prizonierul nu putea merge pe propriile-i picioare. Medicii terapeuți îl puseseră să meargă pe coridor de zece zile încoace, iar Dwayne îl urmărise la fiecare pas. Dar, chiar și așa, regulamentul spitalului cerea ca pacienții să plece într-un scaun pe rotile chiar și atunci când puteau să meargă foarte bine.

Când scaunul sosi, trebuiră totuși să aștepte telefonul lui Pisarcik, ca să le spună că ambulanța era acolo.

Rolul lui Dwayne în acest transfer era să-l escorteze pe prizonier până la etajul principal, unde urmau să fie întâmpinați de Pisarcik. Acolo se vor semna hârtiile de ieșire din spital, iar departamentul de poliție al districtului Fairfax îl va lua oficial sub paza sa pe prizonier.

Dwayne îl va însoți pe prizonier în ambulanță, el fiind doar o prezență armată; Pisarcik îi va urma într-o mașină de la brigada mobilă. Asta era procedura. La Fairfax îl vor muta pe Doe într-un alt scaun pe rotile, după care Dwayne și Pisarcik îl vor escorta la camera specială. Atunci, și numai atunci, i se va îngădui prizonierului să se ridice în picioare. Îl vor instala în camera specială și asta va fi tot: nu va mai da niciodată ochii cu ticălosul de John Doe.

Dwayne se bucura foarte mult că prizonierul ăsta era, în sfârşit, mutat. Asta însemna că se punea punct obligaţiei lui de a îndeplini cea mai plicticoasă sarcină pe care o avusese vreodată în scurta lui carieră. De mai mult de trei săptămâni stătuse – pur şi simplu stătuse! – opt ore pe zi în dreptul uşii individului. Cea mai mare distracţie a lui fusese să controleze identitatea fiecărei infirmiere şi a fiecărui doctor care intra. Îi controla la intrare. Îi controla la ieşire. Dacă avea nevoie să se uşureze, trebuia s-o sune pe infirmiera etajului – ceea ce era jenant. Se trezi că începuse să-şi reducă lichidele. Şi, culmea, nici măcar nu se ducea să-şi mănânce prânzul. I-l puneau sub nas. Mâncare de spital pe care trebuia s-o înghită stând chiar acolo, pe scaunul lui. Bălăngănindu-şi tava pe genunchi.

Sigur că se afla acolo şi infirmiera aia mică, Juliette. O să-i fie dor de ea.

Doctorul mai făcu un fel de examen final, Dwayne trebui să semneze un formular de ieşire de pe acel etaj, şi uite-o şi pe micuţa Juliette ajutându-l pe John Doe să se aşeze în scaunul cu rotile.

– Deci, cum faceţi treaba asta, exact? îl întrebă doctorul. Îl duceţi cu o dubă „irlandeză“?

– De fapt, domnule doctor, nu i se mai spune „dubă irlandeză“, răspunse Dwayne. Asta sună cam... rasist pentru irlandezi.

Doctorul râse.

– Atunci cum îi spuneţi? Care e termenul corect din punct de vedere politic?

Dwayne ridică din umeri.

– Îi spunem simplu... dubă.

Doctorul râse din nou.

– Ei bine, în cazul ăsta, îl duceţi cu duba?

– Depinde. Pe tipul ăsta? Da. Dar, uneori... merg cu am-bu-lan-ţa.

– Pare-se că-i gata.

– Hai, dă-i bătaie, spuse Dwayne şi, scoţându-şi aparatul walkie-talkie din buzunar, îl chemă pe Pisarcik să-i spună că se aflau pe drum.

Apoi porni în urma Juliettei, care împingea scaunul pe rotile către lift. Privită din spate, arată foarte sexi, observă Dwayne, dar o altă infirmieră îi spusese că era un fel de maniacă religioasă – aşa că mai bine nu se mai gândea la ea.

Şi totuşi când ajunseră la lift, apăsă pe butonul pentru coborâre, se întoarse spre ea şi îi făcu discret cu ochiul. Nu se ştie niciodată. S-ar putea să aibă baftă.

Circulaţia era mai intensă decât se aşteptase Lassiter, şi când Acura lui intră în spaţiul de parcare al spitalului se făcuse deja cinci fără un sfert. Lăsă maşina într-un loc rezervat pentru administratorul spitalului şi porni spre latura clădirii. La intrarea camerei de urgenţă, un poliţist înalt stătea lângă o dubă mare, cu ferestre zăbrelite, trăgând dintr-o ţigară.

– Mă scuzaţi, i se adresă Lassiter, cunoaşteţi un ofiţer Pisarcik?

– E înăuntru, răspunse copoiul.

Se năpusti prin uşile automate. În camera de urgenţă era agitaţie şi îmbulzeală, aşa cum e întotdeauna seara, şi Lassiter nu reuşi imediat să atragă atenţia infirmierei.

– Caut un ofiţer de poliţie. Pisarcik.

Infirmiera îşi roti capul spre coridorul dinspre est.

– Pe-aici, până la capăt, răspunse ea.

Porni în direcţia arătată de ea şi-l găsi pe Pisarcik – care nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani – stând lângă lift cu un walkie-talkie în mână.

– N-aveţi voie aici, îi spuse Pisarcik, tocmai mutăm un prizonier.

– Ştiu.

– Mai e un lift pe latura de sud.

– Eu sunt Joe Lassiter.

– Ah, răspunse Pisarcik. Vă salut! Şovăi o clipă, apoi adăugă: n-aveţi de gând să…

– Să fac vreo nebunie? Nu. Nu vreau decât să-i arunc individului o privire.

– Zău că nu ştiu ce să zic, domnule Lassiter. Zona asta ar trebui evacuată.

– Bine dar, ce dacă eu…

Din walkie-talkie răzbătură nişte zgomote şi Pisarcik îşi îndreptă atenţia spre aparat.

– Pisarcik, zise el.

– Subiectul e cu mine, gata de plecare. Ai curăţat zona?

Pisarcik aruncă o privire circumspectă spre Lassiter şi spuse:

– Da, e-n ordine.

– OK, suntem în drum spre tine.

Pisarcik se întoarse spre Lassiter.

– Vă supăraţi dacă staţi mai încolo?

– Nu, răspunse el, îndepărtându-se puţin de lift. Nu mă supăr.

Câtva timp, care li se păru foarte lung, liftul rămase la etajul 9. Lassiter se rezemă de perete, în timp ce Pisarcik făcea paşi în sus şi-n jos cu walkie-talkie în mână.

– Am o şedinţă, spuse poliţistul.

– Mi-ai mai spus.

– Cred că o să-ntârzii.

– Nu e vina dumitale. Eşti la lucru…

Pisarcik începu să vorbească în walkie-talkie:

– Hei, Dublu V… ce se-ntâmplă acolo?

– Au avut o urgenţă. Un tip s-a dus jos la radiologie.

– Avem o şedinţă.

– Acum vine îndărăt. Coborâm.

Pisarcik se întoarse spre Lassiter.

– Au pornit în jos, spuse el. Lassiter dădu din cap, fără să piardă din ochi luminile liftului care indicau etajele. 8...

– Dublu V zice că asta a fost treaba cea mai plicticoasă pe care a avut-o vreodată de făcut, remarcă Pisarcik. 6...

– Chiar aşa? 5...

– Da, a stat la intrarea camerei ăleia aproape o lună. Când avea nevoie să-şi golească băşica, trebuia s-o sune pe infirmiera de pe etaj. 4...

– Aşa! spuse Lassiter. 3...

– Sper să nu mi se dea şi mie o sarcină ca asta. M-aş simţi prost, chiar dacă-i vorba doar de o infirmieră. 3...

Lassiter aprobă din cap, simţea cum i se ridică părul măciucă pe ceafă.

– De ce s-a oprit liftul?

Pisarcik se uită la luminile indicatoare.

– Nu ştiu, spuse el. N-ar fi trebuit, dar…

Lumina se stinse, liftul porni cu o zguduitură şi aşteptară să se aprindă 2. 4... 5...

– Ce mama mă-sii, spuse Lassiter, desprinzându-se de perete. Pisarcik făcuse ochii mari şi aproape că urlă în walkie-talkie:

– Hei! Dublu V! Ce se-ntâmplă acolo? Dwayne! Unde eşti, omule? O izbucnire de zgomote fu singurul răspuns, apoi liftul îşi schimbă direcţia pentru a doua oară.

4... 3... 2... 1... Cei doi bărbaţi scoaseră un oftat de uşurare în clipa când liftul se opri în faţa lor cu un zgâlţâit. Apoi uşile se deschiseră.

Un poliţist zăcea pe podea cu spatele la perete. Gura îi era deschisă a uimire şi picături de sânge i se prelingeau pe obrazul drept. Peretele era împroşcat cu sânge. Arma îi dispăruse. Şi un pix îi era înfipt în ochiul drept până aproape de capăt.

Pisarcik făcu un pas spre cadavru, şovăi o clipă şi, cu o mişcare cât se poate de înceată, se lăsă în jos pe podea într-un leşin adânc de care Lassiter nu-şi dădu seama decât mult mai târziu. Cu coada ochiului văzu fruntea poliţistului izbindu-se de dale, dar nici măcar atunci nu-şi putu desprinde privirea de

la omul mort şi de la pix. Cu un *pix!* Uşile liftului începură să se apropie una de cealaltă şi Lassiter se repezi înainte, automat, să le blocheze. De-a lungul coridorului şi de undeva, dintr-un loc ce părea foarte îndepărtat, oamenii începură să ţipe. Uşile liftului se zguduiau dramatic, se retraseră în interiorul pereţilor, pe urmă se smuciră înainte pentru a doua oară; şi, pentru a doua oară, Lassiter le împinse îndărăt. Încă o dată. Şi încă o dată.

Undeva, se auzi un urlet de femeie. Pisarcik gemu şi oamenii începură să alerge.

15.

Muzică.

Lassiter se plimba în sus şi-n jos prin faţa ferestrei biroului său, încercând să nu bage în seamă melodia siropoasă ce ajungea până la el prin celularul pe care-l ţinea la ureche. Riordan îi spusese să aştepte şi....

Muzica dispăru brusc.

– Am găsit-o! zise Riordan.

– Pe cine?

– Pe infirmieră. Juliette şi nu mai ştiu cum.

– E moartă?

– Nu, nu e moartă. E şocată. Tremură ca frunza...

– Ce s-a întâmplat?

– Fata spune că el a şoptit ceva... de parcă n-ar fi putut să vorbească. Şi poliţistul de pază s-a apropiat, fiindcă nu auzea. De fapt, nici nu trebuia s-audă, nu-i aşa? Pe urmă, Grimaldi l-a apucat de cravată. L-a smucit spre el şi... deodată, a ţâşnit o grămadă de sânge. Dwayne era căzut pe jos cu un pix înfipt în cap şi Grimaldi i-a smuls arma din mână. Aşa spune Juliette.

– De unde a luat pixul?

– Cine ştie. Aici e un spital. Pixurile se găsesc peste tot.

– Şi pe urmă?

– L-a scos de acolo în scaunul pe rotile.

– De ce mama mă-sii?

– El avea acum în mână un Glock! Avea un pled pe picioare şi un pistol semiautomat în poală! Ce, ai fi vrut să se ia la ceartă cu el? Nu prea cred că se putea. Fata a făcut ce i-a spus el. Pe urmă, i-a împins scaunul cu rotile pe coridor, până la celălalt lift. Nu era nimic deosebit: arătau... cum era normal s-arate... o infirmieră cu un pacient. Aşa că au intrat în lift şi s-au dus la subsol. Cam în acelaşi moment primul lift s-a deschis la primul etaj şi Pisarcik a căzut cu capul pe jos. Scena următoare: Grimaldi e în spaţiul de parcare.

– Pur şi simplu!

– Da. Am găsit chiar şi scaunul cu rotile.

Lassiter se lăsă să cadă pe canapeaua din faţa căminului.

– Şi pe urmă? întrebă el.

– Pe urmă! Pe urmă fata l-a dus unde i-a cerut el. Ceea ce face ca treaba să devină federală. Jaf armat de maşină. Aşa că acum e amestecat şi FBI-ul.

– Cu cât suntem mai mulţi, cu atât e mai vesel. Unde-au plecat?

– Spre Baltimore. Pe drumuri lăturalnice. Numai că n-au ajuns niciodată acolo. S-a descotorosit de fată pe un drum de ţară, la opt kilometri de Olney. A găsit-o şeriful, mergând pe marginea drumului. Încă mai căutăm maşina.

– Ştie să conducă?

– Cred că da. După câte spune ea, poate să şi meargă destul de bine.

– Atunci, de ce i-a trebuit scaun cu rotile?

– Astea-s uzanţele spitalului. Intri în cărucior, ieşi în cărucior.

Lassiter tăcu.

– Cred c-ai observat, zise Riordan – că nici măcar nu te-am *întrebat* ce căutai acolo.

Lassiter oftă.

– Ce s-a întâmplat cu partenerul tău. Pizarro?

– Pisarcik. Ei! Se simte jenat! A făcut o comoţie... toată lumea îl crede un neisprăvit. Dar ştii care-i părerea mea? E un băiat bun. O să-i treacă. Riordan făcu o pauză şi, chiar prin telefon, Lassiter avu impresia că aude cum i se învârt rotiţele în cap. Dă-mi voie să te întreb ceva, spuse Riordan.

– Ce?

– Eşti sigur că n-ai nimic să-mi spui? Vreau să zic, poate că ai spus ceva... cuiva... *fără să vrei*... despre mutarea prizonierului?

– ...

– Alo!

– Refuz să răspund la aşa ceva.

– Uite ce e: nu se poate spune că mutarea lui era un secret de stat, zise Riordan. Au fost oameni din forţele de poliţie, oameni din spital, oameni de la Fairfax. O mulţime de lume ştia. Poate că cineva a trăncănit. Poate că tu ai spus ceva.

– Nu, zău! spuse Lassiter, cu vocea îngroşată de sarcasm.

– În orice caz... doctorii spun că tipul are nevoie de îngrijiri.

– Ce fel de îngrijiri?

– Are nevoie de tratament. Şi de antibiotice. De un fel de unsoare specială care se foloseşte la arsuri... kile de unsoare. O să răspândim informaţia. Poate avem noroc.

– Până acum ar fi putut să ajungă oriunde. Putea să ajungă şi la New York...

– Nu contează unde e. După ce-a fost omorât un ofiţer de poliţie, se va da ajutor la cu totul alt nivel. În plus, poliţia federală e şi ea implicată. Şi nu se poate ca ticălosul ăsta să se infiltreze şi acolo.

– De ce nu?

– Fiindcă-i italian... italian *sadea*... şi faţa i-a fost distrusă cu totul. Când te uiţi la el, îţi întorci privirile în altă parte. Dar *te uiţi*. Pricepi?

– Da. Arată ca după un accident. Între cei doi interlocutori se aşternu o clipă de tăcere. Era ceva în mintea lui Lassiter care-l sâcâia şi care, în cele din urmă, se transformă într-un gând.

– *Cum se explică faptul că fata avea cheile la ea?*

– Ce? *Cine?* Despre ce vorbeşti?

– Despre infirmieră. Cum de avea la ea cheile de la maşină? Femeile pe care le cunosc eu nu-şi ţin cheile în buzunare. Vreau să zic... era de serviciu, nu? Femeile îşi ţin cheile în geantă, într-un birou, în ce au la spital... într-un dulap.

– Poate că ieşise din tură, poate că era în drum spre maşină ca să ia ceva de acolo. Poate că, pur şi simplu, *le avea* la ea.

– O s-o întrebi?

– Da, sigur că da.

– Mie nu-mi vine să cred că o infirmieră care e în tură poartă cu ea o legătură de chei o zi întreagă.

Riordan nu spuse nimic o clipă, apoi:

– Nu ştiu. E o întrebare interesantă. Deci, o s-o întrebăm, dar... poate că *le avea* cu ea, pur şi simplu, înţelegi?

– Da, ştiu. Sunt sigur că e doar... o ciudăţenie, ca oricare alta. Dar nu uita s-o întrebi. Fiindcă, uite ce s-a întâmplat: cazul tău... pur şi simplu s-a încurcat de la sine.

Lassiter rămase la birou până târziu în seara aceea, mâncând direct din pachet, la masa lui de lucru, mâncarea thailandeză pe care şi-o comandase. Un buton de lângă genunchiul lui punea în funcţiune un panou de pe perete care masca un set de trei monitoare TV – o transformare arhitectonică datorată locatarilor precedenţi, care făcuseră reclame pentru

campania lui Dan Quayle. Lassiter atinse butonul cu genunchiul şi panoul se dădu la o parte.

Ştirile de la unsprezece începură cu o transmisie zgomotoasă de muzică îndrăcită. Poza lui Grimaldi din faţă şi profil apăru brusc pe ecran şi prezentatorul declară că „o evadare îndrăzneaţă a adus doliu în familia unui ofiţer de poliţie – şi un ucigaş printre noi". Această afirmaţie fu urmată de o reclamă pentru *Washington Post* („Dacă nu l-ai prins, n-o să te prinzi!") şi, în cele cele din urmă, de „ştirea zilei".

Aceasta consta dintr-o serie de prim-planuri. O blondă vioaie (pe nume Ripsy) îşi făcu numărul într-un loc fotogenic al spaţiului de parcare al spitalului, arătând irezistibilă alături de un scaun cu rotile răsturnat. Apoi se auzi: „Te invit să preiei microfonul, Bill" şi aparatul de filmat se mută pe figura unui tip alb, de vârstă mijlocie, cu ochii injectaţi de sânge şi o claie de păr; se afla pe un drum întunecat „nu departe de Olney". Vorbi despre „încercarea sfâşietoare" prin care trecuse infirmiera, după care obiectivul se fixă pe Michelle, o femeie de culoare cu voce blândă care stătea în oraşul Reston, în aceeaşi casă cu mama lui Dwayne Tompkins – o femeie încă năucită, care se uita la aparatul de filmat cu o privire goală, cumplită, şi care părea incapabilă să vorbească.

Lassiter se uită la aceste imagini cu beţişoarele de mâncat într-o mână şi cu o bere în cealaltă. Îi era greu să se concentreze la ceea ce se spunea. Televiziunea avea felul ei de a goli o catastrofă de îndeajuns de multă realitate ca să devină suficient de agreabilă când stăteai la masă. Moartea surorii sale, dubla ardere a nepotului său, fuga lui Grimaldi – televiziunea procesa, cumva, aceste calamităţi şi le transforma într-un fel de distracţie. Sau, dacă nu distracţie, atunci „grâu de măcinat la moară", *zgomot de fond*, altceva decât ceea ce erau în realitate, adică... ceva personal.

Se gândea la asta într-un mod distrat când băgă de seamă că toţi reporterii purtau aceeaşi cravată, sau acelaşi gen de

cravată – un ecuson negru cu maro, care avea un ciudat efect de omogenizare a deosebirilor. Îşi dădu seama că, oricât de diferiţi ar fi arătat reporterii, făceau cu toţii parte din acelaşi trib: Burberry. Cei din Wa-Burberry.

Gândul ăsta îl făcu să zâmbească, dar zâmbetul i se stinse repede când îşi dădu seama că era exact genul de observaţie isteaţă pe care obişnuia s-o facă sora lui, Kathy. Enervat, închise televizorul, stinse luminile şi porni cu maşina spre casă, gândind: „Măcar Riordan s-a întors iar la cazul meu". Şi asta îl deprimă şi mai mult: „Sfinte Isuse", îşi spuse el, asta apropo de zicala: „în fiecare rău se-ascunde ceva bun..."

Se chinui mult până s-adoarmă. Nu putea să-şi alunge din minte bubuitul capului lui Pisarcik când se lovise de paviment, sau imaginea pixului din ochiul poliţistului.

Ceea ce-l făcu să se sucească şi să se răsucească şi mai mult fu gândul că Grimaldi putea să nu fie prins a doua oară – asta însemnând nu numai că ucigaşul va scăpa nepedepsit, dar şi că el nu va afla niciodată de ce fuseseră înjunghiaţi sora şi nepotul lui.

Ciao.

În cele din urmă, căzu într-un somn agitat şi o visă pe Kathy şi, mai cu seamă, ceva ce se întâmplase pe vremea când erau copii.

Kathy avea în jur de doisprezece ani, iar el şapte. Se aflau în Kentucky, pe lac, în barca lor cu vâsle, mai mult ca să stea departe de Josie, decât din alt motiv. Kathy era cufundată în lectura unei reviste, la prora. Avea nişte ochelari de soare noi, făcuţi după reţetă, cu rame albe, alese cu două săptămâni înainte de ziua ei de naştere, produsul finit fiind livrat la data respectivă. Ochelarii aceia de soare îi plăcuseră mult – îi purta tot timpul, chiar şi în casă, chiar şi noaptea.

În barcă, ochelarii erau cocoţaţi în vârful capului, în timp ce citea; fata se ridică şi, nu se ştie cum făcu, dar îi aruncă

peste bord. Ţipătul ei îi răsuna şi acum în urechi; parcă vedea ochelarii alunecând prin apă. Părea că a-i scoate afară va fi lucrul cel mai simplu din lume. Dar, în ciuda faptului că sora lui sări imediat după ei, că se întoarseră iar amândoi cu sifoane şi măşti – şi că petrecură ore întregi căutându-i, ochelarii dispăruseră.

În vis, el înota sub apă şi zărea ochelarii pe fundul lacului, cu hulubele încrucişate, ca şi cum Kathy i-ar fi pus jos, pe o masă. Se scufunda şi se tot scufunda, dar strălucirea se dovedea, mereu, că vine de la o bucată de cuarţ, de la o cutie de bere Bud, că e o iluzie optică. Până la urmă, ieşea întotdeauna la suprafaţă cu mâna goală. Şi, când se deşteptă, avu sentimentul şi acum, ca şi atunci, că o dezamăgise pe sora lui.

Când veni la lucru a doua zi de dimineaţă, Freddy Dexter tocmai atârna podoabe într-un pom de Crăciun în vestibul. Văzându-l pe Lassiter, puse în mâinile recepţionerului o cutie de ornamente şi alergă după el.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă Lassiter.

– Sticluţa, spuse Freddy, cu aerul omului satisfăcut de sine însuşi.

– Ce spui? întrebă Lassiter, cercetându-l cu privirea.

– Sticluţa aia mică, răspunse Freddy, readucându-i-o în memorie.

– Ah, da! Putem sta de vorbă în biroul meu. Intrară pe uşă, unul după celălalt, şi Lassiter îi făcu semn spre un scaun. Se aşeză la masa lui de lucru şi ridică receptorul telefonului.

– Vrei nişte cafea?

Freddy scutură din cap. Lassiter puse receptorul jos, se rezemă de spătarul scaunului şi aşteptă. În cele din urmă, Freddy îşi drese glasul.

– După cum s-a dovedit, spuse el, sticla e mai interesantă decât s-ar crede.

– Serios?

– Da! Vreau să zic că te uiţi prin ea, bei din ea – dar ăsta-i doar începutul. Mai e şi altceva.

– Perfect! Aşa speram şi eu.

– Dacă vreţi, vă pot spune tot felul de lucruri: calităţile ductile, ţeava de suflat...

– Ce anume?

– Ţeava de suflat. Care s-a inventat în Mesopotamia. Vorbesc serios: n-aveţi idee ce greu a fost să se producă sticlă transparentă.

– Ai dreptate. N-am idee.

Freddy râse.

– De fapt, nimeni n-a reuşit asta până-n anul 1400 sau 1450. Când a devenit ceva obişnuit. Şi putem fi recunoscători acestui fapt, continuă el, fiindcă aşa am ajuns să avem ferestre cu vitralii. În loc de sticlă obişnuită. Sticluţa dumneavoastră...

– Aşa! spuse Lassiter.

Freddy se făcu însă că nu bagă de seamă ironia.

– Sticluţa dumneavoastră trebuie să fi fost un obiect de artă. Făcu o pauză şi adăugă: La vremea ei.

Lassiter păstră tăcerea pentru o clipă. Apoi zise:

– Vrei să spui că e chiar *atât* de veche?

Freddy se frământa pe scaun.

– Poate. Cercetăm pe bază de picturi. Şi, dacă n-avem în faţă sticluţa, nu putem să spunem dacă e un fals – un fals *reuşit*, sau dacă e autentică. Sau, exact, ce e. Fiindcă s-a întâmplat ca, spre sfârşitul secolului, italienii să falsifice toate obiectele pe care puneau mâna – statui, relicve, îmbrăcăminte, sticlărie – tot ce vrei. Şi, pe urmă, a mai fost şi explozia asta uriaşă de turişti. Lume din Statele Unite şi de peste tot. Atunci, deodată, a apărut şi această piaţă de antichităţi.

– Deci, sticluţa...

– E o antichitate, sau poate că-i o copie după cele folosite de preoţi în Evul Mediu...

– Ce tot spui?

– Pentru agheasmă. Am stat de vorbă cu vreo şase persoane – o femeie de la Christie's, alta de la Muzeul Smithsonian. Toată lumea a fost de aceeaşi părere. Genul de sticluţă de care vorbim noi, genul de sticluţă găsită asupra omului dumneavoastră – se făcea la fabricile de sticlă din Murano. În Veneţia. Din cauza semnelor de pe ea şi a coroniţei de metal din vârf, tipul ăsta special de sticluţă se atribuie epocii Cavalerilor Templieri. Care o luau cu ei în cruciade. Spunând asta, Freddy se apleacă pe spătarul scaunului, vădit încântat de sine însuşi.

Lassiter se holbă la el.

– Cruciadele! zise el.

– Da. Împotriva Islamului.

– Şi puneau agheasmă în ele.

– Îhî! Când vorbim de sticluţele vechi, zise Freddy, agheasma era o substanţă foarte importantă. Pentru substanţe inferioare se folosea ceramica. Pot să vă spun mai multe despre sticluţele cu apă sfinţită decât aţi vrea vreodată să ştiţi. De pildă, Marco Polo a luat cu el câteva până-n China. Dacă, bineînţeles, a fost vreodată în China – care e cu totul altă problemă. În orice caz, mi s-a spus...

– Ai notat ceva din toate astea?

Freddy bătu cu mâna un carnet de reporter din buzunarul cămăşii.

– Bineînţeles. O să vă dau un raport. Dar m-am gândit că vreţi să ştiţi imediat. Esenţa problemei: este o sticluţă veche pentru agheasmă.

– Mulţumesc, zise Lassiter, simţindu-se mai nedumerit ca oricând. Ai făcut o treabă bună. Cred.

– Da, bine... n-aveţi pentru ce. Cred.

În după-amiaza aceea sosi un curier de la Departamentul de Stat cu o servietă fixată cu o cătuşă de încheietura mâinii, exact aşa cum spusese Woody. Îl rugă pe Lassiter să-i dea o fotografie de legitimaţie şi, după ce compară poza de pe permisul de conducere cu chipul din faţa lui, luă o cheie din buzunar şi descuie servieta.

Scoase un plic de hârtie groasă, maronie şi-l rugă pe Lassiter să semneze într-un carnet mic, negru. După aceea, curierul îi înmână plicul de hârtie maronie, închise încuietoarea servietei cu un ţăcănit şi părăsi încăperea, fără un cuvânt în plus. Când uşa se închise în urma lui, Lassiter rupse plicul şi scoase afară un dosar subţire pe care fusese lipit un bilet galben pe care scria:

Vino la o alergare cu mine
La Great Falls... la 6 fix la Overlook...
Eu voi completa spaţiile goale.
Woody

Dosarul era intitulat GRIMALDI, FRANCO. Era datat 29.01.1989 şi conţinea diferite timbre de clasificare şi transport, precum şi indicaţia NOFORN – care, după cum îşi amintea Lassiter din vremea armatei, însemna „No Foreign Dissemination" („A nu se distribui în străinătate"). Prima pagină a dosarului era o listă de nume şi date.

Franco Grigio, alias Frank Guttman;
PN Gutierrez

„O să-i ajut eu cu descifrarea prescurtată PN", îşi zise Lassiter. Acronimul însemna: Prenumele Necunoscut. Îşi notă în minte să-i spună lui Woody.

Juan Gutierrez

Data naşterii: 17.03.1955– Rosarno, Calabria

Mama: Vittorina Patuzzi

Tatăl: Giovanni Grimaldi (decedat)

Fraţi şi surori:

Giovanni 12.02.1953 (decedat)

Ernesto 27.01.1954 (decedat)

Giampolo 31.03.1957

Luca 10.02.1961

Angela (Buccio) 7.02.1962

Dante 17.05.1964

Adrese:

Via Genova 114, Roma

Via Barberini 237, Roma

Heilestrasse 49, Zuoz (Elveţia)

Serviciu militar:

Carabinieri 20.01.1973

SISMI: 15.11.1973 (convocat 12.04.1986)

Referinţe:

L'Onda

89MAPUTO 008041 – TELEGRAMA

Raportul adăugat era mai puţin criptic. Dădea explicaţii cum Grimaldi atrăsese atenţia Departamentului de Stat pe 5 ianuarie 1989, când s-a primit o telegramă de la centrul CIA din Maputo, capitala Mozambicului. Telegrama anunţa asasinarea unei persoane importante „unilateral verificate din Secretariatul Congresului Naţional African". Poliţia locală căuta un cetăţean italian, „un mercenar", care sosise la Maputo din Johannesburg cu o seară înainte. Din cauza importanţei agentului decedat pentru „interesele americane" din regiune, CIA se preocupa de această problemă.

Acestea fiind spuse, autorul dosarului începea cu începutul. Spunea că Rosarno este un mic port „din vârful

Cizmei". Grimaldi, fiu de pescar, era unul dintre cei şapte copii ai familiei, care se înstrăinase de ai lui. Singura rudă cu care se ştia că păstrase legătura era Angela, stabilită la Roma.

Potrivit dosarului, subiectul şi-a început cele nouă luni de serviciu militar obligatoriu în 1973, după care a fost imediat preluat de serviciul militar de informaţii italian, SISMI. În afară de contraspionaj şi de operaţiunile antiterorism, raportul nota că până la reorganizarea din 1993, programul SISMI includea toate activităţile de contraspionaj, operaţiunile anti-Mafia şi urmărirea electronică.

Grimaldi fusese transferat la L'Onda – „Valul". Aceasta era o unitate paramilitară de elită, organizată după modelul unităţilor britanice SAS şi avea sediul la Milano. Răspunderile sale principale priveau terorismul intern, dar, după cum sublinia raportul, reputaţia sa în zonă era „amestecată". Potrivit dosarului, reputaţia Ondei ca unitate antiteroristă urbană fusese grav întinată în 1986 de unele dezvăluiri în legătură cu propriul său rol într-un lanţ de asasinate şi explozii cu bombe. Aceste incidente, care au inclus atacuri asupra unor gări şi supermarketuri, au omorât 102 civili într-o perioadă de opt ani. Exploziile cu bombe, atribuite mai întâi extremei stângi, se dovediră mai târziu a fi fost instigate de agenţi provocatori din cadrul Ondei. Se considera că incidentele făcuseră parte din „strategia tensiunii" întreţinute de SISMI care, dacă reuşea, ar fi adus un guvern militar la putere. Acest plan fu dat la iveală în 1986 şi, curând după aceea, Onda a fost dezmembrată (sau botezată cu un nume nou, asta depinzând de punctul de vedere al fiecăruia). Dezvăluiri ulterioare, implicând o corupţie masivă şi alianţe secrete cu anumite grupuri, precum Mafia siciliană, au dus la reorganizarea SISMI. Dar, între timp, Grimaldi dispăruse.

La raport fuseseră adăugate mai multe fotografii ale subiectului. Una dintre ele fusese făcută pentru un carnet de identitate militar şi înfăţişa un tânăr chipeş cu ochi negri,

scăpărători. Cea de-a doua şi cea de-a treia fotografie erau făcute cu scopul urmăririi subiectului, şi erau foarte granulate. Fuseseră făcute cu nişte lentile puternice şi îl arătau pe Grimaldi ieşind dintr-un Land Rover la un aeroport neidentificat dintr-o ţară ce părea a fi tropicală. În fundal se vedeau palmieri, şi Grimaldi – care nu mai era tânăr, avea expresia tensionată pe care Lassiter o văzuse la spital şi în fotografiile din faţă şi profil, pentru uzul poliţiei.

Ciao.

Lassiter îşi aminti de ceea ce spusese Jimmy Riordan despre condiţia fizică a lui Grimaldi, cum primise el o mulţime de lovituri, continuând totuşi să fie într-o formă grozavă. „Un soldat“, ghicise Riordan. Şi avusese dreptate. Într-un fel.

La dosar fusese ataşată o foaie de hârtie cu ceva notat de mână în partea de sus: *Valori.* Sub titlu se afla o listă de proprietăţi:

- Un apartament la ultimul etaj pe Via Barberini, în cartierul de lux Parioli.
- Un al doilea apartament la aceeaşi adresă (o notă de subsol menţiona că apartamentul fusese închiriat surorii lui Grimaldi, Angela).
- O cabană la Zuoz, în Elveţia (despre care raportul spunea că este un sat de lângă St. Moritz).

În afară de proprietăţi imobiliare, Grimaldi mai dispunea de un cont la Banco Lavoro, cu un sold mediu de 26 000 de dolari. Raportul menţiona că i se atribuiau şi alte conturi în Elveţia, mai exact la Crédit Suisse – dar detaliile nu erau „disponibile“.

Sub *Automobile* erau înregistrate două: un Jeep Cherokee (la Roma); şi un Range Rover (la Zuoz). În afară de un cont la un magazin universal, Grimaldi nu avea nici un credit înregistrat nicăieri. Evident că în ceea ce privea mesele şi

distracţia, îmbrăcămintea şi cheltuielile neprevăzute, „subiectul" prefera să plătească în bani gheaţă.

Lassiter stătu puţin să se gândească la asta fiindcă, evident, ca „Juan Gutierrez", Grimaldi se străduise să obţină un card Visa. Ceea ce era o socoteală comercială bună. Deşi banii peşin continuă să fie la înălţime în Europa, în SUA deveniseră de mult suspecţi: să numeri o mie de dolari ca să cumperi un bilet de avion sau să-ţi plăteşti nota la hotel ar fi destul de neobişnuit încât să facă din această tranzacţie ceva, cel puţin, memorabil.

Lassiter se lăsă pe spătarul scaunului şi căzu pe gânduri. Dosarul îi dăduse lui Grimaldi o personalitate, o identitate, dar era identitatea unui om misterios şi, ceea ce era şi mai rău, era depăşită. În afară de referirea la Mozambic, nu exista nimic în dosar care să se fi întâmplat mai recent de 1986. Unde fusese Grimaldi în ultimii zece ani, în afară de Maputo? Cu ce se ocupase? Adresele din dosar erau actuale sau se mai şi mutase?

Lassiter se jucă puţin cu acel bilet galben. N-avusese de gând să se ducă să alerge a doua zi dimineaţă. În orice caz, nu la şase dimineaţa. Dar se va duce.

Great Falls.

Deşi era încă întuneric, când Lassiter trecu pe lângă ghereta încuiată de la intrarea în parc, umbrele nopţii începuseră să se ridice. De la casa lui din McLean şi până aici erau trei kilometri şi se ducea acolo de două, trei ori pe săptămână, dar niciodată atât de devreme dimineaţa. Woody, la rândul lui, era un maratonist căruia-i plăcea să fie la lucru la opt, ceea ce însemna că la el ziua începea, aproape întotdeauna, înainte de răsăritul soarelui. De cele mai multe ori, alerga de-a lungul Canalului C&O, care începea la câteva străzi de casa lui din Georgetown. Totuşi, din când în când, se ducea cu maşina până la Great Falls, care oferea o suprafaţă de

alergare mai netedă, o priveliște spectaculoasă și niște dealuri care-ți tăiau răsuflarea.

Chiar și din parcare, Lassiter auzea apa huruind în depărtare. Era puțin peste punctul de îngheț, dar el se îmbrăcase pentru vreme rece, într-un trening vechi, cu gulerul și mânecile tocite de atâta purtat. În timp ce mergea spre Overlook, cerul începu să strălucească la răsărit, într-un trandafiriu delicat ce lumina din spate copacii și stâncile de pe coasta Marylandului. Trecu de un stâlp care purta semnele nivelurilor înalte ale inundațiilor secolului, semne care îl uimiră, deoarece stâlpul se afla pe o faleză, la mai mult de optsprezece metri de albia râului. Se vedea o placă indicatoare și o poză a inundațiilor din 1932, care atinseseră un nivel de mai mulți metri deasupra capului său. Își dădu seama că, în fundul sufletului, asta făcea parte din sacul plin de mărunțișuri pe care se gândise să i le arate lui Brandon, cândva. Când băiatul avea să fie mai mare. Lucru care... nu se va mai întâmpla... niciodată.

Sosi la Overlook, se aplecă peste grilajul de metal și se uită în jos, la apa care clocotea. Zgomotul era asurzitor, priveliștea, spectaculoasă. Stâncile, izbite și lustruite de milenii, arătau de parcă deveniseră mai moi, atingând punctul de topire. Apoi, văzu o lumină venind săltat spre el din mijlocul copacilor. Woody, alergând cu o lanternă legată în jurul capului. Ca un miner plecat să facă jogging.

– Salut, spuse Woody, uite-l pe omul meu! Își strânseră mâinile, în timp ce spionul de la Departamentul de Stat se aplecase înainte, flexându-și mușchii piciorului.

– Mulțumesc pentru dosar.

– L-ai ars?

– Da. Așa cum mi-ai spus.

– Bravo, spuse el, îndreptându-se de spinare. Hai să mergem.

Cei doi îşi începură joggingul de-a lungul zonei unde se făceau picnicuri, îndreptându-se spre o potecă pentru alergări de cai ce şerpuia prin pădure.

– Singura problemă, începu Lassiter…

– Ştiu. Este depăşit.

Alergară fără efort, unul lângă altul, ocolind stâncile care se iveau din când în când de-a lungul potecii. La un moment dat, Woody începu să vorbească.

– Omu' tău e un bandit.

– Vorbeşti serios, nu?

– După ce a părăsit SISMI, a început să lucreze pe cont propriu.

– Adică ce făcea?

– Când una, când alta. Mai ales îi hăituia pe basci, conform unui contract cu Madridul.

– Ce vrei să spui?

– Separatiştii basci. Pe ăştia-i hăituia. În Spania. În Franţa. Peste tot. Era plătit cu bucata.

– Cum dracu' mergea treaba asta?

– Lucra ca un vânător de premii. Numai că… unii dintre aceşti oameni erau ceea ce numim „ţinte delicate"… oameni cu azil politic în locuri ca Stockholm. Avocaţi, academicieni… şi, pe urmă… asta a fost în 1989 nu? S-a dus în Mozambic… cu un contract nou. Acelaşi gen de muncă. A pus la pământ un tip pe care-l chema Mtetwa. Un vechi funcţionar al Congresului Naţional African. Tipul avea vreo sută de ani, sau cam aşa ceva. Ceea ce era o provocare. Numai că Grimaldi nu ştia un lucru: Mtetwa era unul de-ai noştri. Şi Agenţia s-a şucărit.

– Nu merge atât de repede.

– Fac *jogging.*

– Nu. *Alergări.*

– Aşa că, acum, ai un mic dosar.

Lassiter respira greu, în timp ce traversau un podeţ din apropierea unui deal care se ridica, abrupt, pe o distanţă ce părea foarte lungă. Avură nevoie de două minute bune ca să ajungă în vârf şi, când fură acolo, tricoul cu mâneci scurte purtat de Lassiter era negru de năduşeală, cu toată temperatura scăzută. Se opri, îşi propti mâinile în şolduri, puse capul în piept şi respiră adânc. De pe spinare i se ridicau aburi.

– De ce a părăsit SISMI?

– Cine ştie? Mulţi au părăsit SISMI.

– Cum s-a întâmplat asta?

– Chestia cu corabia care se scufundă... SISMI era compromisă fără speranţă, total coruptă... nu puteai şti cine fuseseră jucătorii fără să ai o listă cu rezultatele fiecăruia. Haide! zise Woody. Mi s-a făcut frig. Continuară să alerge şi, în acest timp, Woody începu să intre în amănunte. S-au infiltrat în Mafie, între masoni, între comunişti, în Brigăzile Roşii... dar, poate că n-a fost aşa. Poate c-a fost exact invers. De fapt, cine ştie? Noi nu ştim şi cred că nici ei nu ştiu exact. Toţi aveau o agendă secretă... politică, bani, religie... şi mai ştiu eu ce.

Pentru a doua oară se aşternu tăcerea, în timp ce dimineaţa devenea din ce în ce mai luminoasă. Ajungând la un mal abrupt cu vedere spre râu, alergară pe loc, în timp ce se uitau la un conducător de caiac care-şi făcea drum printre stânci, ambarcaţia sa de un galben strălucitor apărând şi dispărând cu viteză din faţa ochilor lor.

Woody întoarse capul spre Lassiter.

– Problema este că nimic din toate astea n-are nici o legătură cu sora ta.

Lassiter aprobă din cap.

– Ştiu, răspunse el.

– Atunci, poate că e vorba de tine.

– Ce vrei să spui?

Woody îşi întinse mâinile, întorcându-şi palmele către cer:

– Toţi anii ăia petrecuţi la Bruxelles. Şi chiar şi aici: Compania ta. Nu crezi că ai ceva duşmani?

– Duşmani? bufni Lassiter. Poate. Dar nu chiar aşa.

– Eşti sigur?

– Da! Şi, pe lângă asta, dacă cineva ţinea, într-adevăr, să dea în mine... ar fi fost normal să vrea ca eu să-mi dau seama de asta. Altfel... ce rost ar mai fi avut?

Se uitară la conducătorul caiacului cum îşi lansează barca. Pe urmă, începură iar să alerge.

– Deci, asta-i tot? întrebă Lassiter.

– Mai mult sau mai puţin, gâfâi Woody. După Mozambic, tipul s-a dat la fund. Ca un vechi soldat. A stat liniştit câţiva ani şi... pe urmă a ucis-o pe sora ta şi pe fiul ei.

Alergară înainte, de-a lungul coamei ce domina râul Potomac. Pământul era ca o scândură pe care freci rufele, înţesat de rădăcinile copacilor, şi avură nevoie de toată concentrarea de care erau în stare ca să nu se împiedice. În cele din urmă, Woody spuse:

– Ei, şi-acum ce-ai să mai faci?

Înainte ca Lassiter să poată răspunde, în faţă-i apăru un copac căzut pe potecă şi el făcu un pas mare şi sări peste el, aterizând de cealaltă parte. Woody apăru imediat lângă el.

– Nu ştiu, spuse Lassiter. Poate c-ar fi bine să stau de vorbă cu un agent turistic. Să plec pe undeva. Să-mi mai distrag atenţia de la toate.

– Bună idee! spuse Woody. Lasă-i pe copoi să se ocupe de treaba asta.

– Exact!

Mai alergară puţin şi, nu peste multă vreme, ţâşniră din pădure într-un loc de parcare, unul alături de celălalt.

– Deci, unde te gândeşti să te duci? întrebă Woody.

– Nu ştiu, răspunse Lassiter, ridicând din umeri. Mă gândeam că... poate în Italia.

Woody nu-şi bătu capul să-l contrazică; se cunoşteau prea bine.

– Păzeşte-ţi fundul, spuse el.

16

Roma. Aeroportul Leonardo da Vinci.

Lassiter stătea în compartimentul oamenilor de afaceri, răsfoind un exemplar jumulit din *Time*, în timp ce aştepta să se golească avionul 737. Culoarul din apropierea lui era ca un fluviu de călători osteniţi după zbor, cu ochii roşii şi nerăbdători să ajungă la terminal – unde, bineînţeles, trebuiau din nou să stea împreună la o coadă. La vreo cinci minute după ce se ridicaseră în picioare, şi ultimul pasager ieşi împleticindu-se sub greutatea unui imens rucsac, Lassiter lăsă să cadă revista pe scaunul de lângă el, îşi îndreptă spinarea şi porni spre terminal.

Lângă caruselul de bagaje era un stand de cafea, şi comandă o cafea cu lapte pentru care plăti trei hârtii de câte un dolar. Ceilalţi pasageri stăteau câte patru, cinci, într-un loc, aşteptând să-şi vadă bagajul, clătinându-se, pe rampă. Arătau ca nişte animale de pradă ostenite, cercetând cu privirea fiecare valiză care aluneca pe lângă ei, gata să se repeadă. În cele din urmă, îşi apucară bagajele şi alergară spre controlul paşapoartelor, unde se aşezară iar la o coadă.

Lassiter călătorea prea mult ca să le împărtăşească agitaţia nerăbdătoare. Când propriul lui bagaj apăru, bălăgănindu-se, el rămase la tejgheaua cu cafea, continuând să soarbă din ceaşcă. Urmări valiza învârtindu-se pe carusel, o dată şi încă o dată, până termină cafeaua. În cele din urmă, îşi ridică valiza şi trecu prin controlul paşapoartelor.

Uita întotdeauna cât de urât era aeroportul din Roma. Ca inginer, Leonardo poate că ar fi admirat maşinile zburătoare, dar, ca artist, s-ar fi strâmbat văzând terminalul sinistru, cu pavimentul lui lipicios şi poliţiştii lui plictisiţi. Chiar şi în momentele cele mai bune era murdar, aglomerat şi haotic.

Astăzi era plin de călători în vacanţă din toată lumea. Antrenorul echipei finlandeze de bowling, cu jucătorii masaţi în spatele lui, se certau cu o italiancă cu aer sever care stătea la o tejghea de plastic, sub un semn de întrebare mare, roşu. Un cuplu de indieni mititei îşi făcea loc prin mulţime, trăgând după ei cea mai mare valiză pe care o văzuse Lassiter în viaţa lui, o ladă din plastic albastru ca cerul, legată cu sfoară. Un escadron de femei arabe, îmbrăcate în halate tradiţionale, stăteau pe dale înconjurate de copiii lor, în timp ce negustori italieni şi turişti tălăzuiau ca valurile în toate direcţiile, împingându-şi sau trăgând după ei bunurile ce le aparţineau, într-o gălăgie greu de imaginat. Agenţi turistici alergau de colo, colo, cu reclame în mâini, punând, de o mie de ori, aceeaşi întrebare, în timp ce lipeau etichete mici pe bagajele de mână. Oameni de pază se plimbau peste tot, doi câte doi, sau se deplasau în diverse direcţii, cu armele automate atârnându-le de umeri. Lassiter nu dădea nici o atenţie scenei, în timp ce ieşea din terminal şi începea să-şi caute un taxi.

Ziua era cenuşie, rece şi pătrunsă de o ceaţă care era gata, oricând, să se transforme în ploaie. Lassiter găsi un taxi, căzu la învoială în privinţa preţului şi se aşeză la locul lui după care îşi îndreptă privirea spre locuinţele urbane mohorâte şi spre periferiile industriale care se desfăşurau ca un evantai de la aeroport în drumul spre oraş. „Italia ar putea arăta mai bine", gândi el.

Şi, într-adevăr, Italia arăta mai bine. Hotelul lui, Hassler Medici, se ridica deasupra Treptelor Spaniole de curând restaurate, ferestrele privind spre Via Condotti, Babington's Tea Room şi McDonald's. Un băiat cu părul lung şi o fată

stăteau în stradă la intrarea hotelului, oferind stegulețe trecătorilor. Lassiter luă un steguleț, primind, în schimb, un *grazie*.

Când își înregistră numele la recepția din față, funcționarul în frac se scuză pentru cei doi solicitanți, explicându-le prezența. După secole de folosire excesivă, scările se degradaseră într-atât încât trebuiau reparate la prețuri uriașe sau declarate ruine. După multe amânări, se începuse munca de renovare și, când reparațiile se sfârșiră, avu loc o ceremonie de tăiere a panglicii. Dar, de îndată ce se tăie panglica și se făcură câteva poze pentru publicitate, scările fură declarate închise. Ca să nu ajungă să se degradeze iar.

Ideea îl înfuria pe funcționarul de la recepție.

– Le pun la punct și pe urmă vor să se asigure că n-o să aibă nevoie să le mai repare vreodată! Vor să transforme treptele într-un *museo*. Izbucni într-un râs cinic. Dar, desigur că uită ceva! Astea sunt trepte și se află aici cu un scop. Clătină din cap. Astăzi... sunt deschise. Mâine? Ridică brusc mâinile în sus. N-aș putea promite. Zâmbi și-i întinse o cheie. Fiți bine-venit în Cetatea Eternă, domnule Lassiter.

Camera lui era mare, liniștită și scump mobilată. Când ușa se închise în spatele băiatului de serviciu, se așeză pe pat, amețit după un zbor atât de lung și se lăsă pe spate cu un oftat de ușurare. N-avea de gând să adoarmă, dar călătoria cu avionul îl extenuase, iar lumina cenușie a zilei ploioase făcea ca după-amiaza să se asemene serii.

Când se deșteptă era întuneric și, în clipa aceea, n-ar fi putut spune dacă era șase dimineața sau șase seara. Stând așa, întins în întuneric, se căzni să-și concentreze mintea asupra locului (și timpului) în care se afla. Ajunsese la hotel la amiază. Ceea ce însemna că trebuia să fie seară.

Se ridică de pe pat și își despachetă valiza ca să se mai trezească. Își duse periuța de dinți și mașina de ras în baia de marmură și se dezbrăcă. Pășind sub duș, închise ochii și lăsă

apa fierbinte să-i izbească umerii, alungându-i ameţeala. După cinci minute, ieşi de sub duş şi îmbrăcă un confortabil halat alb de terilin care atârna de un cârlig pe uşa odăii de baie. Pe urmă se duse la minibar să scoată o sticlă de apă Pellegrino.

Împrospătat şi înviorat, desfăcu fermoarul servietei de plastic cu laptopul lui Compaq şi băgă în priză adaptorul. După ce computerul porni, Lassiter cercetă directorul turistic şi deschise fişierul „călătorie la Roma". Apoi formă numărul tipului lui Judy, detectivul particular care nu reuşise să afle nimic despre Grimaldi.

– *Pronto?*

– Salut... Ah... ştii engleza?

– *Si-ii.*

Despărţi cuvântul în două silabe, a doua sfârşind într-o notă înaltă. Pe fundal, un copil râdea de se prăpădea.

– Îl caut pe domnul... Bepi... Era un nume imposibil.

– Bepistraversi! Eu sunt. Cine-i la aparat? Joe?

– Da.

– Mi-a spus Judy că o să mă suni.

– Poţi să-mi acorzi câteva clipe?

– Bineînţeles! Toată lumea-mi spune Bepi.

– Deci, Bepi, unde vrei să ne-ntâlnim? Aş putea să vin eu la tine la birou...

– *Un momento...* Bepi acoperi receptorul cu mâna şi Lassiter auzi o rugă disperată la celălalt capăt al firului. *Per favore, ragazzo!*[1] Tăcere. Râsete. Apoi, din nou vocea mieroasă a lui Bepi: Cred că... poate... Ar fi mai bine la La Rosetta. Putem să luăm cina împreună. Îi spuse lui Joe cum să ajungă la bodega aceea din Trastevere. Fac eu o rezervare.

Lassiter se îmbrăcă repede şi ieşi din hotel câteva minute mai târziu. Cumpără un exemplar din *Herald Tribune*. Nu departe de chioşcul de ziare, se opri la o cafenea să bea o ceaşcă

---

[1] Te rog, băiete (în lb. italiană).

de cafea. Ştirile erau proaste, dar cafeaua era atât de bună, încât mai comandă una. Lângă el, o fântână îşi împroşca propria ploaie, iar un casetofon bubuia alături de un vânzător stradal african care se specializase în scrierea numelor de persoane pe boabe de orez.

La Rosetta era un birt într-un fost cartier muncitoresc care devenise, de mult, un loc de întâlnire la modă atât pentru turişti, cât şi pentru localnici. Lassiter mai fusese acolo vara trecută, când oraşul se sufoca de căldură, iar adierile de vânt erau o adevărată binecuvântare. El şi Monica mâncaseră la o cârciumă, aşezaţi la o măsuţă scoasă în strada îngustă, bâzâiţi de şiruri de motorete şi scutere Vespa huruitoare. Aşa cum îşi amintea, experienţa fusese dulce-amară, un amestec romantic de lumină de lumânări şi aburi diesel.

Dar acum se făcuse iarnă. Mesele şi scaunele fuseseră mutate înăuntru, fiind urmate de turişti, oameni de afaceri şi îndrăgostiţi. La Rosetta se dovedi o cramă prietenoasă, cu frânghii de usturoi atârnând de bârne şi cu foc în cămin. De îndată ce Lassiter păşi înăuntru din frigul de afară, un tânăr cu haine stilate apăru lângă el. Avea păr negru, lung până la umeri, ochi verzi şi un zâmbet plin de speranţe. Cu excepţia zâmbetului arăta de parc-ar fi ieşit dintr-o reclamă Armani.

– Eşti Joe, nu-i aşa?

– Da.

– Tony Bepi.

Îşi strânseră mâinile şi găsiră o masă în fundul încăperii, aproape de uşile spre bucătărie. Conversaţia se porni greu în jurul unor subiecte banale, precum poluarea Romei şi rata de schimb liră-dolar. În cele din urmă, chelnerul puse pe masă o carafă cu vin de casă şi o sticlă de San Gimignano şi le luă comanda.

Când acesta se îndepărtă, Bepi se aplecă spre Lassiter şi, pe un ton coborât, întrebă:

– Eşti supărat?

– De ce?

– O notă atât de mare, pentru atât de puţine informaţii.

– Ce notă?

– Grimaldi. Se rezemă iar de spătarul scaunului şi dădu din cap, plin de înţelegere.

Lassiter scutură capul.

– Nu, nu sunt supărat. Nu te învinuiesc. Lassiter râse. Vorbesc serios.

– Atunci...? Bepi se încruntă. Era clar că se mira ce căutau ei doi acolo.

– Am vorbit cu cineva, spuse Lassiter – cineva din guvern. El zice că prietenul nostru e un tip foarte serios.

Bepi repetă cuvântul ca pentru sine, rumegându-i înţelesul.

– Serios? întrebă el.

– Periculos. Omul cu care am vorbit mi-a spus că, dacă te interesezi de Grimaldi, ţi-ai putea crea probleme. Deci, ăsta-i primul punct al afacerii. Dacă nu eşti atent...

Bepi alungă acest gând, scuturând din cap. Îi întinse lui Lassiter un pachet de Marlboro şi, când Lassiter refuză, îl întrebă dacă americanii considerau fumatul „insultător". Lassiter făcu un semn negativ din cap şi Bepi oftă de uşurare. Aprinse o ţigară, trase fumul în piept şi suflă o coloană lungă de aer cenuşiu spre masa de alături.

– Eu am fost – începu el, am fost... cum se spune asta? *Vigile.* Vigilent. Judy mi-a spus să fiu atent. Eu folosesc un serviciu, ştii... şi când se face o... Avea un aer încurcat, căznindu-se să găsească cuvântul potrivit. Când se face o... cercetare largă şi nu se găseşte nimic, eu ştiu deja că omul ăsta e... cum spuneai? Serios.

– Cum se explică asta?

Un gest expansiv, un nou val de fum.

– Noi suntem italieni! Noi avem birocraţia cea mai vestită din lume! Există o jumătate de milion de oameni în Italia al căror unic scop în viaţă este să ştampileze ceva! Pe urmă, îţi

scriu numele într-o mică listă. Mii de liste mici! Aşa că atunci când faci o cercetare şi nu iese nimic?! Ridică din umeri şi se apleacă iar în faţă. Ia spune-mi: îl ştii pe Sherlock Holmes?

– Ce-i cu el?

– Ei, bine, răspunse Bepi cu un zâmbet mulţumit, de om care ştie ce spune, ăsta-i câinele... *care nu latră!*

Lassiter râse, apoi vorbiră de una şi de alta, până când chelnerul sosi cu o jumătate de duzină de farfurii înşirate pe braţ. Le împărţi, una câte una, ca pe nişte cărţi de joc. Când acesta dispăru, Bepi îl privi drept în ochi pe Lassiter şi zise:

– Mai spune-mi ceva.

– Ce?

– E vorba de SISMI? Sau de Mafia? Sau de amândouă?

Lassiter se uită la el o clipă, zicându-şi că nu-i acordase lui Bepi suficient credit. În cele din urmă, spuse:

– SISMI. Bepi aprobă din cap. Aşa c-ai făcut bine c-ai fost prudent.

Italianul ridică din umeri.

– Şi acum ai venit aici pentru omul ăsta? Grimaldi? Clătină din cap. Dacă nu-i ceva foarte important, poate că nu-i o idee aşa de bună. S-ar putea să nu merite cheltuiala.

– Nu-ţi face griji cu cheltuiala.

Bepi stătu o clipă să se gândească. Făcu o mică strâmbătură.

– Pot să te-ntreb ceva? Cine e clientul?

– Eu sunt clientul. Judy nu ţi-a spus?

– Ştii cum e Judy. Mi-a spus că o să mă suni dumneata. Să stau să aştept lângă telefon. Altceva nu mi-a mai spus.

– Ei, bine... chestia cu Grimaldi este că... mi-a înjunghiat sora în inimă. Pe urmă i-a tăiat gâtul fiului ei. Au murit amândoi.

– Aaah! Bepi tresări şi-şi abătu privirea în altă parte pentru o clipă. Regret... regret foarte mult. După tăcerea cuvenită îşi ridică iar privirea şi spuse: Deci? Apoi degetul lui arătător se

mişcă într-o parte şi-n alta, ca o poartă care se deschidea şi se închidea între ei.

– Am nevoie de ajutor.

– *Si-ii?* Ca şi la telefon, vocea italianului se ridică uşor cu o octavă, exprimând prudenţă şi o disponibilitate circumspectă.

Lassiter turnă fiecăruia un pahar de vin, gustă şi se scutură.

– Am de gând să mă duc la câteva dintre adresele lui Grimaldi, să văd ce pot afla pe-acolo. Poate c-o s-o caut şi pe soră-sa. Am nevoie de un interpret... şi de un ghid.

Bepi sorbi din vin, stătu să se gândească o clipă şi se aplecă în faţă.

– Te ajut eu.

– Eşti sigur?

Bepi făcu un gest, de parc-ar fi alungat pericolele.

– Dacă-i aşa cum spui, zise el, e ceva personal, între dumneata şi Grimaldi... nu-mi fac griji. Asta-i o ţară civilizată. Nici măcar Mafia... nu e sociopată. Dacă traduc pentru dumneata... sunt ca tapetul de pe perete, înţelegi?

Lassiter dădu din cap, cam nesigur, după care începură amândoi să-şi înfigă furculiţele în farfuriile cu rondele de calamari şi legume coapte.

A doua zi dimineaţă, porniră devreme în maşina lui Bepi, un Volkswagen Golf. Deşi maşina era veche, era perfect curată şi întreţinută ca de un profesionist. În schimb, un Lenin din plastic putea fi văzut la bord, acolo unde ar fi trebuit să se afle un Isus din plastic, iar o minge mică de fotbal se bălăngănea în faţa ferestrei din spate. Bepi vârî o casetă în cutia casetofonului şi muzica lui Verdi le inundă auzul.

O serie de întâlniri vecine cu moartea urmară aproape imediat, în timp ce italianul se strecura printre maşini, urlând înjurături la adresa altor automobilişti şi apăsând tot timpul pe claxon, care suna fără rost prin zarva orei de vârf a circulaţiei

din Roma. Lassiter îi arătă cele trei adrese pe care le avea: cea din paşaportul lui Grimaldi şi celelalte două, pe care i le dăduse Woody. Văzând adresele, Bepi se încruntă.

– Astea sunt două lumi diferite, spuse el. Unde vrei să mergem mai întâi?

– La cea actuală, care-i scrisă-n paşaport.

Apartamentul se afla în Testaccio, o zonă muncitorească, chiar la poalele colinei Aventino. Era o clădire cu şase etaje, cu apartamente de închiriat, care intrase într-un proces intens de degradare şi ai cărei pereţi cenuşii, scorojiţi, erau înviorați un pic de rufele puse la uscat, ce păreau să atârne la toate ferestrele. O bătrână slăbănoagă mătura trotuarul cu un târn de nuiele în timp ce vorbea de una singură.

– Nu se poate să fie aici, spuse Lassiter.

– De ce nu? întrebă Bepi, verificând încă o dată adresa.

– Fiindcă tipul conduce un Range Rover. Fiindcă are o casă în Elveţia.

– Asta-i! 114!

Lui Lassiter nu-i venea să creadă.

– E o greşeală.

– Hai să vorbesc cu bătrâna. Bepi se dădu jos din maşină şi se duse spre ea cu mâinile împreunate şi capul plecat, luând un ton rugător. *Scuzi, bella...*[1]

Nu trecu mai mult de un minut, şi Bepi fu îndărăt.

– N-a mai fost pe aici de câteva luni, dar chiria e plătită. Hai să mergem sus. Poate reuşim să aruncăm o privire.

Se dovedi că locuinţa lui Grimaldi era la ultimul etaj, lângă o scară întunecoasă care mirosea a supă de varză. Se opriră o clipă în faţa uşii, cu nelinişte crescândă.

– Asta nu-mi place, spuse Lassiter.

– Ce? întrebă Bepi.

Lassiter făcu un gest.

---

[1] Scuză-mă, frumoaso... (în lb. italiană)

– O treabă de genul ăsta. Am mai făcut eu aşa ceva la Bruxelles şi n-a ieşit prea bine.

– Serios?

– Da. Mi-ar plăcea să am o armă la mine.

– Nici o problemă! spuse Bepi, făcând să apară o Beretta pe care o scoase din tocul ei de la spate. Uite. Ia-o pe a mea.

Lassiter rămase cu gura căscată.

– Isuse Hristoase! exclamă el. Bag-o la loc! Ce eşti? Sam Spade?

Bepi ridică din umeri, arma se făcu nevăzută şi Lassiter bătu la uşă... de încercare, nefiind sigur cine sau ce putea să fie înăuntru. Nu răspunse nimeni, aşa că mai bătu o dată, ceva mai tare, pe urmă a treia oară. În cele din urmă, se dădu la o parte să-l lase pe Bepi să deschidă uşa cu ajutorul cardului Visa, care putea să desfacă încuietoarea ieftină.

– Eu continui să cred că n-am nimerit unde trebuie, spuse Lassiter, în timp ce broasca se deschise şi uşa se dădu de perete.

Odaia în care intrară era meticulos de curată şi tot atât de goală ca o chilie de călugăr. Podelele din lemn de brad vechi erau netede şi lucioase, de parc-ar fi fost lustruite cu buretele de sârmă. Pereţii erau goi, cu excepţia unui crucifix vechi de lemn, cu mâinile înfăşurate cu o frunză de palmier uscată. Nu se vedeau alte ornamente sau tablouri, iar mobile erau foarte puţine. Un pat de metal îngust; un dulap învechit; o masă grosolană şi un scaun cu spătarul drept; o chiuvetă cu o oglindă spartă deasupra ei. O singură fereastră dădea spre o curte în care lumea aruncase vechituri, şi singura lumină din încăpere venea de la o instalaţie din tavan cu un bec de patruzeci de waţi.

– Uită-te, spuse Bepi, arătând spre masă. Omul citeşte. Ridică una dintre cărţi şi se uită la alta. Sau poate că doar se roagă.

Erau trei cărţi. Prima era o Biblie, cu pagini atât de soioase de cât fusese citită, încât nu mai stătea închisă, ci se deschidea ca un evantai la o pagină a Apocalipsei. Sub Biblie se

afla un manual de latină, iar dedesubt, o broşură religioasă. Broşura era intitulată *Crociata Diecima.*

– Ce-i asta? întrebă Lassiter.

Bepi îi întinse broşura. Sub titlu se vedea un oval mare şi, în interiorul ovalului, o linie care închipuia un deal cu o cruce înţepenită în vârf. Crucea arunca o umbră lungă. Pe umbră erau scrise, cu litere aurii, strălucitoare, cuvintele: „Umbra Domini". Lassiter arătă cu mâna titlul: *Crociata Decima.*

– Ce-nseamnă asta?

– *A Zecea Cruciadă.*

– Şi asta ce-i?

– Nu ştiu. Nu sunt superstiţios.

– Vrei să spui credincios.

– Eiii! Sunetul explodă din uşa care se afla în spatele lor şi ei se întoarseră pe călcâie, aşteptându-se să vadă poliţia sau ceva şi mai rău. În loc de asta, un bătrân dădu buzna în cameră, bâţâind un deget la ei ca la nişte copii şi urlând: *Vietato! Vietato! Vergogna!*[1] Smulse broşura din mâinile lui Lassiter, o zvârli din nou pe masă şi-i împinse pe uşă afară, continuând să-şi bâţâie degetul dintr-o parte în alta, ca pe un metronom.

– Ce tot spune? întrebă Lassiter, luând-o în jos pe scări.

– Spune că suntem răi. Spune că ar trebui să ne fie ruşine.

Întâmplarea îi dezumflase de tot, dar când ajunseră în stradă zâmbeau amândoi.

– Ne-a dat picioare-n fund! spuse Lassiter, în timp ce se urca în maşină. Şi ce vrea să spună cu degetul ăla?

– *Vergogna!* răspunse Bepi, pornind Golful şi ieşind de pe bordura trotuarului. Ia uite-l, n-a plecat de acolo! Cred că ne notează numărul maşinii.

Lassiter întoarse capul şi-l văzu pe bătrân pe bordură, urmărindu-i cu privirea.

– Deci, ce-nseamnă *vergogna?* întrebă el.

---

[1] Interzis! (în lb. italiană)

– Înseamnă „Să vă fie ruşine!“ Bepi ridică din umeri. Scoase mâna pe fereastră şi-o flutură spre bătrân. Deci, unde mergem?

Lassiter scoase o foaie de hârtie din buzunar şi i-o arătă lui Bepi. Via Barberini.

Blocul cu apartamente de lux era situat la nord de Villa Borghese, într-una din zonele cele mai de lux ale Romei. Faţada clădirii era placată cu marmură crem, tot restul părând a fi din sticlă sau alamă. Îl găsiră pe paznic în vestibul, udând un şir de ferigi de pe marginea unei mici fântâni. Chiar fără să se uite, Lassiter fu convins că fântâna era plină de crapi japonezi.

La început, portarul nu-şi aminti de Grimaldi, dar o mână de lire schimbă repede situaţia. Băgându-şi banii în buzunar, bătrânul zâmbi. Vorbind cu Bepi în italiană, spuse că asta se petrecuse demult, dar îşi amintea foarte bine de Signor Grimaldi şi de sora lui. Clipind din ochi şi dând din cap, îi făcu să înţeleagă că Grimaldi era om de afaceri.

– Ce fel de afaceri? întrebă Lassiter.

Bepi puse întrebarea supraveghetorului, apoi traduse.

– De ambele feluri. Bani şi femei. Se descurca.

Supraveghetorul râse.

– *Si, si! Giacomo Bondi!*

Bepi începu să traducă.

– Spune că era ca...

– James Bond. Am înţeles.

Supraveghetorul se apucă să descrie un om cu o viaţă grozavă, până când – poooc! Făcu un gest exploziv, cu braţele ridicate în aer, ca nişte paranteze. Dintr-odată, Signor Grimaldi este „*assolutamente diverso*“[1]. Gata cu femeile, cu petrecerile şi cu bacşişurile! Şi-a vândut maşina, şi-a vândut apartamentul! Şi-a răspândit mobila, picturile – *tutto, tutto,*

---

[1] Complet diferit (în lb. italiană)

tutto. Totul s-a dus, până n-a mai rămas cu nimic. Şi, de fapt, spuse portarul, şi el a profitat de filantropia acestui om. Grimaldi i-a dat o jachetă de piele fină – *si, si, si* – *fino, suave*. Bătrânul îşi mângâie o clipă mâneca. În cele din urmă, suflă o gură de aer printre buze şi se uită spre cer, cu o expresie uimită.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Lassiter, iar Bepi traduse.

– Acum cinci ani.

– Şi pe urmă?

Supraveghetorul ridică din umeri.

– *Niente.*[1]

– Întreabă-l dacă ştie unde a plecat soră-sa.

Bepi se conformă, iar supraveghetorul murmură un şir de *si-si-si*. Făcându-le un gest să-l urmeze, îi conduse spre biroul său. Luă un registru din bibliotecă, îl răsfoi până când găsi numele pe care le căuta, şi îl întinse să-l vadă Lassiter şi Bepi:

Grimaldi, Ap. 601-114 Via Genova, Roma.

Buccio Ap. 314-1062 Ave. Cristoforo Colombo, Roma.

Bătând peste adrese cu arătătorul, portarul dădu din cap dezaprobator şi făcu o strâmbătură.

– Nu-i bine, spuse el în engleză.

Maşina lor era parcată în stil italian, acolo unde o lăsase Bepi – pe trotuar, puţin mai sus de blocul cu pricina. Le-o păzea o fată drăguţă, care stătea în uşa unui magazin, gata să discute cu poliţia rutieră.

– Ei, Cinzia, spuse Bepi, dezvelindu-şi dinţii cu strungăreaţă într-un zâmbet. *Grazie*.

O femeie mai în vârstă, cu un aer sever, proprietara florăriei de alături, dădu buzna pe trotuar şi începu să le facă scandal. Bepi spuse ceva cu voce ridicată şi alergă pe lângă ea, cu fundul tras înăuntru, de parcă femeia l-ar fi biciuit. Fata

---

[1] Nimic (în lb. italiană)

râse și până și femeia în vârstă zâmbi. Bepi ridică un deget, intră în prăvălie și ieși cu o mică plantă tropicală într-un ghiveci învelit în poleială roșie.

– M-am gândit... pentru soră-sa, spuse el. Eu îmi fac, aproape întotdeauna, intrarea cu o floare.

Bepi aranjă cu răbdare planta în fața scaunului din spate, desfășurând ziare și pungi de plastic scoase din portbagaj ca să fie sigur că n-o să se murdărească mașina.

Drumul dură cel puțin patruzeci și cinci de minute și, când Bepi opri mașina, se treziră în fața unei clădiri înalte, sărăcăcioase, de la periferia Romei. Construcția era un monstru cenușiu, lipsit de orice ornamentație. Peste tot se vedeau mâzgălituri pe zidurile exterioare, gunoaie și nici un fel de preocupare pentru amenajarea spațiului natural. În jurul clădirii nici măcar nu creștea iarbă; nu vedeai decât noroi întărit de soare și asfalt.

Bepi apăsă pe un buton și spuse precipitat ceva în dreptul unui grătar vechi. O clipă mai târziu, ușa scoase un bâzâit aspru și Bepi trase de ea ca să se deschidă.

– Ce i-ai spus?

Bepi ridică din umeri.

– Adevărul. Avem de pus câteva întrebări despre fratele ei, Franco. De fapt, era chiar interesată. Avem știri despre el? Eu i-am spus că da, într-un fel. Ridică din sprâncene și potrivi planta în fața lui. Liftul mirosea a urină.

Sora lui Grimaldi, Angela, avea vreo treizeci de ani. Purta un trening roz și un lanț gros de aur, și avea un aer hăituit. Bepi îi oferi planta, care fu acceptată cu multe fițe. Se porni un iureș de vorbe între cei doi, care păru că se potolește în clipa când Bepi acceptă oferta ei insistentă de a-i servi cu câte un pahar de *limonata*.

Ceea ce dură destul de mult și, în timp ce așteptau, privirile lui Bepi făcură înconjurul camerei, apoi se

întoarseră la Lassiter. Peste tot, mizerie lucie, dezordinea fiind atât de mare, încât trăda disperarea. Într-un colţ, se vedea un brăduţ de Crăciun din plastic, iar pe pereţi, fotografii uriaşe de copii, cu rame complicate. Unde te uitai, dădeai cu ochii de jucării şi grămezi de haine, ziare, farfurii murdare. Dintr-o cameră nevăzută se auzea melodia unui joc Nintendo.

Când, în sfârşit, apărură paharele pe o tavă de lemn aurit şi se aşezară cu toţii în nişa prăpădită care servea de sufragerie, Angela îşi înclină capul, îşi găsi poziţia care o avantaja cel mai mult şi-şi pipăi cu degetele lanţul de aur de la gât.

Bepi spuse ceva în chip de introducere şi ea îi aruncă un zâmbet slab. Îşi răsucea o şuviţă de păr în jurul degetului. Bepi gesticula şi vorbea foarte însufleţit. Lassiter prinse cuvântul *fratello.*

Angela se învioră şi începu să vorbească cu patimă, mâinile însoţindu-i cuvintele cu gesturi largi, tăioase. Părea supărată, dar tot ce traduse Bepi fu:

– Vrea să ştie, acum ce mai e, ce-a făcut fratele ei mai mare, de data asta. I-a luat apartamentul ei minunat. Acum îl mai vrea şi pe ăsta?

– Nu pricep, spuse Lassiter. Despre ce vorbeşte?

Femeia scuipă o frază. Apoi oftă şi chipul ei căpătă o expresie revoltată. Îşi înfipse un deget în dreptul inimii.

– Frate-său i-a distrus viaţa, zise Bepi.

Un nou tir de vorbe.

– Franco a fost foarte generos, zise Bepi. I-a cumpărat apartamentul din Parioli – unde-am fost înainte. Şi, pe urmă, acum cinci ani, a avut o... Cum să-i zic? O experienţă religioasă.

– O ce?

– A devenit foarte credincios. I-a luat Angelei apartamentul îndărăt. L-a vândut şi a dat banii la cutia milei. A făcut acelaşi lucru cu maşina ei. Şi cu maşina lui. Şi cu apartamentul lui. A dat totul unuia dintre grupurile alea religioase... Zicea că toţi trebuie să trăiască precum călugării. Pe urmă...

nimic. A închiriat o odaie la mahala. S-a certat cu bărbatul ei. Bărbatul a părăsit-o. A rămas fără adăpost. Apoi a venit aici. Cu *bambini*. Spune... aici vocea Angelei se făcu mai ascuțită... spune că tâmpitul ăla bigot i-a nenorocit viața. Mai bine o împușca. Bepi respiră adânc și-i oferi Angelei o batistă.

Lassiter clătină din cap. Era limpede că sora lui Grimaldi spunea adevărul, sau adevărul pe care-l știa ea, dar tot atât de limpede era că se înșela. Călugării nu măcelăresc copii în patul lor și, odată ce fac jurământ de sărăcie, poți să pui mâna-n foc că nu umblă de colo, colo, cu 20 000 de dolari bani gheață ascunși în fundul dublu al unei genți de voiaj. Așa gândea Lassiter. Dar ceea ce spuse fu:

– Informează-o că încerc să descopăr dacă fratele ei a avut vreo legătură cu sora mea. Spune-i că numele surorii mele este... a fost... Kathy Lassiter.

Discuția se porni iar. Lassiter prinse cuvintele *Stati Uniti*, dar femeia arăta nedumerită și dădea hotărât din cap.

Bepi ridică din umeri.

– Nu.

– Spune-i că „tâmpitul bigot“ mi-a ucis sora și pe băiețelul ei, zise Lassiter. Spune-i că-i urmărit pentru omor.

Conversația care urmă fu punctată de un șir de explozii de scepticism. Ochii Angelei se ridicau tot timpul în tavan, în timp ce clătina din cap dezaprobator. *„Non è possibile. Fantastico“*. Femeia sfârși cu un mic gest de rugă al mâinilor, rostogolindu-și ochii ca într-un tablou de Goya.

– Spune că-i adevărat, Franco a fost un om foarte aspru în trecut... foarte aspru... dar ce spui dumneata... e imposibil.

– De ce?

– Fiindcă... de fapt el e preot, spuse ea. A făcut jurământ de castitate și de sărăcie. El... hmm, Bepi desenă niște ghilimele în aer... „își purifică sufletul“. El trăiește într-o altă lume. Nu-i mai pasă de sărmana soră-sa. Nu-i mai pasă de nepoții și nepoatele lui. El spune: Dumnezeu o să aibă grijă de ei. Bepi ridică din umeri cu un aer expresiv. Ea nu vrea

să vorbească de rău Biserica, bineînţeles. Apoi, încheie cu o altă ridicare din umeri. Ea spune că-i vorba despre o altă persoană.

Femeia mai avea multe de spus, cu aceeaşi tărie şi patimă.

– Nu se poate ca el să fi omorât pe cineva, traduse Bepi când ea sfârşi de vorbit. Asta nu-i posibil, fiindcă ar ajunge în Infern. Ea spune că frate-său e un nenorocit de sfânt... am citat... şi că... (ăsta-i un cuvânt pe care nu-l cunosc)... se bate singur pentru gânduri necurate.

– Se biciuieşte.

– Da! Se biciuieşte pentru cele mai mici păcate... aşa că un păcat mare... un păcat de moarte... e normal, aşa ceva nu-i posibil.

Nu mai rămânea nimic de spus. Angela se uită la ceas şi se ridică în picioare, dând de înţeles că interviul luase sfârşit. Se făcu schimb de mulţumiri călduroase... pentru planta tropicală şi pentru *limonata*... apoi Lassiter şi Bepi se întoarseră în strada sordidă.

– Deci, ce părere ai? întrebă Bepi, în timp ce mergeau spre maşină.

De fapt, Lassiter se gândea la hârtia cu transferul prin poştă care căzuse din paşaportul lui Grimaldi.

– Mă întrebam, răspunse el, de ce un om ca Grimaldi, care a făcut jurământ de sărăcie, are un cont într-o bancă din Elveţia.

17.

El şi Bepi îşi strânseră mâna în faţa hotelului Hassler.

În maşină căzuseră de acord că Bepi, continuând să fie *discreto*, va urmări câteva chestiuni neelucidate în interesul lui Lassiter. De exemplu, italianul îi va căuta la telefon pe

membrii „înstrăinaţi" ai familiei lui Grimaldi ale căror nume erau menţionate în dosarul de la Departamentul de Stat. Poate că reuşea să ia legătura cu ei.

Cât despre Lassiter, el avea de gând să ia un avion spre Elveţia a doua zi dis-de-dimineaţa, dacă putea să-şi rezerve un loc.

– Nu cumva ca să verifici contul din banca elveţiană al lui Grimaldi? întrebă Bepi, şocat. Fiindcă, ştii... este... Clătină din cap a pagubă.

Lassiter spuse:

– Bineînţeles că nu, deşi nu era cu totul sincer. Grimaldi mai avea şi o casă acolo.

– Da, aşa-i! răspunse Bepi, distras de fata drăguţă care aduna semnături pe petiţia privind Scările Spaniole. Mi-amintesc, aproape de St. Moritz. Şi pe urmă?

Lassiter răspunse că nu ştia.

Fata îl trăgea pe Bepi de mânecă, linguşindu-se pe lângă el, flirtând cu el, iar Bepi se lăsă dus spre tânărul care ţinea un carnet în mână. Întoarse capul şi se uită la Lassiter cu un zâmbet şi o ridicare din umeri.

Zborul spre Zürich nu durä mai mult de o oră şi Lassiter avu nevoie de aproape tot atâta timp ca să găsească un hotel. Hotelurile importante erau ocupate. În cele din urmă, luă o cameră la Florida, un hotel mai vechi, plăcut, deşi uşor degradat, ceva mai sus de Limmat Quai. Mai stătuse acolo o dată, când Lassiter Associates lucrase la un caz ce implica Sindicatul Oţelarilor şi o fabrică de aluminiu din West Virginia care aparţinea unui miliardar elveţian retras din activitate.

Camera era destul de asemănătoare cu cea pe care şi-o amintea din acea călătorie: neaşteptat de mare, cu o singură fereastră, asemenea unei vitrine cu vedere spre Zürichsee, la câteva străzi mai încolo. Ar fi putut să ofere o frumoasă

panoramă a lacului, dar sticla era aburită de umezeală, iar aerul încărcat de ninsoare.

Zürich era unul dintre orașele preferate ale lui Lassiter, deși n-ar fi putut să spună exact de ce. Cenușiu și stâncos, vechi și rece, se ghemuia la marginea unui lac întunecat, ale cărui ape înghețate erau hrănite de Alpi. Era un oraș iubitor de cultură, mai mult german decât elvețian și creat pentru plimbări. Lassiter își aruncă geanta de călătorie în dulap și părăsi hotelul să hoinărească un pic pe chei. O ninsoare ușoară se cernea din cerul lipsit de culoare, așternându-i-se pe umeri. Mergând în direcția orașului vechi, urmări o pereche de lebede alunecând pe râul negru, rece. Poate că faptul se datora zonei în care se afla, dar se părea că cele mai importante industrii ale Zürichului le constituiau litografiile, cărțile și instrumentele muzicale vechi, în spatele cărora erau expuse plante medicinale.

Nu după mult timp, trecu peste Podul Münster și ajunse la străzile înguste, pietruite, ale orașului vechi, cu magazinele lui incredibil de scumpe. Spera ca plimbarea să-i ridice moralul, ceea ce se și întâmplă, pentru o vreme, dar până la urmă nu reuși decât să se simtă mai înfrigurat. Magazinele erau minunate, dar, în condițiile de față, nu-și aveau rostul: nu avea nevoie de nimic și n-avea cui să-i cumpere ceva.

O coti spre Bahnhofstrasse, merse câteva străzi pe lângă vitrine luminate fastuos pentru Crăciun și se trezi în fața unei clădiri pe care, fără să-și dea seama, o căutase: sucursala Crédit Suisse unde, cu patru luni mai înainte, Franco Grimaldi primise un transfer prin poștă.

N-ar fi putut să spună de ce ținuse s-o vadă: nu era altceva decât o bancă. Dar faptul că sta acolo, pe acea stradă întunecoasă din Zürich, știind că a făcut parte din lumea lui Grimaldi, că acesta intrase și ieșise pe aceleași uși, îi dădea speranță lui Lassiter. Asemenea odăii goale din Via Genova,

locul acesta era legat de ucigaş şi, aici, Lassiter se simţea aproape de el.

Luă o cină neinspirată în salonul hotelului şi îl întrebă pe portar care era cel mai bun drum spre Zuoz. Portarul fu de părere că un drum cu maşina până acolo nu era recomandabil.

– Ajungeţi mai repede cu trenul, măcar până la Chur, şi poate ar fi bine să mergeţi cu maşina de acolo. Va aranja el călătoria, ca şi întoarcerea maşinii închiriate de Lassiter. Elveţienii sunt vestiţi pentru lipsa lor de curiozitate, dar portarul, încurajat probabil de bacşişul generos dat de Lassiter, făcu o scurtă conversaţie cu acesta.

– Zuoz e minunat. Vă duceţi acolo la schi, nu-i aşa?

– Da. Ce altceva putea să spună?

– Anul ăsta n-a fost atât de bun... în privinţa zăpezii – dar mai aveţi şi gheţarul de la Pontresina.

Stătură aşa de vorbă câteva minute, după care Lassiter se întoarse în camera lui. Băgă mâna în minibar şi scoase o sticluţă de whisky, turnând conţinutul într-un pahar cu apă. Pe urmă, se aşeză jos şi formă numărul lui Max Lang.

Max era preşedintele Asociaţiei Internaţionale a Personalului Bancar şi a Angajaţilor Serviciului Financiar – un secretariat de afaceri cu sediul la Geneva, ce număra peste 2,3 milioane de lucrători în ţări aflate la mari distanţe unele de altele, precum Norvegia, India şi Statele Unite, ceea ce însemna că Max îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, după cum spunea el, „zburând în noapte de la un discurs la altul şi de la un aeroport la altul“.

Cazul oţelarilor fusese altfel. Lui Max nu i se ceruse să ţină un discurs, ci să pună capăt războiului concedierii a o mie cinci sute de muncitori din Emporia, Virginia de Vest. Lassiter Associates fusese angajată de sindicat să facă cercetări privind conducerea. Din Virginia de Vest unde se afla întreprinderea, calea hârtiilor ducea spre Elveţia. Acest lucru, în sine, era surprinzător; continuarea cercetărilor dovedind că

fabrica era, fără să se știe, proprietatea unui industriaș olandez – un playboy de dreapta, a cărui principală pasiune era spargerea sindicatelor.

Secretariatul lui Lang care, de fapt, reprezenta, printre alții, casieri bancari, funcționari, contabili, consilieri și personal de asigurări n-avea nimic de-a face cu oțelarii. Dar, ca „un gest de fraternitate", președintele său încercase de unul singur să intervină pe lângă bancherii miliardari. Trebuie spus că Max se bucura de o influență considerabilă. Acești bancheri fură convinși că spargerea sindicatelor nu era, de fapt, în interesul lor pe termen lung.

Bancherii îl ascultaseră și, până la urmă, căzuseră de acord. Impasul fusese depășit. Muncitorii își primiseră slujbele înapoi. Iar Max Lang deveni un erou.

– Max! Aici Joe Lassiter.

– Salut, Joe!

– Ce mai faci?

– Excelent. Ai un caz nou? Ca Pădurea Corbilor?

– Nu.

– Păcat! L-am aranjat bine, nu-i așa?

– Da.

– Știu că i-am dres-o!

– Ai dreptate, Max, chiar așa am făcut.

– Fiindc-a meritat-o!

– Așa-i.

– OK. Deci, să-l dăm naibii!

Lassiter râse; uitase de obiceiul lui Max de a-l imita pe Al Pacino în *Cicatricea.*

– Ah, Joe, spuse Max, bufnind în râs la amintirea celor întâmplate. Ce vremuri! Vremuri de aur! Totul se sfârșea bine!

– Așa-i.

– Deci...

– Am nevoie de un serviciu, Max.

– Orice...

– Un serviciu cam mare. Poţi să mă refuzi.

Max mormăi:

– Spune ce-i.

– Nu-i ceva ce poate fi discutat la telefon.

– OK.

– Dă-mi voie să te întreb ceva: mai foloseşti şi acum PGP-ul?

– Până găsesc ceva mai bun, răspunse Max.

– Cu cheia dinainte?

– Exact.

– Am să-ţi trimit un e-mail. Ţi-ai păstrat aceeaşi adresă?

– Da, bineînţeles.

– Minunat! Pe urmă... poate reuşim să ne întâlnim la Geneva.

– *Wunderbar!*

– Poate peste câteva zile. Te sun din timp.

– Perfect!

– Şi, aşa cum ţi-am spus, dacă asta-i ceva care nu-ţi convine... vreau să spun că este important, dar...

– Ai de gând să-mi trimiţi nenorocitul ăla de raport?

– Ţi-l trimit!

– Atunci, trimite-l!

După ce sfârşiră conversaţia, Lassiter îşi scoase laptopul, începu un fişier – *grimaldi* – şi scrise o scrisoare scurtă:

max,

e o treabă grea, dar... am nevoie de un extras de cont de la sucursala bahnhofstrasse de la credit suisse din zürich. m-am gândit că unul dintre oamenii tăi va putea să-l scoată. (!) în orice caz... contul e al unui italian. numele lui e franco grimaldi. numărul de cont e Q6784-319. şi mă interesează mai ales un transfer prin poştă făcut în iulie. suma era 50 000 dolari şi vreau să ştiu cine a trimis-o.

joe

Lassiter stocă *grimaldi* pe hard disk şi schimbă directorul, trecând la *încifrat. pgp.* Acesta era o versiune privată de Pretty Good Privacy, un program de codificare intensă, în cheie publică şi care era aproape imposibil de spart. Şi aşa şi trebuia să fie. Ceea ce-l ruga el pe Max Lang să facă nu era doar o infracţiune. Era un adevărat act de război – un atac la însăşi raţiunea de a fi a Elveţiei: secretul bancar. Pe Max, simpla discutare a acestei posibilităţi îl putea costa slujba, aşa că Lassiter îşi criptă mesajul pe hard diskul său. Era o chestiune simplă: apelă la Main Window, apăsă pe Encript şi selectă *grimaldi* ca fişier de codificat. Pe ecran apăru o casetă de dialog şi el parcurse o listă lungă, până când ajunse la *maxlang@ibbcfsw.org.ch.* Cu adresa de e-mail a lui Lang marcată, apăsă pe tasta Return şi, în centrul ecranului, apăru scris ÎN LUCRU cu litere care se aprindeau şi se stingeau. Când cuvântul dispăru şi fişierul fu codificat, se întoarse la primul subiect şi apăsă pe SETARI. Ceea ce voia să facă era mai mult pentru protejarea lui Max, decât a sa: pentru a fi sigur că Max nu va decripta fişierul înregistrând copia textului brut pe hard discul său, Lassiter selectă Advanced Options şi marcă opţiunea „Eyes only". Asta însemna că, odată decriptat, textul brut putea fi afişat şi citit pe monitorul computerului, dar nu putea fi păstrat ca fişier.

După ce-şi luă aceste măsuri de precauţie, expedie raportul. Când va ajunge la Geneva, răspunsul îl va aştepta acolo. Sau, poate că nu-l va aştepta. Era, într-adevăr, o treabă grea.

A doua zi de dimineaţă, Lassiter îşi luă micul dejun în cameră şi îi dădu un telefon lui Riordan.

– Nu trebuia să te deranjezi, răspunse Riordan. *Ultimele noutăţi?* Ce mai *facem?* Pufni pe nas. N-am mai aflat nimic! Zero! Tot ce-ţi pot spune e că au găsit maşina infirmierei într-un şanţ, pe undeva pe la nord de Hagerstown.

– Şi Grimaldi?

– A dispărut. Ăsta-i cuvântul folosit de ziare, aşa că-l folosesc şi eu. Tipul a dispărut, înţelegi? Şi-i un dezastru absolut. Avem un ofiţer mort la datorie... al doilea în decurs de o săptămână. Acum, de Crăciun, au loc două înmormântări. Două! Gândeşte-te puţin: mama bravă numărul 1 e pe-aici, mama bravă numărul 2 e pe-acolo, o tânără văduvă în lacrimi, un copilaş rămas fără tată într-un loc şi într-altul, şi noi ce căutăm? Un ticălos cu o mutră ca şoricul de porc! Pufni pe nas. Nimeni nu l-a văzut... fiindcă nu era de văzut! Riordan făcu o pauză ca să tragă aer în piept. Dar tu ce faci? Ai de gând să mă fericeşti indicându-mi o pistă? Unde naiba eşti, de fapt?

– În Elveţia.

– Ha!

– Tocmai am venit aici... de la Roma.

– Nu mă lua la mişto! Şi ce-ai descoperit la Roma?

– Am descoperit că... Grimaldi a trecut printr-un fel de convertire religioasă. Şi-a lichidat averea. Şi-a pus banii în cutia milelor.

– Iar faci mişto de mine?

– Deloc!

La celălalt capăt al firului nu se mai auzi nimic, apoi Riordan spuse:

– Convertire religioasă, pe dracu'!

Zuez era încântător, un oraş splendid, pitulat la poalele unui munte. Case solide, din secolul al şaisprezecelea, se aliniau de-a lungul unor străzi înguste. Casele erau zugrăvite în crem, cărămiziu sau cenuşiu şi aveau uşi de lemn frumoase, masive. Trotuarele erau pline de oameni extrem de bine îmbrăcaţi, mergând în grabă sub o ploaie uşoară.

Chiar şi cu o hartă amănunţită, îi trebui o vreme ca să găsească adresa dorită, deşi asta ar fi trebuit să însemne doar o plimbare de zece minute din centrul oraşului. Dar, cu toată

harta şi distanţele mici ale oraşului, se rătăci şi trebui să ceară de două ori să fie îndrumat, chinuindu-se cu germana lui.

– *Isch das der richtig was to Ramistrasse?*

– Da.

Trecu de o piaţă micuţă cu o fântână austeră şi perfect pătrată, cât se poate de diferită de fântânile Romei. Singurul ornament era o statuie de urs în două picioare, cu o labă tăiată, emblema cine ştie cărei vechi familii elveţiene.

În cele din urmă găsi casa – o cabană de trei etaje cu o placă de alamă alături de o uşă din lemn, ce n-ar fi fost de mirare să fie mai veche decât America. Pe placă se putea citi:

Gunther Egloff, Direktor
Salve Caelo
Services des Catholiques Nord
Gemeinde Pius VI

Lassiter bătu la uşă şi aşteptă. Într-un târziu, se auzi o voce printr-un interfon de lângă placă.

– *Was ist?*

Lassiter îşi declină identitatea şi câteva clipe mai târziu un bărbat de vârstă mijlocie, care arăta prosper până la cel mai mic detaliu, deschise uşa. Avea burticică, purta un pulover de caşmir, iar în picioare, papuci de blană. Într-o mână ţinea o pereche de ochelari de citit, iar în cealaltă, un pahar cu picior, de vin roşu. Dinăuntru se auzea muzică de operă şi se simţea miros de foc de lemne.

– *Bitte?*

Lassiter şovăi. Povestea lui părea bizară şi greu de crezut în cadrul acestui confort burghez. Crimă. Incendiere. Teroare în noapte.

– Vorbiţi engleza?

– Puţin.

– Ştiţi, germana mea...

– Da, da... cum vă pot fi de folos?

– E vorba de proprietarul acestei case, domnul Grimaldi.

O expresie de surpriză trecu peste chipul bărbatului, după care acesta zâmbi, deschizând larg uşa.

– Poftiţi înăuntru, vă rog. Trebuie să vă fie frig.

Lassiter mulţumi şi se prezentă, în timp ce intra pe uşă.

– Iar eu sunt Egloff, răspunse bărbatul, poftindu-l într-o încăpere enormă, dominată de un cămin masiv, din piatră naturală. Doriţi să beţi un pahar de vin cu mine?

– Sunteţi foarte amabil, spuse Lassiter, în timp ce gazda lui dădu mai încet muzica lui Puccini şi luă în mână un vătrai cu care scormoni buştenii care ardeau în cămin.

– Dar mă tem că vă înşelaţi în privinţa casei. Domnul Grimaldi nu mai e stăpânul ei de câţiva ani.

– Serios?

– Da. Permiteţi să vă întreb? Sunteţi american? Canadian?

– American.

– Şi, spuneţi-mi: vă interesează casa... sau domnul Grimaldi?

– Domnul Grimaldi.

– Înţeleg. Egloff turnă vin într-un pahar şi i-l oferi.

– Sunt detectiv, spuse Lassiter.

Egloff făcu ochii mari şi păru amuzat.

– Detectiv?

Privirea lui Lassiter fu atrasă de zidul opus, unde o hartă topografică înfăţişa o regiune muntoasă dintr-o ţară fără frontiere. Egloff îi urmări privirea.

– Puteţi ghici unde se află asta? întrebă el.

Lassiter ridică din umeri.

– Undeva prin Rusia... poate Georgia...

– Bosnia. Am fost destul de activi acolo. Ne-am ocupat de refugiaţi.

– La cine vă referiţi?

– La Salve Caelo.

Lassiter scutură din cap.

– Îmi pare rău, dar...

– Este o instituție caritabilă. Avem mult de lucru în Balcani.

– Da, da, răspunse Lassiter, amintindu-și de pașaportul lui Grimaldi și de multiplele vize pentru Zagreb și Belgrad.

– Știți mai multe despre Bosnia, domnule Lassiter?

Lassiter făcu un gest de neputință cu mâinile.

– Suficient ca să știu că are o situație complicată.

– Dar nu-i deloc complicată. E foarte simplă. Și v-o pot explica în două cuvinte.

Lassiter zâmbi.

– Serios?

Egloff dădu din cap:

– *Imperialism islamic.* Ceea ce găsim în Bosnia este un melanom politic, începutul a ceva cumplit. Ei? Ce credeți?

– Cred că e nevoie de mai mult de două cuvinte, răspunse el.

Egloff râse.

– Chiar așa e! Nu vă contrazic. Dar acum, vă rog să-mi spuneți: Ce anume anchetați... tocmai la Zuoz?

– O crimă. Două crime.

– Ah, zău, domnule Lassiter, îmi faceți o surpriză după alta!

– Au fost uciși o femeie și fiul ei, răspunse Lassiter.

– Înțeleg. Și *Herr* Grimaldi?

– El e ucigașul.

– Ah. Egloff se așeză jos, puse picior peste picior și luă o sorbitură de vin. Nu cred.

Lassiter ridică din umeri.

– În cazul ăsta, vă înșelați.

– Ei bine... dacă sunteți sigur... Dar ce sperați să aflați?

– Sper să aflu *de ce*... de ce a făcut asta.

Egloff scoase un sunet, lovindu-și limba de cerul gurii și oftă.

– Și ați bătut atâta drum, din America, doar ca să vă uitați la casa lui veche?

– Eram la Roma. Şi ştiam că are şi aici o casă, aşa că...

– Da. Înţeleg. Casa. După cum v-am spus, era a lui într-o vreme. Dar asta se întâmpla acum câţiva ani.

– Deci, îl cunoaşteţi?

– Da, sigur că da. Încă o sorbitură de vin.

– Şi ce impresie v-a făcut?

Se auzi un hârâit slab dintr-un difuzor, un obiect care se afla pe masă, lângă ei, şi pe care Lassiter nu-l observase. Era un soi de transmiţător, genul de aparat pe care Kathy îl căra cu ea prin toată casa, punându-l alături când dormea Brandon – ca să-l audă dacă plângea.

– Soţia mea, spuse Egloff. E cam bolnavă.

– Îmi pare rău.

– Lipsesc doar o clipă. Dacă vreţi să vă serviţi... Făcu un semn spre carafă şi se ridică.

După ce Egloff părăsi camera, Lassiter începu să studieze acuarelele care acopereau pereţii. Erau reprezentări destul de interesante ale unor teme religioase, realizate prin mijloace moderne. O Bună Vestire înfăţişa o fată într-o cămaşă de noapte dintr-un material cu un desen reprezentând un ren, îngenunchind în faţa patului ei, în timp ce un înger plin de muşchi ţâşnea dintr-un televizor. Mai era şi Cina cea de taină în jurul unei mese ce părea că se află într-un restaurant cu autoservire. Saul în drum spre Damasc era un bărbat cu un rucsac în spate, pe o şosea plină de maşini, cu o lumină strălucitoare răspândită deasupra capului, ca o cascadă. După câteva minute, Egloff se întoarse, târşâindu-şi papucii de blană.

– Tablourile astea sunt uimitoare, remarcă Lassiter.

– Mulţumesc. Le-a făcut nevastă-mea, răspunse el, aşezându-se pe un scaun şi schimbând subiectul. Dar, în ceea ce-l priveşte de domnul Grimaldi al dumitale... Când am văzut casa, m-am gândit: bogătaşii ăştia europeni! Peste tot, numai piele şi crom. Piele neagră! Vă puteţi închipui – într-o cabană ca asta? Dar, pe urmă, am cunoscut şi omul... şi nu era

cum mă aşteptasem. Era îmbrăcat modest. Era discret. Era un gentleman.

– Şi... aţi obţinut un preţ bun?

Egloff şovăi o clipă, apoi răspunse:

– Da. Un preţ bun... dar corect.

– V-a spus de ce dorea să vândă?

Egloff ridică din umeri.

– Am avut impresia că avea necazuri financiare.

– Serios? întrebă Lassiter. Mie mi s-a spus că şi-a pus toţi banii în cutia milelor.

– Da? Şi cine v-a spus asta?

– Sora lui.

– Înţeleg, spuse Egloff, părând, pentru prima oară, puţin descumpănit.

– Poate că organizaţia dumneavoastră... parc-aţi spus că e o organizaţie de caritate...?

Brusc, Egloff bătu din palme şi se ridică în picioare. Schiţă un zâmbet de regret.

– Ei, bine, deşi a fost foarte interesant, mă tem că... trebuie să mă apuc iar de treabă. Luându-l pe Lassiter de braţ, îşi conduse oaspetele spre uşa de la intrare, unde îşi strânseră mâinile.

– Poate că, spuse Egloff, dacă-mi daţi cartea dumneavoastră de vizită... mă pot gândi la ceva...

– Perfect! răspunse Lassiter, scoţând una din jachetă.

Egloff se uită la ea.

– Şi, cât timp sunteţi în Elveţia, domnule Lassiter?

– Stau la Beau Rivage din Geneva.

– Minunat! Şi pe urmă?

– Mă întorc la Washington, spuse Lassiter, dându-şi seama, în timp ce vorbea, că înşira gogoşi.

Egloff se lumină la faţă. Uşa se deschise larg şi îşi strânseră mâna pentru a doua oară. Lassiter păşi în frigul de afară şi-şi ridică gulerul hainei strâns în jurul gâtului.

Egloff îi făcu semn cu mâna.

– *Ciao!*

Pe urmă uşa se închise şi Lassiter rămase singur pe treptele din faţă. Stătu acolo o clipă, cu ochii la plăcuţa de alamă, încercând să-şi întipărească în minte cuvintele nefamiliare. *Salve Caelo, Services des Catholiques Nord. Gemeinde Pius VI.* Când dădu să plece, privirile îi alunecară prin dreptul uşii şi, în momentul acela, vizorul păru să clipească. Exact ca membrana ce acoperă ochii şoimului. Sau ai bufniţei.

Dar îşi dădea seama că nu fusese decât un produs al imaginaţiei lui. Uşa era doar o uşă şi dacă exista o pasăre de pradă care-l urmărea, aceea era Egloff.

De fapt, plănuise să plece la Geneva în seara aceea, întocmai aşa cum spusese. Avea chiar şi biletul – cumpărat de portarul din Zürich – la un tren care pleca din Chur.

În timp ce stătea pe peronul îngheţat, controlând orarul ca să verifice mersul trenurilor, îşi aruncă ochii pe câteva dintre hărţile clare, uşor de descifrat, pe care elveţienii le ofereau călătorilor. Şi se răzgândi. N-avea nici o grabă să ajungă la Geneva, în schimb avea de făcut o treabă chiar aici, la Chur. Luă o cameră pentru o noapte într-un hotel mic, peste drum de staţia de tren.

Convorbirea cu Egloff îl neliniştise. În afară de vorbele acelea ciudate despre „imperialismul islamic", omul nu-i pusese nici măcar o întrebare despre asasinarea surorii lui. Ceea ce era straniu. După cum ştia el, rar se întâmpla ca oamenii să fie atât de lipsiţi de curiozitate când era vorba de un omor. În schimb, Egloff îl chestionase despre planurile lui de călătorie şi hotelul unde va sta.

Dar nu era numai asta, îşi zise Lassiter, uitându-se prin fereastra camerei lui de hotel la staţia de cale ferată de peste drum. Întâlnirea cu Egloff fusese împănată de coincidenţe, şi coincidenţele îl enervau.

Totuşi, trebuia să recunoască, aceste coincidenţe nu erau foarte importante. Egloff era implicat în opere caritabile religioase – exact ca Grimaldi – deşi acesta doar ca binefăcător. Una dintre organizaţiile lui Egloff activa în Balcani, şi asta făcuse şi Grimaldi, judecând după ceea ce se vedea în paşaportul lui. Dar nu erau nişte coincidenţe care să conteze. Multă lume dona bani pentru opere caritabile şi multe acţiuni de binefacere aveau loc în Bosnia. Faptul că Egloff şi Grimaldi aveau atât de multe în comun nu era prea ciudat. Mai interesantă, gândea Lassiter, era nepotrivirea privitoare la transferul casei. Casa fusese vândută, aşa cum spunea Egloff, ori fusese donată, cum pretindea Angela? Cu alte cuvinte: Egloff minţise? Problema părea importantă şi, deşi îndoiala plana şi-asupra altor lucruri, asta era o chestiune care stătea în puterea lui să o rezolve... şi nicăieri mai uşor decât în capitala de canton Chur.

Dimineaţa, îl rugă pe funcţionarul de la recepţie să-i spună unde se afla *Handelsregister*, adică dosarele funciare. Biroul se afla doar la o distanţă de câteva străzi şi, odată ajuns acolo, îi spuse funcţionarului că îl interesa o proprietate din Zuoz. După ce dădu din cap cu un aer eficient, funcţionarul se duse într-o altă cameră şi se întoarse după un minut cu un registru vechi, un tom cu aspect de atlas, legat în piele de marochin. În el, Lassiter găsi o listă cronologică a tuturor tranzacţiilor imobiliare care avuseseră loc la Zuoz din 1917. Lista era scrisă de mână de mai multe persoane, cu o caligrafie lizibilă, îngrijită, folosind aceeaşi culoare de cerneală: albastru. Întoarse paginile, una după alta, până când găsi o însemnare privind Heilestrasse 49.

Registrul consemna vânzarea casei cumpărătorului Salve Caelo în 1991. Preţul de vânzare era un franc elveţian sau ceva mai puţin decât un dolar. Imediat, dedesubt, se vedeau semnăturile lui Franco Grimaldi (italian) şi Gunther Egloff. Stând în biroul de la *Handelsregister*, cu cartea funciară în

fața lui, Lassiter trasă semnătura lui Grimaldi cu arătătorul și se întrebă de ce mințise Egloff.

Glacier Express trecu pe lângă un șir de panouri cu afișe, până când, cu un puternic scrâșnet al frânelor, se opri la Geneva. Lassiter avea o jumătate de oră la dispoziție pe care o folosi ca să-și caute un hotel, orice alt hotel în afară de Beau Rivage. Pe urmă, porni spre La Perle, unde-l găsi pe Max stând singur la o masă cu vedere spre lac.

Soarta făcuse ca Max să semene cu unul dintre acei spiriduși mici de jucărie pe care Kathy obișnuia să-i colecteze când era copil. Avea aceeași față cu obraji rotunzi, cu gropițe, același corp dolofan, până și același păr portocaliu, ca de cânepă, pe care-l au păpușile. Arăta ca un personaj de poveste sau, poate, ca unul dintre ajutoarele lui Moș Crăciun. Sărind în picioare cu un zâmbet până la urechi, îi strânse mâna lui Lassiter cu amândouă mâinile. Când se așezară jos, americanul nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă picioarele lui Max ajungeau, într-adevăr, până la podea. Probabil că nu.

Pentru un om atât de mic, avea o poftă de mâncare uriașă și, curând, Lassiter începu să-și privească prietenul luptându-se cu o porție dublă de *carpaccio.*

– Lumea spune că am un metabolism de colibri, spuse Max.

– Ai petrecut mult timp hoinărind?

Max clipi din ochi în timp ce mesteca.

– De fapt, asta-i ce fac eu. Hoinăresc. Chicoti, foarte amuzat. Sunt vremuri de aur pentru capitalism, după cum știi. Afacerile prosperă. Ar trebui să fie din ce în ce mai mulți funcționari, din ce în ce mai mulți casieri... dar uite că nu sunt! Sunt niște nenorocite de bancomate în locuri unde, cu doi ani în urmă, nu exista nici măcar un telefon. Sunt bancomate până și în *Celebes*... și la *Phnom Penh!*... unde cu doi ani în urmă nu găseai nici măcar o bancă! Așa-zise bănci

taxau pentru tranzacţii ATM; acum vor să taxeze ceva în plus ca să facă afaceri cu o fiinţă omenească! În curând, toţi casierii or să fie şomeri. Şi eu o să fiu şomer! Şi-atunci, te întreb, cine va mai avea bani să facă depozite bancare? Deci, băncile vor şoma şi ele. Asta va aduce sfârşitul lumii. Crede-mă pe mine, Joe, nu cei blânzi vor moşteni pământul. Ci cei ce numără bănuţii! Nimic nu poate fi mai tragic.

Chelnerul strânse farfuriile de pe masă şi, în timp ce executa un balet complicat flambând cotletul pentru Max, acesta din urmă dădu şi el, la rândul lui, un spectacol, acela al scotocirii prin servietă. Apoi împinse pe masă un plic comercial subţire. Era de un roşu aprins, cu litere albe închipuind forma simplificată a unei cruci menite să imite steagul elveţian. Textul era următorul:

Siguranţă
DISCREŢIE
Şi încredere cu contul
Vostru
Elveţian

În faţa lui, chipul lui Max, amuzat de propria-i glumă, se făcu roşu precum cărămida.

Extrasul de cont era tipărit pe o foaie lungă de hârtie de computer în stil vechi, şi Lassiter o desfăşură în taina camerei lui de hotel. Ici, colo, Max făcuse câte un asterisc cu mâna şi adăugase o observaţie.

Grimaldi fusese posesorul acelui cont timp de doisprezece ani şi, în acest timp, retragerile fuseseră relativ puţine şi nesemnificative. Uitându-se la înregistrări, Lassiter putea ghici când îşi cumpărase Grimaldi apartamentul din Roma, casa de la Zuoz şi automobilele. În primăvara anului 1991, lucrurile se schimbaseră. În câteva zile succesive din aprilie, se făcuseră transferuri prin poştă în contul lui Grimaldi de la Banco di Lazio din Roma. Un asterisc făcut de Max arăta că acestea se

refereau la tranzacţii imobiliare – privind, evident, vânzarea locuinţelor lui Grimaldi. În acel moment, contul lui Grimaldi se ridica la aproape două milioane de franci elveţieni. Două zile mai târziu, contul fu totuşi aproape golit de o serie de cecuri bancare ce reduseră depozitul la exact o mie de franci elveţieni. Trei dintre aceste cecuri priveau sume mici: 10 000 de franci elveţieni în beneficiul Fondului Pentru acoperişul Capelei Cecilia, 5 000 de franci pentru Congresul Naţional African şi 5 000 de franci pentru Fondul Educativ Euzkadi.

Dar cel de al patrulea cec, făcut în favoarea Umbrei Domini, S.A. (Napoli), privea tot restul: 1 842 300 franci elveţieni.

Lassiter rămase cu ochii la extrasul de cont, încercând să-l descifreze. Două dintre cecurile mai mici te duceau cu gândul la nişte crime plătite, precum cele în detrimentul Congresului Naţional African şi Frontului de Eliberare Basc, ai căror lideri fuseseră hăituiţi de Grimaldi. Fondul pentru acoperiş era, probabil, nimic altceva decât un fond pentru acoperiş, după ideea că „Uneori, o ţigară e doar o ţigară". Apoi: gorila de patru sute de kilograme. Un cec de aproape două milioane.

Lassiter se încruntă. Studiile sale de latină se rezumau la un singur an de conferinţe profund plicticoase la St. Albans. În clasa a noua. Dar, chiar şi aşa, ştia ce înseamnă *umbra domini:* Umbră. Dumnezeu. Umbra lui Dumnezeu. Şi mai ştia şi unde mai văzuse aceste cuvinte: în broşura din chilia de mahala de pe Via Genova.

18.

Lassiter sări în picioare, se întinse şi se uită pe fereastră la Lacul Léman. Toate luminile erau aureolate de ceaţă; undeva, departe, o barcă aluneca pe apă, mişcându-se cât se poate de încet într-un înveliş de lumină. O sirenă pentru ceaţă mugea

pe malul francez al lacului şi el îşi dădu seama că *asta era frumos*. Dar adevărul era că în sufletul lui nu simţea nimic.

Ceea ce i se părea lui interesant şi frumos era extrasul de cont al lui Grimaldi. Urmărirea banilor dădea la iveală ceva, aproape întotdeauna, şi, ca anchetator, îşi petrecuse mult timp cu mărunţişurile din listele de cifre văzute pe computer, încercând să scoată secrete din numere.

Întorcându-se iar la extrasul de cont, observă că în 1992 şi 1993 fuseseră făcute depozite lunare de aproximativ o mie de dolari în contul lui Grimaldi de către Salve Caelo – „organizaţia de caritate" a lui Egloff. Depozitele continuaseră cam un an, după care încetaseră. Pe la sfârşitul anului 1993, contul scăzuse din nou la exact o mie de franci elveţieni. Lângă cifră se vedea o observaţie făcută de mâna lui Max: „Suma minimă pentru menţinere".

După aceea, contul rămăsese pasiv până la 4 august 1995, data de pe hârtia cu transferul poştal care zburase până la Chicago. După cum observă Lassiter, în ziua aceea 50 000 de dolari fuseseră depuşi pe numele lui Grimaldi dintr-un cont de la sucursala din Napoli a Băncii din Parma. Din nou, apăru un asterisc şi scrisul îngrijit al lui Max: „Cont al Umbrei Domini".

O săptămână mai târziu, pe 11 august, Grimaldi îşi retrase toată suma sub formă de bani gheaţă.

Deci, ceea ce găsise Lassiter la Chicago, cei douăzeci-treizeci de mii ascunşi în fundul dublu al genţii de voiaj a lui Grimaldi erau, aproape sigur, ceea ce rămăsese din banii de la Umbra Domini. Stătu o vreme să se gândească la asta. Singura concluzie era că Grimaldi fusese angajat să facă o treabă. Dar ce treabă?

Şi ce însemnau plăţile din 1992–1993? Lassiter privi paginile paşaportului care confirmau ceea ce-şi amintea şi el: plăţile lunare coincideau cu perioada petrecută de Grimaldi în Serbia şi Bosnia. Ca şi cum el ar fi lucrat pentru Salve Caelo

şi poate că aşa şi era... dar, de fapt, ce făcuse? Mediul lui Grimaldi era departe de a fi omenos, deşi acum când Lassiter se gândi la asta, nici părerea lui Egloff despre acea regiune nu era chiar plină de înţelegere. Cum îi spusese el? „Un melanom politic."

Întinse mâna după telefon şi formă numărul lui Bepi de la Roma, cu ochii pe luminile blânde care înconjurau lacul. Telefonul sună prelung şi tocmai când se pregătea să pună receptorul jos, auzi o bubuitură îndepărtată, un zgomot fâşâit şi cuvântul:

– *Pronto?* În fundal, se auzi o chicoteală de femeie.

– Bepi? Aici, Joe Lassiter.

– Joe! Îşi drese glasul. Ce mai faci?

Lassiter se scuză în legătură cu ora, dar spuse că avea nevoie de ceva imediat. Putea Bepi să afle ceva despre o organizaţie religioasă numită Umbra Domini şi despre o instituţie de caritate, Salve Caelo?

– Nici o problemă.

– Dar, *discret*, înţelegi? Nu vreau să fac multe valuri.

– *Si, si – discreto*, răspunse Bepi.

– Minunat! Poţi să faci asta imediat?

– Ah... ai nevoie de un raport scris?

– Nu.

– OK. O să aranjăm un prânz cu Gianni. El ştie tot despre religie! Tot! Orice vrei să ştii. Nici o problemă.

– Grozav! O să fiu la Roma mâine. Ne putem întâlni la prânz.

– Beton! răspunse Bepi. Asta-i o expresie din jazzul american. Şovăi o clipă, apoi întrebă: Nu-i aşa?

– Aşa-i!

Se întâlni cu Bepi la o cafenea în aer liber de pe Via Veneto, nu departe de Ambasada americană. Aerul era proaspăt şi rece, dar mesele erau confortabile, încălzite de lămpi speciale ale căror fire portocalii pulsau de energie termică.

Un ziarist, pe nume Gianni Massina, care se ocupa de probleme religioase în ziarul *Attenzione*, stătea alături de Bepi când sosi Lassiter.

În timp ce-i strângea mâna ziaristului, Lassiter fu surprins de asemănarea dintre Massina şi Johnny Carson. Dar în locul gesturilor discrete ale gazdei talk-show-lui, felul de a se exprima al italianului era expansiv. Izbucni într-un râs sănătos când Lassiter îi explică surpriza lui.

– Ah, da, spuse Massina „celălalt Gianni". Mi s-a spus asta de nu ştiu câte ori. Eu nu mi-aş dori decât o părticică din averea tipului.

– Cine nu şi-ar dori?

– Deşi se pare că e micşorată de obsesia lui privind căsătoria. Dădu din cap cu tristeţe. Problema Americii, oftă el, întreaga problemă este că n-aţi reuşit niciodată să vă însuşiţi arta amorului. Nu dumneavoastră personal, bineînţeles. Despre dumneata nu ştiu – vreau să spun că abia ne-am cunoscut, dar *America!* Totul se trage de la moştenirea puritană. Voi aveţi legi şi divorţ. Noi avem păcate şi amoruri. Massina pufni în râs la propria lui descoperire, pe urmă deveni serios. Scuză-mă. Eu stau aici şi glumesc şi... aici e vorba de o treabă serioasă.

Chelnerul sosi şi ei comandară câte un espresso.

– Deci, spuse Massina, după ce discutaseră câteva minute, amicul meu spune că te interesează Umbra Domini.

– Foarte mult.

Massina se apleacă spre el cu un aer confidenţial.

– Atunci, trebuie să fii atent. Massina se încruntă, încercând să-şi adune gândurile. Asta-i una dintre religiile care predică renaşterea. Cred că sunt din ăştia şi în Statele Unite.

Lassiter părea năucit şi, văzând asta, Massina i se adresă lui Bepi. Cei doi bărbaţi schimbară câteva vorbe în italiană şi Bepi zâmbi.

– Vrea să spună „născut din nou".

– Exact! încuviinţă Massina. Sunt născuţi din nou, din cap până-n picioare. Asta e la fel cu ce se întâmplă şi la voi, în America. La fel cu ce spune Pat Robertson. După părerea lor, singura credinţă care contează este credinţa veche. Dar, bineînţeles, în America, grupurile astea sunt, în majoritate, protestante. Şi, aproape întotdeauna, ridică biserici noi. Aici, ei stau în biserică şi formează... cum se zice la asta? *Associazioni.* Apoi găsi cuvântul: Ordine *laice.*

– Vrei să spui, ca dominicanii.

– Nu. Nu ca dominicanii. În grupuri ca Umbra, preoţii reprezintă doar o mică parte. Astea seamănă mai mult cu... cum se zice... Pentru a doua oară, Massina şi Bepi schimbară câteva cuvinte rapid în italiană. Cu Hamasul! spuse Massina, ridicând privirea. Este exact aşa! Trebuie să-i priveşti ca pe un front de respingere – dar catolic! Foarte strict. Puternic motivat. Dar, bineînţeles, vorbim de religie – nu de politică.

– Deci, în ce cred ei?

– În tradiţie. În liturghia Tridentină.

– Liturghia în latină, explică Bepi.

– Cu preotul stând cu spatele la credincioşi, adăugă Massina. Începând cu Vatican Doi, preotul stă cu faţa la credincioşi şi vorbeşte în limba curentă.

– Asta-i ceva important? întrebă Lassiter.

– E o problemă de viaţă şi de moarte, răspunse Massina.

– De fapt, sări Bepi, e o problemă de viaţă după moarte. Massina primi gluma cu un aer încruntat.

– Deci, dacă sunt un „front de respingere“ – ce resping? întrebă Lassiter.

Italienii răspunseră la unison:

– Conciliul Vatican Doi.

Lassiter dădu cafeaua pe gât şi se aplecă înainte.

– Uite, spuse el, e bine să considerăm că nici o întrebare nu poate fi stupidă: Ce *a fost*, de fapt, Vatican Doi? Vreau să

spun că asta e ca „relativitatea generală“. Toată lumea a auzit de ea, dar nimeni...

– A fost o cotitură, spuse Bepi.

– Un obuz, corectă Massina. Aproape că a sfâşiat Biserica. Dar văd că devin melodramatic. De fapt, a fost un conciliu, o întrunire a conducătorilor catolici din întreaga lume pentru modernizarea – unii ar spune liberalizarea – Bisericii. Susţinătorii tradiţiei au fost împotriva multor reforme, aşa că şi-au creat propriile lor asociaţii, grupuri ca Umbra Domini şi Legiunea lui Hristos. În Franţa a existat Arhiepiscopul Lefebvre.

Bepi se uită la Lassiter.

– Pari nedumerit.

– Poate că e nevoie să fii catolic ca să înţelegi.

– Poate, răspunse Massina. Dar poate că nu. Unii dintre oamenii ăştia sunt... dezechilibraţi. Ei spun că Papa este Antihristul. Spun că diavolul şade pe Tronul Sfântului Petru. Ei numesc liturghia în limba locală... Liturghia Neagră.

Lassiter zâmbi.

– Dar sunt serioşi! Şi, dacă gândeşti aşa... totul e posibil.

– Dar Umbra?

– Umbra e cea mai rea. La început, a făcut gălăgie şi lumea credea că va avea loc o schismă. Ne gândeam că o să fie excomunicaţi, dar... nu, s-au potolit. S-au făcut unele modificări. Unele compromisuri. Acum se permite chiar şi slujirea liturghiei în latină. Bărbaţii şi femeile se roagă separat; au şcolile lor speciale.

– Vaticanul nu vrea o schismă, spuse Bepi.

– Şi e mai bine ca ei să rămână în sânul Bisericii. Dar, chiar şi aşa, presa îi numeşte „Hezbollahul catolic“.

Bepi râse cu toată gura.

– Presa?

Massina îşi luă un aer bosumflat, apoi zâmbi.

– OK! Adică eu! Care-i deosebirea? Eu sunt presa. Şi ei ce sunt? „Hezbollah“ înseamnă „partidul lui Dumnezeu“. Iar

Umbra Domini ce e? Acelaşi lucru: un grup religios radical, cu scopuri politice. Deci, eu îi numesc „Hezbollahul catolic". Ia uitaţi-vă! Massina băgă mâna în servieta lui de şcolar şi scoase o broşură. Ia uitaţi-vă la asta! Am adus-o pentru voi. *Crociata Diecima!*

Lassiter îşi aruncă ochii pe broşură. Era la fel cu cea pe care o văzuse în camera lui Grimaldi de pe Via Genova.

– Umbra a distribuit din astea cu miile, acum patru, cinci ani, spuse Massina. Este o recrutare... pentru a Zecea Cruciadă.

– A câta e, de fapt, asta?

– Prima cruciadă din ultimii cinci sute de ani, răspunse Massina, făcând un gest către broşură. Împotriva Islamului, bineînţeles. Ei spun că Bosnia e „un avanpost islamic". Deci, asta-i o chemare la arme. Exact aici intervin şi celelalte grupuri. Salve Caelo, care e condus de Umbra.

– Organizaţia de caritate, spuse Lassiter.

Cu un pufăit de dezaprobare, Massina respinse această caracterizare.

– Ceea ce fac ei nu e foarte caritabil. Au condus un „lagăr de refugiaţi" lângă Bihac. Numai că asta-i o glumă sinistră, ca şi cum Auschwitzul ar fi fost „un lagăr de refugiaţi". Acest lagăr era un lagăr de concentrare şi o scenă a raidurilor de comando împotriva musulmanilor, bineînţeles. Înţelegi ironia? Ei i-au creat pe refugiaţi şi, pe urmă, i-au băgat în lagăre de refugiaţi! Şi au făcut asta mai întâi cu sârbii şi apoi cu croaţii. Întotdeauna împotriva musulmanilor.

– Deci acum ştim ce făcea Grimaldi în Bosnia, spuse Lassiter. „Muncă de caritate." Acum îşi dădea seama care era legătura dintre Egloff şi Grimaldi.

– Ei numesc asta „un catolicism mai viguros", spuse Bepi.

– E semnificativ, continuă Massina, bătând broşura cu mâna – fiindcă Vatican Doi a declarat că toate credinţele „stau în lumina Domnului". Nu eşti catolic, deci nu înţelegi asta, dar... Mai înainte de Vatican Doi, dacă puneai piciorul într-o biserică necatolică sau într-un templu... era un păcat

de moarte. Deci, ideea asta, că musulmanii, protestanţii şi mai ştiu eu cine – *pot să stea în lumina Domnului* – se pot împărtăşi din harul Lui – ei, bine, asta a fost o schimbare uriaşă pentru o religie care nu cu mult timp în urmă îi ardea pe eretici pe rug.

Lassiter dădu din cap.

– Altceva ce mai fac?

– Publică. Cărţi, broşuri, casete video, benzi. Despre contracepţie, despre masoni, despre avort, despre homosexualitate – ei spun că homosexualii ar trebui arşi cu fierul roşu.

– Tatuaţi, corectă Bepi.

Lassiter căzu pe gânduri.

– Despre câţi oameni poate fi vorba?

Massina ridică din umeri.

– Cred că acum or fi ajuns la cincizeci de mii. Poate că numărul e mai mare. Sunt mulţi în Italia, Spania, Argentina – dar unii şi în SUA. Chiar şi în Japonia – Albaştrii şi Albii.

Lassiter părea buimăcit.

– Astea sunt două grupări din Umbra Domini, explică Massina. Albii sunt foarte severi. Fiecare zi începe cu o vizită la biserică. În fiecare zi donează bani. Femeile îşi acoperă părul şi-şi ascund trupul. E lege! Pe când Albaştrii, ăştia sunt altfel! Albaştrii „părăsesc lumea".

– Adică de fac?

– Ei sunt asemenea călugărilor. Doar bărbaţii pot fi Albaştri. Fac jurăminte de sărăcie, de castitate...

– Eu, unul, nu sunt credincios, spuse Bepi.

– ... şi se flagelează.

– Vrei să spui *că folosesc biciul?*

Massina ridică din umeri.

– E o tradiţie veche.

– Povesteşte-i despre felul cum merg, spuse Bepi.

– Cum anume merg? întrebă Lassiter.

– E acelaşi lucru, răspunse Massina. Un alt fel de penitenţă. Duminica, Albaştrii se duc la biserică, mergând în genunchi.

Trebuie să meargă o anumită distanţă în felul ăsta, mersul lui Hristos, cu crucea în spate, pe drumul calvarului. Şi... trebuie să fie foarte dureros. Din cauza pietrelor din piaţă, a treptelor de granit...

Lassiter privi în altă parte şi auzi glasul lui Riordan în ureche.

– Un *faianţar*, spuse cu voce tare.

– Ce? întrebă Bepi.

– Unul dintre poliţişti credea că Grimaldi îşi câştigă pâinea punând faianţă – fiindcă nimeni nu înţelegea de unde-i veneau bătăturile de pe genunchi.

– Ei, bine, dacă e Albastru...

– Cine conduce totuşi treaba asta? Un episcop sau cine?

Massina se aplecă spre Lassiter şi zâmbi.

– Nu eşti credincios, nu-i aşa?

– Nu.

– Mi-am închipuit eu. Capul organizaţiei este ceea ce se numeşte îndeobşte... desenă nişte ghilimele în aer... „un simplu preot“. Un om al cărui nume este della Torre, spuse Massina.

– Simplu preot, pe dracu', râse Bepi. Asta-i ca şi cum ai zice...

– Tocmai voiam să spun că e un om cu mult farmec.

– ... că grupul Beatles e o trupă care cântă în garaj.

– După cum spuneam, continuă Massina, e un om cu mult farmec. Şi încă tânăr. De vreo treizeci de ani şi ceva, dominican, bineînţeles. Asemenea fondatorului.

– De ce bineînţeles?

– Ei, bine, dominicanii... sunt marii campioni ai fermităţii doctrinare. Călugării Negri. Lor le-a aparţinut Inchiziţia. În orice caz, acest della Torre este un orator de succes. Biserica lui e mereu plină de credincioşi. Mulţimea se revarsă în stradă. Când îşi face drum prin mijlocul oamenilor, unii îi sărută pulpana sutanei. E ceva!

– Unde se află biserica asta?

– La Napoli. Biserica Sfântul Eufemio. E un lăcaş foarte mic, ridicat cu mulţi ani în urmă, în secolul al şaptelea, cred. E ca o scenă de teatru. Au cheltuit o avere pe iluminat. Am auzit că au chemat un profesionist de la Londra – care se ocupă de lumini la spectacole teatrale şi la concerte rock. Oricum, rezultatul este... gotic. Când della Torre apare la amvon, pătrunde din întuneric şi, datorită unui truc de iluminare, pare, întotdeauna, că e luminat din interior. Şi când vorbeşte liniştit, dar cu patimă – simţi că te atrage. Şi vrei, din tot sufletul, să fii salvat.

– Deci, ai fost acolo?

– O dată, răspunse Massina. M-a cutremurat. Am fost cât pe ce – spuse, făcând gestul în aer – să-i sărut mâna.

– Crezi că ar vrea să mă primească?

Massina şovăi.

– Dacă te duci la el ca ziarist... da. Se află acolo ca să răspândească însuşi Cuvântul.

– Deci, dacă aş scrie un articol...

Bepi ridică o mână şi spuse, cu un glas pompos:

– „Noile tendinţe ale catolicismului".

Massina ridică din umeri.

– Cine ştie? S-ar putea să te primească.

– Vorbeşte engleza?

– Vorbeşte tot ce vrei. A studiat la Heidelberg, la Tokio şi la Boston. Foarte bine educat pentru un simplu preot.

Bepi se apleacă în faţă.

– Asta prezintă vreun pericol pentru Joe?

Massina râse.

– Nu cred. E, în definitiv, preot. Dar, fii atent, continuă el, întorcându-se iar spre Lassiter. S-ar putea să încerce să te converteasca.

Napoli. Lassiter luă un taxi pentru a ajunge la o adresă la câteva străzi de sediul Umbrei şi făcu restul drumului pe jos. Agale.

Odată ajuns acolo, pretextul nu i se mai păru o ideea atât de bună. Deşi avea câteva cărţi de vizită care se prezenta drept John C. Delaney, producător la CNN cu domiciliul la Washington, exista o vagă posibilitate ca della Torre să-l aştepte. În definitiv, bătuse la uşile lui Grimaldi din Roma, se întâlnise cu sora lui, îşi băgase nasul în contul lui bancar şi-i povestise aproape totul lui Gunther Egloff. Deşi era posibil ca elveţianul să fi uitat de el din clipa în care închisese uşa cabanei, Lassiter era de altă părere. Oricât de în treacăt păruseră să fi fost puse întrebările, Egloff ceruse (şi primise) cartea lui de vizită, numele hotelului şi destinaţia, în privinţa cărora minţise. Apoi, Egloff îl urmărise plecând, stând în spatele vizorului de la uşă.

Şi asta cu un anume scop. Fiindcă exista un lanţ. Un lanţ de legături. Grimaldi şi Umbra Domini. Umbra Domini şi Salve Caelo. Salve Caelo şi Egloff. Grimaldi şi Egloff.

„Acest lucru poate fi jenant“, îşi spuse Lassiter, în timp ce o altă parte a creierului său răspunse: „Sau mai rău“.

Se afla în faţa unei vile dărăpănate, în stil neoclasic, ale cărei uşi din lemn, foarte înalte, erau larg deschise spre o curte. În centrul curţii, clipocea o fântână alimentată de câteva capete de balauri din piatră care scoteau apă pe gură.

Interiorul vilei era tot atât de modern, pe cât era de vechi exteriorul. Aerul pulsa de iluminare fluorescentă, bâzâia de huruitul uşor al faxurilor, de murmurul telefoanelor celulare şi de zgomotul computerelor. O femeie care vorbea două limbi, îmbrăcată într-o rochie cu mâneci lungi, se uită la legitimaţie, fără să i-o ia, şi-l îndreptă spre oficiul de relaţii cu publicul, unde se rezolvau întrebările presei.

Rămase acolo zece minute, înconjurat de o bogată desfăşurare de cărţi şi broşuri purtând antetul Umbrei. Un oval auriu şi, în interiorul lui, pe un fond purpuriu, o linie pictată sugerând o colină. Pe colină era înfiptă o cruce. Şi o umbră

lungă, purtând cuvintele UMBRA DOMINI scrise cu litere aurii, strălucitoare. Broşurile erau scrise în diferite limbi, printre care engleza, dar, înainte ca Lassiter să aibă timp să se uite la ele mai atent, un tânăr cu un aer civilizat şi cu o tunsoare la modă ieşi dintr-un birou interior.

– Dante Villa, spuse el, întinzând mâna.

– Jack Delaney. De la CNN.

– Aveţi o legitimaţie?

– Bineînţeles, spuse Lassiter, şi, scoţând-o din haină, i-o întinse tânărului.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Delaney?

– Ştiţi... ne gândim să scriem ceva despre noile tendinţe ale creştinătăţii.

Tânărul ridică din sprâncene şi-şi scutură părul lucios.

– Da?

– Exact. Şi, din ceea ce mi s-a spus, Umbra Domini este unul dintre ordinele laice ale catolicismului cu cea mai rapidă dezvoltare. Deci, asta ar putea fi o parte importantă dintr-un reportaj mai larg... dar depinde.

– Da? De ce anume?

– Ei, bine, ştiţi cum este televiziunea. Depinde foarte mult de cine va fi filmat. Şi acesta este, cred, principalul motiv pentru care mă aflu aici. Mi s-a spus că părintele della Torre ar fi bun... de fapt, excelent. Deci... speram că o să reuşesc să discut cu el înainte de interviu... doar ca să-mi fac o idee de ce-ar putea spune, de cum vorbeşte. Şi i-aş putea spune câte ceva despre ceea ce sperăm să facem.

Tânărul se încruntă.

– Mi s-a spus că este, într-adevăr, remarcabil, spuse Lassiter, cu entuziasm.

Încruntarea nu dispăru, totuşi tânărul îl întrebă cât timp va sta la Napoli.

Lassiter tresări.

– Ştiu că ar fi trebuit să fac unele aranjamente din timp, dar a fost, realmente, imposibil. Am lucrat la un material pe o temă cu totul diferită şi m-am gândit, ce dracu'? Mă scuzaţi. Vreau să spun că mă aflam la Roma... şi mi-am zis ce-ar fi să vin cu maşina până aici. Să-mi încerc norocul.

– Înţeleg. Tânărul scoase un mic sunet, trăgând aerul printre dinţi. Părintele della Torre este, bineînţeles, extrem de ocupat. Pe de altă parte, sunt sigur că ar vrea să comunice... El vede un mare viitor pentru ordin de – zâmbi – cealaltă parte a oceanului.

– Da?

– Sigur că da. Avem câteva centre în State.

– Serios? Lassiter scoase un carnet de stenografiat.

– Şi se dezvoltă văzând cu ochii. Am să vă arăt cifrele.

– Unde se află?

– Acolo unde se află oameni. La New York, la Los Angeles, la Dallas.

– Deci este, în mare măsură, un fenomen urban.

– Din punct de vedere practic, da. În astfel de locuri organizăm şi şcoli. Dar avem şi câteva case de reculegere la ţară. Simple case, după cum vă puteţi imagina.

– Şi dacă ne-am gândi să facem un film...

– Nici n-aţi avea nevoie să plecaţi din Statele Unite. Tânărul se îndreptă spre un Rolodex de pe masa lui, învârti roata şi zâmbi. De fapt, aţi putea face multe la Washington. Începând cu Liceul St. Bartolomeu...

– St. Bart?

– Îl cunoaşteţi?

– Cândva jucam împotriva lor. Când eram la liceu. Ei erau în IAC.

– Mă scuzaţi, nu-nţeleg.

– Este o ligă sportivă.

– Ah, da...

– Eu nu ştiam că St. Bart este...

– De-al nostru? chicoti Villa. Majoritatea oamenilor cred că toate şcolile catolice sunt la fel. Dar bineînţeles că nu sunt. Se întoarse iar la Rolodex. Maryland este lângă Washington, nu-i aşa? Avea un fel neobişnuit de a pronunţa cuvântul *Maryland.*

– Da, răspunse Lassiter. Sunt vecine.

– Ei, bine, acolo există o casă de reculegere. Şi văd că avem un program de comunicare într-un loc cu numele de „Anacostia".

– E undeva în Washington.

– Perfect! Atunci am să vă dau o listă.

– Minunat!

– De fapt, am un pliant cu informaţii din presă, dacă vă interesează.

– Excelent. Formidabil! Şi... în privinţa părintelui della Torre?

Tânărul îi întinse mâna şi-i oferi un zâmbet generos.

– Ce-ar fi să vă dau nişte imprimate pe care le am la îndemână şi să vorbesc cu secretara lui să văd ce program are. Nu vreţi să luaţi loc?

În timp ce aştepta, Lassiter începu să privească o hartă pliantă a lumii. Napoli era în centru, marcat cu sigla Umbrei, şi din el porneau raze spre diferitele părţi ale lumii unde ordinul avea centre. Observă că existau avanposturi în cel puţin douăzeci de ţări: Slovenia, Canada, Chile – de fapt, se puteau vedea pe toată harta.

Pe dos, erau imprimate tabele cu membrii din fiecare ţară, dar, tocmai când se pregătea să se uite la ele, tânărul se întoarse. Avea cu el un carnet cu foile prinse doar la un capăt, prima pagină purtând sigla Umbrei în purpuriu şi aur şi o mică etichetă din care se vedea că limba folosită era engleza.

– Aici găsiţi multe informaţii, spuse Dante. Între altele, un articol din *New York Times* şi un altul dintr-o publicaţie catolică, *Changing Times.* Zâmbi. În eventualitatea că nu le-aţi citit.

– Excelent.

– În ceea ce-l priveşte pe părintele della Torre... spuse el cu un zâmbet strălucitor. Îşi aruncă rapid ochii la legitimaţia falsă primită de la Lassiter, pe care o ţinea în palmă. Aveţi mare noroc, domnule Delaney.

– Aşa zicea şi taică-meu, glumi Lassiter. De obicei, mi se spune Jack.

Dante zâmbi:

– Uitaţi, va fi o primire de noi membri la nouă şi o hirotonisire la zece. Deci are o fereastră în jur de... ia să vedem... unsprezece şi jumătate cred că e bine.

– Multe mulţumiri.

– Vă întreabă dacă aduceţi un fotograf.

– Nu, nu aduc.

– Nu are importanţă. În pliantul cu informaţii pentru presă o să găsiţi şi câteva fotografii. Dante îşi scutură părul din ochi şi-i întinse mâna.

Lassiter începu să se simtă vinovat după atâta bunăvoinţă şi deloc deranjat de riscul operaţiuni.

– La ce oră spuneţi? întrebă el, scoţându-şi carneţelul de note, de parc-ar fi avut zeci de angajamente.

– Unsprezece şi jumătate dimineaţa. Dar nu aici..., ci la biserică. Îl veţi găsi în birou. Uitaţi, o să vă fac o mică hartă.

19.

În drum spre hotel, Lassiter se simţea destul de obosit ca să adoarmă şi poate că asta s-ar fi şi întâmplat, dacă taxiul ar fi avut amortizoare. Dar nu avea, aşa că stătu pe bancheta din spate, ţinându-se de cureaua de piele jerpelită, în timp ce maşina se zgâlţâia şi se hurduca în drumul ei pe lângă Teatro San Carlo, în direcţia portului. Epuizarea pe care o simţea se datora, în parte, efortului de a se preface – întotdeauna când

mintea simţea că-l părăsesc puterile. Dar, ceea ce-l deranja cel mai mult era imposibilitatea de a fi în două locuri în acelaşi timp. Grimaldi era în America, dar cheia problemei se afla în Europa, îngropată în murdăria medievală a politicii Umbrei Domini şi a trecutului lui Grimaldi.

În afară de asta, începuse să-şi dea seama că nu sora lui, Kathy, fusese ţinta lui Grimaldi, ci Brandon. Kathy fusese ucisă în timp ce se lupta pentru viaţa fiului ei, dar Brandon fusese măcelărit. Gâtul îi fusese tăiat de la o ureche la cealaltă, aproape ca într-un ritual, iar apoi, după ce Grimaldi pierduse controlul asupra focului, Brandon fusese acela pe care-l dezgropaseră. Şi care fusese ars pentru a doua oară. Brandon, nu Kathy.

Şi nu de Grimaldi, care se afla în spital.

Altcineva se deranjase să dezgroape copilul şi să dea foc rămăşiţelor lui pământeşti. Ceea ce însemna că Grimaldi era, aproape sigur, un membru al unei conspiraţii. Asta excludea teoria lui Riordan că Grimaldi ar putea fi... care fusese cuvântul pe care-l folosise? Un „scrântit", un individ ale cărui acţiuni nu puteau fi explicate, fiindcă raţiunea nu avea de jucat nici un rol în ele. Lassiter ştia din experienţă că nebunii nu conspirau între ei. Ei acţionau. Şi când acţionau, o făceau fiecare de unul singur.

Când se gândea la asta, simţea că-l apucă durerea de cap. Dacă se gândea la ucideri ca rezultat al unei conspiraţii, acestea apăreau într-o lumină şi mai ciudată, iar soluţionarea lor părea şi mai puţin probabilă. Şi ce legătură puteau avea toate astea cu Umbra Domini? Fiindcă era clar că ea îl plătea pe Grimaldi. Chiar că-l apucase durerea de cap!

Camera lui se afla într-un hotel mic, cu vedere spre Santa Lucia. Stând pe balcon cu telefonul într-o mână şi receptorul în cealaltă, îl sună pe Bepi ca să vadă dacă puteau să ia masa împreună în seara următoare. În timp ce aştepta, ascultând cum sună telefonul la Roma, se uită la soarele ce cobora

în Mediterana ca o femeie intrând în baie, tulburând uşor suprafaţa apei şi dispărând, încet, încet, în ea.

Nici un răspuns. Formă numărul de celular al lui Bepi şi apoi numărul de telefon al hotelului, pentru ca Bepi să-l poată suna după ce primea mesajul – şi, cu asta, termină treaba. Nu mai avea nimic de făcut. Atunci îşi aminti de pliantul cu informaţii din presă.

Conţinutul era o prezentare dibace a ceea ce părea a fi o organizaţie bine pusă la punct şi inofensivă, un soi de Club 4-H pentru suflet. Mai era şi o listă a organizaţiilor surori ale Umbrei, incluzându-le şi pe cele de caritate, şi Lassiter observă că Salve Caelo se afla printre ele. Dar părerile contrare erau minimalizate şi se vorbea puţin, sau chiar deloc, despre vederile extremiste ale organizaţiei.

În schimb, fragmentele din presă se concentrau asupra faptelor bune făcute de Umbra şi a numărului ei din ce în ce mai mare de membri; erau o mulţime de fotografii înfăţişând copii cu ochi mari jucându-se pe afară sau stând atenţi în băncile lor din şcolile parohiale sponsorizate de Umbra Domini. Poze de tineri care strângeau gunoaiele dintr-un parc plin de mizerii, ajutându-i pe cei mai în vârstă sau slujind ca băieţi de altar. Fotografii arătând clădiri de biserici înainte şi după renovare îşi împărţeau spaţiul cu imagini de misionari în junglă. În cele din urmă, o fotografie înfăţişa nişte musulmani zâmbind, în timp ce lucrau într-o grădină de zarzavat la o „tabără de refugiaţi" din Bosnia, înfiinţată de Salve Caelo.

Omul care se afla în spatele acestor fapte bune era reprezentat de mai multe poze lucioase de opt pe zece. Şi, dacă fotografiile spuneau adevărul, gândi Lassiter, Silvio della Torre ar trebui să joace în filme. Arăta ca actorul din rolul principal, cu aspect tineresc, din *Everywoman*, cu pometi proeminenţi, ochi izbitori, albaştri ca marea, şi un zâmbet larg, diabolic, sub un nimb de bucle negre ca pana corbului.

Pe lângă fotografii şi fragmente din presă, pliantul mai conţinea şi o mână de articole de ziar despre bunele lucrări ale organizaţiei şi două materiale elogioase despre della Torre însuşi. Ambele articole vorbeau despre talentul la limbi străine al preotului – ştia şase sau nouă, depinde de relatarea pe care o citeai – şi despre succesele lui în aplicarea directelor la box. Aşa cum se scria într-unul dintre articole „Părintele della Torre se poate întrece cu cei mai buni. Deci, fii atent, Jean-Claude! Trosc!"

În cele din urmă, se făcea „o declaraţie de misionariat" de o blândeţe copleşitoare. Nu se pomenea nimic despre flagelarea rituală, despre „imperialismul islamic" sau despre homosexuali. În schimb, declaraţia sublinia importanţa „valorilor familiale", a „culturii creştinătăţii" şi a „tezelor de bază ale catolicismului".

Una peste alta, pliantul era la fel de eficace ca un somnifer şi Lassiter se abandonă somnului acolo unde era, pe scaun.

Când se trezi, se simţi mai bine, dar îşi pierdu iar dispoziţia când se opri să ia un capuccino matinal într-o cafenea de lângă intrarea hotelului. Un difuzor mic bâzâia în ritmurile plicticoase şi veşnic vesele ale europopului. Nu pricepuse niciodată ce le plăcea unora la această muzică de proastă calitate. Dar, cel puţin, cafeaua era bună.

Biserica San Eufemio era mică şi veche; pământul care se tasase dedesubtul ei o făcuse să se aplece, aşa că nici unul dintre unghiurile arhitectonice nu era vertical. Era strânsă între două clădiri mult mai mari şi mai noi, şi aspectul gârbov al bisericii îţi dădea impresia că vecinele ei încercau să-i dea un ghiont şi s-o arunce definitiv de acolo.

O alee scurtă ducea la o uşă enormă, arcuită, cu două canaturi, bătută în ţinte de metal, o uşă atât de veche, încât suprafaţa lemnului era brăzdată toată, esenţa mai moale dintre

straturile cambiale fiind, de mult, tocită. Lassiter văzuse aceste uşi într-o fotografie, alături de materialul de publicitate – deschise de perete, cu o mireasă şi un mire ieşind din interiorul întunecat – şi-şi aminti că se spunea că datau din secolul al optulea. Atinse cu degetele lemnul brăzdat; era tare ca piatra.

Dar acum uşile nu erau deschise şi nu se vedea nici un inel de metal de bătut sau măcar o clanţă – doar o broască mare, de modă veche. Începu să ocolească biserica, căutând o altă intrare şi, în curând, o găsi pe o latură. Se opri, repetându-şi repede litania: „Jack Delaney… CNN… Noile tendinţe ale catolicismului“.

Bătu la uşă şi fu surprins că della Torre veni chiar el să-i deschidă. Conducătorul Umbrei era îmbrăcat într-o simplă sutană neagră. Lassiter observă să Silvio della Torre arăta, dacă se poate spune aşa, chiar mai bine decât promiteau fotografiile lui destinate publicităţii. Dar, spre deosebire de actorii pe care-i cunoscuse Lassiter şi care păreau mai mici în carne şi oase, della Torre era mai voinic decât şi-l imaginase. Preotul era cel puţin la fel de înalt ca şi el, avea umerii laţi şi un aspect atletic. Nu semăna cu ideea pe care şi-o făcuse Lassiter despre cum trebuia să arate un preot, a cărui întrupare ideală, platonică, era un om de cel puţin şaizeci de ani, cu părul încărunţit.

– Trebuie să fiţi Jack Delaney, spuse preotul, zâmbind. Dante mi-a spus să vă aştept. Vă rog, intraţi.

Engleza lui era fără cusur şi fără accent.

– Mulţumesc.

Trecură printr-o altă uşă şi intrară într-un birou mobilat simplu, dar elegant. Lassiter se aşeză pe un scaun din piele roşie de Barcelona, în timp ce della Torre stătea în faţa lui, de cealaltă parte a unei mese vechi, de bibliotecă. Amintindu-şi ce spunea Massina despre dibăcia lui della Torre în folosirea luminii în timpul serviciului divin, Lassiter nu se putu împiedica să nu observe desfăşurarea sofisticată a luminii îngropate în

tavanul vechi de ghips sau felul în care cădea lumina pe trăsăturile cizelate ale preotului.

– Înţeleg că faceţi un material pentru CNN.

– Da, aşa avem intenţia.

– Ei... foarte bine! Uneori mă gândesc că cele mai importante mijloace de informare se străduiesc să ne ignore.

Lassiter râse, aşa cum era de aşteptat de la el.

– Sunt sigur că lucrurile nu stau chiar aşa, spuse el.

Della Torre ridică din umeri.

– Eu aşa cred. Dar, continuă el, aplecându-se înainte – nu contează. Acum sunteţi aici. Della Torre îşi împreună degetele, îşi sprijini coatele de masă, odihnindu-şi bărbia de dosul palmelor. Cum să începem?

– Ei, bine, spuse Lassiter, – ideea este să vedem cum aţi arăta în imaginea TV şi, în acelaşi timp, să vorbim puţin despre trecut. Dac-aţi vrea să-mi spuneţi câte ceva despre originile Umbrei Domini...

– Bineînţeles, răspunse della Torre, sprijinindu-se de spătarul scaunului. După cum sunt sigur că ştiţi, noi suntem un *produs*, unii ar spune un produs secundar, al Conciliului Vatican Doi.

În următoarele zece minute, şeful Umbrei Domini făcu faţă mingilor lui Lassiter cu zâmbetul pe faţă.

– Cum a evoluat organizaţia în ultimii ani?

– Ei, bine, Jack, nu e un secret că ne-am dezvoltat foarte mult...

– Dac-ar fi să menţionaţi un program cu care vă mândriţi foarte mult, care-ar fi acela?

– Comunicarea cu comunitatea, fără nici o îndoială. Sunt foarte mândru de asta...

– După părerea dumneavoastră, care-i cea mai mare provocare pe care o are în faţă Biserica în prezent?

– Există atâtea provocări! Vremurile sunt atât de grele! Dar mie mi se pare că *cea mai mare* provocare pe care o au în

faţă catolicii este ceea ce-mi place mie să numesc „tentaţia modernităţii“...

Lassiter dădea din cap, gânditor, la fiecare răspuns şi mâzgălea sârguincios în carnetul său de note. Adversarul lui îi producea o anumită senzaţie, ceva care-i amintea de teflon, dar cântărind mai mult. Teflon şi oţel. Se hotărî să schimbe tactica.

– Se spune că Umbra are ambiţii politice.

– Da? Della Torre îşi dădu seama de schimbare şi-şi înclină capul într-o parte. Şi cine spune asta?

Lassiter ridică din umeri.

– La hotel am un dosar plin cu tăieturi din ziare. Relatări pe care le-am preluat de la Nexis. Unele dintre ele sunt destul de critice. Spun că Umbra Domini este asociată cu grupuri de dreapta ca Frontul Naţional...

– Asta-i ridicol! Este adevărat că unii dintre membrii noştri se preocupă de problemele imigrării – dar asta e o chestiune politică, nu teologică. Suntem o organizaţie variată; membrii noştri au multe păreri care diferă între ele.

– Se spune că Umbra este împotriva homosexualităţii.

– Ei, bine...

– Şi că aţi cerut ca homosexualii să fie arşi cu fierul roşu.

– Perfect! Mă bucur că ai ridicat această problemă, dându-mi astfel prilejul să clarific chestiunea. Este adevărat că noi considerăm homosexualitatea un păcat – şi am spus asta, să recunoaştem, în termeni fără echivoc. În acest sens, presupun că unii consideră... della Torre desenă nişte ghilimele în aer – „că suferim de homofobie“. Dar este, de asemenea, adevărat că Umbra Domini îndeplineşte o funcţie pedagogică. Noi suntem învăţători şi, ca învăţători, folosim uneori hiperbola ca să ne facem înţeleşi. Aşa se explică lucrurile. Indiferent de ce-ar spune unii, nimeni din Umbra Domini nu crede că homosexualii ar trebui să fie însemnaţi cu fierul roşu. Deşi, cred c-ar fi normal să fie înscrişi la poliţie.

– Interesant, spuse Lassiter, notându-şi în carnet. Şi mai aveam să vă întreb ceva: una dintre tăieturile din ziar pomeneşte de o organizaţie de caritate... Salve... Se prefăcu astfel că-i lipseşte cuvântul.

– Caelo.

– Exact! Salve Caelo! Şi de acţiunea ei din Bosnia. Se spune că...

– Ştiu ce se spune. Se spune că am organizat un lagăr de concentrare. Şi că am făcut asta sub pretextul unui efort de ajutorare.

– Hmmm.

– Cunosc învinuirea. S-au făcut cercetări serioase. N-a fost dovedit nimic.

– E adevărat?

Della Torre privi în tavan, de parc-ar fi apelat la o autoritate superioară. Pe urmă îşi întoarse ochii spre Lassiter.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, Jack.

– Ascult.

– Nu e uimitor că devoţiunea şi credinţa inspiră atacuri aproape tot atât de des ca şi admiraţia? Aceste poveşti la care te referi nu sunt altceva decât invidie mascată sub veşmântul bârfei.

– *Invidie?* Ce vreţi să spuneţi?

Della Torre oftă şi, când vorbi din nou, vocea lui profundă şi pătimaşă domina încăperea. Cuvintele îi erau perfect modulate, sincronizarea magistrală, timbrul vocii adânc şi bogat.

– Gândeşte-te la Umbra Domini ca la o fecioară frumoasă, începu el, aplecându-se în faţă şi fixându-l pe Lassiter cu ochii lui albaştri, uimitori.

Ceea ce urmă fu un discurs ce nu semăna cu nici unul pe care-l auzise Lassiter vreodată, o probă de înregistrare a vocii sau un val de cuvinte al căror înţeles era, oarecum, independent de ceea ce se spunea, de fapt. Ascultând, Lassiter se

simţi de parcă ar fi căzut în transă. Într-adevăr, părea că ascultă o melodie. Apoi se întâmplă ceva neobişnuit, într-un fel foarte obişnuit: soarele alunecă în spatele unui nor; o lumină plană, ciudată se aşternu pe chipul preotului o clipă şi Lassiter reuşi să pătrundă prin deşertăciunea omului. I se vedea în ochi. Erau genul de ochi care te sorbeau; de fapt, nu erau albaştri, ci o nuanţă de apă adâncă, un acvamarin ce părea să fi fost împrumutat din Marea barieră de corali. Erau ochi frumoşi, dar ireali. În acea lumină ciudată, Lassiter putu să vadă strălucirea adânc lichidă a lentilelor de contact. Nu erau doar lentile de contact, ci lentile colorate. Recunoscu nuanţa.

Erau ochii Monicăi.

Se întreba dacă della Torre se chinuise să facă alegerea, aşa cum se întâmplase cu Monica, şovăind între acvamarinul de cer senin şi albastrul ca safirul. Indiferent dacă făcuse aşa sau nu, era clar că se hotărâseră la aceeaşi culoare şi, probabil, pentru acelaşi motiv. Era un albastru foarte seducător.

Della Torre zâmbi şi scutură din cap. Era limpede că nu observase că Lassiter îl asculta acum cu un alt fel de atenţie.

– Aşa că, atunci când aud atacuri la adresa Umbrei Domini, când aud zvonuri, şoapte de îndoială despre intenţiile ordinului, nu mă enervez. Mă cuprinde tristeţea. Şi mila. Oamenii care vorbesc în felul ăsta, care scornesc poveştile astea sunt pierduţi în întunericul propriilor suflete.

Della Torre îşi sfârşi discursul în felul în care-l începuse – cu coatele pe masă şi bărbia odihnindu-i-se pe dosul mâinilor cu degetele împreunate.

Lassiter rămase tăcut o clipă. Apoi, soarele ieşi din nori şi încăperea începu să pulseze în lumină. Îşi drese glasul şi, fără să stea să se mai gândească, dădu drumul întrebării:

– Şi Franco Grimaldi?

Della Torre se sprijini de spătarul scaunului şi-l privi pe Lassiter cu un aer profund mirat.

– Grimaldi?

– Unul dintre oamenii voştri...

– Da...?

– E căutat pentru omor.

Della Torre dădu din cap, dus pe gânduri.

– Înţeleg.

– În State.

– Hmmm. Della Torre începu să se legene pe scaun, în faţă şi în spate. În cele din urmă, spuse: Asta este întrebarea pe care ai venit să mi-o pui, nu-i aşa?

Lassiter aprobă din cap.

– Da.

– Ei, bine... spuse preotul, ridicând din umeri.

– Vreau să ştiu de ce a făcut ceea ce a făcut, spuse Lassiter.

– Şi crezi că eu aş putea să ştiu?

– M-am gândit că da.

– Înţeleg. Şi de ce crezi asta?

„Dă-i un ghiont", îşi zise Lassiter.

– Fiindcă i-aţi dat o mulţime de bani.

– Eu? Şi când am făcut asta?

– În august.

– Înţeleg. Della Torre îşi răsuci scaunul şi se uită pe fereastră. Se gândea, încruntându-se: Când spui că eu l-am plătit...

– Umbra Domini l-a plătit. A existat un cec plătit de banca voastră către banca lui. Crédit Suisse.

Della Torre oftă, cu spatele la Lassiter şi cu ochii fixaţi pe fereastră. În cele din urmă, îşi învârti scaunul ca să stea cu faţa la Lassiter.

– Am să cercetez, spuse el. Apoi, pe un ton aproape drăgăstos, întrebă: Nu eşti reporter, nu-i aşa... *Jack?*

– Nu.

– Şi persoanele pe care le-a omorât omul ăsta... îţi erau apropiate?

– Da. Îmi erau apropiate. În timp ce răspundea, continua să se mire de felul cum își alesese della Torre cuvintele. De unde știa că n-a fost ucisă doar o persoană?

Della Torre rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

– Știi, Joe... Făcu iar o pauză și-l lăsă pe Lassiter să se convingă de faptul că povestea cu „Jack Delaney“ fusese uitată. Știi, spuse din nou della Torre, nu poți face nimic ca să-i readuci la viață.

– Îmi dau seama de asta, spuse Lassiter, dar...

– Hai să nu ne mai mințim unul pe celălalt. Am auzit despre vizita ta la Zuoz... m-a sunat Gunther. Și, înainte de asta, călătoriile tale la Roma. Știu ce-i în inima ta și bineînțeles că nu te învinuiesc.

Deodată, sângele lui Lassiter începu să înoate în adrenalină.

– Deci? întrebă el.

– Deci, dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Lassiter aprobă din cap. Crezi în Dumnezeu?

Stătu o clipă pe gânduri.

– Cred că da. Da, îmi închipui că da.

– Și crezi că binele din lume izvorăște de la Dumnezeu?

Lassiter stătu și se gândi.

– Cred că da.

– Iar diavolul?

– Ce-i cu el?

– Crezi în diavol?

– Nu, răspunse Lassiter.

– Atunci în rău. Crezi în rău?

– Sigur că da. L-am văzut.

– Ei, bine... de unde vine răul, dacă nu de la diavol?

– Nu știu, răspunse Lassiter, pierzându-și, brusc, răbdarea. Nu m-am gândit la asta. Dar când îl văd, îl recunosc. Și eu *l-am văzut.*

– Toți l-am văzut. Dar asta nu-i de ajuns. Trebuie să te gândești la el.

– De ce?

– Fiindcă ăsta este motivul pentru care au fost uciși sora și nepotul tău.

Încăperea păru că se dilată de tăcere, în timp ce Lassiter încerca să priceapă ce spusese preotul. Într-un târziu, zise:

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Exact ce am spus. Trebuie să te gândești la originea răului.

Lassiter scutură din cap de parc-ar fi vrut să-și limpezească ideile.

– Dacă vreți să spuneți că... Grimaldi e rău... asta o știu. Am văzut ce-a făcut.

– *Nu* asta am vrut să spun.

– Atunci, ce? Că sora mea, Kathy, era rea? Sau că Brandon era rău?

Della Torre îl privi în tăcere un timp care păru foarte lung, apoi schimbă subiectul:

– Hai să-ți arăt biserica, spuse el, ridicându-se în picioare.

Lassiter îl urmă pe preot de-a lungul unui coridor îngust și într-o încăpere întunecoasă. Della Torre se opri să apese pe câteva butoane și, luminându-se, camera deveni mai încăpătoare, deși dimensiunile ei erau încă neclare. Un șir de ferestre foarte mici, plasate sus, în zid, lăsau să pătrundă o lumină ciudată, albăstruie, care îl învălui pe della Torre. Pentru o clipă acesta păru o fantasmă alcătuită mai mult din fum decât din carne.

– Roagă-te cu mine, Joe.

Preotul traversă încăperea spre amvon, un podium străvechi, bogat sculptat care, luminat de jos, părea aproape că plutea în aer. Lassiter se așeză într-una dintre strane, simțindu-se jenat. Nu se mai rugase de mult și nu prea simțea nevoia să facă asta acum – și, mai ales, nu în fața lui della Torre. Într-un fel, știa că ar fi fost riscant să se plece în genunchi în fața acestui om.

Şi totuşi... se simţea atât de singur şi, stând aşa în bisericuţa asta, îi veniră în minte timpuri mai bune, când el şi Kathy stătuseră alături, pe când erau copii, în Catedrala Naţională – „a şaptea, ca mărime, din lume". De câte ori nu li se spusese asta? De sute de ori, poate chiar mai des. Le plăcea foarte mult locul acela, cu vitraliile lui şi cu muzica lui înălţătoare, cu criptele înspăimântătoare de dedesubt, cu spaţiile gotice impunătoare şi cu balaurii din piatră, înfricoşători, dar caraghioşi. Toate astea pieriseră.

N-o să se mai ducă niciodată acolo.

Della Torre plutea în faţa lui la amvon, strălucind în lumină şi totuşi într-un fel, robust – ca o statuie cu mâinile împreunate, într-o atitudine de rugă şi cu capul plecat. Lumina ricoşa de pe pometii obrajilor lui şi-i învăluia ca un nimb părul des, buclat. Era perfect!

– Să piară durerea, şopti della Torre cu o voce tânguitoare, un cântec de jale care răsuna atât de fantastic, încât lui Lassiter i se părea că preotul vorbea din propriul lui creier. Să piară durerea. Îşi apăsă palmele pe piept şi-şi înălţă fruntea spre tavan. Lassiter era ca paralizat. Am venit în faţa Ta, în propria Ta casă, ca să poţi vedea că unul dintre fiii Tăi, Doamne, este îndurerat. Alungă-i răzbunarea din inimă, Doamne, şi ia-o iar în stăpânirea Ta – căci a Ta este răzbunarea. Înfăşoară-l în inima Ta, Doamne. Eliberează-l de ură. Eliberează-l de cel rău.

Cuvintele răsunau astfel încât păreau să vină de peste tot, din jur şi de deasupra capului său.

– Am venit în casa Ta, O, Doamne...

– *Scusi!*

Della Torre îngheţă în amvon, cu gura căscată, ca un peşte scos din apă.

– *Scusi, Papa*... Un bătrân beţiv stătea în spaţiul dintre scaune, înfipt pe picioare şi bălăbănindu-se. O clipă, păru că se va prăbuşi, dar nu se întâmplă aşa. Cu un zâmbet de

beatitudine, căzu în genunchi. Ridică ochii la amvon – şi alunecă în faţă leşinat, pocnindu-şi fruntea de pavimentul de piatră.

Della Torre păru paralizat, iar apoi... apucat de furii. Îşi agita braţele şi ţipa la omul prăbuşit – *„Vaffanculo! Vaffanculo!"* şi, deşi Lassiter nu ştia italiana, îşi dădu seama, din ton, exact ce spunea preotul. Era mai mult decât „Pleacă!" era „Du-te-n mă-ta de-aici!" Chipul lui della Torre devenise altul, lustrul de frumuseţe şi de milă dinainte dispăruse, dând la iveală violenţa de dedesubt. Dar apoi, la fel de repede cum pierise, masca reapăru. Încă o dată, della Torre părea plin de milă în clipa când păşi de la amvon să-l ajute pe om.

Lassiter i se alătură şi el.

– Hai să încercăm să-l ducem în birou, spuse della Torre. Ştiu cine este. Pot s-o chem pe nevastă-sa.

Împreună, îl luară pe om între ei doi şi-l făcură să păşească ţeapăn de-a lungul coridorului şi apoi să intre în birou. Dar, odată intrat în cameră, beţivul plin de vânătăi începu să dea din mâini. *„Papa!"* strigă el, şi-l lovi pe preot cu braţul. Della Torre făcu un pas nesigur în spate şi din buzunar îi căzu ceva pe podea.

O sticluţă. Lassiter se uită la ea cum se rostogoleşte pe dale, întâi pe o faţă, apoi pe alta. În cele din urmă, se opri; ca prin miracol, nu se spărsese. Lassiter se aplecă şi o luă în mână. O privi atent.

Era aceeaşi sticluţă, sau una la fel, ca cea pe care poliţia i-o luase lui Grimaldi. Îşi amintea când o văzuse prima oară: când stătuse cu Riordan în biroul doctorului de la Spitalul Fairfax. Pe tava de spital se vedea sticluţa. Alături de cuţit. Cuţitul cu sângele închegat pe lamă şi un fir de păr blond, delicat, lipit de sânge. Părul lui Brandon. O fotografie a poliţiei trecu prin mintea lui ca un fulger: sticlă neprelucrată, fasonată, cu

o cruce întipărită pe fiecare parte şi o capsulă de metal în formă de coroană.

– Mulţumesc, spuse della Torre, întinzând o mână. E surprinzător că nu s-a spart.

Lassiter plecă fruntea.

– Cred că-i mai bine să plec, spuse el. Trebuie să iau un avion.

Şi înainte ca preotul să aibă timp să răspundă, el ieşise pe uşă. Della Torre veni după el, păşind în urma lui pe potecă.

– Joe, spuse el. Ce s-a întâmplat? Te rog… vino îndărăt! Mi se pare că nu ne-am terminat treburile.

Lassiter nu se întoarse, merse drept înainte. Dar buzele i se mişcau. Ce spunea, spunea către sine.

– Numai dracu' ştie câtă dreptate ai! Nu le-am terminat!

20.

Lassiter nu-şi amintea nimic din drumul de la biserică la hotel. Era cu gândul doar la della Torre şi mai ales la bunăvoinţa ciudată a preotului de a-i cânta în strună în privinţa pretinsei lui calităţi de ziarist. De ce făcuse della Torre asta? Ar fi putut să discute învârtindu-se pe loc o oră, două, îşi zise Lassiter, dacă el nu arunca întrebarea privitoare la Grimaldi. Şi, de fapt, misterul era şi mai adânc. Della Torre ştia cine era el şi ce urmărea, aşa că de ce fusese de acord să-l cunoască? Întreaga şaradă era de neînţeles.

Până la urmă, Lassiter ajunse la concluzia că della Torre dorise să-l cunoască măcar pentru a-l cântări. Şi, manevrându-l în aşa fel încât el să-şi dea seama că e manevrat, preotul transmisese un mesaj şi făcuse paradă de puterea lui. De fapt, se folosise de ceea ce ştia precum un asasin, desfăcându-şi

haina ca să dea la iveală echivalentul psihologic al unui pistol de calibrul .45 înfipt la brâu.

Ori era vorba despre asta, ori urmărise să-l țină pe Lassiter ocupat câtva timp, şi nici nu-i păsa ce ştia sau nu ştia americanul.

Cea de-a doua posibilitate apăru în mintea lui Lassiter atunci când taxiul trase în fața hotelului său. Băgă un pumn de lire în mâna şoferului, întoarse spatele şi intră în vestibul. Funcționarul de la recepție ridică privirea de la masa mică unde stătea.

– *Signore!* strigă el.

Lassiter întoarse capul, dar nu se opri din mers; continuă să păşească spre lift.

– Ce-i?

Funcționarul deschise gura, o închise iar şi din nou o deschise. În cele din urmă, aruncă brațele în aer, spunând:

– *B-B-Benvenuti!*

– *Grazie*, răspunse Lassiter. Vrei să-mi pregăteşti nota de plată? Cobor imediat.

– Dar, *signore*...

Lassiter apăsă pe buton ca să cheme liftul.

– Da? întrebă el.

– Poate, spuse funcționarul, ieşind dindărătul mesei – dacă vreți să-mi faceți onoarea... Făcu un gest către el şi-şi schimonosi fața într-un zâmbet conspirativ.

Lassiter scutură din cap.

– E prea devreme pentru mine, spuse el.

– Ah, dar...

– Îmi pare rău. Mă grăbesc.

Camera lui Lassiter se afla la al treilea etaj, la capătul coridorului. În timp ce mergea pe coridor, auzi zbârnâind un telefon şi-şi dădu seama că sunetul venea chiar din camera lui. „Bepi“, se gândi el, şi se grăbi spre uşă, scotocindu-se în buzunare ca să dea de cardul de plastic alb care servea drept

cheie. Îl băgă în broască şi aşteptă să se aprindă mica lumină verde. Tocmai la ţanc! Lumina licări, sunetul telefonului se opri, uşa se deschise de perete şi cineva dinăuntru spuse:

– *Pronto?*

„Ce-i asta?“

Un individ uriaş, pătrăţos, stătea la birou în faţa computerului lui Lassiter, cu telefonul în mână. Părea mult prea solid pentru scaunul pe care stătea. Văzându-l pe Lassiter, puse telefonul la loc, în furcă, trase adânc aer în piept, îl aruncă afară şi se ridică în picioare. Porni spre uşă cu un aer aproape indiferent.

Lassiter nu ştia ce să spună. Profesoara de maniere elegante nu-i predase lecţia asta. Tot ce putu să spună fu:

– Cine mă-ta eşti?

În timp ce-i ieşeau vorbele astea din gură îşi dădu seama că omul era clădit ca o saltea. O saltea care nu se mai bărbierise de mult.

– *Scusi,* spuse omul încet, cu un mic zâmbet diabolic, în timp ce se trase într-o parte ca să treacă pe lângă Lassiter prin uşa deschisă.

Tipul era foarte liniştit şi lent. Aproape politicos. Lassiter atinse mâneca individului.

– Aşteaptă o clipă, spuse el.

Şi atunci totul se acceleră brusc. O bilă de popice, sau cam aşa ceva îl lovi în faţă, în toată faţa, deodată, aruncând un pumn de scântei care-i explodară în cap ca un roi de licurici. Simţi gust de sânge în gură, în timp ce picioarele îl aruncară în spate, până-n perete, izbindu-l de zid. Respiraţia îi ţâşni din plămâni, în timp ce-şi ridica mâinile ca să se ferească, să oprească ce venea spre el – un gest optimist care nu reuşi să împiedice ceea ce părea a fi un berbece ce se izbea de pieptul lui. O dată, de două ori, iar şi iar!

Acum, simţi cum corpul începe să-i ardă în toate părţile sensibile. Capetele nervilor se izbeau unele de altele, iar

lumina din cameră pâlpâia ca un bec uzat, gata să se stingă – sau poate că această pâlpâire nu era decât în capul lui, nu-şi dădea bine seama. Ceva greu îi izbi gâtul, iute şi cu putere, şi se trezi în genunchi, sprijinit în mâini şi atunci văzu un pantof luxos trăgându-se îndărăt, de parcă era gata să şuteze o minge în poartă. Văzu pantoful cu o claritate uimitoare, şireturile, încreţiturile pielii, cusăturile...

Apoi auzi un ţipăt. O clipă, crezu că ţipătul venea din gura lui, dar, ridicându-şi privirea, văzu o cameristă stând în canatul uşii, cu ochii holbaţi şi cu gura căscată. Dădu să spună ceva când, brusc, pantoful îşi schimbă direcţia, năpustindu-se spre el ca ceva nedesluşit şi oprindu-i-se undeva adânc, în coaste. Simţi oasele spărgându-i-se ca nişte vreascuri pentru foc sau ca beţele de bambus uscat. Camerista mai trase un ţipăt, sau poate că nu ea... poate că de data asta el ţipase. Dar, nu. Trebuie să fi fost ea, fiindcă lui nu-i mai rămăsese destul aer în plămâni ca să-i iasă ţipătul din gât. Într-adevăr, nu putea să vorbească şi, când se gândi mai bine, nu putea nici să respire. Întreaga lume se golise de aer şi simţea că-şi dă duhul.

Apoi totul se sfârşi, la fel de brusc cum începuse. Salteaua dispăruse şi camerista alerga de colo, colo prin hol, atingând cele mai înalte note. Poate că ea-i salvase viaţa şi-şi dădea seama că trebuia să-i mulţumească, dar suferea prea rău ca să mai poată fi politicos. Aşa că se ridică cu greu în picioare, închise uşa fără o vorbă şi porni, împleticit, spre baie.

Fiecare respiraţie era ca un cuţit în coşul pieptului, aşa că începu să inspire mărunt, ţinându-se cu mâinile de ceea ce i se părea a fi o grămadă de aşchii de coaste. Se duse la chiuvetă. N-ar fi putut spune de ce, dar primul lucru pe care-l făcu fu să dea drumul la apă. Şi asta parcă-l ajută. Sunetul îl ajută.

Aplecându-se înainte spre dulăpiorul din baie, se uită în oglindă. Şi ceea ce văzu nu fu chiar atât de rău. Era jalnic, dar n-arăta chiar ca un om călcat de tren. Mai degrabă ca victima unui accident minor de circulaţie. Avea nasul plin de sânge şi

o buză crăpată; unul dintre canini pătrunsese prin carnea moale. Atinse dintele cu limba şi suspină de mirare când simţi cum îi cade în gură. Îl scuipă afară – era un dinte mic şi apa îl înghiţi.

Cu un calm glacial, îşi desfăcu iute cămaşa şi dădu la iveală o pată purpurie, umflată, deasupra coastelor, pe partea dreaptă. Atinse uşor hematomul cu vârful degetelor şi simţi că leşină. Durerea se ridică în el ca un val şi, tot ca un val, se sparse, răspândind fascicule de durere în toate direcţiile. Culoarea îi pieri din obraji şi scoase un sunet care semăna cu toate vocalele spuse deodată, un suspin strangulat care se sfârşi doar când strânse tare din dinţi. „Ai nevoie de o radiografie, îşi zise Lassiter. Şi de un dentist. Şi de Demerol. Dar nu în această ordine."

Şi nu la Napoli.

Era cam târziu, dar acum îşi dădea seama de ce della Torre găsise un pretext ca să-l manipuleze. Preotul nu urmărise decât să-l ţină ocupat în timp ce i se percheziţiona camera.

Se-auzi o bătaie precipitată în uşă şi o voce de bărbat îl rugă să deschidă.

– Domnule Lassiter – *per favore* – vă simţiţi bine?

– Foarte bine, strigă Lassiter, tresărind de durere. Las-o baltă.

– Sunteţi sigur, *signore?* Poliţia…

– Nu-ţi face probleme! Omul, cine-o fi fost el, plecă bombănind în italiană.

Un minut mai târziu, sună telefonul şi, pentru prima oară în viaţa lui, Lassiter fu recunoscător că se afla într-un hotel unde exista o derivaţie şi în baie. Ridică receptorul şi îl şocă pe director spunându-i că nu dorea să discute cu poliţia şi nici să facă o plângere.

– Dar, domnule Lassiter, e dreptul dumneavoastră. Aţi fost atacat!

– Tot ce te rog e să-mi scoţi o maşină din garaj şi să-mi încasezi nota de plată de pe cardul meu Visa.

– Sunteţi sigur, *signore?*

– Cobor imediat.

Îi trebui aproape o jumătate de oră să-şi schimbe cămaşa şi să-şi facă bagajul şi, când fu gata, se folosi de toată puterea pe care o mai avea ca să meargă drept pe coridor. Directorul era în curtea din faţa hotelului, arătând îngrozit, şi, în acelaşi timp, demn şi plin de scuze. Maşina închiriată aştepta la câţiva metri depărtare, şi directorul, văzându-l pe Lassiter, alergă spre ea. Cu o mică plecăciune, deschise uşa şi se uită cum oaspetele său se prăbuşeşte pe locul şoferului. Odată treaba asta făcută, directorul trânti bine uşa cu un gest de expert, înclină capul într-o parte şi zâmbi.

– Unde-i funcţionarul de la recepţie? întrebă Lassiter, uitându-se în jurul lui.

Directorul se încruntă.

– Cine, Roberto?

– Da. Nu l-am văzut înăuntru.

– A plecat ceva mai devreme. Suferă de astm.

– Spune-i că sper să se facă bine, zise Lassiter.

– *Grazie. Il signore o molto gentile.* Mai ales după toate câte s-au întâmplat.

– Prima oară când dau din nou de javra asta, am de gând să-i dau cep la cur.

Urmă o lungă tăcere. În cele din urmă, directorul zise:

– *Scusi?*

– Am promis!

Lassiter porni spre Roma în aceeaşi noapte, ţinând o pungă de gheaţă lângă coaste şi vorbind de unul singur, în timp ce înainta spre nord pe autostradă.

„Ce mama mă-sii te gândeai tu? se înfierbânta el. De fapt, nu te gândeai că, dacă te-ai fi gândit, n-ai fi fost atacat mişeleşte

în nenorocita aia de cameră de hotel. Şi acum, după câte ştii, ai câteva coaste gata să-ţi străpungă plămânul, şi, dacă nu ştii, poţi să fii sigur că n-o să reuşeşti să dormi pe o parte câtăva vreme... Ah, Isuse! Al dracului mai doare!"

De fapt, nu-l durea numai trupul. Mândria îi fusese la fel de tare lovită ca şi coastele. Della Torre îl ţinuse în biserică cât putuse de mult... întâi cu discursul lui fantezist, apoi rugându-se... rugându-se!... în timp ce colegul lui... Salteaua... îi percheziţiona camera. Şi ar fi putut să întârzie în biserică şi mai mult (*„Înfăşoară-l* în inima Ta, Doamne!"), dacă beţivul ăla n-ar fi nimerit înăuntru şi n-ar fi risipit vraja. Pe urmă, funcţionarul de la recepţie care încercase să-l ţină în loc ... *„dacă vreţi să-mi faceţi onoarea..."* Câte semne îi trebuiau ca să înţeleagă că se urmărea ceva – şi că acel ceva îl privea chiar pe el?

Şi, în cele din urmă, camera... *„Pronto?"* „Cine mă-ta eşti?" *„Scusi."* Bang!

Asta-l durea cel mai mult... fiindcă, de la umeri în sus, era bine. Pe vremea studenţiei practicase boxul şi se descurcase destul de bine. Nu era obişnuit să piardă într-o luptă şi, de fapt, nici nu conta cât de solid era adversarul. El ştia cum să lovească. Şi cum să fenteze loviturile. Sau cel puţin aşa crezuse, până în seara aceea.

Totuşi, faptul că fusese burduşit avea un efect stimulator care nu era cu totul negativ. Te trezea la realitate, îţi regla simţurile şi te ajuta să gândeşti serios cum să faci să eviţi o repetare. Din cauza asta, Lassiter se hotărî să nu se ducă din nou la Hassler. În schimb, îşi rezervă un loc la Mozart, un hotel obscur pe o stradă pietruită, dincolo de Via del Corso.

Hotelul ocupa aripa de vest a unui palat cam dărăpănat, cu pereţi de peste patru metri înălţime, cu o grădină părăsită şi un bar pustiu. Deşi se făcuse aproape miezul nopţii când ajunse el, ceru şi i se dădu un apartament la etajul doi, cu vedere la stradă. Un om de serviciu bătrân porni înaintea lui şi

Lassiter se strădui cât putu să se ţină după el, strângând din dinţi de durere.

Când omul de serviciu dispăru, îşi încuie uşa de două ori, scoase din barul frigorific şi goli două sticluţe miniaturale de whisky într-un pahar de apă din plastic. Apoi se aşeză la biroul din dreptul ferestrei şi-şi scoase „carnetul de cazuri".

Cu câţiva ani mai înainte, când se afla la Bruxelles, îşi făcuse obiceiul să înceapă un nou carnet ori de câte ori pornea o nouă investigaţie. Această metodă era utilă din diferite motive, dar, mai ales, dintr-un motiv secundar – prin felul în care-l ajuta să reînvie nume care, dac-ar fi fost înşirate alfabetic, probabil că nu i-ar mai fi fost de folos. I se întâmpla să nu-şi amintească numele unui anume anchetator, patolog sau examinator de documente, dar nu uita niciodată un caz şi-şi aducea aminte că persoana pe care o căuta contribuise cu ceva la rezolvarea lui. De îndată ce făcea asociaţia necesară, era simplu să aleagă carnetul nimerit şi să găsească numele.

După primul an, începuse să folosească acelaşi fel de blocnotes – un carnet de reporter ieftin, de trei pe opt, cu cotorul format dintr-o spirală, pe care-l putea ţine într-o mână şi care încăpea în buzunarul interior al hainei de la costum. Dacă producţia lor se oprea, îşi zicea el, Lassiter Associates va da, probabil, faliment.

Când începea un carnet, nota numele şi numerele de telefon la sfârşit, pe ultima pagină. În acest fel, toate adresele puteau fi găsite într-un singur loc şi nu i se întâmpla, aproape niciodată, să nu mai aibă spaţiu liber.

Folosise aceeaşi metodă şi în cazul lui Kathy şi al lui Brandon, şi acum nu erau decât câteva numere. Primul notat era Riordan, pe urmă câţiva doctori, Tom Truong, hotelul din Chicago, Bepi, Angela, Egloff. Şi Umbra Domini.

Începu să-şi soarbă whisky-ul, în timp ce se uita pe fereastră. Era o privelişte frumoasă, cu un şir de tei de-a lungul străzii aproape pustii. Ridică telefonul, se uită în carnet şi

formă numărul lui Bepi de acasă şi de la serviciu. După ce-i răspunse robotul, formă numărul lui Bepi de pe celular, dar apelul nu fu transmis. În cele din urmă, formă numărul de pager pe care i-l dăduse Bepi şi apăsă pe numerele hotelului Mozart. Îl neliniştea faptul că, şi cu douăzeci şi patru de ore mai înainte făcuse acelaşi lucru la Napoli, şi totuşi băiatul nu-l sunase. Nu se potrivea cu Bepi şi Lassiter îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. În primul rând, el era un client prea profitabil ca să fie ignorat. Şi, mai ales, Bepi era nebun după tehnologie şi-i plăcea să se laude că el nu stă niciodată neconectat mai mult de zece minute – „chiar dacă urmăresc Lazio sau zbor cu avionul spre Tokio sau Los Angeles."

Lassiter zâmbise auzind asta; după toate probabilităţile, băiatul nu pusese niciodată piciorul în Geneva, şi cu atât mai puţin în Los Angeles.

Sună la birou cu speranţa că Judy lucra la ore târzii. Când prinse centrala şi auzi hărmălaia din fundal, îşi dădu seama că era noaptea obişnuitei petreceri de Crăciun. Femeia care răspunse era o angajată temporară al cărei nume nu-l recunoscu şi era clar că nu prea-l auzea bine.

– Alooo?

– Aici, Joe Lassiter.

– Cine?

– Joe Lassiter.

– Regret, dar domnul Lassiter nu e aici pentru moment.

– Nu, nu asta...

– Şi, în orice caz, biroul este închis.

Enervat, puse receptorul jos şi formă numărul căsuţei sale vocale de la McLean. Erau vreo şase mesaje, dar singurul interesant era cel din partea lui Jimmy Riordan – numai că mesajul era atât de bruiat încât devenise neinteligibil. Ceva despre *cecuri*. „Pesemne că-ţi plac cecurile!" Ce vrea să spună cu asta?

Lassiter se uită la ceas. În State era şapte seara. Încercă la numărul de acasă al lui Riordan, dar nu-i răspunse nimeni. Încercă la serviciu.

– Regret. Detectivul Riordan e plecat din oraş.

Lassiter pocni biroul cu palma. Whisky-ul sări în sus în pahar. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-un clopot scufundat: nu putea să dea de nimeni.

Întrebă când se va întoarce Riordan.

– Nu ştiu. Probabil că pe douăzeci şi patru – în noaptea din ajunul Crăciunului sau cam aşa ceva.

– Există vreo modalitate de a-l contacta?

– Depinde.

– Sunt un prieten de-al lui.

– În cazul ăsta, probabil că v-a spus: e la o conferinţă. La Praga. Pronunţase numele cu „a“-ul de la mijloc sunând ca „ei“.

– *Praga?*

– Praga... Proga... e într-o călătorie de serviciu.

– Ai un număr la care să-l pot găsi?

– Rămâneţi pe fir.

În timp ce aştepta, Lassiter îşi aminti că Riordan îi vorbise despre o conferinţă – ceva privitor la Europa de Est şi democratizarea poliţiei. Riordan îi arătase chiar o publicaţie în care era menţionat şi numele lui.

– Mai sunteţi pe fir?

– Da.

– Jimmy este la faimosul Hotel Intercontinental din exotica Praga, răspunse poliţistul. Are o groază de numere. Întâi trebuie să formaţi 011. Aveţi cu ce scrie? Altfel n-o să reuşiţi să ţineţi minte.

– Dă-i drumul!

La sfârşitul carnetului, Lassiter adăugă noul număr la celelalte de sub numele lui Riordan, puse receptorul jos şi formă numărul de la Intercontinental. Era aproape două

dimineaţa, dar detectivul nu răspunse la telefon, aşa că Lassiter mai lăsă un mesaj.

Pe urmă se întinse pe pat, îşi azvârli pantofii din picioare şi, cu un geamăt, se prăbuşi într-un somn agitat.

Se făcuse aproape ora prânzului când se trezi, în cele din urmă, şi atunci observă că rămăsese în aceeaşi poziţie în care se culcase în ajun, întins pe spate, cu faţa spre tavan. Proptindu-se în braţe şi în coate, se căzni să se ridice în picioare şi porni cu paşi nesiguri spre camera de baie, ţinându-se de coaste. Se aşeză în faţa oglinzii şi, cu mare grijă, îşi ridică bluza de bumbac. Culorile de pe coaste îl făcură să tresară: galbenul era amestecat cu mov, cu purpuriu, cu negru şi cu o nuanţă bolnăvicioasă de roz.

Îi trebuiră aproape cinci minute să potrivească temperatura apei şi, după ce făcu un duş, avu nevoie de două ori mai mult timp să se usuce. Erau locuri unde nici un îndrăznea să atingă pielea umedă cu prosopul. Îşi pierduse mobilitatea mai sus de talie aproape cu totul: era un chin să se aplece, iar unele mişcări bruşte erau şi mai dureroase. Aşa că se îmbrăcă greu, cu o răbdare infinită, făcând pauze ca să comande să i se aducă în cameră cafea şi cornuri. Când, zece minute mai târziu, sosi tava, el tocmai se căznea să-şi lege şireturile de la pantofi. Se gândi că ar fi mai bine să-şi pună încălţăminte sport.

Când băiatul de serviciu dispăru, Lassiter deschise televizorul, folosind telecomanda. Căutând postul CNN, trecu de la un canal la altul, până ce văzu chipul lui Bepi apărând pe ecran. Mutase deja canalul, aşa că trebui să se întoarcă.

Fotografia era veche, de pe vremea absolvirii şcolii sau cam aşa ceva. Bepi zâmbea cu un aer studiat şi Lassiter observă că avea părul mai scurt şi o tunsoare îngrijită. Arăta ca o corcitură dintre un cântăreţ de salon şi un corist, şi imaginea l-ar fi putut face să zâmbească, dac-ar fi existat vreun motiv serios ca Bepi să fie arătat la televizor.

Lassiter încercă să înţeleagă ce spunea vocea crainicului, dar nu pricepu nici un cuvânt.

O clipă mai târziu, fotografia lui Bepi fu înlocuită de o scenă filmată. Un reporter stătea pe aleea din faţa unei biserici mari, vorbind grav, în timp ce un grup de copii căscau gura şi se holbau la aparatul de filmat. În apropiere, două maşini de poliţie şi o ambulanţă întârziau pe alee.

Vocea prezentatorului TV continuă să transmită, în timp ce imaginea se fixase pe chipul a trei bărbaţi severi în uniformă, împingând un cărucior. Aleea era accidentată, probabil pietruită, căci oamenii păreau a face un efort cu împinsul căruciorului. Acesta se clătina şi se hurducăia şi, din când în când, oamenii trebuiau să-l ridice ca să treacă de vreo piedică.

Transmisia continuă în studio şi, ciulindu-şi bine urechile, Lassiter izbuti să priceapă câteva dintre cuvintele prezentatorului: *Santa Maria... Politzia... Bepistraversi... Molto strano.* Apoi prezentatorul zâmbi, îşi făcu treabă cu hârtiile din faţa lui şi trecu la o altă ştire.

Lassiter schimbă un canal cu altul, apăsând pe telecomandă, dar nu se lămuri prea bine ce fel de program era acela. O femeie în lacrimi, înfăşurată într-un şal negru, dădea un interviu în legătură cu ceva, dar n-avea de unde să ştie dacă era soţia lui Bepi sau o refugiată.

Simţindu-se frustrat, Lassiter închise televizorul şi-o sună pe Judy Rifkin. La numărul de acasă. Era şapte şi jumătate dimineaţa la Washington şi nu-i păsa dacă se trezise sau nu.

– Joe! Unde eşti?

– La Roma.

– Aveam de gând să te sun azi după-amiază. Chestiunea cu American Express se cam încinge...

– Cred c-a murit Bepi.

Urmă o tăcere la celălalt capăt al firului. Judy nu scotea o vorbă.

– Lucrurile au început, brusc, să se complice... Tocmai i-am văzut chipul la televizor. N-am înţeles ce spuneau, dar se vedea o ambulanţă, maşini de poliţie, o targă.

– Eşti sigur?

– Nu, nu sunt. Poate că... poate că a fost prins cu ceva. Nu ştiu cu ce dracu' se ocupă, dar nu reuşesc să-l găsesc la telefon şi... Simţi o durere în coaste şi oftă fără să vrea.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic... Am fost atacat aseară.

– *Tu?*

– Eu. Dar fii atentă: important acum e Bepi. Uită-te la telegrame – *Reuters*, *Associated Press*, orice. Caută la numele lui Bepi şi trimite-mi un fax cu tot ce găseşti.

– Unde stai?

Îi dădu numărul şi închise telefonul. În timp ce aştepta, scoase carnetul de telefon, se uită la Associated Press şi-i formă numărul. Nu-l ajutară cu absolut nimic. La fel, nici postul BBC, nici Westinghouse Radio, şi nici oamenii amabili de la *Roma Daily American.*

Două ore mai târziu, auzi o bătaie în uşă şi văzu cum i se strecoară un plic în cameră. Înăuntru erau două pagini: o pagină introductivă cu antetul Lassiter Associates şi încă o pagină. Pe prima pagină scria:

„Am inclus informaţia de la Reuters. Eşti OK? Rifkin."

Copyright 1995 Reuters, Limited

Raport al Bibliotecii Reuters

23 decembrie, 1995, ciclu BC

LUNGIME: 152 cuvinte

TITLU: VICTIMĂ GĂSITĂ ÎN BISERICĂ

LOCUL: ROMA

CONŢINUT: Un detectiv particular a fost găsit înjunghiat în primele ore ale dimineţii la intrarea în biserica Santa Maria Maggiore, la câteva străzi de Collosseum. După părerea

poliției, victima, Antonio Bepistraversi, 26 ani, a fost torturat înainte de a fi ucis.

Cadavrul a fost descoperit de Lucilla Conti, șaizeci de ani. Ea a observat victima pe treptele care duc spre colina Esquilino la intrarea din spate a bazilicii. Într-un interviu dat reporterilor, doamna Conti a spus că la început crezuse că omul era unul dintre vagabonzii care se stabiliseră de mult în piața din apropiere – Piazza Vittorio Emanuele II. Ea îl ocolise pe om, de teamă că-i va cere bani. Văzând că rămâne nemișcat, s-a apropiat de el și a văzut că omul avea capul înfășurat într-o pungă de plastic.

Detectivii de la Omucideri au precizat că incidentul avusese loc într-o zonă dubioasă și și-au exprimat convingerea că această crimă va fi soluționată.

Lassiter citi știrea de trei ori, sperând că s-a înșelat el, dar de fiecare dată se dovedea a fi aceeași. Bepi era mort și nu numai atât: avusese parte de o moarte urâtă. Sau grea. Sau și una, și alta...

Dintr-odată, își dădu seama că persoana cu care ar fi trebuit să vorbească era Gianni Massina. Dacă exista cineva care putea să-i spună ce se întâmplase, acela era Massina. Răsfoind ultimele pagini ale carnetului său, Lassiter găsi numărul reporterului și-l sună.

– *Pronto?*

– Aici Joe Lassiter.

– Da?

– Ne-am întâlnit acum câteva zile...

– Sigur că da! Vocea i se prăbuși. Ai auzit? Despre Bepi?

– Da. Am văzut la televizor.

Massina oftă.

– Încă nu-mi vine să cred. Mai oftă o dată.

– Motivul pentru care am sunat... Nu știu cum să zic. Bepi continua să lucreze pentru mine când s-a întâmplat asta,

şi m-am gândit, poate că... Umbra... de vreme ce a fost găsit la intrarea unei biserici...

Massina scoase un sunet care-i exprima scepticismul.

– Circulă tot timpul zvonuri în legătură cu Umbra. Dar aşa ceva? Nu cred. Este o biserică interesantă, dar... asta n-are nici o legătură cu Umbra Domini.

– Dar de ce spui că e „interesantă“?

– Fiindcă... este! E veche de şase sute de ani şi a fost închinată Sfintei Fecioare. Se spune că a fost construită după o cădere de zăpadă, o cădere de zăpadă miraculoasă care a venit din cer... ca un *proiect arhitectonic.* Chiar acolo, pe pământ! Drept care, în fiecare an, la aniversarea bisericii, se aruncă petale de flori... petale de flori albe... din *duomo.* Şi există şi nişte relicve... bucăţi de lemn din ieslea Domnului! Cinci relicve! Ce zici de asta?

– Sunt autentice?

– De unde să ştiu? Aşa stau lucrurile cu cele religioase. Totul e autentic! Sau *nimic* nu-i autentic. Vrei să ştii ce-i autentic? Cartierul bisericii e ceva autentic.

– Reuters spune că e dubios.

Massina pufni pe nas.

– Noi îi spunem *Piaţa de rahat!* Nici măcar curvele nu vor să se ducă acolo. Nu vezi decât drogaţi şi smintiţi...

– Şi ce dacă?

– Ce vrei să spui?

– Ce dacă-i o zonă dubioasă? Ştirea de la Reuters spune că a fost torturat. Aşa că trebuie să se fi întâmplat în altă parte. Nu se tortureazǎ oamenii pe trepte de biserică.

– Ai dreptate. L-au aruncat acolo. Am stat de vorbă cu poliţiştii... în particular, înţelegi? Ei spun că a fost adus acolo pe la cinci dimineaţa. Nu pot să spună unde a fost înainte, dar, după felul în care s-a coagulat sângele, treaba nu s-a petrecut pe scări. În orice caz, nu în acea poziţie. Poate că băiatul era

mort cu o zi înainte de a fi aruncat. Atât Lassiter, cât şi Massina tăcură. După o clipă, Massina spuse:

– Ştii, are un copil.

– Da. Mi-a spus chiar el. Încă o dată, nu se mai auzi nimic pe fir.

În cele din urmă, Massina rupse tăcerea.

– Ştii cum a murit?

– Nu. Nu exact. Dar, într-un fel, ştia că Massina o să-i spună.

Massina trase aer în piept.

– Poliţia nu face publică treaba asta, dar... I-au legat braţele şi picioarele pe la spate, i-au înfăşurat frânghia în jurul gâtului şi au făcut... nu sunt sigur dacă ştiu cuvântul exact... un lanţ.

– Un laţ.

– Da, un laţ. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât frânghia se strângea mai tare, înţelegi? Poliţia zice că asta poate dura ore întregi. Când cel legat începe să se zbată, anchetatorul îl eliberează. Şi tot aşa, de mai multe ori. Avea multe rosături în jurul gâtului. Şi în jurul încheieturilor de la mâini. La fel, în jurul gleznelor. Ceea ce înseamnă că trebuie să-l fi ameninţat în timp ce era legat în felul ăsta... aşa că nu se putea *împiedica* să se zbată.

– Ce vrei să spui?

Massina mai trase ceva aer în piept.

– I-au găsit o pungă de plastic în jurul gâtului. Când ai aşa ceva pe cap, înţelegi, probabil că-ţi ţii răsuflarea cât poţi, dar, pe urmă, instinctul intră în acţiune şi începi să te zbaţi! Dacă eşti legat cum a fost legat Bepi, frânghia se strânge, ţi se face negru înaintea ochilor şi atunci ei scot punga. Slăbesc frânghia. Repetă treaba asta de mai multe ori. Pe urmă, pentru ultima oară, i-au tras punga de plastic pe cap... numai că, de data asta, nu i-au mai scos-o. Aşa că totul s-a sfârşit. A murit.

Lassiter nu spuse nimic. Ce putea să spună?

Massina își drese vocea.

– Ce căutau, după părerea ta?

– Informații.

– Dar ce fel de informații?

– Nu știu. Poate că era doar... *o tatonare*. Poate că nici nu știau ce caută. Poate că încercau să vadă ce știa el... sau ce știam eu. Sau, poate că era o distracție de nebuni.

– Eu nu cred că există nebuni.

– Nici eu.

Între ei, aerul încremeni până când, în sfârșit, Lassiter rupse tăcerea.

– Ei, bine... spuse el.

– Ei, *Felice Natale*[1]!

– Da.

– Ai grijă de tine.

– Și tu la fel. Sărbători fericite!

21.

În momentul când puse receptorul jos, telefonul sună tare, ca o alarmă de incendiu, apoi mai sună încă o dată. Ridică receptorul de parc-ar fi fost ceva necurat.

– Lassiter, spuse el cu vocea neutră pe care o folosea când secretara lui era în pauza de cafea.

– Ghici cine-i?

– Jimmy, zise el. Am să-ți spun câteva lucruri...

Era cât pe ce să pomenească de Bepi și de propriile necazuri de la Napoli, dar Riordan trecu ca un buldozer pe lângă el cu vocea lui tunătoare.

---

[1] Crăciun fericit (în lb. italiană)

– Nici n-o să-ţi vină să crezi. Cazul este blocat, tu pleci în locuri unde n-ai mai pus piciorul niciodată, dar ştii ce? Cred c-am dat de un fir.

Lassiter se ridică în picioare.

Riordan îşi pocni limba de cerul gurii.

– Ţi-am atras atenţia, nu-i aşa?

– Da, aşa-i.

– Peste cât timp poţi să ajungi aici?

– Unde?

– La Praga! De unde-ţi închipui că te sun?

– Jimmy! S-au întâmplat o mulţime de lucruri. Nu pot să...

– E un drum de o oră. Exact ca o cursă oarecare.

Lassiter îşi dădu seama că Riordan nu observase tonul vocii lui, de fapt nici nu-l asculta, fiindcă Riordan era cu adevărat agitat în legătură cu ceva.

– De ce nu-mi spui despre ce-i vorba?

– Fiindcă e cineva cu care trebuie să te întâlneşti! Aşa că suie-te într-un avion şi *vino* aici.

– Eşti sigur...

– *Ai încredere* în mine. E important.

Lassiter puse receptorul jos şi încercă să se gândească. Simţea că trebuie să stea la Roma şi să facă *ceva* în legătură cu Bepi, dar degeaba se gândea, nu reuşea să găsească nimic eficace. Pe lângă asta, putea să se întoarcă iar la Roma într-o zi. Poate chiar mai devreme.

Cinci ore mai târziu, Lassiter se afla în spaţiul de parcare al Hotelului Intercontinental din capitala Republicii Cehe, uitându-se la ideea despre progres a cine ştie cărui comisar – o cutie de sticlă şi beton, un surogat de modernitate ce promitea tablouri abstracte insipide, covoare pătate şi europop. Construit pe vremea când războiul rece era în toi, hotelul era conceput ca o reclamă pentru partidul comunist, o expresie arhitectonică ce proclama în faţa tuturor: „Noi păşim spre

viitor, muncind mână în mână!“ Dar, aşa cum se întâmplă adesea cu expresiile arhitectonice, aceasta suna puţin mai altfel, aşa că astăzi hotelul părea a spune: „N-avem nevoie de nici o am-bi-an-ţă nenorocită!“

Înăuntru, Lassiter îl găsi pe Riordan stând într-un separeu cu un ceh suspect care avea pe el un pardesiu de piele. Riordan, îmbrăcat cu costumul şi cravata regulamentare, părea exact ceea ce era, un detectiv, în timp ce tovarăşul său dădea impresia unui cântăreţ rock fără slujbă, un geniu tuberculos cu păr lung şi soios atârnându-i până la umeri. Pe masă se vedea un pachet de ţigări Triumf, înconjurat de sticle goale de Pilsner Urquell. Lassiter lăsă să-i cadă geanta de voiaj pe podea şi se strecură în separeu.

– Să fie cu noroc!

Riordan luă o înghiţitură dublă.

– Heiiii, Joe! Salută-l pe Franz...

– Salut, Franz.

– Joe Lassiter, Franz Janacek.

Îşi strânseră mâna. Cehul avea o strânsoare puternică, ochi cu pleoape grele, piele urâtă şi o voce joasă, care parcă venea din fundul pământului şi sclipea în timp ce el vorbea, de la dintele de aur de pe o latură a gurii.

– Îmi face plăcere, spuse Janacek.

– Franz este... de fapt, ce eşti, Franz? Ministru de interne?

Janacek zâmbi.

– Nu încă. Scoase o legitimaţie de serviciu din haină şi-i dădu drumul într-o baltă de lichid. Lassiter se uită la ea surprins. Janacek era şeful detectivilor din poliţia pragheză.

Riordan zâmbi.

– Nu-i aşa că asta-i o ţară grozavă? Mie-mi place foarte mult! Daţi-mi voie să mai comand un rând, spuse el, şi făcu semn chelnerului de parcă scaunul lui era un vas de croazieră ce ieşea din port, în timp ce familia stătea pe punte, în lacrimi.

Barul era ticsit de bărbaţi de vârstă mijlocie în costume de culoare închisă. Stăteau în grupuri de trei, patru, vorbind animat în ceva ce suna ca o amestecătură de vreo şase limbi. Toţi păreau să fumeze şi aerul era îmbâcsit de iz de tutun prost şi de băuturi scumpe.

Riordan le făcu un semn cu capul.

– Toată lumea e aici! FBI-ul, Serviciul Secret, KGB-ul – până şi blestemaţii de la Poliţia Călare canadiană. Aşa-i că nu-ţi vine să crezi? Poliţia Călare! Scotland Yard. Jandarmii – n-am cunoscut în viaţa mea un jandarm.

– Tot comisariatul de poliţie, zise Janacek, aprinzându-şi o ţigară.

Riordan râse.

– Franz e un hippy.

Sosiră berile şi Lassiter luă o gură. Era delicioasă, dar simţi o pişcătură în buza tăiată şi tresări. Janacek zâmbi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Am căzut.

Riordan făcu o grimasă.

– Ai căzut zdravăn.

– Mi-a năvălit un individ în cameră.

– Şi ce s-a întâmplat?

– N-a putut fi arestat.

– Şi a dispărut? întrebă Janacek.

– Pentru moment, da.

– Foarte prost, răspunse Riordan. Dar am vorbit destul despre tine. Cred că te întrebi de ce te-am chemat aici.

Lassiter izbucni în râs.

– Eşti beat, nu-i aşa?

– Din punct de vedere tehnic, sunt un pic ciupit. Ei, şi? Problema este că Franz şi cu mine lucrăm împreună.

– La ce? întrebă Lassiter.

– La cazuri neelucidate.

Lassiter făcu un semn din cap.

– Ce mai sunt şi astea?

– Crime nerezolvate. O omucidere sau altă crimă nesoluţionată, răspunse Janacek.

– Din lipsă de probe, adăugă Riordan.

– Sau chiar mai rău, interveni Janacek, din lipsă de motivaţie.

– E o mare problemă, zise Riordan. Ce se poate face cu un caz neelucidat? Vreau să spun, doar să speri că într-o zi o să se rezolve, cumva, de la sine? Ce-i de făcut?

– Nu ştiu, răspunse Lassiter. Voi ce faceţi?

Riordan ridică din umeri.

– De asta am creat un grup de lucru. Esenţial e să te întorci la sursă. De mai multe ori. Stai de vorbă cu oameni şi speri să-ţi mărturisească cineva, ceva. Sau te rogi la Dumnezeu să apară o nouă tehnologie, ca testul ADN. Dar, în general, un caz neelucidat e un caz neelucidat. E deprimant.

Lassiter clătină din cap, de parc-ar fi vrut să-şi limpezească gândurile, iar Janacek desfăcu gura într-un rânjet de lup.

– Deci, spuse Lassiter – aţi vorbit despre cazul surorii mele şi...

– De fapt, răspunse Riordan, n-am vorbit. Fiindcă acest caz este închis. Nu ne-a rămas decât să-l prindem pe individ. Riordan îşi plecă bărbia şi râgâi uşor. Să încercăm din nou, adăugă el.

– Deci, de ce mă aflu eu aici? întrebă Lassiter. Riordan începuse să-l scoată din sărite.

– Ajung şi la asta, dar... ei bine, s-a întâmplat că... în grupul nostru cineva a pus o întrebare despre ucigaşii în serie.

– De fapt, asta-i o întrebare bună, interveni Janacek, pentru că în asemenea cazuri avem deseori un cadavru... dar nici un motiv clar.

– Exact! Fiindcă ucigaşul face ce face... doar de amorul artei, explică Riordan.

– Se poartă ca un adevărat om de ştiinţă, adăugă Janacek. Cred că multe cazuri neelucidate sunt aşa.

– Deci, tipul din public – cel care a pus întrebarea, dorea un exemplu. Şi Janacek... hai, spune-i tu!

Cehul se aplecă înainte.

– Exemplul pe care l-am folosit s-a întâmplat cu trei, patru luni în urmă. În august. Într-o familie de lângă Parcul Stromovka. O zonă plăcută. Crimă prin incendiere şi omucidere. Doi morţi.

– Acum, fii atent, zise Riordan, victimele sunt un băieţel de doi ani, doi ani şi jumătate, şi mama lui. E noapte, ei dorm. Izbucneşte un incendiu. Casa e arsă de se alege praful de ea.

– Au folosit substanţe care stimulează arderea, aşa încât n-a mai rămas nimic, zise Janacek. Doar câteva oase. Nişte dinţi. L-am bănuit pe soţ... dar... n-a fost el.

– Nu există altă femeie sau alt bărbat, nu există contract de asigurare.

Janacek aprobă din cap.

– Nici datorii. Nimic.

– O familie fericită, adăugă Riordan.

– Dar soţul unde era? întrebă Lassiter.

Janacek îşi flutură mâna, de parc-ar fi încercat să şteargă o pată din aer.

– Pe nişte jocuri spartane... din afara oraşului.

Riordan se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu-ţi sună a ceva cunoscut?

– Da, răspunse Lassiter, sigur că da. Când s-a întâmplat asta?

– Pe întâi septembrie.

Lassiter se încruntă. Încercă să-şi amintească ce scria pe paşaportul lui Grimaldi.

– Am verificat, spuse Riordan. A intrat în Republica Cehă cu câteva zile înainte.

Cei trei bărbaţi tăcură, sorbind din bere. În cele din urmă, Lassiter îşi ridică privirea.

– S-ar putea să fie o coincidenţă.

Riordan aprobă din cap.

– Absolut!

– Ar putea fi una dintre acele situaţii...

– Aşa credeţi? îl întrebă Janacek cu o voce neutră.

– Nu, răspunse Lassiter.

Janacek dădu din cap, atât pentru sine, cât şi pentru tovarăşii lui.

Rămaseră o clipă tăcuţi, după care Lassiter spuse:

– Aş putea sta de vorbă cu soţul? Ar fi posibil?

Janacek se încruntă.

– Cu Jiri Reiner? Nu vorbeşte englezeşte.

– Ei, bine, cu ajutorul dumitale, bineînţeles.

Janacek stătu un pic să se gândească.

– Şi la ce-ar servi asta?

– Ei, bine, mai întâi... Aş vrea să ştiu dacă soţia lui a avut de-a face cu sora mea. Sau copiii? Orice legătură posibilă.

– Cam ce?

– Nu ştiu.

Janacek ridică din umeri.

– Jiri... e încă... foarte şocat. Doctorul îl ţine sub tratament. Îi dă sedative. Încă se mai tem că ar putea să se omoare. Şi de ce n-ar face-o? Ochii lui deschişi la culoare se rotiră spre Lassiter. Oricine ar putea face asta. Într-o singură noapte a pierdut – Janacek îşi lovi palmele una de cealaltă – totul. Soţia, fiul, căminul. Aruncă o privire tristă spre podea.

– Ei, bine, spuse Lassiter, a fost o simplă idee.

Janacek trase aer printre dinţi şi clătină din cap.

– În plus, Jiri... este... nu prea comunică, înţelegi? Cea mai mare parte a timpului, nu vrea să scoată o vorbă.

Lassiter dădu din cap.

– Totuşi.... zise Janacek, scoţând cu greu cuvintele, de vreme ce cazurile sunt atât de asemănătoare... ne-am putea ajuta reciproc. Crezi că e posibil să fac rost de o copie a paşaportului italianului?

Lassiter şi Riordan schimbară o privire.

– Sunt sigur că detectivul poate să aranjeze asta, zise Lassiter.

– Şi de o fotografie?

Riordan aprobă din cap.

– Sigur. Nici o problemă.

Janacek îşi turnă pe gât ultimele picături de bere şi se ridică.

– OK, aşa o să fac. Am să-l întreb pe Jiri şi pe doctorul lui. Ridică din umeri. Poate că.... Întinse mâna şi Lassiter şi Riordan i-o strânseră. Vorbim mâine-dimineaţă.

– Mulţumesc, spuse Lassiter.

Cehul clătină solemn din cap, dădu să plece, apoi se întoarse iar spre ei.

– Ştiţi, să ai un caz care trece de graniţele ţării... asta-i ceva foarte neobişnuit. Iar cazul ăsta... de la un continent la altul... Nu cunosc vreun caz asemănător, în afară de terorism. Şi ştim că aici nu-i vorba de terorism.

– Chiar ştim? îl întrebă Riordan.

– Bineînţeles.

– Şi de unde ştim asta?

– Fiindcă, replică Lassiter, aici nu-i vorba de publicitate şi nici de politică.

Janacek aprobă din cap şi se întoarse către Riordan.

– Trebuie să plec. Se lovi cu palma peste frunte. Când ajungi îndărăt în State, poate că reuşeşti să contactezi FBI-ul şi să vezi dacă au avut şi ei cazuri asemănătoare cu crimele astea.

– Bineînţeles! răspunse Riordan. Am să-l sun pe omul meu de la FBI. Să văd ce ştiu ei.

A doua zi, la ultima întrunire a conferinţei, atât Janacek, cât şi Riordan fuseseră ocupaţi până târziu după-amiază. Avuseseră o întâlnire la micul dejun, urmată de discuţii, întruniri pe grupuri, ateliere de lucru şi o adunare finală. Seara urma să aibă loc un banchet.

Janacek sună să spună că încerca să aranjeze întâlnirea cu Reiner. O s-o strecoare printre alte treburi; vor păstra legătura.

Deci, rămase ca Lassiter să-şi umple singur ziua. Dorea să facă diverse lucruri, dar cel mai important dintre toate era o alergare pe malul râului şi de-a lungul unor străzi din vechiul oraş. Deşi era puţin spus că îl dureau coastele când le atingea, putea să facă vreo câţiva kilometri – cu condiţia să alerge mai încet şi fără efort. Ideea era să nu se lovească de nimeni şi să nu ajungă să gâfâie. Ultimul lucru de care avea nevoie era o respiraţie convulsivă.

Când porni la un jogging moderat la ieşirea din Intercon, începu să simtă poluarea aerului. Era frig, şi izul de fum şi de metal îi displăcea profund. Moştenirea Pragăi de pe urma importanţei date industriei grele – combinată cu faptul că era plasată într-o vale de râu – crease o serioasă problemă de poluare, mai ales iarna.

Şi totuşi inima oraşului era veche şi frumoasă şi fusese scutită atât de distrugerea bombardamentelor, cât şi de modernizarea urbană care pocise majoritatea capitalelor europene. Tocmai traversa faimosul Pod Carol, când începu să ningă. Galopă pe lângă un şir de statui înnegrite de trecerea anilor, pe lângă o falangă de sfinţi ruginiţi, uitându-se din când în când în jos, de pe parapet, la trecătorii grăbiţi. Câţiva vânzători de ilustrate, fotografii, podoabe de Crăciun şi obiecte de artă stăteau îngrămădiţi în jurul unor mici focuri de cărbuni. Dinspre râu bătea un vânt îngheţat. La colţuri de stradă, femei înfofolite stăteau lângă căzi de plastic pline cu crapi vii. Fusese avertizat despre acest obicei de Crăciun de către Riordan care stătuse prea aproape în timp ce un client îşi alesese un

crap. Peştele fusese agăţat de o branhie, trântit pe o scândură şi decapitat cu un satâr care stropise cei mai buni pantaloni ai lui Riordan cu maţe de crap. După ce Lassiter făcuse câţiva kilometri şi se întorcea să pornească îndărăt peste pod, vânzătorii dispăruseră. Vântul se potolise şi o zăpadă lăptoasă începuse să se aştearnă pe mâinile întinse, pe picioarele goale şi pe ochii fără vedere ai sfinţilor. În scurt timp, trotuarul fu plin de zloată. Temându-se să nu alunece, merse cu pas normal ultimele două străzi până la hotel. Trăgea aerul în respiraţii scurte, dar coastele continuau să-l doară.

La recepţie îl aştepta un mesaj de la Janacek: întâlnirea cu Jiri Reiner fusese stabilită pentru seara aceea, la ora opt.

După ce făcu un duş, Lassiter scoase adaptorul din geantă. Îl introduse în laptopul său, conectându-l apoi la linia telefonică. Voia să lanseze un proces de căutare de tip Nexis, pentru a găsi noi relatări privind incendii/omucideri, asemănătoare cu acelea legate de uciderea lui Kathy şi a lui Brandon, ca şi a soţiei şi fiului lui Jiri Reiner. Introduse numărul internaţional de acces al AT&T şi lăsă computerul să se conecteze la serviciul Nexis-lexis. Ar fi putut să pună pe cineva de la birou să facă asta în locul lui, dar el considera că aceste cercetări on-line erau un proces intuitiv, în special când căutai ceva care nu avea, de fapt, un nume.

Nexis era o bază de date costisitoare care conţinea articole de ziar şi de reviste din, practic, sute de publicaţii, corespondenţe de presă şi servicii de telegrame din întreaga lume. Nu era atotcuprinzătoare, dar era întinsă şi profundă. Sistemul de căutare era rapid şi, din clipa în care defineai termenii, era o treabă simplă să localizezi ştirea sau ştirile pe care le urmăreai – fie că era un buletin al agenţiei Reuters din Sofia, datând din 1980, un articol despre cercetările privind serotoninul din *Jurnalul de Endocrinologie*, sau o coloană

privitoare la *wadlopen* din numărul de săptămâna trecută al revistei *Het Parool.*

Baza de date funcţiona prin folosirea operatorilor logici – incluzând termeni ca *şi/sau* ori cuvinte restrictive ca *nu* – în legătură cu cuvintele-cheie care defineau informaţia. Lassiter formă, apăsând pe taste: incendiu *şi* omucidere *şi* copil.

Ecranul computerului se lumină fără să transmită nimic câteva secunde, apoi apăru un mesaj ce anunţa că au fost găsite peste o mie de oraşe, şi că, prin urmare, căutarea fusese întreruptă. Lassiter se gândi o clipă, apoi limită cercetarea, adăugând *şi* 1995.

După câteva secunde, serviciul raportă 214 oraşe – dintre care, aproape toate, erau irelevante. Majoritatea erau compilaţii ale unor relatări privind crime, unde incendiul în chestiune nu avea nici o legătură cu copilul sau cu omuciderea care se petrecuse mai târziu. Reformulându-şi cercetarea, Lassiter bătu pe taste: Kathleen Lassiter *şi* incendiu *şi* 1995.

Existau nouăsprezece reportaje în diferite ediţii ale publicaţiilor *Washington Post*, *Washington Times*, *Fairfax Journal* şi Associated Press. Reportajele se împărţeau în două categorii: opt articole în primele trei zile după asasinate, câteva informaţii privitoare la violarea mormântului şi o mulţime de ştiri despre „evadarea lui John Doe“ şi uciderea poliţistului. De atunci, nimic.

Parcurgerea articolelor era un lucru care-l deprima, mai întâi pentru că reînvia oroarea uciderii surorii lui şi, în al doilea rând, fiindcă îl făcea să-şi dea seama cât de ineficace era plasa pe care o arunca. Deşi putea conduce cercetarea astfel încât să obţină tot ce putea fi găsit pe Nexis privitor la moartea surorii sale, termenii căutării erau prea extinşi pentru a localiza cazuri similare în mod eficient. Existau zeci de sinonime pentru *copil, incendiu* şi *omucidere.* Dacă le folosea pe toate, trebuia să înoate prin mii şi mii de informaţii.

Era, de asemenea, descurajat că informațiile erau atât de trecătoare și de superficiale. Moartea lui Kathy și a lui Brandon era „un eveniment de presă“ în secția Metro, și relatarea nu insista îndeajuns de mult pentru ca vreuna dintre știri să clarifice faptul că acea crimă era tot atât de deliberată și de monstruoasă pe cât fusese în realitate. De asemenea, nimeni din mediile de informare nu se ostenise să studieze implicațiile dezgropării lui Brandon sau posibilitatea ca John Doe să fi avut un complice. Evenimentele erau transmise, dar nu analizate.

Lassiter își imagina că același lucru se întâmpla în aproape toate zonele metropolitane unde omuciderea petrecută într-o sâmbătă dădea loc unei relatări scurte transmise a doua zi. Cazul lui Kathy fusese cumplit și, cu toate astea, consemnarea lui fusese sumară și trecătoare.

Formulă: Reiner *și* incendiu *și* Praga. Și nu obținu nimic. Simțindu-se frustrat, reluă cercetarea inițială și făcu o trecere în revistă a cuvintelor-cheie din fiecare dintre informațiile relevante. Până la urmă, s-ar putea ca o singură informație să fie relevantă. Era o știre scurtă dintr-un mic cotidian care apărea la Bressingham, în Columbia Britanică, la o sută șaizeci de kilometri nord de Vancouver. Știrea relata cum Brian și Marion Kerr, împreună cu fiul lor de trei ani, Barry, pieriseră într-un foc pe care poliția locală îl atribuia „unor cauze suspecte“.

Deși nu era vorba doar de o femeie și un copil, ca în cazul surorii lui și cel al familiei Reiner, mai făcu un sondaj: Kerr *și* Bressingham *și* foc *sau* incendiu.

Tragedia petrecându-se într-un oraș mic, știrea fusese, probabil, o bombă. Și chiar fusese. Găsi opt articole ulterioare despre același incident și le citi pe toate. La două zile după anunțarea focului, poliția confirmase că fusese vorba de o incendiere. Focul se dezlănțuise în trei locuri diferite și analizele de laborator indicau folosirea substanțelor stimulatoare. Martorii spuneau că văzuseră un om fugind din casă, la scurt timp după izbucnirea focului.

Primul lucru care-i veni în minte lui Lassiter fu faptul că toţi copiii erau băieţi – cel puţin până în acel moment: Brandon. Fiul familiei Reiner. Şi acum, băiatul soţilor Kerr.

Pe de altă parte, era o nepotrivire în privinţa familiei Kerr. Lassiter şi-ar fi amintit dacă pe paşaportul lui Grimaldi ar fi fost inclusă şi o viză canadiană – era convins că nu. Mai revelator era aliniatul privind data: 14 noiembrie. La acea dată, Grimaldi se afla încă în spital. De fapt, asta se petrecuse la doar câteva zile de la înmormântarea lui Kathy şi a lui Brandon. Cu un mormăit, închise computerul şi o sună pe Judy la biroul lui din Washington.

– Bună! Unde eşti?

– La Praga.

– Dă-mi numărul tău, e normal să păstrăm legătura.

El se conformă.

Ea tresări.

– Mai ştii ceva despre Bepi?

Lassiter păstră o clipă de tăcere. În cele din urmă, spuse:

– Nu.

– Deci... era ceva în legătură cu tine, răspunse Judy. Sau poate că nu.

– Totul era legat de... cazul ăsta. Nu există nici o îndoială. Totul!

– Atunci pot să spun că a ieşit tărăboi. Fugi de acolo!

– Nu sunt „acolo". Sunt la Praga. În orice caz... nu încă.

– De ce *nu?*

– Fiindcă am treburi de făcut – şi vreau să faci şi tu câte ceva. Pentru început, vreau să aibă cineva grijă de familia lui Bepi. Să li se fixeze un fel de venit. Suficient pentru copilul lui şi pentru persoana care-i răspunzătoare de el. Ştii ce vreau să spun... suficient ca să meargă lucrurile bine.

– Pentru cât timp?

– Pentru cât trebuie.

– Asta ar însemna o groază de bani.

– Judy: eu *am* o groază de bani!

– S-a făcut! Altceva?

– AmEx.

– Ce-i cu AmEx?

– Tu trebuie să-mi spui.

– Vor să știe ce rol ai de gând să joci... după vânzare.

– Nici unul.

– Nu asta vor ei.

– Nu-mi pasă ce vor.

– În cazul ăsta, au pus pe masă o ofertă de douăsprezece milioane cinci sute de mii, plus opțiuni care se ridică la încă trei milioane. Problema e că nu poți să-ți exerciți opțiunile timp de cinci ani. În plus, vor un acord necompetitiv.

– E-n regulă. Ei nu doreau ca Lassiter să intre în afaceri pe cont propriu.

– Tipul de la achiziții spune că dacă rămâi în calitate de consultant, o să ridice mult prețul.

– O să-l ridice oricum. Și spune-le că nu mă interesează nici un fel de opțiuni. Eu vreau banii.

– Am înțeles.

– Întreaga problemă este să iau banii și să plec. Și dacă fac așa, vreau să fiu...

– Ieșit din afacere. OK... *aranjez eu totul.*

Apoi Lassiter îl chemă la telefon pe Roy Dunwold, șeful oficiului din Londra al companiei sale, deservit de patru persoane. Roy era un băiat provenit din clasa muncitoare, care crescuse în Derry, sau Londonderry, depinde cum vezi lucrurile – dar, în orice caz avusese o viață dură. Petrecuse doi ani la Borstal pentru câteva furturi de mașini urmate de o serie de plimbări de plăcere care se sfârșiseră, în cele din urmă, când automobilul Porsche pe care-l conducea nimerise într-un car funerar din capul unui cortegiu de înmormântare al organizației IRA.

După trei luni de spital și un sejur cu mult mai lung la închisoarea tinerilor infractori, fusese eliberat pe cauțiune, intrând în custodia mătușii sale de la Londra. Aceasta, o femeie

lucidă, care ţinea o pensiune la Kilburn, l-a făcut să înţeleagă un lucru evident: furtul de maşini era, în cel mai bun caz, o pasiune. El avea nevoie de o profesie.

Aşa că Roy se apucă să-şi facă o profesie, înscriindu-se la cursurile serale şi, mai apoi, la una dintre politehnicile mai bune. Fusese un student bun care, după absolvire, găsise de lucru ca specialist în sisteme de management informatizat. Patronul lui era GCHQ – Cheltenham, echivalentul britanic al Agenţiei de Securitate Naţională. După un an petrecut la centrală, Dunwold fusese trimis la o bază satelită din Munţii Troödos din Cipru. După cinci ani prin coclaurile de lângă Marea Egee băuse destulă retzină şi lucrase destule nopţi cât să-i ajungă o viaţă întreagă şi se întorsese în Anglia, în sectorul privat. Obişnuia să le spună prietenilor: „Mi-a fost dor de ploaie, pe bune!" După un timp, Lassiter l-a convins să părăsească Asociaţia Kroll, oferindu-i acelaşi salariu, dar şi o maşină a companiei, la propria alegere.

El alesese un Porsche.

Lassiter îşi pierdu mult timp până să dea de Roy, dar, când reuşi, trecură imediat la afaceri.

– Nu ştiu cât de mult ai auzit tu, dar... lucrez la un caz privat.

– În legătură cu sora ta.

– Şi cu nepotul meu.

– Exact!

– Şi unul dintre lucrurile pe care le cercetez, spuse Lassiter – sunt crimele asemănătoare... incendieri şi omucideri în care sunt implicaţi copii. Am găsit un al doilea caz la Praga şi altul în Canada.

– Şi sunteţi sigur că există o legătură între ele?

– Nu. Pauză. Dar s-ar putea să existe. Şi m-am gândit că poate reuşeşti să mă ajuţi... să găsesc alte cazuri.

– Unde?

– Oriunde. Poţi să începi cu Europa.

– Aş prefera cu Anglia.

– OK, Anglia.

Dunwold rămase tăcut o clipă, apoi spuse.

– E o problemă.

– Care?

– Ei, bine, multe incendieri rămân cazuri neelucidate, nu-i aşa? Vreau să spun că sunt socotite drept incendii provocate de electricitate... un încălzitor răsturnat, chestii de astea. Ceea ce înseamnă că trebuie să cercetăm toate incendiile în care a murit un copil.

– OK!

– Grea treabă!

– Ştiu.

– În ce perioadă se încadrează?

– După 1 august.

– Foarte bine!

– Mă gândeam că poate ai vrea să recurgi la Interpol.

– Dă-l naibii de Interpol! Nişte nenorociţi! Nu-s buni de nimic! Putem găsi soluţii mai bune. Avem o bază de date interesantă pe care-o putem cerceta... şi cred că serviciile de asigurare ne-ar putea fi utile. Ne-au ajutat şi în trecut. O să sun la Lloyd's.

– Dar poliţia?

– Asta-i de la sine înţeles. Sigur că am să verific la poliţie, la Europol, la Scotland Yard... să ne dea toţi suspecţii obişnuiţi.

– Stai o clipă. Tocmai mi-a venit o idee. Lassiter scoase copiile paginilor de pe paşaportul lui Grimaldi şi le parcurse cu privirea în căutarea unor ştampile de intrare în perioada respectivă. Găsi imediat ceea ce dorea. Verifică São Paolo, te rog.

– Brazilia?

– Da. Din treisprezece până în optsprezece septembrie, anul trecut. Spune-mi ce-ai găsit.

– Am înţeles. Vrei un raport scris?

– Nu. Doar informaţia. Judy o să-ţi spună unde sunt.

– Ce buget avem?

– Nu-ţi face griji cu bugetul. Fă doar ce ţi-am cerut.

– Perfect! Erau gata să închidă telefonul, când Dunwold spuse: Stai puţin... Joe! Eşti încă pe fir?

– Da.

– Tocmai mi-a venit o mică idee.

– Ce idee?

– S-ar putea ca treaba asta să mai dureze. Vreau să zic... suntem în sărbătorile Crăciunului, nu? Poimâine. *Mă apuc* de lucru, dar...

– Fă tot ce poţi.

– Bine! La revedere. Un Crăciun fericit şi toate cele! Păstrăm legătura.

Se întâlni cu Janacek şi cu Riordan în holul hotelului, la şapte şi jumătate, şi pe la opt şi un sfert, după o călătorie de groază cu maşina prin zăpadă, se aflau în liftul clinicii Pankow, undeva într-o suburbie a oraşului. Un doctor îmbrăcat cu un halat alb de laborator îi conduse în salonul lui Jiri Reiner.

În încăpere era o căldură sufocantă, dar Reiner, care părea a fi singurul ocupant, sta înfofolit în pleduri. Omul era foarte slăbit. Ochii îi păreau uriaşi pe faţa osoasă.

– Nu vrea să mănânce, spuse Janacek, trecându-şi degetele prin păr. Doctorul şopti ceva la urechea detectivului ceh şi se întoarse spre Lassiter. Fără să spună nimic, ridică un deget, atrăgându-le la amândoi atenţia să termine repede. Apoi plecă.

Reiner stătea în pat, uitându-se ţintă la Lassiter.

Janacek se întoarse spre el.

– Foarte bine! O să traduc. Ce ai să-i spui lui *pan* Reiner? Mă scuzi... domnului Reiner.

– Vreau să-i spun că pe şapte noiembrie sora mea, Kathy, şi băieţelul ei, Brandon, au fost ucişi. Li s-a tăiat gâtul. Pe urmă, casa a fost incendiată. Trase adânc aer în piept. Ceva n-a mers cum trebuie şi omul care a făcut toate astea a sărit prin geamul casei cu hainele în flăcări.

Janacek traduse şi, când termină, se întoarse spre Lassiter şi-şi plecă bărbia.

– Omul a suferit arsuri serioase, dar a scăpat. Când l-a interogat poliţia, a refuzat să răspundă – şi nimeni n-a găsit nici o explicaţie pentru crima lui. Lassiter clătină din cap. Nimeni.

Îl urmări pe Reiner în timp ce Janacek traducea, iar Reiner îi întoarse privirea. În timp ce detectivul vorbea, ochii pacientului se umplură de lacrimi. Nu încercă să le şteargă. În cele din urmă, când Janacek sfârşi ce avea de spus, Reiner începu să vorbească cu o voce copleşită de emoţie, cu ochii umezi şi mari ca ai unui Labrador.

– Întreabă, traduse Janacek, dacă sora şi nepotul tău au murit... înaintea incendiului. Mai vrea să ştie şi dacă s-au apărat sau nu.

Lassiter îşi dădu seama ce urmărea Reiner.

– Aşa-i, răspunse el. N-au murit în incendiu. Au fost omorâţi repede, cu un cuţit. Se hotărî să nu pomenească de rănile multiple de cuţit pe care le suportase Kathy sau de tăieturile de pe mâini primite în timp ce se apăra.

Omul stătea în pat, pierdut în gândurile lui, legănându-se în faţă şi în spate, cu mâinile încleştate şi pleoapele strânse. Când deschise ochii din nou şi vorbi, pe chip i se putea citi uşurarea. Pentru Lassiter era clar – îl chinuiseră imagini ale copilului şi soţiei lui prinşi în capcană, tuşind, arzând de vii. Acum, în sfârşit, avea o altă imagine în faţă. Îi spuse ceva lui Janacek şi detectivul traduse.

– Întreabă despre omul ăla... cine era el?

– E italian. Îl cheamă Grimaldi. Spune-i că-i un om cu... un trecut urât. Un mercenar. Un ucigaş plătit.

Janacek traduse şi Lassiter se uită cum Jiri Reiner se crispează la faţă când fu pomenit numele lui Grimaldi. Îşi muşcă buza de jos şi pe chip îi apăru o expresie uimită. Dădu din cap cu tristeţe.

Lassiter îşi înfipse degetul mare în piept, apoi îşi întinse mâinile în lături şi, cu o expresie nedumerită pe faţă, imită

semnul din cap, plin de îndoială, al lui Reiner. Reiner stătea cu ochii ţintă pe el.

– Paşaportul lui Grimaldi arată că el era aici, la Praga, atunci când soţia şi fiul tău au fost omorâţi.

– I-am mai spus asta, răspunse Janacek cu o voce plictisită.

– Mai spune-i o dată.

Reiner dădu trist din cap, apoi se bătu cu palma peste frunte de trei ori, de parc-ar fi vrut să spună că în mintea lui nu găsea nici un fel de răspuns.

Mai verifică şi alte lucruri, timp de vreo două minute, schimbând întrebări prin Janacek. Se cunoşteau cele două femei între ele? Fusese vreodată Hannah Reiner în Statele Unite sau Kathy Lassiter în Cehoslovacia? Lassiter îi ceru lui Riordan să-i arate lui Reiner o fotografie a lui Grimaldi, apoi fotografia lui Kathy şi a lui Brandon, dar bietul om nu putu decât să scuture din cap şi să spună în şoaptă: *„Ne, ne. Nevim. Nevim.“* Nu era nevoie de traducere. Apoi Reiner scoase de sub pernă o mică fotografie înrămată a soţiei sale, ţinându-l în braţe pe fiul lor. Rama era de argint şi avea formă de inimă. Lassiter se uită la ea şi dădu negativ din cap la perechea zâmbitoare. În cele din urmă, reapăru şi doctorul, supărat că cei trei se aflau încă acolo. Reiner vorbi cu o voce puternică; dorea numărul de telefon şi adresa lui Joe Lassiter. Acesta din urmă îi dădu omului cartea sa de vizită. Doctorul încercă să-i scoată afară, dar Lassiter se apropie de patul de spital, luă mâna slăbănoagă a lui Jiri Reiner în mâna lui şi o strânse.

– O să descopăr eu, spuse el în engleză, privindu-l pe Reiner drept în ochi. Reiner apăsă şi mai tare mâna lui Lassiter, o trase spre el şi şi-o lipi de piept. Închizând strâns ochii, spuse:

– *Dekuji moc. Dekuji moc.*

– Asta înseamnă „Mulţumesc foarte mult“, spuse Janacek.

– Da, mi-am dat seama.

Apoi, doctorul le făcu semn că trebuie să plece. Lassiter se uită în urma lui peste umăr şi ochii lui Jiri Reiner scăpărară

către el. Doctorul se pregătea să-i facă omului o injecție, dar lui Lassiter îi veni o idee și-i spuse repede lui Janacek.

– Încă o întrebare.

Janacek îl refuză cu un semn din cap, dar Lassiter îl văzu pe Jiri Reiner împingând brațul doctorului, cu un gest surprinzător de ferm.

– *Prosim,* spuse el, arătând cu mâna spre Lassiter.

– Întreabă-l dacă soția lui a fost vreodată în Italia.

Kathy fusese în Italia de mai multe ori și Lassiter începuse să se întrebe dacă nu-l întâlnise cumva pe Grimaldi acolo – sau dacă nu-l întâlnise Hannah Reiner. Janacek puse întrebarea și, atunci, se petrecu ceva ciudat.

Reiner își abătu privirea în altă parte.

Poate că Lassiter interpreta greșit, dar i se păru că Reiner era stânjenit. Plecând capul, cehul îi șopti ceva lui Janacek, apoi se uită în altă direcție.

– Spune că au fost acolo doar o dată, zise Janacek. În vacanță. Acum e timpul să plecăm.

Lassiter aprobă din cap, se întoarse și-și ridică mâna în semn de rămas-bun. Omul din patul de spital rămăsese cu ochii la fotografia înrămată de lângă el.

– Ciao, murmură el. Ciao.

22.

A doua zi de dimineață, Lassiter îl duse pe Riordan cu mașina la aeroport, strecurându-se prin circulația Pragăi, ghidată de semnale albastre care marcau drumul. Detectivul era, ca niciodată, tăcut.

– Vreau să vorbesc cu tine, spuse Lassiter, despre...

– Nu țipa așa.

– Nu țip deloc, detective, vorbesc normal.

Riordan oftă, în timp ce Lassiter intră pe sensul giratoriu şi, schimbând culoarul, apăsă acceleraţia la maximum şi mări viteza. Când se afla la jumătatea sensului giratoriu, văzu lucind o lumină albastră şi traversă în goană trei culoare ca s-o ia în direcţia aeroportului.

– Te rog nu face asta, spuse Riordan.

– Îţi plăteşti păcatele, răspunse Lassiter, fără urmă de înţelegere. Ia spune, câte pahare ai băut aseară?

Riordan rămase tăcut o clipă, de parcă număra paharele. În cele din urmă, spuse:

– Ce contează un pic de băutură, acolo?

Pe măsură ce traversau oraşul şi intrau în suburbii, arhitectura începea să se degradeze. Încet, încet, piatra fu înlocuită de ciment, ornamentele de stilul nud, modern. Chiar şi ferestrele păreau să se fi schimbat, devenind cât se poate de banale.

Riordan respiră adânc şi gemu, de parcă i-ar fi dat cineva un ghiont în piept. Pe urmă, îşi drese vocea şi se îndreptă în scaun.

– OK, spuse el. Despre ce doreai să vorbim?

Lassiter se uită la el.

– Despre Italia, răspunse el.

– Italia înseamnă Campari… şi ce-i cu asta?

Lassiter oftă. Cu ce să înceapă? Cu Bepi.

– Ei, bine, pentru început, am să-ţi spun că una dintre persoanele cu care lucram… tipul care era ajutorul meu la Roma… a fost omorât. Acum câteva zile.

O clipă, Riordan rămase tăcut, apoi zise:

– Eşti sigur că asta avea legătură cu tine?

– Nu pot să dovedesc, dar… da, aşa cred. Şi, cu o seară în urmă, când m-am întors la hotel, am dat de un individ în camera mea. O matahală.

– Atunci „ai căzut“?

– Da. Cred că m-ar fi omorât, dacă nu intra o cameristă.

– Isuse Hristoase… ce voia de la tine?

– Asta-i, că nu ştiu. Când am intrat eu, el era acolo... computerul meu mergea şi el se uita la ecran. Strada lăsă locul unui drum mai lat, care făcea o curbă spre răsărit şi, deodată, se treziră la ţară şi toţi copacii dispăruseră. Prin parbriz se revărsa soarele. Riordan se schimonosi la faţă de parcă ar fi fost Vlad Ţepeş şi Lassiter îi aruncă o privire.

– Arăţi ca dracu', spuse el.

Când vorbi, o făcu cu glasul serios, temeinic, al omului într-adevăr mahmur.

– N-aveam încotro. A fost un banchet. Fiecare a ridicat paharul în sănătatea celorlalţi. O ţară după alta... pe urmă s-au servit lichioruri. Făcu o mică pauză, apoi adăugă: Mi-aduc aminte... era şliboviţă.

– Eşti cam bătrân pentru aşa ceva, nu crezi?

Riordan evită răspunsul, cu un aer plictisit.

– Aşadar, ce l-a făcut pe individul ăla să creadă că ştiai ceva?

Lassiter clătină din cap.

– Noi am cam făcut valuri.

– Care „noi"?

– Eu şi tipul cu care lucram... Bepi. Cel care a fost omorât. Ne-am dus la vechile adrese ale lui Grimaldi, am stat de vorbă cu sora lui...

– Şi ce-aţi aflat?

– Că tipul s-a convertit la religie acum vreo cinci ani.

– Ce aiureală! Şi de la ce mă-sa s-a convertit?

Lassiter făcu un semn cu capul.

– Fusese un fel de spion. Din trupele paramilitare.

– Zău?

– Da... omora oameni.

– Asta de unde-o ştii?

Lassiter se mulţumi să-l privească.

– De unde *ştii* asta? repetă Riordan.

– Am un prieten care lucrează... la o agenţie guvernamentală. Mi-a arătat un dosar.

– Dacă tot a venit vorba de asta, eu când pot să-l văd?

– Nu poţi să-l vezi.

– De ce nu?

– Fiindcă dosarul a dispărut.

Riordan gemu de ciudă, sau de durere, sau de amândouă. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi. În cele din urmă, întrebă:

– Deci, *la ce* s-a convertit?

– La Umbra Domini. A dăruit tot ce avea unei organizaţii religioase numită Umbra Domini.

– Umbra lui Dumnezeu, zise Riordan.

Lassiter păru surprins.

– Ştii limba latină?

– Nu. Sora Mary Margaret ştia latina. Eu doar am reţinut câteva cuvinte.

– Dar ce-i ciudat este că.... ţi-aminteşti de transferul telegrafic obţinut de Grimaldi?

– Da, şi?

– Banii veneau din partea Umbrei Domini.

Riordan râse.

– Ei, asta-i grozav! Cum de-ai aflat-o şi pe asta? Elveţienii nu ne-ar fi spus o vorbă!

Lassiter ridică din umeri.

– De la un prieten pe care l-am ajutat şi eu cândva.

Riordan bătu cu pantoful în podeaua maşinii... mai încet, şi mai încet. Pe urmă se opri.

– Hei... stai puţin. Transferul telegrafic. Noi n-am făcut niciodată treaba asta publică.

Lassiter schimbă culoarul.

– Aeroportul e drept în faţă, spuse el.

Riordan oftă.

– În orice caz, ştiam că-i vorba de tine.

În timp ce maşina se oprea lângă clădirea terminalului, Lassiter îi povesti lui Riordan despre călătoria lui la Napoli şi despre sticluţa cu apă sfinţită care căzuse din buzunarul lui della Torre.

– Arăta exact ca aceea a lui Grimaldi, spuse el.

– Deci, ce vrei să spui cu asta? întrebă Riordan. Încerci să-mi spui că organizaţia asta religioasă – Umbra şi cum îi mai zice – l-a plătit pe Grimaldi ca s-o omoare pe sora ta?

– Şi pe nepotul meu.

– Treci peste asta.

– Şi familia lui Jiri Reiner. Şi, poate, pe încă vreo câţiva.

– Ce, eşti nebun? De ce ar fi făcut asta? Riordan se uită la ceas, apoi trase ceva aer printre dinţi. Începu să-şi scotocească în geantă. Cred că-i mai bine să-mi notez ceva din rahaturile astea, spuse el.

– Nu-ţi mai bate capul. Am un pliant pentru tine. Aşteaptă-mă să parchez şi mergem undeva înăuntru. Te tratez cu o cafea.

– Mă găseşti la bar.

După vreo cincisprezece minute, Riordan arăta şi se simţea mult mai bine.

– Ce crezi că m-a ajutat? întrebă el. Sucul de roşii? Sau vodca?

– Cred că vodca, răspunse Lassiter, împingând pe masă un plic de hârtie groasă, maro, în timp ce se aşeza. Riordan îşi scoase ochelarii de citit şi începu să răsfoiască broşurile şi informaţiile Umbrei Domini. Sistemul public de transmisie anunţa, foarte tare, instrucţiuni în patru limbi succesive.

– OK, spuse Riordan. Mulţumesc că m-ai condus... acum, tot ce-mi mai rămâne de făcut e să mă întorc acasă şi să-i spun şefului că asta au făcut-o catolicii. Ai vreo idee de cum va fi interpretată chestiunea?

– Problema nu-i priveşte pe catolici, răspunse Lassiter. Ci o organizaţie care, în treacăt fie spus, conduce o şcoală din D.C., St. Barts, şi un fel de casă de reculegere din Maryland. Poate te-ar interesa să verifici.

Riordan se încruntă:

– Foarte bine, am să verific. Dar o să fac asta prin FBI. Din clipa când Grimaldi a răpit infirmiera, mi-am luat un babysitter de la federali. Riordan îl privi pe Lassiter drept în

ochi, cu o uitătură atât de fixă, încât părea că înnebunise. Pe urmă, luă mâna lui Lassiter şi i-o strânse bărbăteşte. Derek Watson, Joe. Pot să-ţi spun Joe, nu? Facem tot ce ne stă în putinţă – vreau să ştii asta. Absolut tot ce ne stă în putinţă! Riordan îi dădu drumul la mână şi închise ochii. Derek, spuse el. O să iau legătura cu Derek când mă întorc.

– Deci, spune-i lui Derek. Implică-l şi pe el.

– Fii sigur că mai are şi altele de făcut.

Lassiter ridică din umeri.

– Da, spuse Riordan. Vorbesc *serios*. Poţi fi sigur de asta.

– Da, în sfârşit... Lassiter sorbi din cafea şi schimbă discuţia spre alt subiect. Vreau să te rog ceva, zise el.

– Ce? îl întrebă Riordan, amestecându-şi băutura, o Bloody Mary, cu o tulpină de ţelină.

– Am mai vorbit despre asta şi altă dată, adică despre infirmieră... Juliette... cum de s-a întâmplat să aibă cheile de la maşină în buzunar când se afla în lift cu Grimaldi. Totul pare... nu ştiu cum să zic... că s-a nimerit la ţanc pentru el. Ai întrebat-o vreodată despre asta?

Riordan stătu să se gândească.

– Nu. De fapt, n-am întrebat-o. Ştiu c-am spus c-o s-o întreb, dar... era destul de prăpădită când am găsit-o şi, pe urmă... Derek s-a alăturat echipei şi... într-un fel, a preluat întreaga problemă din acel punct. Deci, eu n-am vorbit, de fapt, cu ea mai mult de cinci minute. Ridică din umeri. Deşi am pomenit de asta de faţă cu Derek – mă refer la chei – fiindcă mi-am amintit ce mi-ai spus.

– *Şi?*

– Nu ştiu ce să zic... Cred că nu mi-a dat nici o atenţie. A spus că el *îşi* ţine întotdeauna cheile *în buzunare* şi că poate că şi ea făcea la fel. Dar dac-a întrebat-o sau nu, nu ştiu. Detectivul îşi mestecă gheaţa din pahar şi făcu semn chelnerului să-i mai aducă un rând.

Lassiter se încruntă.

– Vrei să te ocupi de treaba asta?

Riordan notă ceva pe plicul de hârtie groasă pe care i-l dăduse Lassiter: „Juliette. Chei".

– Unde locuieşte, de fapt? vru să ştie Lassiter. Aproape de spital, sau...

– Nu, răspunse Riordan, scuturând din cap. Undeva prin Maryland. Într-un loc la mama dracu'. Undeva pe lângă Hagerstown...

Privirile li se întâlniră.

– Mergea cu maşina până acolo?

– De fapt, mi-amintesc că spunea că-şi căuta locuinţă mai aproape de spital, fiindcă e o mizerie să lucrezi la distanţă mare. Deşi nu făcea asta de multă vreme.

– Ce vrei să spui?

– Fiindcă era nouă. Abia începuse să lucreze. De câteva săptămâni.

– Stai o clipă. Vrei să spui că s-a angajat *după* internarea lui Grimaldi?

Riordan se frecă la ochi.

– S-a transferat... de undeva... nu ştiu de unde. În orice caz, a avut ghinion. În a doua săptămână de lucru... o înhaţă cineva. E încă sub tratament.

– Nu s-a întors la lucru?

Riordan clătină din cap şi căscă.

– E prea speriată.

– Jimmy...

Riordan ridică o mână.

– Ştiu la ce te gândeşti, zise el. E angajată doar de două săptămâni, are în buzunar cheile maşinii...

– Şi, ca din întâmplare, locuieşte într-un oraş unde Umbra Domini are o casă de reculegere.

Riordan oftă şi dădu din cap.

– Ai dreptate. Am să verific. OK? Dar nu-ţi face speranţe. Îşi goli paharul. Deci, ai de gând să te întorci în State de Crăciun, sau nu?

– Nu.

– De ce nu?

Lassiter ridică din umeri.

– Nu vreau să-ţi storc lacrimi, domnule detectiv, dar... ce rost ar avea? Nu mai am pe nimeni. Nu mi-a mai rămas nimeni. Toată familia a murit, în afară de mine.

– Atunci, unde-ai să te duci?

– Nu ştiu precis. Probabil înapoi, la Roma.

– Roma! Ce tot spui? La Roma! Abia mi-ai spus că partenerul tău a fost lichidat. Vrei să mori?

– A fost sufocat... Dar nu, n-am gânduri de moarte. La Roma nu mă caută nimeni. Sunt mai în siguranţă acolo decât în orice alt loc. Dacă vrea cineva să mă urmărească, o să mă caute în State. Eu *aşa* aş face.

Riordan dădu să spună ceva, dar, înainte de a avea timp să deschidă gura, sistemul P.A. anunţă tare zborul lui. Era un aeroport mic şi, până să fie tradus anunţul în germană, Lassiter plătise nota şi se instalase, alături de detectiv, la o coadă în faţa punctului de control.

– Povestea asta cu prietenul tău, spuse Riordan. Tipul din Roma...

– Bepi.

– Da... Riordan făcu o pauză ca să-i dea biletul şi paşaportul ofiţerului de la siguranţă. S-au adunat o grămadă de cadavre, spuse el.

Ofiţerul vamal se uită peste documentele lui, îi ştampilă paşaportul şi îi înapoie totul, cu un zâmbet plictisit. La vreun metru în faţa lui, un bărbat chel îşi scotea tot ce avea prin buzunare, în timp ce o blondă aştepta să-l pipăie.

– Sora ta şi nepotul, spuse Riordan – asta fac doi. Dwayne, trei, Bepi, dacă e din cauza ta, patru. Şi nu i-am pus la socoteală pe doamna din Praga şi pe băieţelul ei, dar aşa ar face şase.

Se încruntă şi mai tare şi-şi lăsă capul într-o parte, ca un câine care ascultă un zgomot îndepărtat.

Deschise gura să mai spună ceva, dar ofiţerul de la punctul de control îi făcu semn să înainteze. Bărbatul chel fusese controlat şi Riordan formase un fel de blocaj în spatele căruia se adunaseră călătorii. Riordan îşi aruncă servieta pe banda rulantă, îşi ridică mâinile şi făcu un pas înainte. Spre enervarea celor din spatele lui, se opri în cadrul detectorului de metale şi se răsuci în spate.

– Păstrăm legătura, nu? Tipul din umbră – Grimaldi sau *cum l-o fi chemând*, e băftos la joc, nu crezi?

23.

Crăciunul veni şi se duse, şi nimic nu se mai întâmplă.

În Italia, aceasta era o sărbătoare de familie mai liniştită decât în Statele Unite. Povara enormă a cumpărăturilor care copleşea acest sezon era absentă aici şi, în lipsa agitaţiei create de achiziţionarea de cadouri şi de petreceri, starea de spirit din Roma era potolită, aproape paşnică. O zi era înlocuită, pe nesimţite, de următoarea şi, în scurt timp, veni şi ajunul Anului Nou.

Pentru Lassiter, era o perioadă ciudată şi confuză. Închirie un apartament într-un obscur hotel rezidenţial, la nord de grădinile Vilei Borghese. Se duse la spitalul de stomatologie din Viale Regina Elena, unde un englez expatriat extrase ceea ce rămăsese din dintele pe care-l pierduse la Napoli. După două zile, îşi făcu o radiografie la Spitalul internaţional Salvator Mundi unde află că fusese zgâlţâit, dar nu i se mişcase nimic din loc: coastele îi erau lovite, dar nu rupte.

Mânca singur într-o cârciumă izolată, citind în serie romane portocalii din colecţia Penguin. Dormea până târziu şi făcea lungi alergări în timpul dimineţii. Ar fi putut să se ducă la poliţie în legătură cu Bepi, dar, după o scurtă conversaţie

cu Woody, renunţă la această idee. Ce-ar fi putut să spună la poliţie? Nu avea altceva decât bănuieli şi nu părea o idee bună să le transmită autorităţilor italiene. Cel puţin, asta era părerea lui Woody. E adevărat că se făcuse curăţenie generală la SISMI. Dar cât de temeinic? Cu siguranţă că Grimaldi mai avea încă prieteni acolo. Şi cine putea spune dacă SISMI şi umbra Domini nu lucrau cumva mână în mână? Era mai bine să stea în umbră şi să se ocupe de problemă mai târziu, când lucrurile se mai potoleau.

Aşa că aşteptă să treacă perioada Crăciunului, stând cu capul plecat. Suna în State o dată la două zile, folosind un telefon public din gară. Nu erau nici un fel de veşti. Până şi convorbirile de la AmEx fuseseră amânate până după Anul Nou.

– De fapt, nu lucrează nimeni, îl informă Judy. Totul este blocat. Lassiter îi spusese că înţelegea. Şi chiar aşa era.

Îşi verifică şi automatul telefonului. Erau vreo şase invitaţii, un număr dublu de telefoane „pentru păstrarea legăturii" şi felicitări de sărbători de la persoane nu prea apropiate şi nu prea dragi. Monica lăsase un mesaj vesel şi drăgăstos. Claire, unul rece şi ostil. Se gândea să le sune pe amândouă, dar n-avea nimic să le spună.

Erau nopţi în care stătea pe un scaun vechi, îmbrăcat în brocart, cu gândul la casa lui din McLean. După cum aflase din *Herald Tribune*, fuseseră ninsori abundente în Districtul Columbia. Un Crăciun troienit. Se gândea la alee şi la micul pod, la râu şi la copacii troieniţi de zăpadă. Şi, în interiorul casei, la lumina palidă a nopţii ce reflecta zăpada lucind în ferestrele atriumului.

Uneori, se gândea la Kathy şi la Brandon. Începuse să-i fie greu să-şi aducă aminte cum arătau. Gândul la Brandon îl deprima. Era... adică fusese... un băieţel cu un suflet luminos. S-ar fi bucurat din plin de toată zăpada asta. După vreun an, Brandon ar fi început să joace fotbal şi Lassiter aşteptase cu plăcere să-l înveţe jocul. Să-i arate toate chichiţele. Şi de ce nu? Brandon avea nevoie de un tată, chiar şi de unul de

împrumut, şi cine era mai nimerit decât Joe Lassiter, membru fondator al Alianţei?

Apoi, a apărut Grimaldi. Şi, după Grimaldi, termitul. Termitul!

Lassiter îşi alungă această imagine din minte şi-şi îndreptă gândul spre lucruri mai paşnice. Până acum sigur că se adunase multă poştă umplând coşul pe care-l folosea menajera când el era plecat. Un munte de reviste, de cataloage, de carduri Hallmark din partea firmelor de avocatură din Washington, New York, Londra şi Los Angeles. Nici una dintre ele nu pomenea despre Crăciun; toate trimiteau „Felicitări de Sărbători". Stând întins în pat cu ochii în tavan, Lassiter se gândi, pentru prima oară, că nu dorea prea mult să se ducă acasă.

Nici azi. Nici mâine. Poate niciodată.

Şi nici nu ţinea să viziteze locuri turistice. Încercase să facă asta o zi, două, vizitând Biblioteca Vaticanului şi Capela Sixtină. Amândouă erau impresionante, dar începuse să nu-l mai intereseze nimic, în afară de Grimaldi. Dezlega cuvintele încrucişate din *Herald Tribune* şi bea prea mult vin roşu la masa de seară.

Apoi veni şi ajunul Anului Nou, un prilej folosit, de obicei, pentru rememorarea trecutului şi luarea de hotărâri pentru viitor. Aşteptă până la opt, apoi cină singur la o bodegă cu o stradă mai încolo de hotel, calamari cu sos marinat, salată cu chimen dulce, ravioli umpluţi cu spanac, şi o felie de miel la grătar cu mentă. Comandă un espresso cu o felie de coajă de lămâie în el şi, după aceea, un pătrat de tiramisu şi un pahar de Vin Santo din partea casei.

Bău vinul, care era foarte bun, şi lăsă un bacşiş generos. Pe urmă, se întoarse pe jos la hotel lângă care, ceva mai încolo, se găsea un vechi bar subteran cu arcade din cărămidă şi un televizor mare. Barul era plin de muncitori. Soţiile lor lipseau, deşi se vedeau câteva femei, îmbrăcate ţipător, cu ochii rimelaţi şi unghiile date cu ojă roşu-aprins. Nu erau prostituate,

ci fete de petrecere. Râdeau tot timpul, dar râsul lor părea forţat şi, într-un fel, îl făcea să se simtă singur.

O echipă de jucători de fotbal umplu ecranul televizorului. Fiorentina contra Lazio. O reluare. Era clar că Lazio învinsese, căci cei prezenţi anticipau fiecare moment al gloriei acestei echipe şi fiecare semn al perfidiei Fiorentinei, dându-şi coate ori de câte ori ceva era pe punctul de a se întâmpla şi înjurându-l pe arbitrul nepriceput.

Se făcuse aproape unsprezece când Lassiter îl chemă pe chelner şi-i spuse că dorea să trateze pe toată lumea din bar cu un rând de şampanie. După ce chelnerul împărţi paharele şi, cu ajutorul a doi dintre clienţi, turnă un rând de Moët Chardon pentru toată lumea, îşi ridicară toţi paharele în sănătatea lui, într-o urare zgomotoasă, discordantă, cu frânturi de cântece. Câteva minute mai târziu, ceru un alt rând de şampanie şi se gândea să-l mai comande şi pe al treilea, când chelnerul îl privi drept în ochi şi scutură din cap. Luând pixul lui Lassiter scrise:

Moët & Chardon: 14.400 lire
Asti Spumante: 6.000 lire.

Apoi, ca un mim talentat, arătă că deja toţi clienţii barului erau beţi şi nu merita să irosească Moëtul pe ei. Lassiter îi dădu dreptate şi se turnă în toate paharele Asti Spumante, fără nici o diferenţă vizibilă în dispoziţia festivă. În cele din urmă, sosi şi miezul nopţii şi, odată cu el, o explozie de *abrazo* din partea bărbaţilor şi ceva mai puţine din partea câtorva femei. Când, în cele din urmă, se ridică să plece, doar puţin mai treaz decât ceilalţi, toată lumea din bar se sculă în picioare. Urmă un rând de aplauze, o serie de urări din partea tuturor, pe care Lassiter nu le înţelese şi o explozie finală de *Buona fortuna.* Apoi plecă, după ce-i dădu chelnerului un bacşiş de aproape două sute de dolari.

Telefonul îl trezi la ora opt dimineaţa fix, urlându-i în ureche. Lassiter avu un moment de panică în clipa când, răsucindu-se în pat, îşi aduse aminte cum îl sărutase o femeie la ieşirea din bar. Spera din tot sufletul că nu o adusese cu el la hotel fiindcă... ei bine, fiindcă el nu ştia să vorbească italieneşte.

„Isuse, îşi spuse el, nici măcar nu sunt mahmur. Sunt încă beat."

– Alooo! răzbătu prin fir vocea veselă a lui Roy Dunwold. Nu te-am trezit, nu?

– Sigur că nu. Tocmai îmi... spuneam rugăciunea.

Dunwold râse.

– Ai petrecut prin târg, nu-i aşa? Vrei să sun mai târziu? Nu mă deranjează.

Lassiter se ridică în picioare şi totul începu să se învârtească ameţitor în jurul lui.

– Nu, răspunse el, nu, mă simt foarte bine.

– Nu prea pari, fir-ar să fie, dar... nu face nimic. Motivul pentru care sun... în sfârşit am ceva pentru tine. Diverse.

– Hmmm.

– Mai întâi: Brazilia.

– Aaaah.

– Mă asculţi?

– Da, da, te ascult.

– În legătură cu afacerea de la Rio. Danny – adică colaboratorul meu – el e cel care a aflat. Roy vorbea în izbucniri scurte. Era clar că încearcă să găsească ceva cât mai săritor în ochi. Ora două noaptea, incendiu, şaptesprezece septembrie... *chichi condo* la Lebron.

– Asta ce mai e?

– Foarte şic. Zonă lângă plajă. Da, da... uite cum a fost: un copil a murit în foc... abia împlinise patru ani... Mămica a fost omorâtă. La fel şi bona daneză. Deci, aşa... focul s-a extins şi la alte apartamente... nimeni altcineva n-a fost rănit serios. Pagubele estimative suferite de imobil... şaizeci de *gazillion cruzieros*... Asta-i: incendiu provocat de cauze dubioase.

Lassiter dădu din cap.

– Asta e ceva, zise el.

– Dar nu-i tot. Lassiter îl auzi pe Roy întorcând paginile. Părerea oficială este: incendiu provocat. Încă ceva despre familie. Să vedem... un cuplu de oameni bogaţi. Aşa... Numele lor este Peña. Doamna era psihiatră şi domnul este... director! La Rio Tino Zinc, la hotelurile Sheraton... şi la multe altele.

– Copilul ce era? Băiat, fată...?

– Băiat. Copil unic.

– Da, da, răspunse Lassiter.

– N-am terminat încă! Mai am încă una, ce crezi!

– Încă una... ce?

– Ce-ţi închipui? Încă o crimă de-asta nenorocită care se potriveşte cu schema ta. Alt băiat...

– Când? întrebă Lassiter. Unde?

– Chiar în octombrie. Matilda Henderson şi fiul ei, Martin. Chiar aici. Chiar aici, în Londra.

Avionul spre Londra era aproape gol. Era în ziua Anului Nou. Heathrow era şi el pustiu. Totuşi, aproape că-i ducea dorul lui Roy, în timp ce trecea prin vama celor care n-aveau nimic de declarat.

Roy avea un talent util oricărui anchetator – talentul de a trece neobservat. Era genul de om imposibil de descris, care se descria pe sine ca „obişnuit în toate şi cândva tânăr". Dar nici asta nu explica totul. Era ceva în el care-l făcea aproape transparent. Lassiter remarcase cândva asta şi Roy dăduse din cap într-un fel care însemna că nu era prima oară când auzea aşa ceva.

– Nu se poate spune că-i un dar de la Dumnezeu, spunea el. Dar aşa am supravieţuit anilor de adolescenţă.

Şi, în timp ce Lassiter cerceta cu privirea terminalul gol, Roy apăru brusc lângă umărul lui; purta o haină grea de tweed

şi un şal noduros, care părea să fi fost tricotat de o mână de începător.

– Sărbători fericite, îi spuse Roy la ureche, în timp ce-i lua valiza şi-l conducea spre ieşire.

Roy parca întotdeauna ilegal, dar nu părea să fie amendat niciodată şi maşina lui era chiar în faţă, în spatele unui autobuz. Aerul era rece şi umed şi mirosea a motorină. La fiecare câteva minute, un avion huruia în aer pe deasupra capetelor lor.

Lassiter porni spre uşa din dreapta, dar Roy îi făcu semn să intre pe partea cealaltă. Aceasta era cea mai recentă maşină Porsche a lui Roy, argintie, de data asta. Pe drum, Roy îi povesti despre familia Henderson.

Femeia, Matilda, fusese o femeie bogată, datorită „unei moşteniri *şi* a unui divorţ foarte profitabil. Era aproape vestită în cercurile «înalte». Scria romane. Genul artistic. Nu prea vindea mult. Câştigase câteva premii".

– Eu n-am auzit de ea, spuse Lassiter.

– Nu contează. Ei, bine, tocmai îşi intrase în drepturi, cum se zice. I-am citit necrologurile şi câteva interviuri. Se spunea că născuse băiatul la patruzeci şi unu de ani. După cum spunea *Guardian*, faptul că avea un copil îi deschisese porţile fertilităţii şi în viaţa literară.

– Despre soţ ce se ştie?

– N-avea soţ. A avut copilul singură. S-a dus într-unul din locurile alea, ştii.

– Care locuri?

– Ştii, doar. Unde le lasă cu burta mare. Într-un fel profesional.

„Stai puţin", îşi zise Lassiter în sinea lui.

Dar Roy nu se putea opri.

– Nu-i ceva natural, nu-i aşa? În loc să te distrezi un pic, după cum e lăsat de la Dumnezeu, treaba asta e... e ceva fără pasiune, nu? Eu nu spun că-i ceva rău, înţelegi, dar...! Unele femei se duc la banca de spermă şi se uită la fotografii! La pozele bărbaţilor care au donat sperma. Pe urmă se interesează

de ăla care le place. Ce înălţime are. Ce greutate are. Ce cotă a inteligenţei, ce culoare de ochi, ce educaţie – îl aleg pe tăticu' de parc-ar alege un prăpădit de tapet.

Asta-i aminti de Riordan – când Lassiter îi spusese că Brandon nu avea tată: „N-avea tată? Spune-mi cum se face treaba asta... şi pe urmă poţi să pleci".

Roy trăncănea înainte, dar Lassiter se gândea la Kathy şi în mintea lui începu să se nască o idee. Şi ea concepuse copilul la o clinică de fertilitate. Poate că asta era legătura dintre diferitele cazuri. Poate că Grimaldi era un donator de spermă. Poate că înnebunise şi acum îşi distrugea propriile odrasle.

– Ce-ar spune bătrânul *Darwin?* continuă Roy să trăncănească. Îţi spun eu ce-ar spune. Ar numi asta selecţie *nenaturală*, asta ar face!

Lassiter se sprijini de spătarul scaunului, ascultând doar cu o ureche vorbele lui Roy, în timp ce maşina zbura prin noapte. Alungase ideea că Grimaldi era un nebun, un donator de spermă răzbunător. Asta nu explica ce se întâmplase cu Bepi. Sau Umbra Domini. Sau dezgroparea şi incinerarea lui Brandon.

Era ciudat cum i se schimbase dispoziţia, cum se dezumflase de dimineaţă până acum. Ştirile lui Roy despre cazul de la Londra erau interesante şi, de când primise telefonul, fusese cuprins de nerăbdare într-o asemenea măsură, încât luase primul avion de la Roma. Şi clinicile de fertilitate – era ceva în asta, dar n-ar fi putut spune ce anume. Făceau parte din caz. De lucrul ăsta era sigur. Şi religia – religia făcea şi ea parte din caz. Simţea că nodul strâns al cazului începea să slăbească, dar agitaţia lui se transformase într-o oboseală iritată. Se simţi, brusc, profund ostenit. Coastele îi zvâcneau şi tot ce-şi dorea era să facă un duş şi să se culce.

Porsche-ul o luă spre St. James's Place şi se opri în faţă la Dukes.

– Ai ajuns. Îmi pare rău că am trăncănit atât. Data viitoare o să mă vezi cocoţat pe o nenorocită de cutie în Hyde Park.

– Ai spus câteva lucruri interesante, zise Lassiter. Nici o problemă.

Un portar cu joben şi frac veni la maşină.

– Stai puţin, spuse Roy, răsucindu-se în scaun şi luând un plic mare de pe bancheta din spate. Uite, zise el, asta-i tot ce am. Documente despre cazul Henderson şi despre cel din Brazilia. În al doilea rând: Am aranjat nişte întâlniri pentru tine. Mâine.

– Cu cine?

– Cu sora Matildei Henderson şi cu cea mai bună prietenă a ei – naşa băiatului. Roy schimbă vitezele. În jur de zece?

În timp ce Lassiter aproba din cap şi cobora din maşină, izbucni deodată un fulger, urmat de un bubuit de tunet şi cerul îşi deschise baierile. Portarul îi aruncă o privire plictisită, de parcă el era, într-un fel, vinovat de dezlănţuirea aceea.

24.

Sora Matildei Henderson era curtenitoare, dar numai atât. Honor părea a avea vreo cincizeci de ani şi avea părul cărunt tuns scurt. Purta cercei grei şi ochelari stilaţi, dar urâţi. Purta pantaloni bufanţi strânşi cu benzi la glezne, care-i aminteau lui Lassiter de nădragii cu care erau îmbrăcate personajele filmului de desene animate *Aladin*, pe care-l văzuse cu Brandon. Locuinţa ei din Chelsea era decorată exclusiv în negru, alb şi gri. Nu le oferi nimic de băut, dar le făcu semn să ia loc pe nişte scaune asortate şi neconfortabile, ce păreau a fi făcute din plasă de sârmă.

– Mă aflu aici fiindcă avem ceva în comun, începu Lassiter.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

În ciuda reacţiei reci, el îi dădu înainte; îi povesti cum muriseră sora şi nepotul lui într-un mod izbitor de asemănător cu al surorii şi nepotului *ei.* Roy mai intervenea şi el, din când în când, în timp ce Lassiter parcurse întreaga poveste – din ziua când auzise de moartea lui Kathy până în dimineaţa aceea. Când sfârşi, încăperea vibra de tăcere. Apoi, ea spuse:

– Totuşi, nu înţeleg prea bine de ce aţi venit la mine, domnule Lassiter.

Lui Roy Dunwold îi căzu falca, în timp ce Lassiter îl privea. Se aplecă mai mult spre Honor:

– M-am gândit doar... că e posibil, începu el – vreau să spun, dacă există ceva în ceea ce v-am povestit... aici ezită o clipă... care să vă amintească vreun amănunt privitor la sora şi nepotul dumneavoastră...

– Sora şi nepotul meu au fost omorâţi, în timp ce dormeau, de un nebun. S-ar putea să fie chiar nebunul *dumneavoastră,* dar ce importanţă are asta?

Lassiter rămase cu ochii pironiţi la ea. Nu mai ştia ce să spună.

– Nu... nu vreţi ca făptaşul să fie găsit şi pedepsit?

Aruncă o gură de fum şi ridică din umeri.

– Trebuie să trăiască singur cu povara asta, spuse ea acru. Ca O.J. Se ridică. Eu aparţin religiei budiste şi cred că asemenea lucruri se rezolvă de la sine, cu timpul. Sora mea şi cu mine nu eram apropiate, după cum cred că se va fi ostenit cineva să vă spună. Dacă n-aş fi fost plecată în Bahamas, sunt sigură că aş fi fost numărată printre suspecţi.

– Greu de crezut, interveni Roy. Dar era vorba şi de o moştenire.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Eu n-am nevoie de bani. Cred că am să-i depun la bancă şi am să înfiinţez un premiu literar pe numele Matildei. Acum, dacă nu vă supăraţi, spuse uitându-se la ceas – am o întâlnire.

Dar Lassiter era hotărât să obţină tot ce se putea de la Honor Henderson – cel puţin ca să nu mai fie nevoit s-o vadă şi altă dată.

– De ce aţi fi fost socotită suspectă?

– Sora mea m-a trădat. Am trăit aici ani de zile, într-o armonie perfectă. Eu pictam şi ea scria. Eram destul de fericite... până când i-a venit ideea absurdă de a avea un copil.

– N-aţi fost de acord.

– Sigur că n-am fost de acord, şi până la urmă a trebuit să-i spun Matildei să-şi găsească altă locuinţă. Şi bine-am făcut! După ce Martin, băieţelul, s-a născut, Tillie *n-a mai ştiut* decât de el. Nu mai ştia să vorbească decât despre scutece şi despre durerile de sâni, despre jucării şi pregătirea mâncării pentru bebeluş. Era imposibil să mai ai o conversaţie inteligentă cu ea. Se opri brusc şi se făcu roşie la faţă. Acum s-a terminat. Eu i-am plâns şi am terminat, şi vă sfătuiesc să faceţi acelaşi lucru, domnule Lassiter. Acum, dacă nu vă supăraţi... Începu să-i conducă spre uşă.

În drum spre ieşire, Lassiter se opri şi se întoarse iar spre ea.

– Ştiţi la ce clinică de fertilitate s-a dus?

Urmă un oftat adânc.

– Ah, Dumnezeule, nu-mi amintesc. A făcut multe cercetări. S-a dus în Statele Unite, s-a dus în *Dubai,* dacă vă puteţi închipui. S-a dus în multe asemenea locuri. Trăncănea tot timpul despre densitatea mucozităţii şi despre ciclurile de ovulaţie. Faţa i se strâmbă de dezgust. Tot timpul îşi lua temperatura vaginului şi pe urmă mi-o anunţa şi mie.

– A fost în Italia? întrebă Lassiter. Fiindcă omul care mi-a omorât sora era din Italia. Lassiter stătea acum în canatul uşii.

– Nu ştiu. Nu eram în termeni buni. Acum, *vă rog,* am o întâlnire.

Uşa se închise cu putere.

– Asta-i o scârbă, zise Roy. Probabil că ea i-a omorât.

Cea mai bună prietenă a Matildei Henderson, Kara Baker, locuia de cealaltă parte a Tamisei, în partea de sud a Londrei. Roy își făcu cu greu drum prin circulația intensă din centrul orașului, folosindu-se din plin de claxon și, în cele din urmă, traversară Podul Hammersmith. În clipa când ajunseră pe partea cealaltă, telefonul de mașină al lui Roy începu să sune. El îl înjură.

– Pisălog nenorocit! Pe urmă ridică receptorul, ascultă câtva timp și, pe un ton resemnat, spuse: Fir-ar să fie! Bine, sună-mă acolo peste o oră.

Unul dintre angajații lui Roy care lucra la un caz din Leeds intrase într-o încurcătură cu poliția locală. Trebuia să-l lase pe Lassiter acolo.

Barnes era o enclavă asemănătoare unui sat căreia nu-i lipsea lacul cu rațe și terenul de crichet. Locuința Karei Baker era o casă mare din cărămidă, cu tufișuri de merișor de jur împrejur și cu doi lei mici de piatră – cu panglici roșii de catifea legate la gât – servind drept paznici pe pilonii de piatră de ambele părți ale aleii.

Femeia care deschise ușa era cât se poate de diferită de Honor Henderson, după cum nici casa ei nu se putea compara cu apartamentul lipsit de culoare din Chelsea. Kara Baker era o persoană între treizeci și cinci și patruzeci de ani; era deosebit de frumoasă – o frumusețe naturală, cu o coamă de păr roșu cârlionțat, ochi albaștri strălucitori și un trup atât de unduitor, încât un adolescent s-ar fi simțit tentat să-l deseneze.

Casa era mobilată exuberant și eclectic; mobile stilate își împărțeau armonios spațiul cu piese mai moderne. Covoare vechi orientale pe podelele lustruite; peste tot, obiecte de artă din toate epocile. Frânghii împletite din crengi de brad, din care cădeau acele, erau așezate deasupra căminului, se

răsuceau în jurul coloanelor din salon şi a balustradelor scărilor duble.

Era destul de mare dezordine: hârtii şi reviste, cărţi, ceşti şi farfurii, pălării şi mănuşi erau răspândite peste tot. O buiotă roşie pentru apă fierbinte era aruncată pe o parte într-un fotoliu, în timp ce o pungă de cartofi prăjiţi se odihnea pe scaunul pianului.

Gazda se scuză pentru dezordine, în timp ce se oprea pe loc să-şi arunce din picioare pantofii cu toc şi porni înaintea lui, în ciorapi, către bucătărie.

– O ceaşcă de cafea?

Lassiter o urmă în bucătărie, o cameră veche, uriaşă, cu un şir de ferestre franţuzeşti de-a lungul unuia dintre pereţi. El se aşeză la o veche masă ţărănească, în timp ce ea pregătea cafeaua.

– Deci, i-ai făcut o vizită lui Honor? îl întrebă Kara Baker.

– Nu m-a ajutat deloc.

– Biata Honny, răspunse ea, oftând. Se poartă ca un om fără inimă, dar, de fapt, e aproape paralizată de durere. Sunt destul de îngrijorată din cauza ei.

Lassiter avu o clipă de ezitare.

– Aproape că m-am lăsat înşelat.

– Ah, *ştiu;* poate fi *atât* de nesuferită! Dar, ascultă-mă pe mine, Tils – Matilda – era singura persoană din lume la care ţinea. Şi Martin.

Capul lui se aplecă într-o parte, de parcă n-o auzise bine.

– Ea nu mi-a spus aşa ceva.

Se auzi un ţârâit de fierbător. Kara făcea cafea într-o presă franţuzească şi apăsă pe mâner gradat şi cu pricepere.

– Prostii! spuse ea, scotocind în jur să găsească nişte ceşti. De-asta sunt îngrijorată în legătură cu ea. I-ai văzut apartamentul, ai văzut cât e de calculată, de reţinută. Stai puţin – o să-ţi arăt un desen de-al ei. Puse tava de cafea pe masă – două

căni ciobite, un bol de zahăr din alabastru şi un carton cu frişcă. Kara se duse la peretele cel mai îndepărtat şi se întoarse cu un desen în tuş şi peniţă reprezentând Piccadilly Circus, pus într-o ramă mare. Îl propti pe un scaun şi amândoi începură să-l privească.

– Vezi, zise ea. Cel mai constipat desen pe care o să-l vezi în viaţa dumitale. Îşi aruncă mâinile spre el. Asta – asta-i Honny întreagă!

Era un desen mare, frumos; compoziţia era strălucitoare, linia peniţei avântată, perspectiva dintr-un unghi superior, surprinzătoare. Dar era atât de meticulos şi detaliat, încât îi amintea lui Lassiter de tipul acela de lucrări pe care copiii din Lumea a Treia le completau până orbeau.

– Înţeleg ce vrei să spui.

Kara amestecă în ceaşca de cafea cu degetul, pe care apoi îl linse.

– Honor e acum într-un moment pe care psihiatrii îl numesc „negare" – numai că, de data asta, ea nu neagă uciderile petrecute, sau faptul că Tils şi Martin sunt morţi, se preface că nici nu-i pasă. Nu se sinchiseşte şi, deci, moartea lor nu contează. Luă o sorbitură de cafea şi gemu de plăcere.

Cafeaua era deosebit de bună, iar Kara Baker era deosebit de atrăgătoare. Lassiter se simţi ciudat de imun la acea atracţie şi asta îl îngrijoră fiindcă, în mod normal, ar fi dorit o femeie de genul ăsta. Dar, aşa cum stăteau lucrurile, atracţia ei asupra lui era mai mult intelectuală decât fizică. Ceea ce îl deranja.

– Hmmmm, exclamă ea, în timp ce-şi ţinea cana de cafea cu amândouă mâinile. Se uită la el şi ridică din sprâncene; era clar că dorea să-l audă spunând ceva.

– Honor a zis că a dat-o pe Matilda afară... din cauza copilului, zise Lassiter. Spunea că se înstrăinaseră de pe vremea când sora ei era însărcinată.

– *Prostii,* zise Kara. Honor era *încântată* de ideea unui copil. A petrecut ore şi ore de cercetări, folosind tehnica cea mai modernă; s-a interesat de ratele de succes ale diferitelor clinici, a chestionat jumătate din institutele ginecologice de pe Strada Harley, ca să ceară sfaturi. A făcut intervenţii pentru Tils, a dat toate telefoanele de rezervare, i-a monitorizat medicamentele de fertilitate şi dieta. A făcut tot ce era de făcut.

Lassiter clătină din cap.

– Asta nu se potriveşte cu femeia pe care am cunoscut-o eu.

– Uite ce e, nu trebuie să mă crezi pe mine pe cuvânt, poţi să controlezi. Se apleca spre el. Tils a scris *în testament* că Honor avea să fie tutorele lui Martin, dacă i se întâmpla ei ceva. Cât priveşte mutatul în altă casă – asta a fost ideea lui Tilsie. Nu şi-o putea imagina pe Honor reuşind să lucreze cu un bebeluş în preajmă. Dar căutau o casă la ţară pe care s-o împartă între ele, la sfârşit de săptămână. Şi, pe urmă...

Brusc, se întrerupse şi ochii i se umplură de lacrimi. Fornăi pe nas şi-şi frecă ochii.

– Îmi pare rău. Încă mi-e *grozav* de dor de Tils. Eram prietene pe viaţă, încă de când eram copii mici şi ne făcusem planuri să rămânem prietene şi la bătrâneţe. Ştii, să purtăm nişte pălării oribile şi să bântuim prin Provenţa sau prin Toscana, sau...

Dar, în acel moment, îşi pierdu controlul şi se puse serios pe plâns. Îşi acoperi faţa cu mâinile, se ridică şi dădu să fugă din cameră.

– Scuză-mă. Îmi pare rău. Mă întorc.

Rămas în bucătărie, Lassiter începu să se gândească la întrevederea lui cu Kara Baker. Se fixaseră la relaţia dintre surorile Henderson. Trebuia să îndrepte discuţia spre ceea ce voia să întrebe. De ce credea ea că ar fi dorit cineva să-i ucidă prietena. Suspecţi, bârfe. O să-i spună propria lui

poveste... despre Kathy şi Brandon. O să vadă dacă ea observa vreo asemănare.

Strânse ceştile de cafea, le clăti şi le puse la scurs. Se duse la frigider să pună cartonul de frişcă înăuntru.

Frigiderul era enorm, mai ales pentru Anglia, unde se foloseau, de obicei, aparate mici. La exterior suprafaţa lui era complet acoperită cu hârtii, pe vreo două, trei nivele. Era un adevărat muzeu de schiţe, poze, invitaţii, tăieturi din ziare, reţete, ilustrate, note de expediat la poştă, vechi şi îndoite la colţuri, bilete de călătorie, un desen de copil.

Când trase, uşa se înţepeni şi, nu se ştie cum făcu, dar lovi un magnet şi o mână de hârtii căzu pe jos. Le adună şi, când încercă să le lipească din nou pe uşa frigiderului – pe unde putea – dădu cu ochii de ilustrată.

Se uită fix la ea, încremenit pe loc. Primise şi el aceeaşi ilustrată de la Kathy cu ani în urmă. Era o fotografie într-o fotografie: fondul era un oraş italian din zona de deal, văzut de la distanţă, cu o îngrămădire de clădiri cocoţate pe o înălţime stâncoasă, înconjurată de un zid medieval. Fotografia din interiorul fotografiei era o imagine mărită a micului hotel drăguţ care comandase ilustrata. Alături scria: „Pensione Aquila".

Îşi amintea şi acum de dosul ilustratei pe care o primise şi sentimentele amestecate pe care le încercase la citirea ei. De fapt, nu citise, ci privise, pentru că era un desen, unul din obişnuitele jocuri de cuvinte stupide ale lui Kathy. O serie de patru planşe care înfăţişau o uşă simplă şi o mână care bătea la ea. De la stânga la dreapta, mâna care bătea se afla într-o poziţie mereu diferită. În prima planşă, pumnul bătea în josul uşii. În planşa de la mijloc, era plasat mai sus. În cel din dreapta, pumnul bătea în partea de sus a uşii. El înţelesese: „Am fost ciocănită". Kathy semnase cu vechiul *A* înclinat al Alianţei.

Înaintea călătoriei din Italia, el dorise ca sora lui, Kathy, să renunţe la goana după un bebeluş. Până atunci, cheltuise aproape şaizeci de mii de dolari şi petrecuse trei ani în căutarea maternităţii. Faptul o obosise, atât fizic, cât şi psihic. Părea din ce în ce mai fragilă. Gândul că ea se ducea la o clinică obscură din afara ţării îl neliniştea, deşi verificase instituţia şi descoperise că avea o reputaţie excelentă.

După ce primise ilustrata, se îngrijorase la gândul că fericirea lui Kathy se va sfârşi cu o nouă dezamăgire. Căci se mai întâmplase o dată, când prima ei sarcină, implantată la o clinică din Carolina de Nord, se terminase cu un avort. N-ar fi vrut ca situaţia să se repete.

Când Kara Baker se întoarse în bucătărie, el tocmai citea ce scria pe dosul ilustratei de pe frigider.

Dragă K,

Aici e minunat şi-i atâta linişte! Câmpii nesfârşite de floarea-soarelui cu capetele grele, plecate. Ţine-mi pumnii.

Cu drag, Tils

– Ah... începu Kara Baker, pe urmă închise gura cu o expresie ciudată, de parcă nu-i venea să creadă că e atât de prost crescut. Schiţă un zâmbet vag, expresia ochilor era rece. Ştii... cred c-ar fi mai bine să pleci.

– Îmi pare rău, răspunse el. Ţinea ilustrata sus, ca pe o probă în faţa unui complet de judecată. Ştiu. Ţi-am citit corespondenţa. Eu... eu puneam frişca înăuntru şi am răsturnat nişte hârtii, iar ilustrata asta...

Se schimbase în nişte pantaloni de trening şi un jerseu miţos. Plânsese de-şi dăduse sufletul. Ochii îi erau roşii şi faţa îi era pătată. Luă ilustrata din mâna lui, citi ce scria pe spate, apoi o întoarse pe partea cealaltă. Îşi muşcă buza de jos şi respiră sacadat.

– Ăsta e oraşul. Unde era clinica. Unde Tils a rămas însărcinată cu Martin. De asta am păstrat-o.

– Montecastello di Peglia.

Nu părea să-l fi auzit.

– De fapt, m-am dus acolo ca să-i ţin pumnii, cum s-ar zice. Era minunat, un orăşel desăvârşit din Umbria. Respiră iar adânc. Şi ea era atât de fericită! Am cumpărat o sticlă grozavă de şampanie, dar, bineînţeles că uitasem... ea n-avea voie nici măcar o sorbitură. Aşa că am luat un taxi şi am vărsat-o pe toată pe pajiştea din faţa clinicii.

– Cam ce ţi-a spus Roy? o întrebă.

Se uită atent la el.

– Care Roy? Dar îşi aminti imediat. Ah, colegul dumitale.

– Ţi-a spus de ce mă aflu aici?

Făcu o pauză ca să-şi treacă mâna prin păr şi se încruntă.

– Da, ceva în legătură cu sora dumitale, răspunse ea. Sora şi copilaşul ei. Ridică privirea spre el cu un aer încurcat. Ceva ce putea avea legătură... cu Tils.

– Ăsta-i motivul pentru care am citit ilustrata.

– Ah, n-are importanţă, zise ea. E-n regulă.

– Nu înţelegi. Sora mea mi-a trimis aceeaşi ilustrată.

– ...

– Tot acolo a rămas însărcinată şi sora mea. După ani de încercări... s-a întâmplat acolo.

– Exact ca Tils. Înghiţi greu. Clinica Baresi. Ochii i se măriră şi înclină capul. Şi... la ce te gândeşti? Nu pot să-mi dau seama.

El clătină din cap.

– Nu ştiu nici eu la ce mă gândesc. Dar e ciudat, nu-i aşa? Matilda n-a pomenit niciodată de cineva cu numele de Grimaldi? Franco Grimaldi?

Kara făcu un semn negativ din cap.

– Nu.

O întrebă dacă poate să dea un telefon. Ea îl privi ciudat, apoi ridică din umeri şi arătă spre fereastra-uşă.

– Cred c-am să mă duc să fac o baie, spuse.

Îi făcu un semn cu mâna şi o privi cum iese pe uşă. Îi trebuiră mai mult de zece minute, dar, în cele din urmă, obţinu legătura cu Praga. Apoi avu iar de aşteptat să vină detectivul Janacek la telefon.

– *Ne?* zise Janacek.

– Franz. Aici, Joe Lassiter... prietenul lui Jim Riordan.

– Da, ştiu, răspunse el rece. La Mulţi Ani!

Lassiter îl informă despre descoperirea lui.

– Mai am o singură întrebare pentru Jiri Reiner, zise el. Soţia lui s-a dus la o clinică de fertilitate ca să rămână însărcinată? Şi dacă da, unde? Vreau să ştiu dacă a fost Clinica Baresi din Italia. Îi explică de ce.

– Am să-l întreb pe Pan Reiner, răspunse Janacek. Suni mai târziu?

– Sigur.

– Stai puţin. Vrei să aştepţi? Îl sun acum de la alt telefon.

– Sigur că aştept.

Lassiter stătu cu receptorul telefonului în mână câteva minute, învârtind în minte toate posibilităţile. Dacă soţia lui Jiri Reiner concepuse un copil la Clinica Baresi, schema devenea de netăgăduit: cineva lua urma copiilor concepuţi acolo şi-i extermina, unul după altul. Un masacru al inocenţilor. Dar de ce? Tocmai îşi făcea o listă mentală cu explicaţii una mai importantă decât alta, când auzi vocea slabă, piţigăiată a lui Janacek şi-şi duse receptorul mai aproape de ureche.

– Alo! spuse Janacek. *Pan* Lassiter?

El îşi dădu seama că îşi ţinea răsuflarea.

– Da.

– Jiri... la început n-a vrut să-mi răspundă la întrebarea asta... zicea: „De ce întreabă asta?“

– OK... deci...

– Eu i-am spus: „Jiri... familia ta *a fost ucisă*. Răspunde-mi la întrebarea asta“. Şi el... El a început să-mi spună

că... se simte prost... ca bărbat. Până la urmă mi-a spus de ce se simte prost. Fiindcă nevastă-sa n-a rămas însărcinată cu el. A lăsat-o însărcinată un doctor. Atunci a trebuit *să insist.* Ce doctor? Unde? Eu n-am încredere în el, aşa că nu i-am pomenit de numele pe care mi l-ai spus. Putea să spună doar da sau nu, chiar dacă nu ăsta era adevărul. În cele din urmă mi-a spus: Clinica Baresi din Italia.

Lassiter respiră adânc.

– Ia te uită, spuse el. Parcă... parcă nu-mi vine să cred.

– Te duci acolo? îl întrebă Janacek. La clinică?

– Asta-i următoarea mea călătorie, răspunse Lassiter.

Mai schimbară câteva vorbe şi Lassiter îi făgădui cehului să-l ţină la curent. În clipa când punea receptorul jos, Kara Baker intră iar în bucătărie; arăta proaspătă şi strălucitoare într-un halat alb de baie. Îi atinse braţul şi îi aruncă o privire care-l convinse că, sub halat, era goală.

Se miră singur când scutură din cap – propria-i indiferenţă îl uimi. Era, într-adevăr, fascinantă, dar, în loc să se apropie de ea, îi spuse ce aflase de la Janacek şi-i mulţumi pentru cafea şi pentru ajutor. Pe urmă, se ridică să plece.

– Nu pot să-ţi spun ce mult m-ai ajutat. Altfel, ar fi durat luni întregi...

– Îmi închipui, răspunse ea pe un ton şters, ca nisipul.

Lassiter o privi şi oftă.

– Trebuie să plec, zise el.

Şi plecă.

25.

Lassiter stătea la fereastra camerei lui de hotel, cu mâna în jurul unui pahar de Laphroaig şi cu ochii la ploaia care se năpustea asupra curţii de dedesubt. Vremea avea un ritm al ei,

bătând în geamuri în valuri, de parcă noaptea ar fi inspirat şi expirat fără încetare.

Din când în când, întunericul împrumuta strălucirea unei stele, când un fulger străbătea cerul. Dintr-odată, curtea se lumina puternic, ca o scenă şi, timp de câteva clipe lungi, putea vedea ploaia bătând pe suprafaţa băltoacelor, a zidurilor umede strălucind şi pe contururile vagi ale clădirilor de mai încolo. Când fulgerul dispărea, se auzea un bubuit de tunet, atât de puternic, încât părea că zgâlţâie camera, huruitul baritonal prelungindu-se mult până să se stingă.

Lassiter asculta zumzetul ploii, amestecând gheaţa din pahar şi gândindu-se la ce ştia şi la ce nu ştia. Copiii concepuţi la o clinică de fertilitate din Italia erau ucişi. De către un fanatic religios. Care părea să lucreze pentru un ciudat cult catolic pe nume Umbra Domini.

Dar cum anume era implicată Umbra Domini? Faptul că Bepi interoga grupul când a fost omorât era semnificativ, dar ce însemna asta? Poate că el nu era singurul client al lui Bepi, îşi spuse Lassiter. Bepi era, cu siguranţă, implicat în multe. Cât despre bătaia de la Napoli, Lassiter bănuia că della Torre era responsabil, dar se întreba încă o dată ce importanţă avea asta? Nu exista nici o probă a acelei responsabilităţi, în afară de propria lui bănuială. Pe urmă, mai erau şi sticluţele cu agheasmă pe care le aveau la ei Grimaldi şi della Torre. Deşi era foarte ciudat, asta nu dovedea nimic. Poate că sticluţele fuseseră date celor mai devotaţi adepţi ai Umbrei Domini. Albaştrilor. Poate că apa fusese sfinţită... de della Torre sau de Papă. Poate că fusese adusă de la Lourdes. În orice caz, ce importanţă avea asta?

Mai rămânea transferul poştal.

Scopul banilor – şi erau o groază de bani – era necunoscut. Poate că avea legătură cu activitatea lui Grimaldi pentru Salve Caelo, cu achiziţionarea de arme sau mituirea sârbilor. Dar asta era o exagerare. Transferul poştal avusese loc cu

puţin înainte de lanţul de acţiuni infanticide. Faptul că asasinatele se petrecuseră imediat după transferul poştal nu dovedea că unul îl provocase pe celălalt. Cum suna sofismul? *Post hoc, ergo propter hoc* – după faptă, deci din cauza acesteia. Totuşi...

Lassiter îşi sorbi whisky-ul, savurându-i aroma de fum, aproape medicinală. Ştia cu mult mai mult decât ştiuse cu o lună în urmă; totuşi, întrebarea esenţială rămânea aceeaşi: de ce?

Încă nu ştia ce să răspundă şi, mai mult decât atât, nu-şi putea imagina de ce cineva, cu atât mai puţin o persoană credincioasă, s-ar fi dedat unei furii ucigaşe a cărei ţintă erau copiii. N-avea nici o teorie, absolut nici una.

Cât despre Umbra Domini, de ce un ordin religios – indiferent de cât era de reacţionar – să pornească un război împotriva copiilor? Broşurile acelui cult combăteau tehnologiile de reproducere modernă, şi nu numai atât, dar asta era departe de a fi un îndemn la crimă. Mai era implicat ceva, ceva mai obscur. Dar ce?

Noaptea vibra. Fulgerul izbucni şi, din nou, tunetul zgudui camera. Lassiter se plimba prin faţa ferestrelor, sorbindu-şi băutura. Oricare ar fi fost răspunsul, locul cel mai potrivit pentru a-l găsi era Clinica Baresi. Asta însemna un zbor cu avionul la Roma a doua zi dimineaţă, închirierea unei maşini şi un drum de trei ore până la Montecastello. O să-şi rezerve o cameră la Pensione Aquila şi o să pornească de acolo.

Scoţându-şi laptopul din dulap, Lassiter scrise câteva notiţe despre asasinatele din familiile Henderson şi Peña, introducând însemnările pe care le pusese pe hârtie. Stocă fişa pe hard disk, o codă, conectă telefonul hotelului cu modemul laptopului şi transmise fişa computerului de la el de acasă. Pe urmă, îi trimise un e-mail lui Judy ca să-i spună unde-l va găsi în următoarele câteva zile.

*

Se făcuse aproape trei şi jumătate când Lassiter trecu cu maşina prin porţile medievale de la Todi, un oraş drăguţ şi prosper, cocoţat pe un deal abrupt de deasupra câmpiei umbriene. I se spusese că putea găsi o hartă a zonei la oficiul de turism, ceva mai încolo de piaţa centrală, aşa că porni într-acolo, conducându-se după semnele marcate *Centro*. Urmărit de un taxi nerăbdător, goni în susul şi în josul mai multor străzi din ce în ce mai înguste până când, în cele din urmă, se trezi în Piazza del Popolo.

Aceasta era o vastă întindere de piatră cenuşie, înconjurată de palate din secolul al treisprezecelea, clădite din acelaşi material. Lassiter trecu pe lângă un morman de mese, către o parcare de la marginea dealului stâncos, cu vedere spre nord, către Perugia.

Un paznic în uniformă verde îi ceru taxa. Lassiter ridică din umeri şi, ca un turist prost, îl puse pe om să aleagă câteva hârtii de o liră din mâna lui. Omul luă şase sute de lire, apoi apucă o hârtie de o sută de lire între două degete bătucite. Ridică din sprâncene şi arătă spre pieptul lui. Lassiter înţelese – ăsta era bacşişul – şi dădu aprobator din cap. Paznicul scrise ceva ce părea a fi o informaţie amplă pe o bucăţică de hârtie albă şi o înfipse în ştergătoarele parbrizului.

– Biroul de turism? întrebă Lassiter.

– Aha, *si*, răspunse omul. *Si, si*. După care se porni pe o turuială de trei minute într-o italiană ca un tir de mitralieră care culmină cu o mişcare şerpuitoare a încheieturii mâini. *Su, su, su,*[1] spuse el, ridicându-şi palmele mâinii către cer, într-un gest de prezentare. *Ecco!*[2]

Lassiter fu uimit că, după ce urmă aceste îndrumări pe care, de fapt, nu le înţelesese, ajunse drept la poarta oficiului turistic. Femeia care lucra acolo nu vorbea engleza aproape deloc, dar înţelese ce dorea el şi pe urmă începu să mai priceapă

---

[1] Sus (în lb. italiană)

[2] Iată (în lb. italiană)

câte ceva. Mişcându-se repede de la un fişier la altul, scoase o hartă detaliată a Umbriei, alta a oraşului Todi şi a împrejurimilor – inclusiv Montecastello –, o listă a festivalurilor, un afiş mic cu emblema oraşului şi patru ilustrate ale regiunii.

Lassiter îi mulţumi şi luând un creion şi o hârtie de pe biroul ei, scrise cuvintele: „Clinica Baresi – Montecastello?"

Văzând ce scrisese, femeia se încruntă şi se lansă într-o pantomimă complicată; aruncă mâinile spre tavan, apoi le încrucişă şi le lăsă să cadă în jos, spre şolduri. Tuşi şi se şterse la ochi, exclamând: Puff!

Lassiter habar n-avea ce încerca ea să spună, dar zâmbi prefăcându-se că înţelege.

– *Si, si,* spuse el. Nici o problemă.

Femeia îi aruncă o privire sceptică, dar ridică din umeri şi, cu un aer eficient, îi făcu însemnări pe hartă, arătându-i atât drumul spre clinică, cât şi un al doilea drum către Pensione Aquila. Marcă fiecare loc cu un asterisc şi îi întinse harta cu un *Buona sera.*

Lassiter îşi prelua maşina de la omul în uniformă verde, întinse harta pe locul pasagerului şi porni în direcţia indicată. Drumul îl duse în vale, apoi, prin poartă, în afara oraşului. După mai multe suişuri şi coborâşuri, se trezi pe un teren plat, alergând de-a lungul unui râu îngust.

La opt kilometri mai încolo, sosi la un marcaj principal, o staţie de benzină Agip. În acel loc, râul abia dacă atingea o lăţime de cincisprezece metri, dar harta lui îl identifica cu marele Tibru, în timp ce un indicator de pe pod îi dădea numele în italiană: Tevere.

Cotind la stânga, mai merse câţiva kilometri până când trecu de un grup de pubele mari, albastre, după care urmă o plantaţie de pomi. Era ciudat să vezi asemenea pomi, sădiţi ca o cultură, în şiruri ordonate. Dincolo de copaci, drumul se bifurca. Lassiter opri la marginea drumului şi se uită pe hartă. Pe dreapta era Montecastello, un sat împrejmuit de un zid,

sprijinindu-se de o cupolă de sticlă, la o distanţă de circa două sute cincizeci de metri deasupra nivelului văii. O recunoscu după ilustrata de pe frigiderul Karei Baker – care, de fapt, părea să fi fost fotografiată de undeva de prin apropiere.

Drumul din stânga era cel pe care femeia îl marcase pe hartă ca fiind acela ce ducea spre clinică. Porni deci pe el, urmând un urcuş blând, pe lângă lanuri de cereale, acum simple mirişti iernatice, crânguri de măslini şi câteva case modeste.

În sfârşit, ajunse. La stânga se vedea o pereche de stâlpi masivi de piatră cu interiorul plin de vegetaţie uscată. Un anunţ scris cu litere cursive, elegante, se clătina pe o bară de fier forjat: *Clinica Baresi.* Cedri înalţi, zvelţi, împrejmuiau aleea lungă, pietruită, care şerpuia în pantă. Trecu de stâlpi şi, la opt sute de metri mai încolo, ajunse în vârful dealului.

Atunci văzu clădirea şi parcă simţi un junghi în inimă.

Dacă la construirea ei nu s-ar fi folosit aceeaşi piatră cenuşie ca a stâlpilor de la capătul drumului, n-ar mai fi rămas nimic decât moloz înnegrit. Şi, desigur, chiar asta încercase să-i spună femeia de la biroul turistic.

Fum. Foc. Puff!

În măsura în care era posibil ca o clădire de piatră să ardă, Clinica Baresi arsese până în temelii. Acolo unde arşiţa crăpase mortarul, pietrele căzuseră la pământ în grămezi înnegrite, astfel încât, pe partea dreaptă a clădirii, nu mai rămăsese nimic decât un coş cenuşiu, înconjurat de dărâmături pârjolite. Latura dinspre răsărit era mai mult sau mai puţin intactă, dar expusă cerului. Fără acoperiş, cu ferestrele şi uşile distruse de foc, clinica arăta ca o ruină mult mai veche decât era în realitate.

Ieşi afară din maşină şi se uită cu gura căscată.

Vederea clinicii arse îi amintea de acea primă dimineaţă cumplită, de sosirea lui la casa lui Kathy, de mirosul plasticului şi a metalului ars. Îşi amintea exact casa, aşa cum o văzuse

prima oară, un morman de scrum cu lemnăria arsă şi metalul afumat, răsucit.

Vederea clinicii arse îi mai amintea şi de mormântul din care fusese dezgropat Brandon. Poliţia făcuse tot ce putuse, dar îşi amintea reziduurile care erau încă acolo. Piatra de căpătâi răsturnată, florile amestecate cu noroi, câteva urme de funingine pe pământul reavăn, roşu, praf de cenuşă neagră...

Simţi cum i se face pielea de găină pe braţe, apoi pe umeri, până la ceafă. Parcă-l lua cu frig pe şira spinării, după care fu cuprins de o senzaţie de neputinţă. Se sprijini cu spatele de maşină, lăsându-şi toată greutatea pe ea. I se părea că oriunde căuta explicaţii, nu găsea decât pământ pârjolit.

Acum, când Clinica Baresi fusese transformată în ruine, putea socoti că cercetările lui s-au încheiat. În sfârşit, avusese o pistă, ceva care lega moartea surorii lui de celelalte morţi. Era cel mai simplu numitor comun al cazului, dar acum şi el fusese eliminat de foc.

Cu un sentiment de deprimare, Lassiter îşi ascultă propriul oftat. Curajul îl părăsea. Era cât se poate de limpede. Pentru prima oară de la moartea surorii lui, începu să se îndoiască de faptul că va afla vreodată de ce fuseseră ucişi ea şi Brandon.

Conduse maşina cu o mână nesigură până la locul unde drumul se bifurca şi o luă la stânga, urcând dealul spre Montecastello şi Pensione Aquila. Soarele tocmai începuse să apună şi, de la distanţă, oraşul arăta ca o fortăreaţă proiectată pe cerul în flăcări.

Mai întâi blând, apoi abrupt, drumul începu să urce într-o spirală graţioasă spre cetatea întărită din vârful dealului. Trecând de la viteza a treia la a doua, apoi la viteza întâi, urmări nivelul temperaturii care se ridica uşor. După zece minute care i se părură lungi, ajunse pe un teren plat, chiar în afara zidului oraşului. Maşinile care veneau din sens opus apăsau pe frâne.

Se afla într-un soi de sală de aşteptare exterioară a oraşului. Câteva case erau agăţate pe colină, în vecinătatea unui părculeţ presărat cu pini unde câteva femei stăteau la umbră, lângă o fântână frumoasă, păzindu-şi ţâncii. Restul tăpşanului era ocupat de un parcaj şi Lassiter observă că cinci locuri erau rezervate Pensiunii Aquila. Trăgându-şi maşina într-una dintre despărţituri, opri motorul şi ieşi afară. În apropiere, pe un stâlp de iluminat din metal ruginit se vedea o cutie roşie cu cuvântul MAPA vopsit de mână cu litere mari, albe. Deschise capacul prins în balamale şi scoase o bucată tare de carton.

Pe o parte a cartonului era o hartă desenată de mână, care arăta drumul la pensiune. Pe cealaltă parte, se vedea un desen în două panouri. Primul panou reprezenta un servitor de hotel cu pantaloni în dungi, cu un zâmbet până la urechi şi o pălărie pe care scria Aquila. Băiatul pleca din spaţiul de parcare cu câte două valize în fiecare mână şi o a cincea prinsă sub braţul stâng. Al doilea panou îl arăta pe servitor în holul pensiunii, înclinându-se până la pământ în faţa unei doamne bătrâne cu un aer regal. Alături, valizele aşteptau într-un şir ordonat. Lassiter socoti că era un anunţ foarte convingător. Dar el nu avea nevoie de servitor.

Cu harta în mână, merse până la marginea spaţiului de parcare şi se uită în prăpastie. Se vedea panglica întunecată a râului, şerpuind de-a lungul peisajului, iar în depărtare sclipeau luminile din Todi. Exact sub locul unde se afla el, auzea strigăte de copii şi, uitându-se în jos, fu uimit să vadă un mic teren de fotbal. Acolo, o duzină de băieţi jucau în echipe de câte şase în lumina amurgului.

Terenul se rezema de panta dealului, jumătate pe partea interioară, iar cealaltă jumătate proptită în stâlpi, atârnând deasupra prăpastiei. Întregul teren era înconjurat de un perete de plasă neagră, întărit de stâlpi de metal, lucru foarte necesar ca să nu zboare mingile în vale.

În mod obişnuit, ar fi stat câteva minute să privească, dar se însera şi se gândi că mai bine pornea spre pensiune cât timp mai putea vedea.

Era clar că maşinile nu aveau voie să intre în oraş şi, când păşi prin intrarea cu arcade, înţelese de ce. Nu era loc pentru ele nicăieri. Trecu printr-un tunel îngust de piatră, tăiat în zidul oraşului. Tunelul dădea spre intrarea în Via Magiore, un şir de trepte abrupte de piatră ce duceau spre o „stradă" medievală atât de îngustă, încât aproape că atingeai clădirile de pe ambele părţi. Ceva mai încolo, mica potecă pătrundea prin parterul unei construcţii de piatră cenuşie, ieşind de partea cealaltă, într-o piaţă micuţă.

Era un urcuş continuu şi Lassiter gâfâia în momentul când dădu cu ochii de anunţul oval vopsit în culori vii, fixat în piatră lângă o uşă din lemn masiv:

PENSIONE AQUILA

Rămase surprins. Pensiunile erau, de obicei, localuri modeste, dar Aquila era o clădire elegantă care fusese, cu siguranţă, cândva un soi de mic palat.

Uşa veche, sculptată, avea pe ea un anunţ care spunea „Intraţi" şi el asta şi făcu, păşind într-o sală de intrare cu paviment de marmură şi puţine mobile, unde remarcă însă tapiseriile de pe pereţi, un pian cu coadă negru ca abanosul şi câteva covoare vechi orientale. În spatele unui birou uriaş de lemn pe care nu vedea nimic altceva decât un grătar rotund din metal pentru ilustrate şi un dosar legat în piele, stătea un bărbat de vreo cincizeci de ani. Avea păr cărunt cârlionţat şi purta un sacou bleumarin cu un ornament auriu. Era aproape dramatic de frumos.

– *Prego?* întrebă bărbatul.

Lassiter se apropie de birou, încă gâfâind după urcuş. Coastele îl înjunghiau.

– Joe Lassiter, răspunse el. Scotocea în minte echivalentul italian al cuvântului „rezervare“, când omul îl surprinse, adresându-i-se în engleză.

– Ah, da. Fiţi bine venit la Aquila, spuse el cu accent britanic. Mai aveţi bagaje? Pot să-l chem pe Tonio.

– Vorbiţi engleza, se miră Lassiter.

– Ei, bine... da, răspunse bărbatul. De fapt, *sunt* englez. La origine.

– Mă scuzaţi. Am fost surprins.

– Mai toată lumea e surprinsă. Oamenii nu sunt obişnuiţi să-şi audă limba maternă la Montecastello, deşi... în timpul verii... la noi vin toţi cei care n-au găsit loc la Chiantishire.

Lassiter râse.

– În Toscana?

– Da. Acolo n-auzi *decât* engleza, cel puţin în august. Zâmbi. În general nu se văd mulţi turişti, în orice caz, nu în ianuarie. Ezită, făcând o pauză amabilă, ca să-i dea lui Lassiter prilejul să explice de ce venise la Montecastello într-un moment atât de nepotrivit al anului. Lassiter zâmbi şi el, dar nu dădu nici un răspuns.

– Deci, fiţi drăguţ şi semnaţi-vă în registru şi daţi-mi paşaportul, am nevoie de el câteva ore... Vă conduc în cameră. Întoarse registrul spre el, îl deschise la pagina curentă şi-i oferi un stilou.

Faptul că omul vorbea engleza era un noroc. Ar putea să afle câte ceva despre Clinica Baresi şi despre doctorul care o condusese. Dar, mai întâi, Lassiter avea nevoie de un duş şi de un răgaz pentru gândire.

Îl urmă pe omul care insistă să-i ducă el valiza de-a lungul unui coridor lat. Pe pereţi se vedeau aplice din fier forjat de forma unor şoimi cu picioarele apropiate, ţinând între ele lumânări groase, albe.

Odaia era mare, cu pereţi înalţi şi mobilată cu piese vechi. Omul făcu semn spre un scrin mâncat de carii:

– Acolo-i televizorul. Deşi camera era veche, avea calorifere noi şi o baie modernă, cu marmură pe jos. Exista şi un suport fierbinte pentru prosoape şi un halat alb de baie atârna de un cârlig fixat pe uşă.

– Sunteţi surprins, spuse omul.

– Mai bine zis: fericit, răspunse Lassiter.

Omul îşi înclină capul, apoi deschise uşa franceză dublă acoperită de perdele, care dădea spre un mic balcon. Făcură amândoi un pas afară. Era întuneric, cu excepţia unei vagi pete violet la orizont.

– Când e senin, ca în noaptea asta, se poate vedea Perugia. Făcu un semn către o umbră transparentă în depărtare. Chiar acolo.

Intrară iar în cameră şi omul porni spre uşă. Şovăi.

– Dacă aveţi nevoie de un fax, de un copiator, avem şi aşa ceva, bineînţeles. Şi dacă în valiza aceea neagră se află un laptop, există un transformator în priza de lângă birou. Şi încă ceva, spuse el după o mică ezitare, vreţi să luaţi masa? Ca să fiu cinstit, dacă nu aveţi chef să porniţi cu maşina până la Todi sau la Perugia, probabil că nu veţi găsi un loc mai bun decât ăsta. Masa se serveşte la opt.

– Perfect!

*

Până să-şi termine porţia de *gnocchi*, Lassiter ştia o mulţime de lucruri despre Nigel Burlingame, bărbatul arătos care-l înregistrase la recepţie şi despre tovarăşul lui, Hugh Cockayne. Hugh avea şi el tot vreo cincizeci de ani şi arăta pe atât de banal, pe cât era Nigel de atrăgător. Înalt şi uscăţiv, era tot numai nas şi urechi, şi păr care se rărea.

După cum descoperi Lassiter, erau doi homosexuali şcoliţi la Oxford care veniseră în Italia prin anii şaizeci ca *să picteze*.

– Bineînţeles, spuse Hugh cu un aer graţios – eram *grozavi* la treaba asta, nu-i aşa Nige?

– Groaznici, asta eram!

– Totuşi, aşa ne-am cunoscut.

O vreme locuiseră la Roma, dar când tatăl lui Nigel murise („îmi închipui că de apoplexie“), au cumpărat o vie în Toscana.

– Sună minunat, spuse Lassiter.

– A fost mai rău decât pictura, remarcă Nigel.

– O groază de praf...

– Şi de sudoare...

– Îţi aduci aminte de musculiţe?

Nigel râse:

– Cu dinţii ca de sticlă spartă.

– Şi *viperi!*

– Vipere? întrebă Lassiter.

– Îhî, răspunse Hugh. Ştiţi, erau mortale, deşi toată lumea avea antivenin în frigider. Şi nu erau doar jos, pe pământ. Se suiau pe viţa de vie. Culegătorii erau îngroziţi, nu-i aşa, Nigel?

– Îhî.

– Mi-amintesc când am făcut un tur... ştii. Aveam struguri *sangiovese.* Viţa-de-vie venea de nu ştiu unde. Şi am plantat-o nu ştiu cum... şi când am ridicat un ciorchine... ah, Dumnezeule!... m-am trezit faţă în faţă cu – fiţi atenţi! – cu ce? Faţă în faţă cu un cap?

Hugh se întoarse spre jumătatea lui mai arătoasă.

– Şarpele *are* faţă?

Deodată, se lansară într-o discuţie a ceea ce compunea o „faţă“, la sfârşitul căreia Hugh oftă:

– În orice caz, asta era via.

– Aveam necazuri cu mâna de lucru, spuse Nigel. Vreau să spun... vă puteţi imagina! Şi Toscana gemea de emigranţi, aşa că via a ajuns...

– Asta mai cu seamă *fiindcă* era o muncă aşa de blestemat de grea. Hugh se schimonosi la faţă şi se uită la prietenul lui.

– Noi *nu suntem* oameni în stare să muncească din greu, nu-i aşa, Nige? Vreau să spun, *nu să ne spetim*.

Conversaţia continuă aşa, în timp ce Hugh ridica farfuriile din când în când, pe când Nigel servea. Găluştile fură urmate de cotlete de miel la grătar care, la rândul lor, lăsară loc salatei verzi, apoi unui castron de fructe şi, în cele din urmă, unui *digestivo*.

În tot acest timp, Lassiter se mulţumi să asculte. Nu voia să strice dispoziţia acestei mese cu povestea lui tristă, dar, într-un târziu, observă că Nigel şi Hugh îl priveau, aşteptând.

– Ei, acum, probabil că vă miraţi *ce caut eu aici*.

Nigel îi aruncă o privire lui Hugh.

– Ştiţi, ca profesionişti, noi nu suntem curioşi, dar... e-adevărat. Ne-am mirat.

– Doar un pic, spuse Hugh, zâmbind.

Lassiter luă o sorbitură de Fernet Branca.

– Dacă urmăriţi să cumpăraţi o proprietate, zise Nigel, vă pot spune că n-o să ieşiţi în pierdere.

Lassiter clătină din cap.

– De fapt, răspunse el, eu speram să pot vizita Clinica Baresi.

Nigel tresări.

– Mă tem c-aţi avut ghinion.

– Ştiu, răspunse Lassiter. Am văzut-o azi după-amiază. Făcu o mică pauză, apoi întrebă: Când s-a întâmplat asta?

– A fost... ce zici, Hugh... în august? La sfârşitul lui iulie? În orice caz, în sezonul turistic.

– Cum s-a întâmplat? întrebă Lassiter, deşi ştia deja răspunsul.

– Ei, bine, a fost un incendiu, nu-i aşa, Hugh?

– N-a fost doar o faptă urâtă, zise Hugh. N-a fost vorba de copii care-au aprins lumânări sau artificii, sau ceva de felul ăsta. Era o clădire din secolul al şaisprezecelea – partea ei veche, în orice caz. O mănăstire transformată în altceva.

– A supravieţuit tuturor loviturilor secolelor şi, pe urmă – Nigel pocni din degete – a ars până-n temelii.

– Treabă de profesionist, zise Hugh. N-a mai rămas nimic decât pietrele! Ei, bine, aţi văzut-o. Mortarul *s-a topit*. Focul a fost atât de cumplit, încât unele pietre au crăpat pur şi simplu. Pompierii nici n-au putut să se apropie.

– Era cineva înăuntru?

– Nu. Ăsta a fost norocul, dacă se mai poate vorbi de noroc. Clinica era deja închisă, zise Hugh, aprinzându-şi o ţigară de la flacăra lumânării.

– Cum se explică asta?

– Baresi, doctorul care conducea clinica, era destul de bolnav. Şi, când el n-a mai putut continua, au închis-o, pur şi simplu. Nu mai funcţiona cu multe luni înainte de a arde.

– Credeţi c-aş putea să mă întâlnesc cu el, cu acest doctor Baresi? întrebă Lassiter.

Nigel şi Hugh clătinară din cap la unison.

– Cam târziu, zise Nigel.

– S-a prăpădit acum câteva luni, explică Hugh.

– Cancer la plămâni, spuse Nigel apăsat şi, cu o mână extrem de îngrijită, alungă fumul ţigării lui Hugh. Şi noi ducem dorul clinicii, deşi de când Todi a devenit un oraş atât de la modă, cred că o să se refacă afacerea... la un moment dat.

Lassiter se încruntă.

– Despre ce afacere e vorba?

– Ei, bine, clinica n-avea înzestrări hoteliere, explică Nigel. Aşa că femeile care se duceau acolo... locuiau aici.

Lassiter se arătă foarte surprins.

– De fapt, nu era chiar o coincidență, spuse Hugh izbucnind în râs. Vreau să spun că noi... *eram* singurul loc de găzduire din oraş.

– Aveam un aranjament, zise Nigel.

– Pacientele doctorului Baresi aveau un tarif special, adăugă Hugh, şi noi ne ocupam de ele. Le luam de la aeroport, le transportam... chestii de-astea.

– Nu erau, de fapt, *bolnave,* remarcă Nigel. N-aveau nevoie de îngrijire spitalicească. Vreau să spun că erau femei sănătoase.

– Deci îl cunoşteaţi pe doctor? întrebă Lassiter.

Nigel şi Hugh schimbară o privire. Nigel clătină din cap.

– Ne cunoşteam... dar n-aş putea spune că eram *prieteni.* În nici un caz.

Hugh se rezemă de spătarul scaunului.

– Ceea ce vrea să spună Nigel este că bunul doctor era cam mizantrop.

– Deci pacientele lui stăteau la pensiunea asta?

– Da, dar, de fapt... la Montecastello nu suntem *decât* noi. Cred că ar fi putut să le cazeze la Todi, dar adevărul este că noi eram mai indicaţi. Cât despre Baresi însuşi, rar ne întâlneam cu el.

Hugh începu să pună platourile pe o tavă, ţinându-le în cumpănă într-o mână şi învârtindu-se în jurul mesei, apucând fiecare farfurie şi lingură cu mişcări exagerate, de balet. Se opri cu tava ridicată.

– De fapt, cred că faimosul *dottore* ar fi putut să fie unul de-ai noştri, zise el cu un zâmbet de cunoscător. Îşi întări spusele, aplecându-şi repede bărbia întâi într-o parte, apoi în cealaltă. N-a fost niciodată însurat. În viaţa lui n-a existat nici o femeie. Se îmbrăca perfect. Avea un adevărat gust pentru antichităţi. Avea un căţeluş. *Şi...* avea grijă să ne evite. Se adunau mai multe. Şi genul ăsta e întotdeauna cel mai feroce mizantrop.

– Ce gen?

– Genul care fuge de lume, spuse Hugh. Se răsuci pe călcâie şi porni spre bucătărie.

Nigel se uită după el cum dispare, apoi întoarse capul spre Lassiter.

– Îmi pare rău că aţi venit pentru clinică, spuse el meditativ. Trebuie să fiţi dezamăgit. Era cumva... Şovăi, apoi se răzgândi şi scutură din cap. Cred că n-ar trebui să întreb.

– Ce să întrebi?

– Ei, bine, vreau să spun, este... soţia dumneavoastră? Motivul pentru care aţi venit la clinică... să faceţi, mai întâi, un sondaj? Vreau să spun... aţi încercat să... concepeţi un copil? Îşi acoperi ochii cu mâna. Mă iertaţi... am fost îngrozitor de prost crescut, ştiu. Mami şi tati se răsucesc în mormânt.

– Nu, răspunse Lassiter. Nu despre asta era vorba. Nu sunt însurat.

Nigel scoase un oftat de uşurare.

– Îmi pare bine. Vreau să spun... cel puţin nu v-aţi făcut speranţe.

Lassiter fu curios.

– Clinica lui Baresi era... nu ştiu cum să spun... o ultimă şansă? Vreau să zic: pentru majoritatea oamenilor.

Nigel se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să se balanseze.

– Ei, bine, tot ce înţeleg eu despre misterele reproducerii este, oarecum, limitat de faptul că sunt străin de treaba asta. Aşa cred. Dar n-aş putea spune că stabilimentul ăsta, clinica, era locul ultimei speranţe. Nu era ca Tijuana sau ceva de genul ăsta. Din contră, se spunea că omul nostru era un tip într-adevăr strălucit. Era un gen aparte, ca să spun aşa. Avea paciente din toată lumea: din Japonia, din America de Sud... din toate cele patru zări. Şi... cele mai multe plecau fericite.

– Serios? Care... Care era... specialitatea doctorului?

Nigel se încruntă.

– Ah, nu ştiu. După cum v-am spus, pe mine nu prea m-a interesat. Dar femeile vorbeau despre asta tot timpul şi se pare că Baresi avea, într-adevăr, destul de mult succes. Un fel de soluţie tehnică. Cu embrioni. Nigel se încruntă iar. Dar, asta-i: eu nu mă pricep.

– *Nu pot să sufăr* cuvântul embrion, interveni Hugh care apăruse de la bucătărie. Să te gândeşti c-ai fost cândva un *ou.* Se schimonosi la faţă. Ca un nenorocit de pui de găină. Cu un grăunte de minte, crescut în incubator, care ciugulea la comandă. Făcu o pauză. Se strâmbă. În orice caz, Nige, nu se spune „ou". Se spune *oocit.*

– Serios? Nigel făcu o mutră mirată.

– Între altele, *il dottore* a inventat o metodă care permite oocitului să producă un fel de... armură... care, în mod normal se dezvoltă atunci când sperma a pătruns prin perete. E un fel de fecioară blindată, în sensul că nu permite pătrunderea restului de spermă. Fiindcă – Hugh îşi ridică braţele în sus ca un luptător – câştigătorul a fost deja ales.

Nigel arăta îngrozit.

– În orice caz, continuă Hugh, *armura* nu numai că ţine sperma la distanţă, ea accelerează întreaga afacere, producând un soi de superfertilitate. Din momentul ăla, înţelegeţi, treaba e ca şi pusă pe roate.

– Nu mi-am dat seama că eşti atât de bine informat în legătură cu chestiile astea, zise Nigel. Se întoarse spre Lassiter. De fapt simpatia lui şi calităţile de confident erau, uneori, foarte solicitate de unele dintre femei, bietele de ele.

Hugh dădu aprobator din cap şi aprinse o ţigară:

– Mai ales de Hannah.

– Una dintre cehoaicele noastre, explică Nigel.

– Era atât de *îngrozită*, şi atât de *drăguţă*. Îmi povestea tot, absolut tot.

– Hannah Reiner, spuse Lassiter ferm. Din Praga.

– O cunoaşteţi?

– Nu, răspunse Lassiter. N-am cunoscut-o. A murit.

26.

– Nu-mi vine să cred, spuse Hugh, după ce Lassiter termină de explicat de ce venise la pensiunea lor. Englezul trăgea cu sete dintr-o Rothmans Silk Cut, dând din cap. Încet.

Nigel, năucit, se uita când la unul, când la celălalt, apoi îşi roti ochii spre tavan.

– Şi de *ce naiba...?*

– Speram să găsesc ceva la clinică... ceva care să... nu ştiu cum să spun... care să lămurească, cumva, lucrurile, spuse Lassiter. Dar ce-i cu casa lui Baresi? Poate că are un birou acolo...

Hugh scutură din cap şi-i spuse că locuinţa lui Baresi se aflase într-o anexă a clinicii. Şi când clinica a fost înghiţită de flăcări, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu locuinţa lui, la fel şi cu tot ce era în ea. Mă tem că n-a mai rămas nimic. Absolut nimic.

– *Pas des cartes, pas des photos et pas des souvenirs,*[1] adăugă Nigel.

– Cu infirmierele ce s-a întâmplat? întrebă Lassiter. Ele trebuie să ştie...

– Nu existau infirmiere. Hugh clătină din cap şi-şi aruncă chiştocul ţigării. Erau câteva asistente de laborator, dar nu cred că pot fi de mare folos.

---

[1] Nici cărţi, nici fotografii şi nici suvenire (în lb. franceză)

– Asistente *de laborator?* Vrei să-mi spui că individul ăsta conducea o clinică, şi nu avea o infirmieră care să lucreze cu el?

– Era un tip foarte secretos. Şi, în orice caz, nu era o clinică obişnuită. Nu era un loc cu un doctor pentru uzul tuturor sau cu regimente de pacienţi. Nu era un spital. Era mai mult... un institut de cercetare, ce zici, Nigel?

– Îhî.

– Nu cred că omul nostru accepta mai mult de cincizeci, şaizeci de paciente pe an, deşi, din câte am aflat, ar fi putut să aibă de cinci ori mai multe, dac-ar fi vrut.

– Dar despre asistentele de laborator ce poţi spune? întrebă Lassiter.

– Ei, una dintre ele era, de fapt, mai mult o femeie de serviciu; făcea curăţenie... chestii de-astea. Cealaltă era puţin mai *compos mentis*[1], dar nu cred c-am mai văzut-o după incendiu, nu-i aşa, Nigel?

– Nu, cred că focul a pus-o pe fugă. Cineva spunea c-a plecat la Milano.

Lassiter se încruntă şi căzu o clipă pe gânduri.

– Mai era şi altcineva? Vreun prieten? Vreo rudă? Ceva de genul ăsta?

Hugh se uită la Nigel.

– Nu cred. Mai nimeni. Deşi... puteţi să staţi de vorbă cu preotul.

– Sigur că da! exclamă Nigel. Cu părintele.

– Nu cred că erau chiar *prieteni*...

– Dar jucau şah, nu-i aşa? În piaţă! spuse Nigel. Beau câte un pahar împreună... chestii de-astea.

Hugh dădu din cap.

– Da, aş putea spune că Azetti e exact persoana potrivită.

– Ce fel de om e? întrebă Lassiter.

---

[1] Întreagă la minte (în lb. latină)

Hugh ridică din umeri.

– Un străin. Un tip suspect. Nu prea iubit de localnici.

– Se spune că e un pic cam bolşevic, adăugă Nigel, ascunzându-şi un căscat. Îmi închipui că de-asta se şi află aici.

– Totuşi, zise Hugh, o discuţie cu părintele merită osteneala. Şi vorbeşte englezeşte. Destul de bine.

– Am să-l caut mâine-dimineaţă, spuse Lassiter. Unde pot să-l găsesc?

– La biserică. În piaţă. Vă îndrum eu, spuse Nigel, altfel s-ar putea să vă învârtiţi prin preajmă şi să vă rătăciţi. Dar, până la urmă, v-aţi trezi tot în piaţă. Toate drumurile duc acolo.

Toţi trei se ridicară în aceeaşi clipă şi Hugh spuse că termină el curăţenia. Făcându-i semn lui Lassiter să-l urmeze, Nigel porni de-a lungul holului, stingând lumânările pe drum. Când intrară în sala cea mare, englezul se duse la biroul din faţă şi întrebă dacă Lassiter dorea să fie trezit de dimineaţă.

– Mulţumesc, am ceas.

– Mai staţi puţin, zise Nigel, vreau să vă arăt ceva. Deschizând o carte legată în piele care se afla pe birou, dădu câteva pagini, se opri şi-şi ridică privirea. Ăsta e registrul oaspeţilor. Acoperă toată perioada din ziua când am deschis pensiunea – pe atunci n-aveam decât trei camere de oaspeţi renovate. Hughie a făcut o comandă specială pentru registrul ăsta la Gubbio. Îl închise ca să poată vedea Lassiter lucrătura fină a pielii, cotorul cu cutele în relief, verzi şi aurii, făcute de mână şi coperta cu vulturul, minunat reprezentat, ţinând în gheare o firmă: L'AQUILA. Nigel îşi trecu degetele pe suprafaţa lui, apoi deschise registrul la prima pagină: Douăzeci şi nouă iunie, citi el, 1987. Primul nostru oaspete. Domnul Vassari. A stat două zile.

– E un registru frumos, spuse Lassiter.

– Da, aşa-i! Dar scopul pentru care vi l-am arătat este ca să vedeţi că toţi oaspeţii se află aici. Numele şi adresa, numărul de telefon... data vizitei. Am căutat-o pe sora dumneavoastră

mai adineauri şi, când am găsit înregistrarea, mi-am adus aminte de ea. Era liniştită. Citea mult. Şi m-a rugat să-i dau reţeta mea de biscuiţi. Dădu trist din cap. Aici, spuse el, deschizând la o pagină din prima jumătate a registrului. Uitaţi-vă.

Lassiter se conformă şi văzu un scris caligrafic care notase înregistrarea pe numele Kathleen Lassiter:

Kathleen Lassiter – C.B.
207 Keswick Lane
Burke, VA-USA
703-347-2122
Sosire: 21.041991
Plecare: 23.051991

Stătuse treizeci şi două de zile. El nu-şi amintea să fi durat atât de mult. Dar, bineînţeles că fusese ocupat; el era întotdeauna al dracului de ocupat.

– Asta ce-i? întrebă el, arătând iniţialele C.B.

– Clinica Baresi. Ca să se poată urmări decontarea. Mai avem şi alte mici notaţii. O.T. – Oficiul Turistic din Todi. AVM este Agencia Viagge Mundial – o agenţie de călătorie. Asta-i.

Lassiter dădu din cap, fără prea mult interes.

Un gest elegant din umeri.

– Toţi oaspeţii noştri de la clinică se află aici. Dacă doriţi să vă uitaţi, sunteţi bine-venit.

Brusc, Lassiter înţelese.

– Deci, Hannah Reiner...

– Hannah, sora dumneavoastră... toate.

Lassiter se gândea că ar putea găsi ceva care să facă o legătură între sora lui şi celelalte victime. Poate că vizitele lor se suprapuneau.

– E o treabă plicticoasă, spuse Nigel, dar aţi putea să faceţi o listă a pacienţilor clinicii... vreau să spun... Ridică din umeri.

Lassiter se gândea ce bătaie de cap ar fi să verifice toate numele din registru, căutându-le pe cele însemnate cu C.B. şi făcând o listă pe parcurs. Numai gândul la asta îl şi extenua. Dar n-avea încotro.

– Ei, spuse Nigel, întorcând capul şi lăsându-se pradă unui căscat adânc, din rărunchi, care reflecta şi gradul de oboseală al lui Lassiter.

– Mai e ceva, zise Lassiter. Poţi să-mi spui când s-a deschis clinica?

Nigel se încruntă.

– Ah, nu ştiu... cred că în nouăzeci... sau în nouăzeci şi unu. Cam aşa ceva. Şi, spunând asta, Nigel îşi flutură degetele în aer, se întoarse şi porni de-a lungul holului.

Începând cu înregistrările din ianuarie 1990, Lassiter răsfoi registrul până dădu de primul oaspete al clinicii. Era vorba de Anna Vaccaro, o femeie din Verona, care se înregistrase pe trei mai. Stătuse la Aquila şapte zile.

La câteva minute după ce începuse treaba, Lassiter se duse în camera lui, îşi luă laptopul şi se întoarse în hol. Cu registrul alături, începu un fişier intitulat *oaspeţi cb* şi se apucă să introducă numele, adresele şi datele. Nu trecu mult şi găsi nu una, ci mai multe scheme. Aproape toate femeile stăteau cinci zile sau o săptămână. Dar unele, ca, de pildă, sora lui, rămâneau la Aquila mult mai mult, treizeci de zile sau şi mai multe.

Prima dintre ele fusese Lanielle Gilot, din Anvers, care venise la hotel pe la sfârşitul lui septembrie 1990 şi plecase cu o lună mai târziu. Sora lui Lassiter făcuse acelaşi lucru şi poate că mai erau şi altele cu aceeaşi durată a şederii în registru.

Lassiter tocmai copia numele Gilot în computerul lui când Hugh apăru în hol, cu un pahar de coniac în mână. Părea mirat, dar Lassiter îi explică ce făcea şi-l întrebă de ce unele

paciente ale clinicii stăteau mai puţin de o săptămână, iar altele peste o lună.

– Proceduri diferite, răspunse Hugh, rezemându-se de o coloană. Era uşor ameţit.

– Ce vrei să spui?

Hugh se încruntă şi ridică ochii în tavan, de parcă se aştepta să găsească răspunsul acolo, apoi îl privi iar pe Lassiter. Nu prea reuşea să-şi concentreze privirea. Chipul lui avea expresia dulce a unui copil care se străduia să gândească adânc.

– Proceduri diferite, repetă el. Fertilizarea in vitro era cea mai rapidă. Foarte eficientă. Se ia unul dintre ovulele femeii şi... de fapt cât de multe aţi vrea să ştiţi? Vreau să spun că doamnele aveau tendinţa să vorbească mult despre asta.

Lassiter ridică din umeri.

– Nu ştiu.

– Ei, bine, după cum spuneam: fertilizarea in vitro cerea o şedere scurtă. Doamnele veneau şi plecau după câteva zile. Îşi închise ochii, îşi încreţi faţa şi se mai gândi puţin. Pe urmă, mai erau şi felurite... *transferuri*. Transferuri de gameţi. Transferuri de zigoţi. Părea amuzat. Ce lexicon ciudat pentru conceperea bebeluşilor, nu credeţi? Zău aşa! Transfer intrafalopian de celule. Încercaţi să spuneţi asta cu gura plină! Se uită la Lassiter cu un zâmbet strâmb. De fapt, ce este un nenorocit de gamet? Simţi nevoia să ştii... Îşi răsuci paharul cu coniac.

– Despre Hannah Reiner ce ştii? întrebă Lassiter, bătând cu palma pagina la care lucra. N-am ajuns încă la ea. Ea din ce categorie făcea parte?

Hugh se frecă la ochi.

– Şi ea e pe aceeaşi listă, răspunse el. Donaţie de oocite. A durat o lună. La fel ca la sora dumneavoastră, nu-i aşa?

– Aşa cred. Da, aşa a fost; a stat destul de mult. Apoi, după o pauză: Ştii de ce a durat aşa de mult?

Hugh ridică puţin dintr-un umăr.

– De fapt, spuse el, ca şi cum s-ar fi mirat chiar el de ce aude – ştiu. Mi-a explicat Hannah. Mai întâi de toate, bătrânul Baresi pretindea să se stea atât de mult. La o altă clinică la care fusese Hannah, te duceai doar pentru o vizită de contact şi ţi se recomandau injecţii şi pilule.

– Injecţii şi pilule?

– Aşa trebuia, ca să se sincronizeze corpul ei cu corpul donatorului.

– Ce donator?

– Donatorul de ovul. Asta înseamnă „donaţia de oocit".

Lassiter arăta complet năucit.

Hugh oftă.

– Uneori... o femeie ca Hannah... pur şi simplu nu poate să rămână însărcinată. Fiindcă ovulele ei... sunt prea bătrâne.

– Ce vrei să spui?

– Ei, bine... toate au aşa ceva... vreau să spun, femeile... când se nasc. Ştiai asta, bineînţeles.

– Bineînţeles, minţi Lassiter.

– Deci au toate ovulele pe care le e dat să le aibă de la bun început. Şi când femeile îmbătrânesc, atunci îmbătrânesc şi ovulele şi, uneori, lucrurile încep să meargă prost. Cromozomii nu mai sunt aşa de siguri, se întâmplă mult mai multe accidente genetice, sau ovulele nu se mai fertilizează atât de uşor. Prin urmare, s-a dezvoltat tehnica asta. Atunci, o femeie ca Hannah poate să poarte în pântece un copil. Cineva ca Baresi extrage un ovul de la o femeie mai tânără – donatoarea – şi fertilizează acel ovul cu... ei, bine, cu sperma soţului lui Hannah şi introduce ovulul fertilizat în trupul femeii mai în vârstă. Epuizat de atâta vorbă Hugh trase o duşcă zdravănă de coniac, îşi clăti gura cu el şi-l înghiţi.

– Deci, din punct de vedere biologic... nu e, de fapt, copilul femeii.

Hugh pocni cu unghia marginea paharului de coniac. Se auzi un clinchet uşor.

– Nu sunt de acord. Dacă privim lucrurile biologic, este copilul ei. Ea l-a purtat în pântece până la soroc, ea i-a dat naştere, ea l-a alăptat. Dar, în sens genetic, nu... nu au nimic în comun la acel nivel. Tot ADN-ul vine de la soţ şi de la donatoare. Cred că Hannah era puţin cam necăjită din cauza asta.

– De ce spui asta?

– Ei, bine, nu prea semăna cu Jiri, nu-i aşa? Mă refer la băieţel.

– Nu ştiu, răspunse Lassiter. Am văzut o fotografie, dar copilul era un bebeluş. Dar... aţi păstrat legătura?

– Da, sigur! Câţiva ani ne-am scris o dată pe săptămână. Pe urmă, legătura s-a întrerupt. Totuşi, mi-a trimis o poză a mititelului... ei, bine... cred că semăna cu donatoarea... pentru că nu prea aducea cu Jiri... nu că Jiri ar fi cine ştie ce procopseală.

– Totuşi, eu încă nu înţeleg de ce a fost nevoie de o lună...

– Ei, bine, mai întâi din cauza injecţiilor cu hormoni. V-am mai spus. Femeia care primea ovulul, explică Hugh, trebuia să-şi sincronizeze... ştiţi... ciclul ei cu cel al donatoarei. Şi pe urmă mai era şi bătrânul Baresi.

– Exact.

– El insista să le aibă aici o lună întreagă, după cum spuneam, ceea ce nu se întâmpla la alte clinici. Chiar şi pe clientele din localitate le ţinea aici. Îi plăcea să monitorizeze hormonii foarte îndeaproape. Şi încă ceva, nu-i plăcea ca ele să zboare cu avionul – zicea că asta nu era bine... ceva în legătură cu presiunea aerului.

Lassiter se încruntă. Kathy trecuse prin multe. Totuşi nu spusese nimic despre injecţiile cu hormoni, despre oocite sau despre donaţii de ovule. Dar, de fapt, Kathy fusese întotdeauna rezervată în legătură cu astfel de lucruri. N-ar fi vorbit niciodată despre ceva atât de intim. Nici măcar cu el. Şi, poate, mai ales cu el.

– Pot să vă întreb ceva?

– Bineînţeles.

– O să păstrăm legătura? În privinţa *omorurilor* ăstora, vreau să spun. Nigel mă tachina în legătură cu Hannah, dar eu o plăceam foarte mult. Făcu un gest de neputinţă, ridică ochii la Lassiter, apoi căscă din toate puterile. Ei, bine, sunt frânt de oboseală, spuse el. Ar fi cazul să mă culc. Porni de-a lungul holului, puţin cam nesigur pe picioare.

Lassiter se întoarse la registrul oaspeţilor, răsfoind pagini după pagini de nume şi adrese, urmărind cu ochii iniţialele indicatoare: C.B. Era o muncă mecanică şi, în timp ce-o îndeplinea, îi trecu prin minte un gând.

Era oare posibil ca omorurile să aibă vreo legătură cu donatorii de ovule sau de spermă? Găsi un nume şi îl introduse în computer. Existau cazuri de oameni care-şi urmăriseră odrasla genetică – bărbaţi cărora nu li se adusese la cunoştinţă paternitatea lor, care aflau mai târziu că un copil de-al lor fusese dat cuiva spre adopţie. Văzuse un program despre asta în emisiunea *60 Minutes* sau altundeva.

„E târziu, îşi spuse Lassiter. Eşti obosit." Pornise Grimaldi într-o misiune de descoperire şi distrugere pentru eliminarea propriilor lui odrasle? Îşi amintea că mai respinsese ideea asta şi altă dată şi că avusese motive să facă aşa. Nu avea nici un motiv să creadă că Grimaldi fusese donator de spermă şi, chiar dacă fusese, de ce să-şi hăituiască propriii „copii"? Doar dacă era nebun, şi Lassiter eliminase cuvântul „nebun" cu mult timp în urmă.

Mai dădu peste un C.B. şi-l introduse în computer.

Dar dacă... dacă era vorba de avere, de o moştenire? Şi dacă moştenitorul acestei averi ştia că răposatul fusese donator de spermă? Moştenitorul ar fi putut să înceapă să se teamă că odrasla donatorului o să dea de el într-o bună zi şi o să aibă pretenţii la avere? Bineînţeles că era ceva prea greu de urmărit, observă Lassiter. Era cu mult mai simplu să distrugi dosarele clinicii – ceea ce se şi făcuse, pe lângă uciderea copiilor.

Degetul lui ajunse la o altă înregistrare – o femeie care stătuse la pensiune treizeci şi două de zile. Era a patra, până acum. Nu dăduse încă de numele lui Hannah Reiner, dar, după spusele lui Hugh, şi ea era una dintre ele. Pentru că Hannah şi Kathy fuseseră supuse unei proceduri cu oocite, începuse să marcheze acele nume cu un asterisc dublu, pentru cazul când şederea mai lungă avea o însemnătate.

Iată încă una: Marie Williams din Minneapolis, Minnesota. Ea venise la pensiune pe 26 martie 1991 şi plecase pe 28 aprilie. Ei şi lui Kathy li se aplicase aceeaşi procedură şi şederea lor coincisese mai mult de o săptămână. „Trebuie să se fi întâlnit“, îşi spuse Lassiter.

Continuă să întoarcă paginile registrului, notând numele oaspetelor clinicii, până dădu de încă o procedură cu oocite:

Marion Kerr – C.B.
17 Elder Lane
Bressingham, B.C.
Sosire: 17.11.1992
Plecare: 19.12.1992

Lassiter introdusese deja înregistrarea în computerul lui şi căuta următoarea înregistrare când dădu de ceva care-i atrase atenţia. Bressingham, Columbia Britanică, Canada. Uitase de numele de Kerr – nu i se păruse important. Dar acum... rămase trăsnit. Acea căutare Nexis... la Praga... exact înainte de a-l cunoaşte pe Jiri Reiner... incendiu-copil-omucidere, sau cam aşa ceva, şi unul dintre lucrurile descoperite – singura descoperire adevărată fusese ştirea despre o familie pe nume Kerr.

Nu-şi amintea nici un fel de detalii, în afară de unul, şi acest unic detaliu îi tăie respiraţia: copilul familiei Kerr fusese ucis atunci când Grimaldi se afla la spital. Deci, îşi zisese el, nu putea avea nici o legătură cu moartea surorii lui şi

a lui Brandon. Fiindcă, dacă era aşa, însemna că nu era doar un singur ucigaş – ceea ce te ducea cu gândul la o conspiraţie. Pentru uciderea copiilor mici.

Ideea era de neconceput şi totuşi iată:

Marion Kerr – C.B.
Bressingham, B.C.

Simţea nevoia să bea o ceaşcă de cafea şi ştia cum să şi-o procure. Se duse iar în camera lui şi scoase un pachet de Nescafé din barul frigorific şi încălzi o ceaşcă de apă, folosind un fierbător pe care pensiunea îl furniza cu amabilitate.

Nu ştia ce să creadă. Înregistrarea numelui Kerr sugera... de fapt, dovedea... că nu exista doar un singur ucigaş, şi era imposibil să nu te gândeşti că Umbra Domini, moartea lui Bepi şi bătaia pe care o încasase el la Napoli făceau parte din aceeaşi schemă. Dar când încerca să se întrebe de ce, ce motiv posibil... mintea i se golea.

Cu ceaşca de cafea în mână, se întoarse în hol, unde laptopul lui îl aştepta, lucind în întuneric.

Următoarele trei ore nu se mai opri din treabă. Îşi dădea seama că nu mai putea fi sigur de ceea ce făcea şi se sili să verifice fiecare pagină de două ori. Dar, chiar şi aşa, mintea lui o lua razna şi de câteva ori i se întâmplă să întoarcă pagina fără să se fi concentrat asupra ei, atenţia dispărându-i în ceaţa oboselii. Când i se întâmpla aşa ceva, se forţa să răsfoiască iar paginile din urmă, până la ultimul nume pe care îl notase şi să pornească iar de acolo.

Se făcuse trei şi jumătate dimineaţa când îşi dădu vag seama că găsise o schemă, sau conturul unei scheme. Dar nu-şi îngădui să se gândească la ea până nu introduse în computer toate pacientele clinicii – fiindcă atunci se putea limita la însemnările care se conformau acelei scheme. Când

ajunse în sfârşit la capăt, cerul începuse să se lumineze la geamul holului.

Era epuizat. Închise coperta de piele a registrului oaspeţilor şi, ridicându-se în picioare, se întinse atât de tare, încât auzi ceva pocnindu-i în coaste. Închise lumina şi porni spre camera lui.

Acolo, se apucă să facă ceea ce nu-şi îngăduise să facă mai înainte – să despartă donaţiile de oocite, cazurile femeilor care stătuseră la pensiune o lună sau mai mult, din cele 272 de nume de pe listă. Asteriscurile duble îi fură de folos şi, cu ajutorul computerului, nu-i trebuiră mai mult de câteva minute ca să alcătuiască o listă de optsprezece nume.

Kathleen Lassiter
Hannah Reiner
Matilda Henderson
Adriana Peña
Lilian Kerr...

Cinci dintre cele pe care le recunoscuse erau deja moarte. Copiii lor erau morţi şi ei. Şi toate muriseră mistuite de flăcări.

Închise ochii. Chipul lui Brandon îi apăru în minte. „Unchiule Joe! Unchiule Joe! Uită-te la mine! Pot să fac o tumbă. Uită-te la mine!“ Băieţelul cădea strâmb, într-o parte; nu era nicidecum o tumbă, era doar un copilaş care se trântea stângaci pe covor, dar Brandon sărise în sus ca un gimnast la o Olimpiadă, cu mâinile aruncate spre cer, în semn de victorie, cu un zâmbet strălucind de mândrie.

Lassiter se uită iar la listă. Majoritatea femeilor erau din Statele Unite şi din Europa Occidentală, dar erau şi câteva din alte locuri: Hong Kong, Tokio, Tel Aviv, Rabat, Rio.

Mută laptopul pe biroul de lângă fereastră şi conectă modemul la telefon. Folosind programul cifrat N, criptă

fişierul *oaspeţi cb* şi îl transmise biroului său din Washington. Pe urmă, scrise o scurtă notă către Judy Rifkin, dându-i numele şi adresele celor optsprezece paciente pe care le înscrisese pe listă. Îi spuse să-l anunţe pe Riordan că cel puţin cinci dintre femeile de pe listă erau moarte şi că toate celelalte puteau, deci, să se afle în primejdie. Riordan trebuia să contacteze autorităţile din toate jurisdicţiile implicate ca să pună femeile şi copiii sub protecţie. Lassiter intenţiona să se întoarcă peste vreo două zile şi atunci va explica totul.

Între timp, dorea ca Judy să facă un dosar privitor la răposatul doctor Ignazio Baresi din Montecastello, Italia. Să pună acolo tot ce putea descoperi despre Clinica Baresi şi o tehnică de fertilizare numită „donaţie de oocite“, ceea ce ar fi, de asemenea, util. În cele din urmă, îi spuse să-l ajute pe Riordan, încercând să contacteze cele treisprezece femei de pe listă. Dacă poliţiştii preluau problema, nici una dintre femei nu va mai putea fi abordată. Ceea ce era exact ce dorea el.

Nota era lungă de două pagini şi, după ce i-o transmise lui Judy simţi o nevoie cumplită de somn. Dar era weekend şi exista posibilitatea ca Judy să nu-şi verifice mailurile până luni dimineaţă. Se uită la ceas. Era aproape cinci şi jumătate dimineaţa, respectiv unsprezece şi jumătate noaptea la Washington. Întinzând mâna la telefon, formă numărul lui Judy de acasă. După patru zbârnâieli lungi, răspunse automatul. Când se auzi ţiuitul prelung, el spuse:

– Judy, aici Joe. Verifică-ţi mailurile imediat. E urgent. Ne vedem peste câteva zile.

Îşi scoase hainele şi se întinse pe pat, ca un înotător care face pluta. Închizând ochii în faţa luminii slabe a dimineţii, îşi ascultă respiraţia şi aşteptă să-şi piardă cunoştinţa.

Dar mintea lui alerga înainte. Apoi, chipul carbonizat al lui Brandon i se ivi brusc în faţa ochilor şi se auzi vocea lui Tommy Truong: „N-a mai rămas nici o picătură de sânge în

băiețel". Își aminti privirea lipsită de speranță a lui Jiri Reiner. Și lacrimile Karei Baker. „Isuse Hristoase, își zise el, trăgându-și pledul peste cap. E un adevărat masacru împuțit."

27.

Era ora unsprezece când se dădu jos din pat și primul lucru care-i trecu prin minte fu că avea nevoie de o noapte de somn bun – și nu doar de cele câteva ore pe care le dormise. Dar un duș bun rezolvă treaba, șfichiuindu-i fața cu un val de apă fierbinte, masându-i umerii, apoi clătindu-l până se simți proaspăt. Nu voia să-și piardă vremea cu bărbieritul, dar, pe urmă, se răzgândi. Preoții pot fi ciudați. Sau așa-și închipuia el. De fapt, nu știa prea bine.

Se îmbrăcă cu jacheta de piele și coborî în hol. Nigel se plângea că e mahmur, totuși îi arătă drumul spre piața unde se afla biserica „și o cafenea".

Afară era rece, în jur de cinci grade și aerul era aspru, cu semne de ploaie. Ieși din pensiune și o luă la stânga, pornind spre nord, de-a lungul unei străzi înguste, pietruite. Nu existau trotuare și nici mașini, doar un zid de case de piatră cenușie pe ambele părți, cu ușile și obloanele închise ca să nu intre aerul iernatic de-afară.

Nu-i plăcea prea mult. Pe vreme de iarnă, Montecastello părea tot atât de amenințător, pe cât era de frumos. De-a lungul secolelor, fundațiile caselor se mutaseră din loc, și acum clădirile păreau că se înclină una spre cealaltă, ghemuindu-se deasupra străzii. În timp ce Lassiter coborî o străduță și urcă o alta, își dădu seama că orașul era un labirint, unul dintre acele locuri unde era ușor să te pierzi, dar greu să te ascunzi.

Trecu pe lângă un magazin fără firmă, apoi pe lângă altul. Nu se vedeau inscripții nicăieri, poate pentru că nu era nici o

nevoie de reclamă: toată lumea din oraş îi cunoştea, cu siguranţă, pe toţi ceilalţi şi fiecare ştia ce vindea celălalt. În fiecare magazin bâzâiau luminile fluorescente în spatele intrărilor de care atârnau perdele de mărgele din plastic. Cu un fâşâit şi un clinchet, un bătrân trecu pragul unei astfel de intrări şi ieşi iar în stradă, ducând o pungă de legume, pachete învelite în hârtie de măcelărie şi o pâine. Ciao, spuse el, cu ochii în pământ şi grăbind pasul.

După ce mai dădu un colţ, Lassiter ieşi dintr-o împletitură de străzi în spaţiul deschis al pieţei centrale din Montecastello, Piazza di San Fortunato. Destinaţia lui, Biserica San Giovanni Decollato, ocupa întreaga latură nordică a micului scuar. Era o clădire simplă, chiar austeră, ridicată din aceeaşi piatră cenuşie pe care-o vedeai peste tot în oraş. Lassiter tocmai se pregătea să urce scările spre biserică, dar îl izbi aroma cafelei şi se întoarse.

În faţa bisericii se afla o cafenea ca o nişă în perete, cu o uşă din mărgele şi cu mese şi scaune de metal pe strada din faţa ei. Acesta era, fără îndoială, centrul păcatelor la bucată din Montecastello, care combina diverse funcţii: de bar cu gustări, loc de vânzare a ziarelor, centru de închirieri casete video, birt, cafenea şi tutungerie, între pereţii aceleiaşi încăperi. În ciuda frigului, Lassiter se aşeză la o masă de afară şi comandă un espresso.

Deşi aerul era rece, locul era totuşi destul de liniştit şi ar fi fost şi tăcut dacă n-ar fi existat ţiuitul insistent al unui joc de Pac-Man care răzbătea din cafenea. Scuarul era apărat pe trei laturi de clădiri. A patra latură făcea parte din zidul oraşului, un parapet scund, de vreun metru şi ceva care dădea spre câmpia umbriană.

La masa de lângă el stătea o pereche de muncitori de vârstă mijlocie care jucau cărţi. Purtau haine de lână strâmte, încheiate peste atât de multe straturi de îmbrăcăminte, încât arătau ca nişte mobile tapiţate. Sorbind când din cafea, când

din coniac, înjurau înfundat, mormăiau în barbă şi glumeau în legătură cu cărţile care le fuseseră hărăzite de soartă.

În timp ce aştepta să-i vină cafeaua, Lassiter îşi aruncă privirea la rastelul cu ziare aşezat în afara cafenelei. Erau cel puţin vreo douăsprezece ziare fixate cu clame de metal, dar nici unul nu era în engleză. Un *Le Monde* vechi de trei zile – dar nu se simţea în stare să-l citească. Încerca să se hotărască dacă să folosească sau nu un pretext la întrevederea lui cu preotul. Şi ce anume să spună. „Spuneţi-mi tot ce ştiţi despre doctorul Baresi?“ Scutură din cap.

Sosi şi cafeaua şi, în timp ce o sorbea, începu să-i urmărească pe muncitorii care jucau cărţi. Pachetul de cărţi era atât de vechi, încât arăta aproape ca o bucată de stofă. Lăsate în voia lor, cărţile ar fi căzut din mâinile jucătorilor, scoţând la iveală fiecare valoare. Dar cei doi le propteau cu degetele celeilalte mâini, formând un câmp în spatele lor.

Ambii bărbaţi, cu pielea arsă de soare şi un păienjeniş de zbârcituri în jurul ochilor, îşi petrecuseră, neîndoielnic, viaţa în aer liber. Arătau viguroşi şi, într-un fel, diabolici, cu ochii şi dinţii strălucind pe chipurile întunecate.

Încercă să-şi închipuie un loc din America unde doi bărbaţi ca ei ar fi stat la aer, văzându-şi de treaba lor ziua-n amiaza mare, bând cafea şi coniac şi jucând cărţi. În ianuarie. Nu-i veni în minte nici un asemenea loc; poate doar o berărie muncitorească, dar asta era cu totul altceva.

În centrul scuarului se afla o fântână simplă, un bazin pătrat de piatră ridicat la vreun metru şi ceva deasupra solului. Pe singurul lui zid vertical se vedea un basorelief uzat, reprezentând un cap de leu. Gura îi era ciobită, aşa încât în bazin nu curgea un şuvoi, apa fiind mai mult împroşcată. Dar, chiar şi aşa, fântâna funcţiona şi era mai mult decât un ornament. Lassiter privi o femeie mai în vârstă umplând cu apă două ulcioare din plastic, îndreptându-şi umerii şi plecând cu ele în mâini.

Mai comandă o cafea şi, până să fie gata, făcu vreo câţiva paşi spre parapet. În faţa lui, peretele cobora aproape vertical. Era format mai mult din rocă, pământul fiind, de mult, erodat; câţiva pini strâmbi reuşiseră să crească în solul pietros.

În depărtare, chiar deasupra pinilor acestora, se vedea Todi, aproape plutind pe cer. Zidurile lui încingeau colina muntoasă pe câteva planuri diagonale, urcând dealul către oraşul însuşi. Mai încolo se vedea un spaţiu aglomerat, desfăşurarea urbană a aşezării Todi, pentru ca ordinea să se instaureze din nou, printr-un macat pestriţ de loturi agricole care se întindea până departe, la râu.

Era o privelişte blândă, sugerând o ciudată nostalgie după ceva ce, de fapt, nu cunoscuse niciodată. Trecuse mult de când agricultura arătase aşa în Statele Unite, dacă arătase vreodată aşa, şi dacă voiai să vezi un peisaj american cu aspect de macat, trebuia să te uiţi de la o înălţime de şase kilometri. Atribui această nostalgie lui Cézanne.

Mai aproape de el, pe acea parte a râului, se vedea plantaţia creată de mâna omului pe lângă care trecuse, cu şirurile ei geometrice de pomi. Se putea observa unde se bifurca drumul, o parte luând-o spre Clinica Baresi – sau ceea ce rămăsese din ea – iar cealaltă parte spre Montecastello. Urmări acel drum cu privirea, până când se pierdu în linia abruptă a dealului. Apărea din nou la câteva sute de metri sub el, la micul parc. Putea chiar să-şi vadă maşina lui argintie, acolo unde o lăsase.

Întorcându-se la cafenea, găsi cel de-al doilea espresso aşteptându-l şi, rămânând în picioare, îl bău dintr-o singură sorbitură. Strecurând cinci mii de lire sub farfurioară, traversă piaţa către biserică.

Lassiter urcă scările şi intră printr-o uşă grea de lemn care dădea într-un fel de sală, de anticameră. Un perete de lemn, cu câte o intrare în biserică la ambele capete, despărţea lumea

rugăciunii de lumea din afară. Încăperea era un tampon, un fel de loc de evacuare în care se afla o masă veche de lemn cu teancuri ordonate de broşuri şi o cutie a milelor din metal. Lassiter strecură câteva bancnote în cutie şi porni de-a lungul peretelui către biserica propriu-zisă.

Era surprinzător de întuneric şi la început nu putu să vadă nimic altceva decât tavanul, sus, deasupra lui. Fumul de lumânare şi mirosul de mucegai îi umplură nările, în timp ce în urechi îi răsună murmur de voci potolite, venind din partea din faţă a bisericii, unde trebuia să se afle altarul.

Singura sursă naturală de iluminat era un şir de ferestre plasate sus, de-a lungul unui perete. Dar prea multă lumină nu era. Soarele iernatic era anemic şi atât de pieziş, încât lumina întunericul tavanului fără să ajungă până la podea. Şi nici candelabrele nu erau de mare ajutor. Existau doar câteva şi în nici unul nu se vedeau lumânări: în locul lor, becuri electrice mici clipeau şi pâlpâiau în întuneric.

Nu arătau ca nişte flăcări.

Mai aproape de el, la jumătatea drumului spre naos, un şir de lumânări votive şiroiau de ceară sub o statuie întunecată. Lassiter se aşeză într-o strană mai în fund şi aşteptă să i se obişnuiască ochii cu întunericul.

Încet, încet, contururile bisericii începură să se desluşească. Era uimitor de mare. Acum reuşi să vadă o mică adunare ce se afla aproape de altar – forme vagi şi pete fantomatice, fragmente de îmbrăcăminte albă care se mişcau şi se frământau în lumina scăzută. Un ţipăt ascuţit de copil îl lămuri că asista la un botez.

Câteva minute mai târziu, ceremonia se sfârşi şi grupul porni într-o procesiune de-a lungul coridorului din mijloc, condus de mamă şi de pruncul ei care plângea. Preotul veni în urma lor. Era înalt şi capul lui se mişca deasupra celorlalte, ca un balon albicios. În timp ce trecea pe lângă el – era un om de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu păr castaniu cârlionţat, cu

o bărbie puternică şi nas acvilin – privirile lor se întâlniră şi Lassiter îşi aminti de cineva. Dar de cine, oare? Dacă preotul n-ar fi fost atât de slab, numai *piele şi os*, ar fi fost un om arătos. Dar nu era. Era ceva stângaci în îmbinarea trăsăturilor lui. Pe urmă, mintea i se lumină: preotul era un alt Ichabod Crane, hăituit şi chinuit, în acelaşi timp, de îndelungi suferinţe.

Timp de zece minute, anticamera din spatele lui Lassiter răsună de voci italieneşti şi de hohote de râs, chiar dacă bebeluşul ţipa, furios şi neconsolat. Urmară sunetele despărţirii, ţocăitul buzelor în stilul european: câte un sărut pe ambii obraji la venire şi la plecare. Saluturile cu voce joasă ale bărbaţilor, glasurile lor ridicându-se uşor la despărţire, puţin mai oficiale şi mai vesele decât de obicei.

Auzi uşa bisericii deschizându-se cu un scârţâit şi un curent de aer rece i se înfăşură în jurul gleznelor. O clipă, lumina zilei risipi întunericul. Se auzi târşâit de picioare, pocănit de tocuri femeieşti, voci care se îndepărtau. Şi-l închipuia pe preot afară, pe scări, urând oamenilor drum bun.

Apoi, auzi din nou uşa şi, deodată, îl văzu pe preot trecând pe lângă el, pe coridorul central. Lassiter se ridică în picioare şi-şi auzi propria voce spunând, pe un ton răsunător:

– *Scusi, padre!*

Preotul întoarse capul, întrebând:

– *Si?*

Lassiter îşi epuizase cunoştinţele de italiană.

– Pot să vă vorbesc un minut?

Părintele Azetti zâmbi:

– Sigur că da, răspunse el într-o engleză aproape lipsită de accent. Cum vă pot fi de folos?

Lassiter respiră adânc. Nu ştia cu ce să înceapă.

– Nu sunt sigur, spuse el – dar... eu stau la pensiune şi... mi s-a spus că aţi fost prieten cu doctorul Baresi.

Zâmbetul preotului se stinse şi vorbele îi pieriră de pe buze. Se uită la Lassiter cu precauţia unui martor ocular. În cele din urmă, spuse:

– Jucam şah împreună.

Lassiter încuviinţă din cap.

– Aşa am auzit şi eu. De fapt... pe mine mă interesa clinica lui.

– Nu mai există.

– Ştiu asta, dar... Speram c-o să putem sta de vorbă.

Uşa bisericii scoase un geamăt şi un curent de aer îngheţat se prelinse de-a lungul duşumelei. O femeie înveşmântată în negru apăru la câţiva metri mai încolo, închinându-se, în timp ce înainta prin mijlocul bisericii. Lassiter şi Azetti o priviră cum se apropie de o strană, cum îngenunchează şi începe să se roage.

Azetti îşi aruncă ochii pe ceas şi clătină din cap.

– Îmi pare rău, spuse el. Am spovedanii până la ora două.

– Ah, răspunse Lassiter, dezamăgit.

– Dar, dacă vreţi să aşteptaţi... sau să reveniţi... putem sta de vorbă în locuinţa mea. Este exact lângă biserică.

Lassiter fu recunoscător.

– O să mă plimb puţin, zise el. Să admir peisajul.

– Cum doriţi, răspunse Azetti şi se îndreptă spre o formă întunecată de la capătul coridorului central. Construcţia îi aminti lui Lassiter de un dulap acoperit cu o perdea, dar mai adânc, şi când preotul se ascunse înăuntru, îşi dădu seama ce era: confesionalul.

Două ore mai târziu, Lassiter şi Azetti stăteau aşezaţi în biroul preotului, înfruptându-se din aceeaşi mâncare de paste pe care unul dintre enoriaşi o adusese la biserică. Lassiter îşi spuse că trebuie să se fi înşelat în legătură cu prudenţa iniţială a preotului, căci Azetti se dovedi o gazdă bună. Tăie câteva felii de pâine uscată şi turnă câte un pahar de vin pentru

fiecare. Picură puţin ulei de măsline pe pâine şi o presără cu sare şi piper. Între timp, Lassiter stătea cu spatele la caloriferul electric şi se încălzea.

– Deci, zise preotul – aţi venit la clinică.

Lassiter dădu aprobativ din cap.

– Ei, bine, dac-aţi văzut-o, ştiţi ce s-a întâmplat.

– Mi s-a spus că i s-a dat foc.

Azetti ridică din umeri.

– În orice caz, era închisă. Totuşi, e păcat! N-o să mai avem de-a face cu unul ca el cât om trăi.

– Despre cine vorbiţi?

– Despre doctorul Baresi. Era un om foarte talentat. Eu sunt departe de a fi un expert, dar mi s-a spus că nivelul succeselor lui a fost fenomenal.

– Serios? întrebă Lassiter, încurajându-l pe preot să continue.

– Da. Cred că asta se datora faptului că era nu numai doctor, dar şi om de ştiinţă, în acelaşi timp. Ştiaţi asta?

Lassiter scutură din cap.

– Ah, asta înseamnă că nu l-aţi cunoscut pe Baresi! Era un om multilateral, spuse Azetti. Un geniu! Cu toate astea, pot să vă spun că îl băteam la şah... de fapt, destul de regulat.

Lassiter râse.

– Cred că făceam atât de multe greşeli, încât el nu putea să anticipeze mutările mele, se confesă Azetti. Se tot plângea că-i stricam jocul. Mai vreţi puţin vin?

– Nu, mulţumesc, răspunse Lassiter. Omul acesta îi plăcea.

– Tatăl lui, bunicul lui şi, de fapt, întreaga familie au fost bogaţi. S-au ocupat de politică şi de construcţii. Foarte corupţi... chiar şi pentru Italia. Aşa că el n-a avut niciodată nevoie de bani. Şi nici să muncească n-a avut nevoie. În schimb, a studiat. Genetica la Perugia, biochimia la Cambridge. La Cambridge! Azetti îşi mai turnă un pahar de vin, înmuie în el o coajă de pâine şi începu să ronţăie marginile. A lucrat

pentru unul dintre institutele alea de la Zürich, a primit o medalie, sau cam aşa ceva.

– Pentru ce?

– Nu ştiu... pentru cercetările lui. Dar, bineînţeles, a renunţat la toate astea.

– Adică, la ce?

– La ştiinţă.

– Vreţi să spuneţi că s-a apucat de medicină, zise Lassiter.

Azetti dădu negativ din cap.

– Nu... asta a fost mai târziu. Mai întâi, a studiat teologia în Germania. A scris o carte. De fapt, o am chiar aici. Fără să caute, preotul întinse mâna spre biblioteca din spatele lui şi scoase un tom gros. Îl împinse spre musafir pe masă.

Lassiter deschise cartea, îşi aruncă ochii la titlu şi clătină din cap.

– Este în italiană, spuse el, regretând imediat stupiditatea acestei observaţii.

Azetti zâmbi.

– Se numeşte *Moaşte, Totemuri şi Divinitate.*

Lassiter dădu din cap şi împinse cartea mai încolo.

– Era, într-adevăr, o autoritate, adăugă Azetti.

– Serios? zise Lassiter fără mult interes.

– Absolut!

– Pastele astea sunt delicioase, spuse Lassiter. Conversaţia se îndepărta de ceea ce venise el să discute – Clinica Baresi – şi nu-şi dădea seama cum s-o întoarcă iar pe calea dorită.

– Baresi făcea legătura între puterea moaştelor şi anumite instincte religioase foarte primitive. Animism, cultul strămoşilor, treburi de-astea. Acelaşi instinct care îl făcea pe un membru al unui trib să mănânce inima duşmanului său ca să poată absorbi puterea acelui om îi îndemna pe creştini să creadă că osemintele unui sfânt sau, mai adesea, o aşchie dintr-un os, purtat într-o punguliţă, îi putea apăra de boli.

– Sună interesant, zise Lassiter, fără ca vocea lui să sune interesată.

– Chiar este interesant. V-o recomand. Totul se referă la magie simpatetică... dar, ar argumenta unii, acelaşi lucru se întâmplă şi cu primirea împărtăşaniei.

– Cum aşa? întrebă Lassiter.

Azetti ridică din umeri.

– Noi mâncăm şi bem din Carnea şi Sângele Domnului. Pentru credincioşi, asta înseamnă împărtăşania. Pentru alţii, este altceva. Magie, poate.

– Sună discutabil, zise Lassiter.

Preotul zâmbi.

– Bineînţeles. Dar lui Baresi nu-i păsa. Cartea lui de vizită era impecabilă. Şi era bine văzut la Vatican.

– Serios?

– Sigur că da! Vaticanul se folosea de el tot timpul.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Ca să testeze moaştele. Dacă un artefact era discutabil, Baresi era adus şi rugat să-şi arunce o privire. În majoritatea cazurilor, era o treabă simplă. Dacă o aşchie din „crucea cea adevărată" se dovedea a fi tek... sau dacă un fragment din ţeasta Sfântului Francisc purta semnele ADN-ului de bou... Ştii povestea Giulgiului de la Torino? întrebă preotul, referindu-se la pânza despre care unii credeau că fusese giulgiul în care fusese îngropat Hristos.

– Sigur, răspunse Lassiter. Toată lumea o ştie.

– Ei, asta-i! Baresi a fost unul dintre oamenii de ştiinţă care l-au examinat.

– Am citit nu ştiu pe unde că s-a dovedit a fi un fals.

Azetti se încruntă.

– Aşa se spune. „O bucată frumoasă de pânză din secolul al treisprezecelea." Se spune că a pictat-o Leonardo. Şi se mai spune că este prima fotografie din lume.

– Dar Baresi ce credea?

– El credea că era o înşelătorie... dar una foarte sinistră.

– Ce vreţi să spuneţi?

– După cum spune el în cartea lui, istoria moaştelor este, de fapt, destul de înspăimântătoare şi s-ar putea ca giulgiul să facă parte din acea tradiţie. Într-o vreme, moaştele erau atât de importante, încât dacă un sfânt se îmbolnăvea, lumea se aduna în faţa casei lui şi-i aştepta moartea. Şi când, într-adevăr, se prăpădea, oamenii îi intrau în casă şi ieşeau cu părţi din trupul lui – degete, dinţi, urechi, orice părticică pe care puteau pune mâna şi apoi le şi vindeau, bucată cu bucată.

Lassiter rămase cu gura căscată.

– Da, da. Se spune că la două zile de la moartea lui, Sfântul Tomas d'Aquino a fost ars până n-au rămas decât oasele din el. Azetti râse. Groaznic, nu-i aşa? Şi, uneori, sfinţilor li se cam grăbea moartea... cu ajutorul otrăvii.

– Dar giulgiul e doar o bucată de pânză, recunoscut sau nu.

– Da, dar este impregnat cu esenţe... şi cu bilirubin.

– Asta ce-i?

– Un sub-produs al sângelui care, de obicei, se elimină. Dar, uneori, sub un stres extrem de puternic, ca, de pildă, tortura, omul transpiră bilirubin.

– Şi se află şi pe giulgiu?

– Baresi a găsit câteva urme. Şi, deşi i s-a părut că giulgiul era o escrocherie, a împărtăşit teoria că fusese omorât cineva ca să poată fi creat.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Lassiter.

Azetti aprobă din cap.

– Bineînţeles că în secolul al treisprezecelea, moaştele erau pline de putere. O biserică având nişte moaşte vestite putea atrage mii de pelerini – şi pelerinii însemnau bani. La un moment dat însă a avut loc Reforma, şi o mulţime de moaşte au fost arse.

– Arse, repetă Lassiter. Cuvântul îi aduse aminte de ce se afla acolo. Sorbi puţin din vin. Eu nu-nţeleg un lucru: Cum a trecut el de la moaşte la medicină?

– Ei, bine... e clar că a avut vocaţie. Cred că avea aproape cincizeci de ani când a început studiile de medicină. La Bolognia. Obstetrică şi ginecologie. Azetti se încruntă. Cred că interesul lui faţă de sterilitate a apărut de pe vremea când era student. Şi, după aceea, a înfiinţat clinica. Ceea ce a reprezentat, într-adevăr, o surpriză.

– De ce?

– Ei, bine, treaba asta te implică emoţional, după cum ştii. Şi Baresi era... stângaci... se simţea prost printre oameni... şi iată-l cerându-le femeilor să se dezbrace! Şi, pe urmă, mai era şi catolic. Şi credincios. Deci, s-au creat conflicte.

– De ce?

Părintele Azetti îşi dădu ochii peste cap.

– Cardinalul Ratzinger a vorbit în numele Bisericii când şi-a enunţat catehismul. Biserica se opune *oricărei* încercări de amestec în conceperea naturală.

– Controlul naşterilor.

– Nu. Biserica se opune tot atât de mult clinicilor de fertilizare cât şi clinicilor de avorturi.

– Ia te uită!

– Ah, da. Biserica s-a exprimat direct, şi în amănunt. Copiii trebuie să fie concepuţi prin actul împerecherii sexuale în chipul firesc. Aşa cum contracepţia încalcă voinţa lui Dumnezeu, tot aşa şi... cum se cheamă asta, tehnologia reproducerii. De fapt, tot ce se întâmplă într-o clinică de fertilizare este strict interzis.

– Interesant. Şi totuşi Baresi a mers înainte.

Preotul îşi abătu privirea în altă parte.

– El simţea că are o dispensă specială. Oftă. În plus, nu s-ar putea spune că e singurul care n-a ascultat de vocea Vaticanului în problemele astea. Controlul naşterilor este interzis, dar în Italia – o ţară care e, aproape în totalitate, catolică – oamenii au familii mici, iar populaţia e stabilă. Şi totuşi aş putea jura că este o naţiune pentru care castitatea nu e o practică obişnuită.

Azetti ridică din umeri şi-şi umplu din nou paharul.

– Ei, dar ce-ar trebui să facem pentru soţia dumitale? Are nevoie de sfaturi?

Lassiter îl privi cu o faţă fără expresie.

– Este la pensiune? Mă mir că aţi făcut un asemenea drum fără să vă interesaţi în prealabil. Trebuie să fie foarte dezamăgită. Dacă vrei să vorbesc eu cu ea...

– Nu, părinte...

– Mă pricep să ascult oamenii, îl întrerupse Azetti.

– Cred că-i vorba de o neînţelegere, zise Lassiter.

– Da?

– Nu sunt căsătorit.

Preotul avea un aer încurcat.

– Atunci...? Îşi ridică palmele spre tavan.

– Eu mă aflu aici fiindcă sora mea a fost la clinică. Acum câţiva ani.

– Ah, da! Sigur că da! Sora dumitale. I-a reuşit călătoria?

– Da. A născut un băieţel minunat.

Azetti zâmbi şi dădu din cap la aflarea acestor veşti. Apoi însă zâmbetul îi pieri şi faţa i se încruntă.

– Nu înţeleg, spuse el. Vreau să spun, de ce-aţi venit aici?

– Sora mea a murit în noiembrie.

Preotul tresări.

– Îmi pare foarte rău. Şi băiatul? Îmi închipui că acum e în grija tatălui... şi a dumitale.

Lassiter scutură din cap.

– Nu există nici un tată. Ea îl creştea singură. Şi, în orice caz, a murit şi băiatul. Au fost omorâţi.

Azetti îşi abătu privirea în altă parte. După o clipă, întrebă:

– Şi cum s-a întâmplat asta?

– Cineva i-a omorât în timp ce dormeau. Pe urmă, li s-a dat foc la casă.

O vreme, Azetti nu mai scoase o vorbă. Mai tăie o felie de pâine şi o înmuie în vin. În cele din urmă, întrebă:

– Şi asta te-a adus aici?

Lassiter aprobă din cap.

– Omul care i-a ucis era italian. Nu cred că el și sora mea s-au cunoscut vreodată. Pe urmă, am aflat...

Preotul își împinse scaunul mai departe de masă și, ridicându-se în picioare, începu să se plimbe prin încăpere. Părea neliniștit, parcă, de o idee amenințătoare. Îi luă vorba din gură:

– Un băiat, spuneai?

Lassiter încuviință din cap, urmărindu-l pe preot cu privirea.

– Mă întreb... zise Azetti.

– Ce anume, părinte?

– Mă întreb dacă ai idee... s-ar putea, bineînțeles, să nu știi, dar... Mă întreb dacă știi ce procedură i s-a aplicat surorii dumitale? Erau mai multe...

– Știu că a existat o donatoare de ovul. Cred că asta se cheamă...

– Donație de oocite. Preotul pronunță cuvintele de parcă ar fi fost vorba de o boală fatală. Mai făcu câțiva pași prin cameră, pe urmă se scărpină în cap, se opri și-l privi pe Lassiter. Bineînțeles că astfel de lucruri se întâmplă, spuse el. Există atât de multă violență! Mai ales în Statele Unite. Sora dumitale locuia într-un oraș? Trăim vremuri grele.

Lassiter făcu un gest de aprobare.

– Aveți dreptate. Există multă violență. Dar sora mea și băiatul ei n-au fost singurii.

– Ce vrei să spui?

– Un băiețel a fost ucis la Praga. Cam în același timp. Și în aceleași împrejurări. Altul la Londra, altul în Canada... încă unul la Rio... Numai Dumnezeu știe unde altundeva. De asta mă aflu aici: toți au fost concepuți la clinica asta.

Preotul se prăbuși pe un scaun cu spătar drept, își plecă fruntea și închise ochii. Pe urmă își propti coatele pe masă și își trecu degetele prin păr. Se scurse un timp fără să spună nimic și, în tăcerea care se așternuse, Lassiter observă că începuse să plouă.

După un minut, preotul se îndreptă în scaun. Îşi lipi mâinile cu grijă, palmă lângă palmă, şi-şi plecă fruntea, până când şi-o propti de vârfurile degetelor mijlocii. Faţa îi era ascunsă, bărbia aproape îngropată în piept. Murmură câteva cuvinte pe care Lassiter nu le înţelese.

– Ce spuneţi? întrebă el.

– Ei, bine, aşa a vrut Dumnezeu, se jeli Azetti. Îşi apăsă palmele pe tăblia mesei şi se uită la Lassiter. Privirile îi erau aprige şi rătăcite. Sau poate că nu!

– Părinte...

– Nu pot să te ajut, zise preotul, întorcând capul.

– Eu cred că puteţi.

– Nu, nu pot.

– Atunci, o să mai moară şi alţi copii.

Ochii lui Azetti se umplură de lacrimi.

– Nu înţelegi, spuse el şi, respirând adânc, îşi veni în fire. Spovedania e ceva sfânt. Tot ce se spune este pecetluit pe veci. Se presupune că e pecetluit pe veci.

– Ce vreţi să spuneţi cu „se presupune“?

Preotul clătină din cap.

– Ştiţi cine se află în spatele acestor lucruri, nu-i aşa? îl întrebă Lassiter.

– Nu, răspunse preotul, şi Lassiter îşi dădu seama că spunea adevărul. Nu ştiu. Ăsta este adevărul. Dar pot să-ţi spun un lucru: tot ce-a făcut Baresi în viaţa lui are legătură cu ce cauţi dumneata – munca lui ca om de ştiinţă, studiile lui religioase, activitatea la clinică.

Spunând asta, preotul mai respiră o dată adânc şi tăcu.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot ce pot să spun, zise preotul.

– În cazul ăsta, mulţumesc pentru ajutor, răspunse Lassiter, cu glasul îngroşat de sarcasm. O să ţin minte. Şi, dacă vreuna dintre mame întreabă de ce a trebuit să moară fiul ei, am să-i povestesc despre jurământul dumneavoastră, o să-i

spun că e o chestiune de principiu. Sunt sigur că o să înțeleagă. Își luă haina și se ridică în picioare.

– Așteaptă, spuse preotul. Mai e ceva. Până să apuce Lassiter să scoată o vorbă, Azetti ieși din cameră și intră în biroul lui de alături. Lassiter îl auzi scotocind pe undeva. În cele din urmă un sertar se închise cu un pocnet și preotul se întoarse.

– Uite! spuse el, vârând o scrisoare în mâna americanului.

– Ce-i asta? întrebă Lassiter.

– Baresi mi-a trimis-o de la spital, cu câteva zile înainte de a muri. Cred că o să răspundă la unele dintre întrebările pe care ți le pui. Lassiter se uită la scrisoare, care era scrisă de mână pe ambele părți a trei pagini de foiță. Sus, deasupra capetelor lor, începu să bată un clopot.

Azetti își ridică mâneca și se uită la ceas.

– Am spovedanii până la opt, spuse el. Dacă te întorci în seara asta, ți-o traduc eu.

– N-ați putea...

Azetti scutură din cap.

– Nu pot. Orașul ăsta este mic și, până la ora asta, au și făcut o coadă de câte trei persoane.

– Părinte...

– A așteptat câteva mii de ani. Poate să mai aștepte puțin.

28.

Lassiter simțea nevoia să gândească. Sau, mai bine zis, să nu gândească.

Preotul încercase să-i spună ceva, fără să-și calce jurământul. Ceva despre diferitele fațete ale vieții lui Baresi și despre felul în care acestea se îmbinau. Dar nu avea nici un sens. Sau, dacă avea, nu-i era limpede lui Lassiter.

Simțea nevoia să alerge.

Aşa făcea el când se ivea o problemă pe care n-o putea rezolva. Încerca să nu-şi mai frământe mintea şi alerga. De cele mai multe ori, soluţia se ivea de la sine, ca un dar.

Totuşi, nu avea intenţia să alerge prin Montecastello. Ar fi trebuit să facă înconjurul oraşului de vreo şase ori ca să acopere, cât de cât, o distanţă. În plus, pietrele de pe drum îi puteau rupe gleznele, chiar şi pe vreme uscată, şi străzile aveau atâtea cotituri, încât ar fi fost imposibil să-şi stabilească un ritm. Cât priveşte drumul care ieşea din oraş şi cobora dealul, nimic nu l-ar fi putut ademeni s-o ia pe acolo. Era ca şi cum s-ar fi aruncat de pe o stâncă, iar apoi să se caţere iar pe ea.

Aşa că alese a doua soluţie bună. Se sui în maşină şi porni la întâmplare în afara oraşului, direcţia generală fiind Spoleto, încercând să nu se mai gândească şi sperând să-i apară, de la sine, răspunsul. Şofatul ajuta, uneori, deşi, ca tehnică de meditaţie, nu se putea conta pe el atât de mult ca pe alergare.

Conform hărţii, Spoleto se afla la o distanţă de patruzeci de kilometri sau cam la douăzeci şi cinci de mile. Ceea ce era perfect, îşi zise Lassiter. O oră la dus, o oră la întors. O să facă şi o plimbare prin oraş.

Dar, nu! Ceea ce nu figura pe hartă, era lanţul muntos care despărţea cele două oraşe. Drumul dintre ele era un şir de meandre pe o şosea asfaltată, tăiată în coasta muntelui. Panta de la marginea drumului îţi tăia răsuflarea. Şi, deşi călătoria fu frumoasă, îi trebui o oră şi jumătate ca să ajungă la un indicator pe care se putea citi SPOLETO – 10 km. Dar, chiar şi aşa, înaintă cu greu, până se trezi în spatele unui camion cu viteză redusă ce se dovedi imposibil de depăşit, condamnându-l să urce muntele într-o ceaţă de gaze de eşapament. Până la urmă, ajunse la o staţie Agip, cam la vreo opt kilometri la vest de Spoleto, unde întoarse. Tot ce rămăsese din lumina zilei era o uşoară îmbujorare în spatele munţilor. Ceasul de la bord arăta şase şi un sfert.

*

– Adineauri a plecat, zise Hugh în clipa când Lassiter intră în pensiune.

– Cine?

– Nu mi-a spus numele. Zicea că-i un prieten.

Lassiter îi aruncă o privire.

– N-am nici un prieten pe-aici, zise el. Individul a lăsat vreun mesaj?

– Nu. A zis că-i o surpriză. Pe urmă m-a întrebat unde te poate găsi. Hugh se încruntă. I-am spus că te-ai dus să-i faci o vizită părintelui.

Lassiter rămase amuţit şi, văzând asta, Hugh tresări.

– Am făcut o greşeală, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Cum arăta?

– Mare. *Enorm.*

– Italian? întrebă Lassiter.

Hugh aprobă din cap.

– Aveţi vreo ieşire prin spate? se interesă Lassiter.

Hugh se făcu alb la faţă, apoi dădu din cap cu putere.

– Da, zise el şi porni înaintea lui pe coridor, prin bucătărie şi ieşi afară, în strada din spatele pensiunii.

– Îmi pare foarte rău, Joe.

– Nu-ţi face griji, îi răspunse Lassiter şi începu să alerge spre biserică.

După puţin timp se trezi într-o fundătură luminată doar de o fereastră plasată sus, cu vedere la stradă. Deasupra capului său, luna se ascundea în spatele unei pături groase de nori. Ştia că era foarte probabil ca acel cineva – poate „Salteaua" – să-l aştepte la biserică sau în piaţă, totuşi se hotărî să se ducă să-l viziteze pe preot. Era devreme; va mai fi lume prin preajmă. În definitiv, era vorba de o biserică. Poate c-o să-l roage pe părinte să-l conducă acasă.

Dar se pare că pornise pe un drum greşit. Ar fi trebuit să fi ajuns la piaţă până acum. Întorcându-se, porni îndărăt sau

aşa i se păru, adâncindu-se din ce în ce mai mult în labirint. În cele din urmă, când se rătăcise de tot şi începuse să-şi spună că n-o să mai găsească drumul bun niciodată, dădu colţul la stânga şi se trezi în Piazza di San Fortunato.

Aerul din faţa lui era un nor de vapori de respiraţie. Gâfâi, dar nu fiindcă alergase, ci din cauza adrenalinei care-i invadase întreg corpul. O simţea scurgându-i-se în inimă ca o cascadă şi, conştient de efectul ei, se opri acolo unde se afla, la intrarea în piaţă. Trase adânc aer în piept. Îl reţinu. Expiră. Şi repetă asta de câteva ori.

Dincolo de piaţă, trei bărbaţi stăteau la parapet, privind luminile din Todi. Alături, proprietarul magazinului Luna îşi închidea prăvălia, trăgând în jos o perdea de tablă ondulată peste faţada cafenelei. Unul dintre bărbaţii care urmăreau priveliştea îi strigă ceva despre nişte ţigări şi stăpânul prăvăliei mormăi un fel de răspuns. Apoi intră înăuntru şi Lassiter se uită mai atent la cei trei bărbaţi.

Greşise. Erau doar doi. Dar unul dintre ei era mare cât casa. Şi pătrat ca o saltea.

Acum respira normal şi, când bărbaţii întoarseră iar capul să privească spre Todi, Lassiter traversă piaţa în vârful picioarelor, urcând treptele bisericii câte două o dată.

Înăuntru, biserica era tot atât de bine luminată ca noaptea de afară. Lumânările votive sfârâiau în cupele lor roşii ca sângele şi candelabrele electrice pâlpâiau slab.

– Părinte? îl strigă Lassiter atât de încet, încât cuvintele abia de-i ieşiră din gură. Părinte? repetă el. Nici un răspuns, ceea ce însemna că preotul trebuie să fi fost în locuinţa lui. Înaintând de-a lungul coridorului central în semiîntuneric, Lassiter se gândi, între timp, că întârziase cam mult. Totuşi, preotul trebuie să fie pe undeva prin preajmă. Biserica nu era încuiată.

Cei doi bărbaţi se aflau încă la parapet, fumând, când el coborî scările. Porni spre locuinţa preotului, care era chiar

alături de biserică şi bătu la uşa din lemn masiv. Văzând că nu răspunde nimeni, apăsă pe clanţă şi, observând că uşa se deschide, intră. Luminile erau stinse, dar asta nu avea importanţă. Ochii i se obişnuiseră deja cu întunericul. Trecând dintr-o cameră în alta, îl strigă pe preot pe nume, dar nu primi nici un răspuns.

Ceea ce era ciudat. Lucrul ăsta îl îngrijora. Unde putea fi Azetti? Porni îndărăt şi se întoarse la biserică, gândindu-se că s-ar putea ca preotul să se roage într-una dintre capele. Poate că atunci când se ruga concentrarea lui era atât de adâncă, încât se izola total de lumea din afară şi, deci, nu-l auzise.

Lassiter nu-şi imagina ce înseamnă să te rogi. Nu-şi putea imagina. Odată, când Josie căzuse într-o manie religioasă care durase vreo trei săptămâni, insistase ca el şi Kathie să spună, pe rând, o rugăciune de mulţumire înaintea mesei. Şi, înainte de a se duce la culcare, li se spusese să recite Tatăl Nostru în prezenţa ei, stând în genunchi. Nici măcar nu se gândea la cuvintele pe care le rostea. Pentru el, erau doar nişte sunete lipsite de orice înţeles. „Sfin-ţească-se numele Tău."

Sfin-ţeas-că-se. Mai strigă o dată, ceva mai tare:

– Părinte Azetti! Eu sunt, Joe Lassiter.

Nimic.

Flacăra uneia dintre lumânările votive se ridică o clipă în sus şi sfârâi, răspândind un miros de ceară care-i aminti lui Lassiter de un tort aniversar.

Poate că preotul condusese un enoriaş până la el acasă. Poate că era cineva bolnav şi el se afla la căpătâiul lui.

Se hotărî să aştepte. Apoi se hotărî să aprindă o lumânare pentru morţi. Un mic anunţ arăta unde se afla cutia milelor şi, fără să stea să se gândească ce face, Lassiter scoase o bancnotă din portofel, o împături în lungime şi-i dădu drumul în fantă. Poate fusese un dolar sau o hârtie de o sută de dolari. Poate fusese o bancnotă de o mie de lire. Nu ştia. Şi nici nu-i

păsa. Avea o senzaţie de plutire. Bărbaţii aceia de afară. Cele spuse de preot. Oraşul care-l umplea de spaime.

„Pentru Kathy", gândi el, aprinzând o lumânare cu un pai. Mai aprinse una, lângă prima. „Pentru Brandon", îşi zise el, având impresia că împrumuta ritualul altcuiva – ceea ce era adevărat.

Îl va mai aştepta puţin pe Azetti, după care va încerca să găsească o cale de ieşire, evitând piaţa. Va sta într-o strană din fund, cu ochii la uşă.

Brusc, piciorul drept se dezechilibră şi alunecă; se poticni doi, trei paşi până-şi reveni, apucându-se de marginea unei strane.

Se uită la pavimentul acoperit cu dale unde alunecase. Întunericul lipsea totul de culoare, totuşi reuşi să vadă o pată de ceva ce părea negru, deşi nu era. Îi simţi izul în nări şi nu mai avu nici o îndoială: mirosea ca în raionul de carne.

Se uită mai atent şi văzu o dâră de sânge scurgându-se pe podea spre strane. Ridicând capul, urmări dâra de sânge până la confesional. Şi cu toate că nu voia să păşească înăuntru, nu avea încotro. Singura cale spre locul acela era pe lângă urmele de sânge.

Nu intrase niciodată într-un confesional şi când trase perdeaua de o parte, inima aproape că i se opri în loc, văzând că era gol. Dar senzaţia lui de uşurare nu dură mult. Aruncând o privire în jur, văzu despărţitura de pe mijlocul confesionalului şi ghici într-o clipă ce va găsi de partea cealaltă.

Tălpile pantofilor lui erau lipicioase şi, din nou, inima începu să-i bată puternic în piept. Trăgând într-o parte perdeaua despărţitoare, îl văzu pe Azetti pe scaunul lui, aplecat înainte, cu capul sprijinit de grilaj. În tâmpla dreaptă avea o gaură mică, iar de partea opusă o rană de mărimea unui pumn. Fără să se uite, Lassiter îşi dădu seama că pe peretele din spatele lui atârnau creierii preotului.

Deci, un glonţ cu viteză redusă. Un punct sensibil. Un glonţ care se spărgea în bucăţi la impactul cu ţinta, răspândindu-se în toate direcţiile. Pe vremuri, asta se făcea manual, tăind o cruce în capătul de plumb, dar acum puteai cumpăra acelaşi lucru, doar că era de calitate mai bună.

Preotul stătuse în confesional, cu urechea lipită de micul grilaj de metal. Ucigaşul intrase pe partea celui ce se spovedea şi, după ce se aşezase, scosese arma, chiar din clipa când începuse să-şi descarce sufletul. „Binecuvântează-mă, părinte căci am păcătuit." Pe urmă apăsase pe trăgaci, ţintind direct urechea preotului, folosind un glonţ care-ar fi putut ucide un elefant.

Îi trebui un minut ca să-l scoată pe Azetti din confesional şi să-l întindă pe jos. Nu-şi dădea seama de ce făcea asta. Azetti părea că nu stă bine în confesional. Ar fi vrut să aibă o pernă să-i sprijine capul, dar...

Nu avea. Îl lăsă pe Azetti pe coridorul central şi porni spre fundul bisericii, dincolo de altar. Se învârti în spaţiul necunoscut de acolo, dar se pare că nu exista nici o ieşire. Spatele bisericii era, probabil, lipit de alt şir de clădiri, ceea ce-i lăsa doar o singură opţiune: să rămână sau să plece. Dar dacă pleca, nu se putea decât prin uşa de la intrare.

Deschise uşa, împingând-o încet, se opri la capătul treptelor şi aruncă o privire spre piaţă. Era goală şi, cel puţin pentru moment, luminată puternic de lună. Coborî în grabă treptele bisericii spre fântâna al cărei gâlgâit era singurul sunet ce se auzea în piaţă. Lumina lunii strălucea deasupra apei ce se scurgea din gura leului, aruncând sclipiri.

În clipa aceea, îl văzu pe bărbat.

Îl văzu clar, stând sub razele lunii în colţul unde Via della Felice pătrundea în piaţă. După un moment, luna pieri în spatele unui nor şi omul dispăru cu desăvârşire; Lassiter se întrebă dacă nu fusese o închipuire. Dând cotul spre strada următoare, al cărei nume nu-l ştia, Lassiter porni mai departe,

până când întunericul se risipi şi ceva ce părea un zid îi apăru în faţă.

Salteaua!

Lassiter se răsuci pe călcâie şi se trezi că o ia la fugă. Dar nu avea unde să fugă.

– *Ecco!* Cenzo! şopti Salteaua. Vocea îi era uimitor de subţire, aproape feminină.

Privirile lui Lassiter străbătură piaţa, îmbrăţişând tot ce se afla acolo: fântâna, biserica, zidul, cafeneaua. Nu avea scăpare pe nicăieri. Salteaua şi bărbatul mai scund înaintau spre el, erau la câţiva metri sau la câţiva centimetri. Le vedea dinţii în întuneric. Zâmbeau.

Lassiter făcu câţiva paşi în spate; nu-i păsa încotro mergea, tot ce conta era să se îndepărteze. Bărbatul mai mic vârî mâna în jachetă şi scoase ceva ce semăna cu un Walther, cu butoiaşul rotund al unui amortizor de zgomot la capăt. Înşurubă mai bine amortizorul şi mormăi ceva către prietenul lui. Lassiter se atinse cu spatele de parapet. Asta era! Ajunsese la capătul drumului!

Cei doi înaintau spre el fără grabă şi chipurile lor erau clare în lumina lunii. Cel cu arma era tânăr şi urât. Avea o mutră de cămilă şi arăta de parcă trăsăturile îi fuseseră presate de un forceps. Ochii îi erau bulbucaţi şi sumbri, în timp ce părul îi era atât de scurt, încât părea doar o umbră învăluindu-i ţeasta.

Salteaua era făcut dintr-o materie diferită – poate din fontă. Asemenea trupului, faţa îi era pătrată şi arăta de parc-ar fi avut nevoie să fie rasă cel puţin o dată pe oră. Părul îi era o încâlceală de cârlionţi şi, chiar de la acea distanţă, Lassiter îi putea observa cruzimea ochilor.

„Aş putea să mă reped la ei, îşi zise el. Sau să o iau în cealaltă direcţie: să sar peste zid şi să văd ce se întâmplă." Nici una din cele două variante nu părea să-i asigure supravieţuirea, dar se putea ca una să fie mai bună decât cealaltă.

Ar fi vrut să poată întoarce capul ca să-şi calculeze căderea. Era oare o linie abruptă din care nu putea scăpa viu, sau exista o pantă care i-ar fi amortizat alunecarea? Nu-şi mai aducea aminte şi nu putea, pentru nimic în lume, să-şi ia ochii de la cei doi bărbaţi care înaintau spre el.

Dar, în clipa când bărbatul mai slab începu să-şi ridice arma, Lassiter îşi dădu seama că hotărârea lui era deja luată. Cu un gest aproape calm, se propti cu mâna stângă de parapet, se răsuci pe călcâie şi se aruncă în gol. În spatele şi de deasupra lui, auzi un zgomot ca un pocnet, trei împuşcături succedându-se rapid în timp ce el cădea, se prăbuşea prin aer, şi lucrul ăsta părea să dureze foarte mult.

„Sunt mort, îşi zise el. Mort. Mort, chiar acum." Întunericul se răsucea şi, în timp ce el se prăvălea, ochii nu-i erau de nici un ajutor, imaginile nu puteau fi prelucrate. Apoi, fără nici un fel de prevenire, gravitatea îl atrase spre peretele muntelui, scoţându-i aerul din plămâni, rostogolindu-l pe pantă. Era aruncat în aer, iar şi iar – un om-avalanşă care-şi pierduse, cu desăvârşire, autocontrolul. Instinctul îl făcu să-şi ridice genunchii la piept şi să-şi acopere capul cu braţele. Era ca o ghiulea umană.

Singurul lui gând coerent fu că dacă se lovea de ceva, asta va însemna sfârşitul. „O stâncă, se gândi el. Capul... stânca... un cap ca un ou... oul crapă... creieri împrăştiaţi peste tot. Sau un copac... chiar şi un copac... m-ar despica în două. Unghiul de coborâre. Ştiinţă. Viteza mărită a masei."

Apoi, ca un jucător de baseball care alunecă spre a doua bază, se trezi că-şi foloseşte picioarele ca frână, întinzându-le înaintea lui în clipa când mâinile i se înfipseră în pământ. O unghie i se rupse din carne în momentul când plonjă într-un tufiş, închizând ochii ca să nu-l izbească crengile arbuştilor. În sfârşit, se opri brusc, cu un picior proptit de un bolovan.

Nu păţise nimic.

Dacă nu cumva era mort. Dar nu se putea să fie mort. Prea îl durea peste tot. Simţea ca un foc în partea dreaptă a coastelor, unde mai fusese lovit şi înainte, în timp ce avea senzaţia că în gleznă i se înfipsese o aşchie. O durere ascuţită ca vocea de soprană îi înţepa laba dreaptă, răspândindu-se în tot piciorul. Simţea în gură gust de sânge, obrazul drept îi era ca o rană... şi n-avea curajul să se mişte.

Dacă încerca să se ridice şi nu izbutea? Era rănit, ameţit şi paralizat de teama de a fi paralizat. Aşa că rămase pe loc, uitându-se ţintă la luna care juca mijoarca împreună cu norii. Aerul era impregnat de mirosul pinilor şi noaptea părea ciudat de luminoasă. Se auzeau mii de păsări şuierând în depărtare.

„Ce? Unde mă aflu? Ah, da."

Trebuia să se ridice. Dacă nu reuşea să se mişte, ar fi fost mai bine să ţipe şi să vină Salteaua şi prietenul lui să înfigă un glonţ în el şi să-i sfârşească chinul.

Cu un oftat şi un geamăt, se răsuci pe burtă şi, întinzând mâna după o creangă de pin, încercă să se ridice în picioare. Legănându-se uşor, privi în jur şi văzu că se afla pe coama dealului, chiar sub zidul oraşului, unde pământul era relativ plat. Parcarea se afla la nici o sută de metri şi, dincolo de ea, terenul de fotbal, luminat ca ziua. Auzi din nou acel şuierat şi-şi dădu seama că nu venea de la păsări, ci de la oamenii care aclamau în stil italian. Un meci de fotbal, îşi zise Lassiter. Era prea mult zgomot şi prea multă lumină pentru alt gen de joc cu mingea.

După ce se pipăi, începu să se uite împrejur după un băţ care să-l ajute la mers. Găsi o cracă uscată de pin şi-şi sprijini greutatea pe ea. Se îndoi, dar nu se rupse.

Şchiopătă spre parcare, încercând să-şi stăpânească durerea din gleznă. Fie că era ruptă ori scrântită, simţea că i se umflă cu fiecare pas. Şi erau mulţi paşi de făcut. Avu nevoie de zece minute ca să ajungă la parcare şi, odată aflat acolo, aclamaţiile se înteţiră. Cineva marcase un gol.

Parcarea era mică şi era înţesată de maşinile şi bicicletele celor veniţi la meci. Lassiter rămase în umbra unui chiparos, căutând cu privirea maşina închiriată, temându-se să n-o găsească blocată. Dar nu, era acolo, exact pe locul unde o lăsase, cu o alee liberă de acces la şosea. Era gata să pornească spre ea când, la vreo cincisprezece metri mai încolo, se aprinse o brichetă pe locul din faţă al unui Rover negru. Nu reuşi să distingă chipul, dar erau două persoane în maşină şi nu aveau comportamentul unor îndrăgostiţi.

Trase adânc aer în piept.

Era limpede. Nu exista decât o cale de ieşire din oraş. Salteaua nu avusese nevoie să cugete prea adânc: dacă nu murise în cădere, unde putea să se ducă dacă nu la maşina lui? Ce era de aşteptat să facă? Să se rostogolească pe restul blestematului de munte şi, pe urmă, să caute o ocazie spre Todi?

Ar fi putut să se întoarcă la Montecastello, dar asta însemna să cadă în cursă. Se gândi la terenul de fotbal. Dacă ajungea acolo, poate reuşea să se piardă în mulţime. Dar nu se putea. Hainele îi erau rupte şi mânjite de sânge – din care doar o parte era al lui – faţa îi arăta ca un grilaj de tăieturi mărunte şi mergea ca Tiny Tim într-una din zilele lui proaste. Toate astea se adăugau faptului că nu exista o mulţime destul de mare în Italia ca să se poată pierde în ea; dacă-l vedea cineva, ar fi început să ţipe. Şi *el* ar fi putut să se apuce să ţipe; poate că ar fi apărut poliţia. Pe de altă parte, dacă ar fi reuşit să ajungă la poliţie... ce s-ar fi întâmplat? L-ar fi închis, cel puţin până reuşeau să găsească un traducător. Atunci ar fi fost în siguranţă, măcar pentru o vreme. Dacă nu cumva Umbra Domini sau SISMI n-ar fi pătruns până la temnicerii lui – lucru care, în Italia, părea posibil. În care caz va sfârşi, cu siguranţă, spânzurat de propria-i curea, a doua zi dimineaţă.

Deci, nu putea face asta. Şi, oricum, Roverul se afla între el şi terenul de fotbal, între el şi poliţie. Îi mai rămâneau...

bicicletele din fața lui. Exista un rastel lung unde se înșiraseră biciclete de toate felurile și se îndreptă spre ele cu un mers ghemuit. Mergând din bicicletă în bicicletă, găsi în sfârșit ce căutase: o cursieră englezească al cărei stăpân nu se ostenise s-o încuie.

Totuși, nu va fi ușor să iasă din parcare neobservat. Dar, dacă Salteaua și prietenul său erau cu ochii pe mașina lui, poate că n-o să se uite prea atent la un biciclist. Dar era posibil și să se uite și, în cazul ăsta, întreaga afacere se va termina rapid. I-ar trimite, pur și simplu, un glonț în cap și ar porni mașina.

Șovăi, dar, până la urmă, nu avu de ales. Dacă se mișca destul de repede, putea să treacă pe lângă ei. Trăgând adânc aer în piept, Lassiter, își trecu piciorul stâng peste cadru și o porni cu piciorul drept, pedalând cu forță. În timp ce bicicleta înainta spre Rover, prinzând viteză, începu să scoată un clămpănit asurzitor.

Clamp, clamp, clamp, clamp, clamp, clamp

Clampclampclampclampclampclampclamp

Uitându-se în spate să vadă de unde venea zgomotul, descoperi problema: proprietarul bicicletei fixase un as de cupă de cadru, folosind un cârlig de rufe, așa încât spițele atingeau cartea de joc în timp ce roata se învârtea. Asta făcea zgomotul acela infernal. Fir-ar să fie! Roverul era din ce în ce mai aproape și...

Într-o clipă, se trezi că l-a depășit și se îndreaptă spre ieșirea din parcare, sigur de succes. Sau așa i se părea, până când auzi motorul pornind cu un huruit puternic. Aruncând o privire peste umăr, zări farurile din față ale mașinii aprinzându-se și, o clipă mai târziu, Roverul țâșni spre el.

Între timp, ieșise din parcare și continua să prindă viteză, în timp ce începu să coboare, pedalând cu furie. Drumul se răsucea în jurul muntelui ca un tirbușon, mergând în

spirală spre câmpia de dedesubt, în ceea ce lui Lassiter i se păru un vârtej de forță centrifugă. N-ar fi putut spune cât de repede mergea, dar cursa lui era înfricoșătoare. Cu toate astea, Roverul era destul de aproape în spate, încât tot ce vedea era lumina farurilor din față. Mașina se afla la jumătatea drumului ce înconjura muntele și – din fericire – nu prindea viteză.

Din când în când, apăsa piciorul pe frână, aplecându-se la curbe și lăsând gravitația să acționeze, rugându-se Domnului să nu zboare în prăpastie. Inima îi bubuia în piept, vântul îi înțepa ochii și cartea de joc lovea spițele atât de tare, încât zbârnâia.

Încet, încet, câmpia începu să se ridice și-și dădu seama că finalmente coborâșul se încheia într-o linie dreaptă. În curând, pământul va deveni plat și gravitatea va începe să acționeze împotriva lui. Va pierde din viteză. Roverul îl va ajunge și...

Brusc, se trezi acolo. Pe sol plat. Părăsi muntele ca o bilă de bowling, zburând de-a lungul văii către mica plantație de pomi pe care o văzuse mai devreme. Era la mai puțin de un kilometru în fața lui, dar când ajunse la luminișul de la capătul ei și pedala cu furie, Roverul îl prinsese în luminile lui.

Atrase mașina către luminiș și pedală și mai repede ca să ajungă la copaci. Dispărând în întunericul pădurii, lăsă bicicleta să meargă singură cât putu de mult. Când se opri, lăsă bicicleta să cadă la pământ, iar el intră mai adânc în pădure.

Era un loc neobișnuit de ordonat, o pădure de foioase în care fiecare copac se afla la o distanță egală de următorul și avea cam aceeași mărime. Nu existau tufișuri și toate crengile erau retezate la o distanță de vreo doi metri de la pământ.

Întorcând capul, văzu Roverul oprindu-se în luminiș, cu farurile aprinse pe faza lungă. Rămase așa o clipă, cu farurile spre pădure și motorul în ralanti. Apoi, luminile se stinseră, ușile se deschiseră brusc și Salteaua împreună cu partenerul lui ieșiră afară.

Lassiter rămase pironit locului, neînţelegând ce se întâmpla cu el. Nu avea ce căuta aici. Avea prea multe relaţii ca să sfârşească ascunzându-se în spatele unui copac, în pădurea altcuiva. Avea o lume întreagă de informaţii la dispoziţia sa şi existau corporaţii care încercau să-i cumpere afacerea. Cunoştea oameni importanţi de pe trei continente care ar fi dat orice ca să poată lucra pentru el, şi uite ce ajunsese – să rătăcească într-o pădure, după ce scăpase din biserică pe o bicicletă.

„Fir-ar să fie, e frig, şi cu glezna asta", îşi zise el... Era sigur că se umflase rău. Dar nu era ruptă şi, ori endorfina lui fusese pusă în mişcare, ori nu era atât de tare scrântită cât îşi închipuise el, că nu-l împiedica să meargă. Tot ce avea de făcut era să suporte durerea.

Auzea râul curgând în depărtare şi se îndreptă spre el, gândindu-se că zgomotul l-ar putea proteja. Şi, dacă situaţia se înrăutăţea, putea oricând să se arunce în apă, să înoate la vale şi...

Să se înece. Temperatura apei era, probabil, sub zece grade.

În spatele lui, auzi o grămadă de vreascuri trosnind şi întoarse capul. Mutră de cămilă venea spre el cu ochii în pământ, mergând cu pasul îndesat, păsăresc, al unui animal de pradă. Lassiter se furişă în spatele unui copac, la vreo nouă metri distanţă şi aşteptă. Brusc, omul se opri, se uită la dreapta şi la stânga şi-şi trase fermoarul pantalonilor. Cu un oftat prelung, se întoarse spre un trunchi de copac şi începu să se uşureze.

Lassiter văzu aburul ridicându-se şi-şi dădu seama acum că omul era mai vulnerabil ca oricând. Dacă avea de gând să-l doboare la pământ, ăsta era momentul. Respiră o dată adânc, ieşi de după copac şi se repezi la el din spate.

Dacă ar fi putut să se mişte normal, ar fi parcurs acea distanţă în patru, cinci paşi şi l-ar fi doborât pe italian la pământ cu o lovitură în ceafă. Lassiter avea o directă zdrobitoare şi,

dacă-i reuşea, Mutră de cămilă ar fi căzut jos, cu bărbăţia în mână, privind în direcţia greşită.

Dar dădu greş. Glezna lui Lassiter era prea şubredă ca să se poată deplasa repede şi prea dureroasă ca să facă ceva în tăcere. Până să parcurgă el distanţa care-i separa, italianul făcu un pas în lături şi întoarse capul. Atunci, brusc şi pe neaşteptate, Lassiter se aruncă pe burtă, cu obrazul drept lipit de pământ. Braţul drept al Mutrei de cămilă fu trecut pe sub umărul drept, cu palma mâinii lipită de spate. Mâna stângă a omului îl apucase pe Lassiter de încheietura mâinii lui stângi, în timp ce faţa americanului era buşită de pământ.

Lassiter se răsuci şi se zbătu, dar nu ştia cum să iasă din strânsoare, care era departe de a fi o treabă de nepriceput. „Individul ăsta e un luptător, îşi spuse el, şi încă unul bun." Auzea respiraţia omului şi-i simţea mirosul sudorii.

Rămaseră mult timp încleştaţi aşa, cu toate puterile încordate, înfruntându-se în tăcere şi abia mişcându-se. Brusc, italianul îşi slăbi strânsoarea şi dădu drumul încheieturii mâinii stângi a lui Lassiter. Întinse mâna să ia ceva şi, în acel moment, greutatea lui slăbi. Lassiter îl lovi cu cotul, dar fără efect, şi omul îl apucă de părul de la ceafă şi-l smuci îndărăt. Luna sclipi în faţa ochilor lui Lassiter care-şi zise: „Acum o să-mi taie gâtul".

Italianul mormăi ceva pe un ton trufaş, dar aproape ademenitor, care-l convinse pe Lassiter că-i mai rămăsese preţ de o secundă de trăit. Aproape răcnind, Lassiter strânse din dinţi şi plecă fruntea, opunând rezistenţă mâinii care-l trăgea de păr. Bărbia îi căzu în piept şi atunci, pe neaşteptate, izbi cu capul înainte, lovindu-l pe italian drept în faţă.

Omul scoase un urlet şi se rostogoli într-o parte, în timp ce Lassiter reuşi să se ridice în picioare. Din luminiş, o voce plângăreaţă striga: „*Cenzo?*" Pe urmă, ceva mai tare: „*Cenzo!?*" Omul din faţa lui se săltă în genunchi şi scutură capul, ca să-l limpezească. Cu şutul experimentat al unui portar de

meci, Lassiter se apropie de capul lui de parc-ar fi fost o minge de fotbal şi, cu toată cruzimea de care era în stare, îşi vârî talpa în gura omului, aşteptându-se, parcă, să-i vadă capul zburând spre lună. Dar Mutră de cămilă îl surprinse. Se rostogoli pe jos şi se ridică scuipându-şi dinţii, continuând să ţină cuţitul în mână.

Cu mişcări lente, se apropie de Lassiter, ţinând cuţitul în jos şi ochii pironiţi în ochii americanului. Lassiter nu avea pe unde să scape şi nici nu putea face mare lucru. Rămase unde era, până când italianul se repezi la el, şfichiuindu-i mâneca jachetei de piele. Sări într-o parte şi italianul se repezi din nou la el, izbindu-l atât de tare cu dosul mâinii, încât Lassiter fu cât pe ce să-şi golească stomacul jos, pe pământ.

Se auzi din nou vocea din luminiş:

– Cenzo? *Smarito o qui?*[1]

Mutră de cămilă nu-l slăbi pe Lassiter din ochi, încolţindu-l, gata de omor.

– *Dove sta, eh?*[2]

Era prea mult. O clipă, italianul întoarse capul, iritat, către locul de unde se auzea glasul, şi atunci Lassiter se repezi la el, aplicându-i cinci pumni în două secunde. Apoi făcu un pas îndărăt ca să-i facă loc să cadă – ceea ce se dovedi a fi o greşeală, fiindcă italianul se năpusti, dimpotrivă, spre el.

Mişcarea lui îl luă pe Lassiter prin surprindere, totuşi reuşi să-l pocnească din nou pe Mutră de cămilă şi, de data asta, cuţitul îi scăpă din mână. Lassiter se repezi să-l ia, îl apucă, se răsuci şi se trezi iar pe jos. În mai puţin de o secundă, era pe burtă, paralizat de o strânsoare ce-l imobiliza de la gât în jos. Singura parte a corpului pe care o putea mişca erau braţele, dar şi astea slab, agitându-le în spate, din umeri, printr-o cambrare a tricepşilor.

---

[1] Te-ai rătăcit, ori ce? (în lb. italiană)

[2] Unde eşti, hei? (în lb. italiană)

Dar, având cuţitul în mâna dreaptă, îi era de ajuns. Simţi vârful tăişului înfigându-se în ceva tare, şi Mutră de cămilă scoase un gâfâit. Implântă cuţitul iar şi iar, reuşind să lovească ceva de fiecare dată, dar niciodată destul de adânc sau destul de tare. În cele din urmă, Mutră de cămilă slobozi un urlet şi se rostogoli într-o parte. În acel moment, Lassiter făcu o mişcare arcuită cu cuţitul, străpungând ceva ce părea un fel de sfoară. Apoi se săltă în picioare şi aruncă o privire.

Italianul sta culcat la pământ, cu mâinile în poală şi cu o expresie de uimire pe chip. Un ochi era o gaură de sânge închegat, în locul în care-l lovise Lassiter, şi din gât îi ţâşneau valuri de sânge, precum petrolul dintr-un bidon. Apoi se lăsă pe o parte şi-şi dădu duhul fără o vorbă.

Lassiter se ridică în picioare, gâfâind, şi porni şchiopătat în direcţia râului. „Războieşte-te sau roieşte-o." În cazul lui, le făcuse pe amândouă. Era invadat din creştet până-n tălpi de adrenalină şi parcă simţea că i se făcuse sete. Dar înainte de a ajunge la râu, văzu o lumină puternică măturând pădurea în formă de arc, mişcându-se când de la stânga la dreapta, când de la dreapta la stânga.

Lassiter întoarse capul şi privi.

Roverul avea o lanternă lângă geamul şoferului, şi Salteaua lumina pădurea cu ea, în căutarea lui şi a partenerului său. Lumina era destul de pătrunzătoare şi cu siguranţă că l-ar fi văzut pe Cenzo, dacă Cenzo ar fi fost în picioare. Dar nu era şi nici.nu va mai fi vreodată. Cenzo era întins pe spate, cât despre Lassiter, acesta se mişca pieziş faţă de lumina lanternei, folosind copacii ca pe nişte paravane.

Salteaua stătu puţin să asculte, apoi fixă lanterna aşa încât să ţintească o anume pată din pădure. Terminând cu treaba asta, scoase o armă de mână înfiptă în curea, la spate, şi porni de-a curmezişul luminişului, spre pădure. Lassiter fu surprins de viteza lui. Nu-şi închipuia că un om atât de solid putea să meargă atât de repede sau atât de graţios, dacă nu făcea parte

din Asociaţia Naţională de Box. Şi se îndrepta chiar spre partenerul lui mort.

Lassiter nu se gândi la asta. Nu făcu decât să pornească pe cât putu de repede spre marginea luminişului. Făcu un efort de voinţă ca să se abţină s-o ia la fugă şi, când Salteaua urlă „Cenzo!" pe un ton plin de groază, Lassiter se simţi încolţit. Şchiopătă către Rover cât putu de repede şi, ajungând la el, sări înăuntru, înnebunit să găsească cheile în contact sau o armă pe banchetă.

Fu dezamăgit.

Din pădure se auzi un răcnet, în timp ce Lassiter căuta cheile, trăgând în jos vitezele, deschizând compartimentul pentru mănuşi şi...

Încă un răcnet străbătu aerul dinspre pădure şi, ridicând privirea, văzu Salteaua alergând spre el, luminat de lanternă ca un siloz. Chiar atunci dădu cu ochii de chei, zăcând jos, pe podea. Se repezi la ele şi încercă mai întâi una, pe urmă a doua, apoi a treia, înainte de a porni motorul. Între timp, Salteaua ajunsese la capătul luminişului şi era gata să-şi ridice arma.

Lassiter porni Roverul în marşarier şi mări viteza ca să iasă în şosea. Chiar în clipa când se feri din faţa farurilor, Salteaua începu să ţintească cu un calm înspăimântător. Primul glonţ stinse unul dintre farurile maşinii. Cel de-al doilea desenă o pânză de păianjen în parbriz, în timp ce al treilea ricoşă pe suprafaţa capotei. Lassiter întoarse maşina şi băgă în viteza a treia, în clipa când al patrulea şi al cincilea glonţ atinseră şasiul.

Cu capul în piept, apăsă pe accelerator şi ţâşni înainte, încercând să ghicească unde trebuia să se afle şoseaua. Continuă aşa patru, cinci secunde, până auzi un zgomot ascuţit apropiindu-se de el şi văzu nişte lumini clipind în noapte. Ridicându-şi capul deasupra tabloului de bord, simţi un gol în

stomac în clipa când un camion țâșni în viteză spre el, clipind din farurile aprinse în faza mare și claxonând cu disperare.

Din instinct, Lassiter întoarse brusc volanul spre dreapta și când camionul zbură pe lângă el, scoase aerul din piept într-o expirație lungă, sacadată.

„Am mers pe contrasens, își zise el. N-ai decât să mă-mpuști pentru asta!“

29.

Todi sau Marsciano?

Roverul întârzie la semnul de stop, undeva, în țara nimănui. La stânga sau la dreapta? La nord sau la sud? Cu un gest instinctiv, Lassiter smuci volanul spre stânga și o luă în direcția Marsciano, neavând habar unde se afla asta. Măcar să nu se trezească pe șoseaua de munte spre Spoleto sau, mai rău, să nu se întoarcă iar la Montecastello.

Orașul era o cursă, o fundătură ușor de apărat, dar din care era greu să fugi. Și asta făcea el acum: fugea. De Saltea, bineînțeles, dar și de poliție. Preotul era mort și Lassiter știa că a doua zi dimineața el va fi unul dintre suspecți. Nigel și Hugh vor afla despre moartea lui Azetti și-și vor aminti că el se dusese să se întâlnească în ajun cu preotul – după care oaspetele lor dispăruse, fără să-și ia bagajul cu el.

Bineînțeles că putea să se ducă la poliție și să explice totul: de la Bepi la Mutră de cămilă, trecând și prin episodul Azetti. Dar să se ducă la sediul poliției, conducând o mașină furată, cu hainele mânjite de sânge și vorbind zece cuvinte în italiană, nu părea o idee prea bună. Va trebui să răspundă la întrebări zile întregi, dacă nu mai mult, și, așa cum hotărâse înainte de a încăleca bicicleta, nu prea avea încredere în închisoarea locală.

Ajungând la o altă intersecţie, porni spre Perugia, în direcţia nord. Departe de Umbria. Departe de Roma. Departe de toate locurile pe care le mai vizitase o dată.

Avea nevoie de un telefon şi de un loc unde să se spele, ceea ce nu era o treabă uşoară. Existau o mulţime de spălătorii publice în Italia, dar nu erau multe în care Lassiter putea intra, arătând aşa cum arăta fără ca lumea să-nceapă să ţipe. O staţie de benzină ar fi foarte nimerită, dar, până acum, nu trecuse pe lângă nici una care să fie deschisă.

Ajunse la periferia Perugiei şi se luă după un indicator privitor la A-1, autostrada italiană. Era o şosea cu taxă, fără limite de viteză specificate şi cu magazine oferind întreaga gamă de servicii presărate pe tot parcursul. La opririle pentru odihnă găseai benzină şi articole de băcănie, telefoane şi camere de relaxare. Singura problemă era iluminatul puternic.

Dar n-avea prea mult de ales.

Gonea prin întuneric cu o sută patruzeci şi cinci de kilometri la oră, când o pală de vânt zgâlţâi maşina şi, după câteva clipe, începu să plouă. Deodată, se trezi conducând orbeşte: cu toate astea, se simţea neobişnuit de calm, de parcă toată adrenalina se scursese din el. Ceea ce, presupunea el, se şi întâmplase.

Cercetând oglinda retrovizoare şi nevăzând nici un fel de lumini, opri la marginea şoselei şi apăsă metodic pe toate butoanele şi pedalele maşinii până dădu de cea care punea în funcţiune ştergătoarele de parbriz. Apoi coborî pe şosea.

Camerele pentru odihnă nu erau atât de dese ca în Statele Unite. Se făcuse miezul nopţii până să găsească una, la câţiva kilometri sud de Florenţa, şi trase acolo în parcare. Majoritatea maşinilor şi camioanelor erau parcate cât se poate de aproape de clădire, aşa că îşi trase Roverul la marginea tuturor, unde existau mai puţine şanse să se întâlnească cu cineva. Apoi deschise lumina din plafonieră şi se uită cum arată.

Era mai rău decât își închipuise. Gulerul cămășii era impregnat de sânge, deși n-ar fi putut spune dacă era al lui sau al altcuiva. Obrajii îi erau brăzdați de tăieturi și zgârieturi de pe urma lungii lui căderi de pe munte, iar la tâmplă avea o rană pe care nu știa când o căpătase. O pipăi cu vârful degetelor, dar își trase mâna repede: nu se închisese încă, iar părul din jurul ei era năclăit de sânge.

Închizând lumina interioară, deschise ușa și ieși afară, în ploaia care-l îngheță. O privire rapidă îl convinse că hainele lui arătau jalnic. Jacheta îi era mânjită cu sânge, avea sânge pe cămașă, pantalonii îi erau și ei plini de sânge. Sângele lui Azetti, propriul lui sânge, sângele omului pe care-l ucisese.

Ce era de făcut? Dacă stătea destul de mult în ploaie, s-ar fi curățat? Nu, își zise el, s-ar fi ales doar cu o pneumonie. Așa că alese soluția cea mai bună. Se dezbrăcă până la flanelă, care era aproape curată, și-și înmuie cămașa într-o băltoacă de apă uleioasă. Deși uleiul îi făcea greață, folosi cămașa ca să-și șteargă sângele de pe față și, în sfârșit, de pe jachetă. Când termină de făcut asta, își puse jacheta direct peste flanelă și deschise capota mașini. Motorul era neașteptat de curat, totuși găsi destule depuneri pe el ca să acopere petele de sânge de pe pantaloni cu un amestec de ulei și benzină.

Apoi străbătu parcarea, șontâcăind în ploaie și urcă treptele restaurantului de lângă șosea. Un vânzător care venea din direcție opusă îi aruncă o privire ciudată, dar nu spuse nimic. Asta îl încurajă.

Înăuntru dădu de un ghiveci cu simboluri ale multiplelor servicii oferite. Unul reprezenta un bărbat ca un băț lângă un băț de femeie, și urmă și el săgeata ce ducea spre un șir de uși.

Lavaboul bărbaților era foarte mare și – *mirabile dictu* – plin de dușuri. Văzându-l intrând, supraveghetorul îl cercetă din cap până-n picioare și-i făcu semn cu capul spre fundul încăperii. Apoi își ridică mâna deasupra capului și arătă spre dușuri, bâțâindu-și degetele de sus în jos prin aer.

Omul era turc, sau poate bulgar, dar, în orice caz, era zgârcit cu prosoapele. Lassiter avea nevoie de șase. El îi oferi două. În cele din urmă, supraveghetorul se încruntă și notă niște cifre pe o bucată de hârtie – atât pentru duș, atât pentru prosop. Ridică din sprâncene și imită un om care se rade, făcând un gest spre o tavă cu obiecte – pachete de săpun, ustensile de ras de unică folosință, aftershave și ceva pentru păr. Lassiter luă ceea ce-i trebuia și-l așteptă pe supraveghetor să adauge la notă. Când i-o înmână, americanul îi dădu de două ori pe atât și un *grazie.*

Dușul fu minunat, până în clipa când începu să-și frece rănile cu săpun. Dureau al dracului de tare. Își îndepărtă sângele din păr și-și spălă pantalonii cât putu de bine, tamponându-i cu un prosop, apoi cu altul, ca să scurgă toată apa din ei. La sfârșit, pantalonii erau umezi și pătați, dar nu se mai observa că petele erau de sânge.

Când ieși din lavaboul bărbaților, se văzu în oglindă și-și spuse: „Arăt ca un om care a pierdut războiul".

Trecuse de miezul nopții și, dacă Roy era acasă, dormea, fiindcă automatul se opri după ce sună de cinci ori. Introduse cartela în telefon și mai încercă o dată. Și încă o dată.

Se auzi un clămpănit la celălalt capăt al firului, după care:

– Dunwold.

– Roy, aici Joe Lassiter. Dormeai?

– Mmmm-hmmm.

– Am o problemă.

– Mmmm?

– Roy... vorbesc serios... trezește-te! Am necazuri.

– Hmmm! Perfect! Sunt treaz de tot. Ce fel de necazuri?

– Uite ce e... au murit niște oameni. N-am cum să dau de pașaportul meu. Sunt la ananghie și...

– Și? Mai exista un „și"?

– Conduc o mașină furată.

– Ar mai fi ceva?

– Nu. Totul e bine.

– Perfect! Şi unde te afli?

– Sunt pe autostrada din afara Florenţei. Într-o parcare. Sunt cam încolţit şi... vreau să scap de aici. În Franţa sau în Elveţia... undeva unde pot să mă duc la ambasadă şi să fac rost de un paşaport nou. Apropo, în ce zi suntem astăzi?

Pauză.

– Duminică. Duminică dimineaţă, foarte devreme.

– OK. Deci, luni. Cel mai târziu, marţi... pune-te în mişcare.

– Ai zis c-au fost răniţi nişte oameni.

– Am zis că sunt morţi.

– Ei, asta-nseamnă răniţi *foarte tare*. Şi conduci... o maşină de împrumut?

– Exact.

– Nu vreau să te descurajez, dar ambasada... nu ţi se pare o idee *cam proastă?* Pot să fac rost de documente pe numele altcuiva, cu toate că nu ştiu dacă pot până marţi.

– Am să-mi încerc norocul cu ambasada. Pentru mine, important este să ies din Italia. *Urgent!*

– Da, în sfârşit... Lasă-mă o oră... mai bine două... şi sună-mă din nou. Dacă nu reuşeşti să obţii legătura, sună-mă din oră-n oră. O să aranjez să se-ntâlnească repede cu tine cineva cu o maşină.

– Şi mai e ceva.

– Dunwold e aici, cu creionul în mână...

– Am nevoie de nişte haine.

– Dumnezeule! Eşti în pielea goală?

– Nu. Nu sunt în pielea goală. Am pantalonii uzi.

– Fir-ar să fie! Ai făcut-o lată!

– Roy! Fă-mi rost de nişte blestemate de haine!

– Perfect! Să văd ce pot face.

Se hotărî să nu rămână în parcarea aceea, ci să meargă mai departe, în direcţia nord. Într-acolo erau graniţele şi, dacă stătea pe loc, n-ar fi făcut decât să atragă atenţia. Când ajunse pe autostradă, deschise radiatorul Roverului, aprinse radioul şi speră că i se vor usca pantalonii.

Se afla la opt kilometri sud de Bolognia, conducând cu o sută treizeci şi cinci de kilometri pe oră, când o Alfa albă apăru lângă el, încetini şi continuă paralel cu el. Merseră aşa vreo trei kilometri, până când Lassiter, enervat, întoarse o faţă încruntată către celălalt şofer, care se dovedi a fi un poliţist. Instinctiv, Lassiter încetini şi copoiul făcu acelaşi lucru: ridicând un deget, cu un aer serios, lipsit de expresie, făcu semn spre marginea şoselei.

Lui Lassiter nici nu-i trecu prin minte să o ia la goană. Era prea obosit, nu cunoştea drumul şi era posibil să fie împuşcat. Aşa că scoase maşina de pe carosabil şi aşteptă să se predea.

Alfa opri în spatele lui şi şoferul ei se dădu jos, cu mâna pe tocul pistolului. Lassiter îşi ţinu mâinile la vedere, pe volan, cu privirea ţintă înainte, până când poliţistul ciocăni în fereastră. Atunci dădu geamul în jos.

Copoiul se uită la el inexpresiv, examinându-i crestăturile de pe faţă, rana de la cap şi parbrizul spart. În cele din urmă, spuse:

– *Patente*, şi întinse mâna spre el.

Din instinct, îşi căută portofelul şi, scoţând permisul de conducere, i-l dădu poliţistului.

– *Grazie, signore,* spuse poliţistul, uitându-se la permis. *Inglese?* întrebă el.

Lassiter scutură din cap.

– American.

Copoiul făcu un semn de aprobare, de parcă asta explica ceva.

– *Momento,* zise el, şi porni încet spre partea din faţă a maşinii. Se uită atent câteva clipe, examinând farul zdrobit,

pe urmă se îndreptă de spate şi-şi trecu mâna peste capotă, insistând asupra fiecărei găuri de glonţ. Studie parbrizul un timp ce păru destul de lung, pe urmă se întoarse la uşa dinspre şofer. „S-a sfârşit“, îşi zise Lassiter şi întinse mâna spre mânerul uşii, gândindu-se că era mai bine să iasă afară şi să-şi pună mâinile pe capotă, cu degetele răsfirate.

Dar, spre uimirea lui, poliţistul luă un carnet şi începu să scrie. Când termină, rupse fila din carnet şi i-o întinse lui Lassiter.

– *Parla italiano?* întrebă el.

Lassiter scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– Regret, spuse el.

Încă o dată, poliţistul aprobă din cap. Apoi, arătă cu degetul spre farul spart, parbrizul plesnit şi suma amenzii. Care era de 90 000 de lire, adică aproximativ şaizeci de dolari.

Lassiter scoase 100 000 de lire din portofel şi-i băgă în mâna poliţistului.

– *Grazie*, spuse Lassiter. *Grazie*.

– *Per favore*, răspunse poliţistul şi extrăgând un portmoneu mare, cu fermoar, din haina lui, băgă înăuntru bancnotele lui Lassiter. Apoi scoase o hârtie de 10 000 de lire şi i-o întinse.

– *Ecco la sua cambia, signore.*[1]

Lassiter dădu din cap, întrebându-se dacă asta nu era o glumă.

Poliţistul îşi puse mâna la şapcă:

– *Buon viaggio*, zise el, şi porni din nou către maşina lui.

„Asta-i o ţară nemaipomenită, zău aşa“, îşi zise Lassiter.

Găsi următoarea parcare pe care-o căuta în mai puţin de zece minute. Roy îi răspunse la al treilea apel.

– Rămâi pe fir, Joe, te rog. N-am terminat la celălalt telefon. O clipă mai târziu, apăru din nou. E-n regulă, spuse Roy. Tocmai am aranjat ceva; să-mi spui dacă merge. Am găsit un

---

[1] Poftim restul dumneavoastră, domnule. (în lb. italiană)

tip în branşa import-export. Un liber-cugetător, sau cam aşa ceva. Transportă ulei de măsline în Slovenia şi scoate de acolo ţigări. Totul foarte legal, cu excepţia problemei impozitelor. Pe care se pare că nu le prea plăteşte. Aşa că are el metodele lui de a trece frontiera, înţelegi? În orice caz, n-o să fie ieftin, dar poţi să mergi cu el, dacă vrei. Surplus de bagaj sau cam aşa ceva. Te interesează?

– Da. Nu! Vreau să zic... unde mama mă-sii mai e şi Slovenia asta?

– Ultima oară când am căutat-o era în Iugoslavia... în partea stângă, sus.

– Cât cere?

– O mie de dolari. Nu în cecuri.

– Nici o problemă. Numai că... n-am atât de mult.

– Nu-ţi face griji. Aranjez eu totul.

Lassiter scoase un oftat de uşurare.

– Ascultă, Roy, dacă o să ai vreodată nevoie...

– Ei?

– Da...

– Ei, bine, ar fi ceva...

– Ce anume?

– M-ai putea lăsa să deschid un oficiu la Paris.

Lassiter izbucni în râs.

– Glumeşti, spuse el.

– Nicidecum. Acolo e de lucru.

– Vorbim despre asta când mă întorc.

Instrucţiunile date de Roy erau destul de simple. Porneşte pe Autostrada A-13 la nord de Padova şi treci pe A-4, în direcţia nord. Întâlnirea va fi la kilometrul 56, între Veneţia şi Trieste, la singura staţie de benzină din porţiunea aceea a drumului. Omul pe care-l căuta va purta un trening cu „Mario“ cusut deasupra buzunarului de la piept. Se vor întâlni la cafenea, unde Lassiter trebuia să stea cu un exemplar din *Oggi* în faţa lui.

– Îl găseşti peste tot, îl asigură Roy.

Numai că nu fu aşa. Standul de ziare nu se deschidea înainte de şapte şi întâlnirea avea loc la şase.

Lassiter căută prin recipientele de gunoi cât putu mai discret, dar acestea fuseseră curăţate de personalul de întreţinere. Dacă excludea o ieşire în oraş, nu avea nimic altceva de făcut decât să rămână la cafenea şi să citească meniul, sperând că Mario nu era doar un maniac al comerţului.

Lassiter se afla la al patrulea cappuccino, când un fel de furtun de incendiu cu părul încărunţit intră în cafenea cu un aer ţanţoş, purtând un trening albastru de lucru. Avea un pachet într-o mână, o ţigară în colţul gurii şi „Mario“ pe piept. Păşind spre bar, îi aruncă o privire lui Lassiter, comandă un espresso şi se uită în altă direcţie.

Lassiter lăsă să treacă un minut şi se întoarse spre el.

– *Scusi,* spuse el, epuizându-şi toate cunoştinţele de italiană.

– *Scusi!* spuse Mario, întorcându-i spatele şi fluturându-şi uşor mâna, de parc-ar fi vrut să spună: „Lasă-mă-n pace“.

Lassiter stătu o clipă pe gânduri, apoi îl bătu pe umăr.

– Nu ştiţi unde aş putea să cumpăr un exemplar din *Oggi?* întrebă el. Mario scutură din cap. Eu caut un *Oggi*, zise el. Ziarul italian. *OGGI?* Aţi auzit vreodată de el?

Mario se întoarse spre el încet, cu un aer de uimire iritată şi cu o întrebare în ochi care n-avea nevoie să fie tradusă: „Eşti nebun, nenorocitule?“

– E prea devreme, *signore*, spuse barmanul, aruncându-i lui Lassiter o privire prevenitoare. Trebuie să aşteptaţi.

Lassiter ridică din umeri, în timp ce Mario aruncă nişte bani pe tejgheaua barului, îşi ridică pachetul şi, fără să se mai uite în urmă, porni spre lavaboul bărbaţilor. Americanul rămase pe loc, un minut şi mai bine, apoi îl urmă pe italian spre lavabou. Înăuntru, Mario îi vârî pachetul în mână şi-şi roti capul în direcţia boxelor.

– Vorbeşti englezeşte? îl întrebă Lassiter.

– Nu.

Interesant.

Pachetul era învelit în hârtie cafenie şi legat frumos cu sfoară. Înăuntru era un trening, la fel ca şi cel purtat de Mario, numai că numele de deasupra buzunarului era „Cesare". Îşi scoase pantalonii, trase treningul pe el şi se uită cum îi vine. Picioarele lui erau cu vreo şapte centimetri mai lungi şi mocasinii cu pompoane pe care-i purta erau la fel de potriviţi ca o pălărie de soare la operă. Totuşi, era o uniformă şi orice uniformă este o deghizare reuşită. Un poştaş, o infirmieră, un poliţist şi, în acest caz, un salariat de la Smurf. Lumea vede uniforma şi nu se uită niciodată la chipul omului. Oricum, îşi zise Lassiter, treningul era mult mai confortabil decât pantalonii lui, pe care-i îndesă în coşul cu gunoi. Măcar treningul era uscat.

Camionul lui Mario era semigreu, mai mare decât o autofurgonetă sau o autocamionetă, dar mai mic decât altceva ce se putea vedea pe o şosea americană. Şi era echipat cu sistem audio, având megafoane de cincizeci de waţi plasate pe uşi.

Din păcate, gustul muzical al lui Mario se situa între europop şi un rock-and-roll foarte vechi. Mai rău decât atât, îi plăcea să şi cânte, deşi Lassiter fu nevoit să admită că fiecare sunet şi intonaţie – fiecare ezitare – atingea notele joase.

„Toate păsărelele de pe Jay-bird Street..."

Cineva îi scutură braţul. Se trezi pe jumătate, pe locul din faţă al camionului, cu jacheta de piele pe genunchi. Faţa îl ustura. Glezna îi zvâcnea, capul îl durea, iar coastele şi le simţea ca pe o rană. Altfel, se simţea bine, numai că parcă se mişca în ceaţă.

– *Attenzione!* Vocea îl făcu să sară în sus. Întoarse capul.

Ah, da, Mario. Aşezat pe locul de alături, tipul mărunţel în trening albastru se uită grav la el şi-şi apăsă un deget pe buze.

Niente, zise el, pentru cazul când Lassiter nu receptase mesajul.

La radio se cânta *Vagabondul.*

„Rătăceşti, rătăceşti, rătăceşti..."

Un indicator de la marginea şoselei îi anunţa că se aflau aproape de Gorize, un loc de nu se ştie unde. La puţin timp după aceea, se opriră la o încrucişare de drumuri, unde mai văzură un indicator: SANT'ANDREA ESTE. Un bărbat în uniformă ieşi dintr-o clădire mică din lemn, zâmbi şi le făcu semn să treacă.

Mergeau încet. Mario îl bătu din nou pe braţ şi, punându-şi genunchii pe volan, îşi lăsă capul într-o parte, îşi împreună palmele şi închise, pentru o clipă, ochii. Apoi, imitând zgomotul sforăitului, se ridică şi făcu un semn hotărât spre Lassiter.

Înţelese.

Americanul se apleca spre uşă, îşi relaxă muşchii şi-şi închise ochii. Aproape îi închise. Trecură pe lângă un indicator care anunţa Nord-Gorize şi, curând după aceea, ajunseră la o altă clădire. Acoperită cu zgură, de data asta.

Un bărbat în uniformă cenuşie ieşi afară şi-i făcu lui Mario semn să intre în clădire. Era clar că dorea să coboare amândoi din camion, dar Mario scutură din cap şi, cu un aer milos, arătă spre Lassiter care era, aparent, adormit. Urmă o turuială în italiană şi, în cele din urmă, paznicul dădu din cap şi ridică din umeri. Spunând *grazie,* Mario sări din camion şi-l urmă pe celălalt bărbat în clădire. Lassiter urmări printre pleoapele uşor întredeschise cum Mario se alătură unui grup de bărbaţi aşezaţi în jurul unei mese, jucând cărţi.

Era ciudat să-i asculţi vorbind fără să pricepi o vorbă – era atent la fiecare nuanţă şi particularitate, astfel că scena abia întrezărită din faţa lui părea neobişnuit de vie şi de complexă. Ce voia să însemne asta? Şi asta? Şi asta?

Treaba dură douăzeci de minute, timp în care Mario bău, mai întâi o ceaşcă de cafea, apoi un aperitiv.

Şi încă unul.

Lassiter strângea din dinţi, în timp ce oamenii făceau glume şi fumau. Din când în când, un ropot de râsete răzbătea din clădire. În cele din urmă, se ridicară cu toţii şi, unul după celălalt, schimbară *abrazo*. Câteva clipe mai târziu, Mario ieşi afară, sări în camion şi, făcându-i cu ochiul, porni la drum.

Un indicator îi anunţa că se aflau în Slovenia. Văzând asta, Lassiter ridică degetele mari în sus, în semn de victorie. Mario zâmbi şi săltă uşor din umeri. A fost un fleac!

Drumul mergea alături de un râu îngust, de-a lungul unei văi de la poalele munţilor. De ambele părţi se vedeau peste tot livezi, vii şi formaţiuni calcaroase. Pe pământ se aşternuse zăpada de vreo doi centimetri şi totul părea prosper şi bine îngrijit. La intersecţii se vedeau indicatoare pe care erau scrise nume de locuri imposibil de pronunţat de către Lassiter: Ajdovscina, Postojna, Vrhnika, Kranj. Singura localitate de care auzise vreodată era destinaţia lor, Ljubljana, capitala.

Dură o oră şi jumătate până ajunseră acolo, dar se treziră deodată în oraş. Nu existau suburbii, doar un oraş frumos în mijlocul unei ţări frumoase. Mario opri în faţa unei gări şi întoarse capul spre Lassiter.

– Liubliana, zise el. Era prima oară când americanul auzea cum se pronunţă acest nume.

Lassiter îi strânse mâna şi tocmai se pregătea să se dea jos, când italianul îi atinse mâneca. Apucând materialul treningului între arătător şi degetul gros, spuse ceva care cu siguranţă că se traducea prin cuvintele: „Dă-l îndărăt". Cu un aer uimit, Lassiter îşi ridică palmele în sus. Apoi îşi încrucişă mâinile în poală şi se uită disperat când într-o parte, când în cealaltă.

Era clar: pantalonii nu mai existau. Zâmbind, Mario porni iar camionul şi o luă spre un loc care se dovedi a fi un târg de duminică în cartierul cel mai vechi al oraşului. Deşi la majoritatea tarabelor se vindeau legume şi alimente, mai erau şi câteva unde se puteau cumpăra haine. Lassiter găsi o pereche de

jeanşi de mărimea lui şi un pulover pe care era scris: „Liubliana, te iubesc".

Îşi schimbă hainele în partea din spate a camionului şi, după ce-i strânse mâna lui Mario, coborî la Grand Hotel.

– *Arrivederci*, spuse Lassiter.

– Ne vedem mai târziu, răspunse Mario şi, după ce-i zâmbi, porni de la marginea trotuarului.

Funcţionarul de la recepţie era un bărbat chel cu o mustaţă în furculiţă şi un nas roşu, lucios. Lassiter ceru o cameră şi omul dădu energic din cap.

– Paşaportul?

Americanul făcu un semn negativ.

– Regret, spuse el. Trebuie să-mi scot unul nou mâine-dimineaţă.

Funcţionarul se uită la faţa lui şi se încruntă, îngrijorat.

– Aţi suferit un accident? întrebă el, pipăindu-şi uşor obrajii cu vârfurile degetelor. În maşina dumneavoastră?

Asta-i conveni lui Lassiter.

– Da.

– Oooh, fluieră omul. Îmi pare foarte rău pentru dumneavoastră. Vreţi un doctor?

Lassiter scutură din cap.

– Nu, mă întorc în State mâine. Acum n-am nevoie decât de puţină odihnă.

– Sigur că da, răspunse funcţionarul, dându-i un formular de înregistrare ca să-l completeze.

Dimineaţa, Lassiter găsi un magazin bărbătesc în cartierul vechi al oraşului, unde cumpără un costum italian şi tot ce-i mai trebuia. În timp ce pantalonii îi erau scurtaţi puţin, luă un mic dejun – cafea şi cornuri – răsfoi *Herald Tribune* şi cumpără un baston de la farmacia locală. Pe urmă, se întoarse să-şi ia costumul şi celelalte haine pe care le cumpărase.

Se apropia de prânz când ajunse din nou la hotel. Se schimbă repede şi ieşi din nou ca să-şi facă nişte fotografii de paşaport. Pe urmă, porni pe jos spre ambasada americană de pe Strada Prazakova şi, ajuns acolo, minţi fără ruşine. Fusese la cazino în noaptea din ajun. Avusese de-a face cu o fată. Urmase un scandal cu unul dintre localnici. Când se trezise, era din nou la hotel, dar paşaportul îi dispăruse – şi se simţea ca şi cum fusese înfrânt într-o încăierare. (Deşi nu-şi amintea să fi fost implicat într-o încăierare.)

Funcţionara părea a avea în jur de douăzeci şi ceva de ani şi pe hainele ei era scris „Bennington“ de mai multe ori.

– Credeţi că vi s-a furat? întrebă ea.

– Nu ştiu, răspunse Lassiter. Mi-amintesc de noaptea asta ca prin vis.

– În sfârşit… aţi anunţat la poliţie?

– Nu.

– De ce nu?

– Fiindcă nu cred că soţia mea mă va-nţelege.

– Ah!

Spre mirarea lui, fu crezut pe cuvânt. Şi, spre uşurarea lui, nu apăruse nimic pe computerele ambasadei care să sugereze că cineva din Italia căuta un turist criminal pe numele de Joseph Lassiter. Până la urmă, nu se declanşară nici un fel de alarme. Formalităţile fură foarte simple şi, peste o oră, avea un paşaport temporar, valabil pentru un an.

Aşa se petrecură lucrurile. Găsi un zbor la Air Adria care îl transportă la Paris în aceeaşi după-amiază. Acolo, un autobuz îl duse de la Aeroportul Orly la Charles de Gaulle, unde îşi cumpără un bilet pentru Washington la Compania United. Făcându-se comod pe un loc din cabina de clasa întâi, îi comandă stewardesei o Bloody Mary, se lăsă pe spătar şi închise ochii.

Ascultând vocile din jurul lui, se simţea aproape ca şi cum s-ar fi aflat deja înapoi, în Statele Unite ale Americii.

Personalul de serviciu avea accentul minunat din centru-vest şi lui Lassiter îi venea să le dea nişte bacşişuri doar pentru că vorbeau.

În cele din urmă, avionul 747 începu să huruie, instalându-se în capul pistei, motoarele ajunseră la turaţie maximă şi aparatul porni spre orizont. Câteva clipe mai târziu, se aflau în aer, survolând Bois de Boulogne. Se auzi trenul de aterizare ridicându-se. Semnul centurii de siguranţă dispăru. Şi una dintre stewardese apăru cu paharul de Bloody Mary.

– Dumnezeule! exclamă ea, în timp ce-i punea băutura pe tavă, ce-aţi păţit?

– Adevărul este, răspunse Lassiter, că am căzut de pe o stâncă.

Ea îi oferi un zâmbet radios, o pungă de alune şi o palmă jucăuşă pe braţ.

– Nu pot să cred, zise ea.

– Zău. Âsta-i adevărul.

– Ei, bine, cum aţi reuşit? întrebă ea, aşezându-se pe locul de lângă el şi punând picior peste picior, cu un fâşâit electric al desuurilor.

Lassiter ridică din umeri.

– N-a fost greu, zise el. Mi-am dat, pur şi simplu, drumul. Apoi atinse marginea paharului de geamul de plastic şi ciocni în gând în sănătatea lui Roy Dunwold. Pentru nemărginirea albastră de afară.

– Cioc! răspunse ea. Cioc, cioc!

30.

– Foarte urâtă furtună, domnule! Foarte urâtă. Un adevărat viscol.

– Da, se vede, răspunse Lassiter, sperând că Freddy nu uitase să-i curețe aleea. Nu pare să fi fost un fleac.

– Așa-i, domnule! Puteți să mă credeți! Am scris acasă despre „Furtuna din nouăzeci și șase".

– Unde-i asta? întrebă Lassiter, uitându-se la nămeții de zăpadă care străluceau în lumina lunii.

– Ce, domnule?

– Acasă.

– Ah... în Munții Pindului, domnule. Dar așa-i spun cei de la televiziune: „Furtuna din nouăzeci și șase". Foarte dramatic.

– Aici, sus, o iei la stânga.

– Pot să vă întreb, domnule? Ați călătorit departe?

– În Italia.

Șoferul dădu din cap.

– Și v-au prădat?

Lassiter scutură din cap.

– Nu. Au făcut orice altceva, dar de prădat nu m-au prădat.

– Permiteți să vă felicit.

– Pentru ce?

– Pentru că nu v-ați luat multe bagaje în călătorie. Chiar ca emigrant...

– După colț, la stânga.

– Foarte bine... Chiar ca emigrant, eu mi-am adus mult mai multe lucruri în America. Dar îmi dau seama că nu vă place să vă atașați de obiecte, domnule... o jachetă de schimb. Nu mai mult! Sunteți foarte înțelept.

– Mulțumesc. Nu mă atașez de nimic.

– Îmi dau seama, domnule.

– Este aleea de pe dreapta.

– Casa aia foarte mare?

– Da, aia.

– Sfinte, Dumnezeule! E așa de modernă...

– Mulțumesc.

– Mi-amintește de Leonard Nimoy.

Lassiter îi dădu şoferului două hârtii de douăzeci, refuză chitanţa şi-i spuse să păstreze restul. Cu o mică fluturare de mână, se întoarse şi urcă scările spre intrarea principală.

Acolo avu o clipă de ezitare. Casa era în întuneric, întuneric beznă... şi nu aşa o lăsase. Ori de câte ori călătorea, avea grijă să lase o lumină, două aprinse, nu atât pentru a-i descuraja pe spărgători, cât ca să se simtă bine la întoarcerea acasă. Dar în mod sigur lumina pe care o putea vedea acum era dioda roşie a sistemului de alarmă, clipind fără încetare într-un panou de aluminiu de lângă uşă.

„Cel puţin, alarma funcţionează", îşi zise Lassiter, amintindu-şi că o cumpărase împreună cu o baterie care se punea în mişcare ori de câte ori era o pană de curent.

Având casa şi biroul protejate de sisteme de securitate moderne, Lassiter îşi dădea seama că era o adevărată prostie să lase o cheie afară. „Nici nu-ţi închipui cât de uşor se găsesc asemenea chei i se spusese. Se folosesc detectori de metale, se cercetează toate locurile..."

Prin urmare, Lassiter nu povestise nimănui despre cheie, dar îi plăcea s-o aibă acolo. Cheia nu putea să fie de prea mare folos nimănui, îşi zicea el, dacă nu cunoştea codul alarmei. Păşi cu greu prin zăpada care-i ajungea aproape până la şolduri, apoi se aplecă sub tablier. Îşi ţinea cheia pe una din grinzi, unde nu vedeai nimic din afară şi puteai da de ea numai prin pipăit. Acolo era! Făcu un pas, bâjbâi după butonul care punea în funcţiune alarma şi apăsă pe clapele codului care deschideau uşa.

Apoi închise uşa după el şi rămase pironit în întuneric, ascultând şoaptele casei. După Napoli, devenise mai prudent în privinţa felului în care intra într-un loc. Dar nu era nimeni şi nimic. Doar lumina blândă a zăpezii, strecurându-se prin fereastră. Încercă butonul de iluminat de pe perete, dar fără rezultat. Nici luminile din hol nu funcţionau, şi atunci îşi dădu seama că şi căldura era închisă.

Lassiter oftă. Temperatura casei era destul de scăzută, dar chiar şi aşa, nu va trebui să se ducă la hotel. În birou se putea aprinde un foc şi exista o canapea de piele care se putea transforma în pat. Va dormi acolo, şi dacă lumina nu se aprindea a doua zi dimineaţă, se va muta la Willard până se va repara.

Telefonul funcţiona încă, bineînţeles, şi Lassiter îl folosi ca să anunţe lipsa de electricitate. Femeia care răspunse râse de anunţul lui şi-l întrebă:

– Unde-aţi fost până acum? De trei zile, electricitatea a fost complet întreruptă la McLean! Dar o vom restabili destul de curând.

Şi aşa şi făcură.

Când Lassiter se trezi, focul se stinsese, dar se dăduse drumul la căldură şi casa nu mai era rece, doar răcoroasă. Porni pe covor spre baie unde găsi destulă apă caldă ca să facă un duş încropit şi se îmbrăcă rapid. Tocmai se gândea că avea multe de făcut la birou, când auzi zbârnâitul surd venind din afara biroului.

Computerul era deschis. La un moment dat în timpul nopţii, când începuse să meargă electricitatea, trebuie să se fi pus iar în funcţiune. Lassiter se duse la masa lui de lucru unde se vedea lucind monitorul şi-l închise. Apoi rămase să mediteze la asta.

Dacă şi computerul se pusese iar în funcţiune înseamnă că fusese deschis când se întrerupsese electricitatea – cu trei zile în urmă. Ceea ce însemna ori că el uitase să-şi închidă computerul când plecase în Italia, aproape cu o lună în urmă, ori că pătrunsese cineva în casă.

– Eu n-am lăsat computerul deschis, mormăi Lassiter. Nu mi s-a întâmplat aşa ceva niciodată. Ceea ce înseamnă că cineva intrase în casă în lipsa lui. Dar şi asta era absurd. Alarma funcţiona, şi era de bună calitate. Dacă cineva reuşise să treacă peste ea, însemna că era un profesionist. Şi totuşi îşi spuse Lassiter, aruncând o privire în jurul lui, nu se furase

nimic. Pe măsuța de toaletă se afla un ceas de mână Breitling de două mii de dolari. Aparatul stereo era neatins şi la băuturi nu se umblase. Într-un colț al biroului, dulapul mic de sticlă nu fusese deranjat; înăuntru se aflau ediții princeps evaluate la peste 25 000 de dolari. Litografiile din living aveau o valoare şi mai mare.

Totuşi, nimic nu fusese atins. În afara computerului.

Lassiter se aşeză în fața aparatului şi apăsă pe butonul Enter de trei, patru ori. Fişierul *autoexec.bat* trecu prin rutina obişnuită, până când, în mijlocul ecranului, apăru un cuvânt: „Parola?"

De fapt, aceasta nu era un cuvânt, ci o combinație de litere, numere şi semne de punctuație cu valoare de simbol – un limbaj păsăresc – care nu putea fi ghicit fiindcă nu era nici cuvânt, nici expresie. Până când combinația nu era introdusă în computer, hard diskul rămânea inaccesibil: nu erau posibile nici un fel de operații şi nu se putea obține nici o informație. Totuşi... o persoană foarte talentată trecuse peste alarma de siguranță şi ajunsese direct la computer. Era oare posibil ca parola să-l fi oprit? Lassiter nu ştia. „Dar pentru asta sunt făcute parolele, îşi spuse el: să țină lumea la distanță. Aşa-i, adăugă el, dar şi alarmele tot pentru asta sunt făcute."

Întinzând mâna spre locul de pe podea unde se afla computerul, Lassiter pipăi ca să dea de butonul Închis/Deschis. Îi trebui ceva timp ca să-l găsească şi, uitându-se în jos, îşi dădu seama de ce: computerul fusese mutat mai încolo, nu departe dar, sigur, mai încolo. În covor rămăsese o adâncitură, acolo unde aparatul stătuse mai multă vreme. Acum era cam cu vreo doi centimetri şi jumătate mai încolo.

„Ai halucinații, îşi spuse el. Probabil că l-ai lăsat deschis când ai plecat în Italia. Asta ar explica totul."

Numai că nu era adevărat. Şi el ştia că nu era adevărat.

– Salut, Joe.

– Ce ţi s-a întâmplat?

– Bine-aţi venit, domnule Lassiter.

– Ne pare bine că vă vedem din nou.

Exclamaţii şi fluturări de mâini, zâmbete şi priviri de solicitudine sinceră îl urmăriră pe Lassiter în timp ce trecea pe lângă şirul de boxe şi combina frigorifică spre sanctuarul propriului birou. După ce închise uşa în urma lui, îşi aruncă haina şi bastonul pe canapea, ridică receptorul şi îi spuse secretarei:

– Vezi dacă Murray Fremaux e pe-aici.

– Vreţi să spuneţi tipul care se ocupă de computere?

– Da.

– O să mă interesez, dar aţi primit vreo cincizeci de apeluri...

– Foarte bine... spune-i lui Murray să vină la mine.

Două minute mai târziu, Murray intră în birou cu o ceaşcă de cafea într-o mână şi o expresie îngrijorată în privire.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lassiter.

– N-am mai fost niciodată în biroul dumneavoastră.

– Ei, şi? Stai jos.

– Bine, dar...

– Ce?

– Nu ştiu ce să spun... Vreţi să mă concediaţi?

– Nu.

– Minunat! răspunse Murray, trântindu-se pe un scaun. Tocmai mi-am cumpărat o Camry.

– Felicitări. Acum te rog să fii atent. Cred că cineva mi-a pătruns în casă cât timp eram plecat din ţară.

Murray se încruntă.

– Credeam că aveţi o alarmă.

– Da. Au reuşit să treacă peste ea.

– Să treacă peste ea? întrebă Murray.

– Da.

Murray rămase o clipă pe gânduri, apoi întrebă:

– V-au furat ceva?

– Nu. După câte am observat, nimic. Dar... mă gândeam că poate au accesat computerul.

Murray aprobă din cap.

– Se poate, zise el.

– De fapt... nu înţeleg cum puteau să afle ceva. Vreau să spun, există o parolă...

– Parolele pot fi violate.

– ... şi tot ceea ce e, într-adevăr, important e cifrat.

Murray îl privi sceptic.

– Ce folosiţi?

– Cifrul N.

– Un program bun, răspunse Murray.

– Deci... n-au reuşit să se aleagă cu nimic. Nu-i aşa?

Murray ridică din umeri.

– Nu ştiu. Aţi mai observat şi altceva?

Lassiter stătu să se gândească.

– N-aş putea spune, zise el. De fapt...

– Ce?

– Cred că.... mi s-a părut că au mutat computerul.

– De ce credeţi asta? întrebă Murray.

– Fiindcă... fiindcă a fost mutat... M-am dus să-l închid şi am văzut că era cam cu vreo doi centimetri mai încolo... vreau să spun mai încolo de locul unde se află de obicei.

Murray dădu iar din cap şi spuse:

– Pare-se că v-au dus la curăţătorie.

– Ce?

– Părerea mea este că au scos hardul din carcasă, au copiat conţinutul şi l-a pus la loc. Dacă, într-adevăr, au făcut asta, parola nu mai folosea la nimic. Face parte din sistemul de accesare al computerului.

– Şi fişierul cifrat...

Murray dădu din cap, cu o expresie de regret.

– Depinde. Unde vă ţineţi cheia? Pe o dischetă sau pe hard disk?

– Pe hard disk.

Murray tresări.

– Mare greşeală, zise el.

– Deci, au obţinut tot...

– Probabil.

Lassiter oftă. Se gândea la mesajele pe care le trimisese de la Montecastello, conţinând lista femeilor care trecuseră prin procedurile Clinicii Baresi, la cererea făcută lui Judy de a-l contacta pe Riordan, şi aşa mai departe. Din fericire, acele mesaje fuseseră trimise din laptopul lui – aşa că cel puţin acelea erau în siguranţă.

– Păreţi uşurat, spuse Murray.

Lassiter aprobă din cap.

– Am trimis nişte mailuri din Italia. Era vorba despre o chestiune destul de delicată.

Murray îşi feri privirea.

– Ce-i? întrebă Lassiter. Ce s-a întâmplat?

Murray clătină din cap.

– Probabil că au pus mâna şi pe ele.

– Ce zici? Cum? Asta-i imposibil.

– Nu cred. Daţi-mi voie să vă întreb ceva. Când faceţi conectarea la Internet, cum procedaţi?

Lassiter ridică din umeri.

– Simplu. Totul este automat. În esenţă, eu apăs doar pe Alt-E. Computerul face restul.

Murray încuviinţă din cap.

– Aşa mi-am închipuit şi eu. Folosiţi o procedură de conectare automată... un macro, nu-i aşa? Cu parola inclusă.

– Ei, şi?

– Deci, cel care v-a pătruns în casă a avut acces şi la asta.

Lassiter săltă din umeri.

– O să schimb parola.

– Bună idee, răspunse Murray, regretându-şi, în aceeaşi clipă, ironia. Dar asta funcţionează doar într-o direcţie. Până

acum, v-au şi receptat vechiul e-mail.... indiferent de ce computer aţi folosit.

Lassiter se holbă la el.

– Este stocat pe serverul dumneavoastră local de Internet, explică Murray. Orice persoană care a fost în posesia parolei poate să vă acceseze vechile mesaje.

Lassiter se sprijini de spătarul scaunului şi închise ochii. Deci aşa au reuşit ei să afle, îşi spuse. „Aşa au ştiut unde eram eu. La Montecastello. La Aquila." După o clipă, deschise iar ochii.

– Mulţumesc, zise. Mi-ai fost de mare ajutor.

Murray se ridică de pe scaun şi dădu din umeri.

– Îmi pare rău, zise el şi dădu să pornească spre uşă.

– Nu e vina ta. Dar, stai puţin, Murray....

– Da, domnule?

– Când treci pe lângă biroul lui Judy, roag-o să vină o clipă să discute ceva cu mine.

Murray şovăi în pragul uşii.

– Judy? întrebă el.

Lassiter îşi ridică privirea de pe birou.

– Da. Judy Rifkin. Şefa ta.

Murray înghiţi în sec.

– Nu cred că-i aici.

Lassiter părea uimit.

– Cum nu-i aici? Se uită la ceas: era zece şi jumătate.

– Cred că abia după-masă iese din spital.

– *Ce* spital?

– Cred că Sibley.

Lassiter avea un aer perplex.

– A avut un accident, zise Murray.

– Ce accident?

Murray dădu ochii peste cap.

– A fost un fel de petrecere, nu ştiu cu ce ocazie. Dar... se pare că a deschis o sticlă de şampanie... şi.... şi s-a lovit în ochi.

Lassiter rămase ca trăsnit.

– Cu ce?

– Cu dopul.

– Glumeşti.

– Ei, înţeleg eu la ce vă gândiţi: e un moft de accident, dar... de fapt, cred c-a fost ceva destul de serios. Mike spunea că au trebuit să-i dea calmante ca să nu-şi mişte ochiul. Erau îngrijoraţi în privinţa retinei. Totuşi, nu s-a ales cu nimic care să aibă repercusiuni grave.

Lassiter era uluit.

– Când *s-a întâmplat* asta?

– Vineri seară, răspunse Murray şi, după ce făcu un mic semn cu mâna, închise uşa în urma lui.

Lassiter rămase pironit locului, privind obiectele de pe biroul său, încercând să se hotărască pe care să-l azvârle. Nu cu ornamentul japonez din fildeş, nici cu scarabeii... Ăştia-i plăceau prea mult. Poate cu prespapierul sau cu roata de scotch. Sau cu foarfecele! Foarfecele s-ar înfige bine!

Până la urmă, nu azvârli cu nimic. Se ridică în picioare şi, uitând de baston, porni cu pas şchiopătat de-a lungul holului spre boxa lui Freddy, o încăpere de doi metri pe doi, dominată de un afiş uriaş reprezentând *Metropola* lui Fritz Lang.

– Salut, şefu'! Bine-ai venit! Făcu un semn spre faţa burduşită a lui Lassiter. Pare c-ai sosit exact la ţanc.

– Da. Ei... mulţumesc, spuse Lassiter, trăgându-şi un scaun lângă biroul lui Freddy. Ai un minut liber?

Freddy se rezemă de spătarul scaunului, îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

– Vreau să-ţi cer ceva. E urgent!

– Ai auzit de Judy?

Lassiter făcu un semn de aprobare.

– Da, de asta am venit la tine. I-am trimis o notă la sfârşitul săptămânii. Cred că n-a primit-o.

– Cred că ai dreptate.

– Murray se pricepe să facă rost de orice. Spune-i că vreau să copieze de pe computer o notă de două pagini pe care i-am trimis-o... Lassiter stătu să socotească... Trebuie să fi fost vineri seara, ora voastră.

– OK.

– Când faci rost de ea, te rog să laşi baltă orice altă treabă. În esenţă, sunt două lucruri: o listă cu nume de femei... cred că sunt treisprezece... care trebuie să fie contactate imediat. Şi date despre un om de ştiinţă numit Baresi – cărţi, articole, tot ce se poate găsi.

Freddy dădu din cap.

– Am înţeles. Dar... ce-i mai important?

– Femeile.

– O să le spun băieţilor de la cercetare să strângă datele, iar eu mă ocup de lista femeilor.

Lassiter îi mulţumi şi porni înapoi spre biroul lui. Voia s-o sune pe Judy, dar înainte să facă asta avea nevoie să stea de vorbă cu Riordan. Şi cu cei de la Aquila.

Îi lăsă lui Riordan un mesaj pe mesageria vocală, rugându-l pe detectiv să-l sune cât de repede posibil, apoi făcu o comandă telefonică, cerând pensiunea din Montecastello.

– *Pronto!*

– Hugh?

– Nu, aici Nigel.

– Nigel! La telefon, Joe Lassiter.

– Ah. Urmă o pauză. Ce mai faci?

– Am fost cam maltratat.

– Ei... am avut şi noi parte de porţia noastră.

– Ştiu.

– Ai auzit de părintele Azetti?

Lassiter aprobă din cap, uitând că Nigel nu-l putea vedea.

– Eu sunt cel care l-a descoperit în biserică.

– Ei, bine, au mai găsit o victimă...

– În pădurea din spatele oraşului.

Pauza fu chiar mai lungă de data asta. În cele din urmă, Nigel spuse:

– Exact!

– Nu era o victimă, răspunse Lassiter. A încercat să mă omoare, şi pe preot tot el l-a omorât, sau prietenul lui. Dar uite ce-am să fac: o să intru în legătură cu ambasada italiană, să le dau o declaraţie...

– Înainte de a face asta... cred că ar fi bine să te consulţi cu un avocat.

– De ce? întrebă Lassiter.

– Ei, bine... când omul ăla a fost găsit în pădure... eu şi Hugh am fost convinşi că trebuie să fii dumneata. Doar ai spus că vrei să te duci pe la Azetti. Pe urmă, am auzit că a fost găsit cadavrul... Şi, văzând că nu te întorci la pensiune... Îmi pare rău, dar ne-am dus la poliţie.

– Nu-ţi face griji cu asta.

– Nu pot să-ţi spun ce uşurare am simţit... Vreau să spun atunci când am aflat că era vorba despre altcineva. Dar acum... cred că poliţia vrea să-i ajuţi la cercetări.

– Asta nu mă miră, răspunse Lassiter, în timp ce legătura telefonică numărul doi începu să clipească. Rămâi la aparat, o secundă. Apăsă pe butonul Continuare şi trecu pe linia doi. Lassiter, spuse el.

– Joe! Aici Jim Riordan!

– Aşteaptă o clipă, zise Lassiter şi se întoarse la linia numărul unu. Uite ce e Nigel, trebuie să vorbesc pe celălalt fir. Anunţă poliţia că o să iau legătura cu ambasada. Din Washington. Şi, fiindcă tot te duci acolo, cred c-ar fi o idee bună să duci registrul de oaspeţi la poliţie.

– Registrul? Dar... de ce?

– Fiindcă cei care l-au omorât pe Azetti s-ar putea să vină să-l caute. Sunteţi mai în siguranţă în felul ăsta.

– Foarte bine. Am să-ţi urmez sfatul.

– Trebuie să închid, spuse Lassiter şi apăsă pe butonul doi. La revedere.

– Am nişte veşti, spuse Riordan.

– Bune sau rele?

– Cât se poate de bune! Ţi-am găsit individul.

– Ce individ?

– Pe Grimaldi.

– Ce?

– Îl aducem într-o oră. Vrei să vii cu mine pân-acolo?

Douăzeci de minute mai târziu, Lassiter se afla lângă Riordan în maşina fără număr a detectivului, o Crown Victoria, îndreptându-se către nord, pe centura spre Maryland. O lumină roşie se rotea pe tabloul de comandă, în timp ce maşina rula puţin sub o sută cincizeci de kilometri pe oră.

– Când ne întoarcem la birou, zise Lassiter, am o listă de nume pentru tine.

– Ah, da? Ce fel de listă?

– O listă de execuţii. De femei şi de copii. Trebuie să intri în contact cu poliţia locală ca să le asigure protecţia.

Riordan băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase o fotografie.

– Ia uită-te la asta, spuse el, dându-i-o lui Lassiter.

Era o poză a lui Grimaldi, stând pe veranda unei case vechi, în stil victorian. Deşi o jumătate din faţă îi era plină de cicatrice, era, cu siguranţă, el. Lassiter zâmbi.

– De unde-o ai? întrebă el

– A fost luată când era urmărit. Cu lentile de distanţă. Poţi să-ţi dai seama după hârtie. A fost făcută de FBI alaltăieri.

– Cum au dat de el?

– Ţi-aminteşti de infirmieră?

– Da.

– S-a dovedit că locuieşte într-o casă colectivă, la nord de Frederick. Într-un loc pe nume Emmitsburg.

– O casă colectivă, zici? Să-ncerc să ghicesc?

– Nu-i nevoie. Spune-mi doar: „Ţi-am zis eu" şi las-o baltă.

– Deci, despre ce-i vorba? O mănăstire?

– I se spune casă de reculegere. De fapt, nu e decât o casă mare pe nişte coclauri...

– Şi aparţine Umbrei Domini?

– Da. După cum ni s-a spus la biroul consiliului juridic, casa este proprietatea Umbrei. Nu numai c-ai avut dreptate în legătură cu nenorocitele de chei, dar chiar ai spus că grupul ăsta are o proprietate în Maryland, zise Riordan, clătinând din cap.

Lassiter se lăsă pe spătarul scaunului cu un oftat şi merseră înainte în tăcere încă vreo nouă, zece kilometri. În cele din urmă nu se mai putu stăpâni.

– Vezi, zise Lassiter, întorcând capul spre Riordan. Ţi-am spus eu!

Douăzeci de minute mai târziu, dădură colţul unei străzi cu trei benzi, în partea de vest a Emmitsburgului, unde cinci maşini nenumerotate, o ambulanţă şi o camionetă de la comunicaţii aşteptau în spatele unei benzi galbene de demarcaţie. O dubă de un negru mat şi puternic blindată era parcată în mijlocul străzii, în timp ce un elicopter se răsucea deasupra, bătând aerul cu rotoarele. Alături, doi poliţişti locali făceau glume cu un grup de copii pe biciclete BMX.

Ţinta atenţiei tuturor era o casă mare în stil victorian, aflată în mijlocul unui luminiş înconjurat de grădini iernatice şi stejari desfrunziţi. Pe pajiştea din faţa casei, înconjurată de zăpadă, se afla o statuie a Fecioarei Maria ţinându-L în braţe pe pruncul Isus.

Riordan parcă lângă trotuar şi, împreună cu Lassiter, porniră spre camioneta de la comunicaţii. Un bărbat cu un aer serios, îmbrăcat într-o jachetă de fâş albastră, stătea pe bancheta din faţă cu uşa deschisă, vorbind la un celular. Văzându-l pe

Riordan, îşi ridică bărbia, în chip de salut mut. Vreo doisprezece alţi bărbaţi stăteau, adunaţi în grupuri, în jurul camionetei, aşteptând să se întâmple ceva. Toţi purtau jachete de fâş cu FBI scris pe spate.

– Ăsta-i Drabowsky, zise Riordan. E al doilea în ierarhia cadrelor superioare de poliţie din Washington.

– Ce s-a întâmplat cu „Derek"?

Riordan îşi îngustă ochii şi mimă o lovitură dublă.

– Ai o memorie bună, spuse el.

– Deci?

– Nu ştiu. A fost mutat în alt serviciu, cam aşa ceva. Acum îl am pe Drabowsky. E cu mult mai în vârstă.

– Sunt convins că este, dar ce caută aici?

– Ei, în general, aş putea spune că el conduce spectacolul.

– Asta văd şi eu, dar ce urmăreşte?

– Un furt armat de maşină. Biroul are legile lui.

– Nu la asta mă refeream. Ce mă miră pe mine este: de când a devenit o problemă să-l arestezi pe unul ca el?

Înainte ca Riordan să aibă timp să răspundă, Drabowsky aruncă telefonul pe locul de lângă el, îşi scoase picioarele din camionetă şi sări jos.

– OK, ascultaţi! strigă el, bătând din palme ca să atragă atenţia agenţilor. Sosesc peste trei minute. Sunt opt. Unul câte unul! Opt! *Ocho!* A priceput toată lumea? Agenţii murmurară c-au înţeles. Imediat ce ies, Winkelman şi Seldes îi vor identifica în camionetă. Când dau eu semnalul, şi numai atunci... Unitatea Specială va intra în casă şi o va evacua cameră cu cameră. După ce se va face asta, vom executa percheziţia. Are cineva întrebări? Drabowsky aruncă o privire în jurul lui. OK... încă ceva. Nu uitaţi! Asta nu-i o casă în care să dai buzna! Aparţine unei comunităţi religioase! Doar unul dintre cei ce se află acolo este acuzat de crimă... deci, păstraţi-vă firea, domnilor! OK? Foarte bine. Să începem!

Agenţii se însufleţiră brusc, ocupându-şi poziţiile în spatele maşinilor şi al celorlalte vehicule, în timp ce Drabowsky se îndreptă spre Riordan, cu mâna întinsă.

– Drăguţ din partea dumitale c-ai venit, zise el.

Riordan ridică din umeri.

– Mă aflam prin preajmă. Dar aş vrea să-ţi prezint pe cineva, Joe Lassiter – Tom Drabowsky.

Drabowsky se încruntă, dar îi strânse mâna.

– Sora lui Joe a fost... începu Riordan.

– Ştiu, răspunse Drabowsky. N-ai intenţia să faci nimic care să creeze senzaţie în ziare, nu-i aşa?

Lassiter negă din cap.

– Nu, vreau doar să-l văd pe ticălosul ăla.

– Foarte bine, fiindcă...

– Atenţie! zise Riordan. Iată-i că vin.

Uşa casei fu smucită de perete şi o femeie de vârstă mijlocie păşi afară, cu mâinile pe creştetul capului. Era urmată de un băiat cu aspect de licean, care nu se putea stăpâni să nu zâmbească superior şi de o bătrână care împingea un cadru de aluminiu. Unul câte unul, cei ce ieşiseră din casă se apropiară pe poteca grădinii în direcţia străzii, unde agenţii FBI îi luau pe fiecare de braţ şi îi conduceau spre fundul camionetei, ca să fie identificaţi.

– Uite-o! murmură Riordan în clipa când apăru infirmiera, cu ochii pironiţi în pământ. După ea venea un coreean solid, urmat imediat de un funcţionar poştal în uniformă, un spaniol bine îmbrăcat şi o femeie tânără într-o salopetă.

După care nu mai apăru nimeni.

– El unde este? întrebă Lassiter, după o pauză lungă, tensionată.

Riordan bătu din picioare ca să se încălzească şi clătină din cap.

– Nu ştiu, spuse el, aruncându-i o privire lui Drabowsky, care vorbea preocupat, dar calm, la un celular. Deodată, se

produse o agitaţie pe o latură a casei: trei agenţi FBI alergau cu spatele încovoiat spre uşa de la intrare, apoi spre uşile din spate, aplecându-şi capetele când treceau pe sub ferestre. Unul câte unul se strecurară în casă, dând naştere unei tăceri lungi şi grele pe stradă.

Lassiter se aştepta să audă o ploaie de împuşcături. Dar nu se auzi nimic. Trecu un minut, apoi încă unul. Pe urmă, al treilea. În cele din urmă, agenţii ieşiră ridicând din umeri cu toţii şi scuturând din cap, în timp ce îşi vârau pistoalele în tocuri.

– OK, strigă Drabowsky, să aruncăm o privire împrejur. În clipa următoare, el şi alţi doi agenţi porniră pe poteca ce ducea spre casă.

Lassiter întoarse capul spre Riordan.

– Cred că se aşteaptau să-l găsească pe Grimaldi înăuntru, zise el.

– Şi eu la fel, răspunse Riordan.

– I-au făcut o fotografie. Era exact acolo.

– Ştiu.

– Atunci, ce naiba...?

– Nu ştiu.

Lassiter şi Riordan îl urmară pe Drabowsky pe potecă. În timp ce urcau scările din faţă, agentul FBI le tăie drumul.

– N-aveţi voie să intraţi aici, zise el.

Riordan trecu pe lângă el, fluturându-şi legitimaţia.

– Poliţia Fairfax. Este cazul nostru. Nemulţumit, agentul făcu un pas în lături.

Scena din interiorul casei avea o simplitate căutată. Pereţii erau albi şi mai mult goi, podeaua de lemn de esenţă tare era bine lustruită. Lassiter nu văzu nici un televizor sau aparat stereo, iar mobila era puţină – toate piesele fiind vechi. Singurele „ornamente“ erau crucifixele de deasupra uşilor şi o fotografie de opt pe zece înrămată pe un perete al fiecărei camere, reprezentându-l pe Silvio della Torre zâmbind blajin.

Spaţiile comune ale casei erau spartan-funcţionale şi nu prezentau nici un interes. În sufragerie se afla o masă de brad lungă, cu bănci de lemn de fiecare parte şi nimic altceva. În bucătărie, o supă de varză fierbea încet pe o sobă de porţelan care apucase şi zile mai bune. În living se vedeau opt scaune cu spătarul drept, dispuse în cerc, ca şi cum încăperea era folosită pentru discuţii de grup, ceea ce, probabil, şi era.

Majoritatea agenţilor FBI se aflau în camerele de dormit, scotocind prin sertare. Lassiter şi Riordan trecură dintr-o cameră în alta, în căutarea lui Drabowsky. În cele din urmă, dădură de el.

Căuta într-un scrin ce se găsea într-o cameră unde nu mai vedeai altceva decât o saltea şi o lampă cu picior. Lângă saltea observară un vas cu silvadin şi un coş de gunoi umplute pe jumătate cu bandaje de tifon.

– Asta-i camera, zise Lassiter, luând în mână un exemplar din *L'Osservatore Romano*. A fost aici.

Drabowsky aruncă o privire peste umăr.

– Ne-a scăpat, spuse el.

– Ghinion! răspunse Riordan.

– Trebuie să vedeţi camera de baie din capul holului, remarcă Drabwosky. E ca un spital de campanie. Fata se ocupa foarte bine de el.

– Pot să întreb ceva? interveni Lassiter.

Drabowsky îl privi, ridicând din umeri.

– Cum dracu' a fugit?

Drabowsky clătină din cap.

– Nu-i nevoie să vorbiţi urât, spuse el, pe un ton afectat.

– Era sub urmărire! insistă Lassiter. Cum dracu' a fugit în timp ce voi eraţi în pragul casei lui...

– Nu era sub urmărire, răspunse Drabowsky.

– Aiurea! exclamă Riordan.

– Am văzut fotografia, zise Lassiter.

– Urmărirea s-a încheiat ieri-seară.

Riordan rămase cu gura căscată.

– Ce-aţi *făcut?*

– Cine a avut ideea asta imbecilă? întrebă Lassiter.

– Eu, răspunse Drabowsky.

Lassiter şi Riordan schimbară o privire.

Riordan dădu din cap.

– Tom, pentru numele lui Dumnezeu! Cum de ţi s-a părut asta o ideea bună?

– Fiindcă asta-i o zonă rurală! urmă Drabowsky. Poate c-aţi observat. Sunt o jumătate de duzină de oameni care intră şi ies din casă şi camioneta stă afară ca o navă spaţială! N-am vrut să-l sperii, OK?

– OK? Nu, nu-i „OK"! Nenorocitul a şters-o!

– Aşa s-ar părea, răspunse Drabowsky.

Lassiter se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere, cu Riordan pe urmele lui.

– Foarte prost! mormăi Lassiter. Ceva nu-i în regulă cu treaba asta.

– Înţeleg ce vrei să spui.

– Nici măcar nu are sens.

– Ştiu.

– Vreau să spun: *ce dacă* Grimaldi descoperea că era urmărit? Ce-ar fi trebuit să facă? Să iasă de acolo pe sub pământ? Nu ştiu. Nu ştiu ce-a fost în capul lor.

În timp ce părăseau casa şi se îndreptau pe potecă spre locul unde aşteptau maşinile şi camionetele, Lassiter o văzu pe infirmieră stând de vorbă cu agentul FBI. Avea cătuşe la mâini, totuşi zâmbea... cu beatitudine, în timp ce răspundea la întrebări.

Lassiter şovăi.

– Nu face asta! zise Riordan.

Dar Lassiter nu se putu stăpâni. Porni spre ea, o apucă de braţ şi o răsuci pe loc.

– Prietenul tău mi-a măcelărit familia. Ştii asta, nu-i aşa? I-a omorât în timp ce dormeau. Un adevărat bandit.

– Hei, strigă omul armatei, îndepărtând mâna lui Lassiter. Hei, hei, hei! Potoliţi-vă!

Juliette îl privi cu tristeţe în ochii ei căprui.

– Îmi pare rău, zise ea. Dar... la ce vă aşteptaţi?

Brusc, Riordan se repezi între ei, ca un Mahatma Gandi irlandez, aruncându-şi mâinile în aer.

– Haide! Haide. Hai să mergem. Nici o problemă! Luându-l pe Lassiter de braţ, îl trase de lângă infirmieră şi-l conduse spre Crown Victoria.

– La ce mă *aşteptam?* bombăni Lassiter. La ce dracu' mă *aşteptam?*

Abia joi se întoarse Judy la birou şi când apăru purta un plasture negru peste ochiul stâng.

– S-a terminat, zise ea, închizând uşa în urma ei.

Lassiter ridică ochii spre ea.

– Ce s-a terminat? Cariera ta de arbitru?

Judy se opri şi-şi înclină capul pe o parte.

– Nu, răspunse ea, cariera ta de detectiv particular.

Lassiter se lăsă pe spătarul scaunului.

– Da? răspunse el, iritat de propriul lui efort.

– Da, asta sărbătoream. Am făcut o înţelegere. În orice caz, în principiu. Se lăsă să cadă pe un scaun şi-şi puse picior peste picior. Imediat ce avocaţii lor pun la punct actele şi avocaţii noştri le verifică, nu mai ai ce căuta aici.

– Perfect! Cum stai cu ochiul?

– Ochiul o să fie în regulă. Te interesează ce sumă o să primeşti sau mai bine să-ţi dau cât se cuvine şi să păstrez restul?

– Nu, răspunse Lassiter, râzând. De fapt, mă interesează foarte mult.

– Mă gândeam eu c-o să te intereseze. Dacă tragem linie – 185.

– Zău?

– Din care opreşti douăsprezece. Restul merge la acţionarii minoritari.

– Ca tine.

– Ca mine şi ca Leo, şi ca Dunwold. Şi ca toţi ceilalţi. Până şi Freddy are vreo două acţiuni. În orice caz, destul ca să cumpere o maşină.

– Asta se cheamă împărţire de profit.

– Ştiu cum se cheamă.

Telefonul interior sună şi Lassiter răspunse, moale:

– Da… Ascultă o clipă, apoi îşi puse mâna peste receptor. Vorbeam de lup şi… zise el. Apoi: În regulă. Trimite-l aici.

Judy îl privi întrebător.

– E Freddy… te deranjează?

– Nu, răspunse Judy, dând să se ridice. Mă întorc.

Lassiter scutură din cap.

– Nu, rămâi pe loc. Nu durează decât o secundă. Vreau să vorbim despre cum să anunţăm ştirea.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă şi Freddy intră. Avea un aer posomorât. Văzând-o pe Judy, spuse:

– Salut! Judy… am auzit de accident. Mă bucur că eşti bine. Apoi se întoarse spre Lassiter: M-am uitat peste numele alea pe care mi le-ai dat…

– Probabil că poţi să laşi baltă treaba asta. I-am dat deja lista lui Jim Riordan.

Freddy scutură din cap.

– Treaba-i făcută.

– E *făcută?*

– Da, aproape…

– Şi?

– Au murit.

Lassiter se uită lung la el, în timp ce privirea lui Judy se muta de la unul la celălalt. În cele din urmă, Lassiter spuse:

– Ce?

Freddy înghiţi în sec.

– Îmi pare rău, dar am spus: toată lumea e moartă.

31.

Lassiter rămase fără grai. Toată lumea e *moartă?*

„Ei, atunci, îşi zise el, s-a terminat! Nu mai e nimic de făcut şi, de fapt, treaba asta n-a avut nici un rost."

Registrul de oaspeţi al pensiunii şi lista făcută de el îi dăduseră speranţa că o parte dintre femei şi copiii lor ar putea să fie încă în viaţă. Dacă ar fi fost aşa, cercetările lui ar fi avut un scop mai larg decât răzbunarea sau satisfacerea propriei lui curiozităţi morbide. Atâta timp cât existau supravieţuitori, putea să-i salveze. Iar ei, la rândul lor, puteau să-l ajute să descopere de ce fuseseră ucişi Kathy şi Brandon.

Dar acum... nu mai era nimic şi, dându-şi seama de asta, se simţi descumpănit şi dat la o parte, lipsit de orice ieşire.

„Adevărul este că fiecare dintre noi are mâinile legate şi-i neputincios, îşi zise Lassiter. Maşinile se zdrobesc, avioanele se prăbuşesc, bolile ne pândesc şi cei nevinovaţi sunt prinşi la mijloc. Este o lume a luptei cu vântul, a răului perfid, a forţelor contrare subterane. De asta se roagă oamenii, de asta înghit vitamine, de asta îşi fac semnul crucii. De asta bat în lemn şi scriu scrisori la redacţiile ziarelor. Toate astea urmăresc să ne întreţină iluzia că trăim într-o lume dreaptă şi, dacă nu chiar dreaptă, o lume în care poţi supravieţui, într-un fel, te poţi proteja pe tine şi pe cei dragi dacă iei măsurile necesare, sau dacă porţi talismanul potrivit. Numai că nu-i aşa! Fiindcă vitaminele n-au efect, scrisorile rămân necitite şi Nimeni nu pare să-ţi fi ascultat ruga.

De ce Kathy? De ce Brandon? De fapt, de ce nu ei?"

– Ei, Joe! Freddy se uita la el. Nu te simţi bine?

– Ba da, răspunse Lassiter. Iartă-mă, eram doar... mirat.

– Înţeleg. În orice caz, aşa cum spuneam, aproape că am terminat cu lista...

Lassiter ridică braţele în sus.

– Stai un pic. Ce înseamnă „aproape"? Ai terminat sau n-ai terminat?

– Este o femeie pe care n-am găsit-o, răspunse Freddy. Adică n-am găsit-o încă. Aşa că nu pot fi sigur dacă-i moartă sau nu, dar...

– Despre cine-i vorba?

– Despre Marie Williams, din Minneapolis.

Lassiter căzu pe gânduri.

– Cât de atent ai cercetat?

Freddy ridică din umeri.

– Nu grozav de atent. Exact ce-am făcut în legătură cu celelalte.

– Lămureşte-mă.

Freddy scoase un dosar din servietă şi-l împinse spre el pe birou. Bătu cu degetele în el.

– Există un raport despre fiecare dintre ele. Jody a făcut o jumătate, iar eu cealaltă jumătate şi le-am împărţit pe cele din străinătate. Treabă de rutină, în general; n-a fost ca şi cum am fi căutat un personaj de ficţiune. Am lucrat după tipic.

– Adică?

– Ei, mai întâi am sunat la telefon, dacă aveam numărul de telefon. Şi, dacă nu-l aveam, l-am cerut la Informaţii, folosind adresa. Cele mai multe numere erau *kaput*, dar, în câteva cazuri, am dat de soţ. Şi am stat de vorbă cu vecinii. Informaţia de bază se poate găsi prin computer şi mai există şi CD-ROM-uri care merg până cu vreo opt ani în urmă. Introduci adresa şi afli cine stă pe dreapta şi pe stânga, peste drum... peste tot. Aşa că i-am sunat şi... unul după altul, ne-au spus ce s-a întâmplat. Aceeaşi poveste, de fiecare dată, cu

unele variații. Mama și copilul au fost omorâți, uneori întreaga familie. Întotdeauna într-un incendiu.

– Și au fost copii în toate cazurile?

– Băieți. Întotdeauna au fost băieți, și nici unul nu avea mai mult de patru ani.

– Ce-mi poți spune despre Tokyo și despre Rabat... ai urmărit și cazurile astea?

– Ne-am dat drept altcineva, dar... da, era același lucru.

– Vreau să fiu sigur. Cât din toate astea s-a confirmat, într-adevăr? Și câte sunt doar...

– Zvonuri?

– Da.

– Nu-i vorba de zvonuri. Fiecare incident s-a petrecut la o anumită dată și am verificat cu ziarul local. Am stat de vorbă cu anchetatori de la asigurări, cu cei de la pompieri, cu cei din serviciile funerare... toată lumea a murit.

– În afară de... zi-i pe nume...

– Da, în afara ei. Probabil...

Lassiter deschise pliantul și se uită la dosare. Nici unul nu era mai lung de o pagină:

„Helene Franck
302 23 Börke SW
Vasterhojd, Suedia
Născută: 11 august 1953. Decedată: 3 septembrie 1995

August Franck
Aceeași adresă
Născut: 29 mai 1993. Decedat: 3 septembrie 1995
Cauza decesului: inhalație de fum

Confirmarea decesului:
1. Registrul Național (Ap.001987/8), Stockholm
2. Annelie Janssen din Vasterhojd

033-107003 (vecină)
2. Mäj Christianson din Stockholm
031-457911 (mama/bunica decedatului/ei)

Anchetator:
Fredrik Kellgren
Agentur Ögon Försiktig
Stockholm, Suedia
031-997-444
3 Februarie 1996

Lassiter răsfoi hârtiile, până ajunse la pagina referitoare la:

Marie A. Williams
9201. Bulevardul St. Paul, Ap. 912
Minneapolis, Minnesota
Tel.: 612 453 2735 (Până la 9.09.1991)

– Ce s-a întâmplat cu cea pe care n-ai putut s-o găseşti?

– Era una dintre femeile de care mă ocupam eu, răspunse Freddy. Să vedem. Am sunat la numărul respectiv... era mort. Ridică un deget în sus. Nu, staţi puţin – n-a fost aşa... am auzit tonul de fax. Aşa că am format iar numărul de vreo treizeci de ori la rând şi, până la urmă, cineva a răspuns şi a zis ceea ce era de aşteptat: „Acesta este un număr de fax". Eu am zis: „Stai, stai, ştiu asta, nu închide". În orice caz, era un agent de asigurări care avea numărul ăsta de câţiva ani.

– Ceea ce înseamnă că ea se mutase cu cel puţin doi ani înainte.

– Cu doi ani şi ceva. Aşa că am cerut adresa de la Informaţii şi s-a dovedit că aveau vreo două sute de telefoane branşate în acelaşi loc.

– Deci, e un bloc de apartamente.

– Exact! Îi zice „Fântânile", sau cam aşa ceva. În orice caz, l-am contactat pe administrator, care a verificat în locul

meu. Mi-a spus că Marie Williams a locuit acolo câţiva ani. A plecat în 1991. N-a lăsat noua adresă. De fapt, administratorul a spus că încă mai au contribuţia ei la fondul de rulment... Asta înseamnă că trebuie să se fi grăbit la plecare.

– Administratorul şi-o aminteşte?

– Nu. E angajat de curând. Şi vecinii sunt veniţi de curând.

– Mai mult n-ai aflat?

– Nu, nu mai mult. Vreau să spun că a fost a doua de care m-am ocupat. Jody tocmai se apuca de lista ei. Nimic de la cazurile din străinătate. Aşa că, în momentul ăla, mi-am închipuit că unele dintre ele o să... înţelegeţi... o să răspundă la telefon. Aşa că n-am insistat. Vreau să spun că nici măcar nu i-am verificat contul de credit. Freddy se opri. Vreţi să-l verific?

Lassiter nu răspunse. În schimb, se ridică şi se duse spre cămin.

– Nu, Freddy. Ai făcut o treabă bună. Eu îmi închipuiam că asta o să ne ia câteva săptămâni.

– Ca să fiu sincer, şi eu m-am mirat. Dar dacă stai să te gândeşti... majoritatea acestor femei aveau patruzeci, patruzeci şi cinci de ani. Le mergea bine tuturor, nici una nu încerca să se sustragă impozitelor. Cele mai multe erau măritate. Persoane aşezate. De fapt, dacă iei douăsprezece persoane, cam o treime cel puţin, sunt un pic cam greu de găsit. Ştiţi cum e... s-au mutat, s-au măritat, soţul a fost transferat. Femeile astea au fost uşor de găsit. Bune cetăţene. Şi-au lăsat o mulţime de urme.

– În afară de Williams.

– Da, răspunse Freddy. În afară de ea.

Lassiter luă vătraiul şi scormoni lemnele până se iscă o ploaie de scântei.

– Ei, bine, spuse el, o să încep de aici.

– Aşa mi-am închipuit şi eu, răspunse Freddy. Numai că...

– Ce?

– N-aş vrea să vă faceţi iluzii, fiindcă... cine-a făcut asta a fost destul de *temeinic*. Vreau să spun... de ce să fie ea singura supravieţuitoare?

Lassiter ridică din umeri, dar, în gândul lui, se întrebă: „Şi de ce nu?“

Petrecu o vreme confruntând datele de naştere de pe dosare cu datele de naştere din registrul pensiunii. Era exact aşa cum se aşteptase. După datele de naştere, era clar că toţi copiii fuseseră concepuţi la clinica lui Baresi. Cât despre Marie Williams, ea trebuie să fi fost însărcinată în câteva luni când plecase din locuinţa ei din Minneapolis.

Mai aţâţă puţin focul, apoi se uită pe fereastră. Străzile erau încă troienite de cea de a patra cădere de zăpadă din anul acela. Trecuse o săptămână de la ultima ninsoare şi nimic nu se topise încă, datorită unor temperaturi ce depăşeau toate recordurile, cum nu se mai pomenise în Districtul Columbia. Cifre cu un singur număr, noapte de noapte. Pe lângă trotuare, maşinile, îngropate în maldăre de zăpadă şi de gheaţă, nu se mai vedeau. Unul dintre proprietari era acum afară, peste drum, şi înfigea un mic steag american în vârful unui maldăr îngheţat, cenuşiu. Lassiter îl urmărea cum scrie cu un spray cuvântul MAŞINĂ, cu litere roşii, uriaşe, pe zăpada murdară. După ce-şi termină treaba, se dădu câţiva paşi îndărăt, ca un artist ce-şi contemplă opera. În cele din urmă, plecă, satisfăcut că efortul lui va împiedica plugurile, în caz că acestea vor veni vreodată, să-i facă praf maşina îngropată. Districtul o ducea prost cu banii şi jumătate din plugurile de zăpadă aşteptau reparaţii care, nu se ştie cum, nu se făceau niciodată. Aşa că străzile se micşorau până la lăţimea unor alei, iar trotuarele ajunseseră poteci de picior gloduroase.

Întregul oraş avea nevoie de o angioplastie, îşi zicea Lassiter, în timp ce stătea la fereastră, uitându-se cum începuse să cadă o nouă ninsoare.

Telefonul bâzâi.

– Detectivul Riordan, spuse Victoria cu vocea ei muzicală. Pe linia unu.

Tocmai dădea să-i spună că nu era acolo, dar se răzgândi.

– Dă-mi legătura.

– Ei, îl întrebă Riordan. L-ai sunat pe Conway?

Lassiter oftă.

– Da, răspunse el. Tocmai mă pregăteam să-l sun.

– Te porţi ca un netot... eşti conştient de asta, nu? După tot ce s-a întâmplat în Italia...

– Am fost ocupat.

– Nu-mi umbla mie cu de-astea. Te păcăleşti singur. Grimaldi e în libertate şi cine ştie de ce s-a mai apucat! Ai... nu mai ştiu nici eu ce ai! Aşa că fă-mi un serviciu. Nu mă face să pun câţiva oameni pe urmele tale... fiindcă asta o să fac, Joe, pe Dumnezeul meu! Protejează-te, cumva. Poţi să-ţi permiţi.

– Foarte bine, răspunse Lassiter. O să-l sun.

– Promiţi? Jur pe Dumnezeul meu că am să-l sun eu pe Terry... am să te controlez.

– Promit.

– OK. Lassiter îl auzi pe Riordan bătând în masă. Foarte bine!

– Deci, ce veşti mai ai?

– Despre Grimaldi? Riordan pufni pe nas, plictisit. Nimic. Zero. Tipul e ca Houdini.

– De fapt, a fost *ajutat*, nu-i aşa?

– Da, răspunse Riordan, tocmai acuma stăm de vorbă cu ea.

– Eu nu mă refer la infirmieră. Eu vorbesc de cei din urmărire.

– Ce pot să-ţi spun? Drabowsky e un cârpaci. E clar!

– Eşti sigur de asta?

Riordan făcu o pauză de o clipă, apoi adăugă:

– Ce, crezi că *l-a ajutat* Biroul?

– Nu ştiu ce să cred, răspunse Lassiter. Dar... lasă asta. Am nişte veşti pentru tine.

– Despre ce?

– Despre lista pe care ţi-am dat-o. Cea după registrul pensiunii.

– Ah, da, femeile care s-au dus la ăla, cum îi zice? La clinică. Tocmai am început să lucrăm la ea.

– Nu-ţi mai bate capul.

– De ce să nu-mi bat capul?

Lassiter privi afară, pe fereastră. Ningea şi mai tare.

– Au murit.

– Cine a murit?

– Femeile. Şi copiii lor.

Urmă o lungă pauză, întreruptă de o întrebare:

– Toate?

– Probabil. Există una pe care nu am reuşit să o depistăm: Marie Williams. Iniţiala de mijloc: A.

– Să văd ce putem face în sectorul nostru, răspunse Riordan – dar, aşteaptă o clipă. Cineva ţipa în limba spaniolă şi o altă voce îi răspundea tot cu ţipete, nu departe de telefon.

Lassiter îl auzi pe Riordan acoperind receptorul cu mâna, înăbuşind zgomotul. Apoi Riordan ţipă şi el:

– *Terminaţi cu trăncăneala, aţi auzit?* Se aşternu, imediat, tăcerea. O clipă mai târziu, detectivul spuse: Ţine-mă la curent, OK?

– Cum vrei tu, Jim. O să te ţin la curent.

– Şi sună-l pe Terry Conway... aşa cum ai promis.

– Aşa o să fac.

Riordan făcu o pauză şi, când vorbi din nou, vocea lui fu aspră şi apăsată:

– Dă-mi voie să te întreb ceva.

– Ce?

– Crezi că ăsta-i *sfârşitul*, nu-i aşa? Toate au murit, în afară de „zi-i pe nume“, care e şi ea, probabil, moartă. Aşa că îţi

spui că asta-i situaţia. Am dreptate? Detectivul nu aşteptă răspunsul. Poţi fi sigur că am dreptate. Dar dă-mi voie să-ţi spun ceva: încă nu ştim ce-i cu toată porcăria asta. Aşa că nu ştim dacă s-a sfârşit; asta o ştiu numai ei.

– O să-l sun pe Terry.

– Să nu uiţi, răspunse Riordan şi închise telefonul.

Dar Lassiter nu-l sună pe Terry. Oricum, nu imediat.

În schimb, îşi cercetă Rolodexul până găsi cardul agentului său de informaţii preferat – o întreprindere de vânzări din Florida.

– Servicii Generale Mutuale. Femeia răspunse la telefon de la primul apel, ăsta fiind unul dintre lucrurile care-i plăceau la această firmă. Era eficientă; era rapidă; era discretă. Şi nu folosea căsuţa vocală.

– Aici Joe Lassiter, de la Lassiter Associates. Avem un cont deschis, spuse şi îi citi numerele.

– Cu ce vă putem fi de folos?

– Doresc să aflu contul de credit al Mariei Williams. Ultima adresă cunoscută este în Minneapolis. Îi dădu adresa şi o întrebă: Cât de departe în trecut puteţi merge?

Răspunsul nu se lăsă aşteptat:

– Atât de departe cât vă puteţi permite să plătiţi. V-aduceţi aminte de Bridey Murphy?

Gateway Security era condusă de un tip simpatic pe numele de Terry Conway, un fost prieten din NFL[1], cu o diplomă în drept şi un cap bun pentru afaceri. Câştiga mai mulţi bani acum decât câştigase vreodată de pe urma fotbalului, ceea ce spunea multe, fiindcă Terry fusese un favorit, până l-au lăsat picioarele.

Gateway era o companie de succes în domeniul presei, care oferea gărzi de corp celor bogaţi, celor faimoşi ca şi

[1] National Football League – Federaţia Naţională de Fotbal American

celor infami, diplomaţi şi politicieni, celebrităţi şi înalţi funcţionari, familiilor şi proprietăţilor lor. Nu putea să se compare cu Wackenhut, sau cu oricare dintre agenţiile de angajare a poliţiştilor, dar se specializase în servicii de protecţie a persoanelor sus-puse. Oamenii pe care-i angaja erau profesionişti, nu gorile.

Dar, chiar şi aşa, Lassiter nu putea suferi ideea de a angaja un bodyguard. Asta însemna să se afle sub urmărire – de fapt, să plătească o avere ca să-i pătrundă cineva în propria intimitate. Un bodyguard era enervant, fiindcă-l aveai tot timpul *prin preajmă*. Cu limbajul lui cifrat, cu celularul şi indiscreţiile lui.

Era în cunoştinţă de cauză, fiindcă aranjase servicii asemănătoare pentru diferiţi clienţi. La început, erau recunoscători că se simţeau „în siguranţă" şi flataţi să se afle în centrul atâtor strădanii. Dar, după o vreme, începeau să se plângă. Apoi să insiste: „*Chiar* e necesar să se facă asta? Cât o să mai dureze?"

În cele din urmă, formă numărul, strâmbându-se, şi când Terry apăru pe fir, prezentă problema pe scurt:

– Am un director general din Washington – civil, fără familie, de treizeci şi cinci de ani...

– Are vreo legătură cu guvernul?

– Nu. În orice caz, au existat câteva ameninţări credibile la viaţa lui...

– Ca de exemplu?

– Nişte oameni au tras asupra lui.

– Da, ăsta e un motiv.

– Aşa că ne-am gândit că poate ar fi o idee bună...

– Cine-i clientul? întrebă Terry.

– Eu.

Urmă o lungă tăcere. În cele din urmă, Terry spuse:

– Ei, asta-i o veste proastă; dacă te omoară, îmi pierd unul dintre cei mai buni clienţi ai mei. Făcu din nou o pauză. Uite

ce-am să fac, zise el. Am să ți-l trimit pe Buck. Are mână ușoară... o să-ți placă.

– E vorba de Buck de la dolar sau de Buck de la cerb[1]?

– Foarte nostim. O să-i spun să fie la tine la birou în jur de șase... și o să mai trimitem pe cineva la tine acasă, să arunce un ochi prin preajmă. Între timp, cred c-ar fi bine să te muți la un hotel, doar pentru noaptea asta. Și să-l iei cu tine și pe Buck.

Lassiter bombăni ceva în barbă, apoi spuse:

– Da, bine, să sperăm că o să-mi placă.

În clipa când Lassiter puse receptorul jos, faxul începu să țârâie și întinse mâna spre el. Apăru întâi numele și adresa; Lassiter văzu că informația era din partea Serviciilor Generale Mutuale. Titlul era: *Williams, Marie A.* Fu încântat să descopere că era contul de credit pe care-l solicitase și că includea data nașterii (8 martie 1962) și numărul fișei de asigurări sociale.

Având numele, adresa, data nașterii și numărul fișei de asigurare socială, putea să afle și să aibă acces la contul ei bancar, la fișa ei medicală, la contractul ei de ipotecă, la documentele fiscale și la multe altele, dacă dorea. Până și fișa socială era plină de informații. Din primele trei numere, putea să-și dea seama unde se născuse, ceea ce l-ar fi putut ajuta s-o găsească.

Scoase un exemplar din *The Open Sourcebook* de pe raft și-l deschise la capitolul privitor la informațiile despre asigurarea socială. Acolo, găsi o listă de numere și localități: 146 însemna Maine. Puse cartea la loc și reluă contul de credit. Imediat, îl izbiră unele ciudățenii.

În primul rând, contul ei de credit era imaculat: nu exista nici o înregistrare de întârziere de plată și nici cecuri respinse de bancă. Absolut nimic de acest gen. Era ceva neobișnuit,

---

[1] Joc de cuvinte; în engleză *buck* – dolar; cerb, căprioară.

dar şi mai ciudat era faptul că îşi deschisese credit la bancă abia în 1989. Ceea ce însemna că, dacă data naşterii ei era corectă, plătise totul cu bani peşin până la vârsta de douăzeci şi şase de ani, când American Express îi eliberase un Card de Platină. Erau două carduri Visa pe care le obţinuse în aceeaşi perioadă – ambele cu limite de credit uriaşe – dar, înainte de asta, nimic.

„Cum de se poate întâmpla *aşa ceva?*" se miră Lassiter. Era ca şi cum, la maturitate, ţâşnise din fruntea Marelui Creditor. De unde apăruse femeia asta?

Şi unde dispăruse? Cărţile ei de credit îşi pierduseră valabilitatea în 1991, iar conturile ei bancare se lichidaseră în acelaşi timp. De atunci, nimic. Nici ipoteci, nici garanţii, nici observaţii. De fapt, ea dispăruse.

Şi asta nu era tot. Extrasele de credit conţineau, întotdeauna, o listă de întrebări. Dacă doreai să închiriezi un apartament, proprietarul îţi cerea un cec de credit şi o astfel de cerere apărea pe extrasele viitoare. Acelaşi lucru se întâmpla dacă cereai să faci o achiziţie la Macy's, dacă îţi cumpărai o maşină, fără să plăteşti cu bani gheaţă sau îţi căutai o slujbă – se alcătuia, probabil, un cec de credit care apărea pe extrasele următoare. De fapt, cercetarea lui, sau mai exact, a Serviciilor Generale Mutuale, făcea acum parte din extrasul de cont. Se proceda automat.

Dar, cu o singură excepţie, contul de credit al lui Marie Williams nu mai fusese verificat din 1991 – ceea ce însemna că ea dispăruse din sistemul economic. Era un lucru posibil, dar nu probabil; chiar şi cei ce dau faliment se zbat din răsputeri să facă rost de un fel de cărţi de credit, deschizându-şi depozite în numerar ca să deconteze viitoarele cheltuieli. Altfel, este imposibil să reuşească să închirieze o maşină, să facă o rezervare sau să încaseze un cec.

Faptul că s-ar fi mutat în străinătate nu putea explica lipsa oricăror operaţii din contul bancar al lui Marie Williams şi

nici o căsătorie n-ar fi justificat asta. Doar alăturarea la un cult sau traiul prin schimb de produse ar fi putut fi o explicație. Poate că este o Moony[1] sau vinde cartofi și primește, în schimb, Pampers. Sau poate că n-are nevoie să închirieze o mașină, să facă o rezervare sau să încaseze un cec.

Oricare ar fi fost adevărul, acesta nu reieșea din contul bancar.

O excepție la toate acestea era o cerere de creditare datată 19 octombrie, 1995. Cu două săptămâni înainte de asasinarea lui Kathy și a lui Brandon.

Conform raportului, cererea fusese făcută la Chicago la o firmă numită Allied National Products care, judecând după denumire era, probabil, o întreprindere de vânzări, asemenea Serviciilor Generale Mutuale.

Bineînțeles, asta nu însemna nimic, dar era ciudat. Dacă ar fi fost mai multe cereri, Lassiter și-ar fi închipuit că Marie Williams își reluase vechea viață, după o lungă întrerupere de activitate. Dar lucrurile nu stăteau așa. Exista doar acea intervenție din octombrie și pe urmă nimic, până-n momentul când apăruse Lassiter.

Puse fișa deoparte și o sună pe Judy.

– *Ce-i?* țipă ea.

– Aa... aici Joe Lassiter. Mai sunt proprietarul întreprinderii?

Judy chicoti.

– Scuză-mă, Joe, am o groază de treabă. Cu ce te pot ajuta? Râse din nou. Haide, spune-mi ce vrei?

– Un colaborator în Minneapolis. Avem vreunul?

– Bineînțeles că avem. Nu-ți amintești cazul Cowles? Omul nostru de acolo a făcut toată alergătura – un adevărat maraton. Unul, George și nu mai știu cum... Gerry? Lassiter își amintea cazul, dar nu și colaboratorul. Judy îi și introdu-

[1] *Moony/Mooney* – membru/discipol al Bisericii Unificării (sectă condusă de Sun Myung Moon).

sese numele pe computer. *Gary*. Gary Stoykavich. Twin Cities. Anchete. Îi dădu numărul de telefon și închise.

Pentru cineva care purta numele de Stoykavich și locuia la Minneapolis, care putea fi considerată capitala mondială a conformismului, Gery Stoykavich avea o voce surprinzătoare.

– Bună ziua, bubui el. Twin Cities. Anchete. Avea o voce baritonală, sacadată, ca a lui Fats Domino. O voce indiscutabil afro-americană. Aici Gary.

– La telefon, Joe Lassiter... ai lucrat ceva pentru noi acum câtva timp.

Un râs gros.

– Sigur că da. Sigur că da. De fapt, a fost o groază de treabă. Pentru domnișoara Juu-dii Rif-kin.

– Exact.

– Deci, cu ce vă pot ajuta, domnule Joseph Lassiter? După câte înțeleg, dumneavoastră sunteți marele șef... sau e vorba de o extraordinară coincidență?

– Nu. Eu sunt acela.

Stoykavich râse cu hohote prelungi, tunătoare.

– Ei, atunci, zise el, vă ascult.

– Caut o femeie care a locuit la Minneapolis în 1991. Îi dictă detaliile.

– Am o întrebare, zise Stoykavich. Această Marie Williams... S-a mutat sau a dispărut? Și, în cazul că a dispărut, se ascunde?

Lassiter stătu să se gândească. O întrebare bună.

– Nu știu, răspunse el.

– Fiindcă asta ar crea o mare diferență la plată.

– Îmi dau seama de asta, dar... domnule Stoykavich, eu cred că ceea ce vei descoperi este că doamna Williams e moartă.

– Oh!

Lassiter îi spuse că-i va transmite prin fax contul de credit şi repetă cercetările pe care le făcuse Freddy. Stoykavich răspunse că va verifica la DMW, în presă şi la tribunal.

– Încă ceva, adăugă Lassiter. Cred că era însărcinată. De fapt, ştiu că era. Cam în patru luni.

– Poate că asta o să m-ajute la ceva, zise Stoykavich. V-aţi mai adus aminte de ceva?

– În clipa asta, nu.

– Atunci, mă mulţumesc cu atât.

*

Lassiter răsfoia contractele preliminare pentru vânzarea întreprinderii Lassiter Associates, când Victoria sună şi-i spuse că dorea să-l vadă o anume Deva Collins de la Cercetare.

– Trimite-o la mine.

Deva Collins era tânără şi agitată. Îşi scutură părul blond pe spate şi-şi scoase ochelarii. Apoi, stătu drept, cu un teanc de documente în mână. El îi spuse să stea jos şi ea se conformă.

– Acesta este materialul iniţial, zise ea, scos direct de pe computer.

– Despre ce material e vorba?

Păru surprinsă şi, oarecum, vulnerabilă. Îşi puse iar ochelarii şi parcă se simţi ceva mai bine.

– Hmm... despre doctorul italian: Ignazio Baresi.

– O groază de hârtii!

– Ah, provin mai mult din surse secundare... referiri la lucrările lui din partea altor academicieni şi oameni de ştiinţă din cercetare. Le-am mai selectat eu. Cea de-a doua jumătate a teancului, de la foaia galbenă încolo, sunt referiri total lipsite de importanţă – doar menţionarea numelui lui sau al altcuiva care îi cita lucrările. Le-am păstrat doar fiindcă am

crezut, ştiţi, că poate va fi nevoie de ele. În caz că doriţi să-i telefonaţi autorului, sau ceva de genul ăsta.

– Ce ai de spus despre operele publicate de Baresi însuşi?

– Asta va mai dura câtva timp, cu toate că, începând de azi, am depistat cea mai mare parte dintre ele. Şovăi. Adică, nu eu, personal, ci noi toţi. O parte din material se poate găsi în colecţii universitare, dar este răspândit în mai multe locuri, fiindcă a lucrat în două domenii diferite. De fapt, eu îi cunosc o parte din operă.

– Serios?

Fata roşi.

– Da... diploma lui în cercetări biblice. Eu m-am specializat în religii comparate şi-am dat des de numele lui în note de subsol.

– Asta-i grozav... o să se dovedească util în cercetare. Lassiter dorea s-o încurajeze, dar ea continua să pară stingherită.

– Da, e ceva, recunoscu ea, cam în silă. Măcar ştiu unde se găsesc colecţiile principale. Dar genetica a fost o problemă. A trebuit să sunăm la Georgetown pentru ajutor.

– Asta-i bine.

Fata începu să se lumineze la faţă şi-şi scoase din nou ochelarii.

– În orice caz, majoritatea operei, adică articolele, le putem obţine prin împrumuturi între biblioteci. Dar o să aveţi nevoie de rezumatele lor, dacă nu cumva le vreţi traduse.

– Cât timp ar cere asta?

Clătină din cap.

– Pentru rezumate ar fi nevoie de... nu ştiu... Traducerile ar dura la infinit. Vreau să spun, nu e ca şi cum ai traduce o nuvelă. Asta-i ştiinţă pură.

– Ce poţi spune despre cartea lui? Cea despre moaşte.

– Se găseşte în câteva biblioteci universitare, răspunse ea, dar, până acum, n-am dat decât de ediţia în italiană. A fost

publicată şi în engleză, dar e cam greu să găseşti un exemplar. O să mai încerc şi, dacă nu dau de ea, poate găsesc pe undeva o recenzie.

Lassiter se uită la dosarul de pe biroul lui.

– Foarte bine, mulţumesc, Deva. Pare-se c-ai făcut o treabă bună. Se ridică şi-i strânse mâna.

Ea roşi din nou şi, o clipă, Lassiter se temu că o să facă o reverenţă.

După plecarea fetei, luă primul document din teancul de pe birou şi se uită la el. Era un articol publicat în *Jurnalul de Biologie Moleculară*. Autorul era un anume Walter Fields, doctor în filozofie.

Rolul proteinelor represoare în transcripţia polimerizată a acidului ribonucleic. Aprecieri asupra descoperirilor publicate de Ignazio Baresi, Ezra Sidran şi alţii, prezentate la Conferinţa Anuală de biogenetică de la Berna, Elveţia, 11 aprilie 1962.

Lassiter se luptă cu primul paragraf şi-şi dădu seama că nu înţelegea nici măcar o frază. Încruntându-se, puse documentul deoparte şi-l luă pe următorul din teanc.

Reglarea genelor eucariotice: Colocviu
Sub auspiciile Kings College, Londra
Observaţii

Impenetrabil.
Şi altul:

Trăsături referitoare la sex: Cromozomul X, allelele recesive, sindroamele Klinefelter şi Turner. Observaţii asupra unor studii recente de I. Baresi, S. Rivale şi C. Wilkinson.

Aceasta era, într-adevăr, inteligibilă o pagină şi ceva, dar, pe măsură ce Lassiter citea mai departe, devenea din ce în ce mai tehnică. Cu un sentiment de frustrare, aruncă pagina pe birou, se sprijini de spătarul scaunului şi închise ochii. „Problema, îşi zise el, e mai complicată decât pare." De la bun început, avea nevoie de un dascăl – de cineva care să-i explice ştiinţa în termeni pe care-i putea înţelege un student englez.

Scrise o notă: *Rabin.*

Dar chiar şi asta se putea dovedi insuficient. Lucrările publicate de Baresi puteau, foarte bine, să fie incomplete. Ce se întâmpla dacă, părăsind studiile de genetică, îşi continuase cercetările pe cont propriu la clinica lui, în ilegalitate. Ziarele erau pline de articole despre dilemele etice create de cercetările genetice. Ce se întâmpla dacă Baresi întâmpinase ceva de acest gen şi... „Ducă-se dracului toate, îşi zise Lassiter. Asta nu duce la nimic; este o pură speculaţie. Şi, în plus, o speculaţie nefericită; nu exista nici o dovadă că Baresi îşi continuase cercetările."

Scoţând un mormăit, se întoarse la mormanul de articole şi începu să le aranjeze în două teancuri, separând cercetările de genetică ale lui Baresi de opera lui mai târzie de teologie. Se gândi că ar putea reuşi să citească un articol dintre cele din urmă. Ca, de pildă:

> „Vechi comunităţi creştine şi Kerygma: o analiză a similitudinilor de scriitură cu sursele regionale contemporane Bibliei, după Marcu" de I. Baresi, *Jurnalul Religiilor Comparate,* Vol. 29, 11 august, 1971.

Se auzi telefonul Victoriei. Puse documentul jos, pe birou. Poate că teologia nu va fi mai „uşoară" decât materialul privind cercetarea genetică.

– Da? răspunse el.

– V-aţi vândut întreprinderea? întrebă Victoria.

– *Ce?*

– *Business Week* e pe linia întâia.

– Spune-le că nu.

– Nu, adică n-aţi vândut-o, sau...

– Nu, nu sunt aici.

– OK. Încă ceva: domnul Stoykavich e pe linia doi.

– Fă-mi legătura. Ridică receptorul. Salut, Gary. Ce vrei? Ai o întrebare?

– A, nu, spuse el cu vocea lui bubuitoare. N-am nici o întrebare. Am un răspuns.

– Vrei să spui că ai găsit-o pe Marie Williams după câteva ore?

– Ah, nu. Nu-i vorba de asta... nu încă. Îţi aminteşti că te-am întrebat dacă femeia asta vrea să fie găsită sau nu? La asta am răspunsul.

– Şi care-i răspunsul?

– Absolut sigur că nu vrea să fie găsită.

– Ce vrei să spui cu asta, Gary?

– Nu-mi convine să-ţi spun... fiindcă aveam de gând să marchez un număr mare de ore remunerabile. Dar e vorba de o ciudăţenie, prietene. Marie Williams a dispărut pe 19 septembrie, fiindcă pe 18 septembrie i s-a dezvăluit identitatea.

– Ce tot spui cu „identitatea“? Ce identitate?

– Marie Williams este Callista Bates! Ce zici de asta?

– Glumeşti! răspunse Lassiter. În faţa ochilor îi apăru o fotografie dintr-o gazetă de scandal: Callista la Cannes. Callista la Dom. Callista în sihăstrie. Actriţa nu-şi mai făcuse o fotografie de şapte, opt ani, dar chipul ei – întotdeauna frumos – continua să te privească de pe revistele de scandal din standurile de ziare din supermarket. Asemenea Gretei Garbo, devenise un idol tocmai pentru că se retrăsese la apogeul carierei ei strălucitoare, părăsind o viaţă fascinantă pentru una obscură. Dar totul era mai misterios (şi mai sinistru) decât părea. Ca şi „Lindberg“ sau „Sharon Tate“, numele de Callista

Bates era legat de o poveste ale cărei amănunte erau cunoscute de toată lumea.

Un deţinut al închisorii de stat din Lompoc, California, care ispăşea o condamnare de optsprezece ani pentru rănire premeditată, jaf şi viol, devenise obsedat de Callista când se afla la jumătatea detenţiei. Scrisese la studio să i se trimită fotografii, se alăturase fan clubului ei şi-i înregistrase toate mişcările într-un caiet care devenise din ce în ce mai gros – până când, la un moment dat, celula lui se transformase într-un sanctuar unde se ardeau miresme în cinstea unicului său idol: dulcea Callista Bates.

Eliberat pe cauţiune în 1988, omul luase un autobuz spre Beverly Hills, unde un ghid turistic i-a arătat casa ei. În lunile următoare, bântui prin împrejurimi, lăsând, în acelaşi timp, un şir de „daruri" nedorite la uşa din faţă a reşedinţei Callistei. Printre ele, îşi amintea Lassiter, se afla un film video pornografic făcut în Germania şi un instantaneu arătând un halterofil cu sfârcurile găurite, purtând o glugă neagră şi, în rest, nimic. Lucrurile astea îţi dădeau fiori.

Treburile merseră şi mai departe. Noapte după noapte, interfonul suna de la uşa din faţă a Callistei, deşi nu era nimeni acolo. Şi, deşi numărul ei secret era mereu schimbat, telefonul ţârâia la toate orele, vocea şi mesajul fiind mereu aceleaşi: „Callista... curvo... deschide-mi uşa".

În două rânduri, individul sărise peste zidul care despărţea proprietatea de stradă, dar fu alungat de lătrăturile întărâtate ale bătrânului ei labrador, Kerouac. O dată, pe când îşi scotea scrisorile din cutia poştală, le găsi înmuiate în sânge. Cu un alt prilej, în clipa când se deschiseră porţile proprietăţii ei, agresorul se ivi lângă maşină şi începu să zgâlţâie furios de mânerele portierelor, răcnind să fie lăsat să intre.

Poliţia fu politicoasă, îngrijorată şi ineficientă. Timp de aproximativ o lună, paza se înteţi – maşini de poliţie treceau prin faţa casei la ore târzii din noapte, fulgerându-şi lanternele

printre copaci şi tufişuri. Dar toate astea nu avură nici un rezultat. La sugestia poliţiştilor, se aranjă ca un serviciu telefonic să identifice apelurile din afară, dar agresorul folosea întotdeauna telefoane publice. După luni întregi de alarme false, sau de alarme reale care nu creeau nelinişte, poliţia clătină din cap şi ridică din umeri. „Aşa-s copiii, ce să le faci“, spuseră ei, de parcă asta explica sângele, pornografia şi smucirea dementă a uşilor.

În noaptea când el omorî câinele şi forţă uşa, ea era în living, citea. Auzi horcăitul agoniei care urmă, apoi zgomotul de sticlă spartă. Apelul ei cu respiraţia tăiată la 911 fu transmis la toate programele de ştiri timp de o săptămână. „Aici Callista Bates... Mariposa, Nr. 211... e un bărbat... cu un cuţit... mi-a omorât câinele... acum e în living... şi... nu-i un copil.“

Spre cinstea ei, poliţia sosi în mai puţin de patru minute, dar nu înainte ca el să fi apucat să înfigă cuţitul în ea de două ori – retezându-i tendoanele de la încheietura mâinii drepte.

Ultima secvenţă cu ea fusese făcută pe când se afla pe treptele tribunalului, după condamnarea individului. Era incredibil de frumoasă, într-un costum albastru de nuanţa gheţii, şi tot ce reuşi să spună fu: „Asta-i tot, oameni buni“.

După aceea, mai dădu, din când în când, câte un interviu. Era vorba să-şi reia activitatea. Dar presa de scandal avea dreptate când spunea că era o femeie care se retrăsese din lume. În anul care urmă, îşi vându casa şi mobilierul şi dispăru.

Nu se mai arătă niciodată sau, mai bine zis, era văzută peste tot şi, deseori, în locuri diferite în acelaşi timp.

În ochii omului de rând, Callista Bates era un fel de Marilyn, sau de John Fitzgerald Kennedy – o imagine pictată cu spray pe laturile podurilor şi clădirilor. O simplă reprezentare.

Şi mai era ceva în legătură cu ea. O clipă, Lassiter simţi un puseu de adrenalină, o înviorare de moment. Cuvântul îi stătea pe vârful limbii... apoi se pierdea. Dispărea. Ceva despre care îşi adusese aminte. Ceva ce uitase.

– Nu, domnule Lassiter. Nu glumesc. L-am găsit pe administratorul precedent – omul care lucrase în blocul de apartamente. Acum stă în Florida. Şi, când l-am sunat în legătură cu Marie Williams, mi-a spus: „Eşti de la ziarul ăla?“ Iar eu am răspuns: „Ce ziar?“ El a spus: *Enquirer.* Aşa că ne-am pus pe vorbă. El mi-a spus că Marie Williams este una dintre locatarele pe care şi le amintea şi că a rămas trăsnit – aşa a zis – când a auzit că ea era Callista Bates. Bine, dar chiar el apăruse în ziar, conducându-l pe reporter prin apartamentul ei – n-aş vrea să văd şi eu tăieturile din articole?

– Gary, începu Lassiter, cu vocea îngroşată de îndoială – *Enquirer* nu e chiar...

– Stai o clipă! o clipă! Ştiu ce vrei să spui. Dar ascultă-mă până la capăt: eu *îmi amintesc* bine povestea aia. Dumneata n-ai cum să ţi-o aminteşti, fiindcă nu locuieşti la Minneapolis, şi se pare că cineva dă cu ochii de Callista Bates cam o dată pe săptămână într-un loc sau într-altul. Mai zilele trecute am citit că se afla în insula Norfolk sau nu ştiu unde, într-un loc tot atât de ciudat.

– Da, şi că avea treizeci de kilograme şi suferea de leucemie.

– Exact – atunci când i-au retuşat în aşa hal fotografia că arăta ca un schelet şi total vlăguită. Dar ce vreau eu să zic e că Minneapolis e oraşul meu. Şi mi-amintesc că doamna care a descoperit-o pe Callista a dat un interviu la televiziune şi câte altele. Atunci nu i-am dat prea multă atenţie. Şi nu-mi amintesc numele de Marie Williams.

– Atunci ce te face să crezi că era ea?

– Fiindcă am stat de vorbă cu reporterul.

– De la *Enquirer?*

– Da.

Lassiter îşi luă un ton sfidător.

– Stai puţin! Băieţii ăia sunt mult mai grijulii decât ai putea crede. Aşa şi trebuie, fiindcă sunt daţi tot timpul în judecată. Detectivul făcu o pauză. Mă asculţi?

– Da, sunt numai urechi.

– OK. Uite cum s-a întâmplat. Cineva a vândut un pont la linia fierbinte Callista Bates...

– Există o Callista...

– Tocmai asta ţi-am spus! Cineva a sunat la linia fierbinte de la *Enquirer*. „Am văzut-o!" a zis. „Cu un agent imobiliar. Pe Century 21!" Era o voce de femeie băgăreaţă, ştii, de la marginea oraşului.

– Credeam că locuia într-un bloc de apartamente. Din centru.

– Aşa-i. Dar acum cumpăra o locuinţă. O casă confortabilă. Într-o zonă plăcută. Plătită cu bani gheaţă. Agentul imobiliar spunea că era o afacere ca şi făcută. Pe urmă, un şmecher de la *Enquirer* apare şi-l trage de limbă pe recepţioner până obţine numele de Williams. Pasul următor – bate la uşă la Fountains, cioc, cioc! Cine-i? *Enquirer!* Aşa că... a dispărut.

– Frumoasă poveste! Numai că... de unde ştii c-a fost Callista Bates?

– Şmecherul, un tip pe numele de Michael Finley, face fotografii. Înainte de a se duce la uşă, stă pe locul din faţă de la maşină şi trage nişte poze. Ea intră şi iese... intră şi iese. Am văzut pozele. Acum, trebuie să recunosc, are părul castaniu şi tăiat altfel. Poartă ochelari de soare. Dar arată ca ea. Fără îndoială.

– *Arată ca* ea.

– N-am terminat. L-am sunat pe Finley care mi-a spus că el ştie că asta e Callista Bates.

– Cum de ştie asta?

– I-a verificat creditul bancar. A folosit acelaşi carnet de asigurări sociale, cu un nume diferit: Callista Bates. Şi a aflat tot! S-a dovedit că numele ăsta, Callista, era un nume de scenă, născocit de agentul ei când a venit în California. Ceva care să arate bine pe afiş, înţelegi? Dar ea nu şi-a modificat numărul de asigurări sociale... de ce-ar fi făcut-o? Indiferent

cum se numea, eluda, în orice caz, impozitele. Aşa că îşi folosea vechiul ei *număr.*

– Asta nu apare în tot felul de locuri?

– Nu chiar. Şi, în plus, pe vremea aia nu se ascundea. Agentul ei o plătea printr-o corporaţie de împrumuturi şi, fii atent, ea o numea „O Mare Firmă Americană“ cu A mare, aşa că putea să spună că era preşedintă a unei mari firme americane! Grozav simţ al umorului! În orice caz, agentul nu folosea mai mult de un număr de identitate federal. Callista îşi făcea singură contabilitatea. Şi-şi calcula singură impozitele. Aşa că, părerea mea este că numărul ei de la asigurări sociale nu ieşea prea des la iveală.

– Dar, să ne lămurim. Numele ei adevărat era...

– Marie Williams.

– Dar l-a schimbat în Callista Bates când a devenit actriţă.

– Iar când a plecat din California, adăugă Stoykavich, şi-a reluat numele de Williams. Detectivul se opri o clipă, apoi continuă: Ştii, a reuşit o treabă a dracului de grea, mai cu seamă dacă te gândeşti ce cunoscută era. Şi ne mai mirăm de cameleoni! Femeia asta este... o actriţă perfectă!

– Ce s-a mai întâmplat cu Finley?

– Ah, Finley s-a descurcat foarte bine. Nu-ţi face griji pentru Finley. Finley a profitat de blestemata ei de notorietate. Şi acum mai trăieşte de pe urma ei. Ai auzit de „Restaurantele preferate ale Callistei“, „Hiturile concursurilor rodeo ale Callistei“, „Refugiile secrete ale Callistei“? Chestii d-astea.

Lassiter avu o tresărire de panică. Parcă vedea titlurile de la Safeway:

„Ucigaş în serie pe urmele Callistei şi ale copilului ei dintr-o dragoste tăinuită.“ Se va transmite un episod special din show-ul TV *America's Most Wanted.* Scene cu Riordan cu mâna pe telefon, aparatul de filmat bâzâind deasupra unui dosar deschis pe biroul lui. O imagine prelungită a feţei distruse a lui Grimaldi. O paradă tristă de prunci măcelăriţi,

mame ucise, case în flăcări. Şi un număr de linie fierbinte: „Sunaţi la 1-800-Callista (1-800-225-4782). Ajutaţi-ne s-o găsim înaintea lor!“

– Ah, Gary, dă-mi voie să te întreb ceva: Cât de multe i-ai spus tipului ăstuia? Vreau să spun, ai pomenit numele meu?

– Nu, nu l-am pomenit. I-am spus că am fost angajat de un grup de asistenţă – nişte femei care au fost urmărite. În plus, a trebuit să-i dau două sute de dolari ca să accepte să spună ceva.

Lassiter stătu o clipă pe gânduri.

– Foarte bine, spuse el, dar... Nu-mi dau seama ce să fac în acest moment. Mă gândesc că dacă a fost greu de găsit înainte...

– O să fie şi mai greu acum. Sunt de acord. Dar avem nişte repere. Administratorul mi-a spus că a făcut muncă voluntară la o bibliotecă. A făcut un curs la colegiul comunitar. Pe urmă, mai e şi povestea cu sarcina. Poate că s-a dus la nişte ore Lamaze, s-a alăturat vreunui grup de sprijin, chestii de genul ăsta. Pot să verific.

– Sigur, de ce nu faci treaba asta? Vezi ce poţi afla. Şi, fiindcă tot te ocupi de asta, dă-mi numărul de telefon al reporterului. Cum zici că-l cheamă? Ah, da, Finley.

Stoykavich îi spuse numărul.

– Doar un lucru mai am să-ţi spun, zise el.

– Ce?

– Când îl suni pe Finley, strânge-ţi bine portofelul în mână.

Urmă râsul omului de culoare din Minnesota. Ca un rostogolit de tunet.

Callista Bates

Era ca o glumă de veşti bune/veşti proaste în care veştile erau aceleaşi în ambele cazuri. Faptul că era greu de găsit, o făcea greu de avertizat, dar şi greu de ucis. Şi dacă *el* nu

reuşea s-o găsească, atunci nu reuşea nimeni, îşi zicea Lassiter. De asta era sigur.

Se ridică şi se duse la fereastră. Era pe înserat şi atât de frig, încât ninsoarea încetase. Dincolo de Pentagon, cerul era de culoarea rară şi adâncă a safirului strălucind cu o limpezime aproape supranaturală. Domul inundat de lumină al Capitoliului scăpăra cu o lucire rece, coamele şi curbele, toate detaliile erau tăiate atât de precis, încât îi aminteau de fildeşurile sculptate şi vândute în Chinatown. Deasupra domului, o lună vag conturată atârna în mijlocul unei spuze de stele. Stelele scânteiau atât de viu, încât era uşor să-ţi închipui universul înconjurat de un dom gigantic – vizibil doar acolo unde metalul fusese străpuns ca să poţi pătrunde cu privirea slava cerească.

Parcă i se luminase sufletul – se simţea aproape bine. Poate că totuşi era în viaţă. Poate...

Se auzi bâzâitul interfonului.

– Ce e?

– E cineva aici care vrea să vă vadă, spuse Victoria, cu o voce îngroşată de dezaprobare.

– Cine?

– Buck.

32.

Bărbatul care intră pe uşă avea vreun metru şaizeci şi cinci şi arăta în jur de patruzeci de ani. Părul îi era strâns la spate într-o coadă de cal, iar pielea era de un bronz-închis, artificial. Nu avea gât, doar o coloană de carne ce părea o prelungire a umerilor. Arăta ca un personaj dintr-un film prost de acţiune.

– Eu sunt Buck, spuse el, întinzând mâna.

– Mulţumesc că ai venit, răspunse Lassiter, în timp ce bărbatul cel scund îi strivi mâna în palma lui.

– Se poate să arunc o privire în jur?

– Poftim!

Cu un aer aproape indolent, bodyguardul traversă camera, întorcând capul când în dreapta, când în stânga, absorbind totul, dar fără să arate o adevărată curiozitate.

– Acolo ce-i? întrebă el.

– Duşul.

Buck deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru.

– Drăguţ, spuse el. Păşind spre ferestre, cercetă strada un timp care păru destul de îndelungat, apoi trase jaluzelele în jos. Păşind iar în interiorul încăperii, o învălui într-o privire fugară, care nu se oprea asupra nici unui amănunt, o privire deosebit de neutră.

În cele din urmă, se aşeză pe marginea scaunului de Barcelona, lângă cămin, şi începu să-şi trosnească degetele.

– Terry m-a informat deja, aşa că poţi să-ţi continui treaba. Eu doar... mai observ câte ceva. Şi, spunând asta, Buck scoase o carte din servietă şi începu să citească. Lassiter îşi aruncă ochii pe titlu: *Japoneza nivel mediu.*

Întorcându-se la hârtiile lui de pe birou, Lassiter continuă să le sorteze, aşezându-le în două teancuri, unul privitor la cariera lui Baresi ca om de ştiinţă, celălalt la cariera lui ca savant în probleme religioase. Când termină, se făcuse cinci şi jumătate. O rugă pe Victoria să-i facă legătura cu femeia de la Cercetări.

– Crezi că mai aşteaptă încă?

– Sunt sigură că aşteaptă, dar....

– Ce?

– Cine e bărbatul ăla? întrebă ea, chicotind.

– Vrei să spui Buck? Buck e babysitterul meu.

Buck nu-şi dezlipi ochii de pe pagină.

– Ah, zise Victoria, după care făcu o pauză. Vreţi să spuneţi că-i bodyguard? Părea plină de interes. O să-ncerc la Deva Collins.

Într-o clipă, cercetătoarea apăru pe fir şi întrebă ce avea de făcut.

– Am nevoie de un rabin, spuse Lassiter.

– Mă scuzaţi... Nu-nţeleg...

Deva nu era obişnuită cu argoul instituţiei. „Rabin“ era cuvântul folosit de Judy şi denumea persoana deseori consultată la primii paşi ai unei anchete. De obicei ziarist, uneori profesor, „rabinul“ acţiona ca un ghid turistic pe terenul care constituia fundalul unei anchete: industria îmbrăcăminţii, comerţul cu metale, AMA[1]. În cazul de faţă, Lassiter avea nevoie de cineva care putea să-i vorbească despre biologia moleculară într-o engleză simplă. Îi explică asta Devei.

– Oh, spuse ea. Sigur că da. O să găsesc pe cineva.

– Perfect. Şi sper că mă poţi informa cu privire la materialul religios. E mult de citit. Poate reuşeşti să organizezi informaţiile în genul „cine şi ce face“. Contribuţia lui Baresi în domeniu... ceva de felul ăsta.

Ea râse nervos.

– Nu ştiu ce să zic... Eu nu sunt expert sau ceva în genul ăsta.

– N-am nevoie de un expert.

– Ei, bine, atunci... O să încerc, dacă doriţi. Aveţi nevoie de o notă scrisă?

– Sau putem sta de vorbă.

– Ah, nu, răspunse ea cu o voce agitată. Mie-mi place să-mi organizez întotdeauna ideile pe hârtie.

El îi spuse că asta era foarte bine şi-i ceru să pună pe cineva de la Cercetări să adune ceva material despre Callista Bates.

– Foarte bine, răspunse Deva cu îndoială. Făcu o pauză, încercând să-şi înăbuşe curiozitatea. Asta e pentru un alt caz?

---

[1] Asociaţia Medicală Americană

Şovăi, dar, în cele din urmă, spuse:

– Nu.

– Da, bine... O să am nota gata scrisă mâine-seară. E bine?

Îi răspunse că ar fi minunat. Când puse receptorul jos, Buck întoarse o pagină din cartea lui şi spuse:

– Callista Bates... asta a fost o *tipă mişto.*

O oră mai târziu, Lassiter se strecura pe locul îngust al pasagerului dintr-un Buick cenuşiu care aştepta la marginea trotuarului, în faţă la Lassiter Associates.

– Pico o să fie şoferul începând de mâine, spuse Buck, manevrând abil maşina de-a lungul străzilor acoperite cu polei. Pico ţine la maşinuţa asta. Mie mi-e frică să apăs prea tare pe pedala de acceleraţie. Există un motor al dracului de puternic dedesubt.

În curând, ajunseră la Memorial Bridge care trecea peste Potomacul îngheţat. Buck îl informă despre caracteristicile maşinii, în timp ce goneau pe lângă Pentagon, luând-o spre sud, pe autostrada Shirley.

– Lumea vorbeşte despre rezistenţa la gloanţe, dar nu ştie ce spune. Aici e un strat de Lexan de un centimetru, spuse el, bătând cu palma fereastra laterală. Marfă de calitate! Blochează tot... sau aproape tot. Dar dacă ţin morţiş să te înhaţe? Atunci folosesc C-4.

Maşina arăta ca orice maşină privită din afară, dar pe dinăuntru era blindată şi atât de bine izolată, încât, când se închiseră uşile, lui Lassiter îi pocniră urechile. Motivul pentru care interiorul era atât de strâmt, îi explică Buck, era că o mulţime de spaţiu din modelul standard fusese sacrificat pentru placajul blindat, pentru un rezervor de benzină supradimensionat şi pentru nişte dispozitive hidraulice care puteau ridica şasiul în vederea mersului în afara drumului.

– Mă simt de parc-aş fi James Bond.

Buck zâmbi.

– Toţi spun asta.

Se opriră la un 7-Eleven ca să cumpere un bax de cutii de bere Bud Light, apoi la un magazin Blockbuster ca să închirieze câteva casete video cu Callista. Când ajunseră la Comfort Inn, Lassiter rămase să aştepte în maşină, în timp ce Buck se duse la recepţie să se înregistreze. Stând acolo în maşina parcată, se simţea ca într-un seif bancar.

În cele din urmă, Buck veni, păşind cu grijă de-a lungul parcării îngheţate şi se urcă în maşină.

– Am luat camere alăturate, zise el, şi un aparat video. După ce trase maşina în spatele hanului, îl conduse pe Lassiter sus pe scări, până la etajul trei.

– Puteam să stăm la Willard, spuse Lassiter. Aş fi preferat acolo.

Buck scutură din cap.

– Locul ăsta e mai bun. Dacă-l caută cineva pe Joe Lassiter, n-o să înceapă cu Comfort Inn din suburbia oraşului.

Camerele lor se aflau la capătul unui coridor, vizavi de casa scării. Legate printr-o uşă din peretele despărţitor, erau destul de mari şi drăguţ mobilate, cu paturi late şi o vedere panoramică asupra circulaţiei de pe Interstate 95.

– Am obţinut un rabat Triplu A, spuse Buck încântat. Şaizeci şi patru de dolari pe noapte! *Inclusiv* impozitul *şi* micul dejun. Se duse la ferestre şi le acoperi cu draperiile. Adevărul este, zise el, că într-un hotel ca ăsta paza e destul de bună. La miezul nopţii se încuie uşile – trebuie să suni la interfon ca să poţi intra. Pe urmă, mai au şi un paznic înarmat, exact în holul de la intrare. La un hotel mare ca Willard, au un portar. Bodyguardul scutură din cap. De parcă ăsta poate ajuta la ceva!

Lassiter se trânti pe pat şi citi textul de pe una dintre casetele video:

> *O viaţă de succes* – Comedie – 114 minute, 1987. Callista Bates. Dave Goldman. Mare balamuc – un grup de absolvenţi pun la cale o crimă la Bursă.

„Sincronizarea Callistei Bates e mai bună decât a unui Rolex de patru stele!“ *New York Times*

„Ne-am prăpădit de râs!“ Siskel & Ebert.

Blockbuster spune: „Dacă v-a plăcut acest film, căutaţi *Un peştişor numit Wanda*. Se poate împrumuta la toate centrele“.

Cel de al doilea video era un film science fiction.

Fluierarul – S.F. – 127 minute, 1986. Povestea lui Pied Piper, actualizată şi plasată la Hamlin, Ohio. În rolul „Penny“, nominalizat pentru Oscar, Callista Bates este o cerşetoare punk ale cărei bluesuri cântate la muzicuţă salvează oraşul de o invazie de şobolani infectaţi cu un virus mortal. Când consilierii principali ai oraşului dau îndărăt de la promisiunile lor, ajung să regrete că nu l-au plătit pe acest cântăreţ din fluier.

„Uluitor!“ *New York Daily News*

„Extraordinar!“ *Premiere*

„Callista este irezistibilă. Oricine ar vrea s-o urmeze!“ *Rolling Stone*

Îşi amintea agitaţia creată de *Fluierar*, îşi amintea că dorise să vadă filmul, îşi amintea chiar că urmărise decernarea Oscarurilor cu... cu cine, oare? Cu *Gillian*. Gillian i se trezi în amintire... un zâmbet cu gropiţe, sâni albi ca laptele. Ce-o mai fi cu ea?

Premiile Academiei fuseseră o plictiseală fără sfârşit, dar Gillian insistase. Consimţise fără plăcere şi suportase o seară de glume răsuflate, seturi de hochei şi piese muzicale ultracunoscute – care fuseseră cu atât mai greu de suportat cu cât Gillian rezistase plictisită la orice încercare de a o seduce. Rămăsese lipită de canapeaua pe care sărea în sus din când în

când, aplaudându-şi favoriţii. Când, în sfârşit, se anunţă premiul pentru „Cea mai bună actriţă“, aparatul de filmat o urmări pe câştigătoare în timp ce înainta spre scenă, apoi reveni la Callista Bates. Gillian fusese revoltată că nu câştigase Callista, dar şi ea, şi Lassiter şi toată lumea fu încântată când actriţa, cu un aer şugubăţ, dădu la iveală o muzicuţă şi începu să cânte la ea în faţa aparatului de luat vederi, privirea ei şmecheră şi plină de înţelesuri amintind tuturor că „Penny“ ştia ce să facă dacă încerca cineva s-o tragă pe sfoară.

Lassiter nu văzuse niciodată filmul şi abia dacă-şi amintea de anul 1986. Fusese anul când îşi înscrisese firma. Angajase oameni în disperare, închiriase spaţii şi afacerea luase nişte proporţii cărora abia le putea face faţă. Îşi amintea că uneori lucra câte şaisprezece ore pe zi, dar, în afară de asta, întreg acel an – precum şi Gillian, după câte se părea – se dizolvase în ceva confuz din care nu mai rămăsese decât munca.

Buck vorbea la telefon, comandând pizza la un local din apropiere, care se lăuda cu „un cuptor de cărămizi adevărat“ şi cu livrarea gratuită.

– Sună-mă la recepţie. Cobor eu s-o iau. *Nu* uita salatele.

Apoi Buck îl sună pe Pico şi pe Chaz – restul „echipei“. Controlau casa lui Lassiter din McLean. După o scurtă conversaţie, Buck dădu drumul unui hohot de râs surprinzător de ascuţit.

– Nu, spuse el. Ei nu fac aşa ceva. Fii atent – te sun eu după-amiază. Puse receptorul jos şi întoarse capul spre Lassiter. Locuieşti la ţară?

Lassiter făcu un semn negativ din cap.

– Majoritatea oamenilor nu consideră că McLean e chiar la ţară.

– Pico a văzut un cerb. Era să facă pe el de spaimă. Râse. Ştii ce m-a întrebat?

Lassiter clătină din cap.

– Dacă *muşcă.*

Se aşezară pe canapea şi urmăriră *O viaţă de succes*, mâncând. Berea era rece, salata proaspătă şi pizza mai bună decât ar fi trebuit să fie.

Iar filmul era nostim, foarte nostim – totuşi, din când în când, Lassiter observa că era aproape pe muchie de cuţit. Dacă regizorul ar fi avut o mână mai greoaie, iar actorii ar fi fost mai puţin dăruiţi, întreaga afacere ar fi fost un dezastru.

Callista era cea care ţinea totul în mână. Avea geniul dozării comicului şi scotea tot ce se putea scoate dintr-un rol care se învârtea în jurul unui clişeu. Nu era o blondă toantă, ci una care trage sforile şi care ştie să facă pe proasta când asta este în avantajul ei.

Buck părea să ştie filmul pe dinafară şi anunţa unele fragmente dinainte, înghiontindu-l cu cotul pe Lassiter.

– Aici e partea aia când se duc la World Trade Center – ia uită-te la tipul ăla mărunţel din planul doi. Pe urmă, începea să încurce acţiunea.

Pe la jumătatea filmului, lui Lassiter i se atrase atenţia asupra unuia dintre acele momente importante printr-o palmă pe braţ.

– Fii atent acum, grozav, uită-te la asta!

Callista, îmbrăcată într-un taior de culoare închisă şi purtând o pălărie înaltă cu un voal de dantelă neagră, pozează ca o rudă îndoliată într-un salon mortuar. Înconjurat de şiruri de flori, partenerul ei de crime stă culcat într-un sicriu deschis, prefăcându-se că-i mort. Callista păşeşte încet de-a lungul culoarului central şi, îngenunchind lângă sicriu, începe să se roage. Sau, cel puţin, aşa pare, până când aparatul de filmat se apropie şi devine clar că ea şi „cadavrul" se ceartă între ei printre dinţi.

– Dă-mi cheia, îi cere ea.

– Nu pot! O să se vadă că mă mişc.

– Atunci, spune-mi în ce buzunar ai băgat-o. O scot singură!

– Şi mă laşi aici? N-aş prea crede.

Spre panica maestrului de funeralii de lângă ea şi uimirea celorlalţi participanţi, Callista începe să scotocească în buzunarele bărbatului.

– Pe Dumnezeul meu, Walter, dacă nu-mi dai nenorocita aia de cheie, te omor!

– Nu poţi să mă omori, răspunse cadavrul, săltându-se pe un cot. Sunt deja mort. Asta-i problema!

În acel moment, maestrul de funeralii leşină, Callista pune mâna pe cheie şi...

– *Stop!* strigă Lassiter. Apucând telecomanda, întrerupse filmul şi apăsă pe Derulare.

– Ce faci, *omule?* se văicări Buck. Ce te-a apucat? Ăsta-i unul dintre momentele cele mai nostime!

Lassiter ridică o mână în aer şi scoase un sunet menit să-l potolească şi să-i închidă gura. Buck dădu imediat din cap, în semn c-a înţeles, amintindu-şi că interesul lui Lassiter pentru Callista Bates n-avea nimic de-a face cu distracţia.

– O să mă uit cum se termină, spuse el cu un aer jignit. Poate mă duc după nişte gheaţă.

Lassiter făcu un semn din cap, fără să-l asculte; dădu filmul îndărăt, apoi îl reluă până la secvenţa dorită – acolo unde aparatul de filmat se fixa pe chipul înfăşurat în văluri al Callistei. Apăsă pe butonul Pauză şi prim-planul încremeni pe ecran.

Privi şi nu-i mai rămase nici o îndoială. *Această femeie fusese la înmormântarea lui Kathy şi a lui Brandon.*

Callista Bates.

Stând aşa la Comfort Inn, cu ochii pe ecranul televizorului prost reglat, Lassiter îşi aminti de înmormântare, de parcă şi ea ar fi fost un film.

Sicriele de lemn lustruit, unul mare, celălalt, mic – al lui Kathy şi al lui Brandon – odihnindu-se în gropile adânci, dreptunghiulare, care fuseseră săpate ca să le primească... fiecare cu câţiva trandafiri albi presăraţi artistic pe el de către participanţii la ceremonie. Un ultim trandafir cade cu o

mişcare înceată, cinematografică, săltând uşor la atingerea lemnului.

Un bărbat – Lassiter însuşi – stă la o distanţă discretă, aşteptând condoleanţele şoptite ale celor adunaţi acolo ca să-şi exprime omagiul. Prima persoană, asemenea multor altora, îi e necunoscută: o blondă atrăgătoare, îmbrăcată în negru şi purtând o pălărie demodată cu un voal transparent.

Pentru o clipă, Lassiter se trezi din visare şi rămase cu ochii pironiţi pe imaginea de pe ecranul televizorului. Apoi, închise ochii ca să-şi amintească mai bine.

La înmormântare, chipul femeii îi pare familiar, dar nu-şi dă seama de unde o ştie. Poate că e una dintre vecinele lui Kathy sau o mămică de la grădiniţa lui Brandon. Băiatul e cam de vârsta lui Brandon; are păr buclat, închis la culoare şi un ten mediteranean. Se simte prost că nu-şi poate aminti numele femeii şi se vede pe sine aplecându-se înainte.

– Ne cunoaştem? Ea dă din cap că nu.

– Am cunoscut-o pe sora dumneavoastră în Europa.

Brusc, sunetul şi imaginea televizorului se puseră în mişcare, butonul de declanşare a pauzei încetându-şi acţiunea asupra femeii de pe ecran. Callista îşi vârî cheia în buzunar, îşi făcu loc printre participanţii la înmormântare şi...

Sunetul părea mult prea tare, de parcă cineva ridicase volumul în capul lui Lassiter. Închise televizorul şi încercă să gândească. La înmormântarea lui Kathy şi a lui Brandon ea trebuie să se fi prezentat şi să-şi fi prezentat şi fiul, dar, deşi era sigur de asta, nu-şi putea aminti numele. Pentru nimic în lume.

Cu un oftat, se aşeză pe canapea şi deschise o bere. Callista Bates, Marie Williams, oricum o chema, ea şi fiul ei fuseseră în viaţă în noiembrie. Dar mai erau încă în viaţă şi, dacă da, unde?

Buck se strecură prin uşă, ducând în mâini o cutie din plastic plină de gheaţă.

– Hei, zise el, făcând un gest spre ecranul întunecat. Mulţumesc că m-ai aşteptat. Îţi sunt recunoscător.

Terminară pizza şi cea mai mare parte din bere şi urmăriră restul filmului. Lassiter cercetă filmul cu atenţie câteva minute, dar în curând se lăsă iar captivat de film, râzând pur şi simplu şi aşteptându-l pe Buck să-i tragă o palmă peste braţ.

Când se termină, Lassiter făcu un duş, în timp ce Buck se apucă să dea câteva telefoane. Urmăriră ştirile împreună, apoi câteva minute de Knicks cotonogindu-i pe Bullets. La un moment dat, Buck se ridică în picioare.

– Ei, spuse el. Mă duc să pun capul jos. Dar sunt aici, alături, aşa că... Pe curând.

„Pe curând." Asta era vorba lui Woody. Gândul la Woody îl făcu să-şi amintească... sau să încerce să-şi amintească ceva. Nu prea-şi dădea seama ce era... o amintire vagă; şi mai era ceva. Ceva despre identitatea Callistei ca „Marie Williams". Şi, deodată, mintea i se lumină.

Dacă omul acela fusese Grimaldi? Dacă cel ce se interesase de creditul bancar al lui Marie Wiliams fusese Grimaldi?

Lassiter se dădu jos din pat şi se duse să-şi caute servieta. Scoase din ea un dosar, îl deschise la creditul bancar pe numele de Williams şi se uită la ultima pagină.

Solicitare de informaţii: 19.10.1995 – Allied National Products (Chicago).

Chicago: vechea adresă a lui John Doe.

Dacă n-ar fi existat apelul telefonic al lui Grimaldi la Embassy Suites, unde închiriase o cameră pe numele de Juan Gutierrez, identitatea italianului ar fi continuat să fie un mister. Lassiter se uită la data cecului bancar şi văzu că fusese făcut cam cu două săptămâni înainte de uciderea lui Kathy.

Ceea ce nu dovedea că Grimaldi se afla în spatele acestei afaceri – în definitiv, îşi spuse Lassiter, făcuse şi el propriile lui cercetări printr-un agent de informaţii din Miami. Totuşi... dacă cineva o căuta pe Marie Williams şi nu dispunea decât

de o veche adresă, un cec bancar ar fi un prim pas util. Dacă avea noroc, asta putea duce la o nouă adresă şi, chiar dacă nu se întâmpla aşa, ar avea numerele cărţilor ei de credit. Şi, din clipa când le avea, Grimaldi putea să-i urmărească venirile şi plecările – dacă nu cumva fugea tot timpul. Ceea ce şi făcea. Şi, pentru că făcea acest lucru, se descotorosise de cărţile ei de credit şi poate că asta îi salvase viaţa.

Pico, şoferul, era un cubanez chipeş care nu prea vorbea mult şi-i duse la Lassiter Associates într-un timp record, descurcându-se prin străzile aglomerate şi alunecoase din centru cu uşurinţa cu care Michael Jordan trăgea la coş.

În timp ce Buck stătea în biroul exterior, zăpăcind-o pe Victoria cu prezenţa lui, Lassiter ceru la Cercetări să se scoată un cec bancar pe numele Kathleen Anne Lassiter, care locuise la Keswick Lane 132, Burke.

Urmă o clipă de tăcere, după care persoana de la Cercetare întrebă:

– Nu cumva este...

– Da.

– OK... mă ocup imediat de asta.

La un moment dat, în timpul nopţii, îşi amintise ce-l făcuse să se gândească la Woody... de fapt, nu la Woody, ci la unul dintre fraţii lui. Andy sau Gus. Sau Oliver.

Când Joe Lassiter şi Nick Woodburn fuseseră studenţi la St. Albans, familia lui Woody era celebră. Nu în felul în care era cea a lui Lassiter, ci din cauza mărimii ei. Doar din cauza *mărimii.*

Erau unsprezece copii – şapte băieţi şi patru fete – un număr atât de nepotrivit cu normele şcolilor particulare din D.C.[1], încât, oriunde se ducea un membru al familiei Woodburn, îi urmărea o litanie: „Au unsprezece copii... şi nici

---

[1] District of Columbia

măcar nu sunt catolici... nici măcar nu sunt catolici... nici măcar nu sunt catolici!"

Prietenii lui Nick obişnuiau să se întrebe de ce doamna Woodburn era mereu însărcinată, şi făceau socoteala taxelor şcolare de fiecare dată când un alt ţânc al familiei intra în cursul preşcolar de la Sidwell, St. Albans sau se la National Cathedral. Lassiter îşi petrecuse jumătate din copilărie în casa Woodburn din Georgetown, o casă care îşi oferea numele, propriile „terenuri" şi destule rude, prieteni şi asociaţi ca să se poată juca de-a capturează drapelul pe o scară monumentală.

Când Lassiter îi telefonă la Departamentul de Stat, Woody răspunse, dar numai ca să spună:

– Nu pot să vorbesc. Sunt într-o şedinţă.

– Nu cu tine vreau să vorbesc, răspunse Lassiter, ci cu unul dintre fraţii tăi.

– Într-o situaţie normală, m-ar amuza să ghicesc, dar...

– Cel de la publicaţia de scandal...

– *Gus?* Gus ar fi fost, sigur, ultimul la care m-aş fi gândit. Aşteaptă o clipă – uite numărul.

Se dovedi mai greu să dea de Augustus Woodburn, editor-şef la *National Enquirer*, decât să-l contacteze pe fratele lui, care era doar conducătorul unuia dintre cele mai secrete departamente ale Guvernului American. Până la urmă, lui Lassiter nu-i rămase decât să se bizuie pe făgăduiala secretarei că „A.W." va primi mesajul.

Gus fusese întotdeauna îndrăgostit de ziaristică. Editase revista *Bulldog* din St. Albans, colaborase la *Post* şi lucrase ca reporter la ziarul studenţesc de la Yale – până în ultimul an de studii, când îşi încetase activitatea ca să se însoare cu o profesionistă a schiului acvatic. Se mută în Florida, unde nevastă-sa lucra la Cypress Gardens, iar el îşi găsi o slujbă la *Enquirer*.

Dacă ar fi făcut parte din altă familie, Gus ar fi fost privit ca oaia neagră. Dar clanul Woodburn era destul de mare ca să fie îngăduitor, şi după cum spunea Woody:

– Nici nu-ţi vine *să crezi* cu cine poate vorbi băiatul ăsta la telefon.

Lassiter se gândise la Gus fiindcă-l văzuse o dată la televizor când căuta ceva, tot butonând canalele; era unul dintre acele show-uri – o masă rotundă la care un moderator agresiv orchestra un meci de ţipete ale unui grup de specialişti şi reporteri. Lassiter ar fi schimbat imediat canalul, dar gazda zâmbitoare tocmai îl prezentă pe „Domnul *Augustus* Woodburn, editor-şef al *National Enquirer.* Subiectul: Etica mediilor de informare."

Era limpede că cineva avusese ideea strălucită să-l invite pe Gus la acest show pe post de ţap ispăşitor al bărbaţilor şi femeilor virtuoase de la *Harper, Washington Post, Times* şi NPR. Dar Gus, băiatul arătos de treizeci şi ceva de ani, cu un contur cizelat al maxilarului şi ochi albaştri pătrunzători, fu acela care atacă starurile. Când fu luat peste picior în legătură cu „ieftinătatea jurnalismului de scandal", el se lansă într-un atac frontal asupra întregii prese.

Cu un amestec de surprindere măsurată şi calmă voioşie, le aminti colegilor săi că *Enquirer* îşi obţinea câştigul prin mijloacele tradiţionale de vânzare a ziarelor, mai mult decât din reclamele companiilor de băuturi şi tutun. Cât priveşte conţinutul ziarului, era adevărat că *Enquirer* nu câştigase niciodată un Premiu Pulitzer, dar adevărul era că premiul însuşi îşi pierduse mult din credibilitate, ca urmare a scandalului Janet Cooke. Ceea ce ridica problema eticii jurnalistice. Menţionând câţiva publicişti şi pe binefăcătorii lor, Gus puse la îndoială faptul că un ziarist putea prezenta în mod imparţial un subiect – să zicem controlul asupra armamentelor şi îngrijirea sănătăţii – când acelaşi ziarist fusese plătit cu 30 000 de

dolari pentru un discurs la NRA[1] sau la Asociaţia Americană Medicală.

– Noi, cei de la *Enquirer* nu ţinem discursuri, spuse Gus. De fapt, nici nu le comentăm.

Când show-ul se termină, asistenţa era în picioare, iar Gus fu aplaudat de toată lumea.

Se făcuse aproape ora două după-amiază când Gus îi dădu telefonul de răspuns. Lassiter începu să explice cine era el, dar Gus îi tăie vorba.

– Îmi amintesc de tine. Elizabeth Goode m-a părăsit în favoarea ta, când eram student în anul doi, iar tu erai în ultimul.

– Îmi pare rău.

– Mi-am revenit, spuse Gus, apoi trecu la subiect. Deci, care-i problema? Nu-mi închipui ce-ar putea fi.

Era un pic cam jenant, dar Lassiter îşi exprimă speranţa că putea conta pe discreţia lui Gus.

Gus izbucni în râs.

– Ştii, aud vorba asta de vreo zece ori pe zi. Iar răspunsul este: da. Poţi conta pe mine. Pe onoarea mea de Bulldog.

– E vorba despre Callista Bates.

– Steaua mea de cinema preferată. Ce-i cu ea?

– O caut.

– Toată lumea o caută. Ni se servesc mai multe ponturi despre Callista decât despre oricine altcineva, cu excepţia lui Elvis. Deşi eu, personal, sper să nu fie găsită. Fiindcă, dacă apare, asta va fi ştirea zilei pentru o săptămână, ca, pe urmă, să nu mai fie decât o actriţă în căutarea unui angajament.

Lassiter glumi, spunând că dacă o găseşte nu va dezvălui nimănui ştirea asta. Explică ceva despre motivul pentru care îl interesa actriţa, despre faptul că era ceva personal, că nu putea spune mai mult, dar că, dacă ziarul avea unele repere

---

[1] National Rifle Association of America – Asociaţia naţională Americană a Armelor

despre locul unde se putea afla Callista, chiar şi repere ce nu păreau controlabile...

– Sunt flatat că un detectiv apelează la mine. Oftă. Dar despre Callista Bates ce pot să spun? Adevărul este că nu prea s-a spus nimic de când a plecat din Minneapolis. Au fost multe „apariţii", dacă înţelegi ce vreau să spun, dar asta s-a întâmplat, când? Aproape cu şase ani în urmă, nu?

– Ei, bine, dacă auzi ceva...

– S-ar putea s-aud... Dar, de fapt, există un şmecher care a făcut carieră de pe urma Callistei...

– Finley?

– Da. Ce, ai şi stat de vorbă cu el?

– Nu, eu nu. Un tip care lucrează pentru mine...

– Ei, sper că a fost discret, fiindcă Finley e un pescuitor în ape tulburi. Dar, ascultă, uite cum facem: o să pun pe cineva să se uite prin arhive, să verifice linia fierbinte şi să vadă ce se poate găsi. O să-i spun că facem o actualizare şi... o să-l însărcinez pe Finley cu treaba asta. În felul ăsta, îl ţin ocupat. S-ar putea să dea de ceva. În orice caz, o să-mi arunc un ochi pe informaţiile pe care le avem şi, dacă găsesc ceva interesant, te caut eu.

– Mulţumesc, Gus. Îţi rămân dator cu un serviciu.

– Cu două. Nu uita de Elizabeth Goode.

Ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază, sosi un plic de la Departamentul Cercetări conţinând creditul bancar al surorii lui Lassiter. Avea şase pagini, dar el nu se uită decât la sfârşit, unde erau înşirate celelalte chestiuni în suspensie. Şi, iată: 19.10.1995. Allied National Products.

Asta lămurea lucrurile. Acelaşi agent din Chicago, care se ocupase de Marie Williams, rezolvase şi problema surorii lui – şi făcuse asta în aceeaşi zi. Trebuie să fi fost Grimaldi.

Bătu darabana pe birou cu degetele. Ce urma acum? Stătu o clipă pe gânduri, apoi sună la Cercetări.

– Îmi trebuie certificatul de naştere al unei femei cu numele de Marie Williams, spuse el. Iniţiala din mijloc este A, de la ... Alabama. Data naşterii este opt martie, 1962. Nu ştiu locul naşterii, dar e pe undeva prin Maine. Faceţi rost de un om în capitala statului – sunt sigur că au un birou de evidenţă a populaţiei sau ceva de genul ăsta. Spune-i să ne transmită prin fax tot ce află.

Ceea ce, în cel mai rău caz, vor fi numele şi locul naşterii părinţilor ei. Şi, deşi s-ar putea ca actriţa să nu se mai fi dus niciodată pe acasă, era posibil să păstreze încă legătura cu părinţii şi, în caz că nu, cu câteva dintre persoanele cu care crescuse împreună. Ce naiba, era şi ăsta un reper.

Dar lui nu-i mai rămânea mare lucru de făcut. Îl avea pe Gary Stoykavich, care scotocea prin Minneapolis ca să vadă ce putea afla despre cei doi ani petrecuţi acolo de Callista. Îl avea pe Gus Woodburn, care colecta repere din arhivele publicaţiei *Enquirer*, în timp ce cineva din Maine căuta certificatul de naştere al Callistei. Deva Collins scria o notă despre studiile religioase ale lui Baresi şi, dacă nu cumva uitase, era în căutarea cuiva care putea explica ce făcuse Baresi ca genetician.

Tocmai cântărea toate astea în minte, când unul dintre tinerii de la Cercetare sună ca să-i spună că „o grămadă de informaţii din partea lui Katz şi Djamma erau pe drum..."

– Cine dracu' mai sunt şi ăştia?

– Sunt firma de relaţii publice care se ocupă de Callista Bates.

– Drăguţ din partea lor că ne ajută, remarcă Lassiter.

– Sunt şi ei destul de interesaţi. Tipul cu care am vorbit spunea că, dacă reuşim să aflăm unde-i de găsit, ar putea ieşi o grămadă de bani din asta. Tristar are nevoie de ea pentru un film inspirat de viaţa lui Garbo, şi Nick Katz zice că ar putea obţine o sumă cu opt cifre. Aşa că a trebuit să le promit că o să-i anunţăm dacă dăm de ceva.

Își petrecu restul zilei în ședințe cu conducerea și în consultații cu juriștii, cercetând paragrafele scrise cu litere mărunte, în vederea vânzării companiei. Oriunde se ducea, Buck rămânea cu exact doi pași în spatele lui, scormonind biroul cu privirea, de parc-ar fi fost Dealey Plaza. Faptul că prezența lui agita lumea era clar din uităturile îngrijorate pe care le provoca, dar, cu toate astea, Lassiter nu făcu efortul de a-i lămuri ce era cu el, simțind o plăcere perversă din vecinătatea inexplicabilă a acestui stingător de incendii.

Când Deva Collins apăru pe la ora șase și, cu o ușoară fluturare a mâinii, îi puse o hârtie pe birou, el era obosit.

– Atenție! zise ea.

– Ce-i asta?

Ea păru dezumflată.

– Nota mea.

– Nota ta?

Fata se făcu roșie la față.

– Despre Ignazio Baresi – contribuția lui la studiile religioase.

– Ah, da, răspunse el, frecându-se la ochi. Foarte bine! Bravo!

Încercă să pară entuziasmat, dar vorbea fără convingere. În acel moment, tot ce-și dorea era să se ducă acasă, să bea ceva și să se uite la filme cu Callista Bates, împreună cu noul lui amic, Buck.

Aruncă o privire peste notă. Vreo cinci, șase pagini. Îi mulțumi Devei Collins. Ea îi făcu un semn ușor cu mâna, în timp ce ieșea.

Adevărul era că interesul lui pentru dezlegarea misterului privitor la legătura lui Baresi cu Umbra Domini și cu asasinatele începuse să scadă din momentul când văzuse *O viață de succes.* Ceea ce era important acum era s-o găsească pe Callista Bates și pe copilul ei. Morți sau vii. De îndată ce ter-

mina asta, putea relua cercetările privitoare la Grimaldi şi a motivului care se ascundea în spatele întregii afaceri.

Totuşi Deva Collins muncise din greu la raportul ei şi sigur că-l va întreba cum i s-a părut. Aşa că se aşeză jos cu nota ei şi, sprijinindu-şi bărbia în mână, începu să citească.

Ignazio Baresi (1927–1995)
Contribuţii în domeniul învăţăturii Biblice
Raport întocmit de: C. Deva Collins
Date biografice şi lista publicaţiilor

Lassiter parcurse rapid cu privirea această parte. Baresi se înscrisese la Sorbona la vârsta de treizeci şi şapte de ani ca „student“ la cursurile de filozofie şi religii comparate. Un an mai târziu, se dusese să-şi continue studiile la Universitatea din Münster, în Germania. Apoi, după un an petrecut ca profesor invitat la Şcoala de Teologie de la Harvard, Baresi se retrăsese brusc din acest câmp de activitate, în 1980, întorcându-se la reşedinţa lui din Italia. În ciuda faptului că avusese o carieră de scurtă durată... bla, bla, bla... influenţa lui Baresi se simţea încă în acest domeniu.

Urma o listă cronologică a operelor publicate de Baresi. Lassiter îşi aruncă un ochi peste ea, reţinând doar câteva titluri: *Esenţiala omenie a lui Hristos: doctrină sau dicton?* (1974)... *Cultul Zeiţei şi Fecioara Maria* (1977). Şi unica lui carte: *Moaşte, Totemuri şi Divinitate* (1980).

Învăţătura Biblică şi Hristologia. Deva descria natura acestei discipline care, spunea ea, fusese concentrată în ultimii 150 de ani pe ceea ce ea numea „căutarea lui Isus ca figură istorică“. În esenţă, aceasta era o încercare a savanţilor de a da la o parte mitul şi ceea ce se ştia din auzite, ca şi doctrina impusă după „evenimentul mântuirii“, ca să afle care părţi ale Evangheliei erau „verificabil adevărate“. Pe măsură ce metode moderne din ce în ce mai sofisticate îşi spuneau cuvântul în această problemă, răspunsul la întrebarea „Ce se poate

dovedi cu certitudine în legătură cu viaţa şi moartea lui Isus?“ era: aproape nimic.

Opera lui Baresi. Teza principală a lui Baresi era de domeniul analizei doctrinare şi era legată de influenţa evenimentelor exterioare asupra doctrinei bisericeşti. Baresi susţinea că insistenţa doctrinei asupra naturii umane, carnale şi fizice nu venea din Evanghelie, ci avea scopul de a contracara credinţa unei alte secte creştine, că Isus era în totalitate divin. În Evanghelia însăşi nu se pomenea prea mult de naşterea lui Hristos – iar despre Maria abia dacă se spunea ceva – şi nici Patimile lui nu erau prea mult accentuate. Insistenţa doctrinară asupra unui Isus care s-a născut ca un om, a murit ca un om şi a suferit chinuri ca un om se reflecta şi în mărturia vizuală a artei religioase creştine. Deşi nu exista o artă creştină veche – primii creştini veneau dintr-o tradiţie semită care interzicea reprezentarea artistică – din clipa când au început să apară, înfăţişările lui Hristos s-au schimbat rapid: de la un tânăr strălucitor, fericit, „solar“, înconjurat de raze (secolul al patrulea), la un Hrist chinuit, răstignit pe cruce şi cu rănile sângerânde (secolul al şaptelea).

Deva sublinia că, deşi această lucrare iniţială se încadra în tradiţia erudiţiei biblice, după aceea, opera lui Baresi făcuse o cotitură bruscă.

Moaşte, Totemuri şi Divinitate. În unica sa carte, Baresi a analizat dezvoltarea cultului martirilor şi a sfinţilor în creştinism, ceea ce a dus la credinţa populară în puterea moaştelor – aceasta avându-şi rădăcinile aproape cu certitudine în vechile sisteme de credinţă totemice şi animiste.

Totemurile şi fetişurile diferă de moaşte prin faptul că, deşi toate conferă putere celor care le posedă, primele două sunt simbolice, în timp ce moaştele sunt, într-adevăr, rămăşiţele materiale ale unor fiinţe sfinte rămase după moartea acestora, sau obiecte sfinţite prin contactul cu „făptura corporală“.

Totemurile şi fetişurile sunt deseori asociate cu animalele – ambele onorând un trib sau un individ şi transmiţându-i forţa animalului. După părerea lui Baresi, vechile picturi rupestre aveau o natură totemică, având darul atât de a cinsti animalele, cât şi, într-un anume sens, de a le „capta" puterea.

Baresi asocia credinţele totemice şi încrederea în moaşte cu ritualuri foarte primitive – în care sângele leului, de pildă, era ingerat ca mijloc de absorbţie a forţei animalului. Ritualurile canibalice includeau şi ingerarea sângelui şi a organelor duşmanului învins, ca mijloc de absorbire a puterii sale şi de cucerire a spiritului său. Baresi a analizat forţa totemică a obiectelor rituale în multe religii şi a explorat transmiterea unei astfel de forţe în anumite culturi, de la obiecte la noţiuni abstracte: cuvinte, incantaţii şi, mai ales în iudaism şi islamism, litere şi cifre.

Cea de-a doua jumătate a cărţii lui Baresi se referea la moaşte şi, mai cu seamă, la rolul moaştelor în creştinism. Pe la începutul secolului al patrulea, credinţa în puterea magică a moaştelor creştine de a alunga demonii, de a vindeca bolile, şi aşa mai departe, era bine stabilită. Nu era surprinzător că popularitatea moaştelor, ca reprezentare a puterii uşor de înţeles de către omul obişnuit, a crescut. Prin secolul al nouălea, apăruse o afacere specializată, cu centrul la Roma, care vindea moaşte sfinte prin toată Europa. În Evul Mediu, aproape orice bisericuţă avea oasele ei, fragmentele ei de unghii şi dinţi ai diferiţilor sfinţi şi martiri, păstrate, deseori, în relicvarii elaborate. Colectarea de moaşte era atât de înverşunată şi credinţa în puterea lor atât de adâncă, încât negustorii de moaşte îi urmăreau pe posibilii sfinţi şi martiri, mai ales pe cei bolnavi, şi se instalau la ei de îndată ce mureau ca să le fiarbă trupurile până nu mai rămâneau decât oasele.

Cele mai puternice moaşte erau cele ale lui Isus şi ale Mariei. Preputul lui Isus fusese păstrat în relicvarii din pietre scumpe în vreo jumătate de duzină de biserici, şi tot aşa şi

fânul din iesle, părul lui, cordonul lui ombilical, dinţii lui de lapte, sângele şi unghiile lui. Părul Mariei era de găsit peste tot, la fel sticluţele pline cu lapte din sânul ei şi chiar şi aşchii din stânca pe care picurase laptele ei, albind piatra. Cât despre moaştele privind Patimile Domnului, existau nenumărate unghii, spini din coroana de spini, chiar şi *întreaga* coroană de spini – la Sainte Chapelle din Paris – trei exemplare din Suliţa lui Longinus (suliţa care a străpuns coasta lui Hristos) şi diferite haine impregnate cu sudoarea lui Hristos, precum şi icoana vie a vestitului giulgiu din Torino. Existau aşchii din placa de marmură de pe mormântul lui Hristos, linţolii de îngropăciune şi sandale, şi orice artefact imaginabil care intrase în contact cu trupul lui Isus. (Oasele sau dinţii – obişnuitele moaşte rămase de la sfinţi – lipseau, de vreme ce se ridicase la Cer.)

Baresi făcuse liste cu unele dintre miracolele atribuite diferitelor moaşte şi le urmărise evoluţia. Deşi existau falsuri evidente – destule aşchii din crucea cea adevărată ca să construieşti oricâte hambare ai fi poftit – credinţa în puterea moaştelor era atât de veche şi de înrădăcinată, încât bunul-simţ se revolta la ideea că nu existau moaşte ale lui Hristos. Dacă oamenii din zilele noastre, susţinea Baresi, ajungeau uşor la convingerea că ceva atât de imaterial ca apariţia Fecioarei putea dezvălui un izvor de ape tămăduitoare – dovadă fiind pelerinii de la Lourdes – atunci cum se explică faptul că nici unul dintre numeroşii ucenici ai lui Isus nu păstrase o relicvă adevărată din ceea ce fusese, în definitiv, un zeu în carne şi oase?

În cele din urmă, argumenta că ritualul împărtăşaniei prin care vinul şi pâinea simbolice sunt prefăcute în Sângele şi Trupul Mântuitorului, este o practică întemeiată pe credinţa animistă a puterii moaştelor. Transsubstanţierea nu este nimic altceva decât transformarea spirituală a moaştei simbolice (vinul) într-una propriu-zisă (sângele).

Notă: Domnule Lassiter, cea mai mare parte a acestei informații provine de la teza de doctorat a unei studente din Georgetown, scrisă în 1989. Numele studentei este Marcia A. Ingersoll, și am și adresa ei, dacă aveți nevoie de ea. Deva.

33.

În săptămâna care urmă, „progresul" lui Lassiter fu, în cea mai mare parte, negativ.

Intermediarul din Augusta transmise că nimeni cu numele de Marie A.Williams nu se născuse în Maine la 8 martie 1962. Poate că și-a schimbat numele, sugerase el, dar, dacă așa a procedat, nu mai putem face nimic.

– Schimbările de nume nu pot fi verificate și nu pot să urmăresc toate fetele care s-au născut pe 8 martie 1962. Ceea ce puteam face – și am și făcut – a fost să caut o *Mary* Williams, în cazul că ați greșit prenumele.

– Și ce-ai aflat?

– Că au existat șaptesprezece până în 1950, iar patru dintre ele au un nume de mijloc care începe cu A. Dar nu vă faceți iluzii: nici una nu este cea pe care o căutați: datele nașterii nu se potrivesc. Nu se potrivește nici anul, nici nimic.

Așa stăteau lucrurile. Iar din partea lui Gus Woodburn de la *Enquirer* și a lui Gary Stoykavich din Minneapolis n-avea nici un fel de vești. Adevărul era că singura informație pe care o primise fusese furnizată biroului său de către un băiat de la Cercetări, care intră la el ținând în brațe o cutie de bancă din carton. Era o colecție de documente privitoare la Callista Bates, întregită de materiale din partea agenției Katz & Djamma. În general, era o compilație amestecată cu cercetări pe calculator, cu tăieturi din ziare și reviste, cu fragmente video și fotografii, publicații pentru fani, scenarii de film și

reproduceri. Mărturia Callistei de la aşa-zisul proces era şi ea acolo, în procesul verbal, şi tot acolo se găseau şi copii ale interviurilor date de ea la *Rolling Stone, Premiere şi 60 Minutes.*

Băiatul se pierdu în scuze.

– Am încercat diferite metode de organizare a materialului, dar, neştiind ce anume căutaţi... Ridică din umeri şi adăugă: Deci, n-am făcut decât să-l punem în ordine cronologică.

– E-n regulă, răspunse Lassiter. Nici eu nu ştiu ce caut şi am să mă lămuresc abia când găsesc ce trebuie. Cred că e cazul să citesc eu singur tot ce e nevoie.

Şi asta şi făcu. Citi totul despre Callista Bates, de la recenziile demolatoare din *Cinema Aujourd'hui* până la prezentările nostime (deşi speculative) ale vieţii ei amoroase. Află care era profitul fiecărui film al ei, care era floarea ei preferată (Dantela Reginei Anne), care era organizaţia ei de caritate preferată (PETA) şi ce părere avea despre hrana marină (era o preferinţă a ei). Putea să recite – tot capitolul „apariţiilor" ei care o plasau peste tot, de la un studio muzical din Muscle Shoals până la o vizuină de consumatori de opiu din Chiang Mai – şi în multe alte locuri. (Era pe moarte într-o clinică elveţiană de pe urma unei boli ce o desfigurase. Nu, trăia ca Sărmana Claire pe străzile Calcutei!) Pe scurt, deşi mai rămăsese mult de citit, i se părea că ştia totul despre Callista Bates – în afară de locul unde se născuse, unde trăia şi ce nume purta în prezent.

Îşi petrecea serile uitându-se la filmele video. Până acum, le văzuse pe toate, împreună cu Buck şi cu Pico, întinşi pe podeaua camerei de zi. Acum, când străzile erau îngropate în zăpadă şi gheaţă, alergarea devenise, practic, imposibilă, aşa că îşi luase obiceiul de a face aplecări din talie, împreună cu „dădacele". Ceea ce nu-l prea încânta.

Un lucru care se putea spune despre felul de-a juca al Callistei era că se asemăna cu un cameleon şi acesta era, fără îndoială, unul dintre motivele principale care-o ajutaseră să

dispară cu atât de mult succes. Indiferent de cum apărea pe ecran, îți spuneai, aceasta era ea cea adevărată, așa era ea în realitate – indiferent de ce haine avea pe ea sau pe cine interpreta.

Poate că asta făcea din ea o mare actriță, sau poate că nu. În tot ce făcea Callista Bates era o doză bună de publicitate, și adevărul era că steaua ei nu începuse să strălucească, așa cum se întâmplă cu mulți alți artiști, decât după brusca ei dispariție – o nouă lumină stinsă din constelația celor stinși prematur.

Sau a celor care-și pierd urma.

Totuși, își zicea Lassiter, în cazul Callistei, publicitatea se apropia de adevăr. Ca actriță, avea o uimitoare autoritate, și acea autoritate devenea vizibilă abia când se sfârșea filmul. Niciodată nu vedeai cum se învârteau roțile și nici nu aveai senzația că urmărești „un spectacol" – decât atunci când acesta se termina, și-ți dădeai seama că nu-ți luaseși ochii de pe ea timp de două ore. Și ceea ce te atrăgea nu era doar frumusețea ei. Din contră, farmecul ei era deseori umbrit de rolurile pe care și le alegea – menestrelul jucăuș năstrușnic din *Fluierarul,* gospodina sfioasă din *Zi de zi;* omul de știință scorțos din *Ploaie de meteoriți.*

Asta-i aminti că trebuia să-l sune pe un om de știință numit David Torgoff. După cum spunea Deva, Torgoff era un specialist pe care compania îl folosise ca martor expert în anchete implicând evidența ADN. „Un oximoron pe două picioare" de fapt un celebru profesor de microbiologie la MIT[1], un om care știa să se exprime simplu. De aceea, era cât se poate de potrivit să-l îndrume pe Lassiter în ceața polisilabică a cercetărilor de genetică făcute de Baresi. Cuvintele-cheie fură „știe să se exprime simplu".

Se uită pe birou după numărul lui Torgoff și, chiar în clipa când dădu de el, Victoria îl sună pe interior.

– Vă caută un domn Coppi. Din Roma.

---

[1] Massachusetts Institute of Technology – Institutul de Tehnologie din Massachusetts

Lassiter șovăi, întrebându-se cine putea fi acest Coppi. În cele din urmă, spuse:

– Dă-mi legătura.

O clipă mai târziu, o voce de bărbat apăru pe fir.

– Domnul Lassiter? Domnul Joseph Lassiter?

– Da?

– Mă iertați, dar... Trebuie să mă asigur că vorbesc cu persoana potrivită. Sunteți domnul Joseph Lassiter care a fost de curând oaspete al Pensiunii Aquila din Montecastello di Peglia?

Între ei se așternu o lungă tăcere, în timp ce adrenalina năvăli în pieptul lui Lassiter.

– Cine-i la telefon? întrebă el.

– Scuzele mele, domnule Lassiter. Numele meu este Marcello Coppi. Sunt avocat în Perugia.

– Hmmm, mormăi Lassiter, străduindu-se pe cât putea să-și păstreze o voce neutră.

– Da. Și, mmm... am primit numărul dumneavoastră de telefon de la un coleg... de la poliție.

– Înțeleg. Și despre ce-i vorba?

– Mă tem că am să vă aduc niște vești neplăcute.

– Domnule Coppi... vă rog.

Italianul își drese vocea.

– Poliția va anunța în curând tribunalul în legătură cu inculparea dumneavoastră în uciderea... un moment, vă rog... în uciderea lui Giuglio Azetti și a lui Vincenzo Varese.

Lassiter simți că i se taie respirația.

– Asta-i o nebunie! zise el. Dacă aveam de gând să-l omor pe Azetti, de ce-aș fi spus cuiva că sunt în drum spre biserică? Când l-am găsit eu, era mort.

– Eu nu mă îndoiesc de nevinovăția dumneavoastră, domnule Lassiter, dar vă avertizez să nu discutați la telefon amănunte despre faptul că v-ați apărat. V-am sunat doar cu scopul de a vă sugera că este în interesul dumneavoastră să

fiţi reprezentat în această problemă, aici, în Italia, şi ca să vă ofer serviciile mele.

Lassiter respiră adânc şi aruncă un şuvoi de aer spre tavan.

– Vă pot asigura că am cele mai alese referinţe, domnule Lassiter. Dacă veţi contacta Ambasada Americană...

– Asta-i incredibil! zise Lassiter.

– Da, sunt de acord. Este ceva destul de neobişnuit. În mod normal, poliţia ar face efortul de a stabili un interviu la Washington, dar în cazul acesta... Mi s-a spus că vor cere extrădarea îndată ce tribunalul emite sentinţa. E ceva foarte neobişnuit.

Lassiter rămase puţin pe gânduri, pe urmă întrebă:

– De ce vor să aleagă calea asta?

– Nu ştiu. Poate că există o presiune...

– Da, răspunse Lassiter. Şi îmi închipui de unde vine. Făcu o pauză. Uite ce e, nu-i deloc momentul potrivit să fiu extrădat, indiferent unde...

– Vreţi să glumiţi?

– Da. Chestiunea este: dacă m-ai reprezenta acolo, ai putea obţine o amânare?

– Nu ştiu, răspunse italianul. Este posibil, bineînţeles, dar...

– Ai nevoie de un avans.

– Ştiţi... da, sigur că da.

După ce căzură de acord asupra unei sume, Coppi făgădui să-l ţină pe Lassiter la curent cu tot ce se întâmpla, iar Lassiter, la rândul lui, spuse că va găsi un avocat la Washington ca să-l reprezinte în Statele Unite. După ce mai discutară câteva amănunte, Lassiter puse receptorul jos, se lăsă pe spătarul scaunului şi bombăni „să-i ia dracu'“ de câteva ori, până când se auzi un ciocănit la intrare şi Victoria băgă capul pe uşă.

– Joe?

– Da, vino înăuntru.

– Tocmai am primit asta. Se apropie de biroul lui şi-i dădu un plic de la Federal Express. E de la *National Enquirer.*

– Ah! Perfect! Mulţumesc.

În timp ce Lassiter se apucă să deschidă plicul, Victoria porni spre uşă, apoi se opri:

– Hmmm...

Lassiter ridică ochii de pe plic.

– Ce-i?

– Eram doar curioasă.

– Despre ce?

– Despre Buck.

Lassiter pufni pe nas.

– Toţi suntem curioşi în legătură cu Buck... la ce te referi?

– De fapt, spuse ea – mă întrebam doar dacă... dacă-i însurat.

Lassiter se încruntă.

– Nu ştiu, răspunse el. N-a venit vorba despre asta niciodată. Vrei să-l întreb?

– Nu, răspunse Victoria, roşind. Nu contează. Şi, spunând asta, închise uşa în urma ei.

Lassiter îşi sprijini capul în mâini. Problema din Italia era un dezastru. Chestiunea nu era să-şi apere interesele la tribunal. Era sigur că putea face asta, dacă lucrurile ajungeau până la proces. Dar, de fapt, n-ar fi trebuit să se ajungă aici, asta era problema. „Dacă sunt extrădat, îşi zise Lassiter, mă omoară în închisoare... asta-i sigur! Dacă nu le vin eu de hac mai înainte."

Ridică privirea, se sprijini de spătarul scaunului şi bătu darabana cu degetele pe birou. Ce era de făcut? „Ţine-ţi firea, îşi spuse el. Până se încing lucrurile. Pe urmă fugi cât te ţin picioarele."

Plicul trimis de Gus Woodburn conţinea o notă şi o fotografie de patru pe zece, reprezentând o femeie râzând, în timp ce se apleca să închidă fermoarul hanoracului purtat de un

băiețel. Se aflau în fața unui McDonald's, undeva unde era frig: pe pământ erau mormane de zăpadă murdară, se vedea un șir de mașini parcate și munți în fundal. Lassiter se uită la femeie și își zise: asta-i ea. E sigur – sau probabil – ea. Dar nu putea să bage mâna-n foc. Se vedea pe trei sferturi din profil și imaginea era puțin neclară. Fotografia era, fără îndoială, o copie mărită a unei poze luate cu un aparat ieftin și... putea să fie ea sau putea să fie cineva care semăna cu ea.

Totuși era, cu siguranță, ea sau sora ei, fiindcă nu exista nici un fel de îndoială în privința băiatului: stătea în fața femeii cu un fes de schi într-o mână, și un Big Mac în cealaltă. Părul lui era o învălmășeală de bucle negre și părea că se uită la aparatul de filmat ca dintr-un fund de puț.

„Iar el e Jesse", spusese ea. Lassiter își aducea aminte de băiat. Ochii lui aveau culoarea mahonului. Căprui și fără fund și se uitau la el ca dintr-o fântână. Stând acolo, la câțiva pași de mormântul lui Kathy, femeia se recomandase. Numele ei era...

Nu-și mai amintea. Nu-și mai amintea deloc.

Cu un geamăt de frustrare, Lassiter își mută atenția asupra notei care însoțea fotografia și începu să citească:

> Joe,
>
> Urmăritorii Callistei cred că fotografia e autentică, dar ce știu ei? A sosit la noi acum un an și scrisoarea însoțitoare s-a topit, pe undeva, între camera cu corespondență și biroul meu. Așa că nu știm cine-a făcut-o sau unde, dar dacă folosește la ceva... foarte bine!
>
> (Se pare că are un copil! Un fruct al dragostei? Un drăcușor? Dacă afli ceva, anunță-mă și pe mine!)
>
> Gus

Lassiter avea o lupă pe birou, pe care-o folosi ca să se uite la fotografie mai atent. Callista și Jesse erau în prim-plan, cu

restaurantul chiar în spatele lor. La stânga, erau câteva maşini parcate, iar în depărtare se vedeau munţii.

Dacă unghiul ar fi fost puţin schimbat, ar fi fost posibil să vezi plăcuţele cu numerele de înmatriculare ale maşinilor şi ai fi putut ghici statul unde fusese făcută fotografia. Dar fotograful cadrase poza în aşa fel încât nu se vedea decât partea de sus a maşinilor.

Dar, chiar şi aşa, exista un oarecare punct de reper: folosind lupa, Lassiter putu vedea că unul dintre munţii din fundal era străbătut de pârtii de schi. În biroul de la Washington lucrau patruzeci de persoane, deci exista o şansă ca una dintre ele să recunoască locul. O sună pe Victoria şi o rugă să vină la el.

– Facem un concurs, îi spuse el, întinzându-i fotografia. Un weekend pentru două persoane la New York, cu plata tuturor cheltuielilor, pentru cine poate să-mi spună unde s-a făcut poza asta.

Victoria îşi aţinti privirea asupra fotografiei.

– Cum se poate şti aşa ceva? întrebă ea.

– Dac-aş şti, n-ar mai fi nici un concurs, răspunse Lassiter. Dar mă gândeam: poate c-ar trebui să-i faci atenţi la pârtia de schi din fundal. Poate că cineva recunoaşte imaginea.

Victoria îi aruncă o privire plină de îndoială.

– Ce pârtie de schi? întrebă ea.

– Asta de aici, răspunse Lassiter. În spatele restaurantului. Se văd urmele schiurilor.

– E voalată.

– Nu-i voalată. Un schior ar recunoaşte-o, probabil, într-o clipă.

– Şi eu schiez, răspunse Victoria, şi pot să-ţi spun că e voalată.

Lassiter se strâmbă.

– Uite ce e: fă câteva copii şi împarte-le la oameni. OK? Nu se ştie niciodată.

Victoria ridică din umeri.

– OOOK! cântă ea şi se îndreptă spre copiatoare.

În seara aceea, Lassiter mâncă mâncare chinezească la pachet în biroul lui şi o ajută să alunece pe gât cu prea multe Tsing-tao. Urmări *Ploaie de meteoriţi* pentru a treia oară şi adormi în timp ce gândea: „O să am nevoie de un avocat". Se corectă: „Alt avocat". Unul care să se alăture grupului de avocaţi din corporaţie, angajaţi să reprezinte firma, cineva care să suplimenteze eforturile acelui talent legal special ce finaliza textul scris cu litere mărunte din tranzacţia AmEx, cineva care să se ocupe de aspectul statal al lucrurilor în tandem cu Marcello Coppi, pe scurt, avea nevoie de un avocat criminalist. Ştia că era un semn rău când avocaţii din viaţa cuiva întrec numărul prietenilor.

A doua zi dimineaţă, se opriră la curăţătorie în drum spre lucru şi îşi luă cămăşile şi jacheta de piele. Spre mirarea şi tristeţea lui, un plic era prins cu un ac de buzunarul jachetei – înăuntrul lui se afla scrisoarea lui Baresi către părintele Azetti. În fuga lui din Montecastello, uitase cu totul de el. Îi aruncă o scurtă privire şi vârî plicul în buzunarul de la piept al jachetei.

În timp ce Buickul gonea pe GW Parkway spre Key Bridge, Lassiter stătea în spate şi citea *Washington Post.* Pico şi Buck erau în faţă, stând liniştiţi de vorbă, dar, deodată, Buck întoarse capul spre el.

– Avem o problemă, spuse el.

Lassiter mormăi:

– Lasă tâmpeniile.

– Vorbesc serios, răspunse Buck. Suntem urmăriţi de două zile.

Lassiter ridică ochii de pe ziar şi se uită, automat, peste umăr. În spatele lor erau o mie de maşini.

– Nu văd nimic, zise el. Acum e ora *de vârf.*

– Buck are dreptate, zise Pico. Azi-noapte, era o maşină în faţa casei.

– A stat acolo toată noaptea, îl corectă Buck.

– Şi când am intrat în curăţătorie, au oprit maşina la benzinăria de peste drum, adăugă Pico.

Lassiter puse ziarul jos.

– De ce n-aţi chemat poliţia? întrebă el.

Buck ridică din umeri.

– Să chemăm poliţia? Ei *sunt* poliţia.

– Ce vrei să spui?

– Au numere de la Biroul de Poliţie, zise Pico – Municipalitatea le-a eliberat pe toate deodată – aşa că merg la rând. Poţi să le vezi de la un kilometru. De parc-ar bate din clopot.

Buck oferi efectele sonore:

– Bing! Bing!

Pico râse.

– Aici Avon! Numai că nu aşa spun ei. Ei spun: „Departamentul Superior din Washington!"

Lassiter respiră adânc, închise ochii şi dădu aerul afară din piept.

– Este ceva ce-ar trebui să ştim şi noi? întrebă Buck.

Lassiter clătină din cap.

– Am o problemă în Italia. Cred că asta are legătură cu ea.

Când ajunseră la birou, Pico parcă maşina în garajul din spatele clădirii, în timp ce Buck îl urmă pe Lassiter la etajul nouă. În momentul când se deschiseră uşile liftului, bodyguardul îşi potrivi părul pe tâmple şi, fără nici o legătură cu nimic, spuse:

– Victoria aia – e ceva de ea, nu?

Imediat ce intră în birou, Lassiter se duse la fereastră şi se uită afară. Peste drum se vedea un Taurus albastru într-o zonă

cu parcare interzisă, cerşind o amendă de cincizeci de dolari. Nu putea vedea dacă era cineva în maşină, dar din ţeava de eşapament ieşea un sul de fum. Strângând din dinţi, trase draperia şi se duse la biroul lui.

Unde îl aştepta un pachet învelit în hârtie de măcelărie. Se uită la adresa expeditorului – Institutul Luminii – şi îl deschise.

Înăuntru se afla un exemplar din hârtie fină, dar nu ca de bancnote, a cărţii *Moaşte, Totemuri şi Divinitate*. Nu avea copertă şi câteva pagini erau zdrenţuite. Totuşi părea interesantă. În interior, erau câteva gravuri alb-negru, reproduceri ale unor picturi obscure ca: *Trimisul lui Abgar primeşte din partea lui Hristos pânza ce păstra imaginea Mântuitorului; Cetatea Hierapolis; Maria hrănindu-l la sân pe Isus* şi *Masacrul inocenţilor.*

Aceasta din urmă, atribuită „Maestrului din Pomerania" (Danzig?), şi datată 1490–1497, făcea parte din ceva numit *Tripticul Ierusalimului.* După cum spunea textul, pictura scotea în evidenţă sadismul călăilor lui Hristos, ilustrând, de asemenea, căsătoria metafizică a lui Isus cu Sfânta Veronica.

Lassiter începu să se uite prin paginile cărţii.

Primul capitol prezenta originile adoraţiei moaştelor şi cultului icoanelor. În cuprinsul lui, iudaismul era pus în contrast cu cultura greacă, pe care Baresi o socotea politeistă, sedentară şi iconică – înţelegând prin asta că grecii îşi organizau viaţa în jurul statelor-oraşe şi a artei reprezentative. Iudaismul, pe de altă parte, era definit ca un „monoteism lingvistic". Era o religie de nomazi, orientată mai degrabă spre Cuvânt decât spre imagine. Creştinismul era privit ca o sectă religioasă, ori ca o tendinţă schismatică ce avea să devină din ce în ce mai iconică, odată cu trecerea secolelor, până când, cam pe la 325, începeau să apară portrete ale lui Hristos.

Capitolul al doilea, intitulat *Sânge şi gnosticism* era dedicat problemei atitudinilor culturale ale creştinilor şi evreilor faţă de natură şi, în special, faţă de menstruaţie sau

„fluxul femeiesc". Lassiter tocmai ajunsese aici cu lectura când sună Riordan.

– A intervenit ceva, spuse detectivul.

Lassiter puse cartea deoparte.

– Ce? Infirmiera a început să vorbească?

– Nu, infirmiera nu vorbeşte. Infirmiera *se roagă*. Nu mai încetează cu rugăciunile.

– Ei, atunci... ce-i? L-ai găsit pe Grimaldi?

– Nu. Dar cred că ştiu cum a scăpat. Şi nu-i o veste bună.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Lassiter.

– Am făcut rost de o copie a convorbirilor telefonice interurbane de la locuinţa din Emmitsburg. Din ultimele şase luni. Ca să văd cu cine vorbeau, înţelegi? Poate dăm de vreun fir ca să aflăm unde s-a dus Grimaldi.

– Bună idee!

– Aşa-i. Drept care am făcut o listă şi am notat numerele folosite – câteva sute de numere – şi ghici ce-am aflat?

– Jimmy...

– Ei, hai, încearcă să ghiceşti!

– Făceau sex prin telefon.

Riordan scoase un fel de nechezat pe nas.

– Niannh! – reuşind o imitaţie destul de bună a sunetului care însemna un răspuns greşit la un joc TV. Greşit! Au fost o groază de apeluri de la Emmitsburg la o casă din Potomac. Ei, n-am să te mai pun să ghiceşti a cui casă e...

– Mulţumesc!

– Fiindcă n-ai să ghiceşti în veci. Această casă anume aparţine prietenului nostru comun, Thomas Drabowsky.

Lassiter rămase descumpănit. Stătu o clipă pe loc, frecându-şi ochii cu degetul mare şi arătătorul. În cele din urmă, spuse:

– Tipul de la FBI?

– Exact!

– Deci... crezi că Grimaldi îl suna pe Drabowsky?

– Nu, nu, nu! Apelurile de care ţi-am vorbit au fost mai de mult, înainte ca Grimaldi să fi apărut în scenă. August, septembrie, octombrie.... s-au oprit cam pe vremea când a fost arestat Grimaldi.

– Atunci... care-i poanta?

– Aproape toate apelurile au fost în weekend sau noaptea. Aşa că mi-am zis că tipul ăsta avea ceva afaceri personale cu cei de la Emmitsburg. Mă urmăreşti?

– Încerc.

– Aşa că Derek şi cu mine ne-am dus pe la ei...

– Derek?

– Da. Derek şi-a reluat munca la cazul ăsta. Oricum, noi ne-am dus acolo şi am stat de vorbă cu fiecare în parte. Şi, când am ajuns la a patra persoană, un tip sfios, respectivul mi-a spus:

– Ah, da, eu am dat telefoanele astea. Stăteam de vorbă cu Thomas.

Atunci eu am zis:

– Da, da. Şi poţi să-mi spui ce vorbeaţi la telefon? Iar el mi-a răspuns:

– Sigur că da. Vorbeam despre programul de ajutorare. Thomas ne ajută în weekenduri cu găzduirea şi cu prepararea supei săracilor. Thomas e un sfânt, a zis el.

Iar eu i-am răspuns:

– Nu, zău? Şi cine-i tipul ăsta, Thomas, de fapt?

La care el a răspuns:

– E doar un membru – ca oricare altul.

– Un membru al cui? am întrebat eu.

Răspunsul lui a fost:

– Al Umbrei Domini. Thomas este un colaborator.

– Şi ce face Thomas în viaţa de fiecare zi, când nu-i ajută pe săraci, am întrebat eu. La asta, tipul a răspuns:

– Nu ştiu. Noi nu vorbim despre viaţa noastră laică. Riordan izbucni în râs. Ăsta vorbeşte cu un detectiv de la

Omucideri şi spune: „Noi nu vorbim despre viaţa noastră laică!“ Ce zici de asta?

Lassiter lăsă să treacă mult timp până să răspundă. Apoi spuse:

– Ce crezi că s-a întâmplat?

– Ştiu ce s-a întâmplat. Nu pot să dovedesc, dar, de ştiut, ştiu. Când Grimaldi a fost la spital, zvonul s-a răspândit. Pe urmă, aflăm că Juliette lucrează la secţia arşi de la Fairfax General. Vine vremea când Grimaldi trebuie să fie transferat, şi ea-l ajută să fugă. Pe urmă, tipul ajunge la Emmitsburg.

– Asta o ştiam.

– Fii atent! Potomacul nu e singurul loc unde sună ei. Am găsit şi apeluri internaţionale cu Italia. Emmitsburg cu Napoli – îţi sare-n ochi! Şi ghici pe cine sunau.

– N-am nevoie să ghicesc.

– Exact! Grimaldi suna acasă. Suna la centrala Umbra Domini. Am verificat eu!

– Asta nu-i... cum să zic... cam riscant?

– Nu. De ce să fie riscant? Asta e casa lor. Dacă trebuie să sune la centrală din când în când, ce-i rău în asta? Nu, ceea ce e interesant e momentul ales. Primul telefon s-a dat a doua zi după ce Grimaldi a plecat din spital... îmi închipui că a trebuit să raporteze.

– OK.

– Apelul următor apare acum câteva săptămâni – imediat după ce începuse urmărirea.

– Un apel de la Emmitsburg la Napoli?

– Da. Îmi închipui că trebuie să fi descoperit că-i urmăream. Ceea ce n-ar fi fost greu... din moment ce nu prea e multă circulaţie pe acolo.

– Deci, Grimaldi a sunat la Napoli şi....

– Ala bala, portocala! Drabowsky intră în scenă. Thomas intră în scenă şi pune la cale un program. Perfect! Urmărirea dispare şi Grimaldi, la fel.

Lassiter stătu puțin să se gândească. În cele din urmă, spuse:

– Ce ai de gând să faci?

– Ce am de gând să fac? Îți spun eu ce am să fac. Am să mă vâr într-o valiză și-am să-i închid fermoarul. Pe urmă o să mă transport cu poșta pe Marte, asta am de gând să fac!

– Eu vorbesc serios.

– Și eu la fel. Încearcă să privești lucrurile din punctul meu de vedere. Eu plec peste treizeci și patru de zile. Eu n-am nevoie de rahatu' ăsta. Și mai e ceva: nu pot să dovedesc nimic, în nici un fel. Totul este o simplă speculație.

– Ba nu. Ai dovada telefoanelor.

– Așa-i... de parcă facturile telefonice ne spun ce s-a vorbit. Nu ne spun nimic! Noi doar presupunem. Cât despre Drabowsky – nu poți să-i reproșezi omului religia pe care o are. Stai și gândește-te. Ce-aș putea eu să spun? Arestați-l pe omul ăsta – îi hrănește pe vagabonzi! Poate îți arde de glumă. Ca să nu mai spun că tipul ăsta nu e un simplu trepăduș în cadrul Biroului. E un fel de general de brigadă. Dacă te agăți de el, dai de dracu'. Riordan oftă și amândoi tăcură. Apoi întrebă: Dar tu ai ceva să-mi spui?

– N-am, răspunse Lassiter, dar își aduse aminte de ceva imediat. Da, poate că da.

– Poate? Cum adică „poate“?

– Am o scrisoare... din partea lui Baresi.

– Ți-a *scris-o* el?

– Nu, răspunse Lassiter, e o scrisoare către un preot. După ce-o să fie tradusă, îți trimit o copie.

Când Riordan încheie convorbirea, Lassiter se sprijini de spătarul scaunului și începu să se gândească la Drabowsky. În sinea lui își spunea: „O să avem necazuri. Dacă există cineva care poate s-o găsească pe Callista, doar Biroul poate fi acela. Și dacă cineva din Birou vrea să-mi dea în cap, are cu ce!“

Se auzi bâzâitul telefonului și Victoria spuse:

– Dick Biddle e aici. Poţi să-l primeşti?

– Sigur că da, răspunse Lassiter. Trimite-l la mine.

Biddle era un bărbat mai în vârstă care se pensionase de la Departamentul de Stat de câţiva ani. Înalt, subţire şi aristocrat, prefera costumele gri-închis, cravatele vişinii şi butonii de manşetă scumpi. Mai era şi un fumător înrăit care avea obiceiul enervant de a-şi lăsa scrumul ţigării să crească atât de mult, încât cei din preajma lui aveau atenţia distrasă de întrebarea: Când va cădea?

Intră în birou cu o ţigară în mână, lăsă o fotografie lucioasă de opt pe zece pe masa de lucru a lui Lassiter şi se aşeză jos, punând picior peste picior. Ţigara îi fumega în mână, la mică distanţă de urechea lui. Lassiter observă că scrumul era lung de aproape doi centimetri. „Cum poate să umble aşa cu el?“ se întrebă.

– Mi-a plăcut întotdeauna Lowell, zise Biddle, dar aud lucruri bune despre Peninsulă. Oricare dintre ele mă aranjează.

– Pentru ce? întrebă Lassiter, aruncând o privire spre fotografie. Era imaginea din *Enquirer* la întrebarea „Cred că este Callista“, stând în faţă la un McDonald's, Dumnezeu ştie unde.

– Pentru weekendul meu de la New York. Pretind să mi se dea premiul. Trase un fum din ţigară şi Lassiter privi, fascinat, cum gravitatea trăgea de scrum.

– Ştii unde-i asta?

– Ştiu... Fumul se răsuci spre tavan.

– Şi... eşti dispus să împărtăşeşti informaţia?

– Bineînţeles. E pe undeva prin... Maine.

Lassiter îi aruncă o privire plină de îndoială.

– Undeva prin Maine? Adică unde? La Lillehammer?

Biddle zâmbi.

– Nu. Ceva gen Sunday River. Sau Sugarloaf. Una din două, dar, cu siguranţă, în Maine. Mai trase o dată din ţigară. Scrumul atârna în aer ca o paranteză culcată.

Lassiter se uită la fotografie.

– De unde ştii?

– Ei, bine, în primul rând se vede zăpada. Ăsta-i un reper.

– Mmmm da....

– Şi e o staţiune de schi... cum găseşti, bineînţeles, în Maine.

– Aşa-i....

– Şi, pe urmă, mai sunt şi urşii.

Lassiter se mai uită o dată la fotografie.

– Care urşi? întrebă el. Nu văd nici un fel de urşi.

– Sunt urşi, ripostă Biddle, făcând semn spre lupa lui Lassiter. Urşi polari.

Lassiter ridică lupa şi o apropie de fotografie.

– Unde? întrebă el.

– Pe fereastra autodubei.

Lassiter privi. Un soi de placaj de sare şi murdărie se lipise de parbrizul din spate, pe care cineva mâzgălise: „Curăţă-mă!“ şi „Haideţi voi, Urşilor!!!“

– Te referi la graffiti? întrebă el.

– Mă refer la urşii polari, răspunse Biddle. În colţul de jos, din dreapta.

Lassiter mişcă lupa mai aproape de fotografie, apoi o trase îndărăt. Pe fereastră se vedea o pată albă, ovală.

– Punctul ăla alb? întrebă el. Nu poţi să-ţi dai seama ce e asta!

– E un urs polar. În galop.

– De unde ştii?

– Fiindcă am învăţat la Bowdoin. Asta a fost universitatea mea. Eu cunosc ursul ăsta.

– Dar o mulţime de şcoli au urşi drept...

– Mascotă, spuse Biddle.

– Mulţumesc, răspunse Lassiter, uitându-se în jur după o scrumieră. Lunga paranteză de scrum tremura la capătul ţigării detectivului.

– Dar ăştia sunt urşi cafenii, sau urşi negri grizzly, sau aşa ceva. Şi, în plus, când studenţii aplaudă pentru ei, spun: „Hai, Urşilor!“ Sau: „Ura, urşilor“. Dar la Bowdoin nu-i aşa. Noi spunem: „Haideţi voi, urşilor!“ Nimeni nu mai spune aşa.

– Ei, zău...

– De fapt, noi am brevetat invenţia... De-asta pot să-ţi spun că punctul alb la care te uiţi este sigur, fără nici o îndoială, Ursul maritimus. În privinţa asta, ai încredere în mine.

Lassiter se sprijini de spătarul scaunului şi puse lupa alături.

– Asta nu dovedeşte că autoduba este în Maine. Poţi spune că este din Maine. În cel mai bun caz, asta dovedeşte.

Biddle bătu ţigara cu degetul şi zâmbi când scrumul căzu pe covor. Lassiter tresări.

– Înţeleg că ceea ce cauţi tu este femeia din fotografie, nu-i aşa? întrebă Biddle.

Lassiter dădu aprobator din cap.

Bărbatul mai în vârstă îşi mişcă piciorul drept în arc, întinzând scrumul pe covor.

– Ai vreun motiv să crezi că se află în *altă parte* decât în Maine?

Lassiter clătină din cap.

– Nu, spuse el. De fapt, acolo s-a născut Callista.

– Serios? întrebă Biddle, ridicându-se în picioare.

– Da.

– Ei, atunci, zise el, pornind spre uşă, să-mi fac o rezervare sau nu?

Lassiter ridică lupa şi se uită la fotografie pentru a suta oară. În cele din urmă, puse lupa jos şi spuse:

– Da. Petrecere frumoasă.

După ce uşa se închise în urma oaspetelui, Lassiter se duse la fereastră şi se uită afară. Maşina Taurus albastră era încă acolo.

Se înapoie la masa lui de lucru şi o sună pe Victoria.

– Trimite-l pe Buck la mine, te rog. Şi spune-i lui Freddy c-aş vrea să vorbesc cu el. Pe urmă, formă numărul pe care i-l dăduse Deva pentru tipul din Boston care se ocupa cu genetica. Telefonul sună o dată la celălalt capăt şi o voce de bărbat răspunse:

– *Was ist?*

„Un om renumit că se exprimă simplu, pe dracu'", îşi zise Lassiter.

– Doctorul Torgoff? David Torgoff?

– *Da-ahh.*

Buck şi Freddy intrară în cameră şi Lassiter le făcu semn să se aşeze.

– Aici Joe Lassiter... din Washington.

– Oh, răspunse Torgoff. Scuzele mele. Credeam că e partenerul meu de tenis.

– Lassiter zâmbi uşurat.

– E neamţ?

– Nu, răspunse Torgoff. Ăsta-i... obiceiul nostru. E cam greu de explicat. Cred c-ar trebui să fiţi de faţă ca să...

– De fapt, chiar am să fiu de faţă... de asta v-am sunat. Vin la Boston azi după-amiază şi speram... să aveţi ceva timp liber sâmbătă...

– Mă tem că n-am... dar vă pot primi duminică. E bine după-masă? Pe la două?

– La două e perfect! Lassiter îşi notă îndrumările lui Torgoff şi închise telefonul. Pe urmă se întoarse spre Buck şi Freddy. Pico e jos? întrebă el.

Buck aprobă din cap.

– Sigur că da. Aşteaptă în garaj. Vrei să-l chem aici?

– Nu. Vreau să vă urcaţi toţi trei în maşină şi s-o scoateţi din garaj – rapid! Nu omorâţi pe nimeni, dar când ieşiţi în stradă, faceţi la dreapta şi îi daţi bătaie!

– Unde vrei să ne ducem? întrebă Buck.

– Nu-mi pasă unde vă duceţi, atâta timp cât Taurusul de peste drum vă urmează.

– Vrei să merg şi eu cu ei? îl întrebă Freddy.

– Da, răspunse Lassiter. Vreau să stai în spate. Ca o momeală.

Freddy clătină din cap gânditor.

– O momeală ca un fel de iluzie optică... sau o momeală ca o raţă falsă care atrage cârdul?

– Mai degrabă ca o iluzie optică, răspunse Lassiter, ridicându-se de la masa lui de lucru. Se duse la cuier, îşi smulse de acolo paltonul şi-l aruncă în braţele lui Freddy. Pune-l pe tine şi vezi dacă poţi să împrumuţi o pălărie.

Buck dădu din cap şi se încruntă.

– Nu ştiu dacă-i bine ce faci, Joe... Terry mi-a spus să stau lipit de tine ca marca de scrisoare.

Lassiter făcu un semn din cap şi-şi puse pe el jacheta de piele pe care o scosese de la curăţătorie în dimineaţa aceea.

– Când îl vezi pe Terry, spune-i că eu am zis să rămână Ţapul[1] aici. Freddy oftă... Îi daţi bătaie, repetă Lassiter şi-i împinse pe cei doi afară.

Întorcându-se la masa de lucru, îşi vârî în servietă cartea lui Baresi şi o mână de articole privitoare la Callista, închise lumina şi păşi spre fereastră. Stând într-o parte, se uită în stradă. Se vedeau câţiva trecători care navigau pe trotuarul îngheţat, dar circulaţia maşinilor era foarte redusă. Trecu un minut, trecură două, trei şi deodată Buickul dădu buzna din parcare, sări peste marginea trotuarului şi se zgudui atingând strada. Sucindu-se spre dreapta, porni cu spatele, oscilând, accelerând, când trecu prin intersecţie. O clipă mai târziu, Taurusul ieşi în arc din spaţiul cu parcare interzisă, cu cauciucurile patinând pe zăpadă şi ţâşni cu un huruit în spatele Buickului.

---

[1] Eroul gigantic al legendelor ţapinarilor din nordul SUA şi Canada.

Lassiter, cu servieta în mână, închise uşa după el şi porni spre liftul de la capătul coridorului. Dând cu ochii de el, Victoria strigă:

– Joe!

– Ce-i? Apăsă pe butonul liftului.

– E un şef de la poliţia federală jos, la masa recepţiei, zise ea, ţinând mâna pe receptorul telefonului. Şi un tip de la ambasada Italiei. Ce să le spun?

– Spune-le să urce, răspunse Lassiter. Victoria începu să vorbească la telefon, în timp ce şeful ei aştepta să vină liftul. Când sosi, rămase pe loc, ţinând uşile deschise şi stând cu ochii pe indicatorul de deasupra celui de al doilea lift.

4... 3-2-1... 2-3-4-5... 6. În câteva clipe, va fi aici.

Cu o mică fluturare de mână, Lassiter intră în lift, se întoarse spre Victoria şi dădu drumul uşii.

– Spune-le că am ieşit puţin din birou, zise el. Şi că mă întorc imediat.

34.

Se înregistră la Marriott Long Wharf sub numele de Joe Kelly, plătind în avans cu bani gheaţă, plus un depozit de cincizeci de dolari destinat să acopere toate telefoanele pe care urma, eventual, să le dea. Nu se poate spune că era foarte grăbit, dar nici nu avea timp de hoinărit. Dacă Umbra Domini dorea să-l dea în judecată în Italia, era convins că putea să facă asta, dacă n-o şi făcuse deja. Singurul motiv pentru care un şef de la poliţie venea la el la birou cu cineva de la Ambasada Italiană era că poliţia italiană dorea să stea de vorbă cu el şi considera că era un om periculos.

Aşa că, din motive de prudenţă, hotărâse să fie discret, cel puţin până o găsea pe Marie Williams.

În ziua asta trebuia să-şi omoare timpul, fiindcă n-avea mare lucru de făcut până la întâlnirea cu Torgoff. Aşa că îşi târî paşii pe străzile înzăpezite ale Bostonului, până dădu de o prăvălie modestă unde se vindea falafel. Zece minute mai târziu, se afla în camera lui, aşezat pe canapea, cu picioarele pe măsuţa de cafea şi citea din teancul de tăieturi de ziar despre Callista Bates.

Nu erau multe lucruri noi. După câtva timp, presa îşi recicla propriile-i ştiri, prezentându-le iar sub alte titluri şi cu alte fotografii. Lassiter parcurse vreo jumătate de duzină de informaţii, fără să dea peste un singur amănunt pe care să nu-l fi citit în altă parte. Era o muncă de corvoadă, dar tot n-avea altceva de făcut şi-i lipseau orice alte repere, era un fel de a-şi omorî timpul în acea după-amiază.

Luă copia unui interviu dat la un talk-show de noapte, desfiinţat între timp, care purta titlul *Reel Time*. La sfârşitul anilor optzeci, emisiunea câştigase reputaţia de moderată şi bine informată deşi, până la urmă, se dovedi a fi prea intelectuală pentru a avea succes comercial. Îşi amintea de ea destul de bine. Decoruri abia schiţate şi interviuri faţă în faţă cu actori, regizori, scenarişti şi critici.

Data copiei era 27 aprilie 1988, când Callista făcea reclamă unui film de groază intitulat *Roşu ca trandafirul*. Interviul îi era luat de Valerie Fine, care se vedea clar că era hotărâtă să facă mai mult decât o simplă reclamă noii producţii a Callistei.

V.F.: Deci, cu un Oscar în buzunar pentru *Orizont pierdut*, noul film este un succes... Eşti în al nouălea cer, nu-i aşa? Cum te simţi?

C.B.: Cum să mă simt? Nu ştiu. (Râde.) În al nouălea cer? Mă simt de parcă mi se ridică temperatura.

V.F.: Pari atât de... *nesurprinsă*... aşa se spune? Vreau să spun, ai tras o goană nebună şi totuşi... pari atât de...

nealterată. Îți alegi rolurile cu grijă, refuzi o mulțime de oferte... pari, într-un fel, imună la glorie.

C.B.: N-aş zice asta.

V.F.: Eu, da. Eşti uimitor de... cu capul pe umeri. Şi mă întreb: Ai făcut vreodată ceva, într-adevăr... prostesc?

C.B.: (Râde.) Bineînțeles. Doamne sfinte... cu capul pe umeri... Ce vorbe plicticoase!

V.F.: Ei, bine, spun „cu capul pe umeri“, fiindcă mă gândesc că eşti, pentru toată lumea, zeița dragostei. Vreau să spun... când te văd stând aici... doar eşti Callista Bates! Dar, în acelaşi timp, semeni foarte mult cu fata vecinilor.

C.B.: (Râde.) Ce vrei să spui cu asta? Mă faci să mă simt ca Betty Crocker... plus o pereche de țâțe.

V.F.: Ei, nu s-ar putea spune. În primul rând, eşti prea evazivă pentru Betty Crocker. Spune-ne ceva despre tine... despre adevărata Callista Bates.

C.B..: Nu.

V.F.: Nu?

C.B.: Îhî. Vreau să fiu evazivă.

V.F.: Dar de ce? Cunosc regulile jocului – n-o să vorbim despre familia ta, despre copilărie şi probleme de astea. Dar de ce nu vrei să te cunoască lumea? Eşti o femeie cu cap, inteligentă. Citeşti, te interesează multe lucruri. De ce să nu afle şi lumea despre toate astea? Asta ți-ar întregi personalitatea.

C.B.: Dar eu nu vreau să se ştie atâtea despre mine.

V.F.: De ce nu?

C.B.: (Oftează) Uite cum e: Ştii cum se întâmplă când există un aparat de filmat prin preajmă – la un eveniment din actualitate – sau atunci când un reporter sportiv apare în prim-plan după un meci? Iar în fundal se vede întotdeauna o gloată de oameni care țopăie pe loc şi face semne spre camera de filmat, încercând să apară la televizor?

V.F.: (Fluturând mâna) Vrei să spui... Te salut, mămico! Te salut, mămico!

C.B.: Exact! Şi, dacă, într-adevăr, apar la ştiri sau în alt program, sunt încântaţi! Asta înseamnă ceva pentru ei. Îi face să se simtă o părticică dintr-o altă lume – Lumea Televiziunii care, într-un fel, li se pare mai reală.

V.F.: Ştii ce-i, cu adevărat, ciudat în legătură cu asta? Mi s-a întâmplat şi mie. Vreau să zic că eu nu trebuia să-i spun nimănui să mă urmărească fiindcă, bineînţeles, asta se întâmplă oricum. (Râde.) Dar, ce spuneai? Prietenii îmi spun tot timpul să-i urmăresc eu pe ei. „Heiii, Val, dacă prinzi jocul Lake la televizor, încearcă să mă vezi! Sunt în al şaselea rând, pe partea dreaptă."

C.B.: Da! Chiar dacă e prietena ta, înţelegi, şi o vezi tot timpul. În mărime naturală. În carne şi oase. Deci, nu e nevoie s-o urmăreşti la televizor. Dar tipa vrea s-o vezi la televizor.

V.F.: De fapt, eu mă refeream la un tip.

C.B.: (Râde.) În orice caz, asta este o reacţie la camera de filmat, dar mai există şi alta. Sunt oameni care nu vor să apară la televizor, care nu vor să fie fotografiaţi... fiindcă asta-i face să se simtă mai puţin reali. Cunoşti clişeul – despre acel membru de trib care nu voia să fie fotografiat fiindcă îşi închipuia că aparatul de fotografiat îi va lua sufletul?

V.F.: Bineînţeles, dar... stai un pic! Ţi se cere să vorbeşti despre tine!

C.B.: (Râde.) Mă întorc şi la mine! Ce încercam eu să spun era că... eu semăn un pic cu fiecare dintre aceste exemple. Când joc, ţopăi ca o nebună şi vreau să mă vadă toată omenirea. Dar, în viaţa reală, eu, persoana reală? Nu! Atunci sunt ca omul ăla din Borneo. Nu vreau să vorbesc despre viaţa mea personală fiindcă, atunci când fac asta, nu mă simt bine. Mă face să mă simt de parcă mi-am pierdut o parte din suflet.

V.F.: Ei, haide... nu ţi se pare că exagerezi un pic? Eu nu vreau o părticică din sufletul tău. Doar să povesteşti ceva. Ceva despre Callista Persoana, nu Callista Steaua.

C.B. (Oftează): Nu înţelegi, fiindcă tu nu eşti... vreau să spun, tu eşti aceea care pune întrebările.

V.F.: OK. Ai dreptate. Întreabă-mă ceva. Hai! Orice!

C.B.: OK. (Îşi drege glasul.) Spune-mi... cât de des te masturbezi?

V.F.: (Scoţând ţipete şi râzând) Asta nu-i cinstit! Eu nu te-am întrebat nimic de genul ăsta!

C.B.: Un reporter radio, amator de întrebări şocante, ar putea-o face.

V.F.: În cazul ăsta, ai refuza, pur şi simplu, să răspunzi, nu?

C.B.: Da... dar atunci lumea ar spune că sunt evazivă. Sau că nu ştiu să intru în joc. Uite ce e: nu încerc să fiu dificilă. Într-o vreme, trăncăneam tot timpul despre mine.

V.F.: Nu tocmai.

C.B.: De acord. Nu tocmai. Dar chiar şi după ceea ce spuneam... simţeam că mă furnică toată pielea.

V.F.: Ce vrei să spui?

C.B.: Ei, bine, dacă m-aş întâlni cu cineva... ar şti totul despre mine... sau şi-ar închipui că ştie. Dar, de fapt, totul ar fi distorsionat. După o vreme, încetezi, pur şi simplu, să mai vorbeşti despre o bună parte din viaţa ta, fiindcă, din clipa în care ai împărtăşi-o altuia, nu-ţi mai aparţine. S-a dus. Vreau să spun că... Nu prea ştiu să explic toate astea.

V.F.: Dar ăsta este preţul gloriei, nu-i aşa? Dacă vrei ca lumea să scoată şase dolari din buzunar ca să te vadă, nu le datorezi şi tu ceva?

C.B.: Nu cred. Vreau să zic că oamenii plătesc ca să mă vadă, nu ca să afle cine-i tipul de la Laker pe care îl prefer sau cum arătam eu când aveam cinci ani.

V.F.: Deci n-ai de gând să mă ajuţi?

C.B.: Eşti necruţătoare.

V.F.: Te rooog! Doar un singur lucru... O prostioară!

C.B.: (Oftează.) Bine! Dar numai fiindcă asta ar putea să împiedice pe altcineva să facă aceeaşi greşeală. Deşi, sigur că asta nu se poate întâmpla. Pe cine încerc eu să păcălesc?

V.F.: Hai, hai! Ajută-mă!

C.B.: OK, dar e, într-adevăr, o prostie. Nu-i o nebunie sau ceva amuzant, e ceva tâmpit... cu „t“ de la teroare. (Oftează.) Când am ajuns pentru prima oară pe Coasta de Vest, aveam nouăsprezece ani, eram aproape fără un chior în buzunar şi venisem singură până acolo, cu Gunther...

V.F.: Cine-i „Gunther“?

C.B.: Gunther e o autocamionetă VW. Un VW vechi, cu cauciucuri uzate şi frâne proaste, pe care a trebuit, pur şi simplu, să-l împing ca să treacă peste Rockies. Nu era o maşină sigură. Şi, ca să economisesc bani, dormeam în ea, uneori la marginea drumului, alteori în parcări. Nici acum nu-mi vine să cred c-am făcut toate astea.

V.F.: Deci... ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor?

C.B.: Nu, dar nu asta e problema. Majoritatea oamenilor au fost incredibil de drăguţi, dar s-au întâmplat lucruri care ar fi putut să... nu ştiu cum să spun... ar fi putut să fie riscante.

V.F.: De exemplu?

C.B.: De exemplu, un tip care a încercat să mă tragă în maşina lui. Altul s-a căţărat în vârful autocamionetei şi nu mai voia să coboare... era total ameţit de droguri.

V.F.: Cu toate astea, te-ai descurcat, nu-i aşa? Nu asta contează?

C.B.: Nu. Am fost norocoasă. Altcineva ar fi putut să nu fie.

V.F.: Bine zis. Dar, trebuie să te întreb: Cine-i tipul de la Laker pe care-l preferi?

Interviul mai continua vreo două pagini. După ce Lassiter îl termină, îl puse deoparte şi întinse mâna după alt articol. Dar se răzgândi. Povestea cu autocamioneta VW... era ceva care avea legătură cu altceva. Dar cu ce?

Apoi își aminti. Exista un articol în *L.A. Style* despre momentul dispariției ei. Titlul era: „Asta-i tot, oameni buni! Callista face o plecăciune și iese din scenă".

Îl avea aici cu el? Lăsase cea mai mare parte din materialul „Callista" în D.C., luând cu el doar ceea ce nu citise și câteva articole-cheie pe care le spicuise pe parcurs. Articolul din *L.A. Style* ar fi trebuit să fie aici, și așa și era. Îl scoase din maldărul pe care-l avea în servietă și-i răsfoi paginile, căutând amănuntul dorit.

Articolul era, de fapt, un interviu dat la Beverley Hills Hotel, unde locuise Callista după ce vânduse casa. Era un material stilizat care-ți vorbea despre autorul lui tot atât de mult cât despre actriță. Detalii nesemnificative, dar observate cu precizie, abundau în fiecare paragraf. Ochii Callistei „aveau culoarea indigo a unei vânătăi". Ea răspundea întrebărilor „cu cinismul sincopat al unui iubit care-ncercase o dezamăgire cruntă". Ce înseamnă asta? se întrebă Lassiter.

Textul încadra o fotografie a artistei. Era așezată jos, îmbrăcată într-un șort și o bluză și-și încrucișase picioarele goale („singurul semn de tensiune era, din când în când, un zvâcnet nervos al degetului mare de la picior").

Încercase să se descotorosească de urmele orașului. Asta era clar. Casa nu mai era, mobilierul fusese vândut, Bentley-ul fusese trimis înapoi la studioul de unde venise. În holul locuinței ei, o singură valiză aștepta lângă ușă.

Am întrebat-o ce avea de gând să facă. Rămase o clipă sub aura tăcerii în care se adăpostise de la proces, apoi își scutură coama bogată și spuse: „O să mă gândesc eu la ceva". În timp ce vorbea, își agita paiul și se uita cum aburul de pe pahar se lasă în jos, spre masă.

– N-ai mai păstrat nimic?

Ea clătină din cap.

– Nici haine? Nici fotografii? Ce-ai făcut cu Mercedesul?

– L-am vândut, răspunse ea. În spatele Callistei, o şopârlă ţâşni pe zidul rustic năpădit de soare, atât de iute, încât păru o nălucire. Callista zâmbi. Îşi puse ochelarii de soare şi se ridică. Era limpede că interviul luase sfârşit. M-am gândit că aş putea să plec tot pe calul pe care am venit, spuse ea. Apoi îşi întoarse spatele şi dispăru.

Lassiter puse articolul jos şi se încruntă. Era dezamăgit. Credea c-o să afle mai multe. Şi totuşi: calul pe care a venit. Da... era vorba de Gunther. Dacă îi judecai cuvintele ad litteram, calul pe care venise fusese o autocamionetă VW. Asta o adusese în California: Gunther.

Se duse la telefon şi-l sună pe Gary Stoykavich din Minneapolis.

– Ai veşti pentru mine? întrebă el.

– Nu.

– Atunci, dă-mi voie să te întreb ceva. Poţi să afli ce marcă de maşină conducea Callista când locuia acolo?

– Asta-i ceva ce ştiu deja, răspunse detectivul. Erau două maşini, nu una. Avea o Honda Aceord pe care o cumpărase chiar acolo, şi un VW.

– O „broască"?

– Nu, o camionetă.

– Serios? zise Lassiter.

– Da. Şi, ceea ce-i nostim, când a plecat, asta a luat cu ea. Vreau să spun că a abandonat Honda. A lăsat-o în locul ei din parcare şi şi-a luat nenorocita aia de camionetă. Sigur că avea o mulţime de lucruri de cărat cu ea. Deci camioneta era probabil, mai utilă. În orice caz, aşa crede Finley.

Lassiter fu dezamăgit.

– Deci, Finley ştie că ea avea o camionetă.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, şi Lassiter simţi un gol în suflet când însufleţirea lui de o clipă se topi şi noul lui „reper" începu să se piardă într-o altă fundătură. Dacă Finley

ştia că ea plecase într-o camionetă, ar fi urmărit-o până la capătul lumii.

– Aşa-i, fir-ar să fie, răspunse Stoykavich. Finley a urmărit-o pe Marie Williams şi situaţia asigurării ei sociale prin toate ungherele Statelor Unite... inclusiv ale Alaskăi.

– Şi nu s-a ales cu nimic?

– Cred că a găsit o mulţime de persoane cu numele de Marie Williams, dar nici una nu avea o camionetă VW. Sau, dacă avea, a verificat şi a văzut că nu era ea. Era alta care semna Marie A. Williams.

„Afurisită treabă“, îşi zise Lassiter.

– Am stricat socotelile cuiva?

– Nu, minţi Lassiter şi, după ce-i mulţumi, închise telefonul.

De fapt, socotelile erau cam stricate. Adevărul adevărat era că Grimaldi şi prietenii lui aveau un avans de vreo trei, patru luni în încercarea de a o localiza pe Callista. Şi, deşi îşi concentraseră, fără îndoială, eforturile pe lichidarea celor care fuseseră mai uşor de găsit, trei sau patru luni reprezentau o perioadă lungă. „Pe de altă parte, îşi zise Lassiter, poate că eu sunt mai priceput la treaba asta decât ei. Şi, dacă eu mă descurc atât de greu, nu cred că pentru Grimaldi lucrurile sunt mai uşoare. Doar dacă nu e ajutat de Drabowsky şi de FBI. În cazul ăsta...“

Se duse spre fereastră şi privi peisajul urban cenuşiu. Măzărichea bătea în geam fără încetare, apoi se porni vântul şi un nor de cristale de gheaţă făcu să zăngăne sticla.

Îşi frecă ochii şi se aşeză. Încerca să şi-o imagineze pe Marie Williams – sau cum o fi chemat-o –, conducând camioneta şi pătrunzând cu ea undeva, într-o pădure. Lăsând-o în părăsire. Sau poate că o abandonase pe o stradă de oraş, îndepărtându-se de maşină aşa cum se îndepărtase de toate celelalte.

Dar, nu. Dacă ar fi vrut să o părăsească, ar fi părăsit-o, pur şi simplu. Dar nu făcuse asta. Mersese cu ea şi continua să meargă cu ea. Asta însemna ce?

Dacă continua să aibă camioneta, probabil că o înregistrase pe propriul ei nume. Care-o fi fost acela? Şi unde s-o fi întâmplat asta?

Trase adânc aer în piept şi îl scoase afară. Îşi dădu seama că acţiona mânat aproape numai de instinct. Doar pentru că femeia se născuse în Maine şi i se făcuse o fotografie în Maine – sau fusese fotografiată o altă persoană care arăta ca ea într-un loc despre care Dicky Biddle pretindea că-i Maine – asta nu însemna că ea trăia acolo.

Pe de altă parte... de ce nu? Undeva trebuia să fie şi chiar dacă probele erau slabe era, în orice caz, mai probabil să poată fi găsită în Maine decât în... Finlanda.

Lassiter întinse mâna după telefon. În Maine trăiau doar un milion de oameni, deci câte camionete VW puteau să fie acolo – şi câte dintre ele puteau fi proprietatea unor femei? Găsi numărul departamentului Autovehiculelor din Augusta şi sună. Dar, bineînţeles, Departamentul era închis. Va trebui să sune din nou luni dimineaţă.

Scoase un oftat şi luă următorul articol din dosarul „Callista". Era o relatare despre „cititul în palmă" dintr-o revistă pentru femei, în care amprentele palmelor a patru celebrităţi erau reproduse şi analizate de către o echipă de chiromanţi. După părerea echipei, Callista suferea de „un exces de melancolie".

A doua zi luă un autobuz până la Cambridge şi se dădu jos la staţia de vizavi de Institutul de Tehnologie din Massachusetts. Regretă imediat că nu luase un taxi. Trotuarele şi rigolele arătau jalnic. Tone de sare topiseră zăpada, dar apa nu avea unde să se scurgă. Stătea adunată în băltoace la marginea trotuarelor, silindu-i pe trecători să facă ocoluri lungi şi, uneori, sărituri atletice.

Biroul lui Torgoff se afla la Departamentul de Biologie al Colegiului de Sănătate, Ştiinţă şi Tehnologie Whitaker. Torgoff îl aştepta. Era un tânăr solid, cu părul negru şi un zâmbet vesel. Era îmbrăcat fără pretenţii în jeanşi, ghete sport şi o flanelă roşie care înfăţişa imagini ale lui Roy Orbison, sub un steag pe care scria DOAR PENTRU CLONAŢI.

– Scuză-mă că sunt îmbrăcat aşa, spuse Torgoff, ridicându-se în picioare şi strângându-i mâna. Dar, de fapt, eu întotdeauna sunt îmbrăcat aşa.

Biroul era mic şi încărcat cu vrafuri de cărţi şi de hârtii. Pereţii erau acoperiţi cu liste şi diagrame, un calendar tibetan, ilustrate şi caricaturi ale oamenilor de ştiinţă ţăcăniţi. O spirală dublă, prăfuită şi uzată, făcută din sfoară verde de grădină şi bucăţi de carton alb din afişe, atârna din tavan, ca o apărătoare de muşte improvizată. Un şevalet era aşezat lângă birou, iar pe acesta din urmă, printre teancuri de hârtii, era un cub Rubik – obiect pe care Lassiter nu-l mai văzuse de ani de zile. Torgoff îi făcu semn spre un scaun, în timp ce el se trânti din nou pe al lui, o operă de artă ergonomică din catifea verde.

– Ce cunoştinţe ai despre genetică? întrebă Torgoff.

Lassiter se uită la el şi ridică din umeri.

– Asta nu-i o întrebare încuietoare, zise Torgoff. Dacă încep să vorbesc despre operoni şi despre transcripţia polimerică a acidului ribonucleic, s-ar putea să te simţi pierdut. Ceea ce n-ar fi o treabă bună. Aşa că-i mai bine, înţelegi... Se bătu cu mâna pe tâmplă. Cam ce ştii?

Lassiter stătu o clipă pe gânduri.

– Ştiu despre Mendel. Era un tip pe care-l chema Mendel. E vorba despre ereditate...

– Perfect! Ereditatea-i importantă.

– Gene dominante şi regresive.

– Poţi să explici ce-i asta?

– Nu, dar... altădată puteam. Îşi roti ochii spre tavan şi, văzând moleculele ADN într-un aranjament manual, spuse:

– Dublul helix.

– Ştii ce înseamnă asta?

– Este ADN-ul, răspunse Lassiter. Deşi, de fapt, cred că ştiu mai multe despre testele ADN decât despre ADN. N-aş putea să-ţi spun ce este ADN-ul în sine.

– Fă o încercare.

– Da... fiecare celulă conţine ceva ce se cheamă ADN. Şi ADN-ul fiecărei persoane este unic. Într-un fel. Ca amprentele digitale.

– Mulţumesc. Ce altceva mai ştii?

– Cam atâta. N-aş putea să deosebesc un cromozom de un Pontiac.

– Of, of, of, făcu Torgoff, dând din cap ca un admirator al golfului care, după ce i se cere să vadă câteva lovituri şi se conformează cererii, îşi dă dintr-odată, seama că lecţia ar trebui să înceapă cu cuvintele: „Acesta este un club de golf..."

– OK, zise el, ne-am lămurit că ceea ce ştii despre genetică se reduce la zero. Ceea ce-i foarte bine. Nici o problemă! Torgoff îşi pocni limba în cerul gurii şi-şi împreună mâinile. A doua întrebare: asistentul dumitale mi-a spus că te interesează persoana lui Baresi.

– Aşa-i!

– Deci, care din două: te interesează genetica sau te interesează Baresi?

– Cel mai mult... cred că mă interesează cercetările pe care le-a făcut Baresi.

– OK. Atunci putem să-l lăsăm pe Mendel în pace. Numai că... poate că nu. Fiindcă Mendel şi Baresi s-au asemănat mult. Amândoi şi-au pus întrebări esenţiale. Şi amândoi au fost cu mult înaintea timpului în care au trăit.

– Cum aşa?

– Ei, bine, când Mendel se afla în grădină, făcând însemnări despre boabele de mazăre, restul lumii se preocupa de Darwin. Care, aşa cum poate ai auzit, a pus la punct teoria că organismele evoluează ca răspuns la presiunile mediului – deşi n-ar fi putut să-ţi spună cum se întâmplă asta.

– Mendel însă ar fi putut.

Torgoff ridică din umeri.

– Nu chiar. Dar şi-a dat seama de câteva lucruri. Ca, de pildă, faptul că trăsăturile ereditare trec de la o generaţie la alta, independent de aceste generaţii. Cu alte cuvinte, unii oameni cu ochi albaştri nu pot deosebi culorile, în timp ce alţii pot. Asta se numeşte „principiul asociaţiei independente". El a mai înţeles şi principiul dominanţei. A observat că, atunci când încrucişezi plante înalte cu plante mici, obţii plante înalte, nu plante medii. Numai când hibrizii sunt încrucişaţi între ei apar genele regresive – şi atunci obţii plante mici şi plante înalte. Mă poţi urmări?

– Controlează-mă!

– Ei, asta-i o treabă serioasă. Meritul lui Mendel a fost să stabilească unele reguli ale eredităţii. De fapt, el a rezolvat unul dintre cele mai vechi mistere ale universului – cu toate că n-a observat nimeni asta. Toată lumea îl urmărea pe Darwin şi *a continuat* să-l urmărească pe Darwin încă treizeci de ani! Până când *alţi* oameni de ştiinţă au preluat aceleaşi experienţe şi, cercetând literatura de specialitate, au descoperit că, de fapt, nu făcuseră decât să reinventeze roata. Mendel se ocupase de treaba asta înaintea lor.

Cam asta s-a întâmplat şi cu Baresi, continuă Torgoff. În timp ce Baresi realiza opera lui cea mai valoroasă, toată lumea era cu ochii pe Watson şi pe Crick. Profesorul de la Institutul de Tehnologie luă de pe birou cubul Rubik şi începu să-l răsucească, în timp ce vorbea: Şi-a luat doctoratul în biochimie când avea... cât... douăzeci şi doi de ani? Cam aşa ceva. În orice caz, asta se petrecea în anul 1953. Ceea ce pentru

un genetician înseamnă 1776 sau pe-aproape. A fost un an crucial. S-a creat o mare agitaţie în jurul perspectivei soluţionării, în sfârşit, a unor probleme esenţiale. Şi ADN-ul – această moleculă enormă care este prezentă în celula oricărui organism viu – se afla în centrul întregii chestiuni.

Atunci, toată lumea şi-a dat seama că ADN-ul era cheia eredităţii. Dar cum funcţiona? Cum regla acţiunile chimice din interiorul celulelor? Fiindcă, de fapt, asta face ADN-ul. Sintetizează proteinele. Torgoff făcu o pauză. Mă urmăreşti?

– Într-un sens, răspunse Lassiter.

– Nu contează. Problema este că ADN-ul reglează unele procese extrem de complicate. Şi, înainte ca oricare dintre ele să poată fi înţeles, cineva a trebuit să descopere structura moleculei. Ceea ce s-a şi întâmplat. În 1953, doi tipi pe numele de Watson şi Crick au alcătuit o mostră fizică de ADN. Ca aceea de sus, de acolo. Ridică mâna spre dublul şurub de sfoară şi carton de afiş ce atârna de tavan. Un dublu helix. O scară răsucită. Cum vrei să-i spui.

Deci, ne referim la o perioadă foarte interesantă în care a terminat universitatea cu un doctorat în biochimie. Fiindcă, de îndată ce structura ADN-ului a fost înţeleasă, fie şi primitiv, a devenit posibil să ne imaginăm că, într-o bună zi, vom putea înţelege cum se înmulţeşte ADN-ul, cum funcţionează genele şi multe alte lucruri. Şi, în acelaşi timp, Baresi lucra la Institutul LeBange...

– Unde-i Institutul ăsta? întrebă Lassiter.

– La Berna. În Elveţia. Este un centru al unor astfel de activităţi. Asta a fost întotdeauna. În orice caz, el a început într-un fel destul de convenţional, lucrând cu *E. coli*...

– O bacterie, remarcă Lassiter.

– Exact. Este un organism foarte simplu care se cultivă uşor şi se înmulţeşte nebuneşte – drept care este bine cunoscut în laboratoare. Ca tot ceea ce e viu – cu excepţia unor organisme virale şi a acelor făpturi mici şi ciudate care poartă

numele de priono, *E. coli* este făcut din ADN, la fel ca mine şi ca dumneata. Deci, este, mai mult sau mai puţin, ideal pentru studiu. Dar Baresi nu s-a oprit aici. După un an, doi a trecut la studiul sângelui.

– A trecut?

– Asta nu-i ceva cu totul diferit. Când vorbim despre „studiul sângelui", în cazul de faţă, ne referim la celulele roşii din sânge. Şi, ceea ce putem spune despre celulele roşii din sânge este că se aseamănă cu bacteriile în două privinţe foarte importante. Una este faptul că nu au nucleu. Iar a doua că sunt uşor de procurat. Noi le producem tot timpul.

Baresi făcea acum o cercetare pe muchie de cuţit, dar asta n-a fost nimic în comparaţie cu următorul pas pe care l-a întreprins. Şi, înainte de a spune în ce a constat asta, trebuie să înţelegi că Baresi nu a fost doar un geniu – a fost un geniu inductiv – un om capabil să emită ipoteze extraordinare. Şi, asemenea majorităţii geniilor inductive, era mai mult sau mai puţin indiferent faţă de premii şi de părerea colegilor lui. El nu alerga după „următorul pas important". El făcea numai ce dorea să facă. Cu alte cuvinte, pornea în direcţii pe care şi le alegea absolut singur.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Lassiter.

– În cazul lui Baresi, asta a însemnat abandonarea studiilor privitoare la sânge ca să lucreze cu celulele nucleice.

– Şi de ce era ăsta un lucru atât de revoluţionar?

– Fiindcă era ceva foarte greu de făcut, mai cu seamă pe vremea aceea. Acum s-au descoperit unele categorii de celule care sunt destul de dependente, dar în anii cincizeci? Nici vorbă! Celulele nucleice sunt greu de cultivat şi nu trăiesc întotdeauna prea mult. Asta putea constitui o problemă fiindcă, dacă bătrânul Baresi avea o serie de celule care mureau prematur – lucru ce nu era deloc imposibil – ar fi irosit luni întregi de muncă. Încă nu pot să-mi dau seama cum de i-a

reuşit treaba. Torgoff făcu o pauză. Dar pot să-ţi spun ce l-a făcut să acţioneze.

– Da?

– Sigur că da. Era în căutarea filonului matern.

– Asta ce mai e? întrebă Lassiter.

– Diferenţierea celulară. Nu poţi să faci cercetări în acest domeniu fără să lucrezi cu celulele nucleice. Pentru că diferenţierea nu e ceva care se petrece în organisme unicelulare. Ea se petrece numai în celule nucleice. Torgoff se rezemă de spătarul scaunului, cu un aer satisfăcut.

După o clipă, Lassiter spuse:

– N-aş vrea să te şochez, doctore, dar eu nu ştiu ce înseamnă „diferenţiere". Nu ştiu exact. Stătu un moment să se gândească, apoi adăugă. De fapt, nu ştiu deloc.

Torgoff zâmbi.

– Ei, da... diferenţierea. O să-ţi explic. Respiră adânc. După cum, desigur, ai aflat, începu el, viaţa noastră începe cu un embrion fertilizat, un zigot. Care este o celulă unică. Ei, în interiorul nucleului acelui embrion există o aglomerare de cromozomi, care sunt fibre de ADN, la care sunt ataşate informaţii genetice specifice – sub formă de gene. În cazul că te interesează, trebuie să-ţi spun că numărul cromozomilor ce se află în celule este acelaşi la fiecare specie – câinii au şaptezeci şi opt, peştii au nouăzeci şi doi, dumneata şi cu mine avem fiecare câte patruzeci şi şase – jumătate de la mămica şi jumătate de la tăticu'. Jumătate din ovul şi jumătate din spermatozoidul care a penetrat ovulul. Înţelegi cum stau treburile?

Lassiter dădu afirmativ din cap şi Torgoff continuă:

– Genele noastre, care sunt în număr de sute de mii – sunt împrăştiate în jurul celor două perechi de douăzeci şi trei de cromozomi. O genă pentru culoarea ochilor, o alta pentru grupa de sânge şi aşa mai departe. Nu e chiar simplu, dar... ai priceput cum vine treaba. Totul este stabilit, de la bun

început – în acea unică celulă fertilizată. Apoi, celula începe să se divizeze. Torgoff își împreună mâinile, apoi le desprinse iar. Ce se întâmplă pe urmă? Apar două celule – apoi patru și așa mai departe. Și, fiecare dintre aceste celule – celulele embrionare de la început – conține același material genetic – ADN-ul, cromozomi și gene în aceeași cantitate. Și acest material hotărăște cine va fi mititelul. Tu, eu sau Babe Ruth.

Dar, destul de curând, când embrionul crește până la opt sau șaisprezece celule, celulele încep să se diferențieze. Cu alte cuvinte, într-un fel, încep să-și asume roluri speciale: devin celule ale creierului, ale ficatului, ale nervilor, și așa mai departe. Deși fiecare dintre ele are același ADN, ele pun în mișcare sau „exprimă" gene diferite, iar genele pe care le exprimă determină enzimele pe care le produc și ele, la rândul lor, determină felul de celule care vor deveni.

Deci, avem de-a face cu o ghicitoare interesantă: de vreme ce conțin aceeași informație genetică, s-ar putea crede că vor avea aceleași capacități genetice. Dar nu-i așa. O celulă embrionică de început este *omnipotentă;* ea poate genera un întreg organism – o ființă umană, o pisică, o girafă – dintr-o singură celulă. Dar o celulă nervoasă nu poate să producă decât o altă celulă nervoasă. Cum se explică asta? Torgoff îl privi pe Lassiter.

– Cred că nu te-aștepți să-ți dau un răspuns!

– Nu. De asta s-a ocupat Baresi: de procesul de diferențiere și de mecanismele care îl conduc. Ceea ce l-a plasat cam la vreo treizeci de ani înaintea plutonului. Torgoff trase adânc aer în piept, expiră și privi în jurul lui. Ce-ar fi să bem niște cafea?

– Bună idee! răspunse Lassiter.

– E o cafenea după colț. Torgoff aruncă o privire spre cubul Rubik, stătu puțin pe gânduri și îl răsuci de trei ori într-o succesiune rapidă. Când îl puse pe birou, era aliniat perfect. Se ridicară amândoi în picioare. Torgoff apucă un fular de pe

raftul de haine din colţ şi îl răsuci în jurul gâtului. Pe urmă îşi trase pe el un palton verzui cam tocit şi îşi puse o şapcă pe cap. Hai să mergem, zise el.

Afară era ger şi, în timp ce mergeau unul în urma celuilalt pe poteca făcută în zăpadă, Torgoff îşi continuă prelegerea.

– Ai urmărit procesul lui O. J.?

– Nu, răspunse Lassiter. S-a vorbit mult despre el?

Profesorul izbucni în râs.

– Îţi aminteşti cât s-au chinuit să modifice unicitatea urmelor de ADN? Cum s-au folosit de statistici? Torgoff imită o voce agresivă, pontificală: „Deci, nu se poate spune că acest ADN aparţine lui Nicole Brown Simpson, nu-i aşa? Tot ce poţi spune este că există o *probabilitate* statistică în sensul că ar aparţine lui Nicole Brown Simpson, aşa-i? Da sau nu? Da, aşa-i, dar, în sfârşit... ar trebui să cercetăm opt miliarde de probe ca să găsim una identică. Şi, nu există atâţia oameni pe pământ, aşa că..." Torgoff despică aerul cu mâna. „Obiectez, excelenţa voastră, martorul nu răspunde la această întrebare. Eu am întrebat dacă a fost posibil să se declare ferm că această probă de ADN aparţine lui Nicole Brown Simpson. Da, dar nu...

„Dar, dar..."

„Da sau nu, pentru numele lui Dumnezeu! Da sau nu?"

Cafeneaua era o încăpere lungă şi îngustă în spatele unei vitrine din sticlă de oglinzi, albită de aburi. Un steag italian era drapat pe un perete de cărămidă aparentă şi aerul era îmbibat de aroma cafelei proaspăt râşnite. Torgoff şi Lassiter se aşezară la o masă de lângă vitrină şi comandară cafele cu lapte. În apropierea lor, trei tineri stăteau la trei mese diferite, citind trei cărţi diferite. Lui Lassiter i se păru că toţi trei arătau ca Raskolnikov.

– Deci, continuă Torgoff, avem în noi ADN. Şi ce-i cu ADN-ul ăsta? Este identic în fiecare celulă a corpului nostru. De aceea, o fărâmă de spermă, o picătură de sânge, un smoc

de păr, o bucăţică de piele – oricare dintre acestea se poate folosi pentru identificarea unui individ, comparând-o cu o mostră de sânge a aceleiaşi persoane. Fiecare celulă, indiferent care, conţine ADN-ul individului – şi ADN-ul este unic, la fiecare persoană.

Sosi şi cafeaua şi Lassiter se uită uimit cum Torgoff amestecă vreo patru linguriţe de zahăr în ceaşca lui.

– În esenţă, ADN-ul dintr-o celulă diferenţiată „spune" genelor că acea celulă anume va forma părul; deci ea nu are nimic de-a face cu trăsături precum culoarea ochilor, grupa de sânge şi aşa mai departe. Imaginează-ţi ADN-ul ca pe un pian cu o sută de mii de clape, fiecare clapă reprezentând o trăsătură genetică. Într-o celulă diferenţiată, majoritatea clapelor sunt ascunse. Ele sunt inactive. Nu funcţionează. Dar, chiar şi aşa, o bună parte din clape îndeplinesc un rol: când e vorba de păr, intervine ondularea, pigmentaţia, desimea – treburi de astea. Dar aşa-i situaţia. Toate celelalte sunt excluse. Şi, odată excluse, aşa rămân pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna?

– Aşa se crede în momentul de faţă. Din clipa în care ADN-ul exprimă o genă anume, el nu se mai poate modifica. O celulă nervoasă este o celulă nervoasă. Ea nu poate deveni o celulă sangvină. Şi nici o celulă a creierului.

– Deci, cum funcţionează asta? întrebă Lassiter. Începuse să-l intereseze subiectul, deşi nu înţelegea ce legătură ar fi putut să aibă cu uciderea surorii lui sau cu asasinatele din Italia. Cum *hotărăşte* o celulă ce va deveni mai târziu?

– Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Asta încerca şi Baresi să afle – acum treizeci, patruzeci de ani.

– Şi a aflat?

Torgoff ridică din umeri.

– Eu n-aş putea spune. Şi nimeni n-ar putea spune. Făcu o pauză, apoi continuă:

– Problema este că a încetat să publice. La un moment dat, a încetat să mai trimită articole ca să fie recenzate – deşi nu s-ar putea spune cât timp a mai continuat să lucreze în domeniul ăsta. Poate câteva luni. Poate câţiva ani. Ultima oară când am auzit de el se afla în Germania, sau nu ştiu în ce alt loc, studiind...

– Teologia, zise Lassiter.

– Aşa-i! Torgoff îi aruncă o privire. Aşa-i! Ştiai asta. În sfârşit... Torgoff îşi aruncă ochii pe ceas şi se încruntă. Trebuie să mă duc să-l iau pe fiu-meu... Adevărul e, zise el, că biologia este, în momentul de faţă, ştiinţa cea mai fierbinte din lume. Iar domeniul cel mai fierbinte al biologiei este, întâmplător, problema la care lucra Baresi cu câţiva ani în urmă.

– Diferenţierea?

– Exact! Studia celulele omnipotente din embrionii de broască. Judecând după ultimele lucrări pe care le-a publicat, diviza embrionii la stadiul de patru şi opt celule, folosindu-se de un echipament care era, cu siguranţă, foarte primitiv. Apoi făcea culturi cu embrionii divizaţi ca să vadă dacă poate să dezvolte organisme identice.

– Clona broaşte?

– Nu, făcea „broaşte gemene“.

– Care-i deosebirea? întrebă Lassiter.

– Ei, bine, chiar şi gemenii identici îşi capătă materialul genetic din două surse: mămica şi tăticu'. Fiinţele clonate îl capătă de la unul singur: mămica sau tăticu'. Aşa că, dacă doreşti să creezi o clonă, trebuie să extragi materialul genetic din ovulul mamei...

– Nucleul...

– ... şi să-l înlocuieşti cu nucleul unei celule omnipotente. Atunci vei obţine o clonă, cu întreaga informaţie genetică provenind dintr-o sursă unică.

– Şi e posibil să se facă asta?

– Da. S-a făcut cu oile la Institutul Roslin din Edinburgh. Ai auzit despre Dolly.

Lassiter stătu puţin să se gândească.

– Şi dacă se poate face asta cu oile, se poate face şi cu oamenii, nu-i aşa?

Torgoff ridică din umeri.

– Teoretic.

– Mă gândesc că, dac-ar vrea, ar putea să mă cloneze şi pe mine.

Torgoff îşi ridică privirile în tavan şi se balansă într-o parte şi într-alta.

– Poate. Undeva. S-ar putea s-o facă cei de la Roslin, dar dac-ar face-o, ar ajunge la zdup.

– De ce?

– Este ilegal să clonezi oameni în Insulele Britanice – deşi nu prea s-a vorbit de asta. Dar să ne întoarcem la Baresi: am ajuns să privim multe dintre lucrurile astea ca pe ceva de la sine înţeles. În ziua de azi, embrionii sunt creaţi tot timpul în clinicile de fertilitate. Mai de mult, în anii cincizeci şi şaizeci, altfel stăteau lucrurile. Noi, cei din ştiinţă, vorbim despre lucruri „depăşite". Vreau să spun, dacă te gândeşti la inovaţiile tehnice pe care trebuia să le facă Baresi, doar ca să manevreze şurubăria... ce-i cu dumneata?

Lassiter clătină din cap.

– Mă gândeam doar că... ştii cum a sfârşit Baresi, nu-i aşa?

– Nu, răspunse el, ultima oară când am auzit de el scria despre religie.

– Da, în sfârşit... şi-a continuat cursa. A abandonat religia şi şi-a început studiile medicale – asta se întâmpla, când?... nu ştiu exact... când avea în jur de cincizeci de ani. S-a specializat în ginecologie şi obstetrică. A sfârşit prin a conduce o clinică de fertilitate.

Torgoff ridică din sprâncene şi sorbi din cafeaua cu lapte.

– Da, zise el, sigur că avea multă experienţă în producerea embrionilor. A avut, probabil, un succes destul de mare.

– Da, aşa cred.

Torgoff oftă.

– Totuşi, spuse el, este trist.

– De ce spui asta?

– Fiindcă a fost un om de ştiinţă şi un cercetător extraordinar şi, dacă te uiţi la ce făcea şi ce urmărea să obţină... totul pare timp irosit. Era cu zeci de ani în faţa plutonului. Lucrurile pe care le făcea el... încep să bată la poarta vieţii abia acum. Ei, bine, principala problemă a studiilor de diferenţiere era descoperirea unei căi de a inversa procesul – de a obţine iar omnipotenţa celulelor diferenţiate.

– De ce? La ce-ar servi asta?

– La ce-ar servi asta? răspunse Torgoff. De asta a făcut atâta vâlvă oaia Dolly. Asta s-a făcut atunci: s-a luat o celulă diferenţiată de la un animal adult şi a fost adusă din nou la starea omnipotentă. Asta este starea care, în natură, persistă numai până la al patrulea stadiu de diviziune embrionară. Cu alte cuvinte, ultimul moment când oricare dintre noi are o celulă omnipotentă care-i aparţine, este acela când ne aflăm în stadiul de şaisprezece celule. Eram mai mici decât nişte pistrui. Deci, ceea ce încerca să facă Baresi, ceea ce au făcut cei de la Roslin a reprezentat, întotdeauna, Sfântul Graal al biogeneticii.

– Cum vine asta? Vreau să spun că am citit câte ceva în problema respectivă, dar...

– Cum vine asta? Nu ştiu nici măcar cum să încep. Te doare mintea. Un singur lucru pot să-ţi spun: dacă oamenii de ştiinţă de la Roslin sunt în stare să repete ceea ce au realizat, într-un fel controlabil, asta ar costa... trilioane. Şi banii sunt aspectul cel mai puţin important. Dacă suntem capabili să inversăm diferenţierea ADN-ului, lumea se va schimba iremediabil.

– Cum?

– Ei, bine, pentru început, problema nu este doar să fii în stare să mă clonezi pe mine sau pe dumneata, sau vaca de lapte cea mai grozavă. Fir-ar să fie, ai putea să-i readuci la viaţă pe Beethoven, pe Custer sau pe Elvis şi să devină copiii noştri. Sau pe propria dumitale mamă. Sau ai putea să dezvolţi organe înlocuitoare, canibalizând clonele ori de câte ori ai nevoie de un nou plămân, de un nou ficat sau de o nouă inimă. Îţi poţi imagina problemele etice, ca şi pe cele sociale. Ce se mai întâmplă cu adopţia, când fiecare poate să-şi comande copii ale lui, sau ale altuia, prin poştă? Şi, când poţi combina clonarea cu tehnologia ADN recombinată, este uşor să-ţi imaginezi clone care *nu sunt chiar oameni* – fiinţe asemănătoare fungicide, bune de folosit drept carne de tun, gladiatori sau sclavi. În loc de ferme organice, *ferme de organe.* Oameni disponibili.

Lassiter râse.

– Cred că ai cam luat-o razna, doctore.

Torgoff râse şi el şi clătină din cap.

– Ba, deloc! N-ai nevoie decât de o celulă nucleică cu ADN-ul intact – un strop de sânge, câteva fire de păr, o bucăţică de carne. Se poate folosi orice. Din clipa când s-a inversat diferenţierea şi omnipotenţa celulei s-a refăcut, poţi trece la crearea unui întreg organism nou. Tot ce ai de făcut este să introduci nucleul în ovulul al cărui propriu nucleu a fost îndepărtat. Pe urmă, îl cultivi. Deştept, nu?

Lassiter stătu o clipă să se gândească.

– Ce vrei să spui „îl cultivi"?

– Ei, bine, dacă este vorba despre o fiinţă omenească, vei aplica procedura cu oocite. Lassiter clipi din ochi, auzind cuvântul, în timp ce Torgoff începu să-i explice.

– Asta se întâmplă atunci când...

– Ştiu ce-i asta, zise Lassiter. I s-a aplicat şi surorii mele.

– Aha, răspunse Torgoff. Ei, bine... atunci știi ce înseamnă. Se uită din nou la ceas și se rezemă de spătarul scaunului. Ei, acum trebuie să plec, zise el. E vorba despre un băiat de doisprezece ani și mai sunt și biletele alea de hochei.

– Mai acordă-mi o secundă, îl rugă Lassiter. Chiar și pe vremea aia, dacă Baresi ar fi reușit treaba... vreau să spun dacă ar fi găsit o cale de a inversa diferențierea celulelor, am fi aflat și noi despre asta, nu-i așa?

– Cu siguranță! zise Torgoff, ridicându-se în picioare. Ai fi auzit, cu siguranță. Numai dacă...

– Ce?

Torgoff își strânse mai tare fularul în jurul gâtului și ridică gulerul paltonului verzui. Apoi își trase șapca bine pe cap.

– Nu știu, răspunse el. Poate c-a avut *îndoieli.* Poate că s-a speriat. Vreau să spun că *era* un om credincios, nu?

În timp ce se întorcea la Mariott cu metroul, Lassiter nu mai știa ce să creadă. Oare Baresi îl văzuse pe Dumnezeu într-o moleculă și atunci s-a apucat să studieze teologia? Posibil. Dar ce legătură avea asta cu Umbra Domini și cu șirul de asasinate care se petrecuseră de la Tokyo la Washington?

În timp ce metroul își urma drumul, Lassiter începu să se enerveze din ce în ce mai mult pe sine însuși. Ce-l făcea să creadă că pasiunea lui Baresi pentru știință și religie era importantă în cazul de față? Fiindcă așa spusese preotul?

Da.

Dar, evident, cheia problemei era clinica, își spunea Lassiter, nu știința și nici religia. *Clinica de fertilitate.* Asta le lega pe victime, asta aveau ele în comun. Și acum, când se gândea la asta, se întreba de ce alerga după fantome, când ar fi trebuit să stea de vorbă cu femeile care fuseseră, într-adevăr, la clinică? Avea numele și adresele. Erau acelea ale căror vizite duraseră în jur de o săptămână, nu treizeci și două de zile. Nici uneia din ele nu i se donaseră oocite și, după câte

ştia el, nici una nu era moartă. Existau cel puţin o sută de femei dintre acestea, şi el nu discutase cu nici una dintre ele.

Dar Freddy şi Riordan făcuseră acest lucru. Şi, ce aflaseră ei putea fi rezumat într-o singură propoziţie: „Nu-i aşa că viaţa e frumoasă?" Era limpede pentru Riordan, pentru Freddy şi pentru el că nici una dintre aceste femei nu se afla în pericol. Totuşi...

Se aplecă, îşi trecu mâna prin păr şi oftă. Fusese, probabil, un oftat adânc, destul de adânc pentru ca, atunci când îşi ridică privirea, să vadă că omul din faţa lui îl ţintuia cu o uitătură intensă, dar obosită. Lassiter ghici ce era în mintea lui: „Numai asta-mi lipsea: încă un nenorocit de psihopat!"

Apoi, lui Lassiter îi trecu prin minte un alt gând, un gând care îl zgudui atât de tare, încât simţi că nu-şi poate stăpâni un tremur al trupului şi se ridică în picioare: „Dar dacă Baresi făcuse, într-adevăr, lucrul acela? Dacă folosise clinica de fertilitate ca să cloneze..."

În acel moment, totul se încurca. Să cloneze ce? Sau pe cine? Lassiter gemu de neputinţă, în timp ce bărbatul din faţa lui se ridică cu o înjurătură şi porni spre capătul vagonului.

„Şi dacă făcuse asta? Ce se întâmplase atunci?" se întrebă Lassiter. Ce urmase? Se răzgândise, oare, Baresi? Pusese să fie omorâţi acei copii?

Răspunsul se ivi imediat. „Asta-i o nebunie. Şi, în orice caz, băieţii concepuţi la clinică *nu puteau* fi clone. Nu se asemănau între ei. Brandon nu semăna cu Jesse şi nici unul dintre ei nu arăta ca vreunul dintre copiii pe care-i văzuse în fotografii. Nici cu Martin Henderson. Nici cu băiatul lui Jiri Reiner. Toţi arătau altfel.

„Deci, ideea clonării era exclusă, îşi zise Lassiter, dacă nu cumva...

Dacă nu cumva, ce? Dacă nu erau clone ale unui grup.

Dar ce grup? Al Colegiului Cardinalilor? Al A. C. Milan? N-aş crede", gândi Lassiter.

Era ridicol. Chiar dacă Baresi fusese în stare să facă aşa ceva, de ce ar fi făcut-o? Nu se putea spune că acei copii făceau parte dintr-un experiment. Femeile veniseră la clinică, rămăseseră însărcinate şi plecaseră acasă. Totul se desfăşurase normal şi, după câte ştia Lassiter, Baresi nu ceruse niciodată să i se trimită o fotografie a vreunui copil şi, cu atât mai puţin, nu-i urmărise evoluţia. Era o simplă procedură medicală, asta era tot.

Numai că nu era aşa.

Fiindcă toate pacientele fuseseră ucise.

35.

Niciodată nu mai fusese atât de frig la Washington.

Stând într-un Taurus închiriat, parcat în faţă la DMV din Portland, Maine, Lassiter îşi ţinea mâinile în dreptul radiatorului maşinii şi încerca să-şi cântărească propriile acţiuni. N-ar fi trebuit să facă uz de cărţi de credit la Hertz. Ar fi trebuit să plătească totul cu bani gheaţă. Numai că nu se accepta acest gen de plată şi deci, n-avusese de ales. Dar, de fapt, ce rost avea asta? Atâta timp cât putea să-şi plătească benzina cu bani peşin, maşina lui ar fi avut dreptul să se afle oriunde.

În ciuda aburului de aer cald care-i trecea peste mâini, degetele îi erau încă îngheţate după ce râcâise gheaţa de pe parbriz folosind suplimentul sportiv al ziarului *Portland Presse Herald*. „Nu sunt echipat pentru aşa ceva. Ăsta-i genul de frig, genul de frig *industrial*, pe care-l găseai în Minnesota sau Saskatchewan. O jachetă de piele nu te apără de ger şi acelaşi lucru se întâmplă şi cu mănuşile astea foarte scumpe de la Bergdorf Goodman. Mi-ar trebui nişte mănuşi cu un singur deget, încălzite electric, îşi zise el. Şi un costum spaţial."

Ceasul de la tabloul de bord arăta 8.56. „Mai sunt patru minute până la deschidere, gândi Lassiter. Apoi își zise: „Ar fi trebuit să mă duc la Sunday River și să arăt fotografia la toată lumea care lucra acolo. Celor care închiriau diverse obiecte, tehnicienilor care lustruiau schiurile, instructorilor și bodyguarzilor de zi. Dar... la ce-ar fi servit asta? Milioane de oameni veneau și plecau din Sunday River. Fotografia era veche de doi ani și, în plus, nu părea să fi fost făcută în acea stațiune. Femeia nu părea să facă schi. Sta în fața la un McDonald's, cu un munte, departe, în fundal."

Dar era muntele de acolo. De la *Sunday River.* Găsise broșuri turistice la Ramada și comparase muntele din fotografie cu cel din broșuri, și era limpede că erau identici. Ceea ce însemna că era în Maine sau, măcar, că *fusese* în Maine. Cu doi ani în urmă.

Lassiter deschise aparatul de radio și se uită la o femeie în formă de pară care ieși de la DMV cu două steaguri în mână. Ocolind gheața din parcare, se duse la stâlp și, fără nici o ceremonie, arboră steagul național. Steagul statului Maine, pe care se distingea mai ales un brad, urmă după câteva secunde. Pe urmă, femeia porni îndărăt, prin spațiul de parcare, și se grăbi să intre în clădire.

O voce anunță la radio că erau șase grade... cu o tendință de încălzire.

La ora nouă fix, femeia descuie ușile de la DMV și o mulțime de mașini își închiseră motoarele. Unul câte unul, cei sculați cu noaptea-n cap, înfofoliți în jachete izolatoare ieșiră din mașini și porniră spre clădire. Lassiter le urmă pilda și, curând după aceea, se trezi în fața unui ghișeu deasupra căruia scria INFORMAȚII.

El considerase întotdeauna că poliția, și numai poliția, este în stare să urmărească un număr de înmatriculare. Dar asta era o idee foarte demodată, provenind de pe vremea când respectul intimității mai era încă posibil – fiindcă se considera

că lumea e stăpână pe faptele sale. În era informaţiei, nu timpul, ci datele însemnau bani. Astfel că Maine intrase şi el în afacerea demografică, cu alte cuvinte, la un moment dat, se alăturase celorlalte state în acţiunea de vânzare de informaţii oricărei persoane care avea cu ce să plătească.

Lassiter ştia foarte bine că existau companii care vindeau liste specializate, croite după nevoile clientului. Dacă cineva avea nevoie de informaţii privitoare la proprietarii de case fără copii, al căror venit familial depăşea 100 000 de dolari şi a căror adresă avea un anume cod, datele puteau fi procurate într-o clipă. Şi, dacă respectivul client dorea o listă care să se refere la bărbaţii albi care-şi plăteau taxele cu întârziere, şi asta se putea aranja.

Departamentul Automobilistic din Maine era şi el la fel de capabil să-şi adapteze listele. Datorită computerului, se putea apela la acest serviciu în toate compartimentele. Astfel că, atunci când Lassiter completă un formular solicitând numele şi data naşterii posesorilor înregistraţi de camionete Volkswagen, modelul 1965–1975, funcţionara ciripitoare nu avu decât o întrebare:

– Sub formă de înregistrare de pe computer sau de etichetă poştală?

– O înregistrare de pe computer ar fi perfectă, răspunse Lassiter.

Îi întinse o hârtie de o sută de dolari, apoi trei de câte zece (pentru acoperirea cheltuielilor expedierii informaţiilor).

– Puteţi veni să ridicaţi răspunsul mâine-dimineaţă, la orice oră după zece.

Ceea ce-i lăsă o zi de omorât timpul din care jumătate îl risipi pe şosea, conducând fără un scop precis. Statul Maine îi plăcea. Pământul stâncos, zăpada şi brazii aveau ceva ce părea cât se poate de curat şi de neîngrădit. Şi, în timp ce America, cu privilegiile ei şi cu spaţiile ei comerciale, era prea aglomerată ca să te simţi bine, aici trecu prin câteva

orăşele şi sate care păreau să-şi fi organizat viaţa în jurul unor patinoare şi standuri de ziare, debarcadere şi librării. Parcă erau oraşe cu izvoare de ape termale. Şi, deşi unele dintre ele aveau dezavantajul unor clădiri părăsite sau fuseseră refăcute după ideea unui pitoresc artificial, se simţea totuşi ataşat de ele. Poate că era vorba de o falsă nostalgie, dar puteai conta mult mai mult pe aceste aşezări pentru întreţinerea vieţii civilizate decât pe desfăşurările bătătoare la ochi, care se repetau în susul şi în josul coastei.

Când se întoarse la el în cameră, se făcuse ora cinci şi se întunecase. Aşezându-se într-un fotoliu, îşi lăsă capul pe spate şi, ridicându-şi picioarele pe birou, începu să citească dintr-un vraf de articole despre Callista.

Frunzărise colecţia de documente furnizată de Agenţia de Relaţii Publice în ordine cronologică inversă. Acum, ajunsese la anul 1986. În loc să selecteze din obişnuita avalanşă de amănunte personale, cu parada ei de rude şi prieteni din viaţa trecută a actriţei, îngroşată de anecdote exagerate, această relatare a zece ani din existenţa Callistei Bates consta dintr-o speculaţie dezlănţuită privind adevărata ei personalitate, antecedentele ei şi a faptului că era atât de secretoasă în legătură cu existenţa ei anterioară.

Callista izbucnise/ explodase/ se ivise pe scena Hollywoodului în 1984, odată cu filmarea unei noi versiuni a *Orizontului Pierdut*, un „filmuleţ" care făcuse o vâlvă neaşteptată. Cei mai mulţi socoteau că succesul lui uimitor se datora actriţei captivante, necunoscute, care jucase în rolul feminin principal. Pe scurt, ea lumina ecranul. Filmul ar fi putut, uşor, să fie un fel de peltea, o melodramă modernă, cu muzică înălţătoare şi peisaje idealizate, dar personalitatea ghiduşă a Callistei l-a smuls din mâinile detractorilor, dovedind că regizorul era un geniu.

În momentul când dispăruse, în 1990, atitudinea fermă a starului de a-şi păstra trecutul sub tăcere era acceptată; nimeni nu-şi mai bătea capul cu asta. Dar în 1986, bineînţeles,

ăsta era încă mălai bun de măcinat la moara revistelor de scandal. Actriţa era citată în sensul că exista o linie clară de demarcaţie între libertatea presei şi dreptul de apărare a vieţii intime şi de a închide uşa-n nas celor care treceau peste ea. Reacţiile au fost foarte diferite. Unele publicaţii o crezură pe cuvânt şi evitară întrebările despre mediul din care provenea, în timp ce altele aleseră calea opusă, dând reporterilor lor sarcina de a-i scormoni trecutul. Totul nu era, oricum, decât o faţadă, îşi ziceau ei: Fără publicitate, cariera ei va muri în faşă.

Ea spuse că era OK, era foarte bine, ei cu munca lor, ea cu a ei şi, dacă ţineau să-i scormonească trecutul, şi asta era bine! Numai că nu trebuia să se aştepte nimeni ca ea să colaboreze sau să fie iertătoare. Curând după aceea, se lansă filmul *Fluierarul,* şi când făcu vâlvă mare, o revistă de scandal numită *Startrak!* publică o bârfă întemeiată pe un interviu dat de asistentul personal al Callistei.

TRAGEDIA NEŞTIUTĂ A CALLISTEI: ESTE ORFANĂ!!!

Artista nu negă niciodată relatarea, dar nici n-o confirmă. Pur şi simplu îl concedie pe asistent şi-i spuse succesorului acestuia că orice telefon din partea revistei *Startrak!* trebuie să fie ignorat.

Revistelor de scandal le trebui o vreme să înţeleagă că actriţa vorbea foarte serios. Timp de doi, trei ani, continuară să apară articole speculative, făcând aluzie la o tinereţe atât de nefericită, încât actriţa nu putea suporta să şi-o amintească. O duzină de părinţi, pe puţin, se prezentară să pretindă că unicul lor copil era Callista, în timp ce, din surse neoficiale, apărură zvonuri, ca tot atâtea mingi de Pachinko: circulau vorbe, unele chiar în presă, despre o copilărie tragică în care îşi înecase fratele mai mic, ca apoi să joace în filme

pornografice, să sufere arestări pentru fraude poştale, pentru furturi din magazine şi comerţ cu arme.

O revistă mersese atât de departe, încât publicase fotografia Callistei sub anunţul *Căutat de poliţie!* pe un afiş. Exista o linie fierbinte cu numărul 800 şi se scosese o serie de fotografii dibaci trucate care încercau să inverseze procesul de îmbătrânire, prezentând-o pe actriţă aşa cum trebuia să fi arătat – la şaisprezece ani, la doisprezece, la opt, la patru ani şi la naştere.

Un titlu întreba: „CUNOAŞTEŢI ACEASTĂ FETIŢĂ?“ în timp ce altul exprima o rugăminte: „MAMA CALLISTEI – UNDE EŞTI?“

Era ridicol, enervant şi jignitor. La un moment dat însă se înregistră şi un rateu. *New Yorker* făcu din ea figura centrală a unui eseu de douăsprezece mii de cuvinte privitor la „metastaza celebrităţii“ şi la efectele ei maligne asupra vieţilor private ale figurilor publice. Alte publicaţii urmară acest exemplu, aplaudând atitudinea Callistei, deşi îl citau pe Andy Warhol în legătură cu inevitabilitatea unor astfel de situaţii.

Din punctul de vedere al unui detectiv, nu se putea afla nimic din nici una dintre aceste relatări. Callista putea fi orfană, aşa cum putea face parte dintr-o familie cu cinci membri. N-aveai cum să ştii. Sursele revistelor de scandal erau fie anonime, fie suspecte şi, de cele mai multe ori, de ambele feluri. Dar un lucru era cât se poate de clar: la momentul potrivit, Callista Bates nu avea de gând să mulţumească pentru că fusese astfel hăituită.

În seara aceea se duse într-un local numit Muddy Rudder, unde stropi un homar cu o sticlă de Pilsner Urquell. „Sunt mai dulci iarna“ se entuziasmă chelneriţa. Îi trebui un minut ca să înţeleagă că era vorba despre homari.

La zece seara se afla iar în camera lui şi citea *Boston Globe*. Relatările importante erau, în cea mai mare parte,

ştiri vechi care-i trecuseră pe la urechi, ascultând radioul în timp ce-şi conducea maşina de-a lungul coastei în după-amiaza aceea: o actualizare a unui accident aviatic, o alta privind situaţia din Bosnia şi informaţii în legătură cu ratele dobânzilor, întrunirile preelectorale şi criza din Orientul Mijlociu.

Când călătorea, avea obiceiul să sară peste ştirile locale – ce-i păsa lui de manevrele politice din Boston, sau de fraudele din asistenţa socială de la Foxboro? Totuşi, *Globe* publica o relatare interesantă despre un scriitor pe numele de Carl Oglesby. Trecând la ultima pagină, unde relatarea continua, Lassiter fu uimit să vadă o fotografie a lui Silvio della Torre care-l privea zâmbitor.

Articolul alăturat era intitulat: „O MARE MULŢIME ASISTĂ LA SLIJBA ÎN LIMBA LATINĂ."

> BROCKTON – În ciuda drumurilor nesigure şi a temperaturilor aproape de zero, peste o mie de credincioşi s-au adunat duminică la Biserica Catolică Fecioara Maria Binefăcătoarea Creştinilor ca să-l asculte pe părintele Silvio della Torre slujind liturghia în latină.
>
> Stând cu spatele la credincioşi, liderul tradiţionalist se adresă altarului cu un glas puternic ce făceau să răsune biserica, mişcându-i pe mulţi până la lacrimi. În timp ce unii au lăudat „măreţia şi frumuseţea ceremoniei", alţii s-au referit la o legătură aproape mistică cu generaţii de catolici care au celebrat liturghia în aceeaşi limbă veche.
>
> În predica sa ţinută în limba engleză, della Torre a lansat o chemare la „un catolicism mai viguros", îndemnându-i, în acelaşi timp, pe cei prezenţi să „se ridice împotriva faptelor abominabile ale ştiinţei".
>
> Liderul tradiţionalist este conducătorul italian al ordinului laic în rapidă expansiune, Umbra Domini. Domnia sa

a sosit la Boston vineri pentru ceremonia tăierii panglicii noului azil al ordinului din Brookline.

Carta Umbrei Domini respinge multe dintre acuzațiile formulate de Conciliul Vatican Doi, afirmând, în același timp, drepturile catolicilor de a-și exprima credința în felul tradițional. Această variantă doctrinară a fost aprobată de Vatican cu câțiva ani în urmă.

Un purtător de cuvânt al ordinului a spus că itinerariul american al lui della Torre „este flexibil și se poate extinde".

Lassiter citi articolul cu sufletul la gură și, când îl termină, îl mai citi o dată. Apoi își turnă un whisky de la minibar și, cu ochii ațintiți asupra fotografiei, îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

A doua zi de dimineață, Lassiter conduse mașina până la DMV cu ochii pe jumătate închiși, strângând din pleoape în fața luminii puternice pe care o reflecta zăpada. Cerul era încărcat de nori și, deși temperatura era mai ridicată decât în ajun, tot așa era și umiditatea. Rezultatul era un frig aspru care ți se vâra pe sub haine și te ducea cu gândul la Florida.

Funcționara de la Informații îi înmână un plic maroniu. Îl luă și se duse la o masă lungă, de la perete, unde o fată blondă, cu ten urât, completa un formular, folosind un pix atașat de masă printr-un lanț scurt.

Textul imprimat avea vreo zece pagini și enumera toate camionetele VW din perioada 1965–1975 înregistrate în Statul Maine. Informațiile erau puse în ordine alfabetică și includeau numele proprietarului, adresa și data nașterii, numărul de înregistrare al vehiculului și anul fabricației. Data nașterii era deosebit de importantă, fiindcă Lassiter o putea folosi ca să reducă lista la femeile în jur de treizeci de ani.

Callista se născuse în 1962.

Se gândea dinainte că-l aştepta o treabă plicticoasă. Odată ce vor fi eliminaţi bărbaţii şi lista va fi limitată la femei de o anume vârstă, le va vizita una câte una şi le va intra în casă. Parcurgând lista de la A la Z, făcu cruciuliţe în dreptul a şaptesprezece nume. În clipa aceea dădu cu ochii de:

Sanders, Marie A.
Data naşterii 8.03.1962
Căsuţa poştală 39
Cundys Harbor, Maine 04010
Volkswagen (autocamion): 1968
EAW – 572

Primul lucru care-i sări în ochi fu 1962, apoi Marie. Se uită la înregistrare. 8 martie. Era 8 martie. Da, era convins de asta!

„Isuse Hristoase! îşi zise el. Am găsit-o!"

Pocni cu pumnul în masă şi fata cu ten urât întoarse capul şi se uită la el cu o expresie atât de acră, că-l făcu să tresară. Vârându-şi lista în buzunar, dădu buzna spre maşină, gata-gata să alunece pe gheaţă.

Trebuia să fie ea. Era posibil să fi existat două femei cu numele de Marie în Statul Maine, care să se fi născut la 8 martie 1962 şi să posede o camionetă VW?

Deschise despărţitura pentru mănuşi, trase harta afară şi-şi aruncă ochii pe index. Cundys Harbor: K-2. Degetul i se mişcă peste spaţiul roz, pustiu, al Québecului, peste frontiera cu Maine, spre o îngrămădire de lacuri şi oraşe, oprindu-se, în sfârşit, pe un punctuleţ lângă coastă, puţin la sud-est de Brunswick.

O oră mai târziu trecu printre pinii de la Colegiul Bowdoin (mulţumesc, Dicky Biddle) şi coti la dreapta în dreptul unui indicator ce anunţa:

ORRS ISLAND

Chiar și sub cerul acela posomorât, peisajul era atrăgător, cu bolovani cenușii ca gresia și brazi verde-închis proiectați pe nori. Lumina avea o anume căldură, un cenușiu intens care amintea de apropierea mării. În timp ce urma drumul de pe hartă, trecu pe lângă un șir de întreprinderi închise pe timp de iarnă – un restaurant de coastă, o baracă ce făcea reclamă chiflelor cu homar, un magazin de cadouri. Drumul se bifurca spre stânga, îngustându-se pe măsură ce se arcuia către o fundătură, cătunul Cundys Harbor. Zărind un steag, se îndreptă spre el și opri mașina într-o parcare mică, lângă un oficiu poștal care adăpostea și un magazin universal.

Acolo dădu cu ochii de o camionetă VW și, chiar și fără să se uite la numărul de înmatriculare, fu convins că era a ei. Pe bara de protecție era lipită o etichetă: FRODO TRĂIEȘTE, și o alta: CEAȚĂ ÎNVÂRTEJITĂ. Între ele se vedea numărul de înmatriculare:

EAW – 572

„Ce urmează acum?" se întrebă el, așezându-se pe o margine de stâncă de lângă micuța clădire la nu mai mult de treizeci de metri de mare. Trebuia să i se adreseze cu Callista... Marie era în rezervă. Femeia fusese vânată, fusese urmărită. N-ar fi vrut s-o sperie.

Deși putea să-l recunoască de la înmormântarea lui Kathy, asta nu era neapărat un element pozitiv: asocierea ar fi putut s-o facă să-și piardă curajul. Lassiter porni încet spre malul apei, gândindu-se la ce avea de făcut. Se concentrase atât de tare pe descoperirea ei, încât nu se gândise nici o clipă cum va fi când se va apropia de ea. Așa că rămase lângă apă, paralizat de nehotărâre, cu ochii pierduți pe mare.

Cundys Harbor arăta ca o ilustrată, dar nu ca o piesă de muzeu. Era un vechi sat de pescari unde bărbații mai porneau încă pe mare. Se vedeau debarcadere de lemn sculptate,

încrustate cu scoici, acoperite cu capcane de homari și alte unelte, și o colecție pestriță de bărci ancorate în micuțul port. Un trauler ruginit, acoperit de macarale; câteva bărci vechi, prăpădite, de prins homari; vreo două ambarcațiuni noi, lustruite, cu cocpituri centrale.

În acel moment, era ora fluxului și întinderea de noroi de pe porțiunile plate și de pe stânci, ca și iarba de mare galbenă erau amestecate cu gheața formată la suprafață, care, în locurile unde se retrăgea apa, rămânea spartă și crăpată. Cerul era vărgat și începea să se întunece, iar când vântul aspru făcu să se zgâlțâie bărcile, Lassiter nu-și putu stăpâni un tremur. „Trebuie neapărat să-mi cumpăr un palton, își zise el. Sau să mă adăpostesc undeva."

Oficiul poștal/ magazinul universal era o șandrama veche, cu rafturile pline de conserve și produse de băcănie, în care vedeai și un răcitor demodat unde se țineau laptele, ouăle și berea. La intrarea lui, o femeie cu părul cărunt își ridică ochii de pe un ziar.

– Ziua bună, spuse ea, pronunțând cuvintele de parc-ar fi fost un avertisment. Lassiter zâmbi și se duse drept la soba de lemne unde-și încălzi mâinile, în timp ce se uita în jurul lui. Prăvălia era plină de diagrame arătând mareele, de hărți, de momeli pentru pești, bricege, lanterne, coloniale, bomboane ieftine și produse electrice. Prăjituri în formă, ziare și covrigi uscați cu sare. Pe peretele opus, se vedea un oficiu poștal miniatural, cu o fantă pentru scrisori, un ghișeu și un șir de cincizeci de cutii mici de poștă din bronz.

– Pot să te ajut cu ceva, dragă?

„Acu-i momentul!"

– Așa sper. O caut pe Marie Sanders.

Ea pocni ușurel cu limba în cerul gurii.

– Ah, draagă, zise ea, de parc-ar fi lovit-o cineva, ceea ce-l pleoști de tot pe Lassiter.

– Mașina aia de afară nu-i a ei? întrebă el.

– Îhî! A ei e. Dar ea nu-i aici. Sunteţi prieteni?

Lassiter aprobă din cap.

– Când o aşteptaţi să vină? întrebă el.

– Într-o lună. Poate-n şase săptămâni.

Lassiter dădu din cap, nedumerit şi dezamăgit.

– Credeam că locuieşte aici, zise el.

– Da, sigur că aici locuieşte. Nu chiar aici, dar prin preajmă.

– Deci... e într-o călătorie, sau...

Ochii de un albastru deschis se căscară în spatele ochelarilor, apoi femeia scoase un chicotit – un sunet surprinzător care-o făcu să pară aproape o fetişcană.

– Pe proprietatea mea, spuse ea. Poate o să vi se pară că vorbesc în dodii. Haideţi să v-arăt. Trase pe ea un pulover albastru, uriaş şi-i făcu semn să vină şi el afară, după care trânti uşa, izbind-o cu şoldul.

Vântul bătea destul de tare ca să-i facă să-şi aplece capetele în drumul lor spre debarcader.

– Acolo, zise ea, arătând spre un lanţ de insule pitulate la orizont. Stau acolo, pe ultima.

Lassiter clipi din ochi.

– *Locuiesc* acolo?

Bătrâna pocni din limbă.

– Îhî. În zilele senine poţi vedea fumul de la soba ei de lemne. Apoi, fu cuprinsă de un tremur. Haide înăuntru. O să fac şi câte o ceaşcă de ceai.

Porniră amândoi, înapoi, spre magazin.

– Trebuie să aibă un radio sau ceva de genul ăsta, zise Lassiter.

– Un celular.

– În cazul ăsta...

– Numai că nu merge.

– Glumeşti.

Femeia negă cu un semn din cap, apoi trecu în spatele tejghelei şi băgă în priză un ceainic electric.

– Nu. Jonathan a încercat s-o ajute chiar înainte de ultima furtună serioasă. Scotea numai nişte păcănituri, dar asta era tot. O fi ceva cu vreo baterie – s-a mai întâmplat şi altă dată. Ia te uită aici, zise ea, ieşind din spatele tejghelei şi păşind spre o hartă mare afişată pe perete. Era o hartă marină cu uscatul reprezentat printr-o întindere gălbuie lipsită de orice trăsătură, în timp ce apa era plină de adnotări şi detalii privind curenţii, adâncimea şi caracteristici ale fundului mării. Puse degetul pe un port în formă de iatagan.

– Noi suntem aici, zise ea, mişcându-şi mâna spre una dintre cele trei insule din largul mării. Şi prietena dumitale e aici.

– Insula Sanders, citi el. Insula *Sanders?* Înseamnă că ăsta-i numele ei adevărat, numele ei de familie.

– Ăsta-i numele de pe hartă, drăguţule, pentru că, demult, când căpitanul Sanders a cumpărat insula, el a cerut să fie pus numele ăsta pe hărţi şi uite c-aşa s-a şi făcut! Numai că, n-ai să pomeneşti pe nimeni de aici să-i spună altfel decât Rag Island[1]; ăsta-i numele vechi care i s-a dat de mult, cine ştie când.

– Şi de ce i-au zis aşa?

Ea se duse în spatele tejghelei şi scoase din priză ceainicul electric.

– Uită-te la coastă! Insula asta are atâtea crestături că, dac-arunci cu băţul nici nu poţi nimeri una. În timp ce, mai jos de ea, Dutchess Island[2] are o coastă atât de lină, că greu poţi găsi un loc să-ţi legi barca.

Lassiter privi cu gândul aiurea la raftul cu bomboane. Le ştia după nume: Mary Jane, Tootsie Roll şi bombe atomice.

– Zahăr? întrebă ea. Lapte? Şi, şi?

---

[1] Insula Zdrenţuită (în lb. engleză)

[2] Insula Ducesei (în lb. engleză)

– Şi una şi alta, te rog.

– Aşa-mi place şi mie. Slab şi dulce. Puse pe tejghea două ceşti de ceai şi farfurioare din porţelan delicat. Mi-e nu-mi plac cănile, îi mărturisi ea.

Lassiter îşi petrecu cincisprezece minute ca s-o descoasă pe femeie („Maude Hutchison – dar, crede-mă, n-aduc nici pe departe cu Maude aia de la televizor“) în legătură cu ce-i plăcea şi ce nu, de cât timp locuia acolo („De când mă ştiu, drăguţule“) şi cu istoria acelor locuri. În timp ce ei stăteau de vorbă, intrară doi bărbaţi să cumpere ţigări şi o femeie ca să vadă dacă n-a primit ceva corespondenţă. Când Lassiter aduse iar vorba despre Marie Sanders, el şi Maude erau la a doua ceaşcă de ceai.

– Aşadar, Marie chiar stă pe insula aia toată iarna, singură?

– Da, cu băiatul ei. Maude îşi mestecă ceaiul cu linguriţa. Ăsta-i primul an. Nu-mi amintesc să fi călcat cineva pe-acolo de douăzeci şi cinci de ani! Sigur că mi-o aminteam pe Marie de pe vremuri, dar n-am recunoscut-o după atâta vreme.

– Vrei să spui că... ai cunoscut-o când era copil?

– Cum să nu! I-am cunoscut şi pe părinţii ei. Toată familia obişnuia să se ducă pe insulă. Până şi frate-său care era cam bolnăvicios. Îl înfăşurau în pleduri şi-l cărau până la barcă. Şi bătrânul John Junior? Era un marinar sadea! Se duceau acolo la fiecare sfârşit de săptămână şi în vacanţe. Bineînţeles că ea era doar un năpârstoc. Să fi avut vreo cinci ani. Acum ea stă acolo cu băieţelul ei.

– Părinţii ei locuiesc pe undeva prin preajmă?

Femeia scutură din cap.

– Nu, nici vorbă! Sunt morţi de ani de zile. Nu ţi-a povestit Marie?

– Nu.

– Nici nu mă miră. Nu-i place să bată toba despre treburile ei, scumpa de ea! Trase aer pe nas cu zgomot. John Junior a plecat să bea ceva la Portland şi Amanda s-a dus să-l ia

acasă. Ei bine, John Junior a spus că poate să conducă perfect şi-mi închipui că aşa a şi făcut... preţ de câteva minute. Cel puţin până au ajuns la şinele trenului. Avocaţii au spus că semnalul era stricat, dar n-au avut cum să dovedească şi, ce-i drept, John Junior era al naibii de pripit. Parcă-l văd, luându-se la întrecere cu trenul. Femeia clătină din cap. Ei, sora Amandei a luat-o pe Marie la ea. Trăia în Connecticut. A fost ultima oară când am văzut-o şi, deodată...

– Şi-a făcut apariţia.

– Exact! Frumoasă ca o cadră şi înfiptă cât cuprinde, şi până să ne dumirim noi, a tocmit muncitori care se tot vântură prin insulă ca să instaleze canalizare, să facă diferite lucrări, o baie cum trebuie, sobe de lemne, un debarcader şi mai ştiu eu ce. Îşi trase răsuflarea şi dădu din cap. Numai despre asta vorbea lumea din oraş... mai cu seamă despre nebunia ei. Fiindcă n-ar fi reuşit să-şi scoată cheltuiala dacă se hotăra vreodată să vândă.

– De ce nu?

– Acolo nu au electricitate şi s-ar putea să n-aibă niciodată. Sorbi ultima înghiţitură de ceai. Cum se schimbă vremurile!

– De ce zici asta?

– Pe timpuri, lumea venea aici pe ţărmul ăsta sau pe insule, numai ca să se întoarcă la o viaţă simplă, departe de lumea unde trudeau cu toţii. Nu-şi doreau decât să hoinărească prin păduri – n-aveau telefoane sau prăjitoare de pâine, doar lumânări şi sobe de bucătărie, şi apă de izvor sau din butoaiele cu apă de ploaie.

Pomeni ceva despre cercetaşi, despre mişcarea întoarcerii la natură.

– Înapoi la vremea când şi-a cumpărat căpitanul locurile astea... Zâmbi şi îşi lăsă capul în jos. Insulele Sanders... de ce să fie nişte insule mai breze decât alte locuri? Pe atunci, cu cât găseai un colţ mai îndepărtat, cu atât era mai bine. Dar în

ziua de azi, nu-i mai place nimănui viaţa aspră; lumea nu vrea decât să-şi mute viaţa ei obişnuită într-un alt loc. Aşezările alea vechi de pe insule au căzut în părăsire – fiindcă, de fapt, nimeni nu mai vrea să fugă de viaţa obişnuită.

– Ar vrea s-o ia cu ei unde se duc.

Ea chicoti.

– Aşa-i! Ferească Dumnezeu să piardă programul *60 Minutes* sau meciul celor de la Red Sox.

– Deci, stă acolo toată iarna... fără lumină electrică?

– Într-un an a petrecut o vară întreagă acolo, din mai până-n noiembrie. Ăsta-i primul an când nu s-a mai mişcat de acolo. Bătrâna se încruntă. Sigur că sunt unii care nu-s de loc de acord cu ea, deşi noi, cei de pe-aici, eram cunoscuţi ca oameni care nu-şi bagă nasul în oala altuia.

– De ce nu sunt de acord? Fiindcă-i aşa de departe?

– Nu depărtarea îi supără pe oameni. Unii – mai cu seamă bărbaţii – sunt foarte împotrivă. Fiindcă ea îşi taie singură lemnele, îşi întinde singură plasele, îşi vede de treaba ei... Bărbaţii nu pot suferi când o femeie poate să facă toate astea fără ei. Cât despre femei, ele-şi fac griji în legătură cu băiatul.

– Dar dumneata?

Femeia săltă din umeri.

– Şi eu socotesc la fel ca ele, îmi făceam griji cu Jesse, dar băiatul e atât de drăgălaş şi atât de fericit! Ea se prăpădeşte după copilul ăsta. Şi, dacă stau să mă gândesc, ce-i lipseşte? Desenele animate, jocurile pe video şi Wal-Mart.

– Totuşi, dacă se iveşte o urgenţă?

Ea oftă.

– Sunt de acord. Am vorbit toţi cu ea despre asta, dar ea se mulţumeşte să spună: „Ei, avem o puşcă cu semnale luminoase. Dacă apare vreodată vreo problemă, o să aflaţi“. Totuşi, aş fi mult mai liniştită dacă ar avea o barcă adevărată.

– Cum, n-are barcă?

– Ei, barcă ar avea, dar nu prea-i cine ştie ce. Nu poţi să ieşi cu ea iarna. Dacă iarna-i grea. Făcu o mică pauză. Deci, zise ea, de unde-o cunoşti pe Marie?

Se simţea un ton indiferent în vocea ei, care lui Lassiter nu i se păru sincer şi-i trecu prin minte că ea bănuia, poate, că el era tatăl lui Jesse.

– Am întâlnit-o la înmormântarea surorii mele, răspunse Lassiter. Şi, venind la Portland cu treburi, m-am gândit să fac un ocol ca s-o întâlnesc. Ea nu mi-a pomenit niciodată ceva despre vreo insulă. El zâmbi şi clătină din cap. Mă întreb, adăugă, de parcă gândul ăsta tocmai i se ivise în minte, dacă există vreun loc pe aici unde pot să închiriez o barcă.

– Ah, nu, drăguţule. Nu cunosc pe nimeni care să-ţi închirieze o barcă cu motor pe vremea asta a anului.

– De ce nu? Din cauza gheţii?

– Ah, nu. Nu e prea multă gheaţă pe aici. Apa nu îngheaţă decât o dată la câţiva ani. Fiindcă-i prea multă apă. Dar chiar şi când îngheaţă, asta-i gheaţă de mare... de fapt, e mai mult zloată.

– Atunci, de ce nu-i bună o barcă cu motor?

– Ah, e prea frig, drăguţule. Bărcile mici nu sunt sigure. Ţi-ar trebui ceva cu o cabină şi un pic de căldură. Că dacă nu, dacă se strică ceva la motor, se slăbeşte un ax sau cam aşa ceva, îngheţi bocnă, ca o acadea pusă la rece. Într-o barcă neacoperită e un frig care te încremeneşte, pricepi, te prefaci într-o moară de vânt. Iar dacă pici peste bord... ce să mai zic. N-aş crede să rezişti mai mult de un minut, două.

– Vasăzică nu iese nimeni pe mare iarna?

– Ba da, pescuitorii de homari, scufundătorii care caută arici sunt singurii destul de smintiţi ca să facă asta, şi nici ei n-ar face-o, dacă n-ar fi vorba de bani.

– Ce-i un scufundător care caută arici?

– Arici de mare. Le place apa rece şi japonezii se dau în vânt după ei. Aşa se zice. Eu, una, nu m-aş atinge de aşa ceva.

– Nu crezi că unul dintre scufundători sau un pescuitor de homari ar fi de acord să mă ia cu el?

Îl privi cu îndoială.

– Pescuitorii de homari? Nu! Iarna nu ies decât bărcile mari. Scufundătorii de arici? Poate că da. Dar te-ar costa ceva parale.

– În orice caz... zise Lassiter. Ştii unde-aş putea da de cineva? Vreau să spun că... o întrebare nu supără pe nimeni.

– Da... ai putea să vezi la Ernie... la prăvălia de unelte marine, la cooperativa pescărească. De obicei e cineva pe-acolo.

Lassiter îi mulţumi şi-i spuse că i-a făcut mare plăcere.

Ea fu încântată şi puţin jenată şi începu să mişte ceştile de colo, colo.

– N-aş crede să te poţi duce astăzi. Se-aşteaptă vreme rea.

Ernie, proprietarul, care era şi şeful portului, repetă acelaşi lucru, scuturându-şi barba stufoasă. Erau înconjuraţi de echipament marin, de bile uriaşe de acostare de culoare roz, ceva ce părea a fi mii de garnituri în lădiţe, diagrame, mufe, veste de salvare, câte şi mai câte. Un aparat de radio hârâia pe undeva, prin fundul prăvăliei, o voce neinteligibilă vorbind între spaţii de semnale. „Canalul meteo anunţă că se aşteaptă rafale de vânt din nord-est. Dar, fiţi atenţi, vor ajunge la noi abia mâine-dimineaţă. Care-i părerea mea? Nu-mi place cum e aerul de afară. N-aş sfătui pe nimeni să iasă din casă. Nu, domnilor!“

– Ei, eu speram să pot sta de vorbă cu cineva.

Ernie făcu semn cu capul spre o uşă din fund.

– Încearcă, dacă vrei, zise el. Sunt câţiva băieţi acolo. Nu-i nici o supărare dacă întrebi.

– Nu vreţi să mă lăsaţi să plec fiindcă aveţi nevoie de al patrulea la pinacle, le spuse Roger bărbaţilor de la masă. Dar

eu oricum aveam de gând să ies afară. Aricii se vând cu o sută de dolari funtul la Tokyo, şi, dacă nu găsesc câţiva la iuţeală, toba de eşapament de la camionul meu o să bubuie şi mai tare.

Era un tip solid, cu un aer binevoitor, cu părul lung, negru şi cu o barbă căruntă, sprâncene groase deasupra unor ochi luminoşi şi dinţi albi ca laptele. Purta o salopetă galben aprins şi cizme uriaşe care-l făceau s-arate ca un Paul Bunyan[1] răsăritean. Lassiter tocmai se învoise să-i plătească 300 de dolari ca să-l ducă până la Rag Island şi să-l ia îndărăt a doua zi.

Unul dintre bărbaţii de la masă clătină din cap.

– Vine furtuna, spuse el, pe un ton care însemna „să nu zici că nu ţi-am spus". Vezi barometrul.

– Nu s-au dat încă nici avertismente pentru bărcile mici, îi răspunse Roger. În plus, dacă vine o furtună mâine, o să răscolească al dracu' fundul mării şi s-a dus cu bafta mea până la sfârşitul săptămânii.

– Pasagerul ăsta al tău o să aibă nevoie de un costum impermeabil.

– Ce-ai zice de al tău? Tu nu te duci nicăieri. Roger întoarse capul spre Lassiter. Vrei un costum impermeabil? Îţi ţine de cald.

– Nu ştiu, răspunse Lassiter. Cum zici dumneata.

– Ei, de fapt nu-ţi trebuie neapărat... doar nu te duci la înot. Şi sunt o mulţime de locuri bune pentru acostare. Roger îşi întoarse capul masiv către perete, unde pendulul unui ceas naval ticăia, mişcându-se dintr-o parte într-alta. Nivelul apei o să fie şi el bun. Pe de altă parte, dacă vântul se înteţeşte, o să fie vai de pielea dumitale! Îşi lăsă capul într-o parte, adăugând: S-ar putea să-ţi sfârşeşti zilele îngheţat până-n măduva oaselor, şi atunci s-a zis cu autorizaţia mea!

---

[1] Eroul gigantic al legendelor ţapinarilor din nordul SUA şi Canada.

– Îngheţat până-n măduva oaselor? repetă Lassiter.

Roger aprobă din cap.

– Aha. Dar cred c-ai putea să foloseşti echipamentul meu vechi. Eşti un tip destul de solid.

Unul dintre oamenii de la masă izbucni în râs.

– Ultima oară când l-am văzut i se rupsese încheietoarea. De ce l-ai mai păstrat?

– Ba are încheietoare... şi omul ăsta n-are de gând să facă scufundări, nu-i aşa? E bun să-i ţină de cald în barcă. Şi dacă se întâmplă să alunece când îl aduc pe mal, n-o să îngheţe, nu?

– Roger are dreptate, zise un bărbat cu o şapcă Red Sox. Nu-ţi trebuie o bombă atomică să omori o muscă şi nici un costum impermeabil perfect ca să faci o mică plimbare cu barca.

Stabiliră amănuntele în timp ce Roger se duse să ia salopeta impermeabilă şi lenjeria de corp termală din depozitul din spate.

– Nu miroase prea frumos, zise el, adulmecând şi aruncându-i lui Lassiter o pereche de izmene lungi. Îmi pare rău.

Lassiter ridică din umeri, se dezbrăcă şi-şi puse noua îmbrăcăminte. Când termină, îşi împături hainele lui într-o grămăjoară şi-şi trase jacheta de piele peste salopeta impermeabilă. Îşi scoase portofelul din pantaloni şi încercă să-l bage în buzunarul de la piept al jachetei, dar văzu că mai era ceva acolo.

Scrisoarea lui Baresi.

– Ai vreo problemă? îl întrebă Roger, observându-i expresia feţei.

– Nu, zise Lassiter. E ceva de care uit mereu. Băgându-şi scrisoarea înapoi în buzunar, îndesă portofelul lângă ea şi închise capsa. Apoi îşi vârî hainele într-o pungă de plastic de cumpărături pe care-o legă cu un nod. Înţelegerea era ca

Roger să-l ducă la insulă în aceeaşi după-amiază şi să se întoarcă să-l ia înapoi cu fluxul de a doua zi dimineaţă.

– Dacă ne îngăduie vremea, bineînţeles. Nu ştii niciodată ce are de gând vremea.

Lassiter îşi dădea seama că planul lui era riscant – să pui piciorul, împotriva legii, pe o insulă ce aparţinea unei femei speriată de moarte de intruşi! Dar poate că Marie Sanders o să-l recunoască de la înmormântarea lui Kathy, îşi zicea el, şi avea convingerea că va fi în stare să-i explice totul. Faptul că el nu avea cum să plece până la întoarcerea lui Roger putea chiar să fie un avantaj. Ea nu putea să-i trântească uşa-n nas; trebuia să-l cheme în casă.

Pe de altă parte, el nu putea să aştepte o lună sau şase săptămâni, până când ea urma să vină la ţărm. Dacă el o găsise, tot aşa puteau s-o găsească şi ei – şi, cu ajutorul lui Drabowsky, treaba nu putea să dureze prea mult.

Îl urmă pe Roger la doc, care era ataşat de o platformă de încărcare ce cobora spre o baliză de pe apă. Acela era docul de iarnă, îl lămuri Roger, platforma de încărcare şi baliza putând fi uşor trase la mal în caz de furtună puternică. Coborâră amândoi spre platforma care se înălţa şi cobora când trecea pe sub ea un val.

– Aşteaptă aici, zise Roger. Mă întorc într-o clipă.

Puse mâna pe o barcă gonflabilă roşie şi o aruncă în apă. Sări în ea şi vâsli spre o ambarcaţie albă, strălucitoare, pe a cărei pupă era scris *Curaj!* Roger trase barca pneumatică pe punte şi o trânti jos. O clipă mai târziu, motorul se puse în mişcare cu un huruit şi ambarcaţiunea coti uşor spre ţărm. Cu mişcări lejere, experimentate, Roger se apropie de doc, sări afară şi ţinu ambarcaţiunea pe loc ca Lassiter să poată urca la bord.

Cocpitul era burduşit de unelte: rezervoare pentru scufundat, măşti, undiţe, balize de marcaj şi alte echipamente al căror scop Lassiter nu-l putea ghici. Ambarcaţia se smuci

brusc înainte când Roger își făcu vânt și sări pe punte. Apoi Lassiter îl urmă pe uriaș în cabină unde un mic radiator sclipea pe podea.

Roger se apucă să vorbească despre pescuitul de arici, în timp ce făcea manevrele de ieșire din micul port.

– E o treabă riscantă, zise el, dar, într-o zi norocoasă, pot să adun o mie de pfunzi. Arici întregi – nu numai icre. Aricii se vând cam cu o sută de dolari și douăzeci și cinci de cenți pfuntul.

– Dar de ce iarna? De ce pe ger? întrebă Lassiter încercând să acopere zgomotul motoarelor cu vocea lui. Barca era acum în largul mării.

– Ăsta-i sezonul: din septembrie până-n aprilie. Dacă le recoltezi vara, icrele sunt cam trei la sută din greutatea corpului. Pe vreme de iarnă, sunt zece până la paisprezece. Așa că iarna e mult mai profitabil.

– Și după icre umblați?

– Aha. Asta se caută pe piață. Japonezii le zic *uni*.

Lui Lassiter îi plăcea plimbarea. Ambarcația avea un design bun; părea să alunece ușor pe creasta valurilor. În spatele lor, Cundys Harbor se micșorase până la proporțiile unei jucării.

– Și... îți plac? răcni Lassiter.

– Ce să-mi placă?

– Icrele.

– Să le mănânc?

– Da.

– Doamne ferește, nu! răspunse Roger, strâmbându-se. Asta-i pentru japonezi... Atenție! Își aruncă brațele în fața lui Lassiter, în timp ce cârmi brusc barca spre stânga. Se auzi un bufnet surd și barca se zgâlțâi sub picioarele lor. Fir-ar al... ! își dădu drumul Roger, printre dinți. Apoi opri motoarele până când barca începu să se salte și să plutească pe valuri.

– Ce-a fost asta? întrebă Lassiter.

– Ne-am lovit de un buştean, îl lămuri Roger.

– De unde ştii?

– Plutesc la suprafaţă şi nu poţi să-i vezi. Se duc mai la fund, şi asta nu-i rău. Dar, după ce se îmbibă destul de apă... rămân acolo, exact sub suprafaţa apei. Aşa că n-ai cum să-i vezi. Deschise motoarele, mări turaţia şi ascultă. Se auzea un sunet hârâit.

Roger îşi înclină capul.

– Sună de parcă i-am făcut o crestătură, zise el. Poate că o să reuşesc s-o pilesc. Brusc, bătu cu pumnul în consola de deasupra contactului şi a vitezelor. Fir-ar al...! Asta-i a treia elice în anul ăsta! Un oftat adânc i se strecură printre buze în timp ce răsucea barca, stabilea direcţia şi împingea acceleraţia înainte. O clipă mai târziu, barca sfărâma valurile.

– Ce spuneam? strigă Roger, înainte de a fi întrerupt atât de brutal. Gluma lui îl făcu să râdă. Era un hohot puternic, încrezător.

– Despre japonezi, răspunse Lassiter, silindu-şi vocea să acopere zgomotul motoarelor.

– Exact! Cred că tot ce-i greu de făcut, sau pe dos... asta le place lor! Uită-te la copăceii ăia, bonsai. Un copac vrea să crească mare, dar lor le place să-l crească mic! Iar grădinile lor... o îngrămădeală de stânci! Icrele de arici de mare sunt alt exemplu, fiindc-ar scârbi pe oricine! Şi alte lucruri pe care le mănâncă... soiurile alea de peşte! Dacă nu le prepari cum trebuie, îţi iau viaţa într-o clipă!

Roger privi în jurul lui şi se încruntă.

– Cred că o să ne ajungă furtuna aia ceva mai devreme. Ia te uită!

Lassiter se uită şi văzu că valurile se făcuseră mai mari. Se înteţise şi vântul şi se vedeau pete de spumă peste tot. Totuşi, barca se descurca.

– Dacă lucrurile se înrăutăţesc, poate că te las la mal şi pornesc înapoi, spuse Roger. A fost o iarnă câinească.

– Dacă sunt probleme cu acostarea...

– Acolo nu-s probleme, îl linişti Roger. E un loc bun în partea adăpostită a insulei. Problema ar fi scufundatul. Eu nu mă scufund niciodată pe mare agitată. Oricum, nu singur.

Deschise o parte încadrată în metal a parbrizului şi scoase capul afară. Numaidecât, cabina deveni umedă şi rece ca gheaţa. În clipa următoare, îşi trase capul înăuntru şi închise ferestruica iute şi cu zgomot.

– Suflă din toate puterile. Ridică din umerii uriaşi. Cred că după ce te dai jos, eu o să pornesc imediat îndărăt. Ar fi bine să-ţi arunci ochii la elice.

Roger era destul de plictisit ca să nu mai aibă chef de vorbă. Alese o casetă şi o introduse în casetofon. Era una dintre albumele Little Feat şi, ascultând-o, Roger îşi pleca umerii la dreapta şi la stânga, dansând boogy pe loc. Era un om de peste un metru optzeci şi cinci, dar era un dansator graţios. Ascultându-l cum cântă, Lassiter îşi dădu seama că avea şi voce bună.

– Trebuia să te lansezi în rock-and-roll, strigă la el Lassiter. Barca spinteca valurile cu o viteză de treizeci până la treizeci şi cinci de noduri.

Roger zâmbi şi-şi flutură mâna uriaşă spre stânga.

– Pine Island[1], zise el. Apoi se aplecă, se răsuci şi bătu din palme. „Vrei să fii puicuţa mea din sud“, cânta el fără pic de sfială.

Lassiter privea apa prin parbrizul cu dâre de sare şi se gândea ce avea să spună. Ceva de genul: „Nu trage!“ Şi: „Ne-am întâlnit la înmormântarea surorii mele“.

– Dutchess Island! răcni Roger, făcând un semn spre mare.

---

[1] Insula Pinilor (în lb. engleză)

Lassiter dădu din cap şi-şi zise: „O să mă gândesc eu la ceva.“

Apăru o altă melodie: Dire Straits cântă *Sultanii swingului*. Roger îl bătu pe braţ, în timp ce primele acorduri ale chitarei se răspândiră în aer, apoi făcu semn în faţă şi spre stânga.

– Asta-i Rag Island, spre babord. O vezi?

Lassiter urmări privirea omului din Maine către o îngrămădire întunecoasă de stânci şi copaci. Dădu din cap şi zâmbi.

Roger îşi îndreptă iar atenţia spre muzică, cântând împreună cu Mark Knopfler, total implicat, cu ochii lui imenşi închişi, de parcă nu şi-ar fi permis, pentru nimic în lume, să fie distras de la melodie. Ceea ce l-ar fi neliniştit pe Lassiter, dacă ar fi stat să se gândească. Dar nu se gândi.

În schimb, ascultă basul dinamic şi loviturile sincopate şi gustă momentul pentru ceea ce-i oferea: o muzică antrenantă, puternică şi perfectă. Se simţea bine, apărat de gerul biciuitor, gonind peste valuri spre o doamnă lovită de nenorocire, înconjurat de muzică şi apă. Barca era o adevărată bucurie din fibră de sticlă. Aproape că simţea buclele albe de spumă ţâşnind din prora care despica apa. Iar Roger, tovarăşul lui cu inima largă, scufundătorul de arici, un adevărat Bunyan, cu păreri categorice despre cultura japoneză şi o voce într-adevăr grozavă, era acolo, la cârmă, pilotându-i pe amândoi spre...

Un zid de stânci.

Insula se ivise şi, în timp ce ei se apropiau de ea în goană, Lassiter întoarse capul spre noul său prieten cu o privire întrebătoare, gândindu-se că o nouă glumă era pe cale să se nască, dar se făcu alb la faţă văzând panica de pe chipul scufundătorului care răsucea de volan în zadar.

– La naiba! strigă Roger cu o voce spartă, în timp ce lovea accelerația în încercarea vană de a încetini barca înainte de a se zdrobi.

Ultimul lucru pe care-l auzi Lassiter înainte ca barca să se izbească de stânci fu vocea lui Mark Knopfler, cântând: „Orchestra cântă o melodie din sud în ritm vioi...“

Şi ultimul lucru la care se gândi vag fu: „Ia te uită, două melodii simple care vorbesc despre sud...“

O clipă mai târziu, timpul păru că se dilată când carcasa bărcii *Curaj!* se repezi într-o grămadă de bolovani înfăşuraţi în iarbă de mare, sfâşiindu-şi fundul cu un hârşâit prelung, surd, de fibră de sticlă şi aruncându-l pe Lassiter peste consolă. Brusc, apa năvăli de peste tot, în clipa când cabina se sparse cu un pocnet, dezlănţuind o cascadă de pârâituri şi trosnete asurzitoare, de sfâşieri care-i răsunau până-n ceafă.

Luminile se stinseră. Întunericul năvăli peste tot. Nivelul apei se ridică. O mână îl căută în noapte şi îl apucă de braţ. Apoi podeaua se săltă în sus, în timp ce un val înălţa barca deasupra stâncilor. O clipă, păru că gravitatea dispăruse. Barca şi tot ce se afla în jurul ei rămaseră suspendate în aer, atârnând, lipsite de greutate, la apogeul distrugerii, apoi la fel de repede cum se ridicase, barca se prăbuşi din nou pe stânci.

De data asta, capul i se pocni de ceva tare. În spatele ochilor, o lumină strălucitoare se stinse şi o dungă roşie, scăpărătoare se arcui în faţa lui. Mâna de pe braţul lui fu smulsă şi, în momentul următor, se trezi în apă, năucit, prăbuşindu-se zdrobit.

În capul lui se petrecea ceva. Zgomotele erau toate ciudate – îndepărtate, şuierătoare, gâlgâitoare... *ciudate.*

O clipă, simţi pământul sub picioare, dar, tot atât de repede, îl pierdu. Instinctiv, picioarele începură să i se zbată în apă de parc-ar fi mers pe bicicletă. Apa era rece. Îngheţată. Şi pătrundea pe crăpătura costumului ud ca un cuţit de gheaţă.

Simţea cum căldura i se scurge din trup şi-şi dădea seama că în mai puţin de un minut va fi mort, zdrobit de stânci, înecat sau îngheţat bocnă. Gândul ăsta îi smulse un gâfâit din piept. Ochii i se căscară şi, prin usturimea sării, zări un inel de flăcări portocalii, smucindu-se într-o parte şi într-alta într-un zigzag iute, vioi.

„Noi suntem sultanii..."

Un zid de stânci negre, lucitoare se ivi nu se ştie de unde, în timp ce gerul îl înşfăcă de piept şi-l strânse, storcându-i aerul din plămâni. Dintr-odată, simţi ceva sub picioare şi, cu inima în gât, făcu un pas, apoi altul. Brusc, apa i se retrase din jurul pieptului – lăsându-se în jos, spre mijloc, genunchi şi glezne. Se auzi un huruit de pietre la picioarele lui, în timp ce milioanele de fărâme ale prundişului se rostogoliră spre mare, într-un reflux de fosfor şi spumă. O clipă, rămase împietrit locului şi, întorcând capul privi în sus, îngrozit, să vadă Valul, ca o cască întunecată prăbuşindu-se spre el din cer.

36.

– Mami! Cred că s-a trezit!

– De data asta eşti *sigur?* Era o voce de femeie, puţin agitată, dar totuşi blândă şi îngăduitoare.

– Îhî. Ştii de ce cred aşa?

– Nu.

– Pentru că... tu ai spus că nu. Chicoti. Chiar vrei să ştii de ce, mami?

– Da, vreau să ştiu.

– Pentru că ţine ochii închişi, dar, pe dedesubt, s-au mişcat. Chiar repede, de parcă ar fi săltat.

Lassiter simţea un suflu vag de aer pe obraz. Era aroma dulce a unei respiraţii de copil. Brandon? Apoi se auzi vocea femeii:

– Doar fiindcă s-a mişcat, nu înseamnă că e treaz. E un reflex. Poate că m-a auzit când mi-a căzut tigaia aia din mână, chiar dacă dormea, şi asta l-a făcut să tresară.

– Ce-i aia refles?

– Reflex.

– Ce-i aia?

– Asta se spune când corpul reacţionează automat. De pildă... dacă aş întinde foarte repede degetul spre ochiul tău... chiar fără voia ta, ai strânge tare din pleoape.

– Da, da' eu ştiu că nu m-ai împunge cu degetul, aşa că o să stau cu ochii deschişi.

– Nu, asta înseamnă un reflex... nu poţi să te stăpâneşti. Când se apropie ceva de ochii tăi, strângi tare din pleoape ca să nu te lovească.

– Ia fă-te că mă împungi în ochi. Un chicotit. Da' nu mă împungi de-adevăratelea.

– Stai întâi să termin cu spălatul vaselor.

– OK. Băiatul începu să îngâne un cântecel dulce.

Din locul ciudat, îndepărtat, în care se afla, Lassiter începu să-şi amintească ceva: o muzică, un val, o scufundare... Bătu din pleoape şi deschise ochii şi atunci, o faţă cu contur ceţos, la doar câţiva centimetri de a lui, ţâşni îndărăt, tresărind.

– Assss! A deschis ochii! Copilul chicoti, încântat şi speriat. Mami! S-a trezit!

– Oh, Jesse, se auzi vocea, venind mai aproape. Te-ai uitat la el atât de mult, ai vrut atât de tare să se trezească...

– Nuuu! S-a uitat la mine. Zău!

Lumina îi înţepă ochii, aşa că Lassiter îi închise din nou, dar, de data asta nu se mai scufundă în spaţiul acela rece, mort.

Apoi, vocea femeii pluti în jos în aerul de deasupra capului lui Lassiter.

– Jesse... încă mai doarme.

– Am crezut că... poate a fost doar un reflex.

– Ia te uită la el? zise ea îngăduitor. De când te-ai făcut aşa deştept? Apoi pare-se că îl gâdilase sau îl rotise în aer, deoarece copilul începu să râdă cu nişte hohote adânci, din burtă, care se rostogoleau în jur şi care exprimau o încântare fără margini.

– Mai fă o dată aşa!

Lassiter se gândea: o melodie vioaie... o melodie vioaie. Asta era ceva vioi? Şi, pe urmă, îngheţat bocnă. Poate am murit. Ochii i se deschiseră brusc.

Femeia îl ţinea pe băiat de subsuori, învârtindu-l roată, iar el dăduse capul pe spate şi părul îi flutura în jur. O dată, de două ori, apoi rotirea se încetini şi femeia trase băiatul spre ea, după care îl puse pe picioare. Copilul se învârti, chicoti şi aşteptă ca femeia să se oprească din mişcare. Apoi, ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Lassiter şi un aer de mare solemnitate i se aşternu pe chip.

– Ia uite! zise el.

Mama întoarse capul spre locul arătat de băiat şi privi.

– *Ţi-am spus eu,* exclamă băiatul.

Expresia lipsită de griji a femeii se topi, lăsând loc unui aer îngrijorat.

– Ai avut dreptate, Jesse, spuse ea prudent. S-a trezit.

– Ea te-a salvat, zise Jesse, cu ochii mari, căprui, aţintiţi pe chipul lui Lassiter. Nici nu mai puteai să respiri şi atunci mami ţi-a suflat în gură. *Eu* trebuia să număr – era foarte important – şi atunci ai scuipat apa. Îl privi cu aerul că se scuză. Ţi-am tăiat costumul de scufundător şi nu mai putem să-l reparăm la loc. Ce...

O auzi pe femeie spunând:

– Şşşş.

Degetele mici îi atinseră fruntea şi i-o mângâie.

– O să te faci bine, zise băiatul.

Lassiter îşi auzi propria răsuflare, tare şi sacadată.

– Ţi-ai pierdut cunoştinţa, zise femeia. Nu ţi-ai revenit două zile.

Lassiter gemu.

– A durat mult până te-am adus aici de pe plajă...

– Erai rece, adăugă Jesse. Te făcuseşi albastru. Noi te-am salvat.

Se mai auzea un sunet în încăpere şi Lassiter se încruntă încercând să ghicească despre ce era vorba. În cele din urmă, se lămuri. Era ploaia care bătea pe acoperiş. Vântul care vâjâia. Lassiter deschise gura să vorbească, dar nu se auzi nimic.

Femeia spuse:

– Jesse, adu un pahar cu apă.

– Imediat! răspunse băiatul vesel. Lassiter îl auzi cum păşeşte mai încolo, auzi hârşâitul unui scaun.

Când Jesse se întoarse, femeia săltă capul lui Lassiter ca să ajungă la paharul ţinut de băiat. Reuşi să soarbă de câteva ori, apoi îşi lăsă iar capul jos, istovit.

– Mai era un bărbat, zise Lassiter. Cum îl chema, oare?

Femeia se încruntă şi dădu încet din cap.

– Te-am găsit numai pe dumneata.

Roger. Numele lui era Roger.

„Noi suntem sultanii..."

Brusc, toate amintirile năvăliră în mintea lui şi corpul îi tresări. Kathy. Brandon. Bepi. Preotul. Atâţia morţi!

– Callista, zise el.

Femeia simţi că i se taie răsuflarea şi ochii i se înăspriră. Întinse mâna după Jesse şi îl trase din pat. Trecu un timp în care nu se auzi decât furtuna. Când deschise gura, în cele din urmă, în glasul ei nu mai era nici urmă de blândeţe:

– Cine eşti? întrebă ea.

Când se trezi pentru a doua oară, era noapte. Baraca lucea în lumina untoasă răspândită de două lămpi cu petrol lampant care atârnau de perete. Privind în jur, văzu că se afla într-o încăpere mare, căptuşită cu scânduri de brad, sprijinită de stâlpi şi grinzi, deschisă până la căpriori. O vatră uriaşă de piatră ocupa cea mai mare parte a peretelui opus, la o distanţă de vreo şase metri. În interiorul vetrei, flăcările săltau în spatele uşilor de sticlă ale unei sobe de lemne. N-o zări nici pe femeie, nici pe băiat, dar distinse un murmur slab undeva, în spatele lui.

„Trebuie să mă scol“, îşi zise el şi, sprijinindu-se în cot, îşi coborî picioarele din pat. Când fu în şezut, simţi un tremur de slăbiciune străbătându-i tot trupul, urmat de un val de greaţă. Încăperea vibră fierbinte şi rece, în timp ce el respiră adânc şi se ridică în picioare, clătinându-se ca un beţiv mânat de un vânt închipuit. Apoi ochii i se dădură peste cap, încăperea dispăru şi el se prăbuşi pe podea, ca lovit de o secure.

– Eşti nebun? îl întrebă ea, ridicându-l de picioare şi aşezându-l iar în pat. El se lăsă din nou pe spate. Ai stat două zile în nesimţire.

– Sunt desfigurat?

– Nu... Se opri, îşi aruncă părul castaniu pe spate, surprinsă de întrebare. Ce fel de întrebare mai e şi asta?

– Altceva am vrut să spun, răspunse el. Am vrut să spun că... Era mai frumoasă decât şi-o amintea el. Chiar şi în lumina care pâlpâia se putea vedea diferenţa. Fugara dispăruse. Acum era mai în vârstă, mai puternică şi mai feminină. Am vrut să spun... mă recunoşti?

– Nu, răspunse ea, mai mult bănuitoare decât curioasă. Cine eşti?

– Ai venit la înmormântare, răspunse el, în Virginia. La înmormântarea surorii mele. Şi a fiului ei.

Ea tresări.

– Kathy Lassiter, zise el. Şi Brandon.

Îşi încreţi fruntea şi se văzu o licărire în ochii ei.

– Era în noiembrie. Purtai o pălărie cu voal. Şi aveai părul blond.

Văzu un semn de recunoaştere în ochii ei, deşi ea încerca să-l ascundă. Îşi dădea seama ce gândea ea: „A venit aici cu un scop. Şi asta nu-i bine".

– Ai cunoscut-o în Italia... la clinică.

– Ce spui? Se depărtă de pat şi, cu un gest nervos, îşi ridică părul de pe faţă.

– Asta n-are legătură cu Callista Bates. Am căutat un nume în dosar...

– Ce dosar?

– De la pensiunea Aquila. Eu o căutam pe Marie Williams. Şi am descoperit că eşti dumneata.

Ea se întoarse la pat şi se aşeză alături de el, la o oarecare distanţă.

– Nu înţeleg... de ce te-ai dus la clinică?

Îi trebui o oră ca să-i spună povestea şi, de două ori, vocea i se sparse şi ea îi aduse apă. Lămpile cu petrol filau şi scoteau fum fiindcă li se terminase combustibilul şi ea le înlocui cu altele. Din când în când, se ridica să mai pună lemne pe foc şi, când el îşi isprăvi povestea, ea spuse.

– Nu înţeleg.

– Ce? o întrebă Lassiter.

– Nu înţeleg nimic. Ce rost ar avea să facă cineva asta?

Lassiter clătină din cap.

– Nu ştiu. Dar au fost optsprezece femei şi optsprezece copii... şi eşti singura care a mai rămas.

Îşi trecu degetele prin păr şi-l ridică în vârful capului. Arăta atât de vulnerabilă, încât îi venea s-o ia în braţe şi s-o mângâie. Dar, bineînţeles că nu putea să facă asta. În cele din urmă, spuse:

– Cum pot să-mi dau seama că nu minţi?

– Fiindcă îţi aduci aminte de mine. Ştii asta foarte bine.

Ea lăsă să-i cadă părul pe umeri şi se îndepărtă de pat. O clipă mai târziu, auzi uşa sobei de lemne scârţâind şi bufnetul unui buştean aruncat pe foc. Uşa se închise cu un nou scârţâit şi el îi urmări umbra alunecând pe tavan, uriaşă în lumina slabă a lămpilor. În cele din urmă, se trânti pe un balansoar şi începu să se lovească ritmat cu palma pe picior. Nervos.

– Poţi să controlezi, zise el. Sună la pensiune. Vorbeşte cu Nigel, vorbeşte cu Hugh. Sau poţi să-i telefonezi lui Jimmy Riordan în Virginia – lucrează la Poliţia Fairfax. Sau poţi să suni la...

– Telefonul e mort, zise ea. Şi, în orice caz, Jesse şi cu mine suntem în siguranţă aici. Eu mă simt în siguranţă. Nimeni n-o să ne găsească aici.

– De ce nu? Eu v-am găsit.

Se uită ţintă la el, apoi schimbă vorba.

– Furtuna se potoleşte, zise ea. Garda de Coastă va începe să te caute mâine-dimineaţă. O să te ducă pe continent, iar pe noi poţi să ne uiţi. Vreau să spun că... e groaznic ce s-a întâmplat cu sora dumitale şi cu celelalte, şi... vreau să spun că-ţi mulţumesc, preţuiesc grija dumitale, dar... Jesse şi cu mine o să ne descurcăm.

El oftă. Altceva nu ştiu să facă.

– Uite ce e, dacă nu mă laşi să te ajut, poate că mă poţi ajuta dumneata pe mine.

Îl privi uimită.

– Cum?

– Eu m-am angajat în treaba asta fiindcă nu pricepeam de ce ar fi dorit cineva s-o omoare pe Kathy... şi nu pricep nici acum. Dar, poate... dac-aş putea să te întreb câteva lucruri...

– Cam ce?

– Nu ştiu, dar... de ce te-ai dus la Clinica lui Baresi? Vreau să spun, de ce acolo şi nu în altă parte?

Callista-Marie ridică din umeri.

– Pentru acelaşi motiv ca şi Kathy, răspunse ea. Am făcut cercetări. Clinica avea un trecut care inspira încredere. Baresi era foarte respectat. Şi era una dintre clinicile care ofereau procedurile care mă interesau pe mine. Singurul lucru în defavoarea ei era că se afla într-o ţară străină, dar chiar şi ăsta era un avantaj. A trebuit să mă întorc în Italia.

– Să te întorci?

– Am locuit acolo când eram copil. Lângă Genova.

– Ai crescut în Italia?

Dădu din cap.

– Doar trei ani. Mătuşa mea s-a îmbolnăvit, altfel aş fi absolvit liceul la Arenzano.

– Dar...

– Unchiu-meu lucra în construcţii, zise ea. Cred că era destul de priceput, fiindcă am stat în tot felul de locuri. În Pakistan, în Arabia Saudită şi aici, în State. Am făcut clasa a treia la Tulsa, dintr-a cincea până într-a şaptea am fost la Wilmington, la Delaware, pe urmă la Tacoma... la Tacoma nici măcar n-am mers la şcoală. În continuare, într-a opta şi a noua la Houston. În Italia ne-am dus mai târziu. În orice caz... am locuit acolo mai mult decât în oricare altă parte.

– Femeia de la magazin mi-a spus că părinţii ţi-au murit când erai mică.

– Mătuşa şi unchiul meu m-au luat la ei. De fapt, nu cred că au dorit asta... dar ea era singura rudă de sânge pe care o aveam.

– Şi numele lor era Williams?

Încuviinţă.

– Mătuşa Alicia şi unchiul Bill.

– Te-au adoptat? Vreau să spun... legal?

Întrebarea o irită.

– Ce legătură are asta cu sora dumitale?

– Are legătură cu dumneata. Fiindcă, dacă te-au adoptat, există nişte acte după care poţi fi găsită. Undeva. Într-un tribunal sau într-altul.

– Ei au vrut să-mi dea numele lor. Îmi amintesc că mătuşa Alicia spunea că se creează mai puţină *confuzie* dacă avem toţi acelaşi nume de familie. Altfel, dura prea mult ca să trecem prin vamă. Scutură din cap şi spuse: Aşa că m-au adoptat, fiindcă era mai practic aşa, nu pentru că mă iubeau şi doreau să formăm o familie. Fiindcă era mai puţin complicat. Făcu o pauză, apoi râse iar. Nu-i de mirare că eram o asemenea pacoste.

– Aşa ziceau ei?

Îşi strânse buzele.

– Hmmm. Oftă. N-ar trebui să mă plâng. Aveau amândoi peste cincizeci de ani şi luau la ei un copil de grădiniţă. S-au purtat destul de bine cu mine.

– De ce spui că erai o pacoste?

– Eram un copil urâcios şi foarte, foarte timid. Părinţii mei au murit şi, cu puţin timp înainte, se prăpădise şi fratele meu. Viaţa asta în mişcare era grea, şi mătuşa Alicia şi unchiul Bill erau, mai tot timpul, cam nepăsători faţă de mine. Aşa că eu am devenit... nu ştiu cum să spun... Închisă în mine. Şi, cu excepţia Arabiei Saudite, nici măcar nu mergeam la şcoli de limbă engleză. Am descoperit că cel mai bun lucru era să rămân, cât mai mult cu putinţă, nebăgată în seamă. Aşa că am început să mă pricep să fac treaba asta.

Lassiter o privi cu îndoială.

– Eu aş fi zis că erai destul de uşor de observat, chiar şi copil fiind.

– Nu. Asta-i adevărul. Eram o fetiţă urâţică. Aveam urechile clăpăuge, nasul prea mare, ochii, gura, totul era prea mare. Chiar şi genunchii. Iar picioarele îmi erau uriaşe. Eram un fel de dulău mai mic, sau cam aşa ceva.

Lassiter râse.

– Mătuşă-mea avea obiceiul să se uite la mine, să dea din cap şi să spună: „Poate se mai schimbă cu vremea“, dar părea cam sceptică şi se vedea că nu credea c-o să se întâmple aşa. Râse, dar, imediat după aceea, se încruntă. Apoi se ridică şi-l privi cu un aer îngrijorat. Asta nu-ţi poate fi de nici un ajutor. Cred c-ar fi timpul... Mă gândeam doar la clinica lui Baresi, că era, într-un fel, *diferită*. Nu ştiu cum să zic... Ei, bine, el nu te lăsa să alegi. Asta era una. Şi cred că multă lume considera lucrul ăsta un dezavantaj, dar eu nu gândeam aşa. Eu credeam că era ceva bun.

– Ce vrei să spui când zici: „să alegi“? Ce să alegi?

– Donatorul de spermă. Donatorul de ovul.

– Şi s-ar fi putut *alege?*

Aprobă din cap.

– În majoritatea locurilor. M-am dus la o clinică din Minneapolis, doar ca să văd ce era pe-acolo. Şi, bineînţeles, mi-au dat sfaturi privind procedura şi toate fazele pe care trebuia să le parcurg. Mi-au pus întrebări gen „Sunteţi căsătorită? Vreţi să se folosească sperma soţului dumneavoastră pentru fertilizarea ovulului? Nu? Atunci răsfoiţi asta – şi mi-au dat un dosar cu cotor metalic cu prezentări ale donatorilor! Nu-mi venea să cred! Nu-mi venea să cred! Vocea ei căpătă un ton onctuos ca acela al unui prezentator de premii la un spectacol de jocuri: „Donatorul 123 este inginer aerospaţial, cu o constituţie atletică şi capacităţi superioare. Donatorul 159 are un metru optzeci şi şase şi cântăreşte...“ Se cutremură şi scoase un fals ţipăt de groază. Vreau să zic: ooooh!

Râse şi Lassiter.

– Sună un pic ca un concurs al aşilor, nu-i aşa?

– Da, un pic. Dar, la clinica lui Baresi nu exista nimic de genul ăsta. Acolo nu ţi se spunea nimic despre donatori. Absolut nimic! Ceea ce mie îmi convenea. Eu nu vreau să ştiu nimic. Din nou, vocea ei începu să imite o voce străină – de

data asta, un mormăit înfundat cu accent italian. „Mariii! *Carissima!* Va fi *una sorpresa piccola!*“

– Ce înseamnă asta?

– O mică surpriză. Cu mine vorbea în italiană. Zâmbi, aducându-şi aminte. Ţineam foarte mult la el.

Părea acum mult mai relaxată, aşa că Lassiter mai făcu o încercare.

– Ştiu că nu-ţi place să auzi asta, zise el, dar nu e deloc prudent să rămâi aici.

Sătulă de discuţie, îşi roti ochii în cap şi se uită în altă parte.

– Uite ce e, spuse el, oamenii ăştia sunt plini de bani şi nu numai de bani. Mai au şi relaţii. Oameni din FBI. Dacă eu am reuşit să te găsesc...

– *Cum* m-ai găsit?

– Prin Gunther.

O clipă, avu un aer nedumerit, apoi spuse:

– Te referi la maşina mea?

– În general... da.

– Nu-i mai spun Gunther.

– Nu asta e problema.

– Ştiu, dar....

– Dă-mi voie să te întreb ceva. Cum ai reuşit?

– Ce?

– Să-ţi creezi o nouă identitate. Fiindcă ai făcut o treabă destul de bună... Vreau să spun... pentru un amator.

– Mulţumesc... Aşa se pare... De fapt, am cumpărat o carte de sfaturi practice. Dintr-un loc din Colorado, unde se găsesc tot felul de cărţi ciudate. Cum să arunci ceva în aer, cum să-ţi cauţi hrana, cum să-ţi construieşti propriul tău lansator de rachete... Cred că se pricep să dea sfaturi luptătorilor.

– Şi n-ai făcut decât să urmezi indicaţiile?

– Da. Cam aşa ceva. Te învaţă cum să te duci într-un cimitir şi să iei un nume de pe piatra funerară a unui bebeluş. Dar eu aveam deja un nume, pe care nu-l folosisem de douăzeci şi cinci de ani, aşa că nu aveam nevoie să fac asta. Aveam chiar şi un certificat de naştere. Şi, între timp, eram deja însărcinată, aşa că eram, oarecum, grăbită.

– E vorba de certificatul de naştere pe numele de Marie Sanders.

– Exact! Certificatul meu de naştere. Îl aveam într-un plic vechi, cafeniu pe care îl ţinusem la mine de pe vremea când aveam optsprezece ani şi-l primisem de la unchiul meu. În el mai erau şi câţiva dintre dinţii mei de lapte, o fotografie de la nunta părinţilor mei, o tăietură dintr-un ziar care-l arăta pe bunicul meu la o lansare navală şi câteva acţiuni americane pe care părinţii mi le cumpăraseră când eram copil. Aşa am ajuns în California... am vândut acţiunile.

– Dar...

– Uite ce e, spuse ea brusc, ridicându-se în picioare. Părerea mea este că acum trebuie să ne ducem la culcare – mai ales dumneata. Şi, spunând asta, stinse lămpile, una câte una, şi dispăru.

În noaptea aceea, el dormi buştean şi, a doua zi dimineaţa, când se trezi, îl auzi pe Jesse strigând la maică-sa:

– E aşa de *cald*, mami! Nici măcar n-am nevoie de mănuşi. Pot să mi le scot? Te rooog!

– Ei, hai...

– Aproape că-i *foarte cald*, mami. Hai afară şi-ai să vezi. E foarte cald. Şi-i ceaţă. Nici măcar nu se vede Bear Island[1].

Lassiter auzi cum se închide uşa şi deschise ochii. Văzând că era singur, se ridică în şezut, trăgându-şi păturile în jurul lui. Apoi, îşi dădu picioarele jos din pat şi, după ce-şi

[1] Insula Ursului (în lb. engleză)

sprijini, cu mişcări lente, tălpile de podea, se târî de-a lungul încăperii până la un scaun de lângă soba de lemne.

Se scurse un minut. Apoi al doilea şi al treilea. După aceea, uşa se trânti de perete şi Jesse năvăli în cameră. Văzându-l pe Lassiter, încetini pasul şi se opri.

– Hei! strigă el. Te-ai trezit! Vrei să ne jucăm de-a azvârlitul cu beţe? Mami s-a plictisit de jocul ăsta. Te rooog!

Se supuse. Se jucă de-a azvârlitul cu beţe şi de-a ţara zaharicalelor toată dimineaţa. Marie scotoci după nişte haine vechi dintr-un cufăr din pod şi el se îmbrăcă atent cu ele. Erau cam jerpelite şi miroseau a mucegai, dar erau măsura lui.

Lassiter era uimit de independenţa micii familii. Aveau o cămară de legume uscate, funii de ceapă şi usturoi, şiruri de ardei roşii uscaţi şi mănunchiuri de plante aromatice atârnând de grinzi. Vase mari erau pline cu provizii de bază – orez, fasole, lapte condensat şi praf de ouă. Făină, zahăr şi ovăz măcinat. Aveau apă dintr-un izvor pe care Marie, şi chiar şi Jesse, ridicaţi pe un scaun, o pompau manual în bucătărie.

– Uneori îngheaţă, îi mărturisi Jesse, dar avem o groază... zău, o groază, de sticle. Şi mai avem şi butoaie cu apă de ploaie. Vrei să-ţi arăt?

Băieţelul era irezistibil şi Lassiter o observă de mai multe ori pe maică-sa cu o expresie pe care-şi amintea că o văzuse pe chipul lui Kathy: dragoste şi mândrie de mamă. „Nu-i aşa că-i minunat?"

Luară masa de prânz, după care Marie făcu împreună cu Jesse o lecţie de citire. Lassiter stătea pe un scaun rustic din verandă, privind oceanul şi ascultând. Când lecţia luă sfârşit, Jesse ţâşni iar afară, nerăbdător să-i arate cum târau ei obiectele grele – barca, platforma de acostare – de la uscat la apă şi invers.

– E la fel cum făceau egiptenii, zise el, scoţând o sanie primitivă de sub portic.

Sania nu era decât o bucată de tablă ondulată, cu o scândură bătută în cuie la un capăt. Într-o parte şi în alta a lemnului se făcuseră găuri prin care se trecuse o frânghie, aşa că era uşor de tras. Ca să-i facă o demonstraţie, Jesse puse un bolovan mare pe sanie, apoi luă frânghia în mânuţele lui şi trase, aplecând drăcovenia ca să încarce doi buşteni mai mici. Încet, cu multă gâfâială şi multe icneli, începu să tragă invenţia asta şi încărcătura ei până la apă, oprindu-se, din când în când, ca să mute unul dintre buşteni de la spatele saniei, în partea din faţă.

– Aşa au cărat toate stâncile ca să clădească piramidele, zise Jesse. Fiindcă n-aveau roţi.

La cină, Marie spuse că, dacă se risipea ceaţa, Paza de Coastă va sosi, aproape sigur, a doua zi dimineaţă.

– Şi domnul Lassiter se va putea întoarce la viaţa civilizată.

– Nu se poate să rămână cu noi? întrebă Jesse. E mai vesel cu el aici.

– Mai vesel, repetă Marie. Nu, bineînţeles că nu poate să rămână, Jesse. Trebuie să se întoarcă la viaţa lui. Nu-i aşa?

Lassiter o privi îndelung. În cele din urmă, spuse:

– Ah, da, sigur că da.

Era, desigur, o minciună şi continuă să se gândească la asta mai târziu, pe când spăla vasele, în timp ce Marie îi citea lui Jesse în cealaltă cameră. Adevărul era că, deşi dăduse de ei treaba lui nu se sfârşise, şi nu se va sfârşi până când...

„Până când nu ştiu ce s-a întâmplat şi de ce."

Când Marie se întoarse după ce-l băgase pe Jesse în pat, se aşezară amândoi în faţa focului. Ea părea tristă şi el îi spuse asta.

– Nu-i nimic, doar că... de când eşti aici... Jesse e atât de stimulat şi-mi dau seama... cât de egoistă sunt.

– Fiindcă locuieşti pe o insulă?

Ea scutură din cap.

– Dar asta n-o să dureze veşnic. La toamnă, se duce la grădiniţă, aşa că... va trebui să găsim o casă în oraş.

– Nu te temi că o să te recunoască cineva? o întrebă Lassiter. Ea scutură din cap.

– Nu prea. Lucrurile stau altfel acum şi... mai de mult eram altfel.

– Te referi la felul cum arătai?

– Nu, mă refer la felul cum mă simţeam. De fapt, ce-a fost nu mi se mai pare important acum. Lucrul cel mai important este Jesse.

Lassiter făcu un semn de aprobare.

– Ai dreptate. Şi tocmai de asta trebuie să pleci de aici.

Îi aruncă o privire iritată.

– Credeam că ne-am înţeles în privinţa asta, zise ea.

El oftă.

– Perfect! Ne-am înţeles. Dar fă-mi un hatâr: când vine Paza de Coastă, spune-le că nu m-ai văzut.

– De ce? întrebă ea, privindu-l bănuitor.

– Fiindcă aceşti oameni care te caută pe tine, mă caută şi pe mine. Ceea ce, te rog să mă crezi, nu-i bine pentru tine. Pentru că, dacă Paza de Coastă mă duce înapoi, pe continent, o să trebuiască să facă cineva un raport, şi raportul ăsta o să aibă numele meu scris pe el. Şi, fiindcă un localnic a fost ucis, ziarele o să vorbească despre cazul lui. Şi, curând, o să apară în oraş nişte indivizi pe care nu i-a mai văzut nimeni înainte. Care, ce-ţi închipui c-o să facă? O să pună întrebări ca: „A închiriat o barcă? Şi-a ieşit în larg pe furtună? Încotro se ducea? Cu cine voia să se întâlnească?" Se opri şi respiră adânc. Asta-i o problemă serioasă. Mai bine mă duc pe continent cu mijloace proprii.

– Cum?

– Ai o barcă. Poţi să mă duci la mal.

Ea îşi împinse genunchii spre piept.

– Şi, pe urmă, ce se mai întâmplă? Te las undeva pe stânci?

– Da.

– Asta-i curată nebunie! Şi cum o să te descurci?

– Nu-ţi face griji pentru mine.

Ea clătină din cap.

– Barca nici măcar nu e trasă la apă. *Platforma de acostare* nu e nici ea pe apă.

– Ce vrei să spui? Cum, adică, platforma de acostare nu e pe apă? Dar unde e?

Îi aruncă o privire.

– Iarna, trebuie trasă pe uscat, fiindcă gheaţa ar scoate-o în larg. Golful îngheaţă o dată sau de două ori pe an.

– Bine, dar dacă ceva e legat...

Ea izbucni în râs.

– Eu mă refer la tone de gheaţă. Când gheaţa asta începe să se topească şi se porneşte refluxul...

– Nu e nici un pic de gheaţă acolo...

– Acum nu, dar... ea scoase un oftat adânc. Cred că putem fixa platforma. Şi, pe urmă... Cred că aş putea să te duc până la mal.

– Asta-i tot ce-ţi cer.

– Perfect! Aşa o să facem!

O clipă, rămaseră tăcuţi. Lassiter privi în altă parte, apoi îşi întoarse iar ochii spre ea.

– Pot să te rog ceva?

– Isuse! exclamă ea. Eşti mai rău ca Jesse!

– Nu, vorbesc serios... în legătură cu clinica. Toate persoanele care au murit, au urmat aceeaşi procedură şi... mă întrebam... dumneata de ce ai ales-o?

– Ce? Donaţia de oocite?

– Da. Vreau să spun că la vârsta dumitale... e ciudat, asta-i tot! Celelalte femei erau în situaţia lui Kathy... erau mai în vârstă. Vreau să spun că ăsta era motivul, este... Îşi

aruncă privirea în tavan. Am impresia că prea intru în intimităţi.

– Dar de ce nu? răspunse ea pe un ton care însemna „Vezi că-mi pierd răbdarea". Am să-ţi spun tot ce-i de spus. În cazul meu, nu era vorba că nu eram fertilă. Eu puteam avea copii. Şi-mi doream într-adevăr foarte, foarte mult să duc o sarcină până la capăt. Dar trebuia să folosesc un material genetic aparţinând altcuiva. Nu mie.

– De ce?

– Din cauza sindromului Duchenne.

Lassiter se uită la ea perplex.

– Asta ce mai e?

Ea rămase cu privirea pierdută asupra flăcărilor.

– Există o genă... purtată de femei, care o trec mai departe şi care pe ele nu le afectează. Îi afectează pe bărbaţi.

– Şi ce se întâmplă?

– Este un dezechilibru al cromozomului X, asemănător hemofiliei, numai că nu poate fi tratat. Cine-o contractează, moare tânăr. Fratele meu n-a supravieţuit decât până la treisprezece ani.

Lassiter îşi aminti cum Maude îi povestise despre fratele care era cărat în braţe până la barcă, înfăşurat în pături.

– Îmi pare rău.

Ea se aşeză din nou pe scaun şi-i spuse, pe un ton detaşat, cum era acea boală – o afecţiune progresivă, distrugătoare a muşchilor. Începe ceva mai jos de pulpe şi se ridică treptat mai sus. Mersul devine greoi, la început, apoi complicat şi, în cele din urmă, imposibil. Muşchii picioarelor se atrofiază, după care boala continuă să se mute mai sus, până când este afectată diafragma şi apar dificultăţi de respiraţie şi imposibilitatea de a tuşi. În final, victimele fac pneumonie sau o altă infecţie. După care, mor.

– Eu mi-am făcut testul când aveam vreo douăzeci de ani. Şi am descoperit că sunt purtătoare.

Nu ştia ce să spună, aşa că întrebă:

– Toţi copiii dumitale ar contracta boala?

Clătină din cap.

– Jumate-jumate, de fiecare dată. Ceea ce înseamnă că există o posibilitate de unu la patru să ai un băiat care să sufere de Duchenne.

– Nu-i chiar aşa de rău...

– Ai mai multe şanse la ruleta rusească. Problema este că te joci cu viaţa altuia şi omul acela este fiinţa cea mai dragă din lume. Îşi aruncă mâinile în sus şi le lăsă să cadă încet pe lângă corp.

– Îmi tot vine să spun că-mi pare rău, dar... zise Lassiter.

– N-are importanţă. Îl am pe Jesse... şi nu-mi pot închipui că aş putea vreodată să iubesc pe cineva mai mult decât pe el.

– Îmi dau seama.

– Şi nu pot să spun că am fost nenorocită când am aflat despre boala asta. Vreau să zic... nu eram ataşată de nimeni, nu mă gândeam c-aş fi vrut să am un copil. A fost ca o uşă care s-a închis, dar eu nici măcar nu bătusem la ea.

– Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Ridică din umeri.

– Locuiam în Minneapolis. Duceam viaţa aceea secretă. Era atâta singurătate... totul era atât de incoerent. Şi mi-am dat seama că, dacă aş avea un copil, n-ar mai fi aşa... şi m-am gândit să adopt unul, dar... având în vedere toată povestea cu Callista, ar fi fost prea complicat, n-ar fi ieşit nimic. Şi atunci am văzut un articol despre această nouă tehnică, privind donaţia de ovule şi m-am simţit electrizată! Două luni mai târziu mă aflam într-un avion care se îndrepta spre Italia şi, după alte două luni, eram însărcinată.

Când, ceva mai târziu, a doua zi, sosi Paza de Coastă, Lassiter şi Jesse „explorau“ capătul opus la insulei.

Era neobişnuit de cald, aproape ca primăvara. Ceaţa atârna de copaci în timp ce Lassiter îl urma pe băiat pe poteca îngustă din pădure, păşind pe un covor gros de ace de brad. Prima lor oprire fu la „doc“, unde două bărci se odihneau pe un strat de rocă, uscate şi plasate sus pe un pat de scoici sparte. Bărcile erau cu fundul în jos, sprijinite pe copastii, legate cu funii lungi de trunchiul unui pin roşcat. Una dintre bărci era un skif, cu o lungime de vreo patru metri şi jumătate, cealaltă un pui. În apropiere, se afla un mic hambar în care se găseau „toate uneltele noastre marinăreşti“. O rampă Evinrude, sprijinită de un suport de lemn; bidoane de motorină, vâsle, veste de salvare, căngi de acostare, ancore, unelte de pescuit şi câte altele.

Instalaţia de doc era nouă şi vopsită în cenuşiu. Un capăt era fixat definitiv de stratul de rocă şi se întindea spre baliză, ca o platformă suspendată pe mare. Restul docului, constând dintr-un fel de plută şi o rampă îngustă, era tras spre stâncă atunci când venea vremea asamblării.

Lassiter îl urmă pe Jesse de la un golfuleţ la altul. Eliberară nişte crabi dintr-un vas de ţipari şi se prefăcu a fi impresionat când Jesse îi arătă un stejar care crescuse în interiorul unui cadru de pat din fier abandonat, trunchiul gros muşcând aproape din metal. Ultimul loc unde se opriră fu un mic golf la capătul insulei, unde se găsea vechiul hangar de bărci şi rămăşiţele albicioase ale unui doc de altădată.

– Lor le plăcea să ţină bărcile aici, iarna, îl lămuri Jesse. Dar acum... Băieţelul îşi lăsă capul într-o parte şi ridică un deget.

Lassiter auzise şi el un huruit înfundat de motor.

– Paza de Coastă, zise Jesse. Motorul hurui şi mai tare, apoi zgomotul se întrerupse. Curând după aceea, auziră şuieratul unui alt motor, mai slab.

– Asta-i bărcuţa lor, spuse Jesse. E gonflabilă. Aruncă o privire spre Lassiter. Ţi-am arătat până acum fortul meu?

– Nu.

– Hai cu mine, zise el şi, luându-l pe Lassiter de mână, îl conduse spre o potecă spongioasă către „fortul" luminiş încercuit de o îngrămădire de molizi şi brazi pitici. În acel luminiş, Jesse închipuise câteva „camere" mici, cărând acolo bucăţi de lemn uscate pe care le aşezase ca să formeze un fel de podea. Conducându-l pe Lassiter în „camera de zi" a fortului, băiatul se aşeză pe un buştean putred, „canapeaua", şi recită o fabulă despre o focă rătăcită şi despre nişte oameni care porniseră în căutarea ei.

Era o poveste ciudată şi, în clipa când se sfârşi, se auzi un fluierat scurt, străbătând pădurea ca o undă. Lassiter recunoscu melodia şi-şi dădu seama ce voia să spună: calea-i liberă. Paza de Coastă venise şi plecase.

– Ce s-a întâmplat cu Roger? întrebă el.

Marie clătină din cap.

– Nu l-au găsit. Dar îl vor găsi... la un moment dat. Curentul cară totul spre Nubble, aşa că...

– De mine au întrebat?

Încuviinţă dând din cap.

– Au spus că Roger luase cu el pe cineva care voia să vină la mine şi că au găsit o maşină la Cundys Harbor.

Lassiter întoarse capul în altă parte şi bombăni:

– Lua-i-ar dracu'. Apoi gemu, exasperat. De ce nu le-ai spus că sunt aici?

– Aşa ai fi vrut să fac?

– Bineînţeles că nu.

– Adevărul e că... treaba asta nu-i normală. Ar fi trebuit să aibă o barcă de salvare, în primul rând şi, în orice caz, sunt sigur că nu erau toţi de la Paza de Coastă.

– Ce vrei să spui?

– Doi dintre ei erau în civil.

– Şi cum arătau?

Marie ridică din umeri.

– Solizi.

– Crezi că erau poliţişti? o întrebă Lassiter.

– Se prea poate.

– Dar poate că nu erau.

– Exact, zise ea. Asta m-a îngrijorat.

Lassiter oftă.

– Ce voiau să ştie?

– Ei... lucruri despre tine. Şi dac-am văzut barca scufundându-se... ah, da, voiau să ştie unde era Jesse. „Unde-i băieţelul?"

– Şi ce le-ai spus?

– Le-am spus că noi dormeam când s-au întâmplat toate astea. Şi, a doua zi, când am găsit barca, nu mai era nimeni. Şi le-am spus că Jesse trăgea un pui de somn.

– Crezi că i-ai convins?

Făcu un semn că da.

– Eu aşa zic. Sunt o actriţă, într-adevăr, bună. Sau eram, în orice caz.

Ceva mai târziu, în după-amiaza aceleiaşi zile, după ce sfârşiseră masa, iar fluxul mai avea o oră până la nivelul maxim, se apucară să instaleze docul. Era o operaţie complicată care dură aproape trei ore. Când fură gata, Lassiter vâsli cu pluta în jurul docului, în timp de Jesse şi Marie coborâră rampa cu scripeţi şi frânghii. În cele din urmă, Lassiter montă garniturile şi se ridică.

– Nu-mi vine să cred că faci toate astea singură, zise el.

Jesse se simţi ofensat:

– *Nu le face singură.*

Bărcuţa era destul de uşoară ca să poată fi ridicată şi, cu ajutorul lui Jesse, Lassiter o cără la apă. Apoi, împreună cu Marie, târâră skiful în jos, către doc, pe trei buşteni de lemn. O dată la câţiva paşi, Jesse striga: „OK!" şi ei se opreau, aşteptându-l să tragă de fiecare buştean deplasat spre partea

din faţă şi să-l reaşeze sub proră. Când ajunseră la malul apei, împinseră barca pe nişte scânduri şi îi făcură vânt spre mare. Lassiter intră în hangar şi ieşi cu debarcaderul în braţe şi cu o expresie de uimire pe chip: era de neînchipuit că ea putea să ridice greutatea asta singură. Împreună, fixară motorul la pupa skifului şi ataşară rezervorul de motorină. În timpul ăsta Jesse, arătând ca omul din ghidul Michelin, într-o vestă de salvare enormă, prinse firul de alimentare, întâi de motor, apoi de rezervor. Apoi strânse para de cauciuc de patru, cinci ori şi, cu ajutorul mamei lui, apăsă pe butonul electric de pornire. După câteva încercări, motorul se opri şi începu să huruie, scoţând un nor de fum gros, albastru.

În seara aceea, după ce Jesse se duse la culcare, se aşezară în faţa focului, Marie în balansoar, cu genunchii lipiţi de piept.

– Cum stai cu banii? îl întrebă ea, brusc.

Lassiter rămase descumpănit.

– Destul de bine, răspunse el.

Marie zâmbi.

– Nu-i ce crezi. Mă gândeam la dumneata. Deci, când ajungi la ţărm... n-o să eşuezi.

Lassiter dădu din cap. Lui i se păruse că făcuse ceva progrese, dar... era clar că ea abia aştepta să scape de el. Se ridică încet în picioare şi traversă încăperea până la locul unde jacheta lui de piele stătea agăţată de un cârlig.

– Cred că am destui bani, zise el. Adevărata problemă este: ce facem cu tine?

Marie scutură din cap.

– Nu-ţi face griji cu noi, răspunse ea. O să dispărem şi noi, într-o zi, două. Bani am. Ne putem stabili altundeva. De data asta, o să fac lucrurile cum trebuie.

– Pot să te ajut în privinţa asta, ştii? Pe vremuri, eram un profesionist în chestii d-astea. Băgă mâna în buzunarul

jachetei şi-şi scoase portofelul. Un plic jilav căzu pe podea şi el se apleca să-l ridice. Era *scrisoarea lui Baresi.*

– Ai putea să-l iei pe Gunther, zise ea. I-ar trebui nişte reparaţii, dar...

– Înţelegi ceva scris în italiană, nu?

– *Ce spui?*

– Înţelegi italiana?

– Sigur că da, răspunse ea, dar...

În plic se aflau trei, patru pagini scrise pe foiţă de hârtie, umede încă şi lipite între ele. Întorcându-se lângă foc, se aşeză la picioarele lui Marie şi dezlipi foile, cu mare grijă.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că există pixuri, zise el.

– Ce vrei să zici? întrebă ea. Ce-i asta?

– Este o scrisoare scrisă de Baresi preotului din Montecastello. Preotul mi-a dat-o mie, înainte de a fi ucis şi iat-o, zise el, întinzându-i paginile. Spune-mi despre ce-i vorba.

Oarecum în silă, ea luă paginile şi începu să citească, întâi mai poticnit, apoi aproape fluent.

– Doi august, 1995. Dragul meu Giulio...

Acum, când moartea este atât de aproape, îţi scriu cu inima deschisă şi plină de bucurie, ştiind prea bine că în curând mă voi afla în faţa Domnului nostru, ca să fiu judecat.

Îmi dau acum seama că am venit la tine în ceas de cumpănă, încercând să obţin, prin spovedanie, nu doar iertarea Bisericii, ci şi complicitatea ei. Uriaşa greutate a tainei vieţii mele şi gravitatea a ceea ce credeam atunci a fi păcatul meu păreau atât de mari, încât nu mai puteam să port povara singur şi am simţit nevoia s-o împart cu cineva.

Şi aşa am şi făcut, ceea ce a fost o greşeală.

Lumea spune că ai închis biserica şi ai plecat la Roma. Şi că ai rămas acolo zile întregi. Oh, Giulio... cât de mult trebuie să te fi tulburat!

Dar acum îmi dau seama că numai privind prin prisma trufiei am putut să confund voia Domnului cu propriile mele împliniri. Acum ştiu că tu, ca om al Domnului, ai fost încredinţat întotdeauna că suntem cu toţii unelte ale lui Dumnezeu şi că ceea ce înfăptuim noi nu este nici mai mult, nici mai puţin decât lucrarea vrerii Lui.

Descoperirea dezastruoasă pe care am făcut-o, în sensul că celulele pot fi readuse la...

– Nu înţeleg ce-i asta, zise Marie, arătând un cuvânt. Lassiter privi.

– Omnipotenţă, zise el. Este un termen folosit în genetică.

Marie continuă:

... că celulele pot fi readuse la omnipotenţă, era inevitabilă în marea schemă a lucrurilor. Dacă Ignazio Baresi nu ar fi făcut-o ieri, un altul ar fi făcut-o mâine. Dacă nu la Zürich, atunci la Edinburg.

Şi tocmai în aceasta, în inevitabilitatea lucrării mele, poate fi văzută mâna lui Dumnezeu. Căci aceasta este, şi trebuie să fie, „inevitabilitatea“: planul lui Dumnezeu, implantat în lumea din jurul nostru.

Cum altfel, prietene, dacă nu prin referire la acest plan, putem explica împrejurările care au făcut ca un microbiolog să se apuce de studiul moaştelor? Moaştelor! Ce sunt ele, dacă nu semne magice, fetişuri şi labe de iepure? Un fel de „ajutor vizual“ pentru oamenii simpli ce fac doctrinele complexe, metafizice, accesibile omului de rând. Acest cui a străpuns mâna lui Isus! Această aşchie a pătruns în carnea Lui! El a umblat printre noi. El era adevărat.

Şi totuşi, aproape împotriva voinţei mele, am descoperit că, punând aceste obiecte sub microscop, ele erau o mină de posibilităţi! Punctul de vedere superior cu care m-am apropiat de acest subiect prima oară a făcut loc, curând, unei înţelegeri mai profunde. După cincizeci de ani de învăţătură,

mi-am dat seama că orice ţăran ştie, prin intuiţie, că aceste obiecte sunt legături vitale şi tangibile cu Dumnezeu.

După cum ştii, acest punct de vedere nu este încurajat la Roma. Vaticanul a preferat să uite că negoţul cu moaşte a fost cât se poate de intens, că se plăteau averi pentru fărâme de carne sau de lemn, şi amatorii de relicve îi otrăveau pe sfinţi ca să le poată vinde oasele mai repede. Vaticanul a privit întotdeauna proslăvirea moaştelor ca pe o ameninţare. Când moaşte puternice şi-au găsit drum spre diocezele îndepărtate, pelerinii le-au urmat cu averea lor. Iar Vaticanul este mai sărac din pricina lor.

Ca expert consultant angajat de Vatican, sarcina mea a fost simplă: să discreditez falsurile şi să-mi rezerv părerile asupra restului. Ceea ce am şi făcut: am dat la iveală faptul că „clavicula Sfântului Anton" nu era decât un fragment dintr-o coastă de miel. Şi că „pânza cu care s-a şters fruntea lui Hristos" fusese ţesută în secolul al cincisprezecelea.

Adevărul este că mare parte dintre obiectele pe care le-am examinat erau, aşa cum bănuia Vaticanul, contrafaceri. Dar nu toate. Existau obiecte care, pur şi simplu, nu puteau să fie discreditate: provenienţa era verosimilă, vârsta era potrivită. Ele puteau să fie ceea ce pretindeau că sunt... sau puteau să nu fie.

Atunci m-am apucat de studiul medicinei, uimit de descoperirea că aş putea să joc rolul moaşei lui Dumnezeu şi, într-adevăr, aceasta a fost lucrarea vieţii mele.

Marie se uită la Lassiter.

– Ce tot spune aici? întrebă ea.

Lassiter dădu din cap.

– Citeşte înainte...

N-a fost greu. Studiile mele medicale au fost, comparativ, scurte. Clinica a fost pusă pe picioare uşor şi femeile au venit la mine, ca prin minune, din toate colţurile lumii – toate, din proprie iniţiativă. Folosind materialele ADN luate de la câteva dintre cele mai verosimile moaşte, am creat o imaculată concepţie pentru fiecare dintre cele optsprezece paciente.

Cine ştie, vechi prieten, ce va ieşi din asta? Poate că aceşti copii nu vor fi mai mult decât o adunătură ciudată de ţărani, înviaţi din antichitate, fără un rost superior. Sau, poate, voi fi creat un nou Hrist. Nu voi şti niciodată. Nici tu nu vei şti niciodată. Dar, cu siguranţă că avem dreptul la speranţă.

Aşa că, prietene, îmi iau rămas-bun de la tine, în speranţa că te-am liniştit. Am îngenuncheat în faţa ta plin de îndoială, e adevărat, dar asta-i omenesc. Şi Hristos a încercat îndoiala... eu, însă, nu mă mai îndoiesc.

Această problemă este în mâinile lui Dumnezeu. Aşa cum a fost întotdeauna.

Ignazio

– Joe? Se simţea un tremur în vocea ei. Ce vrea să spună?

Lassiter rămase tăcut un moment, apoi întrebă:

– Ai ceva de băut?

Marie se ridică în picioare, se duse la dulap şi se întoarse cu o sticlă de coniac şi două pahare. Turnă pentru fiecare şi-şi repetă întrebarea:

– Ce vrea să spună?

Lassiter trase o duşcă bună.

– E vorba de Jesse, răspunse el.

– Ce-i cu el?

– Ei, bine... Baresi... încerca... încerca să-l cloneze pe Isus.

– Ce zici?

Lassiter oftă.

– Poate că Jesse... poate că Jesse este Isus.

Stătură de vorbă până târziu, Lassiter povestind ce aflase de la profesorul de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

– Aşa că asta-i, zise el, turnându-şi al treilea pahar de coniac. A luat o fărâmă dintr-o relicvă ce părea autentică, a izolat una dintre celulele nucleice şi a adus-o iar în starea de omnipotenţă. După asta, nu-i mai trebuia decât un ovul şi o femeie dornică să aibă un copil.

– *Una sorpresa piccola,* zise Marie.

– În clipa când avea ovulul, înlocuia nucleul cu cel al relicvei, îl implanta şi…

Focul trosni, împroşcând o ploaie de scântei pe podea.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea. De unde putea el să ştie, după două mii de ani, dacă o relicvă era autentică? N-avea cum să ştie asta.

Lassiter îi povesti despre cercetările istorice asidue făcute de Baresi privind provenienţa moaştelor, despre capacitatea lui de a face teste cu ADN, despre acreditările lui ştiinţifice, dar Marie continuă să clatine din cap.

– Tot ce se poate spune este că el era mai îndreptăţit să facă supoziţii decât oricare altul. Dar, chiar şi aşa, era doar o presupunere teoretică. Lassiter tocmai se pregătea să-i răspundă, dar ea îl opri, ridicând un deget.

– Stai o clipă, zise ea. Nepotul tău, Brandon… arăta ca Jesse?

– Nu, el…

– Dar ceilalţi? îl chestionă ea, semănau unii cu alţii?

– N-am fotografiile tuturor, dar… nu.

– Ei, asta-i! exclamă ea, de parcă totul fusese clarificat. În cazul ăsta, nu pot fi clone, nu? Fiindcă fiecare este altfel. Deci, Baresi nu făcea decât nişte supoziţii, asta-i tot ce făcea! Dacă aceşti copii nu sunt identici, poţi spune, cel mult, că există o vagă posibilitate ca unul dintre ei să fi fost creat dintr-o relicvă adevărată. Ceilalţi pot fi… orice… măcelari,

brutari, lumânărari. Îşi aruncă mâinile în aer. Deci, ceea ce presupui tu e… o nebunie!

Lassiter fu de acord cu ea că, evident, Baresi nu putea fi sigur de provenienţa nici uneia dintre relicve; acesta era, aproape cu certitudine, motivul pentru care şi-a mărit şansele prin folosirea probelor de ADN dintr-un grup de moaşte presupus autentice.

– Poate că nici una dintre ele nu este o relicvă autentică… dar asta nu schimbă lucrurile.

– De ce spui asta?

– Fiindcă nu contează pe cine a clonat Baresi. Nu contează dacă l-a clonat pe Isus sau pe Al Capone.

– Nu prea înţe…

– Atâta timp cât există posibilitatea ca o singură relicvă să fie autentică… Ei bine, există cineva care nu doreşte să rişte acest lucru. De asta a murit sora mea, de asta a murit Brandon, împreună cu toţi ceilalţi. De asta trebuie să pleci de aici.

– Nu-mi vine să cred că cineva ar putea să facă asta – să omoare un număr de copii în eventualitatea că…

– Ei, bine, cineva a făcut-o şi a mai realizat ceva: s-a asigurat că nimic din acest ADN nu va supravieţui. Ăsta-i motivul pentru care copiii au fost arşi, ca să se înlăture o astfel de posibilitate. S-a făcut o *exorcizare*. Prin foc.

– Ei, haide…

– Când Brandon a fost ucis, omul care a pus focul a fost prins. S-a întâmplat ceva. A încurcat treaba. Arderea a fost incompletă şi băiatul mai putea încă să fie recunoscut… vag, dar posibil. Aşa că l-au dezgropat şi l-au ars din nou.

– Dar… erau nişte copii. Nişte făpturi plăpânde. Erau… erau suflete în slujba Bisericii.

– Asta n-are legătură cu Biserica catolică. Este vorba despre Umbra Domini. Extremişti creştini care au bombardat clinicile de avorturi, au dus o cruciadă împotriva musulmanilor din Bosnia şi… Lassiter îşi aruncă braţele spre tavan.

Uite, după părerea Umbrei Domini, ceea ce a făcut Baresi a fost o faptă odioasă.

– Dar de ce?

– Fiindcă a întors Biblia pe dos: Dumnezeu îl creează pe om după chipul Său, nu invers. Lacrimi începură să se prelingă pe obrajii ei, şi Lassiter îşi dădu seama că Marie înţelesese, în sfârşit, că el avea dreptate. Dă-mi voie să te ajut, zise el – fiindcă ei n-o să se potolească până nu dau de Jesse.

– Dar, cum? Dacă e aşa cum spui, cum poate cineva să mă ajute?

– Când eram în armată.... Am avut de făcut o treabă cam ciudată. Ea îl privi aşa cum priveşti un nebun, dar el îi dădu înainte: Conduceam grupul central de acoperire al ASI.

– Ce-i asta?

Lassiter ridică din umeri.

– Activitatea de Sprijin a Informaţiilor. E ceva gen CIA, numai că ăştia ştiau ce aveau de făcut. În orice caz, ceea ce vreau să spun este că eu pot să vă creez, ţie şi lui Jesse, identităţi pe care nimeni nu le va putea nega vreodată. Vor fi valabile de aici până pe Marte, şi pot să-ţi promit că nu vei fi urmărită. Niciodată. Dar trebuie să ai încredere în mine. Şi să pleci de aici.

– Mami! Jesse stătea în cadrul uşii, în pijama, frecându-se la ochi.

– Ce faci, drăguţule? Vocea lui Marie era pătrunsă de dragoste. Ce-i cu tine?

Copilul se apropie cu pas împleticit de ei, ameţit de somn.

– Am visat urât.

– Ei, hai... zise Marie. I se căţără în braţe şi-şi puse capul pe umărul ei. Ea îl mângâie pe păr şi-l sărută. Nu-i nimic.

– Oameni răi, zise Jesse.

Marie scoase un sunet plin de înţelegere, un fel de gângurit şi-l întrebă:

– Vrei să-ţi citesc o poveste?

Jesse ridică un deget grăsuţ şi arătă spre Lassiter.

– Nu tu, zise. El.

– Nu cred că...

– Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse Lassiter. Vrei să te iau în cârcă?

Îşi aruncă ochii spre Marie, în timp ce se apleca în genunchi ca să se poată Jesse urca pe umerii lui, dar nu reuşi să-i descifreze expresia.

– Hei! strigă Jesse, în timp ce Lassiter se ridica în picioare. Ce sus e! Lassiter îl apucă de picioare.

Porniră spre odaia lui Jesse, plecând capetele în dreptul grinzilor şi a pragurilor de sus ale uşilor, iar Jesse se săltă în sus să pună mâna pe tavan. Când fu aşezat pe pat, Jesse spuse că nu vrea *să asculte* o poveste, vrea să-i citească el una... lui Lassiter.

– OK, răspunse Lassiter.

– Dă-i drumul!

Băiatul scoase o carte de sub pernă şi, cu o expresie de mare gravitate, spuse:

– Doctorul Seuss. Apoi, deschise cartea la prima pagină şi, aplecându-se asupra rândurilor, zise: Un peşte...

Trupuşorul i se înclină încet spre spate, îndepărtându-se de carte: Doi peşti... Se lăsă iar în faţă: Peşti roşii! Pe urmă se apleca pe spate, de data asta cu un voit aer prostuţ, căscând ochii şi râzând spre tavan: Peşti albaştri! Pe urmă, se trânti pe spate cu un râs din burtă care umplu toată încăperea.

37.

Lassiter îngenunchiase pe doc ca să desfacă luntrea, când Jesse spuse:

– Uite, mami... o barcă!

Întorcându-se spre locul arătat de băiat, Lassiter își ridică ochii spre orizont, strângându-și pleoapele ca să se apere de ploaia împroșcată de vânt. Nu distingea nimic, în afara cerului care avea culoarea cenușie a ardeziei, de pini și de oceanul care-și sălta valurile. Apoi iat-o: o barcă cu motor albă, care se ridica în spatele unui talaz întunecat. Ochii copilului erau uimitori!

– Cine-i? întrebă el.

Marie își făcu mâna streașină deasupra ochilor și-și crispă fața bătută de vânt.

– Nu știu, răspunse ea. N-am mai văzut-o înainte.

Lassiter scăpă o înjurătură și fixă barca de țăruș, legând frânghia într-un nod marinăresc. Tocmai se pregăteau să vâslească până la skif și să pornească la drum, dar acum nu mai puteau face asta. Sau, în orice caz, nu mai puteau fără să fie observați de cei din barca albă.

– Ai un binoclu?

Marie făcu un semn afirmativ din cap și-l ridică pe Jesse în brațe.

– În baracă, zise ea, și o rupse la fugă. Lassiter se luă după ea, ferindu-și ochii de ploaia măruntă.

Binoclul atârna de un cârlig, lângă biblioteca cea mare. Ridicându-l la ochi, Lassiter privi spre mare și răsuci mânerele de focalizare a imaginii. Deși barca era încă prea departe ca să se poată distinge chipurile oamenilor, își putu da seama că erau trei.

– Ei sunt? întrebă ea, venind lângă el.

– Nu-mi dau seama. Se strădui să-și fixeze privirea pe fețele mișcătoare și... în clipa aceea se lămuri! La pupa bărcii, o masă de mușchi se ridică în picioare și arătă cu mâna spre baracă. Lassiter n-avu nevoie să vadă fața omului ca să-și dea seama cine era.

– Ei sunt, răspunse el, în timp ce trăsăturile celor trei prindeau contur. Salteaua, Grimaldi și della Torre.

Marie își trase răsuflarea și-l lipi pe Jesse de ea.

– Nu putem să rămânem aici, zise Lassiter. Există alt loc unde ne putem duce?

Ea stătu o clipă să se gândească.

– Am putea să ne ducem la hangar. Ei nu cunosc insula. Poate că n-o să ne caute acolo.

– Foarte bine, răspunse Lassiter. Ia o lanternă. Apoi traversă baraca până la dulapul unde Marie își ținea arma. Unde ții muniția?

– În cutia de pâine, răspunse Marie.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Înșfăcând arma, se duse la cutia de pâine și o deschise. Înăuntru, găsi o pâine veche, câțiva biscuiți de mălai și, la fund, o cutie de muniție.

Care era surprinzător de ușoară.

Lassiter smuci de capacul cutiei și, cu un geamăt, descoperi un singur cartuș.

– Unde-i restul? întrebă el.

Marie lăsă nasul în jos.

– Nu știu. Cred că... poate că l-am folosit.

– Cum? întrebă Lassiter.

– Am făcut exerciții, explică Marie și, văzând reacția de pe chipul lui Lassiter, adăugă: Ce era să fac toată iarna...?

Lui nu-i venea să creadă.

– Acum ce pot să fac? întrebă el. Să le spunem să se așeze unul în spatele celuilalt?

Era prea mult. Lui Marie i se lungi fața de necaz și, văzând asta, Jesse se repezi s-o consoleze.

Îi înlănțui picioarele cu mânuțele într-un gest pe care îl dorea a fi o îmbrățișare protectoare.

– Nu plânge, mămico, zise el, nu plânge.

Lassiter își aruncă brațele spre tavan.

– Iartă-mă, mormăi el. Îmi pare foarte rău. Du-te cu Jesse la hangar. Ne întâlnim acolo după câteva minute.

Marie încuviinţă din cap, dădu să plece, apoi se întoarse iar spre el.

– Dar... ce ai de gând să faci?

– Nu ştiu, răspunse Lassiter. *Să-i ţintuiesc locului...*

Îi împinse pe Jesse şi pe Marie afară din baracă şi-i urmări cu privirea, în timp ce ei se făceau nevăzuţi în pădure. Apoi încărcă singurul glonţ şi ieşi afară. Aşezându-se pe genunchiul drept, sprijini arma de îngrăditura verandei şi-şi închise ochiul stâng. Roti încet puşca în arc până când carcasa motorului îi apăru în câmpul vizual.

Luneta era o operă de artă. Della Torre se distingea la prora bărcii, învăluit în sutană, nepăsător la vânt şi ploaie, ca un Ulise al Bisericii. Barca era aproape la două sute de metri de mal şi, cu toate că ar fi fost greu să-l ţintească, Lassiter ştia că n-ar fi ratat lovitura. Trase adânc aer în piept, expiră într-un şuvoi lent şi fixă reticulul lunetei pe pieptul preotului.

„Un foc, şi totul s-ar sfârşi“, îşi spuse el şi simţi cum degetul i se încleştează pe trăgaci. A-l ucide pe della Torre ar fi fost ca şi cum ar fi decapitat un şarpe. Corpul ar mai fi putut să trăiască o vreme, dar ar fi fost orb şi bezmetic, târându-se în noroi.

Sau poate că nu.

Mişcă tamburul doi centimetri mai la stânga, până când reticulul se opri exact sub ochiul drept al Saltelei. Italianul răcnea la della Torre, neştiind că viaţa lui atârna de apăsarea unui singur deget. Şi, deşi barca se apleca într-o parte, Lassiter îi dibuise ritmul şi era absolut sigur că-l putea nimeri pe uriaş.

„Trage, îşi zise el. Trage! N-ai chef să ai de-a face cu individul ăsta! De două ori a încercat să te omoare. L-a ucis pe Azetti şi, probabil, şi pe Bepi.“ Era un argument convingător, dar, chiar în clipa când îi apăru în minte, simţi cum

pușca alunecă la stânga pentru a doua oară. Și, brusc, Grimaldi i se ivi în fața ochilor.

Stătea la pupa, sumbru ca ploaia, privind drept în fața lui. Acum, barca ajunsese la mai puțin de o sută de metri de țărm și venea drept spre docul din spatele barăcii. În ciuda vremii de afară, trăsăturile lui Grimaldi erau atât de clare în lunetă, încât Lassiter își dădu seama că era neras. „Hai, fă-o, fă-o pentru Kathy și Brandon!

Pentru Jesse și pentru Marie!

Pentru Jiri! Pentru mine!

„Dacă apăs pe trăgaci, își zise Lassiter, glonțul îi va pătrunde prin țeastă ca un burghiu de mare turație, trecând prin creier și ieșind prin ceafă." Degetul lui mângâia trăgaciul.

„Dar nu, gândi el. Ei nu pe mine mă caută. Nici măcar nu știu că sunt aici. Și, dacă găsesc baraca goală... cine știe? Poate-o să plece."

Era un argument neconvingător, dar avea forța singurei speranțe. În orice caz, n-avea nimic de pierdut dacă se retrăgea. Nu era ca și cum ar fi avut în mână un M-16 complet încărcat; avea un Roberts cu bolți cu un singur glonț. Atât putea să facă acum cu arma asta, și când sfârșea ce avea de făcut era și el sfârșit. Mai bine să aștepte.

Cu un suspin ce-i ieși din piept ca un mârâit, coborî pușca și se ridică în picioare. Barca cu motor ajunsese aproape la doc și cei care se aflau în ea erau în picioare, nerăbdători să acosteze. Cu mișcări nesigure, făcu un pas înapoi, pe urmă altul și încă unul și, în cele din urmă, dădu colțul barăcii și se trezi pe poteca pe care plecaseră Jesse și Marie.

Pădurea se întuneca, amurgul era pe sfârșite. Ceața de la sol se întindea pe potecă asemenea fumului făcut de un foc și, peste tot, ploaia picura, picura, picura din copaci. Se vedeau pete de zăpadă pe latura adăpostită a bolovanilor și brândușe care-și scoseseră capul din pământ. Aerul era îmbibat de aroma rășinii.

Lassiter nu-şi dădea seama de nimic din toate astea: străbătea pădurea într-o tăcere de mormânt, paşii afundându-i-se în stratul protector al acelor de brad.

Curând, prea curând, sosi.

Poteca se închidea într-un prag de rocă exact la malul mării. Acolo, o clădire joasă, dărăpănată, stătea pitită la marginea apei, fundaţia ei de piatră fiind scăldată de apele în plin flux. Cu douăzeci de ani în urmă, clădirea oferise adăpost pentru iarnă la vreo jumătate de duzină de bărci mici şi de canoe. Acum, era o ruină cenuşie cu acoperişul într-o rână şi cu geamurile sparte.

Lassiter se uită într-o parte, apoi în cealaltă, sperând să găsească o ascunzătoare mai bună – dar nu zări nimic. Doar ploaia, care se înteţise; marea, cu valuri mai înalte şi pădurea, şi mai întunecată.

Traversă pragul de rocă spre hangar, deschise uşa şi păşi înăuntru.

– Marie! strigă el. Clădirea era cufundată în întuneric când – deodată – un deget de lumină i se înfipse în ochi, orbindu-l.

– Doamne, exclamă Lassiter, cu inima spărgându-i pieptul.

– Jesse, ţipă Marie. Stinge lumina!

În aceeaşi clipă, lanterna se stinse şi Lassiter rămase iar în întuneric. Clipi din ochi.

– Unde sunteţi?

– L-am lăsat pe el să ţină lanterna...

– Nu-i nimic.

Ochii îi înotau în pete de culoare, de parc-ar fi avut în faţă o marmură de toate nuanţele. Apoi, încet, încet, în încăpere începură să se materializeze diverse forme. Un cadru de barcă. Un morman de borcane de homari. Câteva plase de pescuit atârnate pe pereţi.

– N-o să ni se întâmple nimic? îl întrebă Marie. Stătea cuibărită într-un colţ al hangarului, cu Jesse în braţe.

– Nu, îi răspunse Lassiter. O să fie bine.

– Eşti sigur?

De ce să mintă?

– Nu, răspunse el. Nu chiar sigur. Poteca pleacă chiar de la baracă. Dacă merg pe ea... nu mai există şi alt loc?

Marie stătu puţin să se gândească. În cele din urmă, spuse:

– Nu.

– Trebuie să existe ceva.

– Asta-i o insulă mică... poate c-o să creadă c-am plecat.

Lassiter clătină din cap.

– Soba e caldă. O să-şi dea seama că suntem aici. În orice caz, tu şi Jesse.

Lanterna se aprinse şi se stinse.

– Jesse, şopti Lassiter. Nu mai face aşa.

– Iartă-mă, ciripi băiatul.

Lassiter se aşeză sub o fereastră spartă, aproape de uşă, strângând puşca în braţe. Se gândea la cei trei bărbaţi pe care-i avusese în faţa ochilor. „Ar fi trebuit să omor pe unul dintre ei, îşi zise el. Della Torre sau Grimaldi, Grimaldi sau Salteaua."

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă Marie.

Lassiter clătină din cap.

– Nu ştiu sigur.

Minutele treceau încet dar, totuşi, treceau. Acum începuse să bată şi vântul, un muget surd care făcea să scârţâie grinzile. Nu va fi uşor pentru della Torre să-i caute în timpul nopţii, estimă Lassiter. Oricum nu pe o vreme ca asta. Nu, dacă era deştept. Dacă era deştept, se întorcea pe continent şi încerca din nou, a doua zi dimineaţa. Era singurul lucru inteligent pe care-l putea face, îşi zise Lassiter.

Continuă să spere când nu mai era nimic de sperat şi era conştient de asta – mai ales când auzi voci venind prin pădure. La început, nu distinse cuvintele, apoi, când reuşi să le desluşească, nu le înţelese.

– Franco? *Dove sta?*[1]

Lassiter aşteptă, cu puşca-n mână. Mai încolo, Marie stătea pe podea, cu Jesse în braţe şi cu răsuflarea tăiată.

– Nu-ţi fie teamă, îi şopti Lassiter, în timp ce ploaia răpăia pe acoperiş şi vântul gemea.

Oamenii erau acum afară – făceau ocolul hangarului. Lassiter îşi simţea inima bubuind ca o tobă.

Deodată, lumina unei lanterne despică întunericul, măturând pereţii de la stânga la dreapta şi înapoi, proiectând umbre uriaşe. Pornea de la o fereastră de deasupra capului lui Lassiter şi, într-o clipă, îi cuprinse. Ca două căprioare speriate, Jesse şi Marie fură prinşi în pata de lumină, încremeniţi.

– *Ecco!*

Cu un trosnet, uşa se smulse din ţâţâni şi o formă gigantică prinse contur în gol, aruncând aşchiile de lemn din cale. Stând în cadrul uşii dărâmate, Salteaua şovăia, gustând efectul apariţiei sale asupra femeii şi copilului îngroziţi. Apoi făcu un pas spre ei, în timp ce Lassiter şopti:

– Hei... matahală!

Italianul se întoarse cu un răcnet şi, între timp, Lassiter trase un foc. Glonţul îi nimeri drept în faţă şi, lovindu-i unul dintre pometi ţâşni prin creier, aruncându-l în aer, înainte de a face să-i explodeze creştetul capului. Zgomotul împuşcăturii umplu încăperea. Marie scoase un urlet. Şi Salteaua se prăbuşi pe podea ca un braţ de rufe umede.

Lassiter aruncă puşca la pământ şi se târî pe mâini şi pe genunchi până la trupul italianului. În timp ce pipăia ca să găsească arma ce trebuia să se afle acolo, aruncă o privire

---

[1] Unde eşti? (în lb. italiană)

chipului mortului care acum căpătase o expresie de permanentă uimire. Apoi, brusc, veni rândul lui Lassiter să rămână uimit.

– Ciao.

Vocea era atonală şi venea de sus şi dinspre stânga. Fără să se uite, îşi dădea seama cine era, dar totuşi întoarse capul. Grimaldi stătea chiar în dreptul uşii dărâmate, privind în jos spre el. Ţinea în mână o Beretta şi nu arăta nici urmă de milă.

„Acum sunt un om mort, îşi zise Lassiter. Suntem morţi toţi. Aşa o să mor."

Grimaldi spuse ceva peste umărul lui, în italiană, şi della Torre veni lângă el cu o lanternă în mână.

– Ia te uită! Joe! zise el, punându-i americanului lumina în ochi. Ce noroc să te găsesc aici! Încet, razele lanternei coborâră spre trupul de pe podea, unde Salteaua zăcea într-o baltă de sânge şi creieri. Della Torre făcu semnul crucii şi păşi în hangar, mişcând lanterna într-un arc lent, de la un capăt al încăperii la celălalt, până ce lumina îi cuprinse şi pe Jesse şi Marie.

– Îi cunoşti? întrebă preotul. Văzând că Lassiter nu răspunde, dădu el singur replica. Sunt persoane dubioase, Joe, zise el. Apoi: E-n regulă – toată lumea în picioare. Ne întoarcem la baracă. Acolo-i cald.

Grimaldi puse o întrebare în italiană şi della Torre clătină din cap.

– *No – portali tutti,*[1] zise el, şi câteva clipe mai târziu toţi cinci traversau pădurea.

Jesse şi Marie mergeau în frunte, conduşi de lumina ciudată a lanternei lui della Torre. Lassiter venea după ei, în faţa lui Grimaldi şi a preotului. Deşi omul cu puşca se afla la mai puţin de doi metri de el, Lassiter parcă simţea ţeava Berettei îndreptată direct spre şira spinării lui, ca şi cum arma era un

---

[1] Nu, du-i pe toţi (în lb. italiană)

braţ fantomă. „Dacă o rup la fugă spre pădure, îşi zise el, o să mă ucidă pe loc. Şi dacă n-o fac, o să mă omoare mai târziu. În ambele situaţii, Jesse şi Marie sunt morţi. Nu-i cale de ieşire. Doar dacă fac ei o greşeală."

Ceea ce, deşi puţin probabil, era singura speranţă, aşa că el se agăţă de ea şi merse înainte.

În clipa când ajunseră la baracă, erau uzi până la piele. Grimaldi îi mână spre masa din bucătărie şi le făcu semn cu puşca să stea jos, în .timp ce della Torre aprinse o lampă de gaz şi băgă lemne în sobă. După o clipă, preotul se apropie de masă cu lampa în mână şi se aşeză şi el pe un scaun în faţa lui Jesse şi a lui Marie.

– Ei, spuse el pocnind uşor din palme, iată-vă! Aruncând o privire spre Grimaldi, mormăi ceva în italiană şi făcu un semn spre perete, unde un capăt de frânghie atârna de un cui. După aceea, se uită fix la Marie care-l ţinea pe Jesse în poală şi spuse:

– Ia spune-mi ceva, Joe. Ştii cine era Lilith?

Lassiter clătină din cap.

– Nu. N-am auzit niciodată de ea.

Grimaldi veni la masă cu frânghia şi-i dădu Beretta lui della Torre care o îndreptă spre Lassiter. Apoi Grimaldi se întoarse spre Marie şi, petrecându-i frânghia în jurul mijlocului cu un laţ, începu să o lege de scaun. Instinctiv, ea se smuci să se ridice; atunci Grimaldi o apucă de încheietura mâinii şi, răsucindu-i-o, o sili să stea jos. După care îi zise nişte vorbe printre dinţi care n-aveau nevoie să fie traduse.

Când Grimaldi isprăvi cu legatul ei de scaun, Jesse sări din nou în poala mamei lui.

– Nu-i nimic, mămico, îi zise el încet. Nu-i nimic.

Della Torre îşi drese glasul.

– Lilith a fost soţia lui Adam... înaintea Evei.

– Uite, zise Marie, dacă-l laşi pe Jesse în pace, fac tot ce-mi ceri.

Della Torre întoarse capul spre ea.

– Şi tu trebuie să asculţi ce-am să spun. Te priveşte pe tine. Apoi i se adresă iar lui Lassiter. Când Lilith l-a părăsit pe Adam – asta o să te amuze, Joe, n-au căzut de acord privitor la cine să preia conducerea! – îngerii au rugat-o să vină înapoi.

Lassiter gândi: „Lampa cu gaz poate fi bună la ceva". Dar când deschise gura, spuse:

– Şi i-a ascultat?

Della Torre clătină din cap şi-şi luă un aer de părere de rău.

– Nu, răspunse el. Nu i-a ascultat. Era atât de nefericită cu Adam şi cu Dumnezeu, încât s-a dus să trăiască alături de Satana. După un timp, i-a născut prunci. Preotul se aplecă în faţă şi, zâmbind, răvăşi părul lui Jesse: Erau demoni, bineînţeles.

Lassiter aprobă din cap.

– Sunt mulţi din ăştia în ziua de azi. De vină-s mijloacele de informare în masă.

Della Torre îşi pocni limba de cerul gurii – ţţ, ţţ, ţţ – şi, aplecându-se şi mai tare în faţă, zise:

– „Şi cele zece coarne pe care le-ai văzut şi Fiara o vor urî pe Desfrânată şi-o vor face pustie şi goală şi carnea ei o vor mânca şi pe ea o vor arde-n foc." Rezemându-se de spătarul scaunului, adăugă: *Apocalipsa,* 17:16.

Apoi se întoarse spre Grimaldi şi i se adresă în italiană. Grimaldi îşi întinse mâinile şi ridică din umeri.

– Nu mai au sfoară, explică Marie.

Della Torre se arătă surprins:

– Ştii italiana?

– *Ci lasci andare, padre.*[1]

Della Torre se prefăcu a încerca să cântărească ideea. În cele din urmă, spuse:

[1] Lasă-ne să plecăm, părinte (în lb. italiană)

– Nu pot să fac asta, şi-i făcu semn lui Grimaldi. Când acesta se apropie, preotul îi şopti ceva la ureche. Grimaldi făcu un gest de aprobare şi se întoarse în bucătărie. Acolo, începu să scotocească prin sertare, până dădu de o pereche de cuţite de bucătărie. Se întoarse la masă şi-i dădu cuţitele preotului, care-i înapoie arma.

Marie se făcu albă la faţă şi Jesse o strânse şi mai tare.

Della Torre se întoarse spre Lassiter.

– Dă-mi mâna, zise el, apucând un cuţit de bucătărie cu o lamă de peste doisprezece centimetri.

Lassiter se holbă la el, nevenindu-i să creadă. După o lungă tăcere, spuse:

– Aaaah! Della Torre dădu din cap spre Grimaldi care făcu un pas în spatele lui Lassiter.

Aşteptase să fie lovit tare, dar tot ce simţi fu o atingere cât se poate de uşoară – muchia mâinii lui Grimaldi pe ceafa lui, puţin spre dreapta. Apoi, auzi un ţăcănit şi îşi dădu brusc seama de ce Grimaldi îi ţinea capul în felul acela: voia să se apere de împroşcătură când îşi descărca arma.

Lassiter respiră adânc, mormăi o înjurătură şi-i întinse mâna lui della Torre. Preotul o primi în mâinile lui şi, întorcând-o, îi privi palma. Cu o atingere uşoară, împinse mâna pe masă şi, luând cuţitul de bucătărie, atinse locul din mijlocul palmei lui Lassiter.

– Ţi-a citit cineva vreodată în palmă, Joe?

Lassiter clătină din cap şi, cu o voce îngroşată, spuse:

– Nu. Niciodată. Încerca să-şi controleze respiraţia şi nu reuşea.

– Vezi linia asta? îl întrebă della Torre. Linia asta scurtă de aici? Şi, spunând asta, preotul se trase spre spate şi, cu toată forţa, repezi cuţitul în jos, înfigând lama în palma lui Lassiter, şi ţintuindu-i mâna în masă ca în cuie.

Durerea veni atât de repede şi fu atât de pătrunzătoare, încât lui Lassiter îi căzu capul pe spate, instinctiv, şi un

geamăt îi țâșni din gură spre tavan. Auzi țipătul gâtuit al lui Marie, de parcă venea de departe. Apoi Grimaldi îi înșfăcă cealaltă mână și i-o lipi de masă. Cineva îi întinse degetele și, o clipă mai târziu, vârful unui cuțit fu împlântat în palma mâinii lui drepte. De data asta, el scoase un urlet ce suna ca un șir de vocale care, din nou, se sfârși într-un geamăt.

Își lăsă capul să cadă pe masă și răcni cu dinții strânși. Rămase așa o vreme care i se păru o veșnicie, dar care, probabil, nu fu lungă deloc. Când, în cele din urmă, își ridică din nou privirea, della Torre îl privea cu ochi plini de interes, în timp ce Jesse plângea într-un fel ciudat, răgușit. Marie avea chipul alb, fosforescent.

El își privi mâinile, bătute în masă. Era ciudat de puțin sânge, totuși simțea cum i se întoarce stomacul pe dos. Respiră adânc și se aplecă spre della Torre:

– Smintit nemernic, ce-i cu tine?

– A trebuit să improvizăm.

Grimaldi auzi cuvântul și chicoti. Lassiter își simți stomacul răscolindu-se și, dintr-odată, parcă-i înghețǎ tot corpul. „O să am un șoc, gândi el. Apoi: Nu trebuie!“

– Nu înțelegi ce-i în joc.

– Știu foarte bine ce-i în joc, îi răspunse Lassiter.

– Mă îndoiesc, zise della Torre și exact când rosti aceste cuvinte, fulgerul făcu să vibreze încăperea. Tunetul explodă ca o grenadă și, deodată, ploaia începu să bată în ferestre, năpustindu-se asupra geamurilor în valuri. Cu o privire îngrijorată, della Torre se uită în jurul încăperii. Mă întreb dacă… cu toată ploaia asta… zise el.

Lassiter nu-l asculta. Își privea mâinile și se întreba dacă va avea curajul să răstoarne masa. Dacă făcea asta, când se prăbușea masa, gravitatea va smulge cuțitele din mâinile lui.

Della Torre clătină din cap.

– Nu vrei să fii atent.

Lassiter îl privi.

– Sunt puţin distrat, răspunse el.

Preotul dădu din cap.

– Nu eşti persoana potrivită pe care s-o întreb aşa ceva, în orice caz. Apoi se întoarse spre Grimaldi şi mormăi ceva în italiană. Omul înarmat făcu un semn de aprobare, îşi trase fermoarul hainei şi ieşi afară, în ploaie.

Della Torre întoarse iar capul spre Lassiter.

– Crezi că ştii ce-i în joc, Joe, dar, de fapt, te înşeli. N-ai cum să ştii. Fiindcă, dacă nu crezi în Dumnezeu tot atât de mult cât crezi în ştiinţă – şi trebuie să crezi *în ambele* ca să poţi înţelege cu adevărat – n-ai să pricepi niciodată. Ştii cine-i băiatul ăsta?

– Ştiu cine *crezi tu* că este, răspunse Lassiter.

Preotul îşi aplecă fruntea într-o parte.

– Da? Şi cine este? întrebă el.

– Tu crezi că este Isus Hristos.

Della Torre îşi făcu gura pungă, stătu o clipă să se gândească şi scutură din cap.

– Nu, zise el. Nu cred asta. Fiindcă... dac-aş fi crezut că este Isus Hristos i-aş fi căzut în genunchi. *Bineînţeles!* Dar nu este! Nu poate fi!

– Eşti sigur?

Della Torre făcu un gest vag.

– Sunt sigur că Dumnezeu l-a făcut pe om după propriul Său chip – nu invers. Băiatul ăsta este ceva monstruos. Şi monstruozitatea are un nume.

– Numele lui, zise Marie, este Jesse.

– Numele lui este Antihrist! Preotul se uita furios la ea dar, curând, păru că se calmează. Ştii, adăugă el, realizarea lui Baresi a fost, într-adevăr, destul de spectaculoasă. El a reuşit în câţiva ani ceea ce toţi magicienii lumii n-au izbutit să facă într-un număr egal de secole.

– Ce anume? întrebă Lassiter, în timp ce gândea: „Tot ce ai de făcut e să te arunci în faţă. O să dureze doar o secundă.

Masa se va răsturna şi... Nu pot, îşi mai zise Lassiter. Pur şi simplu, nu pot!“

Della Torre îl privea, ca şi cum ghicise la ce se gândea. În cele din urmă, spuse:

– A reuşit să trezească diavolii din sânge.

O pală de aer rece veni din cadrul uşii în clipa când Grimaldi se întoarse cu un bidon de benzină. Intrând în încăpere, îi puse o întrebare lui della Torre şi preotul aprobă din cap.

Brusc, della Torre păru că-şi pierde răsuflarea şi că începe să transpire.

– Sunt puţin cam nervos, explică el, văzând privirea lui Lassiter aţintită asupra lui. N-am mai făcut niciodată ceva de felul ăsta.

– *Ei, haide, haide*, murmură Lassiter către sine, strângând din dinţi şi încercând să-şi adune curajul care-i trebuia ca să răstoarne masa. Mintea lui poruncea picioarelor să se ridice, dar mâinile nu-l lăsau să facă asta.

– În privinţa lor, nu există decât o singură soluţie, spuse della Torre, făcând semn spre Jesse şi Marie. Dar... cu tine putem să terminăm mai repede.

Degetele lui Lassiter se strângeau şi se desfăceau în jurul lamelor cuţitelor, în timp ce Grimaldi deşuruba capacul bidonului de benzină.

– N-am de ce să-ţi mulţumesc, mormăi Lassiter.

– Ei bine, zise della Torre, ridicându-se în picioare. A sosit momentul. Aplecându-se în faţă, preotul îşi înmuie un deget în sângele ce se scurgea din mâna dreaptă a lui Lassiter. Întorcându-se spre Marie, desenă numărul 6 pe fruntea ei, apoi îl înşfăcă pe Jesse de braţ şi, răsucindu-i-l, făcu acelaşi lucru cu el. Mai luă nişte sânge pe deget, scrise acelaşi număr pe fruntea lui Lassiter şi făcu un pas înapoi să-şi admire opera.

O clipă, Lassiter rămase descumpănit, apoi însă, înţelese. El, Jesse şi Marie: 666. Fiara!

Îndepărtându-se de ei, della Torre îşi băgă mâna în sutană şi scoase o sticluţă de apă sfinţită pe care Lassiter o recunoscu imediat. Preotul îi deşurubă dopul şi scutură sticluţa spre cele patru colţuri ale încăperii mormăind în limba latină, în timp ce stropi de apă zburau în toate direcţiile.

Deodată, Grimaldi păşi în spatele lui Jesse şi al lui Marie. Răsturnând bidonul, turnă benzina peste capetele lor, umplând baraca cu un miros exploziv. Lassiter începu să se smucească, încercând să se ridice în picioare, dându-şi seama că momentul era acum, ori niciodată, când Marie luă hotărârea în locul lui. Aplecându-se pe spate în scaun, îşi înfipse călcâiul în marginea mesei şi, folosindu-şi piciorul ca pe o pârghie, răsturnă masa.

Lassiter scoase un urlet de durere, în clipa când cuţitele se smulseră din masă şi lampa de gaz se zdrobi de podea la picioarele lui della Torre, aprinzându-i sutana. Cu o privire uluită, preotul se aplecă să stingă flăcările cu palmele, în timp ce Marie ţipă la Jesse să o ia la fugă, iar Grimaldi începu să răcnească la toată lumea sau nu se ştie la cine. Dintr-odată, încăperea se transformă într-o scenă de dans al umbrelor, în timp ce sutana fu cuprinsă de o flacără înaltă şi della Torre deveni o torţă gonind spre uşă, spre aer, spre ploaie, cu un urlet îngrozit.

Grimaldi făcu un pas să-l ajute dar, înainte să-l ajungă pe preot, Lassiter se aruncă orbeşte spre el. Când se repezi în cârca lui Grimaldi, rostogoli bidonul de benzină în direcţia preotului. Într-o clipă, focul cuprinse totul, un şir de flăcări prelingându-se pe podeaua barăcii în zigzag. Lassiter îl trânti pe Grimaldi de perete şi aerul ţâşni din plămânii omului cu un sunet ca o tuse. Răsucindu-l pe italian pe loc, Lassiter îl apucă de reverele hainei şi izbi cu fruntea la rădăcina nasului lui Grimaldi. Se auzi ceva pocnind – era un sunet ca de

plastic spart – şi Grimaldi păru că se prăbuşeşte. Fără să mai stea pe gânduri, Lassiter îşi trase picioarele de sub el şi, când italianul se pocni de podea, împunse pieptul lui Grimaldi cu vârful pantofului.

Încă o dată şi încă o dată, căutându-i capul, până când italianul se rostogoli de lângă el şi... apăsă pe trăgaci.

Trei împuşcături în aceeaşi secundă, o salvă trasă din panică şi care nimeri, fără să atingă pe nimeni, în tavan, în perete şi în uşă. Lassiter se repezi la armă şi, în întuneric, se izbi de şoldul lui Grimaldi, scăpând Beretta. Ca nişte copii smintiţi puşi pe crimă, începură să bâjbâie prin fum şi întuneric, târându-se pe genunchi şi pipăind cu mâinile pe podea, în căutarea armei.

O clipă mai târziu, fulgerul le arătă unde era şi, văzând-o, se repeziră amândoi, oprindu-se unul lângă celălalt. Lassiter avea mâna mai lungă. Dar, când degetele americanului se strânseră, cu un efort, în jurul armei, Grimaldi îl lovi peste gură cu cotul şi se repezi în cârca lui Lassiter. Într-o clipă, italianul cuprinsese gâtul americanului în îndoitura braţului şi, strângând cu toată puterea, începu, încet, încet, să-i frângă beregata.

Era neînchipuit de puternic.

Lassiter rezistă cât putu, răsucindu-se sub greutatea lui Grimaldi. Dar asta nu ajuta la nimic. Tensiunea muşchilor lui începu să slăbească, vederea i se înceţoşă şi-şi dădea seama că viaţa i se putea scurge din trup în orice clipă. Aşa că îşi împinse braţul îndărăt în arc spre podea şi, când arma se înţepeni în ceva tare, trase.

Grimaldi scoase un urlet în clipa când glonţul îi explodă în genunchi, iar Lassiter se rostogoli mai încolo, târându-se spre perete şi încercând să respire. Apoi fulgerul izbucni, iar Lassiter îl văzu pe Grimaldi de parcă era pe o scenă, stând pe podeaua care ardea, ţinându-se cu mâinile de genunchi şi legănându-se într-o parte şi în alta, aproape bocind.

Văzându-l aşa cum arăta acum, cu faţa schimonosită de o durere cumplită, Lassiter îşi aminti de Sfântul Sebastian din tabloul celebru de „cum îi zice?“

Totuşi, trase un glonţ în el, unul singur, care lăsă o gaură mică, umedă chiar deasupra ochiului stâng.

Apoi Marie îl strigă şi, întorcând capul spre ea, văzu că focul ajunsese doar la câţiva centimetri de scaunul ei. Jesse era lângă ea, chinuindu-se să desfacă nodurile, dar degetele lui erau prea mici şi prea neputincioase. Apropiindu-se de ea, Lassiter desfăcu nodurile şi, ferindu-se din calea flăcărilor, îi conduse afară.

Acolo, un maldăr de haine zăcea sub ploaie pe poteca de lângă baracă, răscolit de vânt.

– Jesse... nu te uita, zise Marie, trăgându-l pe băiat mai aproape de ea.

Lassiter îngenunche lângă preot şi tresări văzând că faţa lui della Torre era un dezastru carbonizat. Părul şi pleoapele îi dispăruseră cu totul şi un lichid ciudat se scurgea din orbitele ochilor. Lassiter era convins că murise, dar tocmai atunci se mişcă şi scoase un geamăt.

– Trebuie să-l ducem la spital, zise Marie. Putem să folosim barca lor. Haide!

Lassiter se uită la ea ca la o nebună.

– Nu putem face asta, răspunse el.

– O să moară!

– Sigur c-o să moară! Asta şi vreau, să moară.

– Stai puţin, nu poţi să-l laşi aşa. E foarte frig. Are arsuri.

Lassiter se ridică.

– Uite ce-i, zise el, dacă-l ducem la spital... lucrurile nu se opresc aici. Există un milion de oameni care gândesc exact ca el. Şi, când vor afla că tu şi Jesse sunteţi în viaţă – şi sigur vor afla! – vor porni în căutarea voastră. Nu se poate să-l ducem la spital. Trebuie să fugim de aici.

Marie clătină din cap.

– E o ființă omenească, zise ea.

Lassiter se uită lung la ea. În cele din urmă, spuse:

– OK. Du-te cu Jesse la barcă. Îl aduc eu.

Marie îl luă pe Jesse de mână și porni în goană spre barca cu motor. Era aproape de doc când auzi o împușcătură pe poteca din spatele ei și, fără să se întoarcă, își dădu seama că nu se vor mai duce la spital.

EPILOG

Multe zile după aceea, ea refuză să-i vorbească şi abia după o lună fu de acord, în sfârşit, că lovitura de graţie fusese exact ceea ce trebuia – un gest necesar şi, în acelaşi timp, de milostenie. Atunci, ei trei călătoreau ca o familie, iar Lassiter făcu toate minunile de care era în stare ca să creeze noi identităţi pentru fiecare dintre ei.

Problema nu era doar să se schimbe numele, ci să se alcătuiască o legendă – un trecut perfect justificat, în care să existe munci prestate şi fişe medicale, activităţi şcolare şi acte bancare, paşapoarte valabile şi numere de asistenţă socială ce păreau a fi fost eliberate cu mulţi ani înainte. Întregul proces dură trei săptămâni şi costă 50 000 de dolari şi, când totul fu gata, el nu-i povesti nimic lui Marie.

– O să scapi de mine peste câteva zile, îi promise el, de îndată ce ne vine extrasul cu semnătura băncii din Liechtenstein. Acolo fuseseră depuşi, în cele din urmă, banii, după ce săltaseră ca o bilă de ruletă dintr-un loc neaşteptat într-altul, prin bunăvoinţa lui Max Lang.

„Câteva zile“ se transformaseră în câteva săptămâni, după cum se aşteptase şi Lassiter şi, între timp, se făcuse primăvară şi el o sărută pentru prima oară.

Numele de pe cutia poştală era Shepherd.

Aceasta se afla la capătul unei lungi alei din Piedmont, Carolina de Nord, în înălţimile subalpine ale Munţilor Blue Ridge. Aleea şerpuia de-a lungul a o sută de acri de păşuni în

pantă şi se sfârşea la un hambar din piatră, nu departe de o fermă mare, veche, care avea nevoie de mână de lucru. Proprietatea era împrejmuită de un gard alb de lemn, lung de vreun kilometru şi jumătate şi era patrulată de o iapă arabă şi de mânzul ei.

Era o regiune frumoasă a ţării, dar un pic cam departe de Releigh sau de orice alt loc, ca să se poată face naveta. În consecinţă, majoritatea celor care locuiau în acea zonă trăiau, într-un fel sau altul, din profesii libere.

Domnul Shepherd făcea excepţie; el cumpăra şi vindea cărţi rare şi ediţii princeps conducându-şi afacerea exclusiv prin poştă, aşa că nu prea atrăgea atenţia vecinilor. De fapt, la distanţă de un kilometru şi jumătate de locuinţa familiei Shepherd trăiau un constructor de mandoline de renume mondial, o pereche care creştea struţi, o femeie care făcea ghirlande culinare pentru Smith & Hawken şi un bărbat care ridica împrejmuiri din aglomerări de pietre. Mai era şi un (bănuit) cultivator de marijuana, doi romancieri şi un designer de jocuri.

Familia Shepherd trăia modest, cel puţin pentru moment, înfrumuseţându-şi treptat casa şi făcând majoritatea treburilor cu mâna lor. Plănuiseră să stea împreună o vreme, apoi să divorţeze şi să-şi urmeze fiecare calea lui. Era un plan bine gândit, ce putea să susţină legendele pe care şi le creaseră. Dar planul rămase neîndeplinit, pe măsură ce afecţiunea reciprocă crescu, în mijlocul plăcerilor vieţii simple de la ţară. Nu trecu mult şi presupusa lor căsătorie de convenienţă începu să arate mai mult ca o căsătorie blagoslovită de Dumnezeu.

Trecutul pătrunse în viaţa lor doar o dată. La doi ani după ce părăsiseră statul Maine, programul „Mistere nerezolvate“ transmise o melodramă-documentar cu titlul „Insula Dezastrelor“. Lassiter şi Marie urmăriră cu groază cum Robert Stack le oferi spectatorilor o reluare a evenimentelor ce duseseră la fuga lor din insulă.

Începea cu un Taurus albastru care pătrundea într-un Cundys Harbor învăluit în ceaţă. Un actor care nu arăta deloc ca Lassiter putea fi văzut tocmindu-se cu un alt actor care nu

arăta deloc ca Roger Bowker – după care cei doi bărbaţi se suiră într-o barcă ce arăta aidoma cu *Curaj!* Adevăratei Maude i se luă un interviu şi tot aşa şi adevăratului şef de port: „Noi ştiam că se pregătea o furtună, îşi amintea el. Roger era un îndărătnic".

Distrugerea spectaculoasă a bărcii nu fu reeditată, ci descrisă prin vorbele lui Stack. Urmă o succesiune rapidă de fotografii reprezentând biroul din Washington al firmei Lassiter Associates, locuinţa lui Lassiter din McLean – „Drăguţă", remarcă Marie – şi o fotografie a lui Lassiter însuşi. Aceasta din urmă era o copie a celei pe care el o ţinea în biroul lui ca amuzament.

– Nu seamănă cu tine, zise Marie. Deloc.

– Ştiu.

Povestitorul explica animat cum dispariţia lui Lassiter coincisese cu preluarea companiei sale, apoi se întreba: „De ce se dusese Joe Lassiter în insulă? Făcea o anchetă? Da, asta făcea".

Această remarcă nu fu însoţită imediat de o explicaţie. Urmară trei reclame, după care se reluă relatarea. Un Mercedes negru se opri în faţa Centrului Naval din Bailey Island şi din el coborâră trei bărbaţi. Curând după aceea, bărbaţii stăteau aplecaţi peste nişte hărţi nautice, bombănind în italiană, în timp ce trasau o rută de la Centrul Naval la Rag Island.

Apoi, povestitorul apărea pe insulă, stând în faţa barăcii arse. Urmară câteva cadre rapide – hangarul, docul, stâncile de care se zdrobise *Curaj!* – care se sfârşiră cu un prim-plan arătând soarele coborând în mare.

Un număr de interviuri cu şeful poliţiei din Brunswick, cu un căpitan al Pazei de Coastă şi cu un ataşat al ambasadei Italiei îl făcură pe Stack să se întrebe: „Ce căutau aceşti oameni acolo?" Fotografii ale lui della Torre, ale lui Grimaldi şi ale Saltelei umplură ecranul. „Unul dintre ei – un cunoscut cleric catolic. Celălalt – un triplu ucigaş. Cel de al treilea – un cuţitar, vestit pentru relele şi violenţele comise în propria lui ţară. De ce se aflau împreună? De ce veniseră cu toţii această insulă îndepărtată? Aceste întrebări îşi aşteaptă răspunsul. „Şi

ce se poate spune despre femeia misterioasă care locuia pe insulă cu copilul ei? Este ciudat, dar nu există fotografii ale nici unuia dintre ei." Pe ecran apăru o schiță făcută de mâna unui artist, în timp ce Maude sporovăia despre hotărârea lui Marie de a locui acolo. Din fericire, schița avea doar un caracter general, asemănându-se cu Marie numai în sensul că avea numărul corect de ochi și de urechi.

Povestitorul își încheie relatarea stând pe doc. Focul care a distrus baraca lui Marie Sanders nu a fost singurul din noaptea aceea. Poliția este convinsă că cel de-al doilea foc a distrus barca ce fusese închiriată de părintele della Torre ceva mai devreme, în aceeași dimineață. În acest caz, specialiștii sunt de părere că nimeni n-ar fi supraviețuit unei traversări înot spre țărm în acel anotimp al anului. Și totuși, când medicii legiști cercetaseră insula cu de-amănuntul, doar cadavrul unui singur individ fu recuperat: și acel individ era Franco Grimaldi.

– Ce s-a întâmplat cu ceilalți? Un montaj format din chipuri apăru pe ecran: Joe, Roger, Salteaua, Jesse, Marie și della Torre. Poate că marea le-a revendicat trupurile; poate că sunt înmormântați pe insulă. Sau, poate... o simplă presupunere... că Marie Sanders și copilul ei au reușit să se salveze în această mică luntre – o fotografie a bărcii lui Marie acoperi ecranul – găsită a doua zi dimineață aruncată pe continent.

Programul se sfârși cu o imagine din avion și cu Robert Stack rostind:

– Tot ce știm cu certitudine este că șapte oameni au sosit pe „Insula Dezastrelor" – și nici unul nu a mai fost găsit vreodată în viață.

Transmisia nu avu nici o urmare. Dacă o văzuse cineva, nu făcuse nici o legătură cu familia Shepherd. Și nici nu era de mirare. Între timp, cei trei Shepherd deveniseră o parte a comunității și unii ar fi putut chiar să jure că locuiseră din totdeauna în acea zonă. Marie lua ore de acuarelă la colegiul comunitar local, în timp ce Joe era antrenor al unei echipe de fotbal formată din copii de până-n șapte ani.

Cât despre Jesse, el era singurul al cărui nume de botez nu fusese schimbat. Totuşi, îi ziceau mai mult Jay, iar prietenii lui dublaseră iniţiala, transformând-o în J. J.

Avea o groază de prieteni, după câte se dovedi, şi toţi colegii îl simpatizau. La întrunirea cu părinţii, profesorul lui spusese că părea a fi un conducător înnăscut şi un fel de păstrător de pace. „Poate că va lucra cândva la ONU."

Pentru moment, priceperea lui diplomatică îşi găsea întrebuinţare în autobuzul şcolii, unde juca rolul de patrulă de pază.

Lui Joe îi plăcea să-l urmărească de la fereastra biroului său de la al doilea etaj cum merge pe aleea lungă până în locul unde se urca în autobuzul şcolii – banda portocalie Day-Glo a centurii lui de patrulă fiind vizibilă chiar şi atunci când o salcie îl acoperea aproape cu totul. În ziua aceea, Joe se miră văzându-l pe Jesse că se opreşte la mijlocul drumului, că-şi pune jos cutia cu gustarea şi o ia la fugă îndărăt, spre casă. Năvăli prin uşa din faţă.

– Ai uitat ceva? întrebă Marie din bucătărie.

– Am uitat să dau de mâncare peştilor! strigă Jesse, alergând pe scări.

Peştii erau doar primii locatari ai menajeriei pe care Jesse intenţiona să şi-o facă, din care avea să facă parte, în curând, unul dintre căţeluşii născuţi de Pickle, o corcitură dintre un labrador cafeniu şi un câine de vânătoare negru, al cărui stăpân era prietenul lui Jesse, Ethan. Jesse făcuse deja rost de un pătuţ de câine învelit în pătură roşie, dăruit de şoferul de autobuz, al cărui câine era „prea răsfăţat – nu accepta să doarmă decât pe canapea". Pe urmă, încă un câine, „ca să aibă un prieten" şi, mai târziu, o pisică şi o capră.

Jesse se ocupa de peşti singur, în afară de momentul când trebuia să fie golit acvariul, care era prea greu. De fapt, el spăla acvariul şi clătea pietrele şi, în fiecare zi, hrănea peştii şi controla temperatura în timpul iernii ca să se asigure că apa era destul de caldă.

Jesse își iubea peștișorii. Erau șapte și toți aveau nume. Avea voie să țină lumina acvariului deschisă în timpul nopții și-i plăcea să-i urmărească mai ales atunci, stând în pat. Îi plăcea cum alunecau prin apă, unduindu-se când intrau și ieșeau din castel și ascunzându-se în spatele plantelor verzi, tremurătoare. Îi mai plăcea și să se uite la lanțul argintiu de bule care se ridica din ventilator. Năvăli în camera lui, simțindu-se puțin vinovat, chiar dacă nu uitase, fiindcă aproape că uitase.

– Vă e foame, băieți?

Ridică atent capacul acvariului, îl puse deoparte, apoi scoase cutiuța cu hrană din biblioteca de dedesubt. Cu gesturi meticuloase, scutură ușor cutiuța ca să cadă hrana într-o linguriță de plastic. I se spusese de multe ori cât de important era să le dea hrană destulă, dar nu prea multă. Presără egal fulgii multicolori pe suprafața apei, apoi se aplecă în genunchi. Îi plăcea să vadă peștii mâncând, săltându-se în sus și ciugulind hrana de la suprafață, după care se scufundau din nou cu ea în gură. Uneori stătea de vorbă cu ei, ceea ce făcu și acum.

– Hei, nu vă încăierați, e destulă mâncare!

Apoi se încruntă. Unul dintre peștii dungați – pe jumătate ascuns de plantă – nu se mișca deloc, nici măcar ca să mănânce. Jesse se ridică și se uită de sus. Peștele dungat părea bolnav. Stătea culcat pe o parte, burta îi era umflată, iar coada îi era prea albă și părea lipicioasă. Era clar că nu se mișca. Aripioarele arătau și ele cam jumulite. Și, uite! Jesse văzu un pește din specia gourami că se apropie de el și-i ciugulește puțin din coadă! Hei! Instinctiv, Jesse băgă mâinile în rezervor, le adună căuș sub peștele mort și-l ridică în sus. Apa se scurse în acvariu și băiatul îl ținu în mână și-l mângâie pe spinare cu vârful degetelor de câteva ori:

– Acum ești bine! zise el, apoi îl luă iar în amândouă mâinile și-l scufundă încet în apă, aproape de suprafață. Pe urmă, își retrase mâinile și privi.

Și peștele începu să înoate.

În martie
va apărea

MO HAYDER
OMUL-PASĂRE

Unele crime sunt şocante. Alte crime sunt terifiante. Iar altele sfidează imaginaţia. În captivantul său roman, Mo Hayder conduce iţele unei lumi de coşmar, cu ucigaşi şi victime... cu poliţistul care-şi depăşeşte limitele.

Detectivul Jack Caffery poate intimida criminali redutabili – dar nu poate să-i spună unei femei că nu o mai iubeşte. Încă bântuit de uciderea fratelui său, petrecută cu zeci de ani în urmă, Caffery se lasă imediat absorbit de cazul a cinci femei mutilate ale căror cadavre, descoperite la marginea Londrei, scot la iveală numeroase fapte abominabile... inclusiv un mic „cadou" aflat în interiorul corpului fiecăreia.

Caffery nu îşi imaginează însă cât de puternic este cel împotriva căruia luptă, profunzimea întunecimii din sufletul criminalului sau care va fi cea mai cutremurătoare revelaţie... Cercetările poliţiei se derulează într-un crescendo frenetic şi criminalul este încolţit. Pentru un oraş înspăimântat, coşmarul se încheie, în sfârşit. Sau încă nu?

THRILLER

CODUL GENETIC

O femeie și copilul ei - uciși cu bestialitate; un genetician cu doctoratul în teologie care a descoperit un nou procedeu de clonare; o organizație catolică extremistă și un detectiv a cărui dorință de a elucida misterul crimei e alimentată de durerea pierderii familiei - iată câteva dintre reperele unui thriller inspirat din cele mai noi descoperiri științifice.

„Un superb roman de acțiune care te atrage într-o urmărire ca o tornadă spre un final uimitor. Am fost captivat de derularea incredibil de rapidă a acțiunii, de misterele științifice care stau la temelia cărții și de forța naturală de povestitor a lui Case. Paginile acestui thriller se întorc, practic, de la sine."

JOHN SAUL

rao international publishing company

ISBN 978-973-103-603-8

www.rao.ro
www.raobooks.com